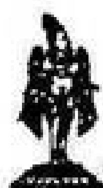
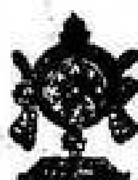
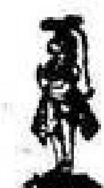
ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பொதுத்தனியன்கள்

மணவாளமாமுனிகள் தனியன்

(அழகியமணவாளன் அருளிச்செய்தது)

श्रीशैलेशदयापात्रं धीभक्त्यादिगुणार्णवम् ।
यतीन्द्रप्रवणं वन्दे रम्यजामातरं मुनिम् ॥

ஸ்ரீஸைலேஸ த,யாபாத்ரம் தீ,ப,க்த்யாதி, கு,ணார்ணவம் ।
யதீந்த்,ரப்ரவணம் வந்தே, ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ॥

குருபரம்பரையின் தனியன்

(கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது)

लक्ष्मीनाथसमारम्भां नाथयामुनमध्यमाम् ।
अस्मदाचार्यपर्यन्तां वन्दे गुरुपरम्पराम् ॥

லக்ஷ்மீநாத,ஸமாரம்ப,ாம் நாத,யாமுநமத்,யமாம் ।
அஸ்மதா,சார்யபர்யந்தாம் வந்தே, கு,ருபரம்பராம் ॥

எம்பெருமானார் தனியன்

(கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது)

यो नित्यमच्युतपदाम्बुजयुग्मरुक्मव्यामोहतस्तदितराणि तृणाय मेने ।
अस्मद्गुरोर्भगवतोऽस्य दयैकसिन्धोः रामानुजस्य चरणौ शरणं प्रपद्ये ॥

யோ நித்யமச்யுத பத,ாம்பு,ஜயுக்,மருக்ம-
வ்யாமோஹதஸ்ததி,தராணி த்ருணாய மேநே ।
அஸ்மத்,கு,ரோர் ப,க,வதோऽஸ்ய த,யைகஸிந்தோ,:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்,யே ॥

நம்மாழ்வார் தனியன்

(ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது)

माता पिता युवतयस्तनया विभूतिस्सर्वं यदेव नियमेन मदन्वयानाम् ।
आद्यस्य नः कुलपतेर्वकुलाभिरामं श्रीमत्तदङ्घ्रियुगलं प्रणमामि मूर्ध्ना ॥

மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூ₄தி :
ஸர்வம் யதே₃வ நியமேந மத₃ந்வயாநாம் ।
ஆத்₃யஸ்ய ந: குலபதேர்வகுளாபி₄ராமம்
ஸ்ரீமத் தத₃ங்க்₄ரியுக₃ளம் ப்ரணமாமி மூர்த்₄நா ॥

ஆழ்வார்கள் உடையவர் தனியன்

(ஸ்ரீ பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது)

भूतं सरश्च-महदाह्वय-भट्टनाथ-श्रीभक्तिसार-कुलशेखर-योगिवाहान् ।
भक्ताङ्घ्रिरेणु-परकाल-यतीन्द्रमिश्रान् श्रीमत्पराङ्कुशमुनिं प्रणतोऽस्मि नित्यम् ।

பூ₄தம் ஸரஸ்ய மஹதா₃ஹ்வய ப₄ட்டநாத₂,
ஸ்ரீப₄க்திஸார குலஸேக₂ர யோகி₃வாஹாந் ।
ப₄க்தாங்க்₄ரிரேணு பரகால யதீந்த்₃ரமிஸ்ராந்
ஸ்ரீமத்பராங்குஸமுநிம் ப்ரணதோऽஸ்மி நித்யம் ॥

ஸ்ரீ:

நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

நம்மாழ்வார் வைபவம்.

செடியானருள் சூடும் படியான் சடகோபன்
அடிசே ரடியார்கட் கடையா விடர்தானே.

“கலமர்தலில்லதோர் நாடு” என்னப்படுகிற ஸ்ரீவைகுண்ட நகரிலே செம்பொன் செய் கோயிலிலே திருமாமணி மண்டபத்திலே * ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமைகள் செய்கிற ஆதிசேஷனது ஸ்வரூபமான சீரிய ஸிம்ஹாசனத்திலே ஸ்ரீ பூமி நீளைகளென்னும் தேவிமார் மூவரோடும் கூடி வீற்றிருந்து நித்ய முக்தர்களுக்கு அளவிலாத ஆனந்தத்தை அநுபவிப்பித்தருளுகிற ஸகல கல்யாண குண பரிபூர்ணனான ஸர்வேச்வரன் அவ்விபூதியிலுள்ளார் எப்போதும் பரமாநந்தத்தையே அநுபவித்து வருதல் போல, இந் நிலவுலகத்திலுள்ள வுயிர்களும் தம்தம் ஆத்மகுண பரிபூர்த்தியால் அப்பெரும் பதவியைப் பெற்று இன்புற்று வாழலாம் படியிருக்க, இதற்கு உபயோகமாகவே தான் கொடுத்தருளின கரண களேபரங்களையும் சப்தாதி விஷயாந்தரங்களிலே செல்லவிட்டு * மாரனார் வரி வெஞ்சிலைக்கு ஆட்செய்து மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து இறந்து கரையற்ற கருமப் பெருங்கடலினுள் அமிழ்ந்து வருந்தி அலைவதை உற்றுநோக்கி அவ்வான்மாக்களையும் அழிவில் வீட்டை அடைவித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று இயல்பாக வெழுந்த இன்னருளாலே அவ்வுயிர்கள் நல்வழி தீவழிகளை நன்றாகப் பகுத்துணர்ந்து நடக்கு

மாற்றை அறிவித்தற் பொருட்டு, தன் கட்டளை ரூபமான வேதங்களை வெளியிட்டருளி, அரிய பெரிய அவ்வேதங்களின் ஆழ்ந்த மறை பொருளைச் செவ்வையாய்நாட்டம் பிணிச் சிற்றறிவினராகிய நம்போன்றவர்களும் தெள்ளிதில் தெரிந்துகொள்ளுதற்கு உபயோகமாம்படி அவற்றிற்கு அங்கமான அநேக சாஸ்திரங்களையும் முனிவர் முதலானோரைக்கொண்டு வெளியிட்டருளினான்.

பேரிருளிலே திரிவார்க்குப் பொருள் விளக்கம் பிறக்குமாறு கைவிளக்குக் கொடுத்தாற்போல, அநாதி அஜ்ஞானாந்தகாரத்தில் அகப்பட்டவர்க்கு அர்த்தஜ்ஞான ப்ரகாச முண்டாகுமாறு இப்படி சாஸ்திர தீபத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கவும், விழியிலார்க்கு விளக்கு பயன்படாததுபோல, பகவத் பக்தி யாகிற வித்ராஞ்ஜனத்தினால் கொஞ்சேனும் உட் கண்ணின் குறும்பு தீராத உலகத்தார் பலர்க்கு அந்த ப்ரமாண ப்ரதீபமும் முழுப்பயன் படாதாயிற்று. அவர்கள் சாஸ்திரங்களின் விஸ்தாரத்தைத் தீரத் தெளிய ஆய்ந்து ஓய்ந்து உணராமல் நுனிப்புல் மேய்ச்சலாக மேல் நோக்காகப் பார்த்தறிந்து நிலையில்லாதவற்றை நிலையுடையனவென்றும், நிலையினவற்றை நிலையிலவென்றும் விபரீதமாகத் துணிந்து அர்த்த காமங்களில் மிகவும் அபிமுகரும் மோக்ஷத்தில் அதி விமுகருமாய் அழிந்துபோவதை ஆலோசித்து, கருணைக்கடலான எம்பெருமான், தன் ஆணை செல்லாத இடங்களில் அரசன் தானே நேரிற்சென்று தண்டம் நடத்துதல் போலவும், கிணற்றினுள் வீழ்ந்த குழந்தையை யெடுக்கத் தாய் தானும் அதனுட் குதித்தல் போலவும் தானே ராம க்ருஷ்ணாதிரூபத்தால் * ஆதியஞ்சோதி யுருவை யங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்து பரத்வத்தை இருந்தது தெரியாதபடிவிட்டு ஸௌலப்யத்தையே தலைமைக்குணமாகக் கொண்டு உலகத்தோடொத்து வாழ்ந்து துஷ்ட நிக்ரஹ சிஷ்ட பரிபாலனஞ்செய்து அறத்தை நிலைநிறுத்தித் தன் வடிவழகாலும் உபதேச முகத்தாலும் அநுஷ்டான மூலமாகவும் பிரஜைகளைத் தன் வசப்படுத்தத் தொடங்கியவளவிலும், பலர் அநாதி கரும வாஸனையாலே சீர்திருந்தாமல் அத்திருவவதார மூர்த்திகள் திறத்து மநுஷ்ய புத்தியையேபண்ணித் தம்மைப் போலவே அவர்களைப் பாவித்து எதிரம்புகோத்துப் போருக்கு நின்றும் * கேட்பார் செவிசுடு கீழ்மை வசவுகளையே வைதும் விச்வரூபத்தையுமுட்பட இந்திரஜாலமென்று இகழ்ந்தும் அதமகதிகளை அடையலாயினர்.

அதுகண்டு திருமால் திருவுள்ளமிரங்கி 'இனி இவர்களை வசீகரித்தற்கு வழி யாதோ?' என்று திருமகளோடு தீர்க்காலோசனை செய்து 'ஜாதிய மிருகங்களைக்கொண்டே மிருகங்களைப் பிடிப்பதுபோல, இவர்களினத்தவரென்னலாம்படியான சேதநரைக்கொண்டு இவர்களைக் கைப்பற்றுவதே உத்தமமான உபாயம்' என்று அறுதியிட்டு ஸ்ரீ பூமி நீளாதேவிகளையும் ஸ்ரீ பஞ்சாயுதங்களையும் ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப வநமாலாதி பூஷணங்களையும் அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளையும் பார்த்து 'நீங்கள் ஏற்றபடி பூலோகத்தில் பல சாதிகளிலும் பிறந்து பிரபஞ்சத்தவரைப் பிறவிப் பெருங்கடலினின்று கரையேற்றிவாருங்கள்' என்று ஆணையிட்டனுப்ப, அவர்கள் அப்பணியைச் சிரமேற்கொண்டு ஆழ்வார்களாக அவதரித்தார்கள்.

இவர்கள், எம்பெருமானுடைய ஸகல மங்கள குணங்களாகிய அமுத வெள்ளத்திலே முழுகி மிகவும் ஈடுபட்டு நன்றாக ஆழ்ந்திருப்பவராதலால் இவர்களுக்கு 'ஆழ்வார்' என்று திருநாமம் வழங்குதல் மரபு.

இவர்கள் ரிஷிகள்போலத் தாமாக மிகமுயன்று தத்துவஞானத்தைப் பெறுதலின்றி எம்பெருமான் தானே வந்து தன்னைக்காட்டிக் கொடுக்கக்கண்டு ஞான பக்தி விரக்திகளை எளிதிற்பெற்று, சிலர்க்கு விலக்காக மறுக்கப்படுகிற வேதம் போலன்றி யாவர்க்கும் ஒருங்கே உதவும்படி ஸகல வேத வேதாந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களைத் தமிழ்த் திவ்ய ப்ரபந்தங்களாக அருளிச்செய்து தம்முடைய அநுபவத்தைப் பிறர்க்கு உணர்த்தி உலகத்தை வாழ்வித்தருளுதலால் கூறுதற்கரிய வீறு பெறுவர்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்திற் சிறந்த மெய்யடியார்களென்று கொண்டாடப்படுகின்ற இவ்வாழ்வார்கள் பதின்மர்.

திருமாலின் வேறு தசாவதார மென்னலாம்படியான வீறுபாடுடைய இவ்வாழ்வார்களது திருவவதாரக் கிரமம்.

‡ "பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ்மழிசை
அய்ய னருள்மாறன் சேரலர்கோன் — துய்யபட்ட
நாதனன்பர் தாள்தூளி நற்பாணன் நன்கலியன்
ஈதிவர் தோற்றத்தடைவா மிங்கு."

என்று முறைமை பெற்றிருக்கும். நம்மாழ்வார் திருவடிகளான ஸ்ரீ மதுரகவிகளையும், பட்டர்பிரானென்னும் பெரியாழ்வாரது திருமகளாரான சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரையுஞ் சேர்த்து 'ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்' என்றுஞ் சொல்லுவதுண்டு.

புறவிருளைப் போக்குகின்ற ஆதித்யர்களிற்காட்டிலும் பெருமை பெற அகவிருளொழித்த இவ்வாழ்வார்களுடைய சரிதவிபவங்களுக்கு ஓர் எல்லையில்லை.

இவர்களுள் நம்மாழ்வார், மற்றையாழ்வார்களைப்போல இவ்வுலக வுணர்ச்சி நடையாடாநிற்க எம்பெருமானருளால் ஒரு காலவிசேஷத்திலே தத்துவஞான முதலியன தோன்றப்பெற்று அநுபவித்தவரன்றி, திருத்துழாய் மணத்தோடே முளைக்குமாபோலே அவதரிக்கும்போதே இயற்கையில் ஞானபக்திகளையுடையவராய் அந்நிலை என்றும் மாறாதிருந்ததனால் தலைவராகக் கூறப்பட்டு இதுவே காரணமாக அவரை அவயவியாகவும் மற்றையாழ்வார்களை அவர்க்கு அவயவமாகவும் பூருவர்கள் நிரூபித்தார்கள்.

அங்ஙனம் உருவகப்படுத்துமிடத்து, நம்மாழ்வாருக்கு, பூதத்தாழ்வாரைத் திருமுடியாகவும் பொய்கை பேயாழ்வார்களைக் கண்களாகவும் பெரியாழ்வாரை முகமாகவும் திருமழிசையாழ்வாரைக் கழுத்தாகவும் குலசேகராழ்வாரையும்

‡ உபதேசரத்தினமாலை.

திருப்பாணாழ்வாரையும் கைகளாகவும் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரை மார்பாகவும் திருமங்கையாழ்வாரைக் கொப்பூழாகவும் மதுரகவியாழ்வாரைத் திருவடியாகவும் உரைத்தனர். இதற்கேற்ப, "ஸர்வேஷாம் அபிசைதேஷாம் [illegible] கண்டீ | [illegible] = பூதம் ஸிரோ ஹ்ருத மஹதாஹ்வயமக்ஷியுக்மம் பட்டார்யமாஸ்யமத பார்க்கவமஸ்ய கண்டம் - பாஹூ யதீந்த்ர குலசேகர யோகிவாஹௌ தேர் மத்யமாபி சரணௌ இதரௌ சடாரே:" என்றும், "ஸர்வேஷாம் [illegible] [illegible] | [illegible] ஸ்ரீபாதம் [illegible] = பூதம் மஸ்தகமக்ஷிணீ ஹ்ருதமஹத்ஸ்வரௌ ச பட்டேச்வரம், வக்த்ரம் பக்திகரம் களம் குலசேகராஹ்வம் முகம் காயகம்; [illegible] தாஸ்யுக்மம் ஹரிதா ஸபத்ராஜ உரோ காரிம் கலித்வம்ஸிகம் ஸ்ரீபாதம் மதுரங்கவிம் யதிபதிஞ் சஹஸ்ரஞ் சடாரேர் புதா:" என்றுமுள்ள ச்லோகங்கள் திருவவதரித்தன.

ஆக, பொய்கையார் முதலான ஆழ்வார்களை அவயவபூதராகக்கொண்டு அவயவியாய் ப்ரபந்நகூடஸ்தரான நம்மாழ்வாருடைய சரித்திரம் எங்ஙனேயென்னில்;—

† "பூழியர்கோன் தென்னாடு முத்துடைத்து" என்ற முதியார் மொழியின்படி முத்துவளத்தை மிகுதியாகவுடையதும் செந்தமிழ் நாடென்று சிறப்புற்றதும், ‡ "ஈரொன்பதாம் பாண்டி" என்றபடியே பதினெட்டுத் திருப்பதிகளையுடையதுமான பாண்டிய நாட்டிலே, கங்கை யமுனை முதலிய புண்ணிய நதிகள் பலவற்றினும் விஞ்சிய விறல்பெற்ற தாமிரபர்ணி யென்னும் பொருநையாற்றின் கரையிலே திருநகரி யென்பது ஒரு திவ்ய தேசம். அத்திருக்குருகூரிலே வேளாளவருணத்திலே வம்ச பரம்பரையாகத் திருமாலடிக்கே தொண்டுபூண்டொழுகும் சிறந்த குலத்திலே திருவழுதி வளநாடரென்னும் பாகவதரது அறந்தாங்கியாரென்ற சக்ரபாணியாரது தனயராகிய அச்சுதரைத் தந்தையாகவுடையவர் செந்தாமரைக் கண்ணர். அவர்பாலுதித்த செங்கண்ணரது குமாரரான பொற்காரியார் தமது புதல்வராய்த் தோன்றிய காரியாருக்குக் கலியாணஞ் செய்விக்கக்கருதி மலையமா நாட்டில் திருவண்பரிசாரமென்னும் திருப்

---

† "வேழமுடைத்து மலைநாடு மேதக்க, சோழவளநாடு சோறுடைத்துப்-பூழியர்கோன் தென்னாடு முத்துடைத்துத் தெண்ணீர் வயற்றொண்டை நன்னாடு சான்றோருடைத்து." — ஔவையார் தனிப்பாடல்.

‡ "சீரிருபதாஞ் சோழமீரொன்பதாம் பாண்டி, ஓர் பதின்மூன்றும் மலைநாடோரிரண்டாம் — சீர்நடு, நாடிரெண்மரொட்டுத் தொண்டையிருபத்திரண்டு கூறுதிருநாடொன்றாக்கொள்." — நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி.

பதியிலுள்ள திருவாழ் மார்பரென்னும் பகவத் பக்தரது திருமகளான உடைய நங்கையாரை மணம்பேசி முடிக்க, பின்பு இருவர்க்கும் அவ்வூரில் வெகு ஸம்பிரமமாக விவாஹமஹோத்ஸவம் நடந்தேறியது. பின்னர் இத்தம்பதிகள் திருக்குருகூருக்கு வந்து சிறப்பாகப் பலகாலம் இல்லறம் நடத்தி வருகையில் ஒரு நாள் மாமனார் வேண்டுகோளின்படி, காரியார், தமது வாழ்க்கைத்துணைவியுடனே திருவண்பரிசாரத்தை யடைந்து அங்குச் சிலகாலம் வசித்திருந்தார். பிறகு தமது தருமபத்தினியுடனே தம் ஊருக்கு மீண்டு வருகையில் திருக்குறுங்குடியென்னும் திருப்பதியை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியிருக்கிற நம்பியென்னும் திருநாமமுடைய எம்பெருமானை வந்தித்து வாழ்த்தி 'அடியேங்களுக்கு ஒரு புத்ரஸந்தானத்தை அளித்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வதிமூர்த்தி 'நாமே வந்து பிறக்கிறோம்' என்று பேரருள் பொலிந்து அர்ச்சகமுகமாகச் சொல்லியருளித் தனது தீர்த்தம் திருமாலை திருப்பரிவட்டம் முதலியவற்றை ப்ரஸாதித்தருளினன். இங்ஙனம் பெற்ற அவர் திருநகரியிற்சென்று வாழ்கையில், உடைய நங்கையார் கர்ப்பவதியாக, அவரது திருவயிற்றினின்று பகவானது அம்சமும் ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தினது அம்சமும் சேனைமுதலியாரது அம்சமுமாக ஒரு குமாரர் வைகாசி விசாகத்திலே திருவவதரித்தார்.

இப்படி ஒருவர் மூவரது அம்சமாக இருக்கக்கூடுமோ? எனில்; சக்கரவர்த்தியான அரசன் அஷ்டதிக்பாலகர்களின் அம்சங்கள் கூடிப் பிறந்தவனென்றும், லக்ஷ்மணனும் பலராமனும் தனித்தனி ஆதிசேஷாம்சத்தோடு பகவானது அம்சமும் பொருந்தியவரென்றும், ஹநுமான் வாயுவின் அம்சத்துடன் ருத்திராம்சமும் உடையவரென்றும் நூல்கள் கூறுகையால் அவைபோலவே இதுவும் ஒக்குமென்ப. இங்ஙனம் கூறுவது புராணப்ரக்ரியையை அடியொற்றி யென்பர்.

பூருவாசாரியர்களின் திருவுள்ளத்தை ஆராய்ந்து பேசுமிடத்துப் பலபடியும் பேசலாயிருக்கும். ஆசார்யஹ்ருதயத்தில்

"அத்ரி ஜமதக்நி பங்க்திரத வஸுதேவநந்தநனானவனுடைய
யுகவர்ணக்ரமாவதாரமோ? வ்யாஸாதிவத் ஆவேசமோ?
மூதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ? முன்னம்
நோற்ற அனந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ வென்று
சங்கிப்பர்கள்."

என்றுள்ள சூர்ணிகையின் கருத்தை விவரிப்போமிங்கு:—க்ருதயுகத்திலே அத்ரியும் ஜமதக்நியுமாகிற ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுக்குப் பிள்ளையாய்க்கொண்டு தத்தாத்ரேயனும் பரசுராமனுமாய், த்ரேதாயுகத்திலே க்ஷத்ரியனும் தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் பிள்ளையாய், த்வாபரயுகத்தில் ராஜ்யப்ராப்தியில்லாத யதுகுலத்திற் பிறந்து க்ஷத்ரியரில் தண்ணியரும் வைச்யப்ராயருமான வஸுதேவர்க்கும் கோரக்ஷணத்தாலே ஜாதத் வைச்யரான ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கும் பிள்ளையாய் ஆனபடி. க்ருதம் முதலிய யுகங்களினடைவே ப்ராஹ்மணாதி வர்ணக்ரமேண அவதரித்துவந்த ஸர்வேச்வரன் நான்காவதான கலியுகத்திலே நான்காவது வருணத்திலே ஆழ்வாராக வந்து அவதரித்தபடியோ! என்றும், வேதவ்

களைப் பருத்தல் முதலிய காரியங்களுக்காக வியாஸர் முதலிய மஹர்ஷிகள் பக்கலில் ஆவேசித்ததுபோலே தமிழ் வேதத்தை வெளியிடுதற்காக இவர் பக்கல் ஆவேசித்தபடியோ! என்றும், இவ் விபூதியைத் திருத்துகைக்காக ஸர்வ நியமநத்தாலே நித்யஸூரிகளிலொருவர் வந்தவதரித்தபடியோ!, அன்றியே, முக்தரிலே ஒருவர் வந்தவதரித்தபடியோ!, அன்றியே ச்வேதத்வீபவாஸிகளிலொருவர் வந்தவதரித்தபடியோ வென்றும், அல்லது கீழ்ச்சொன்னவர்களொருவருமன்றியே ஸம்ஸாரிகள் தம்மிலே ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர ஸஞ்சிதமான தம்முடைய ஸுக்ருத பலமாகக்கொண்டு இங்ஙனம் இருந்தினரொருவரோ! என்றும், அன்றியே நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே நித்ய ஸம்ஸாரியை நித்யஸூரிகல்பமாக்கவல்ல அசாதாரணமான ஸாதந புண்யம் முமூர்த்தமாகப் பலித்தபடி இருந்தினரொருவரோ! என்று இப்படிப்பட்ட வகைகளாலே இவரை இன்னதென்று நிச்சயிக்கமாட்டாமல் ஞானிகள் சங்கிப்பார்கள் — என்றவாறு. அதன்மேலுள்ள சூர்ணிகைகளின் போக்கையும் அவற்றின் வியாக்யான ப்ரக்ரியையையும், மற்றும் நம்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலானோர் அருளிச்செயல் வியாக்யானங்களில் அருளிச்செய்யும் படிகளையும் நோக்குமிடத்து, நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தாரொருவர் நிர்ஹேதுக பகவத்கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே இங்ஙனே இருந்தினரென்னுமதுவே ஸம்ப்ரதாய நிர்வாஹமாகத் தேறுகின்றதென்று பெரியோர் பணிக்கக் கேட்டிருக்கை. “சேமங் குருகையோ செய்ய திருப்பாற்கடலோ, நாமம் பராங்குசமோ நாரணமோ — தாமம், துளவோ வகுளமோ தோளிரண்டோ நான்கு முளவோ பெருமானுனக்கு” என்றிவை முதலான பல பாசுரங்கட்கிணங்க ஆழ்வாரை பகவதவதாரமென்று கொள்ளுதலும் இவரது மிக்க பெருமைக்குப் பொருந்தியதேயாகும். இதுநிற்க.

இப்படி பகவான் அவதாரஞ்செய்தற்கு முன்னமே, அவனுக்குப் பலவாற்றாலும் அடிமை செய்வதையே உறுதொழிலாகக்கொண்ட திருவனந்தாழ்வான், இக் குமாரர்மீது வெயில் மழை முதலியன படாதிருக்குமாறு ஒரு பெரிய புளிய மரமாக வந்து அவதரித்திருந்தார்.

நம்பி தந்தருளின வரத்தின்படி உதித்த குமாரர் பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல் பாலுண்ணுதல் முதலிய லோக வியாபாரமொன்றுமின்றியும் வாட்டமில்லாது பரிபூர்ணராயிருக்கிற அதிசயத்தைக் கண்டு தாய் தந்தையர் எம்பெருமான் பக்கலிலே பாரத்தை வைத்திட்டுத் தாம் சிறிதுங் கவலைப்படாமல் பிறந்த பன்னிரண்டாநாளில் அத் திருநகரியிலுள்ள திருக்கோயிலுக்கு அக் குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டுபோய் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கிற பொலிந்து நின்றபிரானைச் சேவிக்கப் பண்ணுவித்து அப் பெருமானது திருமுன்பே அந்தத் தெய்வக் குழந்தைக்கு, உலக நடைக்குமாறாக இருந்ததனால் மாறன் என்று திருநாமஞ்சாத்தி, அருகிலிருந்த திருப்புளியமரத்தினடியிலே * ஆணிப்பொன்னாற் செய்த வண்ணச் சிறுத்தொட்டிலிலே வளர்த்தி ஓம்பி வந்தார்கள்.

கர்ப்பத்திலிருக்கும்பொழுது ஞானமுடையவராயிருக்கிற குழந்தைகளைப் பிறந்தவுடனே தனது ஸ்பர்சத்தால் அஜ்ஞானத்துக்கு உள்ளாக்கி அழுதல்

ஆற்றுதல் முதலியன செய்யும்படி பண்ணிவிடுந் தன்மையதான சட மென்னும் வாயு இவரையும் பிறந்தபொழுது தொடுதற்குவர, அப்பொழுது இவர் அதனை ஹுங்காரத்தால் ஒறுத்து ஓட்டி யொழித்ததனால் இவர்க்கு 'சடகோபர்' என்னுந் திருநாமமாயிற்று.

1. ''நஞ்சடகோபனைப் பாடினையோவென நம்பெருமாள், விஞ்சிய வாதரத்தாற் கேட்ப'' என்று பின்புள்ளாருங் கொண்டாடும்படி இவர் நம்பெருமானால் 'நம் ஆழ்வார்' என்று அபிமானித்து விசேஷ கடாக்ஷஞ்செய்யப்பட்டு மற்றையாழ்வார்களெல்லாரினும் உயர்வு பெற்றதனால் 'நம்மாழ்வார்' என்று ஒரு திருப்பெயர் பெற்றனர்.

இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார் பதினாறு பிராயமளவுங் கண் விழியாமல் மௌனத்தோடு எழுந்தருளியிருக்க, அது நோக்கிய நங்கையாரும் அவர் கொழுநரும் 'இவர், தம்மைப்போன்ற நிலையுடையாரெவரையும் உலகத்தில் காணாமையால் யாரோடும் பேசாமலிருக்கின்றார்' என்று அறியாமல் 'எம்பெருமான் விஷயத்தில் நாம்செய்த அபசாரம் ஏதேனும் உண்டோ?' என்று கருதிக் கலங்கியிருந்தனர்.

அப்பொழுது பரமபதநாதனது நியமனத்தால் சேனைமுதலியார் என்கிற விஷ்வக்ஸேநர் ஏகாந்தமாக எழுந்தருளி இவருக்குத் † திருவிலச்சினை செய்து ஸகல மந்த்ரார்த்தங்களையும் உபதேசித்தருளினர்.

இப்படிப்பெற்ற இவர் பதினாறு கலைகளும் நிறைந்த சந்திரன்போலப் பதினாறு பருவம் நிரம்பி உறங்காப்புளி நிழலிலே பத்மாஸநங்கொண்டு வீற்றிருந்து பரதத்துவத்தைத் தியானஞ்செய்து ஞான முத்திரை கைக்கொண்டிருந்த காலத்தில் திவ்யதேச யாத்திரையாகச் சென்றிருந்த மதுரகவியாழ்வார், இவரது வைபவத்தைக் கேட்டும் இவரது திவ்ய ஒளியைக் கண்டும் திருவயோத்தியினின்று புறப்பட்டு வந்து அருகில் நின்று இவர்க்கு 'உணர்ச்சி உளதோ? இலதோ?' என்று சோதிக்கும்பொருட்டு இவர் முன்னிலையிலே ஒரு சிறு கல்லையெடுத்துப்போட அது விழுந்த வொலியைக் கேட்டவுடனே இவர் திருக்கண்களை விழித்துப்பார்த்தருளினர். உடனே மதுரகவிகள் 'இவர்க்கு வாக்கு உண்டோ? இன்றோ? அறிவோம்' என்று எண்ணி இவரைநோக்கி — 'அசித்தாகிய சரீரத்திலே அணுஸ்வரூபமான ஆத்மா ஸம்பந்தித்தால் அது எதை அநுபவித்து எங்கு இருக்கும்?' என்னுங் கருத்தமைத்து, ''செத்தத்தின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால் எத்தைத் தின்று எங்கே கிடக்கும்?'' என்று வினவ, ஆழ்வார் 'அச் சரீரத்தைச் சார்ந்த சுகதுக்கங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு அதனையே ஆச்ரயித்திருக்கும்' என்ற கருத்தமைய ''அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்'' என்று விடையருளிச் செய்தார்.

[''சிறியதின் வயிற்றிற் பெரியது பிறந்தால் எத்தைத்தின்று எங்கே கிடக்கும்?'' என்று மதுரகவிகள் வினவியதாகவும், ''அத்தைத் தின்று அங்கே

---

1. சடகோபரந்தாதி — பாயிரம் 3.

† பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம்.

கிடக்கும்" என்று ஆழ்வார் விடை பணித்ததாகவும் கூறுவாருமுளர்; 'அணுரூபமான சேதனனிடத்து விபுரூபமான ஞான விகாஸம் உண்டானால் எதை அநுபவ போக்யமாகக்கொண்டு எங்குச் சேரும்?" என்பது வினவின் கருத்தாகவும், 'அக்ராவசப்யமான பரப்ரஹ்மத்தை அநுபவித்து அதன் பக்கலிலே பற்றும்' என்பது விடையின் கருத்தாகவும் கொள்ளத்தக்கது.]

அது கேட்டு மதுரகவிகள் மிக மகிழ்ந்து சடகோப முனிவரது ஞானத்தைக் கொண்டாடி இவரை யடைந்து நாம் கடைத்தேறக்கருதி, இவர் திருவடிகளிலே ஸாஷ்டாங்க ப்ரணாமமாகத் தாளும் தடக்கையுங்கூப்பி விழுந்து தண்டனிட்டு இவரது இணையடித் தாமரைகளைத் தியானித்தலும் திருநாமங்களை வழுத்துதலும் செய்துகொண்டு இவரை ஆச்ரயித்து 'அடியேனுக்குத் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை விளக்கியருள வேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்தனர்.

அவ்வாறிருக்கையில், ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் ஆழ்வாரது ஞானக் கண்ணுக்குச் சேவைசாதிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்ட வளவிலே பெரிய திருவடியும் தனது பக்ஷபாதர்தோன்ற முன்வந்து நிற்றலும் பெருமான் பிராட்டியுடனே கருடவாஹனாரூடனாய் எழுந்தருளி எதிர்வந்து நிற்க, † "கருமுகில்தாமரைக்காடு பூத்து நீடிருசுடர் புறத்தேந்தி யேடவிழ் திருவொடும் பொலிய ஓர் செம்பொற்குன்றின்மேல் வருவபோல் கலுழன்மேல் வந்து தோன்றிய" அம் முகில்வண்ணனது திருமேனி யழகைச் சேவித்துக் கண்கள் ஆனந்தவருவி சொரிய உடம்பு ரோமாஞ்சங்கொள்ள ஆனந்த வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்தார். அனந்தரம் நூற்றெட்டுத் திருப்பதி யெம்பெருமான்களும் அங்கு எழுந்தருளிக் காட்சிகொடுக்க, அவர்களை ஸேவித்து அவர்களது திவ்யகுணங்களை அநுபவித்து அவ்வநுபவத்தாலுண்டான ப்ரீதி உள்ளடங்காமல் அதனைப் பிரபந்த முகமாக வெளியிடக் கருதி நான்கு வேதங்களுள் ருக்கு, யஜுஸ், ஆதர்வணம் என்ற மூன்று வேதங்களின் ஸாரப்பொருளைத் திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி என்ற மூன்று பிரபந்தங்களின் மூலமாக வெளியிட்டு, அவ் வேதங்களுட் சிறந்ததும் பகவானது ஸ்வரூபமாகவே யுள்ளதுமான ஸாமவேதத்தின் தத்துவப்பொருளைச் சரம ப்ரபந்தமான திருவாய்மொழியால் அருளிச்செய்து அவற்றை மதுரகவிகளுக்கு உபதேசித்தருளினர்.

அக்காலத்தில் நித்யஸூரிகளும் ச்வேதத்வீபவாஸிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ச்ரேஷ்டர்களும் காரிமாறப்பிரானது மஹிமையைக் காணும்பொருட்டு முன் வந்து சேர, அவர்களைத் தமது பிரபந்தத்திலே "பொலிக பொலிக" என்று வாழ்த்தியருளினர்.

தம் பக்கல் திருவுள்ளமுவந்து பொலிந்துநின்றபிரான் ப்ரஸாதித்தருளின மகிழமலர் மாலையைத் தரித்ததனால் வகுளாபரணர் என்றும், பிறமதஸ்தர்களாகிய யானைகளைத் தமது திவ்ய ப்ரபந்தங்களிற் கூறிய தத்துவார்த்தங்களாற் செருக்கடக்கி அவர்களுக்கு மாவெட்டி யென்னும் கருவிபோல இருந்ததனால்

† கம்பராமாயணம் — திருவவதாரப் படலம் 13.

பராங்குசர் என்னும் திருநாமம் பெற்ற குருகைப்பிரான், பரப்ரஹ்மஸ்வரூபமும் ஜீவாத்மாவினுடைய தன்மையும் பரமாத்மாவை அடையும் உபாயமும் அங்ஙனம் அடைதலின் பயனும் அடைதற்கு உள்ள பிரதிபந்தகமும் என்று ஸகல வேத சாஸ்திரங்களிலும் ஸாரமாகச் சொல்லப்பட்ட அர்த்த பஞ்சகத்தையும், மந்த்ர ச்ரேஷ்டமான த்வயமென்னும் சரணாகதி மந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும் பிரபந்த ரூபமாக யாவரும் எளிதில் அறியத் தெரிவித்தருளி

1. "நளிர்மதிச்சடையனும் நான்முகக் கடவுளும்
தளிரொளியிமையவர் தலைவனு முதலா
யாவகையுலகமும் யாவருமகப்பட
நிலநீர்தீகால் சுடரிருவிசும்பும்
மலர்சுடர் பிறவும் சிறிதுடன்மயங்க
ஒருபொருட் புறப்பாடின்றி முழுவதும்
அகப்படக்கரந்தோராலிலைச் சேர்ந்தவெம்
பெருமா மாயனையல்லது
ஒருமாதெய்வம் மற்றுடையமோயாமே."

என்று தமது ஸித்தாந்தத்தின் தத்துவத்தை நன்கு வெளியிட்டு, தமது வாழ்நாள் முழுவதிலும் பிறிதொன்றிற் சிந்தை செலுத்தாது பரமனையே சிந்தித்து பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகளை யுடையராய்க்கொண்டு உலக நடையாட்டம் சற்றுந் தொடரப் பெறாமல் முப்பத்தைந்து திருநக்ஷத்திரம் வாழ்ந்திருந்து, அப்பால், இமையவர் எதிர்கொள்ள, கின்னர கந்தர்வாதியர் கீதம்பாட, தேவர்கள் தோத்திரஞ்செய்ய, வைகுந்தமாநகர்புக்குத் திருமாமணி மண்டபத்தில் அந்தமில் பேரின்பத்தில் அமர்ந்தனர்.

இப்படி ஒப்புயர்வற்ற இவ்வாழ்வார் எம்பெருமானது திருவடிகளுக்கு மிகவும் அந்தரங்கராக இருந்ததனால் பெருமானது பாதுகை 'ஸ்ரீசடகோபன்' என்று இவரது திருநாமத்தையிட்டு வழங்கப்படுகின்றது.

நம்மாழ்வார்க்கு அந்தரங்கரான மதுரகவியாழ்வாரது வரலாறு. †

பாண்டியநாட்டிலே திருக்குருகூர் என்னும் ஆழ்வார் திருநகரிக்கு அருகிலுள்ள திருக்கோளூரிலே, துவாபரயுகத்தில், எட்டிலக்ஷத்து அறுபத்தாறுமாயிரத்து எண்ணூற்றெழுபத்தொன்பதாவதான ஈச்வர வருஷத்தில் சித்திரை

1. திருவாசிரியம் - 7.

† நம்மாழ்வார் வரலாற்றோடு தொடர்ச்சியுள்ளதனால் இவ்வாழ்வார் வரலாறும் இங்குக் காட்டப்படுகிறது.

மாதத்திலே சித்திரை நக்ஷத்திரத்திலே கணேசரான குமுதருடைய அம்சமும் கருடாழ்வாருடைய அம்சமுமாய் ஒருவர் அவதரித்தார். ஸூர்யோதயத்திற்கு முன் கிழக்கிற் காணப்படுகின்ற அருணோதயம்போலப் பராங்குசர் உதிப்பதற்கு முன் தென்தேசத்தில் தோன்றிய இவர், வேதசாஸ்திரங்களை இளமையிலேயே பயின்று செவிக்கினிய செஞ்சொற்கவிகளைப் பாடவல்லவராய் அதனால் மதுரகவி என்று திருநாமம்பெற்று மெய்யுணர்விலும் அவாவற்று மஹாவிரக்தராய் விஷ்ணுபக்தியிற் சிறந்து யோகநிஷ்டையிலும் தேர்ந்து தீர்த்தயாத்திரை திவ்யதேச யாத்திரைகளிலே திருவுள்ளமுடையராய்ப் புறப்பட்டுச் சஞ்சரிக்கலுற்று வடநாட்டுத் திருப்பதிகளைச் சேவித்துக்கொண்டு திருவயோத்தியை அடைந்து அங்கு அர்ச்சாவதாரரூபமாய் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற இராமபிரானையும் பிராட்டியையும் ஸேவித்துத் திருவடிதொழுது அந்தப் பரிசுத்த பூமியில் நித்ய வாஸஞ் செய்யக்கருதிச் சிலகாலம் வசித்திருந்தார்.

அக்காலத்தில் ஒருநாளிரவில் இவர் திருக்கோளூர் எம்பெருமானைத் திசை நோக்கித் தொழக்கருதித் தெற்குத்திக்கில் கண்செலுத்தியபொழுது, அப்பக்கத்திலே வானுறவளர்ந்து விளங்குகின்றதொரு திவ்யமான பேரொளியைக் கண்ணுற்று அது இன்னதென்றறியாமல் 'கிராமங்கள் வேகின்றனவோ? காட்டுத்தீயோ?' என்று சங்கித்துத் திகைத்து நின்றார். பின்பவர், இவ்வண்ணமே அடுத்த இரண்டு மூன்று நாள்களிலுங்கண்டு, அச்சுடர்த்திரள் முச்சுடரொளியினும் மிக்கு விளங்கியதனால் வெருவியப்புற்று, அதனை அருகிற்சென்று பார்த்துத் தெளியத்துணிந்து புறப்பட்டு, அச்சோதியையே குறியாகக்கொண்டு அதிவிரைவாக நெடுவழிகடந்து, நடந்துவந்து ஆழ்வார் திருநகரியை அடைந்து அதில் அவதரித்தருளியுள்ள சடகோபமுனிவரது திருமேனி விளக்கத்தைச் சேவித்து இதுவே அத்தனை நெடுந்தூரம் பிரகாசித்ததென்று அறிந்து வியந்து, அவ்வாழ்வாரது நிலைமையை முன்பு தாம் கேள்வியுற்றிருந்தபடியே அப்பாலகர் ஊமையாயிருக்கக்கண்டு, அவர்க்குக் கட்புலனும் வாய்ப்புலனும் உள்ளனவா வென்பதைச் சில உபாயங்களால் பரிசோதிப்பவரானார். அப்பொழுது காரிமாறப்பிரான் கண் திறந்து கடாக்ஷித்து, இவர் கேட்ட கேள்விக்கு ஏற்ற விடை சொல்லியருள, அதுகேட்டு மதுரகவியாழ்வார் அவரது ஞானவைபவத்துக்கு அதிசயித்து ஈடுபட்டு அவரையே ஆசாரியராகக்கொண்டு சரணம் புகுந்தனர்.

அப்பொழுது நம்மாழ்வார் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் ப்ரஸாதித்து இவரை ஆட்கொண்டு, பரத்வம் வ்யூஹம் விபவம் அந்தர்யாமித்வம் என்னும் நான்குநிலைகளுக்கு முறையே வேதம் பாஞ்சராத்ரம் இதிஹாஸம் ஸ்மிருதி என்பனபோல அர்ச்சாவதாரத்திற்கு ஏற்ற அதிவடிவமான தமிழ்நூல்களை அருளிச்செய்யத் தொடங்கி, சதுர்வேதத்தின் ஸாரமாக நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்து, அவற்றை அம்மதுரகவிக்கு உபதேசித்தருளினர்.

'முந்தின மூன்றுயுகங்களில் த்யான யாக அர்ச்சனங்களால்போலக் கடையுகத்தில் 'ஸ்தோத்திரமந்திரத்தால் உயர்கதி உளதாம்' என்று நூற்கொள்கைக்கு ஏற்ப மதுரகவிகள் தாம் உபதேசம்பெற்ற திவ்யப்ரபந்தங்களைக் கைத்தாள

எடுத்துப் பண்ணிசையோடு எப்பொழுதும் பாராயணஞ்செய்துகொண்டு திருக்குருகூர்நம்பிக்கு ப்ரதாந சிஷ்யராய், பரதாழ்வானுக்கே பணிவிடை புரிந்தொழுகின சத்ருக்நாழ்வானைப்போலப் பகவத்பக்தியினும் பாகவதப்ரதிபத்தியையே பரமாநுஷ்டாநமாகத் தலைக்கொண்டு அவ்வாழ்வார் விஷயமாக 'கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு' என்ற திவ்யப்ரபந்தத்தைப்பாடி முமுக்ஷுக்களுக்கு உபகரித்தருளி வாழ்ந்திருக்கையில், தேவிற்சிறந்த திருமாற்குத்தக்க தெய்வக் கவிஞரும் பாவிற்சிறந்த திருவாய்மொழி பகர் பண்டிதருமான காரிமாறர் திருநாட்டை அலங்கரித்தார்.

அப்பால், ஆசிரியரைப் பிரிந்ததற்கு மிக இரங்கி அரிதில் தேறிய மதுரகவிகள் அர்ச்சாரூபமான ஆழ்வார் விக்ரஹத்தை அத்திருநகரியில் எழுந்தருளப் பண்ணிப் ப்ரதிஷ்டிப்பித்து அவர்க்கு நித்யநைமித்திக உத்ஸவங்களையெல்லாம் சிறப்புற நடத்திக்கொண்டுவந்தார். அத்திருவிழாக்களில் 'வேதந்தமிழ்செய்த மாறர் வந்தார்; திருமாலுக்குரிய தெய்வப்புலவர் வந்தார்; அளவிலாஞானத்து ஆசிரியர் வந்தார்!' என்று இவைமுதலாக அநேக விருதுகளைக்கூறித் திருச்சின்னம் முழக்குதலைக் கேள்வியுற்றவளவிலே, மதுரைச்சங்கத்தாரது ஆண்டுதலைவர் அவர்கள் மாணாக்கர்கள்வந்து எதிரிட்டு 'உங்களாழ்வார் பக்தரேயன்றிப் பகவானல்லரே; இவர் சங்கமேறிய புலவரோ? இவர் பாடிய திருவாய்மொழி சங்கமேறிய செய்யுளன்றே; இவரை வேதந்தமிழ் செய்தவரென்று சொல்லுவது தகுதியோ?' என்று பல குதர்க்கம்பேசி விருதுகளைத் தடுத்திட்டனர். அதற்கு மதுரகவிகள் மனம் பொறாமல் வருந்தி 'இவர்கட்குச் சர்வபங்கமாம்படி தேவரீர் செய்தருளவேண்டு' மென்று ஆழ்வாரையே பிரார்த்திக்க, சடகோபர் ஒரு கிழப்பிராமணவடிவத்தோடு வந்து, திருவாய்மொழியில் "கண்ணன்கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்! எண்ணுந் திருநாமம் திண்ணம் நாரணமே" என்ற பாசுரத்தின் முதலடியை ஒரு சிற்றேட்டில் எழுதிக்கொண்டுபோய்ச் சங்கப்பலகையில் வைத்திட்டால் அவர்கள் செருக்கு அடங்கும்' என்று கூறியருளினர். அந்த நியமனத்தின்படியே சடகோபபக்தர் கண்ணன்கழலிணையை எழுதிய ஏட்டை எடுத்துப்போய் வைத்திட்ட மாத்திரத்தில், சங்கப்புலவர்கள் ஏறியிருந்த பலகை பொற்றாமரைப் பொய்கையில் மூழ்கித் தன்மேலிருந்த புலவர்களையெல்லாம் நீரில் வீழ்த்தி உடனே மேலெழுந்து தன்மீது வைத்த சிற்றேட்டை மாத்திரம் ஏந்திக்கொண்டு மிதந்தது. அப்பொழுது நீரில்விழுந்து அமிழ்ந்து தடுமாறி யெழுந்து மெல்ல நீந்திக் கரைசேர்ந்த சங்கப்புலவர்கள், ஸகல வேத சாஸ்திரங்களையும் பிறரால் கற்பிக்கப்படாமல் தாமே யுணர்ந்து பகவதம்சமாகிய ஆழ்வாருடைய தெய்விகமான பாண்டித்யத்தைத் தெரிந்துகொண்டு இறுமாப்பொழிந்து, தாம் முன்பு அபசாரப்பட்டதற்கு அநுதாபமுற்று, அதனை க்ஷமித்தற்பொருட்டு அவரது மஹிமையைக் குறித்துத் தோத்திரமாகத் தனித்தனி ஒவ்வொரு பாடல்பாடி வெளியிடுபவரானார்கள். அங்ஙனம் வெளியிடுகையில், அப்பாடல்களியாவும்,

"சேமங் குருகையோ செய்யதிருப் பாற்கடலோ
நாமம் பராங்குசமோ நாரணமோ — தாமந்
துளவோ வகுளமோ தோளிரண்டோ நான்கு
முளவோ பெருமா னுனக்கு."

என்ற இப்பாடல் வடிவாகச் சிறிதும் வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமைப்பட்டிருக்க, இதுபற்றி அவர்களனைவரும் 'இது என்ன அற்புதம்! என்ன அற்புதம்!! இதுவும் ஆழ்வாரது தெய்வத்திருவருளே!!!' என்று அதிசயப்பட்டு,

"ஈயாடுவதோ கருடற்கெதிரே இரவிக்கெதிர் மின்மினியாடுவதோ?
நாயாடுவதோ உறுமிப்புலிமுன் நரிகேசரிமுன் நடையாடுவதோ?
பேயாடுவதோ அழகூர்வசிமுன் பெருமான் வகுளாபரணன் னருள்கூர்ந்
தோவாதுரையா யிரமாமறையின்றொரு சொற்பொருமோவுலகிற்கவியே."

என்பது முதலாகச் சிற்சில கவிகள்பாடிப் புகழ்ந்து அன்றுமுதல் ஆழ்வார்க்கு விருதுகூறல் முதலிய வைபவங்களையும் முன்னினும் பலமடங்கு மிகுதியாக நடப்பித்து வந்தனர்.

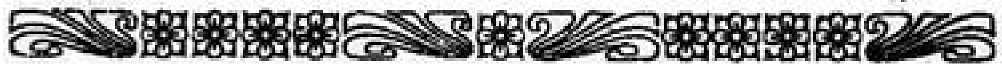
இப்படி மதுரகவியாழ்வார் தமது ஆசாரியருடைய பெருமைகளை வெளியிட்டுக்கொண்டு அத்தலத்திலே நெடுங்காலம் எழுந்தருளியிருந்து, பின்பு, சிந்தையும் மொழியுஞ் செல்லாநிலைத்தான பேரின்பப் பெருவீட்டை அடைந்தனர்.

இங்ஙனம் இவ்வாழ்வார் நம்மாழ்வாருக்குத் திருவடித்தொண்டராயொழுகியதுபற்றி, அவரது திருவடிநிலை மதுரகவிகள் என இவரது திருநாமத்தை யிட்டு வழங்கலாகும்.

["மாறனடிபணிந்துய்ந்தவிராமாநுசன்" என்பதற்கிணங்க, நம்மாழ்வார் திருவடி நிலைகளுக்கு இராமாநுசன் என்று பல திவ்யதேசங்களில் வழங்கும் திருநாமமும் பொருந்தமுடையதே.]

"ஏரார் மதுரகவி யிவ்வுலகில் வந்துதித்த
சீராருஞ் சித்திரையில் சித்திரைநாள்—பாருலகில்
மற்றுள்ள வாழ்வார்கள் வந்துதித்த நாட்களிலும்
உற்றதெமக் கென்று நெஞ்சே! ஓர்"

மதுரகவியாழ்வார் வைபவம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழித் தனியன்கள்.

(ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அருளிச்செய்தது.)

𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌜𑌨𑌾𑌨𑍁𑌮𑍋𑌦𑌨𑌂
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌦𑌂 ஸ்ரீ𑌶𑌠𑌕𑍋𑌪𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌯𑌮𑍍 ।
𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌾𑌖𑍋𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌗𑌮𑌂
𑌨𑌮𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌡𑌵𑍇𑌦𑌸𑌾𑌗𑌰𑌮𑍍 ॥

பக்தாம்ருதம் விச்வஜநாநுமோதநம்
ஸர்வார்த்ததம் ஸ்ரீசடகோபவாங்மயம்,
ஸஹஸ்ரசாகோபநிஷத்ஸமாகமம்
நமாம்யஹம் த்ராவிட வேதஸாகரம்.

பதவுரை.

பக்த அம்ருதம்	தொண்டர்கட்கு அமுதமாயிருப்பதும்	ஸ்ரீசடகோப வாங்மயம்	நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தி மயமுமான
விச்வ ஜந அநுமோதநம்	ஸகல ஜனங்களையும் ஆனந்திக்கச் செய்வதும்		
ஸர்வ அர்த்ததம்	ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கவல்லதும்	த்ராவிட வேத ஸாகரம்	தமிழ் வேதக் கடலை
ஸஹஸ்ர சாக உபநிஷத் ஸமாகமம்	ஆயிரக்கணக்கான சாகைகளையுடைய உபநிஷத்துக்களின் திரட்சியாயிருப்பதும்	அஹம்	அடியேன்
		நமாமி	ஸேவிக்கிறேன்.

• • • —திருவாய்மொழி ஒரு கடலாக ரூபணம் செய்யப்படுகின்றது. கடலுக்குள்ள தன்மைகளும் திருவாய்மொழிக்குமுண்டென்று ஐந்து விசேஷணங்களினால் நிரூபிக்கப்படுகின்றது. [பக்தாம்ருதம்.] உலகிற்காணும் கடலானது பண்டொருகால் * வங்கக் கடல்கடைந்த மாதவனாலே கடையப்பட்டுத் தேவர்கட்கு அமுதமளித்தது ஆகையாலே பக்தர்களான தேவர்கட்கு அது அமுதமாயிருந்தது; திருவாய்மொழியோ வென்னில்; "தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்றும் "பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்" என்றும் ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய்தபடியே அநந்ய ப்ரயோஜநர்களான பாகவதர்கட்கு நித்ய போக்யமான அமுதமாயிருக்கும். "வைகல் பாடவல்லார் வானோர்க்கு ஆராவமுதே" என்கிறபடியே திருவாய்மொழியைப் பயில்பவர்களே வானோர்க்கு ஆராவமுதமாகும்போது அந்தத் திருவாய்மொழி ஆராவமுதமாகச் சொல்லவேணுமோ?

[விச்வஜந அநுமோதநம்] கடலைக் கண்டு களியாத ஜனங்களில்லை. யார் எத்தனை தடவை கண்டாலும் அப்போதே அபூர்வ வஸ்துவாகி ஸந்தோஷஜநகமாயி

ருக்கும் கடல்; திருவாய்மொழி தானும் அப்படியே காணும். "என்காவினின் கவி" என்றும் "பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்" என்றும் "ஆழ்முதல் பத்தர்க்கு" என்றும் "கேட்டாரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே" என்றும் "தென்னாவென்னும் என்னம்மான் திருமாலிருஞ் சோலையானே" என்றும் 'பார்பரவின்கவி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆழ்வாரோடு மற்றையாரோடு வாசியறவும் நித்யஸூரிகளோடு நித்ய ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியறவும் ஸர்வேச்வரனோடு தச்சேஷபூதர்களோடு வாசியறவும் எம்பெருமானோடேகூட உபய விபூதியும் புஜிக்கைக்கு உரியதாகையாலே [illegible] எம்பெருமானுக்கும் மற்றுமுள்ள ஜனங்களுக்கும் அநுமோதநமா யிருக்கும்.

[ஸர்வார்த்ததம்] கடல் ரத்நாகரமாகையாலே சிறந்த பொருள்களை யெல்லாம் தன்னுள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருந்து தன்னிலே அவகாஹித்து எடுத்தால வல்லவர்கட்குத் தந்து உபகரிக்கும். திருவாய்மொழி தானும் ஸகல புருஷார்த்தங்களையுமளிக்கும். "குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன பாடலோராயிரத்துள் இவையுமொருபத்தும் பயிற்ற வல்லார்கட்கு, அவன் நாடு நகரமும் நன்குடன் காண ஒலியின ஊர்திபண்ணி, வீடும் பெறுத்தித் தன் மூவுலகுக்குந் தருமொரு நாயகமே" என்கிறபடியே திருவாய்மொழி அளிக்கமாட்டாத புருஷார்த்தமில்லையென்க. "மிக்க வேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி" என்கிறபடியே முமுக்ஷுக்களுக்கு அவசியமறியவேண்டிய வேதாந்த நற்பொருள்களையெல்லாம் சுரக்கும்படியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

[ஸ்ரீசடகோபவாங்மயம்] கடலானது ஒருகால் அகஸ்திய மஹாமுனியின் வாயில் நுழைந்து புறப்பட்டதாகையாலே அது அகஸ்த்ய வாங்மயமாயிருக்கும். திருவாய்மொழி குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்மாலையாயிருக்கும். 'ஆழ்வாரருளிச்செயல்' என்னுமத்தனையே ஏற்றத்திற்கு உடலென்க. * காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசு கடுங்கால் நுகர்ந்து நெடுங்காலம் ஐந்து தீயூடு நின்று தவஞ்செய்த ரிஷிகளிற்காட்டில் * உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணனெம்பெருமானென்றே கண்கள் நீர்மல்கிக் கிடந்த ஆழ்வார்க்கு வெவ்வாசியுண்டே.

[ஸஹஸ்ரசாகோபநிஷத்ஸமாகமம்.] * தொக்கிலங்கியாறெல்லாம் பரந்தோடித் தொடுகடலேபுக்கன்றிப் புறம் நிற்கமாட்டாதாகையாலே நதிகள் கடலிலே புகும்போது பலபல மரங்களையும் அடித்துக்கொண்டுபோய்ப் புகுமாகையாலே கடலானது ஆயிரக்கணக்கான சாகைகளின் [கிளைகளின்] சேர்க்கையைப் பெற்றிருக்கும். திருவாய்மொழியோ வென்னில், ஸஹஸ்ரசாகைகளை யுடைத்தான உபநிஷத்துண்டு — ஸாமவேத ஸாரமான சாந்தோக்ய உபநிஷத்து. அத்தோடே ஸமமான ஆகம [வேத]மாக இருக்கும். அநேக சாகைகளையுடையன வான உபநிஷத்துக்களெல்லாம் இரண்ட இரட்டியாயிருக்கும் திருவாய்மொழி என்னவுமாம். ஆக இப்படிப்பட்ட பொருத்தங்களாலும் உள்ளமுமறியக்

கூடாமையினாலும் கடல் என்று சொல்லத் தகுந்ததான தமிழ் வேதத்தை நமஸ்கரிக்கிறேனென்றதாயிற்று.

த்ராவிட வேதஸாகரத்தை அவகாஹிக்கிறேன் என்னாமல் நமஸ்கரிக்கிறேன் என்றது — “வந்தே ராமாயணார்ணவம்” [ஸ்ரீராமாயணமாகிற ஸமுத்ரத்தை நமஸ்கரிக்கிறேன்] என்று சொன்னதை அடியொற்றி யென்பர். “ஶ்லோக ஜால ஜலாகீர்ணம் ஸர்க்க கல்லோல ஸங்குலம் | காண்ட க்ராஹ மஹாமீநம் வந்தே ராமாயணார்ணவம் = ச்லோக ஜால ஜலாகீர்ணம் ஸர்க்க கல்லோல ஸங்குலம் — காண்டக்ராஹ மஹாமீநம் வந்தே ராமாயணார்ணவம்” என்றது சங்க. ச்லோகங்களாகிற ஜலம் நிரம்பியும், ஸர்க்கங்களாகிற அலைகள் நிறைந்தும், காண்டங்களாகிற முதலைகளும் பெருமீன்களும் மலிந்து மிருக்கின்ற ஸ்ரீராமாயண ஸமுத்ரத்தை நமஸ்கரிக்கிறேனென்றது. அது இருபத்திநாலாயிரம் ச்லோகமாயிருக்கும். இது தீர்த்தங்களாயிரமான * சீர்த்தொடையாயிரமாயிருக்கும். அதில் ஐந்நூறு ஸர்க்கமாயிருக்கும்; இது பத்து நூறாயிருக்கும். அது ஆறு காண்டமாயிருக்கும்; இது ஷட்பதத்தின் (த்வயத்தின்) அர்த்தத்தைப் பேசுகின்ற பத்துப் பத்தாயிருக்கும். அது ராமாயணார்ணவம், இது த்ராவிட வேதஸாகரம். அது ரகுவம்ச சரிதம்; இது முகில்வண்ணனடிமேற் சொன்ன சொல்மாலை அது வால்மீகிமஹர்ஷிப்ரோக்தம்; இது ஸ்ரீசடகோப மஹர்ஷி ஸாக்ஷாத்க்ருதம் அது * மஹாபாதக நாசகம்; இதுவும் * அருவினை நீறுசெய்யும். அது “ஸஹவாஹந ஸவ விஷாய ஸஹுதி ஹ்ரோத விஷ்ணோ: வுடம் ஸாஷுதம்” என்கிறபடியே மோக்ஷப்ராபகமா யிருக்கும்; இதுவும் “வானின்மீதேற்றி யருள்செய்து முடிக்கும் பிறவிமா மாயக்கூத்தினையே” என்று திருவடியேயடைவிக்கும். ... ... (*)

ஈச்வரமுனிகளருளிச்செய்த தனியன்.

திருவழுதி நாடென்றுந் தென்குரு கூரென்றும்
மருவினிய வண்பொருநலென்றும் — அருமறைகள்
அந்தாதி செய்தா னடியிணையே யெப்பொழுதும்
சிந்தியாய் நெஞ்சே தெளிந்து.

பதவுரை.

நெஞ்சே	மனமே!,	அரு மறைகள்	அருமையான வேதங்களை
திரு வழுதி நாடு என்றும்	திருவழுதி நாடென்கிற தேசத்தை அநுஸந்தித்தும்	அந்தாதி செய்தான்	அந்தாதித் தொடையான திருவாய்மொழி மூகத்தாலே பாடின ஆழ்வாருடைய
தென் குருகூர் என்றும்	அழகிய திருக்குருகூரென்கிற திவ்யதேசத்தை அநுஸந்தித்தும்	அடி இணையே	உபய பாதங்களையே
மருவ இனிய வண் பொருநல் என்றும்	ஆசைப்படும்படி போக்யமாய் அழகியதான தாமிரபர்ணியாற்றை அநுஸந்தித்தும்,	எப்பொழுதும்	இடைவிடாமல்
		தெளிந்து	தெளிவுடனே
		சிந்தியாய்	சிந்தை செய்யக்கடவை.

• • • — ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை அநுஸந்திக்கும்போது அவரது திருவவதார ஸ்தலமான திருநகரியையும், அது இருக்கும் நாடாகிய வழுதிவளநாட்டையும், அந்நாட்டுக்கு அலங்காரமாய் ஆழ்வார்க்கும் ப்ராண நிரூபகமுமான தாமிரபரணி திவ்ய நதியையும் அநுஸந்தித்துப் பின்பு 'ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்' என்னவேணுமென்கிறது. இதனால் உத்தேச்ய வஸ்துவின் ஸம்பந்த ஸம்பந்தம்பெற்ற வஸ்துக்களும் உத்தேச்யம் என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் வெளியிடப்பட்டதாகும். எம்பெருமான் சேவடியை அநுஸந்திக்குமவர்கள் • வைகுந்த வானாட்டையும் • இறந்தால் தங்குமூரான கண்ணன் விண்ணூரையும் • அமுத விரசையாற்றையும் அநுஸந்திக்குமாபோலே.

"வாய்ந்த வழுதிவளநாடன் மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன்" என்றும் "நல்லார் நவில் குருகூர்நகரான்" என்றும் "பொருநற் செங்கணி துறைவன்" என்றும் நாட்டையும் ஊரையும் ஆற்றையும் தமக்கு நிரூபகமாக ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய்திருக்கையாலே அம் மூன்றையும் அநுஸந்திக்கச் சொல்கிற்று.

தெளிந்து = ஆழ்வார் திருவடிகளே உபாயமும் உபேயமும் என்கிற தெளிந்த அத்யவஸாயங்கொண்டு என்றபடி. ... ... (*)

சொட்டை நம்பிகளருளிச்செய்த தனியன்.

மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர் பேணும்
இனத்தாரை யல்லா திறைஞ்சேன் — தனத்தாலும்
ஏதுங் குறைவிலேன் எந்தை சடகோபன்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.

பதவுரை.

மனத்தாலும்	நெஞ்சினாலும்	ஏதும் குறைவு இலேன்	எவ்விதமான குறையுமுடையேனல்லேன்; (ஏதனாலென்னில்)
வாயாலும்	வாக்கினாலும்		
வண் குருகூர் பேணும்	திருநகரியை ஆதரிக்கின்ற	எந்தை சடகோபன்	அஸ்மத் ஸ்வாமியான நம்மாழ்வாருடைய
இனத்தாரை அல்லாது	கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்களைத் தவிர (மற்றையோர்களை)	பாதங்கள்	திருவடிகள்
இறைஞ்சேன்	வணங்கமாட்டேன்;	யாமுடைய	நம்முடைய
தனத்தாலும்	செல்வத்தினாலும்	பற்று	ஆதாரமாயிராநின்றது.

• • • — ஆழ்வார் திருநகரியையே போற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியில் அந்வயித்த மஹான்களைத்தவிர மற்று எவரையும் வணங்கமாட்டேனென்றது, எப்போதும் அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணிகளையே வணங்குவேனென்றபடி.

மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர் பேணுகையாவது — "திருக்குருகூரதனை உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்" என்றும் "திருக்குருகூரதனைப் பாடியாடிப் பரவிச்சென்மின்கள்" என்றும் ஆழ்வார் உபதேசித்தருளினபடியே திருக்குருகூரை நெஞ்சாலே சிந்தித்தும் வாயாலே சொல்லியும் போருகை. மன

மொழிகளிரண்டைச் சொன்னது மூன்றுவதான சரீரத்திற்கும் உபலக்ஷணம் என்று இலர் கொள்வர். திருநகரியைச் சென்றடைதல் மெய்யினால் பேறுதலாகும். திருக்குருகூரை நெஞ்சினால் நினைந்து வாயினால் மொழிதலே போதும், சென்று சேவிக்கவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லை என்பது இத்தனியனருளிச் செய்தவரின் திருவுள்ளமென்ப. "பேறுமினைந்தாரை" என்றது, பேறுமிறவர்களின் ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களெல்லாரையும் குறிக்கும்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்சமென்றும் அவையே நமக்கு வைத்தமாநிதி யென்றும் பின்னடிகளிற் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கப்பெற்ற நமக்கு இனியொரு குறையுமில்லை யென்கிறார். எம்பெருமானை ஆச்ரயித்தவர்கள் ‹‹யுதம் ஈதீயம் தவ பாதயுகளம் — தநம் மதீயம் தவ பாதபங்கஜம்›› என்று அவனது திருவடிகளையே தமக்குச் செல்வமாக நினைத்திருப்பதுபோல, ஆழ்வாரை ஆச்ரயித்தவர்கள் ‹‹விலஸது நிஜவஸ்து பநிதவ நியமேந மதந்வயாநாம் — விபூதில் ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்›› என்று ஆழ்வார் திருவடிகளையே ஸகலைச்வர்யமாக நினைத்திருப்பாராகையாலே 'தனத்தாலு மேதுங் குறைவிலேன்" என்றது.

யுகம் என்னும் வடசொல் தளமெனத் திரிந்தது. எந்தை - என் தந்தை.

முன்னடியில் இறைஞ்சேன் என்று ஒருமையாகச் சொல்லிப் பின்னடியில் நமுடைய என்று பன்மையாகச் சொன்னது, இயல்புபற்றிய தனித்தன்மைப் பன்மை; ஸ்வஸம்பந்திகளையும் கூட்டிக்கொண்டு பேசுகிற சொன்னவுமாம் ....(*)

அநந்தாழ்வானருளிச்செய்த தனியன்.

ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி யிராமாநுச முனிதன்
வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன் — ஆய்ந்தபெருஞ்
சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ்வே தந்தரிக்கும்
பேராத வுள்ளம் பெற.

பதவுரை.

ஆய்ந்த	குற்றம் வைசாதம்	உள்ளம்	நெஞ்சை
பெரு சீர்	சிறந்த திருக்குணங்களிறல்	பெற	பெறும் பொருட்டு,
ஆர்	பரிபூர்ணரான	ஏய்ந்த பெரு கீர்த்தி இராமாநுச முனி தன்	தகுதியான பெரும்புகழையுடைய எம்பெருமானாருடைய
சடகோபன்	நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த	வாய்ந்த பாதம் மலர்	பொருத்தமான திருவடித் தாமரைகளை
செந்தமிழ் வேதம்	செவ்விய தமிழ் வேதத்தை	வணங்குகின்றேன்	வணங்குகின்றேன்.
தரிக்கும்	தாங்கிக்கொள்ளவல்லதாய்		
பேராத	வேறொன்றில் செல்லமாட்டாததான		

* * * — மேல் தனியனில் ‹‹தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல்தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்›› என்னப்படுதலால்

திருவாய்மொழியை வளர்த்தவரான எம்பெருமானாருடைய திருவருளின்றித் திருவாய்மொழியை மனப்பாடமாகத் தரிக்கவல்ல சக்தி வாய்க்கமாட்டாதாதலால், செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராதவுள்ளம் பெறுதற்காக இராமாநுசனது மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேனென்கிறது இதில்.

எம்பெருமானார் தாம் * மாறனடிபணிந்துய்ந்த விராமாநுசனும் * மாறன் பணித்த மறையுணர்ந்தோனும் *தென்குருகைப்பிரான் பாட்டென்னும் வேதப் பசுந்தமிழ்தன்னைத் தன்பத்தியென்னும் வீட்டின்கண்வைத்த விராமாநுசனும் * பண்டரு மாறன் பசுந்தமிழானந்தம்பாய்மதமாய் விண்டிடும் வேழமாய் * திருவாய்மொழியின் மணந்தரு மின்னிசை மன்னு மிடந்தோறும் புகுந்து நிற்கும் குணந்திகழ் கொண்டலாய் * உறுபெருஞ் செல்வமுந் தந்தையுந் தாயும் உயர்குருவும் வெறிதரு பூமகள்நாதனும் மாறன் விளங்கியசீர் நெறிதருஞ் செந்தமிழாரணமே யென்றிருப்பாராய் (நூற்றந்தாதியில்) ப்ரஸித்தராகையாலே, திருவாய்மொழியைத் தரிக்கும் நெஞ்சு பெறுதற்கு அவரைப் ப்ரார்த்தித்தல் பொருந்துமென்க. இப்படிப்பட்ட அந்தரங்க பக்தராகையாலன்றோ ஆழ்வாரது திருவடிநிலைக்கு இராமாநுசன் என்றே திருநாமம் வழங்கிவருவது ஸம்ப்ரதாயமாயிற்று.

“எங்கள் கதியே யிராமாநுசமுனியே, சங்கைகெடுத்தாண்ட தவராசா, பொங்குபுகழ் மங்கையர் கோனீந்த மறையாயிரமனைத்தும், தங்குமனம் நீயெனக்குத்தா” என்ற பெரிய திருமொழித் தனியனையும் இங்கு ஸ்மரிப்பது. .... (௪)

பட்டர் அருளிச்செய்த தனியன்.

வான்திகழுஞ் சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல்
ஆன்ற தமிழ்மறைக ளாயிரமும் — ஈன்ற
முதல்தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த
இதத்தா யிராமா நுசன்.

பதவுரை.

வான் திகழும் சோலை	ஆகாசத்தளவும் ஓங்கி விளங்குகின்ற சோலைகளையும்	தமிழ் மறைகள் ஆயிரமும்	தமிழ் வேதமான ஆயிரம் பாசுரங்களையும்
மதிள்	ஸப்த ப்ராகாரங்களையும் உடைத்தான	ஈன்ற முதல் தாய்	பெற்ற முக்கியமான மாதா
அரங்கர்	திருவரங்கத்தில் பள்ளி கொண்ட எம்பெருமானுடைய	சடகோபன்	நம்மாழ்வாரவர்;
		மொய்ம்பால்	மிடுக்குடனே
		வளர்த்த	அதனை வளர்த்த
வண் புகழ் மேல் ஆன்ற	திருக்கல்யாண குண விஷயமாக அமைந்த	இதம் தாய்	ஹிதமான மாதா
		இராமாநுசன்	எம்பெருமானாராவர்.

* * * — இத் தனியனிலே “செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராதவுள்ளம் பெற — இராமாநுசமுனிதன் வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்” என்று பேசும்படி எம்பெருமானார்க்கும் திருவாய்மொழிக்குமுள்ள தொடர்பை

வெளியிடுவது இப்பாசுரம். உலகத்தில் ப்ரஜைகளுக்குப் பெற்றதாய் என்றும் வளர்த்ததாய் என்றும் இரண்டு தாய்மார் ஏற்படுவதுபோல் திருவாய்மொழியாகிற ப்ரஜைக்கும் இரண்டு தாய்மாருண்டு; அவர்களாவார் நம்மாழ்வாரும் எம்பெருமானாரும். ஆழ்வார் பெற்றருளினார்; எம்பெருமானார் போஷித்தருளினார். கண்ணபிரானுக்கு தேவகிப்பிராட்டியும் யசோதைப்பிராட்டியும் போலே.

பெற்ற தாய் பெற்றுப் போகட்டுப்போனாலும் வளர்க்குந்தாய் தன் பிடிக்காலே காத்து நோக்குமாபோலே எம்பெருமானார் திருவாய்மொழியைக் காத்தருளினவாறு என்னென்னில்; "பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை, தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, மணவாளயோகி திருவாய்மொழியைக்காத்த, குணவாளரென்று நெஞ்சே கூறு" என்று உபதேசரத்தினமாலையில் மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்தபடியே திருவாய்மொழியைக்காத்த ஆசிரியர் ஐவருள் முதல்வரான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானைக் கொண்டு ஆறாயிரப்படி வியாக்யானமிடுவித்தது எம்பெருமானாரன்றோ. ("தெள்ளாரும் ஞானத் திருக்குருகைப்பிரான், பிள்ளான் எதிராசர் பேரருளால் — உள்ளாரும், அன்புடனே மாறன் மறைப்பொருளை யன்றுரைத்தது, இன்பமிகுமாறாயிரம்" என்ற உபதேசரத்தினமாலை காண்க.) முதன்முதலாகத் திருவாய்மொழியை வளர்த்தவர் எம்பெருமானாரேயென்க. "பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்கள் ஒருங்கவிடுவர்" என்றது முதலான ஆசார்யஹ்ருதய ஸூக்திப்படியே திருவாய்மொழியை படியொற்றியே எம்பெருமானார் தர்சனத்தின் மஹார்த்தங்கள் யோஜிக்கப்பட்டிருத்தல் முதலான காரண விசேஷங்களும் இங்கு அநுஸந்திக்கவுரியன.

திருவாய்மொழியில் "கங்குலும் பகலும்" என்ற ஒரு திருவாய்மொழி தவிர மற்று ஒரு பாசுரத்திலும் திருவரங்கநாதனுடைய ப்ரஸ்தாவமே இல்லையாயிருக்க "மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும்" என்று திருவாய்மொழி ஆயிரமும் ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயமாக அருளிச்செய்யப் பட்டதாகப் பேசுகைக்கு அடியென்? என்னில்; நம் பூர்வாசாரியர்களனைவரும் நிர்வஹிப்பது இப்படியே; ஆழ்வார் திருவரங்கநாதனுக்கென்றே திருவாய்மொழியாயிரத்தையும் ஸங்கல்பித்து அதிலிருந்து மற்றைத் திருப்பதியெம்பெருமான்களுக்குப் படியளந்தார் என்றுய்த்து பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி, 'திருவேங்கடத்துக்கிவைபத்தும்" "வண்திருமோகூர்க்கு ஈத்தபத்திவை" என்றாற் போன்ற சொற்போக்கில் இந்த நிர்வாஹம் ஸ்வரஸமாக விளங்குமென்ப.

ஈற்றடியில், ஹிதம் என்னும் வடசொல் இதம் எனத்திரிந்தது. ... ... (•)

(இதுவும் பட்டரருளிச்செய்த தனியன்.)

மிக்க விறைநிலையும் மெய்யா முயிர்நிலையும்
தக்க நெறியுந் தடையாகித் — தொக்கியலும்
ஊழ்வினையும் வாழ்வினையு மோதுங் குருகையர்கோன்
யாழினிசை வேதத்தியல்

பதவுரை.

குருகையர் கோன்	திருநகரியிலுள்ளார்க்குத் தலைவரான ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த
யாழின் இசை வேதத்து இயல்	வீணாகானம்போன்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள்
மிக்க இறை நிலையும்	ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தையும்
மெய்யாம் உயிர் நிலையும்	நித்யனான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையும்
தக்க நெறியும்	ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயத்தின் ஸ்வரூபத்தையும்
தடை ஆகி தொக்கு இயலும் ஊழ் வினையும்	(பகவத்ப்ராப்திக்குப்) பிரதிபந்தகமாகச் சேர்ந்து கிடக்கிற முன்னை வினைகளாகிற விரோதி ஸ்வரூபத்தையும்
வாழ்வினையும்	வாழ்வாகிற பரம புருஷார்த்த ஸ்வரூபத்தையும்
ஓதும்	கூறுவன.

* * * — திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தங்கள் இன்னவையென்கிறது இதில். திருமந்திரத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தமே திருவாய்மொழியிற் சொல்லப்படுகின்றன: அதாவது அர்த்தபஞ்சகம். "ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துஶ்ச ப்ரத்யகாத்மந: | ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தே: ததா ப்ராப்திவிரோதி ச || வதந்தி ஸகலா வேதா: ஸேதிஹாஸபுராணகா: | முநயஶ்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதாந்தவேதிந:." என்று சொல்லப்பட்ட ஐந்து அர்த்தங்களே ஸகல சாஸ்த்ரங்களுக்கும் ப்ரமேயமாயிருக்கும். அந்த அர்த்தங்கள் இத் தனியனில் அடைவே சொல்லப்படுகின்றன. சேதநர்களால் அடையப்படவேண்டியவனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், அவ்வெம்பெருமானை அடைகின்ற சேதநர்களின் ஸ்வரூபம், அடைகின்ற வழியின் ஸ்வரூபம், அடையவொட்டாமல் தடைசெய்வதான ப்ரதிபந்தகத்தின் ஸ்வரூபம், ப்ரதிபந்தகம் தொலைந்து பெறக்கடவதான பலத்தின் ஸ்வரூபம் — என்பதே அர்த்தபஞ்சகமாகும்.

எம்பெருமானே ஸர்வஸ்மாத்பரன், ஜீவாத்மா அவ்வெம்பெருமான் பக்கலில் சேஷத்வத்தையே தனக்கு நிரூபகமாகவுடையனாயிருப்பன், சரணாகதியே எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு வழி, போக்கின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமாகிற வினையே ப்ரதிபந்தகம், ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமைசெய்வதே பரமபுருஷார்த்தம் என்கிற இவ்வைந்து அர்த்தங்களும் இத் திருவாய்மொழியில் பன்னிப்பன்னி யருளிச்செய்யப்படுமாறு காண்க.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி — அவதாரிகை.

இது, மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் தலைவரும் ப்ரபந்நஜன கூடஸ்தருமான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு திவ்ய ப்ரபந்தங்களுள் கடைசியதான ப்ரபந்தம்; ஸாமப்ரபந்தமெனப்படும். திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி திருவாய்மொழி என்ற நான்கு ப்ரபந்தங்களும் நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளாம். இந்நான்கும் முறையே நான்கு வேதங்களின் ஸாரமாம். நாலாயிரப் ப்ரபந்தத்தில் திருவாய்மொழி நான்காவது ஆயிரமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது; இது ஸாமவேத ஸாரமாகும்.

ஆழ்வார் தமது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமானை நோக்கி 'தேவரீரை அநுபவிப்பதற்கு இடையூறான தேஹ ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேணும்' என்று ஸம்ஸாரஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷித்தார் முதற் ப்ரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில். ஆழ்வார் அப்படி ப்ரார்த்தித்தபோதிலும் எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாரைக்கொண்டு நாட்டுக்கு நன்மையாகச் சில திவ்ய ப்ரபந்தங்களை வெளியிடுவித்து ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றினவனாகையாலே "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறாமை" என்று இவர் அபேக்ஷித்த போதே இவருடைய ப்ரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டித் தந்தருளவில்லை. "இவ்வாழ்வார் இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டு விலகி ஒரு * நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே போய்ச்சேரவேணுமென்று பாரிப்பது நம்முடைய குணங்களை அநுபவிப்பதற்காகவேயன்றி வேறொன்றுக்காகவன்றே; அந்த குணாநுபவத்தை இவர்க்கு நாம் இவ்விடத்திலேயே வாய்க்கச் செய்வோம்; இங்கேதானே இவர் குணாநுபவம்பண்ணிக் களித்தாராய் அவ்வநுபவம் உள்ளடங்காமல் புறவெள்ளமிட்டுப் ப்ரபந்தங்களாகப் பெருகி லோகோபகாரமும் செய்தாராகட்டும்" என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றித் தனது ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளைக் காட்டிக் கொடுக்க, ஆழ்வார் அவற்றைக்கண்டு பரமாநந்தம்பொங்கிய அநுபவித்தார் திருவாசிரியத்திலே. அப்படி அநுபவித்த பகவத்விஷயத்திலே அவ் விஷயத்திற்குத் தகுதியாக ஆசை கரைபுரண்டு பெருகிச் செல்லுகிறபடியைப் பேசினார் பெரிய திருவந்தாதியில்.

தாயானவள் தனது ப்ரஜைக்கு அஜீர்ணத்தையறுத்துப் பசியை மிகுத்துச் சோறிடுமாபோலே எம்பெருமான் தமக்கு ருசியைப் பிறப்பித்தபடியையும், அந்த ருசிதான் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாய்க்கொண்டு பக்குவமான படியையும், பின்பு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றுப் பேற்றோடே தலைக்கட்டினபடியையும் அருளிச்செய்கிறார் இத் திருவாய்மொழியிலே.

ஸ்ரீசக்ரவர்த்தி திருமகனார் காட்டுக்கெழுந்தருளின பிறகு மாதுலக்ருஹத்தினின்றும் அயோத்திக்கு மீண்டுவந்த பரதாழ்வானை நோக்கிக் கைகேயியானவள் 'ராஜந் !' [அரசனே !] என்று அழைத்தவளவில் பரதன் அச் சொல்லைக் கேட்டு என்ன ஸங்கடமடைந்தனனோ அந்த ஸங்கடம் ஆழ்வார்க்குத் திருவிருத்தத்திலேயாயிற்று. பிறகு அப்பரதன் சில பரிஜனங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு சித்திரகூடஞ்சென்று இராமபிரானை மீட்டு எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வருவதாகப் புறப்பட்டுச்செல்லும்போது அப்பரதனது நெஞ்சில் என்ன தரிப்பு இருந்ததோ அவ்வகையான தரிப்பு ஆழ்வார்க்குத் திருவாசிரியத்திலேயாயிற்று. பிறகு பரதன் ஸ்ரீநந்திக்ராமத்திலே யிருந்துகொண்டு பதினான்குவருஷம் தனது ஆசையை வளர்த்துக்கொண்டிருந்த நிலைபோலும் பெரிய திருவந்தாதியில் ஆழ்வாருடையநிலை. பெருமாள் மீண்டு திருவயோத்திக் கெழுந்தருளித் திருவபிஷேகங் கண்டருளி அப் பரதனும் ஸ்வரூபாநுரூபமான பேறு பெற்றாற்போலேயாம் இத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் பெறும்பேறு.

திருவாய்மொழி என்பதற்கு - மேன்மையையுடைய வாயினாற் சொல்லுஞ் சொற்களினாலாகிய நூல் என்பது பொருள். திரு என்பது வாய்க்கும் அடைமொழி [விசேஷணம்] ஆகலாம், வாய்மொழிக்கும் அடைமொழியாகலாம். வாய்மொழி என்னும் முதற்கருவியின் பெயர் அதன் காரியமாகிய பிரபந்தத்திற்கு ஆனது, காரியவாகு பெயர். அது திரு என்னும் அடைமொழியினால் அடுக்கப்பட்டதுபற்றி அடையடுத்த ஆகுபெயரெனப்படும்.

திரு — உயர்வை விளக்கும் அடைமொழி: இந்த அடைமொழி கொடுக்கும்படி ஆழ்வாரது வாக்குக்குள்ள விசேஷம் அவரது திருநாவீறுடையபிரான் என்னுந் திருநாமத்தாலும் விளங்கும். திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயலாகிய திருமொழியினும் வேறுபாடு விளங்குதற்குத் திருவாய்மொழி யெனப்பட்டது.

இப் பிரபந்தம் நூறு பதிகங்களாக அமைந்த ஆயிரத்தொருநூற்றிரண்டு செய்யுள்களையுடையது, பத்துப் பத்தாக அமைந்தது. இப் பிரபந்தம் முழுவதும் அந்தாதித் தொடையாகப் பாடப்பட்டது. அந்தாதித் தொடையாவது— முன்நின்ற பாசுரத்தின் இறுதி அடுத்துவரும் பாசுரத்தின் முதலாக அமைவது. இவ்வந்தாதி, சொற்றொடர்நிலை பொருட்டொடர்நிலை என்ற தொடர்நிலைவகை யிரண்டனுள் சொற்றொடர்நிலையாகும்; "செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர்நிலையே" என்றார் தண்டியலங்காரத்தும். இத் திவ்யப்ரபந்தத்தின் பாசுரங்கள் பொருளில் ஒன்றை ஒன்று தொடர்ந்துநிற்பது தோன்ற அறிவிற் சிறந்த ஆசிரியர்கள் வியாக்கியானித்தருள்வதனால் இது பொருட்டொடர் நிலையுமாம். "பொருளினுஞ் சொல்லினு மிருவகை தொடர்நிலை" என்னுந் தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்தின் உரையில் "இரண்டென்றது வகைபெற்ற மிகையான், மூன்றாவது — பொருளினுஞ் சொல்லினுந் தொடர்தலு முண்டெனக் கொள்க" என்றது காண்க. வெறுமே ஒரு கதையாகக் கூறுதலல்லாமல் ஸ்தோத்ரரூபமாக அருளிச் செய்யப்பட்ட பாசுரங்களாதலால் சொற்றொடர் நிலையாகவே கொள்ளலாம் என்பது ஒரு சாரார் கொள்கை.

தொல்காப்பியத்துச் செய்யுளியலிற் கூறப்பட்ட அம்மை அழகு தொன்மை தோல் விருந்து இயைபு புலன் இழைபு என்ற எண்வகை வனப்பினுள் இந்நூல் விருந்தென்னும் வனப்பின் பாற்படும். † "விருந்தே தானும் புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரவுரையில் நச்சினார்க்கினியர் "விருந்துதானும் பழங்கதைமேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றாற் பல செய்யுளுந் தொடர்ந்துவரத் தொடுத்துச் செய்யப்படும் தொடர்நிலை மேலது" என்றும், "அது, முத்தொள்ளாயிரமும் பொய்கையார் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதிச் செய்யுளும் என உணர்க; கலம்பகம் முதலாயினவுஞ் சொல்லுப" என்றும் உரைத்துள்ளமை காண்க.

ஆழ்வார்களுள் நம்மாழ்வார்க்கு ஏற்பட்ட ஒப்புயர்வற்ற அதிசயம் போலவே இத்திருவாய்மொழிக்கும் மற்றை அருளிச்செயல்களிற் காட்டில் ஏற்றம் உண்டு. திருவாய்மொழி திருவீதிகளில் ஸேவிக்கப்படாமல் ஆஸ்தானத்திலேயே ஸேவிக்கப்பட்டுவருகிற ஸம்ப்ரதாயமும், இத்திருவாய்மொழிக்கே பலபல வியாக்கியானங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றமையும் இதன் ஏற்றத்தை வற்புறுத்தும்.

இந்தத்திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் அருளிச்செய்த ஆறாயிரப்படி, நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த ஒன்பதினாயிரப்படி, பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படி, நம்பிள்ளை அருளிச்செய்ததை வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை பட்டோலைகொண்ட ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி, வாதிகேஸரி அழகியமணவாளசீயர் அருளிச்செய்த பன்னீராயிரப்படி என்னும் ஐந்து வியாக்கியானங்கள் ப்ரஸித்தமாக வழங்கிவருகின்றன. வடவாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்திலும் ஒன்பதினாயிரப்படி, பதினெண்ணாயிரப்படி, இருபத்துநாலாயிரப்படி என்று சில வியாக்கியானங்கள் உண்டு. மேற்கூறிய வியாக்கியானங்களைத் தழுவியும் ஆவச்யகமான மற்றும் பல விஷயங்களைச் சேர்த்தும் இவ்வுரை எழுதப்படுகின்றது.

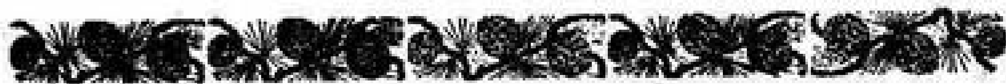
இத்திருவாய்மொழிக்குப் பாசுரங்களின்மேல் வியாக்கியானமாக அல்லாமல் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியினுடையவும் ஒவ்வொரு பத்தினுடையவும் ஸாரஸங்க்ரஹ ரூபமாக வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் சில திவ்யக்ரந்தங்கள் நம்பூருவர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளன: ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்த த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி, த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரம், அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி என்பவை ஸம்ஸ்க்ருத ச்லோகரூபமானவை. மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ஸுப்ரஸித்தம்.

அரிய பெரிய ஆழ்பொருள்கள் உள்ளடங்கியிருக்கப்பெற்ற இந்த த்ராவிட வேதஸாகரத்திலே சிற்றறிவினனாகிய அடியேன் வாய்வைக்கச் சிறிதும் யோக்யதையுடையேனல்லேனாயினும், ஆசிரியர்கள் காட்டியருளின வழியைப் பின்பற்றி எழுதிய இவ்வுரையை குணக்ராஹிகளான ரஸிகர்கள் இயற்கையின் அருளால் நோக்கியருள்க. ... ... (ஈ)

திருவாய்மொழி அவதாரிகை முற்றிற்று.

---

† தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - செய்யுளியல் 240

ஸ்ரீ:.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருவாய்மொழி.

பெருமாள்கோயில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.

முதற் பத்து — முதல் திருவாய்மொழி.

உயர்வறவுயர்நலம் உடையவன்யவனவன்*
மயர்வறமதிநலம் அருளினன்யவனவன்*
அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியவனவன்*
துயரறுசுடரடி தொழுதெழென்மனனே. (க)

பதவுரை.

என் மனனே	எனது மனமே!,	அருளினன்	(அடியேனுக்கு) கிருபை பண்ணினவன்
உயர்வு அற	(தன்னைப் பார்க்கிலும்) உயர்த்தி இல்லாதபடி	யவனவன்	யாவனொருவனோ,
உயர்	உயர்ந்த	அயர்வு அறும்	மறப்பு இல்லாத
நலம்	(ஆனந்தம் முதலிய) கல்யாண குணங்களை	அமரர்கள்	நித்யஸூரிகளுக்கு
உடையவன்	(சுயமாக) உடைத்தானவன்	அதிபதி யவன்	ஸ்வாமி யாவனொருவனோ
யவனவன்	யாவனொருவனோ,	அவன்	அந்த எம்பெருமானுடைய
மயர்வு அற	அஜ்ஞானம் நசிக்கும்படி	துயர் அறு சுடர் அடி	துக்கங்களைப் போக்குகிற சோதிமயமான திருவடிகளை
மதி நலம்	ஞானத்தையும் பக்தியையும்	தொழுது	வணங்கி
		எழு	நீ கடைத்தேறக்கடவை.

* * * — இதில், மஹோபகாரங்களைத் தமக்குச் செய்தருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தொழுது மேன்மை பெறும்படியாக ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிறார்.

புறமதத்தவருடைய கொள்கைப்படி எம்பெருமான் நிர்க்குணனல்லன், ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகன் என்கிற வேதாந்த விஸ்தாரத்தை முதலடியிலே வெளியிட்டருளுகிறார். இதனால், எம்பெருமான் தனது திருக்கல்யாணகுணங்களைக் காட்டி இவ்வாழ்வாரை ஈடுபடுத்திக்கொண்டமை விளங்கும்.

குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமைப்படுதல் என்றும் ஸ்வரூபமாகவே அடிமைப்பட்டிருத்தல் என்றும் இருவகைப்பட்டுள்ளதான அடிமையில் குணப்ரயுக்தமான அடிமையிற்காட்டிலும் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான அடிமையே சிறக்குமென்பது ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தம்: இனி, ஆழ்வார் தம்மை எம்பெருமான் அகப்படுத்திக்கொண்டது திருக்குணங்களைக் கொண்டாதலால் தாம் இழிந்த துறையை முதலிலே பேசுகிறாரென்க. ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான அடிமையும் ஆழ்வார்க்குக் குறைவற்றதென்னுமிடம் 1. "ஆகிலும் கொடியவென்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்குமெல்லே" என்ற பாசுரத்தால் வெளியிடப்படுகின்றமை காண்க.

ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான அடிமை இயற்கையிலேயே இருக்கச்செய்தேயும் சேஷியானவன் கல்யாணகுணங்கட்கும் கொள்கலமாயிருப்பதனால் இக் குணங்களும் அடிமைக்கு ஓர் உபாதியாக அமைகின்றனவென்றுணர்க. ஸ்ரீராமபிரானுடைய வநவாஸ ஸமயத்திலே அத்ரிபகவானுடைய ஆச்ரமத்தில் பெருமாள் எழுந்தருளி மஹர்ஷியை அநுவர்த்தித்திருந்த பின்பு அவருடைய தேவியான அநஸூயையைப் பிராட்டி அநுவர்த்தித்திருக்கிறவளவிலே, அவள் பிராட்டியைப் பார்த்து 'உற்றாரையும் செல்வத்தையும்விட்டுப் பெருமாள் பின்னே காட்டுக்குவந்த இது தைவயோகத்தாலே உமக்கு நன்றாகக் கூடிற்று; நகரத்திலிருக்கிலுமாம், காட்டிலிருக்கிலுமாம்; பெண்டிர்க்குத் தெய்வம் பர்த்தாவே யன்றோ. நீர் இப்படியே எப்போதும் பெருமாள்விஷயத்திலே அநுகூலித்திருக்கக் கடவீர்' என்று சொல்ல; பிராட்டி வெட்கமடைந்து கவிழ்தலையிட்டிருந்து 'எனக்குப் பெருமாள்பக்களில் அநுராகம் ஸ்வரூபமாகவே உண்டாயிருக்கச்செய்தே அவர் தாம் குணங்களிற் சிறந்தவராகையாலே என்னுடைய அநுராகத்தை குணப்ரயுக்தமாக நாட்டார் நினைக்கக்கூடும்: எப்போதாவது ஒருமையும் அவரைக் குணங்களைவிட்டுப் பிரித்துக்காட்டக்கூடுமாகில் அப்போது என்னுடைய அநுராகம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமேயன்றி குணப்ரயுக்தமல்ல என்பது நன்கு விளங்க அவகாசமுண்டாகும்; அப்படி ஒரு நொடிப்பொழுதும் காட்டமுடியாதபடி அவர் எப்பொழுதும் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாம்ருதஸாகரமாக இருப்பதால் நான் அவர் பக்கல் இருக்குமிருப்பை அறிவிக்கப்பெறுகிறிலேன்; அவர் குணஹீநருமாய் விருபருமாயிருந்தபோதிலும் நான் அவர்பக்கல் இப்படியே காணுமிருப்பேன்' என்றாள் என்பது ப்ரஸித்தம். இளையபெருமாள் திருவடியோடே தம்மைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொள்ளும்போது "அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர்தாஸ்யமுபாகத: — அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர் தாஸ்ய முபாகத:" என்று பெருமாளுடைய திருவுள்ளத்தாலே நான் அவர்க்கு உடன் பிறந்தவனுமேன்; என்னுடைய கருத்தினால் குணங்கட்குத் தோற்று அவர்க்கு அடிமைப் பட்டவன் நான் என்றதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

உபநிஷத்தானது எம்பெருமானுடைய ஆநந்தமென்கிற ஒரு குணத்தை மாத்திரம் வருணிக்க இழிந்து "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே......

1. திருவாய்மொழி. 5 - 3 - 5.

[illegible]" என்று மநுஷ்யனுக்கு உண்டாகக்கூடிய ஆனந்தந் தொடங்கி "[illegible]" என்று ப்ரமனுடைய ஆனந்தத்தளவுஞ் சென்று அதற்குமேலும் "[illegible]" என்று அந்தப் ப்ரமனுடைய ஆனந்தத்தையும் நூறுமடங்காகப் பெருக்கிக்கொண்டு சென்று பின்னையும் பரப்ரஹ்மாநந்தத்தைப் பரிச்சேதிக்க மாட்டாமல் "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று கைவொழிந்து போயிற்று. இப்படி ஆநந்தகுணமொன்றின் அளவிடமுடியாமை கூறினது மற்ற குணங்களின் அளவிடமுடியாமைக்கும் உபலக்ஷணம் என்பது "[illegible] | [illegible] = ஏவம் த்வயா சதுரயா தவ [illegible] குணங்களை [illegible] வாசாமகோசரமஹாமஹிமாக வே." என்ற ஆழ்வானது ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தியாலும், "[illegible] = [illegible]" என்ற பட்டரது ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தியாலும் விளங்கும். அந்த உபநிஷத்துப்போலே பகவத்குணத்தை அளவிடப்புகுந்து பின்வாங்கிப் பரிபவப்படாமல் ஆழ்வார் "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்" என்று அழகாகப் பேசி முடித்தனரென்க.

உயர்வு அற உயர்நலம் — உயர்ந்தவையென்று பேர்பெற்ற மற்றவல்லாக்க ளெல்லாவற்றிலுமுடையவும் உயர்த்தி உண்மையன்றென்னும்படியும் தன்னுயர்த்தியே சாச்வதமாகும்படியும் உயர்ந்த கல்யாணகுணங்களை யுடையவன் என்றதாயிற்று.

இனி, உயர்வு என்று † வருத்தத்திற்கும் பேருண்டாதலால், வருத்தமில்லாமல் உயர்த்திபெற்றவனான குணங்களையுடையவன் என்றலுமொன்று. மற்றையோர்க்கு ஒரு உயர்த்தியுண்டாக வேண்டுமோனால் மிக்க வருத்தத்தாலன்றி உண்டாகமாட்டாது; "[illegible] | [illegible] = யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: | புந: த்ரைலோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி சுச்ரும." என்று—நான்முகக்கடவுள் பல்லாயிரம் யுகங்கள் விஷ்ணுவை ஆராதித்து ஸித்தி பெற்றானென்று சொல்லிற்று; பரமசிவன் முதலிய ஒவ்வொரு கடவுளரும் இங்ஙனமே வருத்தப்பட்டு ஸித்தி பெற்றமை வேத வேதாந்தங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளது. அவர்களைப்போலன்றிக்கே எம்பெ

† உயவு என்னுஞ் சொல்லுக்கே வருத்தமென்ற பொருளுண்டென்றும் உயர்வு என்பதற்கு அப்பொருளில்லை யென்றும் சிலர் கூறுவர்; பூருவாசாரியர்களின் வியாக்கியானங்களில் இவ்வர்த்தமுள்ளது.

ருமானது குணோத்கர்ஷம் ஆயாஸத்தாலன்றி இயற்கையாகவே அமைந்த தாயிற்று.

ஆளவந்தார் முதலிய நம் ஆசாரியர்கள் எம்பெருமானுடைய குணசாலித்வத்தை அருளிச்செய்யுமிடங்களில் “ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணௌக: = ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகணௌ:” என்றருளிச்செய்வது காண்க. இதில் ‘ஸ்வாபாவிக’ என்றது —வருத்தமின்றி இயற்கையாகவே அமைந்த என்றபடி.

“உயர்வறவுயர்குண முடையவன்” என்னாதே ‘நலமுடையவன்’ என்கையாலே அவனது திருக்குணங்கள் முழுதும் பரம போக்யம் என்னுமிடம் பெறப்படும். நன்மையே உருவெடுத்திருக்கும் போலே. நலம் என்பது பால்பகா அஃறிணைப் பெயராதலால் பன்மைப்பொருள்பட்டு குணஸமூஹங்களைச் சொல்லக்கடவது. ஆனந்தகுணமொன்றையே சொல்வதாகவுங் கொள்வர்; அப்போது மற்ற குணங்கட்கும் உபலக்ஷணமாகிறது. ஆனந்தாவஹமான விபூதியையுடையவன் என்றலுமொன்று; “ஆயுர்வை க்ருதம்” இத்யாதி ஸ்தலங்களிற் போல் காரியத்தைச் சொல்லும் சப்தத்தினால் காரணத்தை லக்ஷிக்கிற முறைமையில் (இங்கும்) காரியமான ஆனந்தத்தைச் சொல்லுகிற நல மென்னுஞ் சொல் காரணமான விபூதியை லக்ஷிக்கக் குறையில்லையென்க. இரட்டுற மொழிதலால், உயர்வறவுயர்ந்த திருக்குணங்களையும் விபூதியையு முடையவன் என்றும் முதலடிக்குப் பொருள் கொள்ளத்தகும்.

கூரத்தாழ்வான் இம் முதலடியிலே மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பாராம்: ‘எம்பெருமானுக்குக் குணமில்லை, விபூதியில்லை’ என்கிற குத்ருஷ்டிகளின் மிடற்றைப் பிடித்தாற்போல உபக்ரமத்திலேயே உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் என்ற அழகு என்னே! என்று உருகிப்போவாராம். (இஃது ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியிலுள்ள ஐதிஹ்யம்; இதன் விவரணத்தைப் பெரியோர் கூறுவதாவது:—

ஆழ்வான் பகவத்விஷயத்திலே மிக்க உருக்கமுடையராயிருந்தமையாலே அவரிடத்திலே எம்பெருமானார் ஒருகால் திருவாய்மொழிப் பொருள்கேட்க விரும்பினர். ஆழ்வான்றாம் சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிற்பவராகையாலே, ஜகதாசார்யரான எம்பெருமானார்க்குத் தாம் ஆசிரியர்போன்று எங்ஙனே பொருளுரைக்க இசைந்திடுவர்?; இசையமாட்டாதொழியவே, முதலியாண்டான் முதலானோர்க்கு இவர் திருவாய்மொழிப் பொருள் சொல்லக்கடவதாகவும், அப்படியே அவர்கள் கேட்டுவந்து எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிலே விண்ணப்பஞ் செய்யக்கடவதாகவும் ஒரு நியதி ஏற்பட்டு முதலிகளனைவரும் இவர் பக்கலிலே கோஷ்டியாக இருந்து உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் என்று திருவாய்மொழி மூலந்தொடங்கினவாறே மதியெல்லாமுள் கலங்கி மயங்கித் தரைப்பட்டாரிவர்; பரசமயவாதிகள் ‘பரப்ரஹ்மத்திற்குக் குணமென்பதே கிடையாது, அது நிர்க்குணம்’ என்று பிதற்றுகின்றார்களே, அவர்களது மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே ஆழ்வார் முதலடியிலே உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் என்றபடி என்னே! என்றுப்த்து

இவர் மோஹித்து விழுந்தது. இங்ஙனே ஆழ்வான் மோஹித்தவாறே முதலிக ளெல்லாரும் கடுக எழுந்து எம்பெருமானாரிடம் ஓடிச்சென்று 'காணவாரீர்! காணவாரீர்!!' என்றழைக்க, அவரும் ஓடிவந்து "அன்று 1. எத்திறமுரலினோ டிணைந்திருந்தேங்கிய எளிவே! என்று ஆறுமாஸம் மோஹித்துக்கிடந்த ஆழ்வா ரை ஸேவிக்கப்பெறாத குறைதீர இன்று கண்ணாரக் காணப்பெற்றோமே!" என்று உள்ளொருகிக் குரல் தழுத்துப்பேசித் தண்டனிட்டு நெடும்போது பார்த் திருக்கும் உணர்க்காணாமையாலே அருகே எழுந்தருளி "ஆழ்வான்! ஆழ்வான்!! ஆழ்வான்!!! என்று கூவித் திருமுதுகைத் தட்டியுணர்த்தத்தொடங்கும்போதே * உயர்வறவுயர்நலமுடையவனென்பதே!' என்று சொல்லிக்கொண்டே துணுக் கென்றெழுந்தாராம். [உருக்கத்திலே ஆழ்வாரைப்போன்றமையாலே எம்பெரு மானார் ஏகவசனமாக 'ஆழ்வான்!' என்றுசொல்லித் தட்டியுணர்த்தினரென்பது பற்றி அன்று முதலாக அவ் வாசிரியர்க்கு ஆழ்வானென்று திருநாமம் வழங்க லாயிற்று என்றும், அதற்கு முன்பு அவர் ஸ்ரீவத்ஸாங்கர், திருமறுமார்பர், என் றே அழைக்கப்பட்டுவந்தார் என்றும் ப்ரஸித்தம்.]

மயர்வற மதிநலமருளினன் = அடியோடு ஞானமே இல்லாமையும், ஒன்றை வேறொன்றாக அறிகையும், அதுவோ இதுவோவென்று ஸந்தேஹங்கொள்ளு தலும், தெரிந்ததை மறந்தொழிகையு மாகிற இவையெல்லாம் மயர்வு எனப்படும்; அது அறும்படியாக ஜ்ஞான பக்திகளிரண்டையும் தமக்குத் தந்தருளினபடியைக் கூறினர். மதிநலம் என்பதை 'நலம்மதி' எனக்கொண்டு 'நல்ல ஞானத்தையரு ளினன்' எனவும் பொருள்கூறுவர்; முளைக்கும்போதே வயிரம்பற்றி முளைக்கும் பதார்த்தம்போல உபக்ரமமே பக்திதசையாகப்பெற்ற ஞானம் என்றபடி.

'எனக்கு அருளினன்' என்ன வேண்டாவோ? எனக்கென்பதை ஏன்விட் டார்? என்னில்: எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரம் பெறுதற்கு முன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக [இல்லாதவராக] நினைத்திருக்கின்றமையால் 'மயர்வறமதிநல மருளினன்' என்பதற்கு முன்னே 'எனக்கு' என்று ஸ்வஸத்தையைக்கூறத் திரு வுள்ளம்பற்றிலர் என்பர். துயரறு சுடரடி தொழுது என்றபிறகே தம்மை உளராக நினைத்தார்போலும்; அதன்பிறகேயன்றோ என் என்று தமது ஸத்தையை வெளியிட்டுக்கொண்டார்.

'மயர்வறமதிநலமருளினன்' என்ற இரண்டாமடியால், இத்தலையில் நினை வின்றியேயிருக்க, தானேவந்து அருளினன் என்றார்: அங்ஙனம் தானாகவே வந்து அருளினவன் தன்னருள்கொள்வாரில்லாத ஒருவனோ? என்ன; அவனரு ளையே எதிர்பார்த்திருப்பார் ஒருகோடாகவுளர் என்கிறார் மூன்றாமடியால்.

அயர்வறுமமரர்களதிபதி = அயர்வாவது மறப்பு; அது ஒருநாளுமில்லாதவர் களான நித்யஸூரிகளுக்கு நியாமகன் என்க.

துயரறு சுடரடி = அடியார்களுடைய துக்கங்களையெல்லாம் போக்கி அத னால் ஒளிபெற்று விளங்குகின்ற திருவடி என்று எம்பெருமானுக்கு மூர்த்திய

1. திருவாய்மொழி 1—3—1.

முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி: அதாவது — துயரறுக்கும் சுடரடி என்று கொண்டார்கள். அங்ஙனன்றியே எம்பெருமானார் 'துயரறும் சுடரடி' என்று பொருள் நிர்வஹிப்பாராம். அதாவது — அடியார்கள் துயர்தீர, தான் துயர் தீர்ந்தானாயிருக்கை. எம்பெருமான் பரதுக்கதுக்கியாகையால் ஆச்ரிதருடைய துக்க நிவ்ருத்தியைத் தன்னுடைய துக்க நிவ்ருத்தியாகக் கொள்ளுமியல்பினன் என்பதாம்.

இங்கே ஈடு முப்பத்தாறாயிரம்:— "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி து:கித:" என்றால் துக்கநிவ்ருத்தியும் அவனதாயிருக்குமிறே. இவர் துயரறத் தான் துயர்தீர்ந்தானாயிருக்கை. இத்தால், இவர் மயர்வு அற அவன் துயரற்றபடி."

எழு = அதோகதியடைவதைத் தவிர்த்து உயர்கதியடைந்திடு என்றவாறு: உஜ்ஜீவித்துப்போ என்றதாயிற்று.

இப்பிரபந்தத்தில் நிரூபிக்கப்படுகிற தத்துவ ஹித புருஷார்த்தங்களைச் சுருங்கச் சொல்லுகிறது இப்பாசுரம். திருமாலே பரதத்துவமென்றும் அவனது அடிதொழுகையே பரமஹிதமென்றும், (தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே) அதனை ப்ராபிக்கையே புருஷார்த்தமென்றும் சொல்லிற்றாகிறது.

ப்ரபந்தம் இடையூறின்றி முடிவதற்காகப் ப்ரபந்தாரம்பத்தில் இயற்றப்படவேண்டிய இஷ்ட தேவதாநமஸ்காரம் முதலான மங்களமும் சுடரடிதொழுதெழு என்பதனால் இயற்றப்பட்டதென்றுணர்க.

இப்பாட்டில், யவனவன் என்பதை ஒரே சொல்வடிவாகக்கொண்டு பொருளுரைக்கப்பட்டது. (வடமொழியில் 'யோஸௌ' என்பதுபோல இதனைக் கொள்க.) அன்றியும், யவன் – யாவனொருவன், அவன் – அவனுடைய என்று முதல் மூன்றடிகளிலும் பொருள்கூறி ஒவ்வொரு அடியோடும் 'தொழுதெழென்மனனே!' என்று கூட்டி மூன்று வாக்கியமாயும் யோஜித்துப் பொருள்கூறுவர். உயர்வறவுயர்நல முடையவன் யவன், அவன் துயரறுசுடரடி தொழுதெழு; மயர்வறமதிநலமருளினன் யவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு; அயர்வறுமமரர்களதிபதியவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு — என்றிப்படி மூன்று வாக்கியமாகிறது. இதுவன்றி, (முதலடியில்) யவன் - யாவனொருவனோ, அவன்....அருளினன் என்றும், (இரண்டாமடியில்) யவன் - அப்படி அருளினவன் யாவனோ, அவன்...அதிபதி என்றும், (மூன்றாமடியில்) யவன் - அப்படி அதிபதியானவன் யாவனோ, அவன் - அவனுடைய, அடி தொழுது எழு என்றிப்படி வாக்யைக வாக்யமாகவும் யோஜிப்பதுண்டு. [வாக்யைக வாக்யம்- பல சிறு வாக்யங்கள் உள்ளடங்கிய மஹாவாக்யம்.]

யவனவன் என்னுமிடங்களில் யாவன் என்பது யவன் எனக் குறுகியுள்ளது. 1. "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்" 2. "பயிலும் திருவுடையார் யவரேனுமவர்கண்டீர்" 3. "விண்ணும் கடந்தும்பரப்பால்மிக்கு மற்றெப்பால் யவர்க்

---

1. திருவாய்மொழி 3-6-9. 2. ஷை 3-7-1. 3. திருவிருத்தம் 43.

தும்" என்றவிடங்களிலும் இவ்வாறே. இங்கே யாவனு என்பதைப் பொருளது. 1. "ஆவோடல்லது யகரமுதலாது" என்ற விதியைக்காட்டி (மேற்குறித்தவிடங்களில்) யவன், யவர், யவர்க்கும் என்றுள்ள பாடங்களை மறுத்து எகர முதலதாகப் பாடங்கொள்ளவேணுமென்று சிலர் வற்புறுத்துவர்; அது அஸம்ப்ரதாயம். ஏட்டுப்ரதிகளிலெல்லாம் யகர முதலதான பாடமே காண்கிறது; "ஆவோடல்லது யகர முதலாது" என்ற விதிக்குக் கதியில்லையோவெனின்; அச் சூத்திரவிதி இயற்கை மொழிக்கேயன்றிச் செய்யுளில் வேண்டுழிக் குறுக்கல் பெற்ற மொழிக்கு விலக்காகாது என்று கற்றுணர்ந்த பெரியோர் கூறுவர்.

இப்பாட்டில், முதலடியால் கல்யாணகுணமுடைமையும், இரண்டாமடியால் அவற்றுள் முக்கியமான காருண்யமும், மூன்றாமடியால் நித்யவிபூதியாட்சியும், நான்காமடியால் திருமேனியுடைமையும் அருளிச்செய்ததனால் இப்பாசுரம் முழுதும் குத்ருஷ்டிகட்குக் கழுத்துப்பிடியாமென்ப.

ஸ்ரீஹஸ்திசைல சிகரோஜ்வல பாரிஜாதனான பேரருளாளனுடைய திருவடிகளைத் † துயரறு சுடரடி என வ்யவஹரித்தல் ஸம்ப்ரதாயமாதலால் இப்பாசுரம் தேவப்பெருமாளை நோக்கியதென்று பெரியோர் பணிப்பர்.

இது நோக்கியும் மற்றும் பல காரணங்கள் பற்றியும் ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனும் "ப்ரதமசதகே விச்வ வரதம் = ப்ரதமசதகே விச்வ வரதம்" [த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரம் - 5.] என்றருளிச் செய்தார்.

இத் திருவாய்மொழி பரமபதநிலயனான பெருமாளைப் பேசாநிற்கச்செய்தேயும் இதில் அர்ச்சாவதாரானுபவமும் குறைவற்றுச் செல்லும் என்று அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. .... (க)

மனனகமலமற மலர்மிசையெழுதரும் *
மனனுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வவையிலன் *
இனனுணர்முழுநலம் எதிர்நிகழ்கழிவினும் *
இனனிலனெனனுயிர் மிகுநரையிலனே. * (உ)

மனனகம்	மனத்திலேயிருக்கிற	மிசை எழுதரும்	மேலே மேலே விருத்தியடைகிற
மலம் அற	(காமம் கோபம் முதலிய நிர்குணங்கள் கழியக் கழிய (அதனால்)	மனன் உணர்வு	மாநஸ ஜ்ஞானமென்கிற யோக வுணர்ச்சியால்
மலர்	மலர்ந்ததாகி	அளவிலன்	அளவிடப்படாதவனும்

1. தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் - மொழிமரபு 32.

† திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளைப் பூவார்கழல்களென்றும், அழகியமணவாளன் திருவடிகளைப் போதலின்ற பொன்னங்கழல் என்றும் திருப்பொலிந்த சேவடி என்றும் வழங்குதல் போல.

பொறி உணர்வு அவை இலன்	(மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும்) வெளியிந்திரியங்களின் ஞானத்தினும் அளவிடப்படாதவனுமாய்	எதிர் நிகழ் கழிவினும்	எதிர்காலம் நிகழ்காலம் இறந்தகாலம் என்ற மூன்று காலங்களிலும்
இனன்	இப்படிப்பட்டவனும்	இனன் இலன்	ஒப்பு இல்லாதவனும்
முழு உணர்வு நலம்	பரிபூர்ண ஞானானந்த ஸ்வரூபியும்	மிகுநரை இலன்	மேற்பட்டவரில்லாதவனுமாயிருப்பவன்
		என் நல் உயிர்	எனக்கு நல்ல ஆத்மா.

* * * — எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாரை வசப்படுத்திக்கொண்டது தனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் காட்டியாதலால் அக்குணங்களிலே முற்பட இழிந்து பேசினார். அக்குணங்கள் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி நிற்குமேயொழிய நிராச்ரயமாய் நில்லாது; ஆகவே அக்குணங்களுக்கு ஆச்ரயமான ஸ்வரூபத்தை அவன் அவன் என்று மேற்பாட்டிலேயே ப்ரஸ்தாவித்தார். அந்த திவ்யஸ்வரூபமானது சித்து அசித்து என்கிற இரண்டு தத்துவங்களிற்காட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருக்கிறபடியை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார்.

“மனனகமலமற மலர் மிசையெழுதரும் மனனுணர்வளவிலன்” என்னுமளவால் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்திற்காட்டிலும் பரமாத்மஸ்வரூபம் விலக்ஷணம் எனப்படுகிறது. “பொறியுணர்வவையிலன்” என்று ஜடப்பொருள்களிற்காட்டில் விலக்ஷணம் எனப்படுகிறது. ஞானமும் ஆனந்தமுமே வடிவெடுத்ததாயும், முக்காலங்களிலும் ஒப்புயர்வற்றதாயுமிருக்கிற அந்த பரமாத்மஸ்வரூபம் அடியேனுக்குத் தாரகமாயுமிராநின்றது என்கிறார் பின்னடிகளில். எனனுயிர் என்றதையும் ஒரு விசேஷணமாகக்கொண்டு அப்படிப்பட்டவனது அடிதொழுதெழென்மனனே!—என்று முன் பாட்டோடே கூட்டிப் பொருளுரைத்துக்கொள்வதுமுண்டு.

அற என்றதை ‘அறஅற’ என்று இரட்டித்துக்கொள்க. ‘ஸமூலமாகவழிய’ என்பது பொருள். மனனகமலம் = ‘‘காம: க்ரோதஶ்ச லோபஶ்ச ஹர்ஷோ மாநோ மதஸ்ததா । விஷாதஶ்சாஷ்டம: ப்ரோக்தா இத்யேதே மாநஸா மலா: = காம: க்ரோதச்ச லோபச்ச ஹர்ஷோ மாநோ மதஸ் ததா— விஷாதச்சாஷ்டம: ப்ரோக்தா இத்யேதே மாநஸா மலா:” என்று சொல்லப்பட்ட காமம் குரோதம் முதலிய துர்க்குணங்கள் படிப்படியாகக் கழிந்துகொண்டேவர, அதனால் மனவுணர்ச்சியானது விகாஸம் பெற்று மேன்மேலும் கொழுத்துவிட்டுக் கிளர்ந்துவரும். அப்படிப்பட்ட மானஸஜ்ஞானத்தாலே ஜீவாத்மா உணரப்படுவன்; எம்பெருமானோவெனில் அப்படி உணரப்படமாட்டான் என்க.

[மனன் அகம்] அகம் — ஏழாம்வேற்றுமையுருபு; மனத்திலே என்றபடி. மலர் — வினைத்தொகை. (பெயர்ச்சொல் அன்று.) மனனுணர்வு — மானஸஜ்ஞானம்; (அதனாலே) அளவு — பரிச்சேதித்தல்; அதையுடையவன் ஜீவாத்மா; அஃதில்லாதவன் எம்பெருமான் என்க. இங்ஙனன்றியே, மனனுணர்வு என்பதற்கே ‘மனத்தினாலுணரப்படும் ஜீவாத்மா’ என்று பொருள்கொண்டு, அதனையல்லாதவன் எம்பெருமான் என்றும், பொறியுணர்வவை என்பதற்கு — கண்

முதலிய இந்திரியங்களால் உணரப்படும் பொருள்கள் என்று பொருள்கொண்டு, அவைபோலல்லாதவன் எம்பெருமான் என்றும் உரைப்பர்.

பகவத் ஸ்வரூபமானது சேதநாசேதந ஸ்வரூபங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணம் என்று சொல்லவேணுமானல் 'ஜீவாத்மாவைப்போலல்ல; ஜடப்பொருள்போலல்ல' என்றிப்படி எளிதாகச் சொல்லாமே; அங்ஙனம் சொல்லாமல் "மனனகமலமற" என்று தொடங்கி 'ஜீவாத்மா மாநஸஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாகவல்லவன், ஜடப்பொருள் பாஹ்ய இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகவற்று' என்கிற விஷயங்கள் சொல்லப்படுகைக்குக் காரணம் ஏதென்னில்; உலகத்திற் சில பதார்த்தங்களுக்குப் பரஸ்பர வைலக்ஷண்யம் குறைபற்றிருக்கச் செய்தேயும் ஏதாவது ஒரு ப்ரகாரத்தாலே ஸாம்யமும் சொல்லக்கூடியதாயிருக்கும்: காண்மின்; பொன்னும் கரியும் ஒன்றோடொன்று நெடுவாசி பெற்றிருக்கச்செய்தேயும், பொன்னைக் காண்கிற கண்ணே கரியையும் காண்கிறது; கரியைக் காண்கிற கண்ணே பொன்னையுங் காணுகின்றது என்று இப்படியால் [ஏககோசரத்வத்தாலே] ஒரு ஸாம்யமும் சொல்லக்கூடியதாயிருக்குமே; அப்படிப்பட்ட ஸாம்யமாவது எம்பெருமானுக்கு சேதநாசேதநங்களோடு உண்டோவென்னில் அதுவுமில்லையென்கைக்காக ஜீவாத்மாவை க்ரஹிக்கிற இந்திரியம் இன்னதென்றும் ஜடப்பொருள்களை க்ரஹிக்கிற இந்திரியங்கள் இன்னவையென்றும் கூறப்பட்டதென்க.

இங்ஙனம் சொல்லக்கூடுமோ? எம்பெருமான் பாஹ்ய இந்திரியங்களாலே க்ரஹிக்கக்கூடியவனல்லனாயினும் அழுக்கற்ற மனத்தினால் க்ரஹிக்கக்கூடியவனாக ஓதப்பட்டிருக்கின்றானே, அதற்கு மாறாக "மனனுணர்வளவிலன்" என்னக் கூடுமோ? என்னில்; கூடும்: எம்பெருமான் விசுத்தமான மனத்தினால் க்ரஹிக்கக்கூடியவன் என்று ப்ரமாணங்கள் சொன்னதற்குக் கருத்து யாதெனில்; 'எம்பெருமான் அப்படிப்பட்டவனல்லன், அவ்வளவனல்லன்' என்றிப்படி அறியக்கூடியவன் என்று சொல்லுகிறதேயொழிய 'ஸாக்ஷாத், இயாநு' என்று க்ரஹிக்கத்தக்கவன் என்று சொல்லுகிறதல்ல. ஆகலால் அந்த:கரணத்தினால் ஜீவாத்மா க்ரஹிக்கப்படுவதற்கும் பரமாத்மா க்ரஹிக்கப்படுவதற்கும் நெடுவாசியுண்டென்க. "யம் வாங்மநஸாவதேரிதயா நேதிநேதி பரா வயஞ்ஜாவஸதீ = யம் பரோக்ஷ முபதேசதஸ் த்வயி நேதிநேதி பராபர்யுதாஸத:" என்ற வரதராஜஸ்தவ ஸூக்தியின் பொருள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

எம்பெருமான் அடியோடு ஜ்ஞானத்திற்கே விஷயமல்லன் என்று சொல்லிவிட்டால், ஆகாசத்தாமரை, மலடிமகன், முயற்கொம்பு முதலிய வஸ்துக்கள்போல் எம்பெருமானும் ஒரு அஸத்பதார்த்தம் [இல்லாத பொருள்] என்று சொன்னதாக முடியுமாதலால், அப்படிப்பட்ட தோஷப்ரஸங்கம் எம்பெருமானிடத்து உண்டாகாமைக்காக விசுத்தமான அந்த:கரணத்தினால் க்ரஹிக்கக்கூடியவனாகச் சொல்லிற்றேயன்றி, உண்மையில், அணுத்வமான ஜீவாத்மா க்ரஹிக்கப்படுவதுபோல் விபுத்வமான பரமாத்மா க்ரஹிக்கப்பட முடியாதென்ப.

இனன்=இப்படிப்பட்டவன். முன்னடிகளிற் சொன்ன தன்மைகளையே உட்கொண்டு 'இப்படிப்பட்டவன்' என்று அநுபாஷிக்கிறபடி. முன்பு சொல்லப்பட்டதையே மீண்டும் அநுபாஷணஞ் செய்தல் ஈடுபாட்டின் மிகுதியை விளக்கும்.

உணர் முழுநலம் = உணர் என்றது உணர்வு என்றபடி; ஞானம் என்க. நலம்—ஆனந்தம். முழு என்றதை இரண்டிலுங் கூட்டுக, கட்டடங்க ஞானமுமாய்க் கட்டடங்க ஆனந்தமுமாயிருக்குமென்றவாறு. பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் ப்ரகாசமல்லாததும் அநுகூலமல்லாததுமான பாகமே கிடையாதென்றதாயிற்று. ஆனந்தமும் ஞானவிசேஷமே யாதலால் ஒன்றைச் சொன்னாலே போதுமே; ஆனந்தம் ஞானம் என்ற இரண்டையுஞ் சொல்லத் தேவையில்லையேயென்னில்; அப்போது இனன் என்றதற்கு 'உபமானம்' என்று பொருள் கொண்டு, நேராகத் தன்னை அறிய முடியாமையாலே எப்போதும் உபமானத்தினாலேயே அறியப்படுவதான முழுநலமாயிருக்கும் என்று உரைத்துக்கொள்ளலாம். (இப்பக்ஷத்தில் உணர்—வினைத்தொகை.) உபநிஷத்து "யதா ஸைந்தவ கநோ" என்று ஓர் உபமானத்தையிட்டேயன்றோ பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பது. ஆழ்வார் தாமும் 1. "கடிசேர்நாற்றத்துள்ளாலையின்பத்துன்பக் கழிநேர்மை, ஒடியாவின்பப் பெருமையோன்" என்று ஓர் உபமானத்தையிட்டு நிரூபிக்கின்றமை காண்க.

நம் தர்சனத்தில், சித்து அசித்து ஈச்வரன் என மூன்று தத்துவமே உள்ளது. ஈச்வரன் மற்றையிரண்டு தத்துவங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணன் என்பது முன்னடிகளிலேயே வியக்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்க, 'எதிர்நிகழ்கழிவினும் இனனிலன்' என்று மூன்று காலங்களிலும் ஒப்பில்லாதவன் என்று மறுபடியுஞ் சொல்வதற்குப் பயன் என்? என்னில்; கேண்மின்; ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமென்றும் வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமென்றும் த்ருஷ்டாந்தம் இருவகைப்படும்; 'அவனைப்போல இவனிருக்கிறான்' என்று அந்வயமுகத்தாலே ஒப்புச்சொல்லுகை ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தம்; 'அவன் எப்படி அயோக்யனாயிருக்கிறானோ அப்படி இவன் அயோக்யனல்லன்' என்று வ்யதிரேக முகத்தாலே சொல்லுகை வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தம். இப்பாட்டின் முன்னடிகளால் எம்பெருமானுக்கு ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமில்லையென்றது, 'இனனிலன்' என்பதால் வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமும் இல்லையென்னப்படுகிறது. 'சேதநாசேதநங்களைப்போல எம்பெருமானும் இந்த்ரிய க்ராஹ்யன்' என்னக்கூடுமாகில் அப்போது ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்த முண்டாகும்; அங்ஙனல்லன் என்று சொல்லப்பட்டமையால் ஸாதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமில்லையென்று முன்னடிகளிற் சொல்லிற்றாயிற்று. இனி, 'எம்பெருமான் அவைபோலல்லன்' என்று சொல்லுகிற முகத்தால் வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்த ஸத்பாவமாவது எம்பெருமானுக்குச் சொல்லக்கூடுமோ வென்று விமர்சித்துப் பார்த்து அதுவுமில்லையென்கிறது இனனிலன் என்பது.

---

1. திருவாய்மொழி. 8 - 8 - 2.

இப்படிச் சொல்லும்பக்ஷத்தில் 'எம்பெருமான் சேதநாசேதநங்கள் போலல்லன் என்றுஞ் சொல்லமுடியாது' என்பதாகத் தேறுகின்றது; ஆகவே 'எம்பெருமான் சேதநாசேதநங்களைப் போன்றவன்' என்று முன்னடிகட்கு நேராணுக ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகிறதே என்று சிலர் சங்கிக்கலாம்: அப்படியல்ல. வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்தமில்லையென்று சொல்வதன் கருத்து யாதெனில்; 'வஸிஷ்டன் சண்டாளனைப்போலல்ல' என்று ஒருவன் சொன்னால், 'சீ சீ, அப்படிச் சொல்லாதே' என்று ஒருவன் அதனை மறுத்துச் சொன்னானாகில் 'வஸிஷ்டர் சண்டாளனைப்போன்றவர்தாம்' என்று ஸ்தாபிப்பதா அதன் கருத்து? அல்ல; எடுத்துக் கழிக்கவும் தகாத ஒரு ஹேயவஸ்துவோடே ஸர்வோத்க்ருஷ்ட வஸ்துவுக்கு ஸாம்யம் உண்டென்கையும் ஸாம்யம் இல்லையென்கையும் இரண்டும் இகழ்வாம்; ''ஸுவர்ணத்வெய்ஷவயவீ ஸாத்ருஸெஷயஃ'' என்றும் ''கிம் ஸுவர்ணஸ்ய ஸாத்ருஸெஷயோபஜாயதே?'' என்றும் சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் சொல்லுவர்களாகையாலே ஸாம்யப்ரஸக்தியே யில்லாத வஸ்துவோடே ஸாம்யத்தை மறுப்பதும் தகாததேயாம்.

இவ்வளவு அர்த்தங்களையுங் கருக்கி ஒன்பதினாயிரப்படியிலே நஞ்சீயர் அருளிச்செய்கிறார் — ' அவனோடு ஒவ்வாதென்று சொல்லுகைக்கும் ஸத்ருசமாயிருப்பதொரு பதார்த்தத்தையுடையனல்லன் என்கிறது'' என்று. ''ஆக்ஷேபஃ ஸாத்ருஸ்யஸ்ய ஸாத்ருஸ்யேயோ விவாரணாத்'' என்ற ஆக்ஷேபாலங்காரத்தின் சைலி இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

இங்ஙனேயாகில், ''கார்வண்ணன் திருமேனி கண்ணும்வாயும் கைத்தலமும் அடியிணையும் கமலவண்ணம்' என்றும் ''நீலமேகநிபம்'' என்றும் இப்படியே பலரும் பல த்ருஷ்டாந்தங்களைக்கொண்டு எம்பெருமானை வருணிப்பது சேருமோ? எனில்; சொல்லுதான்: நெஞ்சில் ஒருபடியாகப் பதிவதற்காக ஏதோ சில உபமானங்களைக் கூட்டிச்சொல்லுகிறதே யொழிய, உண்மையில், பரஞ்சோதிக்கு ஸர்வாத்மநா விலக்ஷணமான வஸ்துக்களை உவமைகூறுதலும் இகழ்வேயாமென்பதை இவ்வாழ்வார்தாமே மேலே ''ஒட்டுரைத்திவ்வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும், பட்டுரையாய்ப்புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதீ!'' என்று ஸ்பஷ்டமாகவே அருளிச்செய்கிறார்.

இனனுணர்முழுநலம் என்பதற்கு ''கேசரத் தன்னை அறிய முடியாமையாலே எப்போதும் உபமானத்தாலேயே அறியப்படுவதான முழுநலமாயிருக்கும்'' என்றும் ஒரு பொருள் கொள்ளலாமென்று மூன்றாமடியில் சொல்லிவைத்து, நான்காமடியில் வந்து இனனிலன் [உபமானமற்றவன்] என்று சொல்லுவது சேர்விரோதமன்றோ வென்று சிலருடைய நெஞ்சு குழம்பியே கிடக்கும். இதற்கு நாம் என்செய்வோம்!. ஏதாவதொரு உபமானத்தையிட்டுப் புகழ்ந்தாலன்றி வஸ்துஸ்வரூபம் தெரியமாட்டாதாகையாலே உபமானத்தைக்கொண்டே உணரவேண்டியதாயிராநின்றது; உபமானத்துக்கு அர்ஹமானவஸ்து எதுவுமில்லை என்கிற உண்மைப்பொருளை மறையாதே வெளியிடவேண்டியதாயுமிராநின்றது: ஆகையாலே இந்த விரோதம் அபரிஹார்யமாய் ஸஹ்யமாகக்கடவது.

இதனை எதுபோலக் கொள்ளவேணுமென்றால், — 1. "எனதாவி தந்தொழிந்தேன் இனி மீள்வதென்பதுண்டே" என்று ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணி 2. "எனதாவியார் யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே" என்று அதனை உடனே மறுத்துக்கூறுமிடத்து 'ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணவும் வேணும், ஐயோ! அயோக்யமாகப் பண்ணினேனே! என்று அநுதாபப்படவும் வேணும்' என்று சாஸ்த்ரார்த்தம் தேறுவதுபோல், எம்பெருமானை உபமானமுகத்தாலே புகழவும் வேணும், உடனே, ஐயோ! விலக்ஷணனான வஸ்துவுக்கு ஒப்புச்சொல்லி அவத்யத்தை விளைத்தோமே! என்று அநுதாபப்படவும் வேணும் என்று சாஸ்த்ரார்த்தமாகக் கொள்ளத்தக்கது.

மிகுநரை இலன் = மிகுநர் என்றால் தன்னைப்பார்க்கிலும் மேற்பட்டவர்; எம்பெருமான் தானே ஸர்வஸ்மாத்பரனுகையாலே அவனுக்கு மேற்பட்டார் ஆருமில்லையென்கிறது. அவனுக்கு ஸமானமானவர்களே இல்லை என்று முடித்தபின்பு, மேற்பட்டாரிருக்கக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையே உண்டாக இடமில்லாதிருக்க, 'மிகுநரையிலன்' என்னக்கூடுமோ வெனின்; "ந தஸ்ய கார்யம் கரணஞ்ச வித்யதே ந தத்ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே" என்ற ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்தின் சாயையை அடியொற்றிச் சொல்லுகிறபடி. அவ்வுபநிஷத்துத்தான் அப்படி சொல்லக்கூடுமோவென்னில்; எம்பெருமானுக்கு மேற்பட்டவர்கள் எப்படி அஸம்பாவிதர்களோ அப்படியே ஒத்தாரும் அஸம்பாவிதர்களென்று உபமாநராஹித்யத்தைத் திடப்படுத்துவதற்காகவே சொல்லுகிறதென்று நஞ்சீயர் ஒருவழிகாட்டினர்.

முதற்பாட்டில் உயர்வில்லாதவனென்றார்; உயர்வில்லாவிடினும் ஒப்புண்டோ என்று சங்கித்து, 'மிகுநரையிலனே' என்று கொண்டு முன் சொன்ன உயர்வில்லாத ஸர்வேச்வரனைச் சுட்டி, அவன் சேதநாசேதந விலக்ஷணஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபியாதலால் எதிர்நிகழ்கழியினும், இனனிலன் — ஸமாநனில்லாதவன் என்றார் இப்பாசுரத்தில் என்றுங்கொள்ளலாம். அப்பொழுது, இனன் — இப்படிப்பட்டவனுடைய என்று பொருள்கொண்டு, சுடரடிதொழுதெழென் மனனே! என்று முன்பாட்டோடே கூட்டிக்கொள்க.

எனனுயிர் என்பதை, என் நன் உயிர் என்றும், எனன் உயிர் என்றும் இரண்டுவகையாகவும் பிரிக்கலாம்.

மனன் இனன் என்றவிடங்களில் மகாரனகாரப்போலி அறிக. மனம் என்றாலும் மனன் என்றாலும், இனன் என்றாலும் இனம் என்றாலும் ஒக்குமென்க. இனன் என்பதற்கு இப்படிப்பட்டவனென்று பொருளாகும்போது, இனன் என்று னகார வீற்றதாகவே சொல்வடிவமாகும். .... (உ)

---

1. திருவாய்மொழி 2-3-4. 2. ஷை.

இலனதுடையனிதெனநினைவரியவன் *
நிலனிடைவிசும்பிடை உருவினனருவினன் *
புலனொடுபுலனலன் ஒழிவிலன்பரந்த * அந்
நலனுடையொருவனை நணுகினம்நாமே. * (௩)

அது இலன் (என)	அந்தப்பொருள் (தனக்கு) இல்லாதவனென்றும்	அருவினன்	ரூபியல்லாத சேதனர்களை யுடையவனுமாயும்
இது உடையன் என	இந்தப்பொருளை யுடையவன் என்றும்	புலனொடு	(இப்படிப்) புலன்களுக்கு விஷயமாகிற பொருள்களோடு (கலந்து நின்றும்)
நினைவு அரியவன்	நினைப்பதற்கு அருமைப் பட்டவனுமாயும்	புலன் அலன்	(தான்) புலன்களுக்கு விஷயமாகாதவனுமாயும்
நிலன் இடை	பூமி முதலான (கீழ்) உலகங்களிலும்	ஒழிவு இலன் பரந்த	எப்பொழுதும் எங்கும் வியாபித்திருக்கிற
விசும்பு இடை	ஆகாசம் முதலான (மேல்) உலகங்களிலும் (உள்ள)	அம் நலன் உடை ஒருவனை	முன் சொன்ன கல்யாண குணங்களையுடைய ஒப்பற்ற எம்பெருமானை
உருவினன்	ரூபியான அசேதனப் பொருள்களை யுடையவனுமாயும்	நாம் நணுகினம்	நாம் கிட்டப்பெற்றோம்.

* * * — கல்யாணகுணமுடைமையையும் நித்யவிபூதியோகத்தையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹமுடைமையையும் முதற் பாட்டிலே அநுஸந்தித்து, அவற்றிற்கு ஆச்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தின் வைலக்ஷண்யத்தை இரண்டாம் பாட்டிலே அருளிச்செய்து, அவற்றோடே சேர்ந்து ஒரு கோர்வையாக அநுபவிக்கத் தக்கதான லீலாவிபூதியுடைமையை இப்பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார்.

பரமபோக்யமான கல்யாணகுணம் முதலியவற்றை ஒரு பெரிய திருநாள் போலே அநுபவியாநின்ற இவர்க்கு அத்யந்த ஹேயமாய் * இருள்தருமாஞாலமென்று பெயர்பெற்றதான இந்த லீலாவிபூதியின் ஆட்சியை அநுபவித்தல் ப்ராப்தமாகுமோ? ஞானிகள் அருவருக்கும்படியாயன்றோ இவ்விபூதியிருப்பது: இதனை அநுஸந்திக்க இவர் எங்ஙனே விழைந்தார்? என்று சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இவ்விபூதி இருள்தருமாஞாலமாயிருந்தாலும் ஆழ்வார் மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவராகையாலே அந்த ஞானவிளக்கத்தினால் இவ்விபூதியின் இழிவை நோக்காது 'இதெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஆட்சியின்கீழ் அமைந்தது' என்று கொண்டு ததீயத்வாகாரத்தையிட்டுப் பார்க்குமவரான பின்பு அவனுடைய ஐச்வரியங்களையெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் அநுபவிக்கிற அடைவிலே இதனையும் அநுபவிக்கிறார் என்று கொள்க.

இங்கே ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி யருளிச்செயல்:— "ராஜாக்களுக்கு நாடெங்கும் செல்லாநிற்கச்செய்தே மஹிஷிகளும் தாங்களுமாகச் சில பூந்தோட்டங்களைக் குடநீர்வார்த்து ஆக்குவது அழிப்பதாய் லீலாரஸமநுபவிக்குமாபோலே 1. 'திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்தபிரான் பெய்தகாவுகண்டீர் பெருந்தேவுடை

1. திருவாய்மொழி. 6-3-5.

மூவுலகு" என்றபடியே ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியாருமாகக் கடாக்ஷித்த போது உண்டாய் இல்லையாகில் இல்லையாய் அவர்களுக்கு லீலாரஸவிஷயமா யிருக்கிற லீலாவிபூதியை அநுபவிக்கிறார்" என்று.

இலனது, உடையனிது - என நினைவு அரியவன் = 'இவனுக்கு அது இல்லை' என்றும் நினைக்கமுடியாது; 'இவனுக்கு அது உண்டு' என்றும் நினைக்க முடியாது.—'இவனுக்கு அது இல்லை' என்று நினைக்குமிடத்துக் குறைவுபாடு ஏற்படுமாகையாலே அப்படி நினைக்கக்கூடாதாயினும் 'இவனுக்கு அது உண்டு' என்று நினைப்பதற்குத் தடை என்ன? என்னில்; 'இராமனுக்கு வியாகரணம் தெரியும்' என்றால் 'அவனுக்கு மீமாம்ஸை தெரியாது, தர்க்கம் தெரியாது, வியாகரணமொன்றுதான் தெரியும்' என்று நினைக்க இடமுண்டாவதுபோல, ஒரு பொருளைச் சுட்டி 'எம்பெருமான் அதனையுடையவன்' என்றால் 'அது தவிர மற்ற பொருள்கள் அவனுக்கு இல்லை' என்று தோற்ற இடமுண்டாகிக் குறையாய்த் தலைக்கட்டுமாதலால் 'இவனுக்கு அது இல்லை' என்று சொல்வதோடு 'இவனுக்கு அது உண்டு' என்று சொல்வதோடு வாசியற இரண்டும் ஒன்றுதலையே என்றுணர்க.

ஆனால் எம்பெருமானுடைய ஐச்வர்யத்தை எப்படிதான் பேசக்கடவதென்றால், நிலனிடை விசும்பிடை யுருவினனருவினன் என்று பேசவேணுமென்கிறார். வேதபுருஷன் "வதிம் விஷ்ணு" என்று பேசினாப்போலே ஸர்வஸ்வாமி யென்னவேணுமென்க. பூமி முதற்கொண்டு பாதாளம் வரையிலுள்ள ஏழுலகங்களிலும், பரமபதந் தவிர அதற்குக் கீழ்ப்பட்டதான மேலுலகங்களிலும் சேதநபதார்த்தங்களும் ஜடப்பொருள்களும் எத்தனையுண்டோ அவற்றை யெல்லா முடையவன் என்னவேணும். இதில் 'பரமபதந்தவிர' என்றதனால், பரமபதம் எம்பெருமானுடைய ஆட்சிக்கு உட்பட்டதன்றோவென்று சங்கிக்க வேண்டா; லீலாவிபூதிச் செல்வத்தை மாத்திரமே இப் பாட்டில் அருளிச்செய்கிறாராகையாலும் நித்யவிபூதிச் செல்வத்தை முதற் பாட்டில் அருளிச்செய்தாராகையாலும்.

உருவினன் அருவினன் = 'ரூபி' என்னும் வடசொல் உரு என்றும், 'அரூபி' என்னும் வடசொல் அரு என்றும் சிதைந்துகிடக்கிறது. ஜடப்பொருள்களெல்லாம் ஒவ்வொருவகையான ரூபத்தையுடையனவாகக் காணப்படுதலால் அவை ரூபி யெனப்படும். (ரூபி - ரூபமுடையது.) ஜீவாத்மா உருவமற்றவனாதலால் அரூபி யெனப்படுவான். நிலனிடை விசும்பிடை யுருவினன், நிலனிடை விசும்பிடை யருவினன் என்க. நிலன்—நிலம்; மகரனகரப்போலி.

இப்படி ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன் இந்த லீலாவிபூதியின் ரக்ஷணத்திலே உதாஸீநனாய்க்கொண்டு பரமபதத்திலே [illegible]யிருப்பவனல்லன்; இவற்றினுடைய லாபநஷ்டங்களையே தன்னுடைய லாப நஷ்டங்களாகக் கொண்டு, புலப்படும் பதார்த்தங்களெல்லாவற்றிலும் அந்தர்யாமியா யிருப்பவன் என்கிறார் புலனொடு என்று. புலன் என்பது இங்கு புலன்களாலறியப்

படும் பொருள்களுக்காயிற்று. ஸகலமென்க. புலப்படுகின்ற ஸகல பதார்த்தங்களோடும் அந்தராத்மாவாய்க் கலந்து நின்றுளேயாகிலும் என்றபடி. அழுக்குவஸ்துவோடே உறைகின்ற அரும்பொருளும் அந்த ஸம்பந்தத்தாலே தானும் அழுக்கேறப்பெறுவதுபோல தோஷமே வடிவான பதார்த்தங்களிலே உறைகின்ற எம்பெருமானும் அவற்றின் தோஷங்கள் தன்னிடத்திலே தட்டப்பெற்று ஜடப்பொருள்களைப்போலே பரிணாமமாகியாயும் சேதநரைப்போலே ஸுகதுக்கங்கள் கலசியிருப்பவனாயும் ஆய்விடக்கூடுமோவென்று சங்கையிருக்கக்கூடுமாதலால் அந்த சங்கையை ஒழித்தருளுகிறார் புலனலன் என்று. புலன்களினுடைய படியை யுடையவனல்லன். ஜடப்பொருள்போலே விகாராஸ்பதமல்லன்; ஒட்டற்று விளங்காநிற்குமவன் என்க.

ஒழிவு இலன் பரந்த = ஒழிவு இல்லாதவனும் வியாபித்த என்கை. ஒரு வஸ்துவு மொழியாமல் ஸகல வஸ்துக்களிலும் வியாபித்தவென்றாவது, ஒருகாலமு மொழியாமல் ஸர்வகாலங்களிலும் வியாபித்த என்றாவது பொருள்காண்க.

இரண்டு பாட்டிலுஞ் சொன்ன குணங்களோடு கூடியிருக்குந்தன்மையை அநுவாதஞ்செய்கிறார் அந்நலனுடையொருவனை என்று. இப்படி பரமவிலக்ஷணனான எம்பெருமானை நாம் கிட்டப்பெற்றோமேயென்று ஆனந்தம் தோற்ற முடிக்கிறார். நெடுங்காலம் பிறவிக்கடலிலே அழுந்தி எம்பெருமானுடைய கதையின் வாஸனையையும் அறியாதிருந்த நாம் இப்படி உபயவிபூதியுக்தனாயிருந்துள்ள அவனைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கப்பெற்றோம் என்னும் மகிழ்ச்சி சொல் தொடையிலே விளங்கும்.

அன்றியே, நணுகினம்நாமே! என்று காகுஸ்வரமாகக் கொண்டு, அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை நீசரில் நீசரான நாமோ நணுகினோம்!; நணுகுவதற்கு நமக்கு யோக்யதையில்லாதிருக்க நணுகினதுபோல் தோற்றுகிறவிது ஒருகால் சித்தப்ரமமாக விருக்குமோ? என்பதாகவும் உரைப்பர். ... ... (௩)

நாமவனிவனுவன் அவளிவளுவளெவள் *
தாமவரிவருவர் அதுவிதுவுதுவெது *
வீமவையிவையுவை அவைநலந்தீங்கவை *
ஆமவையாயவை ஆய்நின்றவவரே. * (௪)

நாம்	நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும்	தாம்	தாம்என்னும் பன்மைப் பொதுப் பொருளும்
அவன் இவன் உவன்	அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் சுட்டுப் பொருள்களும்	அவர் இவர் உவர்	அவர் இவர் உவர்என்னும் பலர்பால் சுட்டுப்பொருள்களும்
அவள் இவள் உவள்	அவள் இவள் உவள் என்னும் பெண்பால் சுட்டுப்பொருள்களும்	அது இது உது	அது இது உது என்னும் ஒன்றன்பால் சுட்டுப் பொருள்களும்
எவள்	எவள் என்கிற பெண்பால் வினாப்பொருளும்	எது	எது என்னும் ஒன்றன்பால் வினாப்பொருளும்

வீம்அவை	கழிக்குந்தன்மையுள்ள பொருள்களும்	ஆம்அவை	எதிர்காலப்பொருள்களும்
இவை உவை அவை	இவை உவை அவை என்னும் பலவின்பால் சுட்டுப் பொருள்களும்	ஆயஅவை	இறந்தகாலப் பொருள்களும்
நலம் அவை	நல்ல வஸ்துக்களும்	ஆய் நின்ற	ஆகின்ற எல்லாப் பொருள்களும்
தீங்கு அவை	கெட்ட வஸ்துக்களும்	அவரே	அந்த ஸர்வேச்வரனேயாம்.

* * * — இப்பாட்டுமுதல் மேற்பாட்டுக்களெல்லாம் இப்பாட்டிற் சொன்ன லீலாவிபூதிச் செல்வத்தைப்பன்னிப்பன்னி யுரைக்கின்றன. பரமபோக்யமான * கலியுந்தயில்லேதோர் நாடாகிய நித்யவிபூதியை [பரமபதத்தை] விட்டு இருள் தருமா ஞாலமாகிய இந்நிலத்தை விசேஷமாக வருணிப்பதேன்? என்னில்; அந்தத் திருநாட்டிலுள்ளவர்கள் அஜ்ஞாநம் அல்பஜ்ஞாநம் விபரீதஜ்ஞாநம் அல்பஸ்த்வம் உபாயாந்தர பரத்வம் உபேயாந்தர பரத்வம் முதலிய குற்றங் குறைகளில் ஒன்றுமின்றியே எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகக்குமாறு இருப்பவர்களாகையால் அந்த நாடு திருந்துவதற்காகச் சொல்லவேண்டிய பாசுரம் என்ன இருக்கிறது? 1. "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப" என்றார் ஆழ்வார்தாமே. அதாவது, பரமபதத்தில் பெருமாளும் பிராட்டியுமே எழுந்தருளியிருப்பதாகப் பேசியுள்ளார். "வைகுண்டே து பரே லோகே ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: | ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ = வைகுண்டே து பரே லோகே ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ." என்று என்னிறந்த நித்ய முக்தர்களோடுகூட ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருப்பதாக ப்ரமாணங்கள் சொல்லாநிற்க, பெருமாளும் பிராட்டியுமே அங்கு எழுந்தருளியிருப்பதாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்வதற்கு என்ன கருத்தென்னில்; நித்ய முக்தர்கள் யாவரும் அந்த திவ்ய தம்பதிகளின் நிழலும் ¶ அடிதாறும் போலே அவர்களில் ஐக்யப்பட்டிருத்தலால் அங்ஙனம் சொல்லலாயிற்று. ஆகவே அவ்வளவு பாதந்த்ரமாயிருக்கிற அந்தத் திருநாட்டைப்பற்றிப் பேச வேண்டியதொன்றில்லை, இந்த நாடோவென்னில்; அதற்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே இதைப்பற்றியே பன்னியுரைக்க ப்ரஸக்தியுள்ளது. ஆகவே மேற் பாசுரங்களாலே லீலாவிபூதிச் செல்வத்தைப் பரக்க அருளிச்செய்வது பொருத்தமென்க.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் * ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திபேதம் என்று அருளிச்செய்வது — இது முதல் முறையேயுள்ள மூன்று பாசுரங்களிலும் சொல்லுகிற பொருளையே ஸங்க்ரஹித்தபடியாம். ஸகல சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதீநமாயிருக்குமென்பது இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது; அப்படியே அவற்றின் ஸ்திதியும் [ரக்ஷணமும்] அவனதீநமாயிருக்குமென்பது மேற்பாட்டிற் சொல்லு

1. திருவாய்மொழி, 4-9-10. ¶ அடிதாறு = பாதரேகை.

கிறது. அவற்றின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனதீநங்களா யிருக்குமென்பது அதற்கு மேற்பாட்டிற் சொல்லுகிறது.

இக்காட்டிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களினுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுக்கு அதீநமென்னுமிடம் இப் பாட்டிற் சொல்லுகிறது. இவற்றின் ஸ்வரூபம் அவனதீநமாயிருக்கையாவது என்னென்னில்; ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே எம்பெருமான் தானே இவற்றை யுண்டாக்கி ஜீவத்வாரா உட்புகுந்து வஸ்துவாகவும் ஒரு பெயருடையதாகவுமாக்கியும், பிறகு ப்ரளயகாலத்திலே இவற்றையெல்லாம் தன் பக்கலிலே ஸூக்ஷ்ம ரூபமாகக் கிடக்கும்படி ஏறிட்டுக்கொண்டு தரித்தும் போருகையாகிற இதுதான் இவற்றின் ஸ்வரூபம் அவனதீநமாயிருத்தலாம்.

உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளையும் தனித்தனி யெடுத்துக்கொண்டு 'இதன் ஸ்வரூபம் அவனதீநம், இதன் ஸ்வரூபம் அவனதீநம், இதன் ஸ்வரூபம் அவனதீநம்' என்றிப்படி சொல்லுவதென்றால் இது ஒருநாளும் ஓயாத கதையாகும். இங்ஙனன்றியே, 'ஸகல பதார்த்தங்களும் அவனதீநம்' என்று ஒரே வார்த்தையாகச் சொல்லி முடித்துவிடலாமே யென்றால், இதில் ஸ்வாரஸ்யமில்லை; கேட்போர்க்கு ரஸிக்காது; ஆழ்வார்க்கும் திருப்தி பிறவாது. ஆகவே பெருக்கமும் சுருக்கமு மின்றியே பேசியருளுகிறார்.

நாம் என்று தன்மையாக [= உத்தமபுருஷனாக]ச் சொல்லிக்கொள்ளப்படுகிற வ்யக்திகளும், அவன் என்று தூரத்திலுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸாமாந்ய புருஷவ்யக்திகளும், இவன் என்று ஸமீபத்திலுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸாமாந்ய புருஷவ்யக்திகளும், உவன் என்று—மிக்க தூரத்திலுமல்லாமல் மிக்க ஸமீபத்திலுமல்லாமல் நடுவிலுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸாமாந்ய புருஷவ்யக்திகளும், அவள் என்று தூரத்திலுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்த்ரீவ்யக்திகளும், இவள் என்று ஸமீபத்திலுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்த்ரீவ்யக்திகளும், உவள் என்று நடுவிலுள்ளவர்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்த்ரீவ்யக்திகளும், எவள் என்று வினவப்படுகிற வ்யக்திகளும், அது, இது, உது, எது என்னப்படுகிற அஃறிணைப்பொருள்களும் [ஆதாவது — அசேதனவஸ்துக்களும்], அழியக்கூடிய பொருள்களும், நல்லபொருள்களும் கெட்ட பொருள்களும், இனி உண்டாகப்போகிற பொருள்களும் மேலுண்டாகிக் கழிந்த பொருள்களுமாகிய அனைத்தின் ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானுக்கு அதீநம் என்றதாயிற்று.

'எம்பெருமானுக்கு அதீநம்' என்று மூலத்தில் இல்லாதிருக்க எங்ஙனம் அந்த அர்த்தம் செய்கிறது? மூலத்தில் அவரே என்றிருப்பதால் ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் எம்பெருமானுக்கும் அபேதமேயன்றோ சொல்லப்படுகிறது; ஆகவே அத்வைதமாகச் சொல்லியிருக்க வேறுவகையாகப் பொருள்பணிப்பது என்னோ? எனில்; கேண்மின்;—மேல் ஏழாம் பாட்டில் "உடன்மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்" என்று ஸர்வவஸ்துக்களிலும் எம்பெருமான் அந்தர்யாமி

யாக இருக்கிறனென்பதை வ்யக்தமாகப் பேசியிருக்கிற ஆழ்வார்க்கு அத்வைத வாதம் விவக்ஷிதமென்று கனவிலும் கருதப் ப்ரஸக்தியில்லை. • [illegible] • இத்யாதி ச்ருதிச்சாயையாலே ஆழ்வாரருளிச்செய்கிறரித்தனை. அந்த ச்ருதிவாக்யங்களின் மெய்யான அர்த்தத்தை ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளிலிருந்து ஸங்க்ரஹித்து பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ - உத்தரசதகத்தில் • [illegible] || என்ற ச்லோகத்தில் தெளிய வெளியிட்டருளினர். அவ்விடத்து வியாக்யானத்திலே ஸாமாநாதிகரண்ய ச்ருதிகளின் உண்மைப்பொருளை விரித்துரைத்துவைத்தோம், அங்கே பார்க்கக் கண்டு கொள்க.

இப் பாட்டில் முதலடியிலுள்ள அவன் இத்யாதிகள் ஜாத்யேகவசனமாகக் கொள்ளத்தக்கன. இரண்டாமடியில் அவர் இத்யாதிகள் பன்மையாக இருக்கும்போது, அவன் இத்யாதியை ஜாத்யேகவசநமாகக் கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லையே யென்னில்; இரண்டாமடியில் அவர் இத்யாதியாகவுள்ள பன்மை வ்யக்திபஹுத்வத்தைச் சொல்லவந்ததன்று; 'பூஜாயாம் பஹுவசநம்' என்பதுண்டாகையால் பூஜ்யத்வத்தை மாத்திரம் காட்ட வந்த பன்மையாகக் கொள்ளத்தக்கது. பூருவர்களின் வியாக்யானங்களிலும் இங்ஙனமேயுள்ளது, இதை நோக்கி, முதலடியிலுள்ளவை ஸாமாந்ய புருஷ வாசகங்களென்று கொள்ளப்பட்டது. எவன் என்றது பும்லிங்கநிர்த்தேசத்திற்கும் உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளத்தக்கது. இங்ஙனமே, வீமவை என்று அழியக்கூடிய பொருள்களைச் சொன்னது அழியாப் பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகும். அழியாப்பொருள்களின் ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானுடைய அதீநமோ என்கிற சங்கையை ஆழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் "[illegible]." என்கிற ச்லோகத்தால் தீர்த்தருளினர்.

நலம் தீங்கவை=நன்மை தீமை என்று பண்பை [தர்மத்தை]ச் சொல்லுகிறதாகவும் கொள்ளலாம்; நல்லபொருள் தீயபொருள் என்று பண்பியை [தர்மியை]ச் சொல்லுகிறதாகவும் கொள்ளலாம். ஜாதியோடும் வ்யக்தியோடும் வாசியற்றும், குணத்தோடும் த்ரவ்யத்தோடும் வாசியறவும், க்ரியையோடும் க்ரியாவத்தோடும் வாசியறவும் எல்லாவற்றின் ஸ்வரூபமும் எம்பெருமானதீனம் என்றதாயிற்று.

ஆமவை என்று எதிர்காலப்பொருள்களையும் ஆயவை என்று இறந்தகாலப் பொருள்களையும் சொன்னதுபோல நிகழ்காலப்பொருள்களையும் சொல்லவேண்

டியிருக்கச் சொல்லாது விட்டதேன்? எனில்; நிகழ்காலமென்பது ஒரு நொடிப் பொழுதேயாகும்; இது இறந்தகாலத்திலும் எதிர்காலத்திலும் அடங்கிப்போகக்கூடியதாதலால் தனிப்படச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லையென்பர்.

ஆக இப்பாட்டால், ஆண், பெண், அலி, பிறந்தபொருள்கள், அழியும் பொருள்கள், விலக்ஷணப்பொருள்கள், அவிலக்ஷணப்பொருள்கள், இறந்தகாலப் பொருள்கள், எதிர்காலப்பொருள்கள் — என்று சில வகைகளாலே இந்த லீலாவிபூதியிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களையும் நிர்த்தேசித்து, இவற்றின் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானதீநமென்று அருளிச்செய்தாராயிற்று. .... (௪)

அவரவர்தமதமது அறிவறிவகைவகை *
அவரவரிறையவர் எனவடியடைவர்கள் *
அவரவரிறையவர் குறைவிலரிறையவர் *
அவரவர்விதிவழி அடையநின்றனரே. * (௫)

அவரவர்	அந்தந்த அதிகாரிகள்	குறைவு இலர்	(அவரவர்கள் விரும்பின பலன்களைக் கொடுப்பதில்) குறையற்றனவே;
தமதமது	தங்கள் தங்களுடைய		(எதனாலே என்னில்;)
அறிவு	ஞானத்தாலே	இறையவர்	ஸர்வஸ்வாமியான ஸ்ரீமந்நாராயணன்
அறி	அறியப்படுகிற	அவரவர்	அந்தந்த அதிகாரிகள்
வகைவகை	பலபல படிகளாலே	விதிவழி	தங்கள் தங்கள் அதிருஷ்டாநுஸாரமாக
அவரவர்	அந்தந்த தெய்வங்களை	அடைய	பலன்பெறும்படியாக
இறையவர் என	ஸ்வாமிகளென்றெண்ணி	நின்றனர்	(அந்தந்த தேவதைகளுக்கு) அந்தர்யாமியாக எழுந்தருளியுள்ளான். [அதனாலே காண்மின்.]
அடி அடைவர்கள்	ஆச்ரயிப்பர்கள்;		
அவரவர் இறையவர்	அந்தந்த அதிகாரிகளால் தொழப்படுகிற தெய்வங்கள்		

* * * — ஸகல பதார்த்தங்களினுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானதீநமென்று மேற்பாட்டிற் சொல்லிற்று; ஸ்வரூபம்போலவே ஸ்திதியும் [அதாவது — ரக்ஷணமும்] எம்பெருமானதீநமே என்கிறது இப்பாட்டில். இவ்வுலகில் ரக்ஷகர்களென்று பேர்சுமப்பவர்கள் பலவகைப்பட்டிராநின்றனர். ஒருவன் ஒரு வீட்டுக்குமாத்திரம் ரக்ஷகனென்றிருப்பன்; ஒருவன் ஒரு க்ராமத்துக்காக ரக்ஷகனென்றிருப்பன்; ஒருவன் ஒரு நாட்டுக்காக ரக்ஷகனென்றிருப்பன்; ஒருவன் மூவுலகுக்கு ரக்ஷகனென்றிருப்பன்; ஒருவன் பதினாலுலகுக்கு ரக்ஷகனென்றிருப்பன். ஆகவிப்படிப்பட்ட அவரவர்கள் ரக்ஷகரென்னும்படி நிற்பது அந்த வ்யக்திகளில் எம்பெருமான் அந்தராத்மாவாய் நின்று நடத்துகையாலத் தனையேயன்றி, இவனுடைய அநுப்ரவேசமின்றி ஒருவராலும் ஒரு ரக்ஷணமும் பண்ணமுடியாது என்பது ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் முறையிடப்பட்டுள்ளது. "ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்தநே | ஸமர்த்தோ

ஸ்ரூயதே ஸ்ம்ருதிஸ் தம்விதா வாராஹோக்தம் — ந ஸம்பதாம் ஸமாஹா ரே விபதாம் விநிவர்த்தநே - ஸமர்த்தோ த்ருச்யதே கச்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம்." [ஸம்பத்துக்களைச் சேமித்துக்கொடுப்பதிலும் ஆபத்துக்களைத் தவிர்த்தொழிப்பதிலும் எம்பெருமானுக்கன்றி மற்றொருவற்கும் சக்தியில்லை] என்று சொல்லிற்று. இதனை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார்.

உலகத்திலுள்ள சேதநர்கள் ஸாத்விகராகவும் ராஜஸராகவும் தாமஸராகவு மன்றோர்கள்; அந்த ஸாத்விகராயிருப்பவர்கள் 1, "உன்னித்து மற்றொரு தெய்வந்தொழாள் அவனையல்லால்" 2. "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்னுமாபோலே எம்பெருமானையன்றி மற்றொருதெய்வத்தையும் தொழாதவர்களாயும் ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் விரும்பாதவர்களாயு மிருப்பர்கள்; அன்னவர்களைப்பற்றி இங்குச் சொல்லவேண்டியதொன்றுமில்லை. மற்ற குணங்கட்கு வசப்பட்டவர்கள் ஆரோக்யம், ஐச்வரியம் ஸந்தாநம் முதலிய க்ஷுத்ரபலன்களை விரும்பினவர்களாய், அப்படிப்பட்ட பலன்களையும் நேர்கொடுக்கவல்ல எம்பெருமானிடத்துச் சென்று விரும்புதலின்றியே தாம் தாம் அபிமானித்திருக்கிற தெய்வங்கள் பக்கலிலே விரும்புமவர்களா யிருப்பர்கள்; அப்படிப்பட்டவர்களைக் குறிக்கிறார் அவரவர் என்று.

தமதமது அறிவு = ஒவ்வொரு சேதநருடையவும் ஞானம் ஒவ்வொருவிதமா யிருக்குமன்றோ. இங்கு ஞானமென்று ருசியைச் சொல்லுகிறது. தங்கள் தங்களுடைய ருசியினுலே யென்றபடி. ஒருவனுக்கு ஸ்வர்க்கபோகத்திலே ருசியுண்டாகும்; மற்றொருவனுக்கு இஹலோக போகங்களிலே ருசியுண்டாகும்; இன்னொருவனுக்கு இன்னொன்றிலே ருசியுண்டாகும்; ஆகவே அதிகாரிகள் பலவகைப்பட்டிருக்கிறப்போலவே அவர்களுடைய ருசிகளும் பலவகைப்பட்டிருக்கும். தமதமது என்கிற இரட்டிப்பால் அந்த ருசிபேதங்கள் காட்டப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட ருசிபேதங்களினால், அறி — அறியப்பட்ட, வகை வகை = சேதநர்கள் பலவகைப்பட்டிருக்கிறப்போலவும் அவர்களுடைய ருசிகள் பலவகைப்பட்டிருக்கிறப்போலவும் அவர்கள் கோலின பலன்களுக்காக அநுஷ்டிக்கும் ஸாதனங்களும் பலவகைப்பட்டிருக்குமே; 'வகைவகை' என்ற இரட்டிப்பால் அது சொல்லப்படுகிறது. சிலர் த்யானத்தினாலும், சிலர் யஜ்ஞங்களினாலும், சிலர் அர்ச்சனையினாலும், சிலர் நாம ஸங்கீர்த்தனங்களினாலும், சிலர் அபிஷேகத்தினாலும் ஆகவிப்படி வெவ்வேறுபட்ட வகைகளாலே தெய்வங்களை வழிபடுமவர்களன்றோ; அந்த வகைகளெல்லாம் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தக்கன. அப்படிப்பட்ட உபாயங்களைக் கொண்டு,

அவரவர் இறையவரென அடியடைவர்கள் = முதலடியிலுள்ள 'அவரவர்' என்றது வழிபடுகின்ற சேதநர்களைச் சொல்லிற்று; இவ்வடியிலுள்ள 'அவரவர்' என்பது வழிபாடுசெய்யப்படுகிற பலபல தெய்வங்களைக் குறிக்கின்றது. இந்திரனென்றும் சந்திரனென்றும் சிவனென்றும் பிரமனென்றும் காளியென்றும் பகா

1. திருவாய்மொழி. 4 - 6 - 10. ஷெ 2. 5 - 8 - 8.

ளியென்றும் ஐயனென்றும் அப்பனென்றும் இப்படி உரைக்கப்படுகின்ற ஸம பேதங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றி அவரவர் என்கிறார். இறையவரென = 'இறையவர்' என்கிற வாசகம் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே அஸாதாரணமாயினும், ப்ரதிபத்திசெய்கிற சேதநர்களின் அபிப்ராயத்தைப்பற்றி [அவர்களது கருத்தாலே] இறையவர் என்கிறார்; ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு தெய்வத்தை ஸ்வாமியாகக் கொள்வர் என்றவாறு.

அடியடைவர்கள் = இங்கே ஒரு விசேஷம் உற்றுநோக்கத்தக்கது; அதாவது — இப்படிப்பட்ட க்ஷுத்ர தெய்வபக்தர்களான க்ஷுத்ர சேதநர்கள் அந்தத் தெய்வங்களை வழிபடுகையாவது 'அடியடைகை' அன்று; 'ஆட்டை யறுத்துத்தா, கோழியையறுத்துத்தா' என்று பாதிப்பவைகளை வேண்டுகின்ற தெய்வங்களைப்பற்றுமவர்கள் † "கொல்வனமுதலா வல்லனமுயலும் இனையசெய்கை" என்கிறபடியே கொலைத்தொழில்களைச் செய்து வழிபடவேண்டுமே யல்லது ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்துப்போலே திருவடியடைதல் என்பது இல்லையே; அப்படியிருக்க, 'அடியடைவர்கள்' என்றது ஆழ்வார் தம்முடைய வாஸநையினாலேயென்க. தெய்வத்தை ஆச்ரயிப்பதென்றால் திருவடிகளிலே வணங்குகையென்றேயாய்த்து ப்ரபந்நர்களின் வ்யுத்பத்தி. "ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே" என்றும் 'வண்புகழ்நாரணன் திண்கழல் சேரே" என்றும் "கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையீர்" என்றும் இவ்வகைகளிலேயிறே இவர்களுடைய வாசகங்களிருப்பது. இப்படிப்பட்ட வாஸநையினாலே அடியடைவர்கள் என்றே பரவசமாய் ஆழ்வார் திருவாக்கில் வந்துவிட்டதென்க.

"அடியடைவர்களென்று [illegible]யாலே அருளிச்செய்கிறார்." என்பது இருபத்தினாலாயிர ஸ்ரீஸூக்தி. "அவ்வவ தேவதைகள் தாம் க்ஷுத்ரராய தேவதைகளைப் 'ப்ரஜையை அறுத்துத்தா, ஆட்டையறுத்துத்தா' என்னுமிக்கச் செய்தேயும், ஆச்ரயணமாவது அவற்றின் காலிலே குனியுமதுக்கு அவ்வருமில்லையென்றிருக்கிறாரிவர் [illegible]யாலே; ஓர் அஞ்ஜலிமாத்ரமன்றுவோடேயிறே நமக்கு வாஸநை." என்பது ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி.

"தொழுது மாமலர்நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு, எழுதுமென்னுமிது மிகை" என்கிறபடியே தொழுதெழுவதுதானும் மிகையாம்படியான பகவத்விஷயத்திலே வாஸநைபண்ணிப்போருகின்ற ஆழ்வார் திருவாக்கில் அடியடைவர்கள் என்கிற வாசகமேயாய்த்து வரக்கூடியது.

அவரவரிறையவர்குறைவிலர் = அவரவர்களுடைய இறையவர் என்றாவது, அவரவர்களாகிய இறையவர் [அதாவது, அந்தந்த இறையவர்] என்றாவது உரைக்கலாம். முதற்பொருளில், ஆச்ரயிப்பவர்களான அந்தந்த சேதநர்களினால் போற்றப்பட்ட தெய்வங்கள் என்றபடி. இரண்டாவது பொருளில் ஸ்பஷ்டம். குறைவிலர் = தம்மை அடுத்தவர்கட்கு வேண்டிய பலன்களையளிப்பதில் சக்தியுடையார் என்றபடி. ஆனால், அத் தெய்வங்கள் தாமாகவே பல

† திருவாசிரியம்—6.

னளிப்பதில்லை; எம்பெருமான் தங்களிடத்தில் அநுப்ரவேசித்திருப்பதனுல் தான் தாங்கள் பலனளிக்கத் திறமைபெறுகிருர்களென்கிருர் வாக்ய சேஷத்தினுல். [அவரவர் விதிவழியடைய இறையவர் நின்றனர்] என்று அந்வயிப்பது. இங்கே ‘இறைவர்’ என்றது மெய்யே இறைவனுன ஸ்ரீமந்நாராயணனையேயெங்க, “பதிம் விஶ்வஸ்ய” என்ற உபநிஷத்தின்படியே எல்லார்க்கும் நிருபாதிகனுன இறையவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனேயாவன். தேவதாந்தரங்களைத் தொழுகின்ற சேதநர்களோடு, அந்தத் தேவதாந்தரங்களோடு, ஆழ்வாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் இறைவனுகையாலே பொதுவிலே இறையவர் என்கிருர். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் [அவரவர்விதிவழியடையநின்றனர்] ஆச்ரயிப்பவர்கள் விதிப்படியே ஆச்ரயிக்கவும் ஆச்ரயிக்கப்படுகிறவர்கள் அவர்கட்குப் பலனளிக்கவல்லராம்படியாகவும் அந்தந்த தேவதைகள் பக்கலிலே அந்தராத்மாவாக நிற்கின்ருனென்றபடி. “ஸ ஆத்மா; அங்கா ந்யந்யா தேவதா:” என்று வேதமோதினபடியே இதர தேவதைகள்யாவும் எம்பெருமானுக்கு சரீரபூதர்களாய் எம்பெருமான் சரீரியாய் நிற்கிருனுகையாலே சரீரியான பெருமானே சரீரத்வாரா காரியஞ்செய்கிருனென்ருராயிற்று.

ஈடு முப்பத்தாறுயிரப்படியில் இங்கே “ஐயன்பாழியிலானை போர்க்கு உரித்தாமன்ருயிற்று அவ்வோ தேவதாமாத்ரங்களுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்ய ஸாமர்த்தியமுள்ளது” என்று ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது; இதன் கருத்தாவது — பிடாரிகோயில்களின் வாசலில் ரூபவன்செய்த பெரிய பெரிய யானை குதிரைகள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும். ஆனுல் அவை போர்செய்யமாட்டா; ஒழுங்காக அங்கு நிற்குமத்தனையேயன்றி ஒரு காரியமும் செய்யமுடியா; அதுபோலவே தேவதாந்தரங்களும் என்றபடி. [ஐயன் பாழி—சாஸ்தா என்கிற தெய்வத்தின் கோயில் என்க. ஆனை—யானை குதிரை முதலானவை. போர்க்கு உரித்தாமன்று—யுத்தஞ் செய்ய உபயோகப்படுமேயானுல் என்றவாறு.]

ஆக இப்பாட்டால் சொல்லிற்ருயிற்று என்னென்னில்; உலகத்தில் நடக்கிற ரக்ஷணத்தொழில் யாவும் எம்பெருமானுடையதே. அக்நி, இந்திரன், சிவன், பிரமன் முதலிய இதர தெய்வங்களைக்குறித்து அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செய்து தாம்தாம் கோரின பலன்களைப் பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவும் எம்பெருமான்ருனே அத்தெய்வங்களுக்கு உள்ளீடாக இருந்து நடத்துகிற ரக்ஷணமேயன்றி அத் தெய்வங்களே ஸ்வதந்திரமாகச் செய்துவிடுகிற ரக்ஷணமன்று என்றதாயிற்று. பகவத்கீதையில் ஏழாவது அத்யாயத்தில் “யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த: ச்ரத்தயார்ச்சிதுமிச்சதி” என்று தொடங்கி “லபதே ச தத: காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹிதாந்” என்றனவாகவுள்ள ச்லோகங்கள் இப் பாசுரத்திற்குப் பொருத்தமாக அநுஸந்திக்க வுரியன. ... ... (ரு)

நின்றனரிருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர் *
நின்றிலரிருந்திலர் கிடந்திலர் திரிந்திலர் *
என்றுமோரியல்வினர் எனநினைவரியவர் *
என்றுமோரியல்வொடு நின்றவெந்திடரே. * (௪)

நின்றனர்	நிற்பவர்கள்
இருந்தனர்	இருப்பவர்கள்
கிடந்தனர்	கிடப்பவர்கள்
திரிந்தனர்	திரிபவர்கள் (ஆகஇப்படிப் பட்டவர்களினுடைய நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதலாகிற ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் அப் பெருமானுடைய அதீநமே;)
நின்றிலர்	நில்லாதவர்கள்
இருந்திலர்	இராதவர்கள்
கிடந்திலர்	கிடவாதவர்கள்
திரிந்திலர்	திரியாதவர்கள் (ஆக இப்படிப்பட்டவர்களினுடைய நில்லாமை இராமை கிடவாமை திரியாமையாகிற நிவ்ருத்திகளெல்லாம் அப்பெருமானுடைய அதீநமே;)
என்றும்	எப்போதும்
ஓர் இயல்வினர் என நினைவு அரியவர்	ஒரேவிதமான இயற்கையையுடையவரென்று நினைக்கமுடியாதவரும் (அவரே.)
	(அவர்தாம் யாவரென்னில்;)
என்றும்	எப்போதும்
ஓர் இயல்வொடு நின்ற	ஒரேவிதமான இயற்கையோடு கூடியிருக்கின்றவராய்
எம் திடர்	திடமான ப்ரமாணத்தினும் ஸித்தமான ஸம்முடையவர்.

* * * — லீலாவிபூதியின் ஸ்வரூபமும் ஸ்திதியும் எம்பெருமானுடைய அதீநமென்பது கீழிரண்டு பாசுரங்களில் அருளிச்செய்யப்பட்டது; அதனுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனுடைய அதீநமே யென்கிறது இப்பாட்டில். இதில் முதலடியில் ப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது; இரண்டாமடியில் நிவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது.

நின்றனர் இருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர் = நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் என்கிற காரியங்களைச் செய்கின்ற புருஷர்களைச்சொல்லுகிற சொற்கள் இவையாயினும் புருஷர்களவ்வளவில் விவக்ஷிக்கவேண்டிய அவசியம் இங்கு இல்லை; கீழ் ஈரடிப்பாட்டிலேயே உலகத்திலுள்ள ஸகல வ்யக்திகளினுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதீநம் என்பது சொல்லப்பட்டுவிட்டபடியால் அதனையே மீண்டுஞ் சொல்லுவதாகக் கொள்ளில் பயனில்லை; அபூர்வமான பொருளே இங்குக்கூறப்பட்டதாகவேண்டும். ஆகவே, நின்றனர் இத்யாதிக்கு— நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் என்கிற தொழில்கள் மாத்திரமே இங்குப் பொருளாக அமையும். இங்ஙனமே இரண்டாமடியிலும் நின்றிலர் இத்யாதிக்கு- நில்லாமை இராமை கிடவாமை திரியாமை என்பனவைகளே பொருளாகப் பொருந்தும். மூலத்தில் பஹுவசநமும் இருக்கச் செய்தேயும் தர்மியை

விட்டு தர்மத்தை மாத்திரம் பொருள்கொள்ளுமிது ஸம்ஸ்க்ருத சாஸ்த்ர மரியாதைக்கு மிகவுமிணங்கினதேயாகும்: எங்ஙனே யென்னில்;—

"அருணயா பிங்காக்ஷ்யா க்ரீணாதி" என்று வேதத்திலுள்ளது. யஜ்ஞத்திற்காக ஸோமம் ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்றும் அதனை விலைகொடுத்து வாங்கவேணுமேயன்றி வேறுவகையால் ஸம்பாதிக்கலாகாதென்றும் சொல்லி வருகிற ப்ரகரணத்திலே * அருணயா பிங்காக்ஷ்யா க்ரீணாதி என்கிற வாக்யம் [யஜுர்வேதம் - ஆறாவது காண்டம் - முதல் ப்ரச்நம் 45.ஆவது பஞ்சாதி.] உள்ளது. சிவந்ததாயும் பொன்வர்ணமான கண்களையுடையதாயுமிருக்கின்ற பசுவை விலையாகக்கொடுத்து ஸோமம் வாங்கவேண்டியது என்பது இதன் பொருள். இவ்விடத்தில், இரண்டு விசேஷணங்களோடுகூடின விசேஷ்யமான பசுவாகிற வ்யக்தி மூலத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அதில் நோக்கில்லை; பசுவைக்கொண்டுதான் ஸோமம் வாங்கவேண்டுமென்பது ஏற்கனவே பிறவாக்யங்களிலும் இதர விதிவாக்யங்களிலும் விதித்துவிட்டபடியால் இங்கே விசேஷ்யமான அம்சத்தில்நோக்கு இன்றியே விசேஷணமான அம்சத்தில் மாத்திரமே நோக்கு என்று கொள்ளவேணும்; இப்படியே சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதாவது, 'சிவப்பு நிறமுடைய பசு' என்கிறவரையில் இங்கு விதேயமல்ல; சிவப்பு நிறம் என்பதுமாத்திரமே இங்கு விதேயம் என்று கொண்டார்கள்.

மற்றோரிடமுங் காண்மின்;— "லோஹிதோஷ்ணீஷா ருத்விஜ: ப்ரசரந்தி" என்பதாக ஓதப்பட்டுள்ளது; அபிசார கருமத்தில் ருத்விக்குக்கள் சிவந்த தலைப்பாகையுடையவர்களாயிருத்தல் வேண்டுமென்று சொல்லிற்று. தலைப்பாகையோடுகூடி யிருக்கவேண்டுமென்பது ஏற்கனவே வேறு ப்ரமாணத்தினால் கிடைத்திருப்பதால் சிவப்பு மாத்திரமே இங்கு விதிவிஷயம் என்று கொண்டார்கள். ஆக இப்படிப்பட்ட வழியாகவே இப் பாசுரத்திலும் விசேஷ்யாம்சத்தைத் தவிர்த்து விசேஷணாம்சத்தில் மாத்திரமே [அதாவது நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல்: நில்லாமை இராமை கிடவாமை திரியாமை என்கிற ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி அம்சங்களில் மாத்திரமே] நோக்காகக் கொள்வது ஆவச்யகமும் பொருத்தமுடையதுமாம்.

நின்றனர் இத்யாதிக்கு நிற்றல் முதலியவற்றைப் பொருளாகக்கொண்டாலும் அந்த நிற்றல் முதலியவை எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பாதீந மென்பது மூலத்தில் சொல்லிற்றில்லையே யென்னில்; நன்கு சொல்லிற்று: எங்ஙனேயென்னில்; "நின்றனர் (முதலிய யாவரும்) எம் திடர்" என்று மூலத்திலுள்ளதன்றோ? திடர் என்றது - திடமான ப்ரமாணமாகிய வேதத்தினால் ஸித்திக்கும் எம்பெருமான் என்றபடி. 'நின்றனர் முதலான யாவரும் எம்பெருமான்' என்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தாற் சொல்லுகிறவிதற்குக் கருத்து 'எம்பெருமானுக்கு அதீநம்' என்று சொல்லுமதுவேயாம்.

இங்கே ஒரு சங்கை;—ப்ரவ்ருத்திரூபமான காரியங்களெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பாதீநம் என்பதில் தட்டில்லை; நிவ்ருத்தியும் அவனுடைய

அநிஷ்டம் என்று எதுக்கு இசையவேண்டும்? ஒரு வியாபாரமுமற்றிருக்கையாகிற நிவ்ருத்தி ஸ்வயமாகவே யுள்ளதன்றோ? உயர வீசி யெறியப்படுங் கல்லானது தன்னடையே கீழே விழாநின்றால் அந்த நிவ்ருத்தியும் பகவத் ஸங்கல்பாதீந மென்று கொள்ளவேணுமோ? என்று. இந்த சங்கைக்கு எம்பார் அருளிச் செய்த ஸமாதானமாவது;— “ஸ்வர்க்கத்தில் நின்றும் விழுகிற த்ரிசங்குவை ஸக்திமான் நிற்கச்சொல்ல நிற்கவேண்டிற்றுக் கண்டாயே; அப்படியே நிவ்ருத் திக்கும் அவன் வேணுங்காண்” எ றருளிச்செய்தாராம். இதனை விரித்துரைப் போமிங்கு;—

த்ரிசங்கு என்னும் ஸூர்யவம்சத்து மன்னவன் தனது குலகுருவாகிய வஸிஷ்டமஹாமுனியை வரவழைத்து ‘இந்த வுடலோடு யான் ஸ்வர்க்கலோகம் செல்லுமாறு அருள்புரியவேணும்’ என்று வேண்ட, வஸிட்டன் அங்ஙனஞ் செல்லுதல் இயலாதென்று மறுத்துக்கூற, த்ரிசங்கு குருபுத்திரர்களைச் சார்ந்து வஸிஷ்டர் நிராகரித்ததைச் சொல்லித் தன் கருத்தை நிறைவேற்றுவிக்குமாறு வேண்ட, அவர்களும் மறுத்துக்கூற, த்ரிசங்கு ‘என் குருவும் எனது குரு புத்தி ரர்களாகிய நீங்களும் என்கருத்தை முற்றுவிக்க முடியாதென்று நிராகரித்தத னால் என் கருத்தை நிறைவேற்றுவிக்கவல்ல வேறொருகுருவைத்தேடிக்கொள்ளு கிறேன்’ என்ன, அந்த வஸிஷ்ட குமாரர்கள் நூற்றுவரும் அரசனை நோக்கி ‘மதிகேடனே! நீ குலகுருவைவிட்டு வேறொரு புரோஹிதனை யடைக்குமாறு நினைத்தாயாதலால் சண்டாளனாகக்கடவாய்’ என்று சபித்துவிட்டுப்போக, த்ரிசங்குராஜன் முன்னைய வடிவம்நீங்கிச் சண்டாள வடிவத்துடனே அயோத்தி சேர, நகரத்தவர் சீசீ யென்று இகழ்ந்ததனால் நகரத்தைவிட்டுக் காடு சேர்ந்து வஸிஷ்டருக்கு விரோதியான விச்வாமித்ரமுனிவனை நாடி யடைய, அவரும் ‘இவ் வுடலோடு ஸ்வர்க்கஞ் சேருமாறு வேட்பிப்பேன்’ என்று சொல்லி அந்த யாகத் திற்கு முனிவர்களை வரவழைக்கக்கருதி, விச்வாமித்ரனுடைய சிஷ்யர்கள் பல விடங்கட்குஞ் சென்று வேள்விக்கு அந்தணர்களையழைக்க, அந்தணர் யாவரும் வர, ‘தான் யாகஞ் செய்தலே யொழியச் செய்விக்கும் உரிமை யில்லாதவனான க்ஷத்ரியன் [விச்வாமித்திரன்] சண்டாளனுக்கு யாகஞ் செய்விக்கிறது மிக நன்று; இந்த வேள்வியில் எங்ஙனம் தேவர்கள் ஹவிர்ப்பாகம் பெறுவார்கள்? சண்டாளனது அன்னத்தை எங்ஙனம் புசிப்பார்கள்?’ என்றாற்போலச் சொல்லி மஹோதயனென்ற முனிவனும் வஸிஷ்ட குமாரர்கள் நூற்றுவரும் வாமாட் டோமென்ன, அதனை அச் சீடர்கள் விச்வாமித்திரனிடம் வந்து சொல்ல, பெருஞ்சினங்கொண்ட அம்முனிவன் ‘மஹாதபாவர்களின் தேஜோவிசேஷத் தினால் எத்தொழிற்கும் எவ்வகைத் தீங்கும் உண்டாகாது’ என்ற நியாயத்தை மறந்து என்னை இகழ்ந்ததனால் வஸிஷ்ட குமாரர்கள் முஷ்டிகரென்னும் சண் சாதியாராகி உலகத்தில் வெகுகாலம் உழலுமாறும், மஹோதயன் வேடனாகி யுழலுமாறும் சாபங்கொடுத்துவிட்டுத் தான் அத்வர்யுவாக நின்று யாகஞ்செய்யத் தொடங்கி ஹவிஸ்ஸைப் பெறுமாறு தேவர்களை மந்திரஞ்சொல்லி வெகுநேர மாக அழைத்தும் ஹவிர்ப்பாகத்தைப் பெறுமாறு தேவர்கள் வாராமையால்

முனிவன் பெருஞ்சினங்கொண்டு ஹோமஞ் செய்யும் அகப்பையை உயரவெடுத்து 'யாகம் இருக்கட்டும்; என் தவத்தின் பயனால் இச்சரீரத்துடனே ஸ்வர்க்கஞ் செல்லுக' என்ன முனிவர் யாவரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் த்ரிசங்கு ஸ்வர்க்கஞ் சேர, தேவர்களும் இந்திரனும் 'குரு சாபத்தினால் சண்டாளனான நீ இங்கு இருக்கத் தக்கவனல்லை, தலைகீழாக விழுந்திடுக' என்ன, த்ரிசங்கு விழுகையில் கதற, அது கேட்ட விச்வாமித்திரன் 'அங்குத் தானே நில்' என்று சொல்லித் தவமகிமையால் அவனை வானத்திலே தான் கண்ட இடத்தில் தானே நிறுத்தினன் என்பது வரலாறு. இதில், மேலிருந்து கீழே விழுகின்ற த்ரிசங்குவுக்கு அந்த வீழ்ச்சிக்கும் ஒரு தடை ஏற்பட்டது பகவத் ஸங்கல்பத்தாலன்றோ? ஆகவே ப்ரவ்ருத்தியோடு நிவ்ருத்தியோடு வாசியற எல்லாம் பகவத் ஸங்கல்பாதீனமென்பதில் பொருந்தாமையொன்றுமில்லையென்க;

என்றும் ஓரியல்வினரெனநினைவரியவர் = எம்பெருமானுடைய படிகள் பல பூவனைகளாலே எத்தனைகாலம் ஆராய்ந்தாலும் இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையுடையவனென்று நெஞ்சால் நினைக்கவுங்கூட முடியாதவனெம்பெருமான். "என்றுமோரியல்வினரென நினைவரியவர்" என்று சொல்லிவைத்து உடனே "என்றுமோரியல்வொடுநின்ற" என்றுரைத்தது பொருந்துமோ எனின்; கேண்மின்; என்றுமோரியல்வினரென நினைவரியவர் என்று சொல்லப்பட்ட இயல்வு என்றைக்கும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமென்பதே ஈற்றடியின் கருத்தாம்.

திடர் = 'த்ருட' என்னும் வடசொல் திடமெனத் திரியும். த்ருடமான வேதப்ரமாணத்தினால் ஸித்திப்பவர் என்றபடி. எம்பெருமான் அப்படி ஸித்திப்பது வைதிகோத்தமர்களான நமக்குப் பரமலாபம் என்பது தோன்ற "எம்திடர்" என்கிறார். ... . (௬)

திடவிசும்பெரிவளிநீர்நிலமிவைமிசை *
படர்பொருள்முழுவதுமாய் அவையவைதொறும் *
உடன்மிசையுயிரெனக்கரந்தெங்கும்பரந்துளன் *
சுடர்மிகுசுருதியுள் இவையுண்டசுரனே. * (௭)

திடம்	உறுதியான
விசும்பு	ஆகாசமென்ன
எரி	அக்நியென்ன
வளி	வாயுவென்ன
நீர்	ஜலமென்ன
நிலம்	பூமியென்ன
இவைமிசை	ஆகிய இவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு
படர் பொருள் முழுவதும் ஆய்	படர்ந்த பதார்த்தங்கள் யாவும் தானாம்படி அவற்றுக்கு உபாதானமாய் [=அவற்றை யுண்டாக்கி]
அவை அவை தொறும்	அந்தந்த பதார்த்தங்களெல்லாவற்றிலும்
உடல் மிசை உயிர் என	சரீரத்தில் ஆத்மா வியாபிப்பதுபோல
கரந்து	மறைந்து
எங்கும் பரந்து	உள்ளிலும் வெளியிலும் வியாபித்து.
சுடர்மிகு சுருதியுள் உளன்	தேசுபொலிந்த வேதத்தில் உள்ளவனான எம்பெருமான்
இவை உண்ட சுரன்	(ஸம்ஹாரகாலத்தில்) இவற்றையெல்லாம் தன் பக்கலிலேயொடுக்கிக் கொள்ளும் தேவனுமான்.

* * * — இப்பாசுரங்களில் எல்லாப் பொருள்கட்கும் எம்பெருமானே நியாமகன் என்று [வ்யதிகரணநிர்தேசமாகச்] சொல்லவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாமல் 'எல்லாம் எம்பெருமானே' என்று [ஸமாநாதிகரண மாகச்] சொல்லியிருப்பதால் அத்வைதாபிப்ராயம்போல் தோன்றக்கூடுமன்றோ? உண்மையில் அப்படியில்லை. ஸகல சேதநாசேதநங்களும் சரீரமாய் எம்பெருமான் [ஸகலாத்மபூதனாய்] சரீரியாய் நிற்றலால் இப்படிப்பட்ட சரீர சரீரிபாவ ஸம்பந்தத்தைப்பற்றியே ஐக்கியம் சொல்லப்பட்டதென்று நிரூபிக்கிறது இப்பாசுரம். விசிஷ்டாத்வைதக் கோட்பாட்டை இப் பாட்டு ஸாரமாக எடுத்துரைக்கின்றது என்றுணர்க.

திடவிசும்பு என்று தொடங்கி முழுவதுமாய் என்னுமளவும் — பஞ்சபூத மடியாகவுண்டாகின்ற ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் எம்பெருமானே உபாதாந காரணம் என்று சொல்லுகிறது. ஆகாசம் அக்நி வாயு ஜலம் பூமி என்கிற ஐந்து பூதங்களின் காரியப்பொருளாக விரிகின்ற தேவமநுஷ்யாதி ஸகல பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கி என்றபடி. முதலிலுள்ள திடம் என்னும் அடைமொழி ஆகாசமொன்றில் மாத்திரம் அந்வயிப்பதாகவுமாம்; மேலுள்ள நிலமீறான பூதங்களிலும் அந்வயிப்பதாகவுமாம். காரியங்கள் அழிந்துபோனாலும் காரணங்களான பூதங்கள் சிறிது காலமளவும் அழியாதிருத்தல்பற்றித் திடமென்று பூதங்களை விசேஷிப்பதாகக் கொள்க. இது ஆகாசத்திற்கு மாத்திரம் விசேடணமென்று கொள்ளில், * தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத: என்கிற உபநிஷத்தின்படியே ஆகாசமானது மற்றுள்ள பூதங்களுக்கு முன்னே யுண்டாகி அவை யழிந்தாலும் நெடுநாள் நிற்கக் கடவதாகையாலே திடமென்றதென்க. அன்றியும், லோகாயதிகள் முதலான சிலர் 'ஆகாசந்தவிர நான்கே பூதங்கள்' என்று கொள்ளுகிறபடியால் அக் கொள்கையைக்கண்டித்து ஆகாசம் திடமாகவுண்டென்று காட்டுகிறபடியுமாம்.

முழுவதுமாகி என்னுதே ஆய் என்றது— * பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய என்கிற உபநிஷத்தின் சாயையை அடியொற்றி யென்க.

அவையவைதோறும் உடன்மிசை உயிரெனக்கரந்து எங்கும் பரந்துளன் = உண்டான ஒவ்வொரு பொருளிலும் சரீரத்தில் ஆத்மா உறையுமாபோலே மறைந்திருந்து எல்லாவற்றிலும் தனித்தனியே குறைவற வியாபித்திருக்கு மெம்பெருமான். [உடன்மிசை உயிரென] நம்முடைய சரீரத்துக்கு ஆத்மா தாரகனும் நியாமகனும் சேஷியாயிருப்பதுபோல அந்த சரீராத்மாக்களுக்கு எம்பெருமான்தான் தாரகனும் நியாமகனும் சேஷியாயிருக்குமென்றபடி. கரந்து என்றது ஒருவர்க்குந் தெரியாமல் என்றபடி. எங்கும் பரந்து என்றது உள்ளும் புறமும் வியாபித்து என்றபடி.

ஆழ்வார் தாம் இப்படி நிஷ்கர்ஷித்து அருளிச்செய்கிற விஷயத்திற்கு மூல ப்ரமாணம் வேதமே யென்று காட்டுகிறார் உளன் சுடர் மிகு சுருதியுள் என்று.

ச்ரூதி என்னும் வடசொல் சுருதி யெனத் திரிந்தது. சுடர்மிகு என்று விசேஷணமிட்டதனால், வேதம் அபௌருஷேயமாயும் நித்யமாயும் நிர்தோஷமாயுமுள்ளதென்கிற சிறப்பு தெரிவிக்கப்பட்டதாகும். இத்தகைய சிறப்பை இங்குச் சிறிது விவரிப்போம்.

ப்ரத்யக்ஷம் அநுமாநம் சப்தம் என ப்ரமாணங்கள் மூன்று. அவற்றுள் சப்தம் இரண்டுவிதம் - லௌகிக சப்தமென்றும் வைதிக சப்தமென்றும். லௌகிக சப்தமென்றால் புதிதுபுதிதாய் அஸ்மதாதிகளால் சொல்லப்படும் சப்தம். வைதிக சப்தங்களை வேதமெனப்படும். வேதமாவது - எப்பொழுதும் நியதக்ரமமாய் ஒன்றோடொன்று பிணைக்கப்பட்டு உச்சரிக்கப்படும் சப்தங்களின் கூட்டம். இவ் வேதமானது ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் ஈச்வரனால் நான்முகனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு அவனால் தனது சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு சிஷ்ய ப்ரசிஷ்ய பரம்பரையாய் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. இது ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் அநுமானத்தாலும் அறிய முடியாத பொருள்களை அறிவிப்பதனால் வேதம் என்று காரணப்பெயர் பெற்றது. இது ஏட்டில் எழுதப்படாமல் ச்ரவண பரம்பரையாகவே அதிகரிக்கப்பட்டு வருவதால் ச்ருதி என்னும் பெயர்பெற்றது.

இது அபௌருஷேயமெனப்படும். அபௌருஷேயமென்றால் புருஷனால் செய்யப்படாததென்று பொருள். கண்டம், தாலு, பல், உதடு முதலிய முகத்திலுள்ள உறுப்புகளினின்று வெளியாகும் ஒலியே சப்தமாதலால் அப்படிப்பட்ட சப்தங்களின் கூட்டமே வேதமாகையினால் ஒவ்வொரு சப்தமும் புருஷனால் செய்யப்பட்டுத்தான் வெளியாகின்றமையால் வேதமாகிற சப்தராசிகளும் புருஷனால் உண்டாக்கப்பட்டுப் பௌருஷேயமாகத்தானே யிருக்கவேண்டும்; அபௌருஷேயமென்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? என்றொரு சங்கை உதிக்கலாம். இதற்கு ஸமாதானம் கூறுமுன் பௌருஷேயமும் அபௌருஷேயமுமான இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களை யெடுத்துக்கொண்டு விமர்சிப்போம்; காளிதாஸரால் இயற்றப்பட்ட * [illegible] — வாகர்த்தாவிவ ஸம்ப்ருக்தௌ. என்கிற ச்லோகத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். அதுபோல் யஜுர்வேதத்திலுள்ள * இஷேத்வோர்ஜேத்வா * என்கிற ஒரு மந்திரத்தையும் எடுத்துக்கொள்வோம்; இவ்விரண்டுக்குமுள்ள வாசி என்ன வென்பதை ஆராய்வோம். * வாகர்த்தாவிவ * என்கிற ச்லோகத்தில் வாக் அர்த்தௌ இவ ஸம்ப்ருக்தௌ என்கிற பதங்கள் வரிசையாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப் பதங்கள் காளிதாஸரால் புதிதாக உண்டாக்கப்பட்டவைகளல்ல என்பது அனைவருமறிந்ததே. ஆனால் காளிதாஸர் செய்ததென்ன? தான் வெளிப்படுத்த உத்தேசித்த அர்த்தங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு வேண்டியபடி பதங்களை முன்பின்னாகச் சேர்த்துப் பிணைத்ததே காளிதாஸர்செய்த காரியம். இதைக்கொண்டே நாம் ரகுவம்ச காவியம் காளிதாஸர் இயற்றியது, மற்றொன்று மற்றொருவர் இயற்றியது என்கிறோம்.

இதுபோல் "இஷேத்வோர்ஜேத்வா" என்கிற மந்திரத்திலுள்ள இஷே த்வா ஊர்ஜே த்வா என்கிற பதங்களை இப்பொழுது காணப்படும் வரிசைக்கிரமமாகச் சேர்த்தது யார்? அப்படி சேர்த்துப் பிணைத்தவர் யாராவது இருப்பரேயானால் அவரே வேதங்களைச் செய்தவர் எனத்தகும்; ஆனால் அப்படிப்பட்டவர் ஒருவருமில்லையெனச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது: ஏனென்றால், வேதத்தைச் செய்தவர் யாரேனுமிருப்பரேயானால், பாரதம் ராமாயணம் முதலிய க்ரந்தங்களைச் செய்த வியாஸர் வால்மீகி முதலியவர்களின் பெயர்களைப் பரம்பரையாக நாம் எப்படிச் சொல்லுகிறோமோ அப்படியே வேதகர்த்தாவின் பெயரையும் சொல்லிவந்திருக்கவேணும்: வேதகர்த்தாவின் பெயரை நாம் நம் முன்னோர்களின் எந்த நூலிலும் காண்கின்றிலேம்; கர்ணபரம்பரையாகவும் கேள்விப்படுகின்றிலேம். ஸாதாரணமான சிறு சிறு நூல்களின் கர்த்தாக்களினுடைய பெயர்களை நாம் பரம்பரையாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கும்போது மிகவும் பெரிய முக்கியமான வேதத்தின் கர்த்தாவின் பெயரை நாம் கேட்கவும் பெறாமலிருப்பதால் உண்மையில் வேதகர்த்தா ஒருவருமில்லையெனவே நிச்சயிக்கக் கூடியது. இதுவே காளிதாஸனுடைய நூலுக்கும் வேதத்திற்கு முண்டான வாசி. காளிதாஸர் "வாகர்த்தாவிவ ஸம்ப்ருக்தௌ" என்றாதியாகவுள்ள ச்லோகங்களிலுள்ள பதங்களை வரிசைக்கிரமமாக அமைத்து முதல் முதலாகச் சொன்னார்: பிறகு அதையொட்டி அதே வரிசைக்கிரமத்தில் பின்னுள்ளோரும் சொல்லி வருகிறார்கள். ஆனதால் முதலில் பதங்களின் வரிசைக்கிரமத்தை யமைத்தவர் காளிதாஸராகையால் அவரே ரகுவம்ச காவ்யத்திற்குக் கர்த்தாவாகச் சொல்லப்படுகிறார். வேதத்தை நாமெல்லோரும் ஓதுகின்றோமானாலும் காளிதாஸர் போல் வேதத்திலுள்ள பதங்களின் வரிசைக்கிரமத்தை அமைத்தவர் ஒருவருமில்லையாகையால் வேதகர்த்தா ஒருவருமில்லையெனக்கொள்ளத் தட்டில்லை.

வேதம் நித்யம்;—நித்ய வஸ்துக்கள் இரண்டுவகை; ஸ்வரூப நித்யமென்றும் ப்ரவாஹ நித்யமென்றும். எந்த வஸ்துக்கள் முக்காலங்களிலும் ஒரே தன்மையையுடையனவாய்க்கொண்டு எப்பொழுதும் அழிவில்லாமலிருக்கின்றனவோ அவை ஸ்வரூப நித்யமெனப்படும். மூலப்ரக்ருதியும் ஜீவாத்மாக்களும் பரமாத்மாவும் ஸ்வரூப நித்யமாம். இம் மூவகைப் பொருள்களின் ஸ்வரூபமும் எப்பொழுதும் ஒரே தன்மையையுடைத்தாய் என்று மழியாமலிருக்கின்றது. எம்பெருமான் எந்த அவதாரமெடுத்தாலும் அவனது ஸ்வரூபத்தில் எவ்விதமான மாறுதலும் ஏற்படுவதில்லை. ஜீவாத்மாக்கள் கர்மாநுகுணமாகப் பல சரீரங்களெடுத்தாலும் ஸ்வரூபத்தில் எவ்வகைத்தான மாறுதலு முண்டாவதில்லை. மாறுதலாவது விகாரம்; இஃது இரண்டுவிதம் — ஸ்வரூபத்தைப்பற்றியதும் ஸ்வபாவத்தைப்பற்றியதும். ஈச்வரனுக்கு இவ்விரண்டுவித விகாரங்களுமில்லை. ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்வரூப விகாரமில்லையெனினும் ஸ்வபாவ விகாரம் மாத்திரமுண்டு, பத்தன் என்றும் முமுக்ஷு என்றும் முக்தன் என்றும் இங்ஙனே ஸ்வபாவம் மாறுகின்றதன்றோ. மூலப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபம் எப்போதும் விகாராஸ்பதமாகவேயிருந்தாலும் அது என்றுமழியாத நித்யவஸ்துவென்று ச்ருதி

ஸ்ம்ருதிகளிற் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் மூலப்ரக்ருதியும் ஸ்வரூப நித்யமே
யாம். ஆகவே இம் மூவகைப்பட்ட பொருள்களும் ஸ்வரூப நித்யங்களாம்.
இனி, பானை துணி முதலிய பொருள்கள் ப்ரவாஹநித்யங்க ளெனப்படும்.
இவை அழியாப் பொருளல்லவென்பது உண்மையே; ஆனாலும் ஒரு பானை
உடைந்துபோய்விட்டாலும் அதுபோன்ற பல பானைகள் உலகத்தில்
இடைவிடாது இருந்துகொண்டே யிருக்கும். எக்காலத்திலும் பானையில்லை
யென்பது கிடையாது. துணியும் அப்படியே. அழியும் பொருள்களென்று
நாம் காண்கிற எப்பொருளுமிப்படியே. ஆகவே எச்சாதிப் பொருள்களுள்
ஒன்று நசித்தாலும் மற்றொன்று இருந்துகொண்டே யிருக்குமோ, உலகமுள்ள
எக்காலத்திலும் அச்சாதிப்பொருள் இல்லை யென்பது கிடையாதோ அச்சாதிப்
பொருள்கள் ப்ரவாஹ நித்யங்களென்றதாகும். வேதமும் இந்த ப்ரவாஹ
நித்ய கோடியில் சேர்ந்ததாம். அநந்தகோடி ப்ரஹ்மாண்டங்களுள் ஏதாவ
தொன்றில் எந்த மூலையிலாவது ஒருவன் வேதமோதிக்கொண்டேயிருக்கிறான்;
வேதவொலி யில்லாத காலமே கிடையாது. எல்லோரும் ஒரே மாதிரியில்
தான் வேதத்தை ஓதுகிறார்கள். ஆகவே வேதம் ப்ரவாஹநித்யம்.

வேதம் நிர்தோஷம் — வேதம் என்பது சப்தம் என்று முன்பு கூறினோம்.
சப்தத்திற்கு தோஷமாவதென்ன? பிசகான பொருளைத் தெரிவிப்பதே சப்தத்
திற்கு தோஷமாம். தனிப்பட ஒருபதம் பிசகான பொருளைத் தெரிவிக்கமா
ட்டாது. பல பதங்கள் சேர்ந்த வாக்யம் தப்பான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்
கும். 'இது வெள்ளி' என்ற இவ்விரண்டு பதங்கள் தனித்தனியாக எவ்வித
மான தப்புப்பொருளையும் தெரிவியாது. ஆனால் இவ்விரண்டு பதங்களையும்
ஒன்றுசேர்த்து ஈயத்தைச் சுட்டிக்காட்டி 'இது வெள்ளி' என்று ப்ரயோகிக்கப்
பட்டால் வெள்ளியல்லாததை வெள்ளியென்று போதிப்பதால் இவ்வாக்யம்
தோஷமுடையதென்று கொள்ளப்படும். இவ் வாக்யம் இப்படி தப்பான அர்
த்தத்தைப் போதிக்கக் காரணமென்ன? இரண்டு பதங்களுள்ள இவ்வாக்யத்
தில் என்ன தோஷமிருக்கிறது? இப் பதங்கள் தனித்தனியாகப் ப்ரயோகிக்
கப்பட்டபோது எப்படியிருந்தனவோ அப்படியே தானே கூட்டிச் சொன்ன
போதும் இருக்கின்றன: சப்தத்தில் எவ்விதமான தோஷமும் காணமுடி
யாது. ஆனபின்பு இவ் வாக்யம் தப்பான பொருளைப் போதிப்பதேன்?
எனில்; இதைப் ப்ரயோகித்த புருஷன் இப் பதங்களைச் சரியாக உபயோகியா
மல் தப்பாக உபயோகித்ததே இப் பதங்கள் தப்பான பொருளைக் காட்டுதற்
குக் காரணமாயிருக்கின்றது.

ப்ரமம், ப்ரமாதம், விப்ரலிப்ஸை என்று சில தோஷங்கள் மனிதர்கட்கு
உண்டு. ப்ரமம் இரண்டுவிதம் — ஒரு வஸ்துவை வேறொரு வஸ்துவாகத்
தெரிந்துகொள்வது ஒன்று. ஒரு வஸ்துவைத் தெரிந்துகொள்ளும்போது அதன்
ஸ்வபாவமான குணங்களை மாற்றி வேறு குணங்களோடு கூடினதாகத் தெரிந்து
கொள்ளுதல் மற்றொன்று. இவற்றுள் முதலாவதற்கு விபரீத ஜ்ஞாநமென்றும்
இரண்டாவதற்கு அந்யதாஜ்ஞாநமென்றும் பெயர். முத்துச்சிப்பியைப் பார்த்து

வெள்ளியென்று ப்ரமிப்பது விபரீதஜ்ஞாநம். வெண்ணிறமுள்ளதான சங்கைப் பார்த்து மஞ்சள் நிறமுள்ளதாக ப்ரமிப்பது அந்யதாஜ்ஞாநம். இவ்விரண்டு வகையான ப்ரமமும் மநுஷ்யனுடைய தோஷமாகும். மனிதன் வஸ்துவை உள்ளபடி அறிந்துகொள்ளாமற்போகையே ப்ரமிக்கையாம். இனி ப்ரமாதமாவது பிசகிப்போதல். விப்ரலிப்ஸையாவது — பிறரை வஞ்சிக்கவேணுமென்கிற விருப்பம். மனிதனிடத்துள்ள இப்படிப்பட்ட தோஷங்களானவை அவனால் ப்ரயோகிக்கப்படுகிற சப்தங்களை தோஷமுடையனவாகச் செய்கின்றன. ஒருவன் கயிற்றைப் பார்த்துப் பாம்பு என்று ப்ரமிக்கிறான். அவன் அப்பால் இருந்துகொண்டு 'அதோ பாம்பு' என்று கயிற்றைக் காண்பிக்கின்றான். இங்கு அவனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட சப்தத்தில் எவ்விதமான தோஷமும் இல்லையென்பது உண்மையேயானாலும் அந்த சப்தத்தினால் பிறர்க்கு உண்டாகும் ஜ்ஞாநம் யதார்த்தமன்றாதலால் அந்த சப்தம் தோஷமுடையதாகக் கொள்ளப்பட்டு அப்ராமாணமாகக் கருதப்படுகிறது. இங்கு மனிதனுடைய ப்ரமமே சப்தம் அப்ராமாணமாவதற்குக் காரணமாயிற்று. ஒருவன் கயிற்றைக் கயிறென்று தெரிந்துகொண்டிருந்தும் அவஸரத்தினால் வாய்தவறிப் பாம்பு என்று பிசகாகச் சொன்னால் அவனுடைய அச் சொல்லும் தப்பான பொருளைக் காட்டுகிறது; அதற்குக் காரணம் அப் புருஷனுடைய ப்ரமாதமேயாம். மற்றுமொருவன் கயிற்றைக் கயிறென்று தெரிந்துகொண்டிருந்தும் விளையாட்டுக்கோ கெட்ட எண்ணத்தினாலோ மற்றொருவனை அச்சமுறுத்த விரும்பி 'அதோ பாம்பு' என்கிறான். இங்கும் சப்தமானது தப்பான பொருளைத் தருகின்றது. அதற்குக் காரணம் அந்த மனிதனுடைய விப்ரலிப்ஸையாம். ஆகவே மனிதனுடைய ப்ரமம் ப்ரமாதம் விப்ரலிப்ஸை என்கிற தோஷங்களே சப்தம் அப்ராமாணமாவதற்குக் காரணமே யொழிய சப்தத்தில் இயற்கையான தோஷமில்லையென்று ஏற்படுகின்றது. இங்ஙனம் புருஷனுடைய தோஷங்களால் அப்ராமாணமாகும் சப்தங்கள் யாவையென்றால், அந்தப்புருஷன் ஒரு அர்த்தத்தைக் காட்டுவதற்காகப் பல பதங்களை வேண்டியபடி சேர்த்து வாக்யமாக ப்ரயோகிக்கும் சப்தங்களேயாம். வேதமென்கிற சப்தராசியானது எந்தப் புருஷனாலும் தன் இஷ்டப்படி முன் பின்னாகப் பிணைக்கப்பட்டவையல்லவென்றும் நித்யமென்றும் முன்னே சொன்னோமாதலால் புருஷனுடைய தோஷங்களால் துஷ்டமாகக்கூடிய சிறுமை வேதங்களுக்கு இல்லையென விளங்கிற்றாகிறது. ஆகையால் வேதம் நிர்த்தோஷம் என்னத் தட்டில்லை.

ஈச்வரன் வேதகர்த்தாவல்லவா? — ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் ஈச்வரன் நான்முகனுக்கு வேதோபதேசம் செய்வதாகச் சொல்லப்படுகிறதே, ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு வேதம் இருக்கமுடியாதே; ஆகையால் ஈச்வரனால்தான் வேதம் முதலில் செய்யப்பட்டிருக்கவேணுமென்று ஏற்படுகிறதே; ஆனபின்பு வேதம் அபௌருஷேயம் என்பது எங்ஙனே? எனக் கேள்விபிறக்கலாம். உண்மையென்னவெனில், வேதத்திற்கு நாம் எப்படி கர்த்தாக்களல்லமோ அப்படியே ஈச்வரனும் கர்த்தாவல்லன்; உலகத்தில் ஸ்ருஷ்டியானது ஒன்றன்பின் ஒன்றாக

அநாதிகாலமாக நடந்து வருகின்றது ஒவ்வொரு கல்பத்தின் ஆரம்பத்திலும் ஈச்வரன் நான்முகனுக்கு வேதத்தை உபதேசிக்கிறான். ஆனால், முன் கல்பத்தில் வேதம் எவ்விதமான ஆநுபூர்வியோடு இருந்ததோ, அவ்விதமாகவே மறு கல்பத்தின் ஆரம்பத்திலும் வேதத்தை யுபதேசிக்கிறான். எவ்விதமான மாறுதலும் செய்வதில்லை; அநாதிகாலமாக இங்ஙனமே செய்துவருகிறான். இவ்வளவுதான் ஈச்வரன் செய்வது. புதிதாக வேதத்தை நிருமிப்பதில்லை. எவ்வித மாறுபாடும் செய்வதில்லை. ஆகையால் ஈச்வரனும் வேத கர்த்தாவல்லன்.

வேதம் அவிச்சிந்நபரம்பரா ப்ராப்தம் = ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸம் புராணம் என மற்றும் பலவிதமான க்ரந்தங்களும் உள்ளன. ஆனால், வேதம் எப்படி அநாதி காலமாய் சிஷ்ய ப்ரசிஷ்ய பரம்பரையாய் அத்யயநம் செய்யப்பட்டு வருகிறதோ அப்படி மற்ற க்ரந்தங்கள் அத்யயநம் செய்யப்பட்டு வரவில்லை; ப்ராஹ்மணன் க்ஷத்ரியன் வைச்யன் என்ற மூன்று வருணத்தவர்களும் தவறாமல் வேதமோதியே தீரவேண்டுமென்றும் ஆசார்யமுகத்தாலேயே வேதம் அதிகரிக்கப்படவேணுமென்றும் நியமங்களை ஏற்படுத்தி, இந்த விதிகளை மீறினால் ப்ராயச்சித்தங்களும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதனாலே புத்திக்கு எட்டாத காலம் முதல் ஒரேமாதிரியாக வேதம் ஓதப்பட்டு வருவதோடு எவ்விதமான ஸந்தேஹங்களுக்கும் இடமின்றியு மிராநின்றது. இப்படி வேதம் அபௌருஷேயமாய் நித்யமாய் நிர்த்தோஷமாய் அவிச்சிந்ந பரம்பராப்ராப்தமா யிருப்பதனாலே ஆஸ்திகர்களான நமக்குப் பரமப்ரமாணமாயுள்ளது. இப்படிப்பட்ட அதிசயத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஆழ்வார் சுடர்மிகு சுருதி என்று அருளிச்செய்தருளினாரென்க.

சுருதியுள் என்ற இவ்விடத்தில் சுருதி என்னுஞ்சொல் பால்பகா அஃறிணைப் பெயராதலால் பன்மைப்பொருள்படத் தட்டில்லை. எல்லையில்லாத வேதங்களுள்ளும் என்றவாறு. க்ருஷ்ண யஜுர்வேதத்தின் ப்ராஹ்மணத்தில் ஒரு பகுதியான காடகம் என்னும் சாகையில் முதல் ப்ரச்நத்தில் பதினோராவது அநுவாகத்தில், "அநந்தா வை வேதா:" என்கிற வாக்யமுள்ளது. அவ்விடத்தில், வேதங்கள் அளவற்றவை என்பதைப்பற்றி ஓர் உபாக்யாநம் ஓதப்பட்டுள்ளது. முன்பொருகால் பரத்வாஜனென்னும் மஹர்ஷியானவர் ஸகல வேதங்களையும் ஓதி முடிக்கவேணுமென்ற முயற்சிகொண்டு அதற்குரிய ஆயுளைப் பெறுவதற்காக இந்திரனை உபாஸித்து அவனை ப்ரஸந்நனாக்கி அவனது ப்ரஸாதத்தினால் ஒரு புருஷாயுஸ்ஸுக்கு நூறாண்டு விழுக்காடு முந்நூற்றாண்டு கொண்ட மூன்று ஆயுஸ்ஸுக்களை வரம்பெற்று அந்த வாழ்நாளில் குருகுலவாஸஞ்செய்து வேதமோதிவந்தார். முந்நூறாண்டும் முடிந்து ஜீர்ணசரீரராய்க் கிழத்தனமடைந்து ஆஸக்தசயநராய்ப் படுத்திருக்கும் அம்முனிவரை இந்திரன் வந்தணுகி, 'ஓ முனிவரே! மீண்டும் ஓர் நூறாண்டு கொண்ட ஆயுளை உமக்கு நான் தருவேனாகில் அந்த வாழ்நாளை நீர் எவ்விதமாகக் கழிக்கக் கருதுகின்றீர்? அந்த ஆயுளில் நீர் ஸாதிக்க விரும்பும் புருஷார்த்தம் யாது? என்று கேட்க, அதற்கு அம்முனிவர் 'வேறு நான் என்ன செய்யப்போகிறேன்? அந்த

ஆயுஸ்ஸினும் வேதமே ஓதக்கடவேன்' என்று விடையளிக்க, அதைக்கேட்ட இந்திரன் 'ஓ! இவர் ஸகல வேதங்களையும் ஓதிவிடவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறார்போலும்' என நினைத்து அது ஒருவராலும் முடியாதகாரியமென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக, ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் என்ற மூன்று வேதங்களையும் தனது யோக ஸாமர்த்தியத்தினால் மூன்று மலைகளாக்கி, இதற்குமுன் அம் முனிவர் கண்டறியாத மலைவடிவமான அந்த வேதங்களை அவர்க்குக்காட்டி, பிறகு அவற்றுள் ஒவ்வொரு மலையிலின்றும் ஒவ்வொரு முஷ்டியால் அள்ளியெடுத்துக்காட்டி 'ஓ பரத்வாஜரே! இம் மூன்று மலைகளும் வேதங்களே, இதில் ஒவ்வொருதுகளும் ஒவ்வொரு வேதமாதலால் வேதங்களுக்கு எல்லையே கிடையாது' என்று இந்திரன்கூற, அதுகேட்ட முனிவர் 'இப்படியாகில் இன்றுவரை நாம் ஓதியுள்ள வேதம் எவ்வளவாயிருக்கும்' என்று சிந்தித்தமையை அறிந்த இந்திரன் 'முனிவரே! இம்மூன்று முஷ்டிகளில் அடங்கியுள்ள வேத ராசியைத் தான் நீர் இதுவரை மூன்றாயுஸ்ஸுகளாகக் குருகுலவாஸஞ்செய்து ஓதினீர்; இதோ மலைமலையாகக்கிடக்கும் வேதங்கள் உம்மால் ஓதப்படவில்லை; ஆகவே ஸகல வேதங்களையும் ஓதி முடிப்பதென்பது ஒருவராலும் ஆகாத காரியமென்று கொள்வீர் என்றான் — என்பதாம்.

அப்படிப்பட்ட வேதங்களிலிருந்து நாம் நேரே ஒரு பொருளும் நிஷ்கர்ஷித்து உணரவல்லமையற்றிருக்கின்றோமாதலால் • அயர்வறுமமரர்களதிபதியால் • மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று ஸர்வஜ்ஞரான ஆழ்வார் "மேகம் பருகின ஸமுத்ராம்புபோலே நாற்கடற் சொல் இவர்வாயனவாய்த் திருந்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோபஜீவ்யமாமே" என்று ஆசார்யஹ்ருதயத்தி லருளிச்செய்தபடியே ஸர்வாதிகாரி போக்யமாக அந்த வேதார்த்தங்களையே நமக்கு உபகரித்தருளினரென்பது இப்பாசுரத்தினீற்றடியால் விளங்கும்.

இவையுண்ட சுரன் — கீழ்ப் பாசுரங்களில் ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகள் எம்பெருமானுடைய அதீனமென்று சொல்லிற்று; ஸம்ஹாரமும் அவ்வெம்பெருமானுடைய செயலே யென்கிறது இதனால். பிரளயகாலத்திலே எம்பெருமான் ஸகலலோகங்களையும் தனது திருவயிற்றிலே வைத்தடக்கி ஆலந்தளிரிலே பள்ளிகொள்வதாக நூற்கொள்கை.

ஸுர: என்னும் வடசொல் சுரனென்று கிடக்கிறது. தேவன் என்றபடி. (எ)

சுரரறிவருநிலை விண்முதல்முழுவதும் •
வரன்முதலாயவை முழுதுண்டபரபரன் •
புரமொருமூன்றெரித்து அமரர்க்குமறிவியந்து •
அரனயனென உலகழித்தமைத்துளனே. • (அ)

சுரர் அறிவு அரு நிலை	(பிரமன் முதலிய) தேவர்களுக்கும் அறிய வொண்ணாத நிலைமையையுடைத்தான
விண் முதல் முழுவதும்	மூலப்ரக்ருதி முதலாகவுள்ள ஸகலவஸ்துக்களுக்கும்
வரன் முதல் ஆய்	சிறந்த காரண பூதனும் [அவற்றை யெல்லாம் படைத்தவனும்]

அவை முழுது உண்ட	அவற்றையெல்லாம் (பிரளயகாலத்தில்) திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த பரனுமுள்ள	உலகு அழித்து	உலகங்களை அழித்தல்செய்தும்
பரபரன்	பரமபுருஷன்	அயன் என	நான்முகக்கடவுள் என்னும்படியாக நின்று
அரன் என	ருத்ரமூர்த்தியின் உருவத்தைத் தரித்தவனுமி	அமரர்க்கு அறிவு இயந்து	தேவர்களுக்கு ஞானத்தைக்கொடுத்தும்
ஒரு மூன்று புரம் எரித்து	இணையில்லாத திரிபுரங்களைத் தகித்தும்	அலகு அமைத்து	உலகங்களைப் படைத்தல் செய்தும்
		உளன்	அவர்களுக்குள்ளே ஆத்மாவாயிருக்குமவன்.

• • • — வேதார்த்தங்களில் வித்திப்பவனும் எம்பெருமானேயென்றும் அனைத்துக்கும் ஆத்மாவாய் நிற்பவனும் அவனேயென்றும் உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துகிறவனும் அவனேயென்றும் கீழ்ப்பாசுரங்களில் அருளிச்செய்த ஆழ்வாரைநோக்கிச் சிலர் "இப்படி எல்லாப் பெருமைகளையும் ஒருவன்தலையிலேயே ஏற்றிச் சொல்லிவிடலாமோ? பிரமன் சிவன் முதலான தேவர்களும் சிலசில அரியபெரிய காரியங்களை நடத்திப்போருவதாக ப்ரமாணங்களில் விளங்காநின்றதே; சிவபிரான் த்ரிபுரஸம்ஹாரமாகிற மிகப்பெரிய அருந்தொழிலை நடத்தினனென்றும் ஸகலலோகத்தின் ஸம்ஹாரத்தொழிலுக்கு அதிகாரியாயிருக்கின்றனென்றும், பிரமனும் தேவர்களுக்கெல்லாம் ஜ்ஞாநப்ரதாநம் பண்ணினனென்றும் லோகஸ்ருஷ்டியை நடத்திப் போருகிறானென்றும் ப்ரமாணங்களால் நன்கு விளங்கும்போது எல்லாப்பெருமைகளையும் விஷ்ணுவாகிற ஒரு வ்யக்தியின்மேலேயே ஏற்றிச்சொன்னால் பக்ஷபாதத்தாலே சொல்லுகிறதாக ஆகுமே' என்று கூற, அவர்களுக்குத் தெளிவுபிறக்குமாறு அருளிச்செய்யும் பாசுரம் இது.

முன்னடிகளில் ஸ்ருஷ்டியையும் ஸம்ஹாரத்தையும் பேசியிருப்பதன் கருத்து—இந்த இரண்டு தொழில்களையும் பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் அஸாதாரணமாகச் சிலர் நினைப்பதனால் அந்த நினைவைக்குலைப்பதற்குத் தம்முடைய ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்துச்சொல்லுகிறபடி. ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களென்னும் மூன்று காரியங்களில் ரக்ஷணமாகிற ஸ்திதியென்னும் காரியம்மாத்திரம் எம்பெருமானுடையது, மற்ற இரண்டு காரியமும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களினுடையது என்று பலர் நினைத்திருப்பர்கள்; அன்னவர்களுடைய நினைவின்படி ரக்ஷணத்தொழில் எம்பெருமானுடையதே என்பதில் விவாத மொன்றுமில்லாமையால் ப்ரதிபக்ஷிகளாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அவ்விஷயத்தை மீண்டும் நாம் எடுத்து ஸ்தாபிக்கவேண்டிய அவசியமில்லையென்றும் விவாதாஸ்பதமான மற்ற இரண்டு காரியங்களைப்பற்றியே இங்கு உண்மையைப் பேசவேண்டுமென்றும் திருவுள்ளம் பற்றிய ஆழ்வார் அவ்விரண்டையுமே இப்பாட்டில் ப்ரஸ்தாவித்து உண்மை புணர்த்துகின்றாரென்று உணர்க.

கூராழிவருநிலைவிண்முதல் முழுவதும் வரன்முதலாய் = நமது ஸித்தாந்தத்தில், சித்து அசித்து ஈச்வரன் என மூலப்பொருள்கள் மூன்றே. இவையே தத்வத்ரயம் எனப்படும். எல்லா ஜகத்தினுடையவும் பிறப்புக்குக் காரணம்

பரப்ரஹ்மமென்னும் ஈச்வரனே. ப்ரஹ்மமே ஜகத்தின் உபாதாநகாரணமும் நிமித்தகாரணமும் ஸஹகாரிகாரணமுமாகும். உலகில் ஒவ்வொரு காரியப் பொருளுக்கும் உபாதாநகாரணம் நிமித்தகாரணம் ஸஹகாரிகாரணமென மூன்று காரணங்களுண்டு: மண்ணினாலாகிய ஒரு பானைக்கு மண் உபாதான காரணம்; குயவன் நிமித்தகாரணம்; சக்கரம் தடி தண்ணீர் முதலியன ஸஹகாரிகாரணங்கள். அஸத்தான [அதாவது - எந்த ஆகாரத்தாலுமில்லாத] வஸ்துவின் உத்பத்தி யென்பது நமது தர்சனத்தில் கிடையாது. ஒருவிதமான அவஸ்தையோடு கூடின ஒரு வஸ்துவுக்கு இன்னொரு அவஸ்தை ஏற்படுவதே உத்பத்தியாம். அந்த நிலைமையைவிட்டு மற்றொரு நிலைமையை அடைவதே அந்த வஸ்துவுக்கு நாசமாம். மண் என்கிற ஒரு வஸ்துவானது முதலில் பிண்டத்வாவஸ்தை [உருண்டை வடிவமான நிலைமை]யில் இருந்தது. அப்போது அந்த மண்ணுனது பிண்டம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டது. அந்த மண்ணே பெரிய வயிறும் கழுத்தும் வாயுமுடையதாய் வேறுநிலைமையில் மாறவே, பானை, குடம் என்ற பெயர்களால் வழங்கப்பட்டது. பிண்டம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டபோது இருந்த மண்ணே பானை என்ற பெயரால் வழங்கப்படும்போதும் உளதேயன்றி வேறு வஸ்து புதிதாக யாதொன்றும் உண்டாகவில்லை. பானை என வழங்கப்பட்ட அந்த மண்ணே உடைந்துபோய்ப் பொடியாய் சூர்ணம் என்ற பெயரால் வழங்கப்படுகிறது. இந்த நிலைமையிலும் பானையென வழங்கப்பட்ட மண்ணேதான் உள்ளது. நிலைமை மாத்திரம் மாறுபடுகின்றது. இந்த நிதர்சனத்தால் தெரிந்துகொள்வதென்ன? ஒரே மண்ணானது பல நிலைமைகளை அடைவதைக் கண்டுகொள்ளுகிறோம். பானையின் உத்பத்தியாவது பிண்டரூபமாயிருந்த மண்ணுக்கு வேறொரு நிலைமை விளைவதேயாம். எனவே, அந்த நிலைமையே உத்பத்தியென்று ஏற்பட்டது. பானைக்கு நாசமாவது பொடியாய்ப் போவதேயாம். இதுபோலவே மற்றெல்லாக் காரியப் பொருள்களிலும் காண்க.

ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ப்ரளயதசையிலும் சித்தும் அசித்தும் உண்டு. அஸத்தான பொருளுக்கு உத்பத்தி கிடையாதென்கிற கொள்கையின்படி ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்பு காணப்படும் சித்தும் அசித்தும் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பும் இருந்திருக்க வேண்டியவைகளே. ஆனால் ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்பு இவை எத்தன்மையனவாய்க் காணப்படுகின்றனவோ அத்தன்மையனவாய் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு இருப்பது கிடையாது. அதாவது ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்பு காணப்படும் ஸ்தூலமான ரூபங்களும் நாமங்களும் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு இவற்றுக்கில்லை, ஸூக்ஷ்மமான உருவமும் பொதுவான ஒரே நாமமுந்தான் அத்தசையில் இவற்றுக்குண்டு. இதுவே காரண தசையாம். ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்புள்ள ப்ருதிவி அப்பு தேஜஸ் வாயு ஆகாசம் முதலிய நாமங்களும் அந்தந்தவஸ்துக்களுக்குள்ள ஸ்தூலமான ரூபங்களும் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ப்ரக்ருதிக்கு இல்லை. அதிஸூக்ஷ்மமான உருவமேயுண்டு. 'ப்ரக்ருதி' என்கிற ஒரே பெயர்தான் வழங்கப்படக்கூடியதாகும். அதுபோலவே ஜீவாத்மாக்களும் அக்காலத்தில் சரீர இந்திரியங்களின்றி ஞான விகாசமற்று ஸூக்ஷ்மதசையில் இருக்கிறார்கள்; ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்பு சரீர இந்

திரியங்கள் பெற்று அவற்றின் மூலமாக ஞானவிகாஸமும் சக்தியுமுடையவர்களாகிறார்கள். ஆகவே ப்ரக்ருதிக்கும் ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஸ்தூலமான ரூபங்களை அடைவதாகிற ஸ்தூலதசையே உத்பத்தியாகும். அந்த தசைக்கு மாறுபட்ட ஸூக்ஷ்மதசையை அடைவதே நாசமாகும். ஆக இப்படிப்பட்ட உத்பத்தி விநாசங்கள் பகவத்ஸங்கல்பத்தினாலேயே நடைபெற்று வருகின்றமையால் ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸம்ஹாரத்திற்கும் பகவானே காரணமென்னக் குறையில்லை.

ஜடப்பொருளான ப்ரக்ருதிக்குத் 'தமஸ்ஸு' என்றும் 'அவித்யை' என்றும் 'மாயை' என்றும் பெயர் வழங்கிவருகின்றன. மஹா ப்ரளயதசையில் இந்த ப்ரக்ருதியானது ஈச்வரனோடு ஒன்று சேர்ந்து நாமரூபவிபாகத்திற்கு அநர்ஹமாய் அசித்தென்றுகூட அறியக்கூடாத நிலைமையிலிருக்கும். அப்பொழுது அதற்கு அவிபக்த தமஸ்ஸென்று பெயர். ப்ரக்ருதியின் இயற்கைக் குணங்களான ஸத்வரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் இத்தசையில் ஏற்றத்தாழ்வின்றி ஒரே அளவுள்ளனவாயிருக்கும். ஆகையால் இத்தசையை "குணத்ரயஸாம்யாவஸ்தை" என்பர். குணங்களில் ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்படும்வரை ப்ரக்ருதி எவ்விதமான பரிணாமத்தையும் அடையாது. அசேதநமாகையால் சேதநனான ஈச்வரனுடைய ப்ரேரணையின்றியும் எவ்விதமான பரிணாமத்தையும் அடையமுடியாது. ஆகையால் மஹா ப்ரளயகாலத்தில் மூலப்ரக்ருதியானது பரிணாமத்திற்கு உந்முகமல்லாமல் ஸ்திரமாயிருக்கும்.

ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தபோது ப்ரக்ருதியானது ஈச்வரனுடைய ப்ரேரணையால் அவனிடத்திலிருந்து பிரிந்து நாமரூப விபாகார்ஹமாய் பரிணாமோந்முகமாய் அசித்தென்று அறியக்கூடியதான நிலைமையை அடைகின்றது. அத்தசையில் அதற்கு விபக்ததமஸ் என்றுபெயர். அதாவது பிரிந்து தனிப்பட்டு நிற்கும் தமஸ்ஸு என்றதாகும். இந்த நிலைமையை ஓர் அவஸ்தையென்று சொன்னாலும் ப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபத்தில் எவ்விதமான மாறுபாடும் விளைவதில்லை. ஈச்வரனோடு ஒன்று சேர்ந்திருந்து தனிப்படக் காணமுடியாதிருந்த நிலைமைபோய், அவனின்றும் பிரிந்து தனிப்பட்டு அசித்தென்று காணக்கூடியநிலைமை மாத்திரம் உண்டாகின்றது.

இந்நிலைமைகளை த்ருஷ்டாந்தமிட்டுக் காட்டவேணுமானால், அவிபக்த தமஸ்ஸை நீரில்கரைந்த உப்புக்கும் விபக்ததமஸ்ஸை ஸூர்யகாந்தக்கல்லிலுள்ள நெருப்புக்கும் ஒப்பாகச் சொல்லலாம். அவிபக்த தமஸ்ஸை உழுதுபண்படுத்திய பூமியிலிட்ட விதைக்கொப்பாகவும் விபக்த தமஸ்ஸை மண்ணிலிருந்து வெளிப்பட்டுநிற்கும் விதைக் கொப்பாகவும் சொல்வதுண்டு. ஈச்வரப்ரேரணையால் ஸ்ருஷ்டிக்கு உந்முகமாய் அசித்தென்றறியக்கூடிய நிலைமையில் நின்ற விபக்த தமஸ்ஸெனப்படும் ப்ரக்ருதியானது அதன்பின்பு அக்ஷரமெனப்படுகிற அவஸ்தையை அடைகின்றது. இதை, உழுது பண்படுத்திய பூமியிலிடப்பட்டு ஜலம் கட்ட நன்றாய் நனைந்து மிருதுவான விதைக்கொப்பாகச் சொல்வர். இத்தசையிலும் குணங்கள் வைஷம்யத்தை யடைகிறதில்லை. இந்த நிலைமைக்கு

அக்ஷரமென்று பெயரிட்டதற்குக் காரணமென்னவென்னில், அக்ஷரங்களான ஜீவராசிகள் ப்ரக்ருதிக்குள் அடங்கியிருக்குமது காணக்கூடியதாயிருக்கையாலே.

விபக்த தமஸ், அவிபக்த தமஸ் என்கிற அவஸ்தைகளிலும் ஜீவராசிகள் ப்ரக்ருதியில் அடங்கியிருந்தாலும் அப்பொழுது தனிப்படக் காணமுடியாமலிருக்கும். அக்ஷராவஸ்தையில் தனித்தனி காணக்கூடியதாயிருக்கும். ஒரு புஷ்பம் முதலில் அரும்பென்று சொல்லப்பட்டு, பிறகு மொக்கென்று சொல்லப்பட்டு, பின்னர் பூவென்று சொல்லப்படுகிறது. இங்கு தமஸ்ஸை அரும்பின் ஸ்தானத்திலும் அக்ஷரத்தை மொக்கின் ஸ்தானத்திலும் வைக்கலாம். அரும்பு, மொக்கு, பூ என்னுமிவை தனித்தனியான பொருள்களல்ல. எல்லாம் ஒன்றே. அதுபோலவே இங்கும். தமஸ் அக்ஷரம் இவைகளும் தனித்தனி வஸ்துவல்ல, ஒன்றேயாம்; நிலைமை மாத்திரம் சிறிது மாறுபடுகின்றது.

அக்ஷரமென்கிற நிலைமை மாறி இன்னும் சிறிது விகாஸமடைந்தபோது ப்ரக்ருதியானது அவ்யக்தமென்னும் பெயரையடைகின்றது. இதை, ஜலத்தினால் நனைந்து சிறிது உப்பிப்பருத்த விதைக்கு ஒப்பாகச் சொல்வர். அவ்யக்தமென்றால் வ்யக்தமாகாததென்றபடி. குணஸாம்ய வைஷம்யங்கள் எந்த நிலைமையில் வ்யக்தமாகவில்லையோ அது அவ்யக்தாவஸ்தையாம்.

விபக்த தமஸ் அக்ஷரம் அவ்யக்தம் என்கிற இம்மூன்று அவஸ்தைகளும் ப்ரக்ருதியின் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மாவஸ்தைகளையன்றி விலக்ஷணமான பரிணாமமல்ல. ஆனதுபற்றியே இவற்றுக்கு அரும்பு மொக்கு புஷ்பம் என்னும் நிலைமைகள் உவமை கூறப்பட்டன.

இந்த அவ்யக்தத்திலிருந்து ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்கள் ஏற்றத்தாழ்வுடைய 'மஹாந்' என்கிற தத்துவமுண்டாகிறது. மூலப்ரக்ருதியிலும் ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களிருந்தாலும் ஏற்றத்தாழ்வின்றி ஸமமாயிருக்கையாலே அவற்றைத் தனித்தனிக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. மஹத்தத்வம்முதல் இக்குணங்கள் தமது காரியங்களைக்கொண்டு கண்டுபிடிக்கக்கூடியதாயிருக்கும். குணவைஷம்யம் ஏற்பட்டு முதன்முதலாகவுண்டாகும் தத்துவம் மஹானே. இந்த மஹத்தத்வமானது ஸாத்விக மஹத்தென்றும் ராஜஸமஹத்தென்றும் தாமஸ மஹத்தென்றும் மூன்றுவிதமாயிருக்கும். அவ்யக்தம்வரையிலுள்ள தத்துவங்களில் ஏற்படாத குணவைஷம்யம் இந்த மஹத் தத்துவத்தில்தான் ஏற்படத்தொடங்கினதுபற்றியே இந்த வேற்றுமையுண்டாயிற்று. இந்த மஹத்தத்துவமே புத்தியை உண்டாக்குவது.

நமது சரீரம் 'பாஞ்ச பௌதிகம்' என்று சொல்லப்பட்டாலும் சரீர ஆரம்பகங்களான த்ரவ்யங்கள் எட்டு. அவையாவன, ஐந்து மஹாபூதங்களும் அவ்யக்தமும் மஹானும் அஹங்காரமும். சரீரத்துள் மஹத் தத்துவம் சேர்ந்திருப்பதாலும் அது மூவகைப்பட்டிருப்பதாலும் நமது புத்தியும் ஸாத்விகபுத்தி ராஜஸபுத்தி தாமஸபுத்தியென மூவகைப்பட்டிருக்கும். ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள், கார்ய அகார்யங்கள், பயாபயங்கள், பந்த மோக்ஷங்கள் என்னுமிவற்றை

உள்ளபடியறியும் நிச்சயாத்மகமான புத்தியே ஸாத்விக புத்தியாம். ஒருவஸ்துவிலுள்ள தருமங்களை மாறுபாடாக அறிதலாகிற அந்யதாஜ்ஞானம் ராஜஸ புத்தியாம். ஒரு வஸ்துவை மற்றொருவஸ்துவாக அறிதலாகிற விபரீதஜ்ஞானம் தாமஸபுத்தியாம். இங்ஙனே மூன்றுவிதமான புத்திகளை மூன்றுவிதமான மஹத்தத்துவம் உண்டாக்குகின்றது. மேன்மேலும் காரியவர்க்கங்களின் உத்பத்திக் கிரமத்தைக் கண்டும் கேட்டு முணர்க.

விண் என்னுஞ் சொல் ஆகாசத்தைத்தானே சொல்லும்; மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லக்கூடியதோவென்னில்; வேதாந்தக் கட்டளையிலே சொல்லக் குறையில்லை: * [illegible] * என்கிற உபநிஷத் வாக்கியத்தில் ஆகாச சப்தத்தினால் ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகிறதாக வேதாந்திகளின் ஸித்தாந்தம். அந்த ரீதியில் விண் என்கிற ஆகாசவாசக சப்தமும் ப்ரக்ருதி வாசகமாகும் என்று ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்தருளினர். இனி, விண் என்கிற இச்சொல் பூதங்களிலொன்றாகிய ஆகாசத்தையே சொல்லுகிற தென்பாருமுளர். * ஆகாஶாத்வாயு:. வாயோரக்நி: * என்று ஆகாசமுதலாக ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் சொல்லுகிற ஒரு புடையும் வேதாந்தங்களிலுள்ளதனால் அதற்கிணங்கும்.

வரன்முதலாய் = வரம் என்பது வடசொல்; சிறந்தது என்று பொருள். வரன் என்றது-மகர னகரப்போலி. ச்ரேஷ்டமான காரணபூதனாய் என்றபடி. உலகத்தில் ஒரு காரியப்பொருள் உண்டாகவேணுமானால் உபாதானகாரணம், ஸஹகாரிகாரணம், நிமித்தகாரணம் என்று மூவகைக் காரணங்கள் வேண்டியிருக்கும்; அவை வெவ்வேறு பொருளாயுமிருக்கும். ப்ரபஞ்சஸ்ருஷ்டி விஷயத்திலோவென்னில் அந்த மூவகைக் காரணமும் எம்பெருமான் தானொருவனேயாக நிற்கையாலே விலக்ஷண காரணபூதனென்கிறது. வேதாந்த தேசிகன் பணித்த அச்யுத சதகத்தில்— "[illegible] ||" என்ற ச்லோகமும் அதன் தாத்பரியமும் இங்கு உணரத்தக்கது.

அவைமுழுதுண்டபரபரன் = ம்ருத்யு முதலானவர்களுக்கு ஏகதேச ஸம்ஹாரகத்வமே உள்ளது, ஸம்ஹார கர்த்தாக்களையுமுட்பட ஸம்ஹரிக்கவல்ல பராத்பரன் எம்பெருமானேயாவன்.

புரமொருமூன்றெரித்து = த்ரிபுரஸம்ஹாரம் என்னுஞ் செயல் சிவபெருமான் செய்தது; அதன் விவரணம் வருமாறு:— தாரகாஸுரனது புத்திரர்களாகிய வித்யுன்மாலி, தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன் என்னும் மூவரும் கோரமான தவமியற்றி மயனென்பவனால் ஸ்வர்க்கம் மத்திமம் பாதாளம் என்னும் மூன்றிடத்திலும் முறையே பசும்பொன் வெண்பொன் கரும்பொன்களால் அரண்வகுக்

கப்பட்டு ஆகாயமார்க்கத்தில் ஸஞ்சரிக்குந் தன்மைவாய்ந்த மூன்று பட்டணங்களைப் பெற்று மற்றும் பல அசுரர்களோடும் அக்கசுரர்களுடனே தாம் நினைத்த இடங்களிற் பறந்துசென்று பலவிடங்களையும் பாழாக்கி வருகையில், அத் துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால், சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும் சந்திர ஸூர்யர்களைத் தேர்ச் சக்கரங்களாகவும் நான்கு வேதங்களைக் குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதியாகவும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை நாணாகவும் விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகமைந்த அக்கினியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும் மற்றைத்தேவர்களைப் பிற போர்க்கருவிகளாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்தஸந்நத்தராகிச்சென்று போர்செய்ய முயலுகையில் தேவர்கள் தந்தமது வல்லமையை நினைத்து அஹங்காரப்பட்டதை யுணர்ந்து சினந்து அவர்களுதவியைச் சிறிதும் எதிர்பார்க்கொள்ளாமல் தானே புன்சிரிப்புச்செய்து அசுரர்களனைவரையும் பட்டணங்களோடு எரித்தனன் என்பதாம். இந்த வரலாறு தைத்திரீய யஜுர்வேதத்திலும் ஆறாவது காண்டம் இரண்டாவது ப்ரச்நத்தில் "தேஷாமஸுராணாம் திஸ்ர: புர ஆஸந்நயஸ்மய்யவமாऽத ரஜதாऽத ஹரிணீ தா தேவா ஜேதும் நாசக்நுவந்......தமிஷும் ஸமஸ்குர்வதாக்நிமநீகம் ஸோமம் சல்யம் விஷ்ணும் தேஜநம் தேऽப்ருவந். க இமாமஸிஷ்யதீதி ருத்ர இத்யப்ருவந் ருத்ரோ வை க்ரூர: ஸோऽஸ்யத்விதி" இத்யாதியால் ஒருவாறு சொல்லப்பட்டுள்ளது. இந்த ச்ருதியில் " விஷ்ணும் தேஜநம் " என்றது முக்கியமாக நோக்கத்தக்கது. மஹாபாரதத்திலும் கர்ணபர்வத்தில் — "விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ:| தஸ்மாத்தநுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்சம் ஸவிஷேஹே மஹேச்வர: = விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமித தேஜஸ: - தஸ்மாத் தநுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்சம் ஸ விஷேஹே மஹேச்வர:." என்று சொல்லப்பட்டது. பரமசிவனுக்கு விஷ்ணு ஆத்மாவா யிருக்குந்தன்மையால்தான் அந்தச் சிவபிரான் த்ரிபுர ஸம்ஹார காலத்தில் வில்நாணியைத் தொடவும் வல்லவரானார் என்பது மேற்குறித்த ச்லோகத்தின் கருத்து.

இப் பாசுரத்தின் ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியில்—"தான் பூட்டின நாணி தன் கழுத்தை யறுத்துக்கொண்டு போகாதொழியும் போதும் ஈச்வரன் அந்தராத்மாவாய் நிற்கவேணும்" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. இதன் கருத்து யாதெனில்; தைத்திரீய ஆரண்யகத்தில் முதல் ப்ரச்நத்தில் " அதி தாம்ராணி வாஸாம்ஸி " என்று தொடங்கியுள்ள ஒரு அநுவாகத்தில் சிவபிரானுடைய ஒரு கதை ஓதப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது—["அஹமேவ தேவோ நாந்ய:| ந ராஜா வருணோ விபு:| நாக்நிர்நேந்த்ரோ ந பவமாந:| மாத்ருக்ஷ வித்யதே"] "தேவனோ மனிதனோ ஒருவனும் என்னைப்போன்றவனல்லன்; வருணன் அக்கி இந்திரன் வாயு முதலான யாவரும் எனக்கு ஈடல்லன்" என்று ருத்ரன் செருக்குக் கொண்டிருந்ததாகவும், [திஸ்ரோதேவா யதா நாஸ்தி:| வ்யுஷிவ்யாவேரா ஸ்ருதா| தவைஷ்ஜேரா வந்தாநுவேண|

யத்ர ஜ்யாக்ரவிதஸ்லேஷாய | தஸ்ய ருத்ரஸ்ய ஸிரச்சித் | ஸஹ்ருதவைணூபஷ்ட வஷ்டதே... ஸ ருத்ரஸ்ய யஜ்ஞ: | ஸ ருத்ரஸ்யைவ யஜ்ஞாத் ... ஸிர உதவர்த்தயத் ||] ஒருகால் அந்த ருத்ரன் தனது வில்லை ஊன்றிக்கொண்டு நிற்க, அந்த வில்லின் ஒரு முனை நிலத்திலும் மற்றொரு முனை விண்ணிலு மாயிற்று; அந்த நிலைமையை நோக்கின இந்திரன் (ருத்ரனுடைய செருக்கை அடக்குவதற்காக) செல்லு வடிவம் பூண்டு அந்த வில் நாணியை மென்று தின்று விட, உடனே நாணியற்ற அந்தவில் எழும்பி மேகமண்டலத்தில் பாய்ந்துவிட் டது: அப்படி அது எழும்பும்போது ருத்ரனுடைய தலையை அரிந்து கொண்டு போயிற்று; அந்த வில் இன்றைக்கும் மேக மண்டலத்தில் நாணியில்லாததாகத் தென்படாநின்றது; இந்திரன் செல்லு வடிவினனாகி நாணியை மென்று எழுப் பின வில்லாதல்பற்றியே அது 'இந்திரதநுஸ்' என்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது— என்பதாகவும் உபாக்யானம் உள்ளது. இந்த உபாக்யானத்தைத் திருவுள் ளம்பற்றியே ஈட்டில் மேற்குறித்த ஸ்ரீஸூக்திகள் அவதரித்தனவென்று பெரி யோர் அருளிச்செய்வது. அப்போது ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு துணைசெய்யாமை யினால் தலையறுப்புண்டு போகும்படியாக நேர்ந்தது; த்ரிபுரஸம்ஹாரத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு துணைசெய்தமையால்தான் அப்படிப்பட்ட ஆபத்து ஒன்றுமின்றி யே வெற்றிபெறலாயிற்று என்பது திருவுள்ளம். "குழல்நிறவண்ண! நின்கூறு கொண்ட தழல்நிறவண்ணன் நண்ணார் நகரம்விழ, நனிமலை சிலைவளைவுசெய்து அங்கு அழல்நிற அம்பதுவானவனே!" என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரமும் இங்கு அநுஸந்திக்கவுரியது. ஆக இவ்வகைகளாலே, த்ரிபுரதஹனமாகிற செயல் எம்பெருமானாலேயே நிர்வஹிக்கப்பட்டதாகத் தெரிவதனால் புரமொரு மூன்றெரித்து என்றருளிச்செய்யப்பட்டதென்க.

அமரர்க்கும் அறிவியந்து—நான்முகன் தேவர்கட்கு ஞானமளித்ததாக ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டு. அதனையும் நிரூபித்துப் பார்க்குமளவில், ச்வேதாச்வதர உப நிஷத்தில் "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" என்று எம்பெருமானே நான்முகனைத் தனது திருநாபிக்கமலத்தில் தோற்றுவித்து அவனுக்கு வேதோபதேச முகத்தால் ஞானமும் மூட்டினதாக ஓதிக் கிடக்கையாலே பிரமன் செய்த ஞான ப்ரதான மும் எம்பெருமானதீனமாகவே சிறக்குமாயிற்று. "[illegible] | ஏதௌ த்வௌ விபுதச்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாதக்ரோதஜௌ ஸ்ம்ருதௌ - ததாதர்சிதபந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ." என்று மோக்ஷதர்மத்திற் சொல்லியுள்ளதும் இங்கு அநுஸந்தேயம். இதன் கருத்தாவது — பிரமன் சிவனென்கிற இரண்டு தேவர்களும் முறையே எம்பெரு மானுடைய அநுக்ரஹத்தில் நின்றும் சீற்றத்தில்நின்றும் தோன்றினவர்கள்; அப்பெருமான் காட்டின வழியின்படியே ஸ்ருஷ்டியும் ஸம்ஹாரமும் நடத்து கின்றவர்கள் என்பதாம்.

* சுரர் அறிவு அருநிலை விண்முதல் முழுவதும் வரன்முதலாய் அவைமுழுதுண்ட பரபரன் அரனெனப் புரமொருமூன்றெரித்து உலகு அழித்து, அயனென அமரர்க்கு அறிவியந்து உலகு அமைத்தனன்—என்று அந்வய க்ரமமாயிற்று. (அ)

உளனெனி லுளன் அவனுருவ மிவ்வுருவுகள் *
உளனலனெனில் அவனருவ மிவ்வருவுகள் *
உளனென விலனென இவைகுணமுடைமையில் *
உளனிருதகைமையொடு ஒழிவிலன் பரந்தே. * (௯)

உளன் எனில்	ஈச்வரனுண்டென்று (வைதிகர்கள் சொல்லுகிறப்போலே) சொன்னாலும்	இவ்வுருவுகள் இவ்வருவுகள்	உருவமுடையனவாயும் உருவமில்லாதனவாயுமிருக்கின்ற உலகப் பொருள்கள் யாவும்
உளன் அலன் எனில்	ஈச்வரனில்லையென்று (நாஸ்திகர்களின்படியே) சொன்னாலும்	அவன் உருவம் அவன் அருவம்	அப்பெருமானுக்கு ஸ்தூல சரீரங்களும் ஸூக்ஷ்ம சரீரங்களும்.
உளன்	ஈச்வரனுண்டென்பது தானாகவே தேறும்;	இரு தகைமையொடு	இரண்டு தன்மையோடும் (அதாவது ரூபியும் அரூபியுமான ஸ்தூலஸூக்ஷ்மப்ரபஞ்சங்களை வடிவாகக்கொண்டு)
உளன் என இலன் என இவை குணமுடைமையின்	உளனென்றாலும் இலனென்றாலும் சொல்லப்படுகிற அஸ்தித்வ நாஸ்தித்வங்கள் ப்ரகாரமாயிருப்பதனாலேயே	ஒழிவு இலன் பரந்து உளன்	எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லாவிடங்களிலும் முன்னவனாகவே வியாபித்திருப்பன்.

* * * — [உளனெனிலுளன்.] இப்பாட்டால் ஸர்வ சூந்யவாதி நிரஸிக்கப்படுகிறான். ப்ரஹ்மஸூத்ரம் இரண்டாவது அத்யாயம் இரண்டாவது பாதத்தில் * ஸர்வதாऽநுபபத்தேஸ்ச * என்கிற ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பாஷ்யகாரர் சூந்யவாதத்தைக் கண்டித்திருப்பது பெரும்பாலும் இப் பாசுரத்தின் கருத்தை உட்கொண்டேயாம். அங்கு ஸ்ரீபாஷ்யத்திலுள்ளதை, இங்குச் சுருக்கமாக நிரூபித்துக் காட்டுவோம்;— 'ஸர்வம் சூந்யம்' என்று நீ ஸாதிக்க விரும்புவது ஒருபடியாலும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. ஸர்வசூந்ய வாதியான நீ என்னவென்று சொல்லுகிறாய்? 'எல்லாம் உள்ளது' என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறாயா? அல்லது 'எல்லாம் இல்லது' என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறாயா? ஸர்வ சூந்யவாதியான நான் 'எல்லாம் உள்ளது' என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுவதற்கு ப்ரஸக்தி லேசமுமில்லாதிருக்க இப்படி விகல்பிக்கலாமோ என்கிறாயோ, இங்ஙனே நன்கு விகல்பிக்கலாம். 'எல்லாமுள்ளது' என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினால் என்ன சேருமோ அதுவேதான் 'எல்லாம் இல்லது' என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையாலும் சேரும் என்று நிரூபிப்பதற்காக இங்ஙனே விகல்பிக்கின்ற எம்முடைய கருத்து. உலகத்தில், உண்மையென்றும் இல்லாமையென்றும் இரண்டுவகையான சப்தங்களும் ப்ரதீதிகளும் இருக்கின்றனவே; அவற்றின் விஷயம் என்னவென்று ஆராய்ந்தால், உள்ளதான வஸ்துவுக்கே நிலைமைவேறுபாடுகள் சேருவதே மேற்குறித்த ப்ரதீதிகளுக்கு விஷயமாகும். 'இங்கே குடமிருக்கின்றது'

என்றால் பஞ்சினுடைய அல்லது நாரினுடைய நிலைமையேயாயிற்று தோன்றும், முன்பு பஞ்சாகவோ நாராகவோ இருந்த பொருளே இப்போது துணியாகவே வேறொரு நிலைமையைப் பெற்றுள்ளது என்றபடியாகும். 'துணி அழிந்து போயிற்று' என்றால் துணி யென்னும்படியான காரிய நிலைமையைவிட்டுக் காரணாவஸ்தையாக மாறிவிட்டது என்றபடியாகும். இந்த க்ரமமாகவே எந்த ப்ரதீதியாலும் அடியோடு சூந்யத்வமென்பது ஸித்திக்கமாட்டாது.

'முயற்கொம்பு இல்லை, மலடிமகன் இல்லை, ஆகாசத்தாமரை இல்லை' என்றால் மேற்குறித்த வஸ்துக்களின் அத்யந்த சூந்யத்வம் விளங்குகின்றதே; இவ்விடங்களில் அவஸ்தாந்தரப்ராப்தி யென்பது சொல்லமுடியாதன்றோ என்னில்; இங்கும் அடியோடு சூந்யத்வமென்பது ஒருநாளும் ஏற்படாது. முயற்கொம்பு இல்லையென்றால் முயல் இல்லையென்றும் கொம்பு இல்லையென்றும் ஏற்படுமோ? மலடி மகன் இல்லையென்றால் மலடியில்லையென்றும் மகன் இல்லையென்றும் ஏற்படுமோ? ஆகாசத்தாமரை யில்லை யென்றால் ஆகாசமேயில்லை, தாமரையே யில்லையென்பதாக ஏற்படுமோ? மேற்குறித்த பொருள்களெல்லாம் உண்டென்பது மறைக்கமுடியாது; ஆனால், 'முயலுக்கும் கொம்புக்கும் ஸம்பந்தமில்லை, மலடிக்கும் மகனுக்கும் ஸம்பந்தமில்லை, ஆகாசத்திற்கும் தாமரைக்கும் ஸம்பந்தமில்லை' என்று உக்தத்த வஸ்துக்களுக்குப் பரஸ்பர ஸம்பந்தமில்லை யென்பதான ஸம்பந்தாபாவம் மாத்திரம் ஏற்படுமேயன்றி அந்த வஸ்துக்களே அடியோடு இல்லையென்பதாக ஒருபோதும் ஏற்படாது. ஆகவே ஸர்வசூந்யவாதம் ஒருவழியாலும் ஸித்திக்க வழியில்லை. மேலும் ஒரு ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு ஸர்வசூந்யத்வத்தை ஸாதிக்கிறாயா? அல்லது ஒரு ப்ரமாணமுமின்றித் தான்தோன்றியாக ஸாதிக்கிறாயா? என்று கேட்போம். ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு ஸாதிக்கிறேனென்னில், அப்படிப்பட்ட ப்ரமாணம் ஒன்று ஸத்யம் என்பதாக ஏற்பட்டுவிடுமாதலால் ஸர்வம் சூந்யமென்கிற வாதம் அழிந்ததாகிறது. ப்ரமாணமில்லாமே தான்தோன்றியாக ஸாதிக்கிறேனென்னில், அப்போதும் அப்ரமாணமான பேச்சென்று ஒழிந்ததேயாகிறது. — இத்யாதிகள் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் நிரூபித்தருளின விஷயங்கள். இவற்றை நெஞ்சில் தேக்கிக்கொண்டு இனி இப்பாசுரத்தின் கருத்தை நோக்குமின்.

உளனெனில் உளன் — 'ஈச்வரன் இல்லை' என்கிற நிரீச்வரவாதம் இப்பாட்டில் நிரஸிக்கப்படுகிறதாக விளங்குகின்றதேயன்றி ஸர்வசூந்யவாதம் நிரஸிக்கப்படுவதாக விளக்கமில்லையே என்று சிலர் சங்கிப்பர்கள். உண்மையில் ஸர்வசூந்யவாதியே இப்பாட்டில் நிராகரிக்கப்படுகிறான். ஸர்வமும் சூந்யமென்கிற வாதத்தில் ஈச்வரனுடைய சூந்யத்வமும் அடங்கினதாதலால் அதை நிரஸித்து 'ஈச்வரனுளன்' என்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டுவிட்டால் ஈச்வரன்தானும் விபூதியுக்தனாகவே தேறுவானாதலால் அம்முகத்தாலே ஸகலமும் உள்ளதாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டுவிடுகிறதென்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளமாகக் காண்கிறது. ஒரு மனிதன் உள்ளனாக ஏற்படும்போது செவி வாய் கண் மூக்குடல் முதலான உறுப்புகளோடு கூடியே ஏற்படுதல்போல எம்பெருமானுளனென்று ஏற்படுமிடத்தும் சேதநா

சேதநங்களாகிற சரீரத்தோடு கூடியே ஏற்பட வேண்டுதலால் எம்பெருமானு டைய உண்மையை ஸாதிக்குமளவே ஸ்வரூபவாத கண்டனத்திற்குப் போதுமாயிற்று.

இல்லை என்று சொல்லுகிற வாதியைநோக்கி "உளனெனிலுளன்" என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்வது எப்படிகூடும்? உளன் என்கிற பேச்சு அந்த வாதியின் வாயில் இல்லாதிருக்க உளனெனில் என்கைக்கு என்ன ப்ரஸக்தி? என்று சங்கை பிறக்கலாம். கேண்மின்; 'ஈச்வரனுளன்' என்று சொன்னால் எப்படி ஈச்வரனுடைய வுண்மை தேறுமோ அப்படியே 'ஈச்வரன் உளனலன்' என்றா லும் ஈச்வரனுடைய உண்மையே தேறுமென்று காட்டுதற்கே ஆழ்வார் இங்ஙன மருளிச்செய்தவாறு. வைதிகர்களான நாங்கள் உளன் என்கிற சொல்லாலே ஈச்வரனுடைய உண்மையை ஸாதிக்கிறோம்; அந்த வுண்மையையே இலன் என்கிற சொல்லாலே நீ ஸாதித்தாயாகிறாய் என்று நிரூபிக்கிறபடி.

சூந்யவாதியான உன்னைக் கேட்போம்; ஈச்வரனில்லாமையை ஸாதிக்க நினைக்கிற நீ ஸாதிக்கவேண்டிய அம்சத்தை ஒரு வாக்யத்தாலே ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிப் பின்பு ஒரு ஹேதுவாலே அதனை ஸாதிக்கவேணுமே; அப்படி நீ ஹேது சொல்லுவதற்கு முன்பே உன் ப்ரதிஜ்ஞையைக் கொண்டே ஈச்வரனுள னென்றதாக ஸாதிப்பேன். ஈச்வரனுடைய இல்லாமையை நீ ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுவது உளனென்கிற சொல்லாலேயோ? உளனலன் [இலன்] என்கிற சொல்லாலேயோ? இப்படி கேட்கைக்குக் கருத்து என்? என்றிரேல், உளனென் கிற சொல்லால் இல்லாமையைக் காட்டமுடியாதாப்போலவே இலனென்ற சொல்லாலும் நீ ஸாதிக்க நினைக்கிற இல்லாமை காட்டமுடியாதென்கை. அது எங்ஙனே யென்னில்; உண்டு என்ற சொல்லாலும் இல்லை என்ற சொல்லாலும் உலகத்தில் யாதொரு பொருள் தேறக்காண்கிறோமோ அப்பொருள் தானே உன் சொற்களுக்கும் பொருளாகத் தேறவேணும். உலகிற் கண்டறியாத பொருளை இந்தச் சொற்கள் காட்டமாட்டாவே. உலகத்தில் 'குடம் உண்டு' என்றால் குடமென்று சொல்லப்படுகிற பொருள் உண்மையென்பதொரு தருமத்தை யுடையதென்று தோற்றாநிற்கும். அவ்விடத்தில் குடமாவது மண்ணாலே பண் ணினதொன்று. அதின் உண்மையாவது — மண்ணும் முருனையுமன்றியே இர ண்டுக்கும் நடுவில்நிலைமையாய் வயிறும் வாயுமுடைத்தான மண்ணாயிருக்கை. இதுபோல, ஈச்வரனுளன் என்னில், உளனாய்த் தேறும்; இச் சொல்லால் அவ னுடைய இல்லாமை காட்டவொண்ணாது. ஈச்வரனுளன் என்னவே ஐச்வரி யத்தை யொழிய ஈச்வரன் உளனாகக் கூடாமையால் அவனுடைய விபூதியான [ஐச்வரியமான] ஜகத்தும் உள்ளதாகத் தேறும். தேறுமிடத்து அவனுக்குச் சரீரமாகவே தேறும். [ஆக இவ்வளவும் முதலடியின் கருத்து.]

[இனி இரண்டாமடியின் கருத்து.] ஈச்வரனிலன் என்ற சொல்லாலே அவனுடைய சூந்யத்வத்தைக்காட்ட நினைத்தாயாகில், இல்லையென்பதிலும் உலகத்திற்கண்ட பொருள் கொள்ளவேணும். உலகத்தில் 'குடமில்லை' என்றால், இங்கு இல்லை என்றோ, இப்போது இல்லை என்றோ, மண்ணுருவாயிருந்த

குடமாய்ப் பிறந்ததில்லை யென்றே, தளர்ந்து ஓடுகளாய்க் கிடந்ததென்றே இவற்றிலொன்று பொருளாகக்கண்டோம். இப்படியல்லாமல் வெறுமனே குடமில்லை யென்னில், என்றைக்கும் எவ்விடத்திலும் எப்படியும் குடமில்லையென்று சொல்லிற்றாகவேணும்; அப்படியாகில் எப்படியும் குடமென்று ஒன்று அறிய உபாயமில்லையாகையால் குடமென்று சொல்லவுங்கூடாது, நினைக்கவுங்கூடாது. ஆதலால் ஒன்று இல்லை யென்பவன் அது ஒருபடியாலன்றியே மற்றைப்படியாயிருப்பதாக இசையவேணும். ஆகவே, இங்கில்லை யென்றது அங்குண்டு என்றவாறு. இப்போ இல்லை யென்றது மற்றொருபோதிலுண்டென்றவாறு. குடமில்லை யென்றது மண்ணுருண்டையாகவாதல் ஓடுகளாயாதல் இருந்ததென்றவாறு. ஆகையிப்படியால், இல்லாமை யென்பது மற்றொருபடியால் உண்மையென்பதாக முடிந்தது. இவ்விதமாகவே ஈச்வரனில்லை யென்றானுக்கும் அவன்றன்னையும் அவனது ஐச்வரியங்களையும் ஒருபடியாலுள்ளவாகக் கொண்டு மற்றைப்படியால் இல்லை யென்றதாகவேண்டும். ஆதலால் உளன் என்ற சொல்லாலே அவனும் அவனைச்வரியமும் ஸித்திக்குமாபோலே இலன் என்ற சொல்லாலும் அவன் றன்னுடைய வுண்மையும் அவனது ஐச்வரியத்தினுண்மையும் ஸித்தித்ததாயிற்று.

[உளனெனில் அவனுருவம் இவ்வுருவுகள்; உளனலனெனில் அவனருவ மிவ்வுருவுகள்.] ஈச்வரனுக்கு உளனாயிருக்குந் தன்மையாவது ஸ்தூலரூபத்தோடுகூடிய சேதநாசேதநங்களைச் சரீரமாகவுடையனாயிருக்குந் தன்மையேயாம். இனி, இலனாயிருக்குந்தன்மையாவது ஸூக்ஷ்மரூபத்தோடுகூடிய சேதநாசேதநங்களைச் சரீரமாகவுடையனாயிருக்குந்தன்மையேயாம். உபநிஷத்தில் * ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் * என்றும் * அஸதேவேதமக்ர ஆஸீத் * என்றும் ஓதப்பட்டுள்ள இடங்களில் 'ஸூக்ஷ்மசிதசித் சரீரகத்வமே அஸத்துவம்' என்று நிர்ணயிக்கப்படுவதாகத் தேறுதலால் அதனை அடியொற்றி ஆழ்வார் உளனலனெனில் அவனருவமிவ்வுருவுகள் என்றருளிச்செய்தாரென்க. 'ஈச்வரனுண்டு' என்றால் ஸ்தூலரூப ப்ரபஞ்ச விசிஷ்டத்வம் விவக்ஷிதம்; 'ஈச்வரனில்லை' என்றால் ஸூக்ஷ்மரூப ப்ரபஞ்ச விசிஷ்டத்வம் விவக்ஷிதம்; ஆக இவ்விரண்டு வகை தவிர அடியோடு சூந்யத்வமென்பது எவ்வழியாலும் ஏற்படாதென்றதாயிற்று.

பின்னடிகளின் கருத்தாவது — உளன் என்ற ப்ரதிஜ்ஞையாலே உண்மை ஏற்படுகிறது; இலன் என்ற ப்ரதிஜ்ஞையாலே இன்மை ஏற்படுகிறது. உண்மையாவது அஸ்தித்வம்; இன்மையாவது நாஸ்தித்வம். இவ்விரண்டு தருமங்களும் ஒரு பொருளை ஆச்ரயித்தேயிருக்க வேண்டுதலால் நாங்கள் சொல்லுகிற அஸ்தித்வத்திற்கு ஆச்ரயமாகவும் நீ சொல்லுகிற நாஸ்தித்வத்திற்கு ஆச்ரயமாகவும் ஒரு வஸ்து ஸித்தித்தே தீரவேண்டும். நாஸ்தி என்று இல்லைசெய்யாநிற்க எங்ஙனே ஒரு வஸ்து தேறும்? என்று ஆக்ஷேபிக்க முடியாது; ஏதோ வொரு வஸ்துவைச் சுட்டித்தானே நாஸ்தி யென்னவேண்டும்; அப்படி நாஸ்தி என்று நீ சொல்லுகிற வஸ்து எது? என்று கேட்டால் அப்போது அதனை நீ நிரூபித்தே

யாகவேண்டுமே; அனுபபத்தியே ஸாஸ்திரத்திற்கு ஆச்ரயமாகவும் வஸ்துவி னுண்மை ஸித்தித்திக நிர்ணயிக்கின்றோம். அப்படி ஸித்திக்குமளவில் அதற் குண்டான ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களோடு கூடியே அந்த வஸ்து ஸித்திக்கு மாதலால் ஸர்வதேச ஸர்வகால வ்யாபியான எம்பெருமான் ஸ்வரூபிகளும் ஸித்தித்தா னாயிற்று என்றதாம்.

இப்பாட்டின் கருத்தை இதற்கு மேற்படவும் பன்னியுரைக்க இயலாது; எவ்வளவு பன்னிப்பன்னி யுரைத்தாலும் வல்லார்வாய்க் கேட்டோர்க்கன்றித் தெளிவு பிறவாது. .... (௯)

பரந்ததண்பரவையுள் நீர்தொறும்பரந்துளன் *
பரந்தவண்டமிதென நிலவிசும்பொழிவற *
கரந்தசிலிடந்தொறும் இடந்திகழ்பொருடொறும் *
கரந்தெங்கும் பரந்துளன் இவையுண்டகரனே * (௰)

பரந்த	எங்கும் வியாபித்த	இடம் திகழ்	அவ்வவ்விடங்களிலே விளங்குகின்ற
தண் பரவையுள்	குளிர்ந்த கடலிலுள்ள	பொருள் தொறும்	ஆத்மவஸ்துக்கள் தோறும்
நீர் தொறும்	ஜலபரமாணுதோறும்	கரந்து	(வ்யாப்ய வஸ்துக்களும் அறியாதபடி) மறைந்து
பரந்த அண்டம் இது என பரந்து உளன்	விஸ்தாரமான இவ்வண்டத்தில் விருத்தமாகவேயே நெருக்கமின்றாமல் இருப்பவனும் (இப்படி)	எங்கும் பரந்து உளன்	எல்லாவிடங்களிலும் வியாபித்திராநின்றான் (யாவனெனில்;)
நிலம்	பூமியிலும்	இவை உண்ட கரன்	இவ்வஸ்துக்களை ஸம்ஹார தசையிலும் தனக்குள் ளேயடக்கித் தான் ஸ்திரமாயிருக்கும் எம்பெருமான்
விசும்பு	மேலுலகங்களிலும்		
ஒழிவு அற	ஒன்றொழியாமே		
கரந்த சில் இடம் தொறும்	அதி ஸூக்ஷ்மமாய் அற்பமான இடங்கள் தோறும்		

• • • — [பரந்ததண்பரவையுள்.] பரத்துவத்தைப் பேசுவதான இப்பதிகத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பரத்வமுள்ளதாக ஸ்தாபித்தல் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளக்கிடையானது. அந்த நாராயணத் திருநாமத்தை மேற்பதிகங்களிலே ஸ்பஷ்டமாகப் பேசியருளுகிற ஆழ்வார் இந்தப் பதிகத்திலே ஒருவாறு மறைத்தே காட்டினர். இந் ஏழாம்பாட்டில் "சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்ட கரனே" என்றது முக்கியமாக நாராயணத் திருநாமத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யேயாமென்பது ஸம்ப்ரதாயம். சுருதியென்றால் வேதம்; மிகுசுருதியென்றால் வேதாந்தமாகிய உபநிஷத்து; சுடர்மிகுசுருதி யென்றால் நாராயணநுவாகம். ஆகவே நாராயணநுவாக ஸித்தனான எம்பெருமானுக்கே இப் பதிகத்தில் பரத்துவம் பேசப்பட்டிருக்கிறதென்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஸர்வவ்யாபகத் வமே நாராயண நாமத்தின் தேர்ந்த பொருளாதலால் அதனை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார்.

பரந்து குளிர்ந்திருக்கின்ற கடலில் நீர்த்திவலைகள்தோறும் வியாபித்திரா நின்றான் என்று முதலடியில் கூறினர். சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் சாண்டில்ய

வித்யையில் — * ஏஷ ம ஆத்மா அந்தர்ஹ்ருதயே ஜ்யாயாந் ப்ருதிவ்யா ஜ்யாயாநந்தரிக்ஷாத் ஜ்யாயாந் திவோ ஜ்யாயாநேப்யோ லோகேப்ய:" என்று மிகப் பெரிதாக ஓதப்பட்டுள்ள பரம்பொருள் நீர்த்திவலையிலே வியாபி யாகின்றால் அவகாசம் அற்பமாகி நெருக்குப்பட்டிருக்குமோவென்ன, அப்படிப் பட்ட வருத்தமில்லையென்று வ்யாப்தியின் ஸௌகர்யத்தை இரண்டாமடியாற் கூறுகின்றார். ஓர் அண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அதிலே ஏகாணுவை வைத்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படி அனாகுலிதமாகவே வ்யாப்தியுள்ளதென்றவாறு.

இப்படி ஜலபரமாணுக்களிலே வியாபித்துவிடு மிவ்வளவேயோவென்ன; நில விசும்பொழிவற என்று பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் அப்படியேயென்கிறார். ஸகல பதார்த்தங்களிலும் வியாப்தியுண்டென்று சொன்னபடி. அதனையே பின்னடி களில் விவரிக்கின்றார் [கரந்தசிலிடந்தோறும் இத்யாதியால்.] இமையோடு இமைபொருந்தும்போதைக் காற்றிலே நுழையும்படியான ஸூக்ஷ்மமான அல்ப சரீரங்கள்தோறும், அந்தந்த சரீரங்களிலே ஜ்ஞாநைகாகார லக்ஷணமாய்க்கொண்டு விளங்குகின்ற ஆத்மாக்கள்தோறும் யார்க்கும் தெரியாதபடி வியாபித்திருக்கும்.

ஜீவாத்மாவானவன் சரீரத்திலே வியாபித்திருப்பது ஞானத்தினாலேயன்றி ஸ்வரூபத்தாலேயன்று; பரமாத்மா அங்ஙனன்றியே ஸ்வரூபத்தாலே எங்கும் வியாபித்திராநின்றானென்க.

இப்படி சொல்லக்கூடுமோ? ஜீவஸ்வரூபமோ அணுவாக ஓதப்பட்டது; பர மாத்ம ஸ்வரூபமோ விபுவாக ஓதப்பட்டது. அணுவஸ்துவினுள்ளே விபுவான வஸ்து குறைவற வியாபித்திருக்குமென்றால் இது எங்ஙனே ஸம்பாவிதம்? என்ன, இவையுண்டகரனே என்பது இதற்கு ஸமாதானமாகப் போதுமது. "சிறு வடிவைக்கொண்டு பெரியவற்றையெல்லாம் தன்வயிற்றிலே வைத்தால் * தாம் குழலார் வைத்த தயிருண்ட பொன்வயிறு, இவ்வேழுலகுமுண்டுமிடமுடைத்தால் என்கிறபடியே பின்னையும் அவ்வயிறே இடமுடைத்தாம்படி யிருக்கவல்ல ஸர்வ சக்தி சிறியவற்றிலே குறைவற இருக்கமாட்டானோ என்கிறார்" என்பது நம்பிள்ளையீடு.

கரன் — கர: என்ற வடசொல்விகாரம்; திடமாகவுள்ளவன் என்றபடி: திடமான ப்ரமாணமாகிய வேத வேதாந்தங்களில் வித்தகன் என்றவாறு.

ஜாதியானது வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே எம்பெரு மான் பதார்த்தங்கள்தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திப்பன் என்பது "பரந்தவண்டமி தெனப் பரந்துளன்" என்றதினால் அநுஸந்தேயம். பரிஸமாப்ய வர்த்தித்வமாவது 'ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் 'ஸ்வரூபம் ஸமாப்தமாயிற்று' என்னும்படியாக நிறைந் திருக்கை. "வ்யாப்தனுக்கு ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வமாவது ஓரொரு உபாயஸூவ ஜீவந்யாயமே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல சக்தியுடைத்தாயிருக்கை; அல்லது வஸ்துதோறும் ஸ்வரூப வ்யாப்தியன்று; இது கொள்ளில் வஹுவி வஸ்ராவிக்கு விருத்தமாம்; இத்தை அகடிதகடநா சக்தியாலே நிர்வஹிக்கில் விருத்தஸமுச்சயங்கொள்ளும் பரமதங்களிற்படியாம்" என்று சில ஆசார்யர்கள்

திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்கள். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் இரண்டாவது அத்யாயத்தில் முதற்பாதத்திலுள்ள க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்த்யதிகரணத்தில் "ஶ்ருதேஸ்து ஶப்தமூலத்வாத்;" என்னும் ஸூத்ரத்தின் வியாக்கியானத்தில் [வேதார்த்த ஸாரத்தில்] "யதா ஜாதிவாசிநாம் ஜாதௌ ஸமாப்திஷு" என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தி நோக்கத்தக்கது. "ஒன்றுந்தேவு மென்கிற திருவாய்மொழியின் [4-10-1.] ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி ப்ரவேசத்தில் "ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்யவர்த்திக்குமென்றால் அசித் பதார்த்தத்துக்கு இது கூடும் என்றிருப்பர்கள்; பரமசேதநனுமிருப்பா னொருவன் பரிஸமாப்யவர்த்திக்குமென்றால் இது கூடாதென்று ஸம்ஶயிப்பர்கள்" என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்திருக்கையாலே 'ஈச்வரனுக்கு வஸ்துதோறும் ஸ்வரூபத்தால் பரிஸமாப்யவர்த்தித்வம் கூடாதென்கிற கொள்கை நம்பிள்ளைக்கு மிக முன்னமேயே சில ஆசார்யர்களின் கொள்கையாக இருந்ததென்று புலப்படாநின்றது. ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேசிகன் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் ஈச்வரபரிச்சேதத்தில்— "வ்யாப்ய வ்ருத்தி: ப்ரவ்ருத்தே பரிபூர்ணவேத்யாஸ்ய:" என்று தொடங்கிப் பல விகல்ப தூஷணங்கள் பண்ணிக்கொண்டுபோய் "ஸாவயவத்வேபி "க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்திர் நிரவயவத்வ ஶப்தகோபோ வா இதி பரிசோத்ய "ஶ்ருதேஸ்து... இத்யாதிபி: பரிஹாரஸ்ய ஸூத்ரகாரேண ஸ்வயமேவ ப்ரதிபாதிதத்வாத்." அதோ யதாஸம் ஸர்வபூர்ணவ ஸமாநமேவ" என்றருளிச்செய்திருக்கையாலே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளத்தையே தேசிகனும் தழுவியருளினார் எனப் பொருந்தும். .... (௧0)

கரவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை •
வரனவில்திறல்வலி அளிபொறையாய்நின்ற •
பரனடிமேல் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் •
நிரனிறையாயிரத்து இவைபத்தும் வீடே. • (௧௧)

கரம்	திடமான	வலி	(எதையும் தூக்கவல்ல) பலமென்ன
விசும்பு	ஆகாசமென்ன	அளி	குளிர்ச்சியென்ன
எரி	அக்னியென்ன	பொறை	எதையும் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பதாகிற க்ஷமையென்ன
வளி	வாயுவென்ன	ஆய் நின்ற	ஆகிய இத்தருமங்களெல்லாம் தன்வசமாயிருக்கப்பெற்ற
நீர்	ஜலமென்ன	பரன்	ஸர்வேச்வரனுடைய
நிலம்	பூமியென்ன (ஆகிய)	அடி மேல்	திருவடிவிஷயமாக
இவை மிசை	இவற்றின்மீதுள்ள [இவற்றிற்கு ஸ்வபாவங்களாயுள்ள]	குருகூர் சடகோபன் சொல்	திருநகரியில் திருவவதரித்த நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த
வரன்	சிறந்த		
நவில்	சப்தமென்ன		
திறல்	(கொளுத்தும்) சக்தியென்ன		

நிரல் நிறை	சப்தபூர்த்தியும் அர்த்த பூர்த்தியுங்கொண்ட	இவை பத்தும்	இப்பத்துப்பாசுரமும்
ஆயிரத்து	ஆயிரம் பாசுரங்களிலே	வீடு	மோக்ஷப்ராபகம்.

• • • — [கரவிசும்பெரிவளி.] இது திருநாமப்பாட்டு எனப்படும். இப் பதிகம் கற்பார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது இது. இவை பத்தும்வீடே யென்றது இப் பத்துப் பாசுரமும் வீடாகிய மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தைத் தர வல்லது என்றபடி.

பரனடிமேல் குருகூர்ச் சடகோபன்சொன்ன ஆயிரத்தில் இப்பத்தும் வீடளிக்குமென்க. பரனுக்கு அடைமொழியாய் நிற்பன முன்னிரண்டடிகள். முதலடியில் ஐந்து பூதங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. இரண்டாமடியில் அந்தப் பூதங்களின் குணங்கள் முறையே சொல்லப்படுகின்றன.

(1) விசும்பு - ஆகாசம்; அதன் குணம் - நவில் - சப்தம்.
(2) எரி - அக்நி; அதன் குணம் - திறல் - தஹநசக்தி.
(3) வளி - வாயு; அதன் குணம் - வலி - மிடுக்கு.
(4) நீர் - ஜலம்; அதன் குணம் - அளி - குளிர்ச்சி.
(5) நிலம் - பூமி; அதன் குணம் - பொறை - க்ஷமை.

என்று உணர்க.

இவையாய்நின்ற பரன் என்றது — இப்படிப்பட்ட பூதங்களையும் அவற்றின் குணங்களையும் உண்டாக்கி அவையெல்லாம் தானிட்ட வழக்காம்படி நிற்கின்ற பரமபுருஷன் என்றபடி. பஞ்சபூதங்களையும் அவற்றின் குணங்களையும் சொன்னது மற்றுமுள்ள தத்துவங்களையுஞ் சொன்னபடியாய் லீலாவிபூதி முழுவதையுஞ் சொல்லிற்றாகி, நித்ய விபூதிக்கும் அது உபலக்ஷணமாகி, ஆக உபய விபூதி நிர்வாஹகனாயிருக்கிற பரமபுருஷனென்றதாயிற்று. அவனது திருவடிகளின் மேலே குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்னவாயிரமென்க. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி முதலிய எல்லாவற்றையும் விஷயமாகக்கொண்டு அருளிச்செய்யப்பட்டதாயிருக்க அடிமேற் சொன்னதாக அருளிச்செய்ததென்? எனில்; இது உபசாரவழக்கு.

குருகூர்ச்சடகோபன் சொல் — 'குருகா' என்னும் வடசொல் குருகையென திரிந்தது. ஆழ்வார் திருநகரி வடமொழியில் 'குருகாபுரீ' என வழங்கப்பட்டது; அதுவே தமிழில் குருகூரென வழங்கலாயிற்று. சடகோபன் — கர்ப்பத்திலிருக்கும்பொழுது ஞானமுடையவரா யிருக்கிற குழந்தைகளைப் பிறந்தவுடனே தனது ஸ்பர்சத்தால் அஜ்ஞானத்துக்கு உள்ளாக்கி அழுதல் அரற்றுதல் முதலியன செய்யும்படி பண்ணிவிடுந்தன்மையான சடமென்னும் வாயு இவரையும் பிறந்தபொழுது தொடுதற்குவர, அப்பொழுது இவர் அதனை ஹுங்காரத்தால் ஓட்டியொழித்ததனால் இவர்க்குச் சடகோபர் என்று திருநாமமாயிற்று.

ஆழ்வார்தாமே குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன என்று பிறர்போலக் கூறினது கவிஸம்ப்ரதாயம். பக்தி தலையெடுத்துத் திவ்யப் ப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்கிற ஆழ்வார் தமது திருநாமத்தை கீர்த்தித்துக் கொள்வது —

பின்புள்ளார் ஆதரித்துப் பரிக்ரஹித்தற் பொருட்டாம். வேதத்தில் * [illegible] * [illegible] * என்பனபோன்ற நிர்த்தேசங்கள் ஆப்திக்கு உடலாக அமைந்தவைபோலே இதுவும் அமைக்கப்பெற்றதென்று கொள்க. ஸ்ரீராமாயணத்தில் பாலகாண்டத்தில் நான்காவது ஸர்க்கத்தில் * [illegible] | [illegible] ப்ராப்தராஜ்யஸ்ய ராமஸ்ய வால்மீகிர் பகவாந் ருஷி: சகார சரிதம் க்ருத்ஸ்நம் விசித்ரபதமாத்மவாந்." என்று வால்மீகிமுனிவர் தாமே சொல்லிக்கொண்டிருப்பதும் இங்கு உணரத்தக்கது.

நிரனிறையாயிரத்து என்றவிடத்து ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்; — "நிரல்நிறை என்னுதல், நேர் நிறை என்னுதல். நிரல் நிறை என்றபோது சப்தங்களும் நிறைந்து அர்த்தங்களும் புஷ்கலமாயிருக்கை. நேர் நிறை என்றபோது நேரே நிறுத்தப்படுகை. * [illegible] * என்கிறபடியே லக்ஷணங்களிற் குறையாமே எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நிரையும் க்ரமத்திலே நிறுத்தப்படுகை."

ஆயிரம் — ஆயிரம் பாசுரம் பாடவேணுமென்று ஆழ்வார் ஸங்கல்பஞ்செய்து கொண்டு அருளிச்செய்யப்புகவில்லை; * மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவராகையாலே ஆயிரம் பாசுரங்கள் தம் திருவாக்கில் அவதரிக்குமென்றுணர்ந்து அருளிச் செய்தபடி. எம்பெருமான் விஷயத்திலே ஆயிரம் பாசுரம் பேசியல்லது தரிக்க மாட்டாத தம்முடைய நிலைமையைக்கொண்டு அருளிச்செய்தபடியாகவுமாம்.

எம்பெருமானுக்கு இங்ஙனே ஒரு ஆயிரம் பாடல் அமைந்த அதிசயத்தைப்பற்றிக் கம்பர் சடகோபரந்தாதியில் இட்ட செய்யுள் காண்மின்;— "சோராதவுளவோ பெருஞ் செல்வர்க்கு வேதஞ் செப்பும், பேராயிரந் திண்பெரும்புயமாயிரம் செய்துழாய்த், தாரார் முடியாயிரம் குருகூர்ச் சடகோபன்சொன்ன, ஆராவமுதக்கவியாயிரமவ்வரியினுக்கே." (சஉ.) என்பதாம். இதன் கருத்தாவது— ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு வேதங்களெடுத்துரைத்த திருநாமங்கள் ஆயிரம்; வலிய பெரிய தோள்கள் ஆயிரம்; திருத்துழாய்மாலை பொருந்திய திருமுடிகள் ஆயிரம். இப்படி எல்லாம் ஆயிரமாகவே அமையப்பெற்றுள்ள எம்பெருமானுக்கு நம்மாழ்வார் பாடிய அமுதம்போன்ற பாசுரங்கள் ஆயிரமும் அமைந்தன; பெருஞ் செல்வ முடையார்க்கு மற்றுஞ் சேராத பொருள்களு முண்டோ? பெருஞ் செல்வமுடையார்க்கே மென்மேலும் பெருஞ் செல்வம்வந்து சேருவது என்பதாம்.

இவைபத்தும் வீடு — இப்பத்துப்பாசுரங்களும் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளின்மேலே விடப்பட்டன — ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன என்னும் பொருளுரைப்ப. (கக)

முதல் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

―――

ஸ்ரீ:

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

(தனியன்.)

அல்லும் பகலு மனுபவிப்பார் தங்களுக்குச்
சொல்லும் பொருளுந் தொகுத்துரைத்தான் — நல்ல
மணவாள மாமுனிவன் மாறன் மறைக்குத்
தணவாநூற் றந்தாதி தான்.

பதவுரை.

அல்லும் பகலும்	இரவும் பகலுமாகிய எப்பொழுதும்	மாறன் மறைக்கு	நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த தமிழ் வேதமான திருவாய்மொழிக்கு
சொல்லும் பொருளும்	(இனிமையான) சொற்களையும் பொருள்களையும்	தணவா நூற்றந்தாதி	மிகவும் பொருந்தின நூற்றந்தாதியை
அநுபவிப்பார் தங்களுக்கு	(நெஞ்சு குளிரும்படி) அநுபவிக்கவிரும்புமவர்கட்காக,	தொகுத்து உரைத்தான்	ஸங்க்ரஹமாக அருளிச் செய்தார்.
நல்ல மணவாள மாமுனிவன் தான்	நன்மை பொருந்திய மணவாள மாமுனிகள்		

• • • — நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியில் ஒவ்வொரு பதிகத்திற்கும் ஸாரஸங்க்ரஹமாக மணவாளமாமுனிகள் ஒவ்வொரு வெண்பா அருளிச்செய்து, அது 'திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி' என்று ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. சிலர் அழகிய சொல்தொடையமைந்த ப்ரபந்தங்களை அநுபவிக்க விரும்புவர்கள்; சிலர் அழகிய பொருட் பொலிவு அமைந்த ப்ரபந்தங்களை அநுபவிக்க விரும்புவர்கள். சிலர் சொற்செறிவு, பொருட்பொலிவு என்ற இரண்டு அமைதியும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்ற ப்ரபந்தங்களைக்கொண்டு போதுபோக்க விரும்புவர். இந்தத் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சப்த ஸந்தர்ப்பத்தின் காம்பீர்யத்தினாலும் அர்த்தஸ்வாரஸ்யத்தினாலும் நெஞ்சைக் கவரவல்லதாதலால், அல்லும் பகலும் சொல்லும் பொருளுமநுபவிக்க ஆசைப்படுமவர்கட்கு ஏற்ற விருந்தாக அமைந்தது என்க.

ஒவ்வொரு திருவாய்மொழிக்கும் எது ஸாரமான பொருளோ அது இதில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் அமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு பாட்டிலும் நம்மாழ்வாருடைய திருநாமமும் அவருடைய துதியும் அமைந்துள்ளது. திருவாய்மொழியின் ஒவ்வொரு பதிகத்தின் தொடக்கச்சொல்லே இப்பாசுரங்கட்கும் தொடக்கச் சொல்லாக அமைந்துள்ளது. அவ்வளவு மாத்திரமன்றியே இப் ப்ரபந்தமும்

அந்தாதித் தொடையிலே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே இத்தனை ஸ்வாரஸ்யங்களோடுகூடின ப்ரபந்தம் இவ்வுலகத்தில் வேறொன்றில்லையென்பது வெளிப்படை. மணவாளமாமுனிகளின் ஒப்புயர்வற்ற ஆராய்ச்சித் திறனையும் இனிய எளிய சொற்களால் பாடுந்திறனும் இதிற் புலனாகும். .... (*)

(மற்றொரு தனியன்.)

மன்னு புகழ்சேர் மணவாள மாமுனிவன்
தன்னருளா லுட்பொருள்கள் தன்னுடனே — சொன்ன
திருவாய் மொழிநூற்றந் தாதியாந் தேனை
ஒருவா தருந்துநெஞ்சே யுற்று.

பதவுரை.

நெஞ்சே	மனமே!	சொன்ன	அருளிச்செய்த
மன்னு புகழ் சேர்	நிலைபெற்ற கீர்த்தியை யுடையரான	திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ஆம் தேனை	திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியாகிற தேனை
மணவாளமாமுனிவன் —;		ஒருவாது	இடைவிடாமல்
தன் அருளால்	தமது கிருபையினாலே	உற்று	ஊன்றி
உள் பொருள்கள் தன்னுடனே	ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் அமையும்படி	அருந்து	பருகக்கடவை.

* * * — "பாலோடமுதன்னவாயிரம்" என்றும் "தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்றும் "கேட்டு ஆரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரம மதுரமான திருவாய்மொழியின் ஸாரமான இந்த நூற்றந்தாதிப் ப்ரபந்தம் அது தன்னிற் காட்டிலும் அத்யந்த மதுரமானதையாலே "திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியாந் தேன்" எனப்பட்டது. உலகத்திலுள்ள தேனானது வாயினால் மாத்திரம் பருகத்தக்கது; இந்தத் தேன் வாயினாலும் நெஞ்சினாலும் பருகத்தக்கது; வாயினாற் பருகாவிடினும் நெஞ்சினாலாவது பருகினாற் போதுமென்பது தோன்ற "நெஞ்சே! திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியாந் தேனை அருந்து" எனப்பட்டது. எப்போதும் இப் ப்ரபந்தத்தைத் தியானிக்கவேணுமென்றபடி. .... (*)

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியில்,
முதற்பத்து முதல் திருவாய்மொழிக்கான பாசுரம்.

உயர்வே பரன்படியை உள்ளதெல்லாந் தான்கண்டு *
உயர்வேத நேர்கொண் டுரைத்து * — மயர்வேதும்
வாராமல் மானிடரை வாழ்விக்கும் மாறன் சொல் *
வேராகவே விளையும் வீடு.

பதவுரை.

உயர்வு எய்	உயர்த்தி பொருந்திய	மயர்வு ஏதும் வாராமல்	சிறிது அஜ்ஞானமும் தலைகாட்டாதபடியாக
பரன்	பரமபுருஷனுடைய	மானிடரை	மனிதர்களை
படி உள்ளதை எல்லாம்	ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களாயிருப்பவற்றை யடங்கலும்	வாழ்விக்கும்	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின
தான் கண்டு	தாம் ஸாக்ஷாத்கரித்து	மாறன்	நம்மாழ்வாருடைய
உயர் வேதம் நேர் கொண்டு	உயர்ந்த ப்ரமாணமாகிய ச்ருதியின் சாயையாலே	சொல் வேர் ஆக	ஸ்ரீஸூக்தியடியாக
உரைத்து	அருளிச்செய்து,	வீடு விளையும்	மோக்ஷமுண்டாகும்.

கருத்து.— முதல் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய பரத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. * ஆயவை யாயவையாய் நின்றவர் என்றும் * முழுதுண்ட பரபரன் என்றும் * அளிவொறையாய்நின்ற பரன் என்றும் பரத்வமேயாயிற்று இதிற் சொன்னது.

உள்ளதெல்லாம் தான் கண்டு = கல்யாணகுணயுக்தன், நித்யவிபூதிநாதன், விலக்ஷண விக்ரஹ விசிஷ்டன் என்பன முதற்பாட்டில்; முதற்பாட்டிற் சொன்ன கல்யாணகுணங்களுக்கு ஆச்ரயமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் சேதன அசேதன விலக்ஷணமென்பது இரண்டாம் பாட்டில்; நித்ய விபூதியோடொக்கவே நியமென்கிற ஆகாரத்தாலே உத்தேச்யமாய்த் தோற்றுகிற லீலாவிபூதியோகம் மூன்றாம் பாட்டில்; அந்த லீலாவிபூதியின் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதீனமென்பது நாலாம் பாட்டில்; அந்த லீலாவிபூதியின் ஸ்திதியும் அவனதீனமென்பது ஐந்தாம் பாட்டில்; அதன் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனதீனமென்பது ஆறாம் பாட்டில்; ஜகத்துக்கும் ஈச்வரனுக்குமுண்டான சரீராத்மபாவம் ஏழாம் பாட்டில்; த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யவாத நிரஸநம் எட்டாம் பாட்டில்; சூந்யவாதி நிரஸநம் ஒன்பதாம் பாட்டில்; வ்யாப்தி ஸௌகர்யம் பத்தாம் பாட்டில்; ஆக இப்படி உள்ளதெல்லாவற்றையும் * दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम् = திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பச்ய மே யோகமைச்வரம்." என்னுமாபோலே * மயர்வறமதிநலமருளப் பெறுகையாலே அவன் நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே காட்டக்கண்டு.

உயர்வேத நேர்கொண்டு உரைத்து = எம்பெருமானுடைய பரத்வம் மேல் இரண்டாம் பத்தில் * திண்ணன்வீடுமுதல்முழுதுமாய் என்கிற இரண்டாந் திருவாய்மொழியிலும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அங்கு இதிஹாஸ புராண ப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்யப்படுகிறதென்றும் இங்கு ச்ருதிச் சாயையாலே அருளிச் செய்யப்படுகிறதென்றும் வாசியுண்டாகையாலே அது தெரியுமாறு "வேத நேர்கொண்டுரைத்து" எனப்பட்டது. "உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்டசுரனே" என்று ஆழ்வாராலும் இது வாய்விட்டுரைக்கப்பட்டதாயிற்று. ஆழ்வார் "சுடர்மிகு சுருதி" என்றதனால் இவர் "உயர் வேதம்" என்றார்.

மயர்வு ஏதும் வாராமல் = ஆழ்வாருடைய மயர்வை எம்பெருமான் போக்கினான்; ஸம்ஸாரிகளுடைய மயர்வை ஆழ்வார் போக்கினார் என்க. அடியோடு ஜ்ஞானமேயில்லாமையும், ஒன்றை வேறொன்றாக அறிகையும், அதுவோ இதுவோவென்று ஸந்தேஹங்கொள்ளுதலும், தெரிந்ததை மறந்தொழிதலுமாகிற இவையெல்லாம் மயர்வு எனப்படும்; அது மானிடர்க்கு வாராமல் ஸ்ரீஸூக்திகளைத் தந்தருளி ஆழ்வார் வாழ்வித்தாராயிற்று.

உரைத்து மானிடரை வாழ்விக்கும் = அநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்நாசார்யரென்றும் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யரென்றும் ஆசார்யர்கள் இருவகைப்படுவர்: திருக்கோட்டியூர்நம்பிபோல்வாரைப்போலே பலகால் துவளவைத்து வருத்தி உபதேசிக்கும் ஆசார்யர்கள் அநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்நாசார்யரெனப்படுவர். * மூலைக்கடுப் பாலே தரையிலே பீச்சுவாரைப்போலே * பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொண்டு தம்பேறாக சிஷ்யர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் ஆசாரியர் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்ய ரெனப்படுவர். அறிவிலிகளான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறவளவில் ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தராய் ஆத்மகுணங்கள் நிரம்பியவராய் நன்கு உபஸத்தி பண்ணினவர்களான சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கவேண்டும் அர்த்த விசேஷங்களை பகவத்விமுகராய்ப் ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் அநுவர்த்தந ஹீநரானவர்களுக்கும் வலியப்பிடித்து உபதேசிப்பது பரமக்ருபையினாலன்றோ. "ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமான்" என்று நித்ய விபூதியிலுள்ளாரோடொக்க லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் எம்பெருமானோடு ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்க இவர்கள் அவனை இழந்துகிடக்க வொண்ணாதென்கிற ஸம்பந்த ஜ்ஞானமும் "கண்டு ஆற்றேனுலகியற்கை" என்று இவர்கள் ஸம்ஸாரத்திற்படுகிற அனர்த்தங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத ஸ்வபாவமும், ஈச்வரன் கைவிட்டவர்களையும் திருத்தியல்லது நிற்கமாட்டாத கரைபுரண்ட காருண்யத்தைக் கிளப்பிவிடும்: அப்படிப்பட்ட காருண்யத்தினால் ஸம்ஸாரிகளுக்கு அரிய பெரிய ஆழ்பொருள்களை ஸ்வாநுபவ வ்யாஜத்தாலும் உபதேசரூபமாகவும் வெளியிட்டு வாழ்ச்சியை உண்டுபண்ணினார் ஆழ்வார்.

மாறன் சொல்லேராகவே விளையும் வீடு = வேர் இன்றி விருக்ஷம் விளம்பாதவாறுபோல, ஆழ்வாரருளிச்செயலின்றி மோக்ஷம் விளையாதென்று காட்டினபடி.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீகாஞ்சீ அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதியில் இத்திருவாய்மொழிக்கான ச்லோகம்.

ஸகுணாதிகெ ஶ்ரீஶதகெ ப்ரதமெ ததாதெள
ஸம்பூர்ணாக்ருதிவிஸ்த்ருதிவைபவதீஶம் |
ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய ப்ரஸாதஜாத்ருஶதத்த்வதீயான்
தத்பாதஸேவாமோக்ஷதானாஞ்ஜலிக்ருதமுவ ||

இதன் கருத்து:— திருவாய்மொழி முதற்பத்தின் முதற்பதிகத்தில், திருக்கல்யாண குணங்களோடும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடும் விபூதியோடும் கூடிய எம்பெருமானை அவன்றன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே நன்றாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்ற நம்மாழ்வார் "தொழுதெழு என் மனனே!" என்று அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தொழுகையிலே ஒருப்பட்ட நெஞ்சையுடையராயினர் — என்றவாறு.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து

இரண்டாந்திருவாய்மொழி — வீடுமின்முற்றவும்.

அவதாரிகை.

முமுக்ஷுக்கள் உபஜீவிக்கவேண்டியதான மோக்ஷசாஸ்த்ரம் முக்யமாக இரண்டு விஷயங்களை நோக்கியிருக்கும்; அவையாவன — தத்துவமும், உபாஸநமும். இன்னது தத்துவமென்றும், அதன் ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகள் இப்படிப்பட்டவையென்றும் விவரிப்பதான சாஸ்திரம் தத்வபர சாஸ்த்ரமெனப்படும். அந்தத் தத்துவத்தைக் கிட்டுவதற்கான வழிகளை [— உபாயங்களை] வெளியிடுகின்ற சாஸ்த்ரம் உபாஸநபர சாஸ்த்ரமெனப்படும். வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களில் தலையான ப்ரஹ்மஸூத்ரம் நான்கு அத்யாயங்கள்கொண்டதென்பது ப்ரஸித்தம். அந்த நான்கு அத்யாயங்கள் வகுவபூர்விகடு [பூர்வத்விகம்] என்றும், உத்தரவிகடு [உத்தரத்விகம்] என்றும் இரண்டு பகுதியாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஸமந்வயாத்யாயம், அவிரோதாத்யாயம், ஸாதநாத்யாயம் பலாத்யாயம் என்று பெயரிடப்பெற்றிருக்கின்ற அந்த நான்கு அத்யாயங்களுள் முன்னிரண்டு அத்யாயங்கள் தத்வபரமென்றும் பின்னிரண்டு அத்யாயங்கள் உபாயபரமென்றும் ஆசார்யர்களால் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருப்பது இங்கு உணரத்தக்கது. பலத்தைச் சொல்லுவதான நான்காவது அத்யாயத்தையும் மூன்றாவது அத்யாயத்தோடொக்க உபாயபரமாகச் சொல்லிவிடலாமோ வென்னில்; பலன் உபாயஸாத்யமாகையாலே சொல்லக் குறையில்லையென்று ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம்.

அப்படிப்பட்ட ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்த சாஸ்த்ரமே திருவாய்மொழியாகிய த்ராவிட வேதாந்த சாஸ்த்ரமாக வடிவெடுத்திருப்பதால் அந்த சாஸ்த்ரத்தின் விஷயங்களை இந்த சாஸ்த்ரத்திலும் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளனவென்றும், முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகள் ஸ்பஷ்டமாகவே தத்வபரமாகவும் உபாஸநபரமாகவும் அவதரித்துள்ளனவென்றும் நம் ஆசார்யர்கள் அழகாக நிர்வஹித்தருள்வர்கள். ஸ்ரீ நாஞ்சீயர் அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த ஸாரீரக ஆழிவொலை [illegible] என்கிற ஸ்ரீகோசத்தில் இவ்விஷயம் பரக்க நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளமை காணத்தக்கது. ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனும் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளியில் ஆதௌ ஸாரீரக [illegible] விஶிஷ்ட [illegible] என்றும், த்ரமிடோபநிஷத் ஸாரத்தில்

* விகாஸ்யம் ஆஷ்டாங்கஸித்தி ரூபாஸ்யாபி மதீக்ஷித்ஸ்யாபி ஸதா யதீஸ்வர ஸோஸ்வரா ச்ருதிபிர்வா தக்ஷம் ஸ்வஸ்வரூபேண | தஸ்யாதன மாயாவிசேஷ நிர்விகல்பஸாக்ஷிணா தே க்ருதீ ஸாரஸ்ரமம் ஸ்வதந்த்ரம் ஸம் ஸ்ராஜ்ய க்ருபயா || * என்றும் அருளிச்செய்துள்ளார்.

இப்படிப் பட்ட நிர்வாஹ ப்ரக்ரியையிலே முதல் திருவாய்மொழியானது தத்வபரமென்றும் இந்த இரண்டாந்திருவாய்மொழியானது உபாயபரமென்றும் விளங்காநின்றது. ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் ஸமந்வயாத்யாயமென்று சொல்லப் படுகிற முதலத்யாயமானது ஸகல வேதாந்த வாக்யங்களும் பரப்ரஹ்மத்தினி டத்திலே நன்றாகப் பொருந்துமென்பதையும், அவிரோதாத்யாயமென்று சொல் லப்படுகிற இரண்டாவது அத்யாயமானது அப்படி நிர்ணயிக்கப்பட்ட வஸ்து வுக்கு பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளால் ஒரு பாதையுமில்லையென்பதும் நிரூபிக்கப்படு வதுபோல, இந்த திருவாய்மொழியில் முதலேழு பாட்டாலே ஸமந்வயாத்யா யத்தின் அர்த்தம் மூதலிக்கப்பட்டது. மேல், * சுரரறிவருநிலை * உளனெனி லுளன் * என்கிற இரண்டு பாட்டாலும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால்வரும் பாதை யில்லாமைசொல்லும் முகத்தாலே அவிரோதாத்யாயத்தின் அர்த்தம் மூதலிக்கப் பட்டது. ஆனதுபற்றியே 'தத்வபரமாகச் சொல்லவேண்டுவதெல்லாம் சொல் லிற்று முதற்றிருவாய்மொழியிலே" என்று ஈடு முப்பத்தாறாயிரத்தி லருளிச் செய்யப்பட்டது.

இனி உபாயவிஷயமாகச் சொல்லவேண்டுவதைச் சொல்லுகிறது இந்த இரண்டாந் திருவாய்மொழி. தேசிகன் ந்யாஸதிலகத்தில் * நாநாசப்தாதி பேதாத் ச்ருதிஷு விஹிததயா ஸத்விதே ஸத்யுகாரேரோ: * என்று அருளிச்செய்தபடியே வேதாந்த ஸித்தமான உபாயம் பக்தி யென்றும் ப்ர பத்தியென்றும் இரண்டுவகைப்பட்டதாதலால் அவற்றுள் எந்த வுபாயத்தை இந்தத் திருவாய்மொழி தெரிவிக்கின்றதென்னில்; எம்பெருமானார்க்கு முன் புள்ள முதலிகள் ப்ரபத்தியே இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு நோக்கு என்று நிர்வஹித்துப் போந்தார்கள். எம்பெருமானார்தாமும் அப்படியே நிர்வஹித்து வந்து ஸ்ரீபாஷ்யமருளிச் செய்தபின்பு பக்திபரமாக நிர்வஹித்தருளினாராம். ஏனென்னில்; ஸ்ரீபாஷ்யத்துக்கு மூலமான ப்ரஹ்மஸூத்ரமும் திருவாய்மொழி யும் ஐககண்ட்யம் பொருந்தியதாக அமையவேண்டுதலால் ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு பக்தி பரத்வமும் இதற்கு ப்ரபத்தி பரத்வமுமானால் ஐககண்ட்யம் குன்றிய தாகுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி உபயவேதாந்தத்திற்கும் ஒரே நோக்கு என்று நிர்வஹிப்பாரானார் — என்க.

ஆனால் திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற பக்தி ஸாதந பக்தி என்று நினைக்கவேண்டா; பின்னை என்னென்னில்; ஸாத்யபக்தி என்பதாம்; அதாவது பரமபக்தி எனப்படும். புருஷார்த்தரூபமாக ப்ரார்த்திக்கப்படுகிற பக்தி பலபக்தி யெனப்படும். ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் * தவாம்ருத

ஸஹ்ருதயீ ரூபஸ்து தே * என்று ப்ரார்த்திக்கின்றாரே, அந்த பக்தி ஸாதநபக்தி யன்றே; ஸாத்யபக்தியேயன்றோ. ப்ரயோஜனத்திற்கு முன் பரிபோதும் இவ் வமயமாம் இது. இப்படிப்பட்ட பக்தியே ஆழ்வார்க்கு உள்ளதாதலால் இது தன்னையே பிறர்க்கு உபதேசித்தருளுகிறார்.

மேல்திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வார்க்கு நிகழ்ந்த பகவதநுபவம் ஒரு பெரிய நிரூபண்போலே யிருந்தது; இவர் இப்போது செஞ்சொழிந்திருந்து பிறர்க்கு உபதேசிக்கத் தொடங்கிவிட்டாரே, இது எங்ஙனே? மேல் நாம் அநுபவித்த விஷயத்தை எல்லை கண்டு விட்டாரோ? அல்லது, நாம் அநுபவித்தது போதுமென்று விரக்தியடைந்துவிட்டாரோ? என்னில்; இரண்டும் சொல்ல முடியாது. * தனக்கும் தன் தன்மையறிவரியான் * என்கிறபடியே எம்பெருமான் தன்னாலும் எல்லைகாண முடியாததான அவ்விஷயம் இவர்தமக்கு எல்லை கண்டதாக எங்ஙனே ஆகும்? * கொள்ளமாளாவின்பவெள்ளம் * என்று கொள்ளக் கொள்ள மாளாத இன்பவெள்ளமாயன்றோ அவ்விஷயமிருப்பது. ஆழ்வாருடைய ஆசையைப் பார்த்தாலோ * காதல் கடலின் மிகப்பெரிதால் * மண்ணினிஞாலமும் ஏழ்கடலும் நீள்விசும்பும் கழியப்பெரிதால் சூழ்ந்து அதனிற் பெரிய என்னவா * என்று தாமே அருளிச்செய்தபடியே மிகவும் பெருகிப் போகின்றது. ஆகவே, அநுபவிக்கப்படும் விஷயமாகிய பகவத்விஷயமும் அளக்கமாட்டாததாய், அநுபவிக்கிறவராகிய தம்முடைய காதலும் அளவுபடமாட்டாததாய் இருக்கையாலே அநுபவத்தில் நின்றும் இவர் மீள்வதற்கு வழியில்லை.

ஒரு விஷயத்தைச் சிறிதுகாலம் அநுபவித்தால் அதே விஷயத்தில் மற்றொருகால் விரக்தியுண்டாகக் காணுகின்றோம்; அப்படியே ஆழ்வார் தமக்கும் சிறிது பகவத்விஷயாநுபவத்தில் விரக்திபிறந்துவிட்டதோ என்னில்; * எப்பொழுதும் நாள் திங்கள் ஆண்டூழியூழிதொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாராவமுதமே * என்னும்படி தெவிட்டாத அமுதமாயிருக்குமே ஆழ்வார்க்கு பகவத்விஷயம். அப்படியிருக்க அநுபவத்தில் நின்றும் கையொழிந்து உபதேசத்திலே எங்ஙனே கைவைத்தார்? நாம் உபதேசமுகத்தாலே ஆசார்ய பதவியை நிர்வஹிக்கவேணுமென விரும்பினார் என்னவும் போகாது; * நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன் * என்றும் * தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன் * என்றும் தம்மை மிகத்தாழ்வாக அநுஸந்தித்துக் கொள்ளுமியல்வினரான ஆழ்வார்க்கு அப்படிப்பட்ட விருப்பம் உண்டாக ப்ரஸக்தியில்லையே. ஆகில் அநுபவத்தைவிட்டு உபதேசத்திலே இப்போது இவர் ஊன்றினது என் என்னில்; அநுபவத்தின் முதிர்ச்சி இருந்தபடி.

அதாவது என்னென்னில்; தாம் அநுபவிக்கும் பகவத்விஷயம் தனியே அநுபவிக்கக்கூடியதல்லாமையாலே “[illegible] மச்சித்தா மத்கதப்ராணா: போதயந்த: பரஸ்பரம்” என்று கீதாசார்யன் பணித்தபடியே பிறரோடு கூடியே போதுபோக்கித் தரிக்கவேண்டி

யவரான தாம் அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளைப் பெறுதற்காக நாற்புறமும் கண் வைத்துப்பார்த்தார்; எல்லாரும் ஸம்ஸாரிகளாயிருந்தனர்; தாம் பகவத்விஷயத்திலே ஊன்றி யிருக்கிறப்போலே அவர்கள் விஷயாந்தரங்களிலே ஊன்றியிருக்கக் கண்டார் ஆழ்வார். அன்னவர்களுடைய அநர்த்தத்தைத் தவிர்க்காமல் நிற்கமாட்டிற்றிலர். அவர்களை எப்படி மீட்கலாமென்று பார்த்தார். 'இவர்களோ சேதநராயிருந்தார்கள்; விஷயாந்தரங்களிலே வாஸியறிந்து தீயவற்றைக் கழித்து நல்லவற்றைக் கைக்கொள்பவராயிராநின்றார்கள்; ஸாப்பாடு முதலானவற்றிலும் நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து நல்லவற்றைப் பரிக்ரஹிக்கவும் தீயவற்றைப் பரிஹரிக்கவும் வல்லவரான இவர்கள் இன்னும் சிறிது ஆராய்ச்சியைச் செலுத்தமாட்டாதே யிராநின்றார்கள்; பகவத்விஷயத்தின் நன்மையையும் விஷயாந்தரங்களின் தீமையையும் நாம் எடுத்துக்காட்டினால் உண்மையை ஆராய்ந்து பார்த்து ஹேயவிஷயங்களைவிட்டு உபாதேய விஷயத்தைப் பற்றக் கூடுமே; ஆதலால் அதை உபதேசித்துப் பார்ப்போம்' என்று திருவுள்ளம்பற்றி, எம்பெருமானுடைய நன்மையையும், ஸம்ஸாரிகள் பற்றிக்கிடக்கிற விஷயாந்தரங்களின் அற்பத்தன்மை அநித்தியத்தன்மை முதலியவற்றையும் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு விஷயாந்தரங்களில் ஆசையற்று பகவத்பக்தியைப் பண்ணுங்கோளென்று உபதேசிக்க இழிகிறார். .... (*)

வீடுமின்முற்றவும் • வீடுசெய்து • உம்முயிர்
வீடுடையானிடை • வீடுசெய்ம்மினே • (௧)

முற்றவும்	(பஜந விரோதியான ஸாத்ய ஸாதனங்கள்) எல்லாவற்றையும்	உம் உயிர்	உங்களுடைய ஆத்மாவை
வீடுமின்	விட்டுவிடுங்கள்;	வீடு உடையான் இடை	மோக்ஷ நிர்வாஹகனான ஸ்வாமியிடத்திலே
வீடு செய்து	அப்படி விட்டு,	வீடு செய்ம்மின்	ஸமர்ப்பியுங்கள்.

[வீடுமின்.] எம்பெருமானைத் தவிர்ந்த மற்றெல்லா விஷயங்களையும்விட்டு எம்பெருமானது திருவடிகளிலே ஆத்மாவை ஸமர்ப்பியுங்கோளென்கிறார். "முற்றவும் வீடுமின்" என்று அடைவே சொல்லாயிருக்க, அப்படிச் சொல்லாமல், தொடங்கும்போதே வீடுமின் என்பானேன் னென்னில்; ஒரு சிறு குழந்தை கையிலே ஒரு பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடந்தால் 'போடு, போடு' என்று சொல்லி, பிறகு 'பாம்பு' என்னுமாபோலேயும், ஒருவன் வீட்டினுள்ளே கிடந்து உறங்காநிற்க வெளியிலே நெருப்புப்பற்றி எரியாநின்றால் 'புறப்படு, புறப்படு' என்று கோஷித்துவிட்டுப் பிறகு 'நெருப்பு' என்னுமாபோலேயும் மூர்த்தற, விடுங்கோளென்கிறார்.

ஒருவன் ஞானபக்தி விரக்தியோடேவந்து 'ஆழ்வீர்! அடியேனுக்கு உபதேசிக்கவேணும்' என்று விநயத்தோடே கேட்க உபதேசிக்கிறாரல்லரே ஆழ்வார்; ஸம்ஸாரதாபம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே ருசிபிறந்தபோது யாரேனுமொருவர்க்குப் பலிக்கட்டுமென்று எல்லார்க்குமாக உபதேசித்து வைக்கிறாரென்பது 'வீடுமின்' என்ற பன்மையாற் போதரும்.

எதை விடுவதென்ன, முற்றவும் என்கிறார். அஹங்கார மமகாரங்களாலே அவஷிக்கப்பட்டவற்றிலே சிலவற்றை வைத்துக்கொண்டு சிலவற்றை விடுவதென்பது கூடாதே; முழுவதையும் விடவேண்டுமாதலால் முற்றவும் என்கிறார்.

வீடுசெய்து = இந்தப் பதம் இல்லாமலேயிருக்கலாம்; "விடுமின் முற்றவும் உம்முயிர் வீடுடையானிடை வீடு செய்ம்மினே" என்றால் அந்வயம் பொருந்தி விடுமே; இடையே 'வீடுசெய்து' என்ற வினையெச்சம் எதற்கு? என்று சிலர் சங்கிக்கலாம்: தகாதவற்றை விடுதல், தகுந்ததைப் பற்றுதல் என்கிற இரண்டு கார்யங்களுள் தகுந்ததைப் பற்றுதலென்கிற இரண்டாவது காரியம் ஸித்தியாமற்போனாலும் தகாதவற்றை விடுதலென்கிற ஒன்றுமாத்திரமாவது ஸித்தித்தாலும் சாலும் என்ற கருத்தைக் காட்டுதற்கே வீடுசெய்து என்று மீண்டும் அநுவதிக்கப்பட்டதென்ப. முடிசூடி மகிழ்ந்திருக்கவேண்டியவனான ராஜகுமாரன் சிறையிலே கிடந்தானாகில், அவன் சிறைநீங்கி முடிசூடி ராஜ்யம் பண்ணுவதிற்காட்டிலும் சிறைநீங்குகைதானே பேறாயிருக்குமாபோலே பகவத்விஷயத்தைப்பற்றிக் களிப்பதிற்காட்டிலும் விஷயாந்தர ஸங்கத்தைவிட்டுத் துயர் நீங்குகைதானே சிறப்பாயிருக்குமன்றோ?

உம்முயிர்வீடுடையானிடை = இதற்குப் பலபடியாகவும் பொருளுரைக்கலாம். உங்களுடைய உயிரையும் அதற்கு வீடாகிய சரீரத்தையும் தனக்குச் சரீரமாகவுடையவனான பகவானிடத்தில் என்னலாம்; உங்களுடைய உயிரை வீடாகவுடையவனான எம்பெருமானிடத்தில் என்னலாம். உம் உயிர் - உங்களாத்மாவை, வீடு - விட்டிடத்தில், உடையானிடை - ஸ்வாமியிடத்திலே, வீடு செய்மின் —, என்னலாம். வீடுடையானிடை - வீடாகிய பரமபதத்தையுடையவனான எம்பெருமானிடத்தில், உம்முயிர் வீடு செய்மின் என்னலாம்.

'அநித்யமான சரீரத்திற்கு ஒரு நன்மை தேடிக்கொள்ளச் சொல்லுகிறேனல்லேன், நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கன்றோ நானொரு நன்மை தேடிக்கொள்ளச் சொல்லுகிறது' என்ற கருத்தும், என் உயிர்க்கா நான் நன்மை தேடச் சொல்லுகிறேன், உங்கள் உயிர்க்கன்றோ' என்ற கருத்தும் 'உம்முயிர்' என்பதில் தோன்றும்.

வைசம்பாயநர் ஜநமேஜயனை விளித்து 'முற்றமுடிய பாரத கதையைச் சொல்லுகிறேன் கேள்' என்ன, 'அது கேட்க எனக்கு அவகாசமில்லை' என்று ஜநமேஜயன் சொல்ல, அப்படியானால் ஒரு அத்யாயமாவது கேள் என்ன, அதற்கும் அவகாசம் இல்லையென்ன, ஒரு ச்லோகமாவது சொல்லப்போகிறேன் கேள் என்ன; ஆனால் சொல்லீர் என்ன; "ஊர்வினா வாஸுதேவேந உக்தோ யுத்யஸ்வ பாரத | மோஹாத் யுத்தம் மஹாத்மா ஷ்டோ பார்த்தம் பார்த்தோ த்வாஸிமேன புருஷேண ஸம்பன்ன துர்யோதந தசாநநோ கோசநும் ஸபக்ஷம் ச த்ருஷ்ட்வா யுத்தம் புநஃபுநஃ." என்று மேன்மேலும் ஆசைமிகும்படியாகச் சொல்லிவைக்க, அதிலே ருசிபிறந்து, 'கோசநுமாவது என்ன? ஸபக்ஷமாவது என்ன?' என்று கேட்க, பிறகு அடிதொ

டக்கிப் பாரதகதையெல்லாம் பகர்ந்தார் வைசம்பாயநர் — என்று சொல்லிப் போருவதுண்டு; அதுபோலே ஆழ்வாரும் பொதுவாக உடையான் என்று சொல்லிவைக்கிறார்; அந்த உடையான் [ஸ்வாமி] யாவன்? என்னில்; * வண் புகழ் நாரணன் என்று மேலே சொல்லுவாராக.

'வீடு செய்மினே' என்றும் 'வீடு இசைமினே' என்றும் இரண்டு பாடங்களும் வியாக்யானங்களில் பரிக்ரஹிக்கப்பட்டுள்ளன. "வீடு இசைமினே" என்றது — விட இசையுங்கோள் என்றபடி. விடவேண்டியவற்றை விடாமற் போனாலும் விடவேணுமென்கிற அபேக்ஷையையாவது நெஞ்சிற் கொள்ளுங்கோள் என்றவாறு. 'பிள்ளாய்! பள்ளிக்கூடஞ்சென்று படி' என்று தந்தை நியமித்தால், அந்த நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்டு உடனே பிள்ளை பள்ளிக்கூடஞ்சென்று படியாவிடினும், 'பள்ளிக்கூடம் போகமாட்டேன்' என்று மறுத்துச் சொல்லிவிடாமல் 'படிக்கிறேன்' என்று இசைவுதோற்ற வாயாற் சொன்னாலும் போதுமன்றோ. அது போலவே, ஆபிமுக்யம் காட்டுகிறவளவிலேயே பரம ஸந்தோஷமடையு மியல்வினனான எம்பெருமானுக்கு இந்த சேதநன் விஷயாந்தரங்களை அறவிடுதற்காட்டிலும் விட இசைவதுதானும் மகிழ்ச்சிக்குறுப்பாகும் என்க.

மநுஸ்ம்ருதியில் [8-92.] "𑌯𑌮𑍋 𑌵𑍈𑌵𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌯𑌸𑍍𑌤𑌵𑍈𑌷 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 । 𑌤𑍇𑌨 𑌚𑍇𑌦𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌂 𑌮𑌾 𑌕𑍁𑌰𑍂𑌨𑍍 𑌗𑌮𑌃 = யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ் தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்திதஃ-தேந சேத் அவிவாதஸ்தே மா கங்காம் மா குரூந் கமஃ" என்று சொல்லிற்று. இதன் கருத்தாவது — ஸர்வநியாமகனும் தண்டதரனும் (அல்லது ஸூர்யவம்சத்திற் பிறந்தவனும், அல்லது, ஆதித்யமண்டலவாஸியாயும்) எல்லார்க்கும் இனியனுமிருக்கிற எம்பெருமான் உனது உள்ளத்திலுள்ளேயுளன்; அவனோடு விவாதம் நெடுநாளாக அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு வருகிறது. அதாவது — இந்த ஆத்மவஸ்துவை அவன் தன்னுடையதாக அபிமானித்தால் அதற்கு இசையாதே 'இது என்னுடையதுதான்' என்று செருக்கியிருப்பதுவே விவாதம். இந்த விவாதம் தொலைந்தொழியுமாகில் கங்கை முதலிய புண்ய தீர்த்தங்களில் குடைந்தாடப்போகவும் வேண்டா; குருக்ஷேத்ரம் முதலிய புண்ய க்ஷேத்ரங்களை ஸேவிக்கப் போகவும் வேண்டா. அஹங்கார மமகாரங்களை உள்ளே வைத்துக் கொண்டு ப்ராயச்சித்தம் பண்ணுகையாவது ஒரு பாத்திரத்தினுள்ளே அமேத்யத்தை யிட்டுவைத்து மேலே பளபளவென்று சுத்தி செய்வதுபோலாதலால் உள்ளே எம்பெருமானோடு விவாதத்தை வைத்துக்கொண்டே க்ஷேத்ர தீர்த்தயும் ஸஞ்சாரம் செய்வது எதுக்கு? அந்த விவாதம் தீர்ந்துவிட்டால் இருந்த இடத்திலேயே பரமசுத்தி யுண்டாதலால் ஒரு க்ஷேத்ரத்தையும் ஒரு தீர்த்தத்தையும் தேடிப்போகவேண்டா என்றபடி. ஆகவே விவாதம் நீங்குமளவே வேண்டியதாதலால் வீடு இசைமினே என்கிறார். .... (க)

மின்னின்னிலையில * மன்னுயிராக்கைகள் *
என்னுமிடத்து - இறை யுன்னுமின் நீரே. (௨)

உயிர் மன்னு	ஆத்மா பொருந்தி வர்த்திக்கிற	என்னும் இடத்து	என்று சொல்லுமளவில்
ஆக்கைகள்	சரீரங்கள்	நீரே	நீங்களே
மின்னின்	மின்னலைக்காட்டிலும்	இறை	சிறிது
நிலையில	நிலையுடையனவல்ல;	உன்னுமின்	ஆராய்ச்சி பண்ணிப் பாருங்கள்.

[மின்னின்னிலையில.] எம்பெருமானைத் தவிர்த்த மற்ற விஷயங்களைவிட்டு அவன் பக்கலிலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணப் பாருங்கோள் என்றார் கீழ்ப் பாட்டில்; அது கேட்டவர்கள் 'இது எங்ஙனே ஸாத்யமாகும்? நெடுநாளாக வாஸநாபண்ணித் தொடர்ந்துவருகிற விஷயங்களை விடமுடியுமோ?' என்ன அவற்றின் குற்றங் குறைகளைக்காணவே நன்கு விடலாமென்கிறார் இப்பாட்டில்.

'உயிர்மன்னு ஆக்கைகள் மின்னின்னிலையில' என்றும் அந்வயிக்கலாம், 'மன்னுயிர் ஆக்கைகள் மின்னின்னிலையில' என்றும் அந்வயிக்கலாம். ஆத்மாக்கள் விஷயபோகங்களுக்கு ஆயதநமாகப் பற்றியிருக்கிற சரீரங்களானவை மின்னல் போலவுங்கூட நிலைநிற்காதவை; என்றும், நித்யர்களான ஆத்மாக்கள் கொண்ட சரீரங்களானவை — என்றும் முறையே உணர்ந்துகொள்க. “ஸம்பத: ஸ்வப்நஸங்காசா: யௌவநம் காலவாஹிநோ வஹ: | தடிஜ்ஜலதரோபம ஜீவிதம் ... ஸம்பத: ஸ்வப்நஸங்காசா: யௌவநம் குஸுமோபமம் தடிச்சஞ்சலமாயுச்ச கஸ்யஸ்யாத் ஜாநதோ த்ருதி:”=செல்வம் கனாப்போல் தோன்றிமாயும்படியானது; யௌவனபருவம் பூப்போலச் சிலகாலம் அழகாயிருந்து தளரும்படியானது; ஆயுள் மின்னல்போலே நிலையில்லாதது, என்பதைத் தெரிந்துகொண்டால் எவன்றான் தைரியத்தோடிருக்க முடியும் என்றபடி. இந்த ச்லோகத்தில் தடிச்சஞ்சலமாயு: என்றதன் மொழிபெயர்ப்புப்போலேயுள்ளன முன்னடிகள். தடிச்சஞ்சலம் என்பதற்கு தடிதிவ சஞ்சலம், தடிதோபி சஞ்சலம் என்று இரண்டுவகையான விக்ரஹமும் கொள்ளக்கூடுமாதலால், மின்னல்போல் நிலையில்லாதது மின்னலைக்காட்டிலும் நிலையில்லாதது என்ற இரண்டு பொருளும் உண்டு; அவ்விரண்டு பொருளும் கிடைக்கும்படியாகவே ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்கின்றார்—மின்னின்=மின்னல்போல; மின்னலைக்காட்டிலும்.

என்னுமிடத்து இறையுன்னுமின்நீரே=இந்த விஷயத்தை நீங்களே ஆராய்ந்து பார்க்கலாமே; இதற்காக ஒரு ஆசார்யோபதேசம் வேணுமோ? என்றவாறு. தோஷம் ப்ரத்யக்ஷமாதலால் உங்களுக்கே தெரியுமே.

பன்னீராயிர வுரையின்படிக்குப் பின்னடிகளின் கருத்தாவது — மின்னின் னிலையில மன்னுயிராக்கைகள் என்று சொல்லும்படியாதலால் நீங்கள் இறை — ஸ்வாமியை, உன்னுமின் - மநநம் பண்ணுங்கோள் என்பதாம். .... (௨)

நீர்நுமதென்றிவை * வேர்முதல் மாய்த்து * இறை
சேர்மினுயிர்க்கு * அதன் நேர்நிறையில்லே * (௩)

நீர் நுமது என்ற இவை	அஹங்கார மமகாரங்களாகிற இவற்றை	இறை	ஸ்வாமியை
		சேர்மின்	அடையுங்கள்;
வேர் முதல் மாய்த்து	(ருசி வாஸனைகளாகிற) பக்கவேரோடே முதலறுத்து	உயிர்க்கு	ஆத்மாவுக்கு
		அதன் நேர்	அதனோடொத்த
		நிறை இல்	பூர்த்தி இல்லை.

[நீர்நுமது.] விடவேண்டிய வஸ்துக்கள் பலபல இருப்பதால் அவற்றை எல்லாம் தனித்தனியே எடுத்துரைத்தல் பெரும்பாடாகுமாதலால் விடவேண்டியவற்றைச் சுருங்க அருளிச்செய்கிறாரிதில். * அநாத்மந்யாத்மபுத்திர் யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: | அவித்யாதருஸம்பூதிபீஜமேதத் த்விதா ஸ்திதம் — அநாத்மந்யாத்மபுத்திர் யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: - அவித்யாதருஸம்பூதிபீஜமேதத் த்விதா ஸ்திதம் * என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டது. ஆத்மாவல்லாததிலே ஆத்மா என்கிற புத்தியைப் பண்ணுதலாகிற அஹங்காரமும், தன்னுடையதல்லாததிலே தன்னுடையதென்கிற புத்தியைப் பண்ணுதலாகிற மமகாரமும் அவித்யையாகிற விருக்ஷம் முளைப்பதற்கான இரண்டுவகை விதைகளாம் என்றபடி. இதைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ஆழ்வார் "நீர்நுமதென்றிவை "வேர் முதல்" என்றார். இங்கு 'நான் எனதென்றிவை' என்றோ 'நாம் நமதென்றிவை' என்றோ இருக்கவேண்டும்; அப்படியிருந்தால்தான் அஹங்கார மமகாரங்களுக்குப் பர்யாயமாகும்: ஆழ்வார் அப்படியருளிச்செய்யாது நீர் நுமது என்றது - அநுவாதரீதியாலுங்கூட அஹங்கார மமகார ஸ்பர்சம் தமக்குக்கூடாதென்ற கருத்தினாலென்க. இங்கே சுட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின் — "நான் எனது என்று தம்வாக்காலே சொல்லமாட்டாரே, நாக்கு வேம் என்று."

இறை சேர்மின்=ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராத விஷயங்களைவிட்டு ஸ்வரூபாநுரூபமான விஷயத்தைப்பற்றப் பாருங்கள். உயிர்க்கு அதன் நேர்நிறையில்லே= நேர் என்பதை நிறைக்கு அடைமொழியாக்கியுரைத்தல், நேரும் நிறையுமென உம்மைத்தொகையாக்கியுரைத்தல் என்ற இரண்டுவழிகளுமுள்ளன. அஹங்கார மமகாரங்களை விட்டு எம்பெருமானைச் சென்று சேர்வதற்கு ஸமானமான சிறப்பு ஆத்மாவுக்கு வேறொன்று இல்லை; (அல்லது) எம்பெருமானைச் சென்று சேர்வதற்கு ஸமானமானதும் அதிற்காட்டிலும் மேற்பட்டதும் வேறொன்றில்லை என்க. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் — "ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம் விஷயாக்ராந்தசேதஸாம் | விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம் — ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம் விஷயாக்ராந்தசேதஸாம் - விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்." என்றது இங்கே அநுஸந்திக்கவுரியது. இதன் கருத்து — ஸம்ஸாரமாகிற கடலிலே மூழ்கி விஷயாந்தரங்களில் நெஞ்சு பதியுண்டு பரிதபிக்கின்றவர்களுக்கு எம்பெருமானாகிற ஓடமொன்று தவிர வேறொன்றும் புகலாகமாட்டாதென்கை. ... ... (௩)

இல்லதுமுள்ளதும் * அல்லதவனுரு *
எல்லையிலந்நலம் * புல்குபற்றற்றே * (௩)

அவன் உரு	அந்த எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமானது,
இல்லதும் அல்லது	விகாராஸ்பதமாகையாலே அஸத்து என்னப்படுமதான அசேதநத்தின் படியையுடையது மன்று;
உள்ளதும் அல்லது	ஸத்து என்னப்படுபவருள்ள ஜீவாத்மாவின் படியையுடையதுமன்று;
எல்லை இல்	எல்லையில்லாத
அ நலம்	அப்படிப்பட்ட ஆநந்தஸ்வரூபியாயிருக்கும்; (ஆதலால்)
பற்று அற்று	ஹேய விஷய ஸங்கத்தை விட்டு
புல்கு	(அப்பெருமானை) ஆச்ரயிக்க.

[இல்லதுமுள்ளதும்.] விடவேண்டிய விஷயத்தின் தோஷமிகுதியை இரண்டாம் பாட்டிலருளிச்செய்தார்; பற்றவேண்டிய பகவத்விஷயத்தின் நன்மை மிகுதியை இப்பாட்டிலருளிச்செய்கிறார். அவனுரு உள்ளதுமல்லது இல்லதுமல்லது = நம்முடைய விஸ்தாரத்தில் எல்லாம் உள்ள வஸ்துக்களையன்றி இல்லாத வஸ்து ஒன்றுமேயில்லையே; அப்படியிருக்க இல்லது என்பதேன்? எனில்; கேண்மின்: இங்கே இல்லது என்றதற்கு ‘அடியோடு இல்லாதது’ என்றாவது ‘பொய்யானது’ என்றாவது பொருளில்லை; ‘அழியுந்தன்மையுடையது’ என்று பொருள், உள்ளது என்றது அழியாத பொருள் என்றபடி. அசித்தையும் சித்தையும் சொன்னபடி. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் இரண்டாவது அம்சத்தில் பன்னிரண்டாவது அத்யாயத்தில் — “ [illegible] — ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணுர் புவநாநி விஷ்ணுர் வநாநி விஷ்ணுர் கிரயோ திசச்ச - நத்யஸ் ஸமுத்ராச்ச ஸ ஏவ ஸர்வம் யதஸ்தி யந்நாஸ்தி ச விப்ரவர்ய!” என்றுள்ள ச்லோகத்தில் அஸ்தி சப்தத்தாலே சித்தையும் நாஸ்தி சப்தத்தாலே அசித்தையும் சொல்லியிருக்கையாலும், தைத்திரீய உபநிஷத்தில் “[illegible] வஸ்” என்றவிடத்து ஸத்ய சப்தத்தால் சித்தையும் அந்ருத சப்தத்தால் அசித்தையும் சொல்லியிருக்கையாலும் அவற்றை அடியொற்றி ஆழ்வாரும் உள்ளது இல்லது என்ற சப்தங்களினால் சித்தையும் அசித்தையும் குறித்தனரென்ப.

இனி, உள்ளது — உள்ளேயிருப்பது [சரீரத்தினுள்ளேயிருப்பது] என்று பொருளாய் ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றாகி, இல்லது—(இல்-வீடு) வீடாகவுள்ளது, [ஆத்மாவுக்கு இருப்பிடமாகவுள்ளது] என்று பொருளாய் உடலைச் சொல்லிற்றாகி ஆக இவ்வழியாலே சித்தையும் அசித்தையும் சொல்லிற்றாகவுங் கொள்ளலாமென்பர். பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபம் சேதந அசேதந விலக்ஷணம் என்றதாயிற்று.

ஆனால் பரமாத்ம ஸ்வரூபம் எங்ஙனே யிருக்குமென்ன, எல்லையிலந்நலம் என்கிறது. எல்லையில்லாத ஆநந்தமயமாயிருக்குமென்றவாறு. அப்படிப்பட்ட

பரம்பொருளை, பற்றற்றே புல்கு = விஷயாந்தரங்களில் ஆசையையும் கூடவே வைத்துக்கொண்டு பற்றினால் பயனில்லையாம்: "மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு" என்கிறபடியே * புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விட்டே பற்றவேணும்.

புல்கு என்னும் ஏவலொருமை வினைமுற்றுக்குச் சேர வினி வருவித்துக் கொள்க. நாட்டைநோக்கிச் சொல்வதாகக் கூறுப. .... (௪)

அற்றது பற்றெனில் * உற்றது வீடுயிர் *
செற்றது மன்னுறில் * அற்றிறைபற்றே * (௫)

பற்று அற்றது எனில்	விஷயாந்தரங்களில் அற்றொழிந்தது என்று மனசிலேயே	செற்று	வெறுத்து
		மன்ன உறில்	நிலைநிற்கும்படி பகவத் விஷயத்தைக் கிட்டப் பார்க்கில்
உயிர்	ஆத்மா		
வீடு உற்றது	மோக்ஷத்தைப்பெற்றானு வன்; [கைவல்ய மோக்ஷமுண்டாகும்;]	அற்று	(ஆச்ரயிக்கும்போதே) எம்பெருமானுக் கென்றே அற்றுத் தீர்ந்து
அது	அந்தக் கைவல்ய மோக்ஷத்தை	இறை பற்று	அந்த எம்பெருமானை பற்றுக.

[அற்றதுபற்றெனில்.] எம்பெருமானைப் பற்றுதற்கு இடையூறாகக் கைவல்ய மோக்ஷத்தில் ஆசையுண்டாகக் கூடியதாதலால் அந்த இடையூறுதன்னை விலக்கிக்கொள்ளுமாறு உபதேசித்தருளுகின்றாரிப்பாட்டில்.

உலகத்தில் அவரவர்களது ருசியின்படி விருப்பங்கள் பலவகைப்படும். இஹலோகத்துப் பரிபூர்ண ஐச்வரியத்தையே சிலர் விரும்புவர்; தேவேந்திர பட்டத்தில் விருப்பமுள்ளவர்கள் இவ்வுலகச் செல்வங்களிற் கண்வையார். நான்முகக் கடவுளது பதவியை விரும்புமவர் இந்திரபதவியிற் கண்வையார். ஆத்மாநுபவமாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடையார் கீழ்ச்சொன்னவற்றிற் கண்வையார். * உயர்வறவுயர்நலமுடையவனும் * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய் * இவ்வமங்களவிக்ரஹ விசிஷ்டனுமான எம்பெருமானிடத்திலே பற்றுடையார் இவையித்தனையிலும் கண்வையார். ஆகவே கைவல்ய மோக்ஷத்தில் கண்வைக்க வேண்டாவென்று நியமிக்கிறது இதில்.

பற்று அற்றதெனில் = ப்ரக்ருதியிலும் ப்ராக்ருதங்களிலுமுண்டான பற்று ஒழிந்த மாத்திரத்திலே என்றபடி. உயிர்வீடு உற்றது = ஆத்மாநுபவமாகிற மோக்ஷம் வந்து புகுந்ததாயிடும் — கைவல்யமோக்ஷத்திலே இச்சை பிறக்கும் என்றவாறு. 'மறுபடியும் பிறத்தல் இறத்தலாகிற துன்பங்கள் உண்டாகாதபடியிருந்தால் போதுமானது' என்கிற இவ்வளவையே ஆசைப்பட்டு அதற்காகக் கைவல்ய மோக்ஷத்தளவிலே திருப்தி பெறுதலாகிற ஒரு நிலைமை நேரும் என்றபடி. விலக்ஷணமான ஞானத்தையும் ஸ்வரூபத்தையும் உடைத்தான ஜீவாத்மாவாகிற வஸ்துவுக்கு அசித் ஸம்பந்தமேயன்றோ மறைவை உண்டுபண்ணிக் கொண்டிருந்தது; அப்படிப்பட்ட அசித் ஸம்ஸர்க்கம் கழிந்தவாறே ஆத்மஸ்வரூ

பம் ப்ரகாசிக்கும். அதுதான் நித்யமாயும் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபியாயு மிருக்கையாலே 'இத்தகைத்தான ஆத்மவஸ்துவையே அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கலாமே' என்று ஆசை பிறக்கும்படி சேர்த்துவிடுமென்க. அது செற்று = அதில் விருப்பமற்று என்றபடி. மன்னுறில் = மன்ன + உறில், மன்னவுறில் என்று புணரவேண்டுமிடத்து 'மன்னுறில்' என்றானது தொகுத்தல். 'அதற்குமேலும் ஒரு புருஷார்த்தமுண்டு' என்று ஆசைப்பட்டு அப்பால் போகவேண்டியதொன்றில்லாதபடி ஒப்புயர்வற்ற புருஷார்த்தமாகிய பகவத்ப்ராப்தி லக்ஷண மோக்ஷத்தைப் பெறவேண்டியிருக்கில் என்றபடி.

அற்று = ஆச்ரயிக்கும்போதே 'எம்பெருமானுக்கேயாக அற்றுத் தீர்ந்து என்றபடி.

அற்று என்பதிலுள்ள வினையெச்ச விகுதியைப் பிரித்தெடுத்து பற்று என்பதனோடுகூட்டி, பற்று என்பதிலுள்ள ஏவல்விகுதியைப் பிரித்தெடுத்து அற்று என்பதில் கூட்டி, "பற்றி அறு" என்றாக்கி, இறையைப்பற்றிக் கைவல்ய மோக்ஷருசியை அறு என்பதாகவுமுரைப்பர்.

இப்பாட்டுக்குப் பரகாலஸ்வாமி பணித்த பதினெண்ணாயிரப்படி வியாக்யானத்திலே "கைவல்ய நித்ய பக்ஷிராஜாய மன்னுறிலென்று அருளிச்செய்தார்" என்றெழுதப்பட்டுள்ளது. 'கைவல்ய மோக்ஷத்தைப்பற்றினும் அதுவும் அல்பமான புருஷார்த்தமாகையாலே நிலைநின்று அநுபவிக்க முடியாது; அல்லவன்றியே சாச்வதமாக அநுபவிக்கவேண்டில் எம்பெருமானை அநுபவிக்கப் பார்க்கவேணும்' என்பதாக உரைத்தல் இவரது கருத்து. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் ஆறாயிரப்படியில் "பகவத்சேஷைதைகரஸமான உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பெற்று நிலைநிற்கவேண்டில்" என்று பொருளருளிச் செய்திருக்கையாலே அதனோடு முரண்படுமிது. ஆகவே நாம் இங்ஙே உரைத்த பொருளே பொருந்தும்.

ஆத்மாநுபவம் மோக்ஷமன்றென்றும் மீட்சியுண்டென்றும் ஆகவே இது அநித்ய புருஷார்த்தமென்றும் சில ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம். ஆத்மாநுபவமென்பது மீட்சியற்ற மோக்ஷமேயென்பது பல ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம். ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேசிகன் ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே இவ்விஷயமாக அருளிச்செய்துகொண்டு போம்போது ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்திக்கும் கீதாபாஷ்ய ஸூக்திக்கும் சிறிது முரண்பாடு இருப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி [illegible] என்றவொரு வாக்கியத்தினால் கீதாபாஷ்ய ஸூக்திக்கு அந்யபரத்வம் திருவுள்ளம்பற்றும் பரியாயித்து. ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்திகளையும் கீதாபாஷ்ய ஸூக்திகளையும் ஒன்றோடொன்று வாசியற ஸமரஸமாக நிர்வஹிப்பது அசாத்யமாகையாலே இரண்டத்தொன்றுக்கு அந்யபரத்வம் அவச்யம் கல்பிக்கவேண்டிற்றாயிற்றென்பர்.

எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்யங்களில் அருளிச்செய்திருப்பவை அந்யபரத்வ கல்பனையின்றிக்கே நன்கு பொருந்தத் தடையில்லையென்று கற்றுணர்ந்த பெரியோர் பலர் நிரூபித்தருளியிருக்கிறார்கள். எங்ஙனேயென்னில்;—

கீதாபாஷ்யத்தில் பஞ்சாக்நி வித்யா நிஷ்டனை கேவலனுக்கு ஸ்வாத்ம ப்ரக்ருதி வியுக்தாத்ம ஸ்வரூபோபாஸநத்தையும் ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்தி ரூபமான பலத்தையும் அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷண ப்ராப்தியையும் அருளிச்செய்துளர். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் * அப்ரதீகாலம்பநாந் நயதீதி பாதராயண:* என்ற ஸூத்ரத்தின் விவரணத்தில் "பரமாத்ம விஷயவித் அசித்வியுக்தாத்ம விஷயவிச்ச ஸ்வாத்மப்ராப்த்யாநந்தர ப்ரஹ்மப்ராப்திரூபணாத் | அத ஏவ தத்க்ரதுந்யாயாத் ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்த ஸ்வாத்ம ஸாக்ஷாத்கார மாத்ரம் விதிது." என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே கேவலனுக்கு ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியாகிற பலன் ஸ்ரீபாஷ்யத்தி லருளிச்செய்யப்பட்டதாகத் தேறுகின்றது. ஆகவே, கீதாபாஷ்ய ஸூக்தியும் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தியும் பரஸ்பர விருத்தம்போல் தோற்றும். இந்த விரோதத்தை விலக்குமியன்ற தேசிகன் மதுவித்யா ந்யாயத்தைத் திருவுள்ளத்திலேகொண்டு ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மாநுபவத்தை அவாந்தர பலனாகவும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தைப் பிரதான பலனாகவும் கல்பித்து நிர்வஹித்தருளினர். இப்படி நிர்வஹிக்குமளவில் கீதா பாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியில் அஸ்வாரஸ்யம் ஏறுகின்றது. அவ்வளவேயன்று; அவாந்தரபலனைக் கல்பிக்கவல்ல ப்ரமாணமும் துர்லபம். மதுவித்யா ந்யாயம் இங்கே அப்ரஸக்தமாகவுமுள்ளது. ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் * ஜ்ஞாநம் வரமதி: * என்றவிடத்தில் * வர இதி விசேஷணேந ஜ்ஞாநஸ்யைவ கேஷாஞ்சித் அவாந்தர மதிமம்ருதே * என்று பட்டர் அருளிச்செய்ததும், ஸ்ரீவேதார்த்த ஸங்க்ரஹ தாத்பர்யதீபிகையில்— "வரசப்தோ ஜ்ஞாநி ஜ்ஞாநசேஷத்வே; அத: வரசப்தோ கேவலஜ்ஞாநாஞ்சிதா வ்யாவ்ருத்தி:" [பக்கம்-256] என்று ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் அருளிச்செய்ததும் பழுதாம். ஒரு விரோதமும் வாராதபடி நிர்வஹிக்கும்வழி ஏதென்னில்; கேண்மின்:—

ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மாநுபவமே கேவலனுக்கு ப்ரதான பலன். இவனுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தியை ப்ரதிபாதிக்கின்ற ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தி எங்ஙனே சேரும்? "ஸ்வாத்மப்ராப்த்யாநந்தர ப்ரஹ்மப்ராப்திரூபணாத்" என்ற ஸ்ரீபாஷ்ய பங்க்தியன்றோ? என்னில்; ஆம்; அங்கு அர்த்தபடியாகவே "அத ஏவ தத்க்ரதுந்யாயாத் ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்த ஸ்வாத்ம ஸாக்ஷாத்கார மாத்ரம் விதிது" என்கையாலே, தத்க்ரது ந்யாயப்படியே ஸ்வாத்மஸாக்ஷாத் ப்ராப்திதான் ஸ்வாத்மஸாக்ஷாத்காராவஸாந ஜ்ஞாநோபாஸநமாகத் தரும். ஆகவே விசேஷணதயா ஸ்வாத்மந: ப்ராப்யத்வம் தேறுகையாலே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி சொன்னது பொருந்தும்.

இப்படி ப்ரஹ்மப்ராப்தியுமுண்டாகில் 1. "இறுகலிறப்பென்னும் ஞானிக்குமப்பயனில்லையேல்" என்றும், 2. "[illegible] | [illegible]." என்று மித்யாதி ப்ரமாணங்களாலும் ப்ரக்ருதமான பாசுரத்தினாலும் கைவல்ய மோக்ஷத்திற்கு ஹேயத்வம் விளக்குவது எங்ஙனே சேருமென்னில்; ப்ரஹ்மாநுபவம் அப்ராக்ருதமாகவும் ஆத்மாநுபவம் ப்ராக்ருதமாகவு முள்ளமையாலே ஹேயமென்கிறதென்க.

இனித்தான் ஸர்வகர்ம விநிர்மோக முண்டான பின்பு பரமாத்மாநுபவம் ப்ராக்ருதமாக ப்ராப்தமாயிருக்க இங்ஙனே சொல்லுகைக்கு நியாமகமேதென்னில்; தத்க்ரது ந்யாயமேயாய்த்து இதற்கு நியாமகம். ஸர்வ கர்ம விநிர்மோக முண்டானாலும் தத்க்ரது ந்யாயத்தாலே ஸ்வஸ்வாத்மோபாஸகர்களுக்குப் பலமாக ஸ்வஸ்வாத்மாநுபவத்தைத் தந்தருள்வதாக பகவத் ஸங்கல்பமாகையாலே, அந்த ஸங்கல்பமானது ப்ராப்யாந்தர ஸேரும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தைக் குலைக்கும். ப்ரஹ்மாநுபவப்ராப்திக்குப் ப்ரதிபந்தகமான அந்த பகவத்ஸங்கல்பத்துக்கும் ஸர்வகர்ம விநிர்மோகத்தோடே கூடவே விநிர்மோகம் உண்டாகாதோவென்னில்; பர்யங்காவோஹணை ஸமயத்தில்தான் தாத்ருஶ ஸங்கல்பம் நசிக்கிறதென்று ஸ்வாமி தாமே அருளிச்செய்து வைத்திருக்கையாலும் விரஜாநதியைக் கடந்தவுடனே கைவல்ய மோக்ஷம் வாய்க்கையாலும், அப்போது அந்த ஸங்கல்பம் உள்ளமையாலும் அப்ராக்ருத ப்ரஹ்மாநுபவமும் ப்ராக்ருத ஆத்மாநுபவமும் கூடாகின்றது.

இப்படி நிர்வஹிக்கில் ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸமாகிறது. இங்ஙனன்றிக்கே ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மாநுபவத்தை அவாந்தர பலனாகவும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தை முக்கிய பலனாகவும் கல்பிப்பது நிர்மூலமென்னுமளவே யல்ல; நிராபாஸ்ய ஸூக்திக்கு அல்பாஸ்ய கல்பகமாகவும் முடிகின்றது. ஸநாதிவிஷ்ணுசித்தருக்கு அவ்யபதேசமாக ஸாலோகத்தாபிஷேகம் ... ஜபஹோமாதிகளில் ஸ்வயம் ஸாந்த்ரிக விநோதக ... இத்யாதிகளை இங்கு நிர்ணயிக்கவொண்ணாது. ஜபகனுக்கு சேர்ந்த ப்ரஹ்மவைய விசேஷணாரூபமான ஸ்வயம் ஸ்ரீஹனோபாஸன ஸ்யாத் ... மென்று உணரக்கடவது.

இவ்விஷயத்தில் இவ்வளவெழுதலாமே ஸாரம். ஸாரக்ராஹிகளாயிருப்பார் இவ்வளவில்தானே தெளியக்கடவர்கள். ஆகவே பூர்வாசார்ய வியாக்யான விருத்தமாகப் பரகாலஸ்வாமி பணித்தது அநாதரணீயமென்று உபேக்ஷிப்பது. .... (௩)

1. திருவாய்மொழி. 4 - 1 - 10.
2. வரதராஜஸ்தவம் — 81.

பற்றிலனீசனும் * முற்றவும் நின்றனன் *
பற்றிலையாய் * அவன் முற்றிலடங்கே * (௯)

ஈசனும்	எம்பெருமானும்	பற்றிலை ஆய்	எம்பெருமானோடு பொருந்தியிருப்பதையே இயல்வாகவுடைத்தாய்
பற்றிலன்	ஆச்ரிதர்களோடு பொருந்தியிருப்பதையே இயல்வாகவுடையனாய்	அவன்	அப்பெருமானுடைய
முற்றவும்	தாரகம் போஷகம் போக்யம் என்னும்படியான ஸகல வஸ்துவாகவும்	முற்றில்	ஸகல கைங்கரியங்களிலும்
நின்றனன்	இராநின்றான்; (ஓ லோகமே!)	அடங்கு	அந்வயிப்பது.

[பற்றிலனீசனும்.] 'ஆழ்வீர்! புறம்புள்ளவற்றைவிட்டுப் பரமபுருஷனைப் பற்றும்படி உபதேசிக்கிறீர்; அவன்தான் ஸர்வேச்வரனன்றோ? நமக்கு அவன் முகந்தருவனோ' வென்று ஸம்ஸாரிகள் சங்கிப்பதாகக்கொண்டு, எம்பெருமானை அப்படி நினைக்கலாமோ? ஈச்வரத்வம் ஸத்தேதி வென்னும்படி ஸௌசீல்யமே வடிவாயிருப்பவனன்றோ அவன் என்று ஸமாதாநம் பண்ணுகிறாரிதில்.

ஈசனும் பற்றிலன் = 'எம்பெருமான் பற்றில்லாதவன்' என்றும் பொருள் சொல்லலாம்படியிருக்கும்; ஆனால் பூருவாசாரியர்கள் அப்பொருளைக்கொண்டிலர்; "ஸர்வேச்வரனேயாகிலும் ஆச்ரிதரெல்லார் பக்கலிலுமொக்க ஸ்நேஹ ஸ்வபாவனாயிருக்கும்." என்று ஆறாயிரப்படியிலே திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானருளிச்செய்தது நோக்கத்தக்கது. பற்றிலானென்பது பற்றிலனென்று குறுகிக்கிடக்கிறதென்பர். பற்றுடையுள்ளவனென்றபடி. ஆச்ரிதர்களுடன் புரையறக் கலந்து பழகுவதையே இயல்வாகவுடையவனென்கை.

ஈசனும்=ஈச்வரனாயிருந்தும் தன்மையாகிற மேன்மையும் கூட இல்லாவிடில் அந்தச் சீல குணம் சிறம்பெறமாட்டாதன்றோ. பரத்துவமுள்ளவிடத்தே காணப்படும் ஸௌலப்யமேயன்றோ போற்றத்தக்கதாகும். காஷ்ட லோஷ்டங்கள் மிகவும் எளியனவாயிருக்கின்றனவென்றால் யாது பயன்? ஒன்றுமில்லை. ஆகவே மேன்மை கிடக்குமிடத்தேயுள்ள நீர்மையே பாராட்டுதற்குரியது. இதற்காகவே எம்பெருமானிடத்தில் மேன்மை குடிபுகுந்ததேயன்றி, அது கண்டு நாம் அஞ்சுவதற்காகவன்று.

முற்றவும் நின்றனன் = ஸகலவித பந்துவுமாகவும், தாரக போஷக போக்ய வஸ்துக்களெல்லாமாகவும், அறிவு ஒழுக்கம் ஜாதி முதலியவற்றால் ஏற்றத்தாழ்வு பெரிதுமுடைய எவ்வகுப்பினர்க்கும் ஒருங்கே ஆச்ரயணீயனாகவும் நின்றான் என்க.

பற்றிலையாய்—'பற்றிலன்' என்பதன் முன்னிலையிது. அச் சொல்லுக்குக் கொண்ட பொருளே இச்சொல்லுக்குங் கொள்ளத்தக்கது. அவன் உன்னிடத்தில் பற்றுவைத்திருப்பது போலவே நீயும் அவனிடத்துப் பற்றுடையனாய் என்றபடி. அவன் முற்றில் அடங்கு—அவனுடையதான எல்லாவற்றிலும் அந்வயிக்கக்கடவை என்றபடி. "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே | அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதஶ்ச தே = பவாந் து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதச் ச தே" என்று இளையபெருமாள் பரிந்தாற்போலவும், "அசேஷதேசகாலாவஸ்தோசிதாசேஷ அஹம் ஸ்வஸ்தாஸ்வநேக ஸ்வாமிநி: | அசேஷதாஸ்யைகரதிர் ததாஸ்த கச்ச வர்த்தேய ஸதா த்வதக்ரே = அசேஷதேசகாலவஸ்தோசிதாசேஷ அஹம் ஸ்வஸ்தாஸ்வநேக ஸ்வாமிநி: - அசேஷதாஸ்யைகரதிர் ததாஸ்த கச்ச வர்த்தேய ஸதா த்வதக்ரே." என்று [வரதராஜஸ்தவத்தில்] கூரத்தாழ்வான் பரிந்தாற்போலவும் பரிந்து ஸகலவித கைங்கர்யங்களிலும் ஊன்றியிருக்கக்கடவை என்றதாயிற்று.

இப்பாசுரத்திற்கு பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி வேறொன்றுண்டு; அதாவது— ஈசனும் — ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனும் ஸ்ரீவைகுண்ட நிலயனுமான எம்பெருமானும், பற்றிலன் - அங்குள்ள நித்யமுக்தர்களிடத்தும் பற்று இல்லாதவனாய், முற்றவும் நின்றனன் - இன்று ஆச்ரயிக்கிற ஸம்ஸாரிகளிடத்திலேயே பரிபூர்ணமான காதல்கொண்டிராநின்றான். பற்றிலையாய் - ஹேய விஷயங்களிலே நீ வைத்திருக்கிற பற்றை விட்டவனாகி, அவன்முற்றிலடங்கு - அவனையே எல்லாமாகப் பற்றுவாயாக என்று.

இப்பாட்டிலும் அடங்கு என்ற ஏவலொருமை வினை முற்றுக்குச்சொவினி வருவித்துக்கொள்க. உலகத்தை விளித்துச் சொல்லுகிறபடி. .... (௬)

அடங்கெழில்சம்பத்து * அடங்கக்கண்டு * ஈசன்
அடங்கெழிலஃதென்று * அடங்குக வுள்ளே. (௭)

அடங்க எழில்	முற்றிலும் அழகியதான	ஈசனஃது	எம்பெருமானுடையதான
சம்பத்து அடங்க	(எம்பெருமானுடைய) விபூதியை எல்லாம்	எழில் என்று	ஸம்பத்து என்றநுஸந்தித்து
கண்டு	பார்த்து	உள்ளே	அந்த பகவத் விபூதிக்குள்ளேயே
அடங்க	அதெல்லாம்	அடங்குக	சொருகிப்போவது.

[அடங்கெழில்.] இப்பாட்டில், எம்பெருமான் அடியார்களோடு புரை யறக் கலந்து பழகுவதையே இயல்வாகவுடையவனென்றார்; அவன் அப்படி யிருந்தாலும், உண்மையில் அளவிடமுடியாத உபயவிபூதிச் செல்வத்தையுடை யனா யிருக்கையாலும் நாம் மிகப் புல்லியராயிருக்கையாலும் அவனோடு நமக்குச் சேர்த்தி எளிதாயிராதே; கடலிலே புகுந்த ஒரு துரும்பானது அலைமேல் அலை யாகத் தள்ளுண்டுவந்து கரையிலே சேருகிறாப்போலே அப்பெருமானது ஐச் வரிய அலைகள் நம்மைத் தள்ளிவிடமாட்டாவோ? "அம்மானாழிப்பிரானவ னெவ்விடத்தான்யானார்" என்று பின்வாங்கப் பண்ணுமே! என்று ஒரு சங்கை யுண்டாக, அதற்குப் பரிஹார மருளுகின்றார்போலும் இப் பாசுரத்தினால்: எம் பெருமானது ஐச்வரியம் அளவற்றதென்பது உண்மையே; அப்படிப்பட்ட ஐச் வரியமெல்லாம் நமது நாதனுடைய ஐச்வரியமன்றோ என்று அநுஸந்திக்க நாமும் அந்த ஐச்வரியத்தினுள் அந்தர்ப்பவிக்கவும் பெற்றால் பின்வாங்க ப்ர ஸக்தியிராதென்கிறார். எம்பெருமானுக்கும் நமக்குமுள்ள உறவை உணரவே கூச்சம் குலையும் என்பது இப்பாட்டின் தேர்ந்த கருத்தாம்.

ஸம்பந்தவுணர்ச்சி உண்டாகு மத்தனையே போதுமென்பதற்கு ஈடு முப் பத்தாறாயிரப்படியில் ஒரு கதை அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது; அதனை விவரித் துரைப்போமிங்கு:—

ஒரு நகரத்தில் ஒரு வணிகர்தலைவனிருந்தான்; அவன் வெளிநாடுகளில் நீண்டகாலம் வசித்து வர்த்தகஞ்செய்து விசேஷமாகப் பொருள்படைக்க விரும்பி த்வீபாந்தர யாத்திரைசெய்ய முயன்றான். அத்தருணம் அவனது மனைவி கர்ப்பிணியா யிருந்தாள். அப்போதே அவன் புறப்பட்டு த்வீபாந்தரம் போய்ச்சேர்ந்தான். பிறகு இரண்டொருமாதங் கடந்தபின் அவனது மனைவி ஊரில் பிள்ளைபெற்றாள். அம்மகன் நாளொரு மேனியும் பொழுதொருவண்ண முமாகச் சுக்லபக்ஷச் சந்திரன்போன்று வளர்ந்து வருகின்றான். த்வீபாந்த ரத்தில் வர்த்தகஞ்செய்து வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் அவ்வணிகன் பிள்ளை பிறந்த செய்தியையறிந்து பேரானந்தமடைந்து விரைவிலேயே ஊர்வந்து சேர் தற்குப் பெருமுயற்சி செய்தும் மேன்மேலும் வர்த்தகத்தில் மீதூர்ந்து சென்ற பிணைப்பினால் கடுக மீண்டு வரமுடியாமல் நெடுங்காலம் அங்கேயே தங்கிவிட் டான். மகனுக்கு உரிய வயது வாய்த்தவளவில் தானும் தனது குலத்தொழி லாகிய வர்த்தகத்தையே கைப்பற்றிவந்தான்; இவனுக்குப்பலவயது சென்ற வளவிலும் இவனது தகப்பன் த்வீபாந்தரத்திலேயே வாழ்கிறான். பின்பொரு நாள் அவ்வணிகன்மகன் தொழில்முறையில் வெளிநாட்டுக்குச் சென்றிருந்து பலசரக்குக்களுடன் கடல் வழியாய் ஊர்த்துறைமுகம்வந்து சேர்ந்தான். அவன் வந்த கப்பலிலேயே அவனது தந்தையும் த்வீபாந்தரத்திலிருந்து பல மூட்டைக ளுடன் ஊர் வந்தனன். அந்தக் கப்பல் துறைமுகஞ் சேர்ந்தவுடனே குமாரன் தனது மூட்டைகளை இறக்குவதாக உத்தேசித்த ஓர் இடத்திலேயே தகப்பனும் தான் கொணர்ந்த மூட்டைகளை இறக்க நினைத்தனன். இவ்விருவரும் தங்க ளுக்குள்ள பித்ரு புத்ரபாவ ஸம்பந்தத்தை அறியாதவர்கள். 'இவன் நம் மகன்'

என்று தந்தை யறியான்; 'இவர் தகப்பனார்' என்று மகனுமறியான். உண்மையில் இவர்கட்கு இவ்வுறவுமுறை தெரிவதற்கு ப்ரஸக்தியில்லையே: இக்குமாரன் பிறப்பதற்கு முன்னமேயன்றோ அவ்வணிகன் வெளிநாடு சென்றிட்டான். ஆகவே 'இவன் யாரோ வொரு வெளிநாட்டு வர்த்தகன்' என்று பாவிக்கலானான், தந்தையும் மகனை அங்ஙனமே பாவித்தான். இறக்குமதியிடத்தைப் பற்றிய விவாதம் இவர்களுக்கு முற்றிவிட்டது. 'இவ்விடத்தை நானே முதலில் உத்தேசித்தேன்' என்று இருவரும் நெடும்போதாக வாதாடுகின்றனர். அப்போது, இவ் விருவருடையவும் உறவுமுறையை உணர்ந்திருப்பானொரு கிழவன் கண்டு 'அந்தோ! உறவறியாமல் இது என்ன விவாதம்!' என வருந்தி, 'இவன் உன் பிதா, நீ அவன் மகன்; இவன் உன்மகன், நீ இவனுடைய பிதா; ஆயிருக்க எதற்கு இங்ஙனே வீண் விவாதம்?' என்று அறிவித்தனன். அதன் பிறகு அங்கு என்ன நடந்திருக்கவேணும். ஸம்பந்த வுணர்ச்சி யுண்டானவுடனே கிழிந்த நாவைக்குச் சேவித்து இருவர் சாக்கும் ஒரு சாக்காய், தந்தை ரக்ஷகனும் மகன் ரக்ஷ்யனும் விவாதம் நீங்கிப் பரமாஸம் தலைப்பற்றி வாய்க் கொண்டவாறு பேச்சுக்கு நிலமாமோ?

அதுபோலவே நாமும் நிருபாதிக பிதாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய "உந்தன்னோடுறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்க வொழியாது" என்னும்படியான உறவின் உறுதியை உற்றுநோக்கி, ஈச்வரன் "த்வம்மே" [நீ எனக்கு அடியன்] எனில், "அஹம்மே" [நான் எனக்கே உரியன்] என்னும் விவாதத்தை விட்டொழித்தால் அப்பெருமானது செல்வமிகுதியைக் கண்டு பிறிதும்கூச நேரிடா தென்க.

ராஜகுமாரன் ஒரு அழகிய தோட்டத்தைக் கண்டு உள்ளே புகநினைந்தும் கட்டுங்காவலுமா யிருந்தது கண்டு அஞ்சி நிற்கு மளவில் 'இஃது உன் தகப்பனது தோட்டம்காண்' என்னவே நினைத்தபடி புகுந்து நினைத்துப் பரிமாறலா மன்றோ; அதுபோலவும் கொள்க.

அடங்க எழில் சம்பத்து அடங்கக் கண்டு = முழுதும் நன்றான செல்வத்தை யெல்லாம் கண்டு. அதாவது — முற்றுமழகிய உபயவிபூதியையும் பார்த்து என்றபடி. நித்யவிபூதி யென்கிற திருநாடுதான் முற்றுமழகாயிருக்கும்; * பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்புமிந்நின்ற நீர்மையர் விசும்பிய மாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலமாகிய இவ்விருள்தருமாஞாலம் முற்றவு மழகாயிராதே; அப்படியிருக்க அடங்கெழில் என்று பொதுவிலே சொல்லலாமோ? எனின்; இந்நிலத்தில் வெறுக்கத்தக்க விஷயங்கள் பலபல கிடந்தாலும் 'எம்பெருமானுடைய விபூதி இது' என்று அவனுடைய ஸம்பந்தத்தையிட்டு நோக்குமளவில் ஞானிகளுக்கு ஒருவகையான உவப்பு உண்டாகுமாதலால் அதுபற்றிச் சொல்லிற் றென்க. அடங்க+எழில்; தொகுத்தல் விகாரம், சம்பத்து — ஸம்பத் என்ற வடசொல் விகாரம்.

ஈசனடங்கெழிலஃதென்று — 'அஃதடங்க ஈசனெழிலென்று' என அந்வயித்துக்கொள்ளவேணும். அஃதெல்லாம் நமது ஸ்வாமியானவனுடைய ஸம்பத்து என்று அநுஸந்தித்து என்றபடி.

உள்ளே அடங்குக — எம்பெருமானது விபூதியினுள்ளே தானுமொருவனாக அடங்கப் பார்க்கவேணும். அதற்கு வெளிப்பட்டால் விநாசமே பலிக்கும்; அதனுட் பட்டுவிட்டால் கூசவேண்டிய அவசியமேயில்லை யென்க. இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்;— "ஸ்வஸ்வாமி பாவ ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமடியாகத் தானும் அவன் விபூதியிலே ஒருவனாய் அந்வயிக்கலாமிறே. ஸமுத்ரம் அபரிச்சின்னமானாலும் அதினுள்ளில் ஸத்வங்களுக்கு வேண்டினபடி புகலாமிறே. அதுபோலே ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமடியாகக் கிட்டலாம். ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமில்லாத த்ருணத்தையிறே கடல் கரையிலே யேறத்தள்ளுவது. ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் பிறப்பிக்கையிறே [illegible]." .... (எ)

உள்ளமுரைசெயல் * உள்ள இம்மூன்றையும் *
உள்ளிக்கெடுத்து * இறையுள்ளிலொடுங்கே. * (அ)

உள்ளம்	நெஞ்சு என்றும்
உரை	வாக்கு என்றும்
செயல்	உடல் என்றும்
உள்ள	ஏற்கனவே யுள்ள
இம்மூன்றையும்	இந்த மூன்று உறுப்புக்களையும்
உள்ளி	ஆராய்ந்துபார்த்து
கெடுத்து	அவற்றிற்குள்ள விஷயாந்தரப்பற்றைத் தவிர்த்து
இறை உள்ளில்	எம்பெருமான் பக்கலிலே
ஒடுங்கு	அந்வயிப்பது.

[உள்ளமுரைசெயல்.] என்ன உபகரணங்களைக்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வது என்ன, புதிதாக ஸம்பாதிக்க வேண்டாமல் ஏற்கனவே அமைந்திருக்கின்ற மனமொழி மெய்கள் மூன்றையும் 'இவை எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வதற்குறுப்பாகவே கண்டவை' என்று அநுஸந்தித்து, புறம்புண்டான விஷயங்களில் நின்றும் மீட்டு எம்பெருமான் பக்கலிலே ஒன்றவைப்ப தென்கிறார் இப்பாட்டில்.

* யந் மநஸா த்யாயதி தத் வாசா வததி தத் கர்மணா கரோதி * என்று வேதம் சொல்லிற்று. நெஞ்சு நினைப்பதை வாய் சொல்லுகிறது, வாய் சொன்னதை உடல் செய்கிறது என்பது மேற்குறித்த வேத வாக்கியத்தின் பொருள். எதையேனும் நினைப்பதற்கென்றே ஏற்பட்டிருக்கிற நெஞ்சை விஷயாந்தர சிந்தனையில் நின்றும் மீட்டு உள்ளே அடக்கினவாறே எம்பெருமானைச் சிந்திப்பதற்கு உறுப்பாகும். அந்தச்சிந்தனை முற்றி வெளியே வழிந்து "பொங்கேழ்புகழ்கள்வாயவாய்" என்கிறபடியே சொற்களாய்ப் புறப்படுகைக்கு உடலாகும் வாக்கு. வாக்கினால் துதிக்கத் துதிக்கத் தலையை வணங்கித் திருவடிகளிலே

விழுந்து வகல வைக்கரிபக்களும் பண்ணுவைக்கு ஈடானவைரும் உடம்பு. இவ்வுறுப்புக்களை இன்றுகப் புதிதாய்த் தேடவேண்டாதே முதலிலேயே எம்பெருமான் இவற்றை உண்டாக்கிவைத்தனை ஞதலால் "உள்ளி மூன்றையும்" என்றூர். இங்கு "நாவாயிலுண்டே நமோ நாரணவென்று, ஓவாதுரைக்குமுரையுண்டே, மூவாத மாக்கதிக்கட்செல்லும் வகையுண்டே, என்னொருவர் தீக்கதிக்கட்செல்லுந்திறம்." என்ற பொய்கையார் பாசுரத்தையும், "தாமுளரே தம் முள்ள முள்ளுளதே, தாமரையின் பூவுளதே யேத்தும் பொழுதுண்டே, வாமன் திருமருவு தாள்மருவு சென்னியரே செவ்வே, அருநரகஞ் சேர்வதரிது." என்ற பூதத்தார் பாசுரத்தையும் சேர்த்துக்கொள்வது.

இம்மூன்றையும் உள்ளி = மனமொழி மெய்கள் மூன்றையும் ஆராய்ந்து பார்க்கவேணு மென்கிறூர். அதாவது — 'இவை எதற்காகப் படைக்கப்பட்டவை? இவை இப்போது என்ன வுபயோகத்திலிருக்கின்றன' என்று ஆராய்ந்து பார்க்கவேணு மென்கை. அங்ஙனம் ஆராய்ந்து பார்த்தவளவில் 'பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபடுவதற்காகக் கண்டவிவை ஸ்வரூபத்திற்குத் தகாத விஷயங்களிலே பாய்ந்து சென்று கிடக்கின்றன' என்பது அறியப்படும்; உடனே [கெடுத்து] கெடுப்பதாவது அந்த ஸ்வபாவத்தை மாற்றுவது: விஷயாந்தரங்களில் நின்றும் மீட்பதாம். அப்படி மீட்டு, இறையுள்ளிலொடுங்கே = பாழிலும் மேட்டிலும் பாய்கிற நீரைப் பள்ளத்திலும் பயிரிலும் பாய்ச்சுவாரைப்போலே ப்ராப்த விஷயத்திலே யாக்கப்பார்ப்பது.

ஒடுங்கு என்பதைத் தன்வினையாகவும், பிறவினையில்லக்த தன்வினையாகவுங் கொள்வர். நீங்கள் ஒடுங்கவேணுமென்றும், உங்கள் உறுப்புக்களை ஒடுங்கச் செய்யவேணுமென்றும் முறையே பொருள்காண்க. ஒடுங்குதல் — அடங்குதல். .... (அ)

ஒடுங்க வவன் கண் * ஒடுங்கலுமெல்லாம் *
விடும் பின்னுமாக்கை * விடும்பொழுதெண்ணே * (க)

அவன் கண்	அந்த எம்பெருமான் பக்கலிலே	விடும்	விட்டு நீங்கும்;
ஒடுங்க	அடங்குவிக்கவே	பின்னும்	அதற்குப்பிறகு
எல்லாம் ஒடுங்கலும்	(ஆத்மாவை) ஒடுங்கப்பண்ணுவதான அவித்யை முதலானவை யெல்லாம்	ஆக்கை விடும் பொழுது	சரீரம் தொலையும் காலே
		எண்	எதிர்பார்த்திருப்பது.

[ஒடுங்கவவன்கண்.] எம்பெருமானேடு நமக்குள்ள உறவின் உணர்ச்சியுண்டாகவே கூசாமல் அணுகலாமென்றூர் ஏழாம் பாட்டில். அவன் தன் விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்துவதற்காகவே தந்தருளின உறுப்புக்களை அவன் விஷயத்திலேயே உபயோகப்படுத்து மத்தனையே வேண்டுவது என்றூர் எட்டாம் பாட்டில். இவற்றைக் கேட்ட வுலகர்கள் 'ஆழ்வீர்! நாங்கள் ஸ்வாதந்திரியம்

பாராட்டி அதனால் பகவத்விஷயத்தில் ஊற்றமற்றிருக்கின்றோ மல்லோம்; எம்பெருமானுடைய போக்யதையை அறியாமலிருக்கிறோ மல்லோம்; அப்ராப்தங்களான விஷயாந்தரங்களை விட்டு ப்ராப்தனான அவனையே பற்றவேணுமென்னும் விருப்பம் மிகவுடையோமாயினும் பற்றவொட்டாத விரோதிகள் அனேகமுண்டாயிருப்பதனாலன்றோ நாங்கள் பற்றியாம லிருக்கிறோம்' என்ன; நீங்கள் அவனைக் கிட்டவே அந்த விரோதிகளெல்லாம் உடனே விட்டு நீங்குமென்கிறா ரிப்பாட்டின.

அவன்கண் ஒடுங்க = "நானே யீச்வரன்' என்று இறுமாந்திருக்கு மிருப்புத் தவிர்ந்து எம்பெருமானுடைய ஆட்சியை யிசைந்து அவனது அபிமானத்திலுள்ளே அடங்குங்கோள் என்றபடி. அப்படி ஒடுங்கினால், எல்லாம் ஒடுங்கலும் விடும் = ஆத்மாவுக்கு ஸங்கோசத்தை விளைப்பவையான அவித்யா கர்மவாஸநா ருசிகள் யாவும் வாஸநையோடே விட்டுக்கழியும். நல்லதைச் செய்யவே தீயவை தன்னடையே விட்டுப்போமென்பது சொல்லவேணுமோ? இவ்வாழ்வார் தாம் பெரிய திருவந்தாதியில் "வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, கானோ வொருங்கிற்றுங் கண்டிலமால் — ஆனீன்ற கன்றுயரத் தாமெறிந்து காயுதிர்த்தார் தாள் பணிந்தோம், வன்துயரை யாவாமருங்கு." என்று ஸ்வாநுபவஸித்த விஷயத்தை அருளிச்செய்தவராதலால் இங்ஙனே பிறர்க்கும் உபதேசிப்பது உசிதம். ஆத்மாவுக்கு ஒடுக்கத்தைப் பண்ணுமவையான அவித்யை முதலானவை ஒடுங்கல் என்ற சொல்லாற் குறிக்கப்பட்டன. வந்தேறியாய் ஒடுங்கி விடப்பவை என்ற காரணத்தினால் அவை ஒடுங்கல் எனப்பட்டன என்றுங் கூறுவர்.

அவித்யை முதலானவை கழிந்து போய்விட்டால் பின்பு இந்நிலத்திலே செய்யவேண்டிய காரியம் ஏதென்ன, பின்னும் ஆக்கை விடும்பொழுது எண் என்கிறார். முமுக்ஷுப்படியில் "பேறு தப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும் பேற்றுக்குத் த்வரிக்கையும்" என்று அருளிச்செய்த கட்டளையிலே 'ப்ராப்யம் கைபுகுந்தாவது எப்போதோ' என்று அதில் பதற்றங்கொண்டிருக்கவேணுமென்கை. காமியானவன் தன்னுடம்பி லழுக்குக் கழற்றிப் போகத்தில் அந்வயிக்கும் ஸமயம் எதிர்பார்த்திருப்பதுபோல, சரீரம் முடியும் காலம் எதிர்பார்த்திருத்தல் வேண்டும். "கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்து ஒருநாள் தங்குமேல் என்னாவி தங்கும்" என்ற ஆண்டாளைப்போலே பதறியிருக்க வேண்டுமென்ப.

ப்ராயேண ஹ்யக்ருதக்ருத்யத்வாந் ம்ருத்யோருத்விஜதே ஜந: | க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம் ॥ = ப்ராயேண ஹ்ய க்ருதக்ருத்யத்வாத் ம்ருத்யோருத்விஜதே ஜந: - க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம்." என்கிற மஹாபாரத ச்லோகத்தைப் பின்னடிகட்கு ஸம்வாதமாக எடுத்துக்காட்டியருளினர் பூருவாசாரியர்கள். ஸாஜுனா யத்தில் தருமபுத்திரனை நோக்கிக் கண்ணபிரான் பணித்த ச்லோகம் இது.

இதன் அருமையான கருத்து ஆய்ந்துணரத்தக்கது. இதனைச் சிறிது விவரிப்போமின்று.

இவ்வுலகில் பலவகையான துக்கங்களுள்ளன. அவற்றுள் மரண துக்கம் எல்லாவற்றிலும் பெரிது. மரணகாலத்தில் சரீரம் அஸ்வாதீனமாய்விடுகிறது. மனம் கலக்கமுறுகின்றது. புத்தி ஸ்வாதீனமற்றுப் போகின்றது. இந்திரியங்கள் நிலைகுலைகின்றன; என்றிவை முதலான காரணங்களினால் மரணத்தைப் பற்றி மஹத்தான துக்கமுண்டாகின்றது. இவ்வுலகத்தோடு அதுவரையிலிருந்த ஸம்பந்தமென்ன, பந்து மித்ர புத்ர களத்ராதிகளோடிருந்த ஸம்பந்தமென்ன, இன்னமும் தன்னுடையனவாகப் பாவித்த வீடு வாசல் முதலிய பலவகைப் பொருள்களோடு வைத்துக்கொண்டிருந்த ஸம்பந்தமென்ன ஆகிய இவற்றையெல்லாம் விடநேருகின்றது. தாம் செய்யவேணுமென்று நினைத்துக்கொண்டிருந்த பலவகைக் காரியங்கள் குறைபட்டு நிற்கின்றன. — இத்யாதி காரணங்களாலும் மரணமென்றால் யாருக்கும் ருசிப்பதில்லை. ஆகையால் மரணமென்றால் மனிதர் பெரும்பாலும் துக்கமடைவது இயல்பு.

பரலோகமுண்டென்றும் பாப புண்யங்கட்குப் பலன் கிடைத்தே தீருமென்றும் ஸ்வர்க்க நரகங்கள் புண்ய பாப பலன்களாமென்றும் நம்பிக்கையுள்ளவர்களுக்கு ஜீவித்திருந்த காலத்தில் தாம் செய்த பலவகைப் பாவங்களை நினைத்து அவற்றின் பலன்களை அநுபவிக்க நேரிடுமே யென்கிற அச்சத்தினால் மிக்க துக்கமுண்டாகக்கூடியது. ஜீவித்திருந்த காலத்திலோ வென்னில்; சிலர் உலக வியாபாரங்களில் மண்டிப் பரலோகத்தைப்பற்றி நினைக்க அவகாசமும் பெறாமல் விஷய சுகங்களுக்காகப் பாவஞ் செய்கிறார்கள். சிலர் பரலோகத்தையும் பாப புண்யங்களையும் ஈச்வரனையும் இல்லைசெய்து சரீர ஸுகத்திற்காக வேண்டியதெல்லாஞ் செய்யலாமென்று நினைத்துப் பாவஞ் செய்கிறார்கள். சிலர், தாம் நீண்டகாலம் ஜீவித்திருக்கப்போவதாகவும், கடைசி காலத்தில் பரலோகத்திற்கு வேண்டியதைச் செய்துகொள்ளப் பார்க்கலாமென்றும் நினைத்து உள்ளவரையில் ஸாம்ஸாரிகஸுகத்திற்காகப் பாவச்செயலில் இழிந்து பிறகு மீளமுடியாமல் நிற்கின்றனர். மிருத்யுவோ நமது எண்ணங்களையும் காரியங்களையும் ஸமய ஸந்தர்ப்பங்களையும்நோக்காமல் சடக்கென வந்துவிடுகின்றது. ஆகையால் பெரும்பாலும் எல்லோருமே மிருத்யுவுக்கு அஞ்சி வருந்துகின்றனர். ஆனால், உண்மையான பக்தர்களும் உலகத்தின் போக்கை நன்றாய்க் கண்டறிந்தவர்களும் எப்போதும் பகவத் பாகவதர்களைச் சிந்தை செய்துகொண்டு ஆத்மானந்தத்தில் ஆழ்ந்து கிடப்பவர்களும் மரணத்தைப்பற்றிச் சிறிதும் வருந்தமாட்டார்கள். மரணத்தை அவர்கள் ஓர் உத்ஸவமாகநினைத்துப் பெருமகிழ்ச்சியே கொள்வர்கள்.

ஸ்வதேசத்தையும் மாதாபிதாக்களையும் மற்றுமுள்ள உறவினரையும் விட்டுப்பரதேசம்போய்ப் பொருளீட்டும் ஒரு சிறுவன் தன் முயற்சிகைகூடி, மிக்க பொருள்திரட்டிக்கொண்டு தன்வீடு திரும்பும்போது சிறிதும் வருந்துவதில்லையன்றோ. பந்துக்களையும் ஸ்வதேசத்தையும்விட்டு நீண்டகாலம் பரதேசத்தில் வசித்த அச்சிறுவன் தன்னில்லந்திரும்பி ஸ்நேஹமயியான மாதா

வையும் பந்துபாந்தவர்களையும் எப்பொழுது பார்க்கப்போகிறோமென்று ஆவலோடு காத்திருந்தவன் அச்சமயம் நெருங்கும்போது மஹத்தான ஸந்தோஷத்தையே அடைகிறான். ஸாத்யமானவளவும் விரைவில் தன்னில்லம்போய்ச் சேர நினைக்கிறான். மாதாபிதாக்களைக்கிட்டி அவர்களது அன்புக்கரம் எப்பொழுது இலக்காகப்போகிறோமென்று குதூகலிக்கிறான். ஏனென்றால், அவன் பரதேசத்தில் நீண்டகாலமிருந்தாலும் தன்முயற்சியில் வித்திபெற்று நிரம்பிய பொருளைத் திரட்டியிருப்பதால் ஒருவகையான ஆத்மஸந்தோஷத்தை அடைந்திருக்கிறான். இவ்விதமாகத்தான் திரும்பும்போது தகப்பனார் தன்னை மிகவும் பாராட்டப்போகிறாரென்கிற நம்பிக்கை அவனது மனத்தை உத்ஸாஹப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. தன்முயற்சியில் ஸித்தியடைந்த புதல்வன் தன் தந்தையிடம் திரும்பிப்போகும்போது அடைகின்ற ஆனந்தம் விலக்ஷணமாயிருக்கும். அதுபோல் உண்மையாகத் தன் நிலைமையையறிந்த பக்தனானவன் இவ்வுலகத்தில் தன் கடமைகளை ஒழுங்குபடச்செய்து எம்பெருமானது நியமனத்தால் ப்ராப்தபோகம் முடிந்து பிரயாண அவ்விச்வானது ஸந்நிதானத்திற்குப் போகுங்காலம் கிட்டும்போது (அதாவது) இவ்வுலகத்தின் துக்கமயமான நிலைமையிலிருந்து முடிவாக விடுபடும்போது மஹத்தான ஆனந்தத்தை அடைகின்றான். அவ்வானந்தத்தை எதனோடும் ஒப்பிடமுடியாது. அதுபற்றியே ஆக்கைவிடும்பொழுதெண்ணே என்கிறார்.

எம்பார் ஒருகுறியிலே ஆக்கைவிடும்பொழுது எண்ணே என்பதற்கு, இனிச் சரீரம்விட்டுத் தொலையும்விஷயத்திலே ஒருகவலையுண்டோ? என்று பணித்தாராம். காரணங்கழிந்தால் காரியமும் தன்னடையே கழியுமென்பவாதலால் சரீரஸ்திதிக்குக் காரணமான அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகள் கழிந்தபோதே காரியமான சரீரமும் கழியக்கூடியதாதலால் அவ்விஷயத்தில் எண்ணே?— விசாரமென்? என்றவாறு.

இனி, ஆக்கைவிடும்பொழுதெண்ணே என்பதற்கு "அந்திமஸ்ம்ருதி உண்டாகவேணும்" என்பதாகச் சிலர் பொருள்கூறுவது அஸம்ப்ரதாயம். அவசியமல்லாத அந்திமஸ்ம்ருதியை ஆழ்வார் விதிக்கமாட்டாரென்க.

* தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷ்யே அத ஸம்பத்ஸ்யே * என்கிற உபநிஷத்தின்பொருள் பின்னடிகளில் உறையுமென்றுணர்க. .... (கூ)

எண்பெருக்கந்நலத்து * ஒண்பொருளீறில *
வண்புகழ் நாரணன் * திண்கழல்சேரே. * (க0)

எண் பெருக்கு	எண்ணிக்கை பெருகிக் கொண்டே யிருக்கும் படி அளவிறந்த	ஒண் பொருள்	சிறந்தபொருளாகிய ஜீவாத்ம வர்க்கத்தையும்
அ நலத்து	அப்படிப்பட்ட ஞானம் முதலிய குணங்களை யுடைய	ஈறு இல	முடிவில்லாத

வண் புகழ்	திருக்கல்யாண குணங்களையும் உடையனான	திண் கழல்	(அடியாரை ஒருநாளும்) கைவிடவில்லாத திருவடிகளை
நாரணன்	நாராயணனுடைய	சேர்	ஆச்ரயிப்பது.

[எண்பெருக்கு.] கீழே ஆழ்வார் உபதேசித்தபடிகளை யெல்லாங்கேட்ட ஸம்ஸாரிகள் "ஆழ்வீர்! அப்படியேசெய்வோம்; எம்பெருமானைப் பஜிப்போம்; பஜநத்திற்கு ஆலம்பனமாக ஒரு மந்த்ரம் வேணுமே, அது என்ன மந்த்ரம்?" என்ன, அந்த மந்த்ரம் இன்னதென்று தெரிவித்தருளுகிறாரிப்பாட்டில். நாராயண திருநாமத்தின்பொருளை அநுஸந்தானஞ் செய்துகொண்டே அத்திருநாமத்தை வெளியிட்டருளுகின்றார்காண்மின். மற்றையோர் இத்திருநாமத்தை ஜபம் ஹோமம் முதலியவற்றில் உபயோகப்படுத்திக் காரியங் கொள்வர்கள்; நம் ஆசாரியர்களோவென்னில், இதன் அர்த்தத்தை அநுஸந்தானஞ் செய்வதே உற்றது என்றுகொண்டு தாங்களும் அப்படியே அநுஸந்தித்துத் தம்மைக் கிட்டினார்க்கும் அப்படியே உபதேசித்துப் போருவர்கள்.

இப்பாசுரம் திருமந்த்ரார்த்தம் என்னுமிடம் ஆழ்வானுடைய இதிஹாஸத்தினால் நன்கு விளங்கும்; அது வருமாறு:— அழகிய மணவாளனுடைய அநுக்ரஹத்தினால் ஆழ்வானுக்கு இரண்டு திருக்குமாரர்கள் திருவவதரிக்க, ஆழ்வான் அக்குமாரர்கட்கு நாமகரணம் முதலியன செய்வித்தற்கு உடையவர் கடவரென்று எண்ணித் தாம் ஒன்றுஞ்செய்யாதிருக்க, நம்பெருமாள் திருவருளால் ஆழ்வானுக்கு உபயகுமாரர்கள் உதித்ததாகப் பெருமகிழ்ச்சிகொண்டிருந்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அக்குழந்தைகள் பிறந்த பதினோராநாளிலே சிஷ்யவர்க்கத்துடன் ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கெழுந்தருளித் தமது ப்ரதான சிஷ்யர்களில் ஒருவரான எம்பாரைநோக்கிக் 'குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டுவாரும்' என்ன, அவர் அங்ஙனமே ப்ரபந்நகுலக்கொழுந்தான அக்குழந்தைகளை யெடுத்து வரும்போது த்ருஷ்டிதோஷாதிகள் தாக்காதபடி ரக்ஷையாக த்வயமென்னும் மந்த்ரரத்நத்தை அநுஸந்தித்து வாழ்த்திக்கொண்டே வந்து குழந்தைகளை எம்பெருமானார்க்குக் காட்டினர். அவர் மிக்க களிப்புடனே ஆனந்தக் கண்ணீர் துளிக்கத் தம் திருக்கண்களாற் குளிரக்கடாக்ஷிக்கும்போது அத்தெய்விக சிசுக்களின் தேஜோவிசேஷத்தைக் கண்டு வியப்புக்கொண்டு 'எம்பாரே! இக்குழந்தைகளிடம் த்வயம் பரிமளிக்கின்றதே, இங்ஙனம் ஆகுமாறு என்செய்தீர்?' என்று வினவ, எம்பார் 'குழந்தைகட்குக் காப்பாக த்வயாநுஸந்தானஞ்செய்து கொண்டு வந்தேன்' என்றுசொல்ல, உடையவர் அப்படி எம்பார் காப்பிட்டதற்கு உகந்து அவரைப்பார்த்து 'இக்குழந்தைகள் உய்யும்வகையை நாடிச்செய்தற்கு முற்பட்டீராதலால் இவர்கட்கு நீரே ஆசார்யராகக் கடவீர்' என்று நியமித்துவிட்டார். இக்குமாரரிருவர்க்கும் கூரத்தாழ்வான் திருவாய்மொழிப் பொருள் சொல்லிவரும்போது * எண்பெருக்கந்நலத்து இத்யாதியான இந்தப் பாசுரம் வந்தவளவிலே இது திருமந்திரார்த்தத்தை விவரிக்கிறதாதலாலும் மந்த்ரார்த்தம் ஆசார்யரிடத்திலேயே கேட்டறியவேண்டியதாதலாலும் அதனை

அவர்கட்குச் சொல்லாது இருந்து 'இதனை உங்கள் ஆசாரியர்பக்கலிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்ல, அதனை விரைவில் அறிந்துகொள்ளவேணு மென்னும் அவாவினால் உடனே அவர்கள் எழுந்து தங்கள் ஆசார்யரான எம்பார் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைக் குறித்துப் போகப்புக்கவளவில், ஆழ்வான் யாக்கையினிலையாமையைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு அவர்களை யழைத்து 'இன்ன போது இன்னாரிருப்பார் இன்னார் போவாரென்று தெரியாது, ஆதலால் இருந்து கேளுங்கள்' என்று திருமந்திரார்த்தத்தைச் சொல்லி இப்பாட்டின் பொருளை யும் விவரித்து 'இப்பாசுரத்தைத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தமாக நினைத்திருங்கள்' என்று பணித்தருளினார்—என்பதாம்.

எண்பெருக்கந்நலத்தொண்பொருள் = இவ்வளவாலும் ஜீவாத்மாக்களைச் சொன்னபடி. இப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களையுடையவன் என்று நாராயண னுக்கு விசேஷணமாயிருக்கின்றது. எண்ணமுடியாதவர்களாய் ஞானம் ஆனந்தம் என்ற சிறந்தகுணங்களையுடையவர்களாய் நித்யமாய் விலக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தை யுடையவர்களான ஸகல ஆத்மாக்களையுமுடையவன் நாராயணன் என்க. எண்பெருக்கென்றது ஜீவர்கள் அனந்தகோடிக்கணக்காக வுள்ளவர்க ளென்றவாறு.

ஈறில என்பது மத்யமதீபந்யாயத்தாலே கீழும் மேலும் அந்வயிக்கக் கடவது; ஈறு இல்லாமையாவது நித்தியமாயிருத்தலாம். கீழோடே அந்வயித்த போது ஜீவாத்மாக்களின் நித்யத்வம் சொல்லப்படும்; மேலோடே அந்வயித்த போது திருக்கல்யாணகுணங்களின் நித்யத்வம் சொல்லப்படும். ஈறிலவான ஆத்மாக்களையும் ஈறிலவான கல்யாணகுணங்களையுமுடையனாகையாலே நாராயணனாகையாவது. அப்படிப்பட்ட நாராயணனுடைய, திண்கழல்சேர் = அடியவர்களை ஒருநாளும் கைவிடமாட்டாத திருவடிகளைச் சேருங்கள் என்ற வாறு. இப்பாட்டிலும் வீடு வருவித்துக்கொள்வது. .... (௧௦)

சேர்த்தடத் * தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் *
சீர்த்தொடையாயிரத்து * ஓர்த்த விப்பத்தே. (௧௧)

சேர் தடம்	செறிந்த தடாகங்களையுடைய	சீர் தொடை	கவியுறுப்புக்களெல்லாம் நன்கு அமையப்பெற்ற
தென் குருகூர்	திருநகரியில் அவதரித்த	ஆயிரத்து	ஆயிரத்தினுள்ளே
		இ பத்து	இப்பத்துப்பாசுரம்
சடகோபன் சொல்	நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த	ஓர்த்த	ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டது.

* * * [சேர்த்தடம்.] இத்திருவாய்மொழி வாய்வந்தபடி சொல்லிற்றன்று, சேதநருடைய ஹிதத்துக்கீடாக ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டதென்று நிகமனஞ் செய்கிற பாசுரம் இது.

சேர்த்தடத்தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் = இங்கு ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப் படியில் "சேர்த்தடம் என்கிற வித்தைச் சேர்தடமாக்கி" என்றருளிச்செய்யப்

பட்டுள்ளது. இலக்கணப்படிக்குச் சேர்தடமென்று இயல்பாகவே யிருக்க வேண்டுமேயல்லது சேர்ந்தடமென்று தகரவொற்று மிகவேண்டிய அவசியமில்லை; ஆனாலும், மற்ற மூன்றடிகளிலும் இத் தகர்தானத்தில் வல்லொற்றுமிக்கிருப்ப தனால் அதற்கிணங்க முதலடியிலும் மிக்கது: சொற்செறிவு அங்ஙனமிருந்தாலும் பொருட்சேர்த்திக்கு ஏற்பத் தகரவொற்று இன்றியே கொள்க என்கிறார் நம்பிள்ளை.

பொய்கைகளோடு பொய்கைகள் சேர்ந்திருக்கும்படியான தென்குருகூர் என்றபடி. இதனால் திருநகரியின் நீர்வளம் சொல்லிற்றாகிறது. வரிசையாகப் பொய்கைகளே எங்கும் நிறைந்திருக்குமென்க. 'தடம் சேர் தென்குருகூர்' என்று அந்வயித்து, பொய்கைகளோடு கூடியிருக்கின்ற' திருநகரி என்னவுமாம். ஆக இப்படிப்பட்ட திருநகரியில் அவதரித்தருளின ஆழ்வார் அருளியவார்த்தை.

சீர்த்தொடையாயிரத்து = கவிபுறப்பான சீர்த்தொடையும் நிரம்பினவாயிர மென்க. இனி, சீர் என்று எம்பெருமானது திருக்குணங்களைச் சொல்லிற்றாய், பகவத்குணங்களைத்தொடுத்து அமைக்கப்பட்ட ஆயிரம் என்னவுமாம். இப்படிப்பட்ட ஆயிரத்திலே, இப்பத்து ஓர்த்த = சேதநருடைய ஹிதத்தை மிகவு மாராய்ந்து சொன்னது இந்தத் திருவாய்மொழியென்க.

பாட்டின்முதலிலுள்ள சேர் என்பதை வினைமுற்றாகவும் கொள்ளலாம்; இப்பத்தே சேர் — இப்பத்துப்பாட்டையும் சேருங்கள், (அதாவது) அநுஸந்தானஞ் செய்யுங்கள் என்றபடி. முதற்பாட்டில் வீடுமின் என்ற பன்மைக்குச்சேர இங்கும் பன்மையாகவே பொருள்கொள்ளவுரியது. .... (கக)

இரண்டாந் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்த
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியில் இத் திருவாய்மொழிக்கான
பாசுரம்.

வீடுசெய்து மற்றெவையும் மிக்கபுகழ் நாரணன்றாள் *
நாடு நலத்தாலடைய நன்குரைக்கும் * — நீடுபுகழ்
வண்குருகூர் மாறன் இந்த மாநிலத்தோர் தாம்வாழ *
பண்புடனே பாடியருள் பத்து.

பதவுரை.

நீடு புகழ்	பெரும்புகழையுடையவரும்	மற்று எவையும்	(பகவத்விஷயத்தைத் தவிர) மற்றெல்லாவற்றையும்
வண் குருகூர்	வளப்பத்தையுடைய திருநகரியில் திருவவதரித்தவருமான	வீடு செய்து	விட்டு
மாறன்	நம்மாழ்வார்	மிக்க புகழ்	மிகுந்த புகழுடைய
இந்த மா நிலத்தோர் தாம்	இப்பெரிய பூமியிலுள்ளவர்கள்	நாரணன்	நாராயணனது
வாழ	உஜ்ஜீவிப்பதற்காக	தாள்	திருவடிகளை
பண்புடனே	கிருபையுடனே	நாடு	உலகத்தாரெல்லாரும்
பாடி அருள்	பாடியருளின	நலத்தால் அடைய	பக்தியுடன் ஆச்ரயிக்குமாறு
பத்து	(வீடுமின்முற்றவுமென்று தொடங்கியுள்ள) பத்துப்பாசுரங்களானவை	நன்கு உரைக்கும்	நன்றாக உபதேசிக்கும்.

* * * — ஆழ்வார் தம்முடைய திருவுள்ளம் தமது அநுபவத்திற்குத் துணையாய் எவ்வளவும் இருக்கிறதோ அவ்வளவும் ஸம்ஸாரிகளும் இருக்கும்படி அவர்களைக் குறித்து பகவத் பஜனத்தை உபதேசிக்கின்ற இரண்டாம் திருவாய்மொழியின் ஸாரார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹிக்கிறது இப்பாட்டு.

எம்பெருமானைப் பஜிப்பதற்கு இடையூறாயும் அஹங்கார ஹேதுவாயுமுள்ள எல்லாவற்றையும்விட்டு, கல்யாண குணங்கள் நிறைந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளை உலகம் முழுவதும் ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு நம்மாழ்வார் பரம கிருபையுடன் உபதேசித்த பதிகம் இது என்க.

இத் திருவாய்மொழியில், முதல் மூன்று பாசுரங்களில் வினைமுற்றுக்கள் பன்மையாகவும், மற்ற மேற்பாசுரங்களில் வினைமுற்றுக்கள் ஒருமையாகவும் உள்ளன; ஒருமையாகவுள்ளதற்குச் சேர 'நாடு' என்பது விளிபொருளாகக் கொள்ளத்தக்கதென்பது "நாடு நலத்தாலடைய" என்பதனால் ஸூசிப்பிக்கப் பட்டதென்பர். .... (*)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

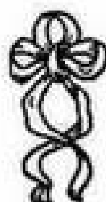
ஸ்ரீகாஞ்சி அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த
த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதியில் இத்திருவாய்மொழிக்கான
ச்லோகம்.

ஸம்ஸாரிணோऽநுஜிக்ருக்ஷு: ஸகலாந் தயாளு:
ஸஜ்ஜாஸ்பதேஷ்வல்பாஸ்திரத்வபூர்வம் திரஸ்ய ஸஹ |
தத்த்யாகபூர்வஹரிபக்திஸமாஸ்ரயம் ஸமாசஷ்டே
உக்த்வா நிர்வேதமுதிதோ முநிர்த்விதீயே ||

கருத்து:—பேரருள் பொலிபவின்ற நம்மாழ்வார் ஸம்ஸாரிகளையும் அநுக்ர ஹிக்க விரும்பி, அற்பங்களாயும் அஸ்திரங்களாயுமுள்ள இதர புருஷார்த்தங் களில் அவர்களுக்குள்ள ஆவலைத் தவிர்த்து, அத்தகைய புருஷார்த்தங்களை விட்டு எம்பெருமான் பக்கலில் பக்தி செய்யவேணுமென்று இரண்டாந் திருவாய் மொழியில் உபதேசித்தருளினாரென்றவாறு.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து

மூன்றாந்திருவாய்மொழி — பத்துடையடியவர்.

அவதாரிகை.

முதற்றிருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தைப் பேசினார்; அங்ஙனம் பரனான அப்பெருமானைப் பற்றுங்கோளென்று இரண்டாந் திருவாய்மொழியில் உபதேசரூபமாக அருளிச்செய்தார். அங்ஙனம் உபதேசித்த ஆழ்வாரை நோக்கி ஸம்ஸாரிகள் "ஸ்வாமின்! பற்றுங்கோள் பற்றுங்கோள் என்று பலகாலும் அருளிச்செய்கின்றீர்; இருகை முடவனை நோக்கி 'ஆனையேறு, ஆனையேறு' என்றால் அவனால் ஏறப்போமோ? அப்படியே, ஸர்வேச்வரனும் "நாகணைமிசை நம்பர் செல்வர் பெரியர்" என்னும்படி மிகப் பெரியனாயிருக்கின்ற அவனை நீசரான ஸம்ஸாரிகளாலே பற்றப்போமோ?" என்ன, அவ்வானைதானே அவ்விருகை முடவனுக்கும் ஏறலாம்படி படிந்து கொடுக்குங்கால் ஏறத் தட்டில்லையன்றோ; அப்படியே ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பற்றலாம்படி அவன் தன்னைத் தாழவிட்டு எளியனுமாகில் பற்றத் தட்டில்லையே யென்கிறார்.

எம்பெருமான் பக்கலில் பரத்வ ஸௌலப்யங்களென்று இரண்டு குணங்களுள்ளன; ஸௌலப்யமின்றியே வெறும் பரத்வம் மாத்திரமிருந்தாலும் பயனில்லை; பரத்வமின்றியே வெறும் ஸௌலப்யம் மாத்திரமிருந்தாலும் பயனில்லை; தெருவிலே கிடக்கிற காஷ்ட லோஷ்டங்களுக்கு ஸௌலப்யமிருந்தும் பரத்வமில்லாமையாலே பயனில்லை; மேருமலை, கைலாஸமலை என்னும்படியானவற்றுக்குப் பரத்வமிருந்தும் ஸௌலப்யமில்லாமையாலே பயனில்லை; இரண்டும் கூடியிருந்தாலாயிற்றுப் பயனுள்ளது. பரத்வத்தைக்கண்டு பின்வாங்கவேண்டாமைக்கு ஸௌலப்யம், ஸௌலப்யத்தைக்கண்டு உபேக்ஷிக்கவேண்டாமைக்குப் பரத்வம். ஆக இவ்விரண்டு குணங்களும் எம்பெருமான் பக்கல் குறைவறவுள்ளன. அவற்றுள் ஸௌலப்யகுணம் இத் திருவாய்மொழியில் அநுபவிக்கப்படுகின்றது.

எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை எவ்வளவும் பேசலாம்; எளிமையைப் பேசுவதென்பது அரிது; 'அப்படிப்பட்ட பெரியவன் இப்படித் தாழ நின்றானே!' என்று உள்ளெலாமுருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்து உடம்பெலாம் கண்ணநீர்சோரப் பேசவேண்டிய விஷயமாகையாலே தெளிந்திருந்து பேசப்போகாது. ஆழ்வாரை ஆறுமாதம் மோஹிக்கப்பண்ணின விஷயமாயிற்று இது. .... (*)

பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கரிய
வித்தகன் • மலர்மகள்விரும்பும் நமரும்பெறலடிகள் •
மத்துறுகடை வெண்ணெய்களவினில் உரவிடையாப்புண்டு •
எத்திறமுரலினோடு இணைந்திருந்தேங்கிய எளிவே. (க)

பத்து உடை	பக்தியையுடைய	மத்து உறு கடை வெண்ணெய் களவினில்	(யசோதைப்பிராட்டி) மத்தையுறுத்திக் கடைகின்ற வெண்ணெயிலுடைய களவில்
அடியவர்க்கு	அடியார்களுக்கு	உரம் இடை	மார்வினிடையிலே
எளியவன்	ஸுலபனும்	ஆப்புண்டு	கட்டுண்டு
பிறர்களுக்கு	மற்றையோர்களுக்கு	உரலினோடு இணைந்திருந்து	உரலோடு பொருந்தியிருந்து
அரிய	அர்லபனுமிருக்கிற	ஏங்கிய	ஏங்கியிருந்த
வித்தகன்	ஆச்சரியபூதனும்,	எளிவு	எளிமைக்குணம்
மலர் மகள் விரும்பும்	பெரியபிராட்டியார் விரும்புதற் கிடானவனும்	எத்திறம்	எப்படிப்பட்டது !
பெறல் அரு	பெறுதற்கு அரியனுமான		
நம் அடிகள்	நமது ஸ்வாமி		

• • • — எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யம் நன்கு விளங்கினது அவதாரங்களிலாதலால் அப்படிப்பட்ட அவதாரங்களுள்ளும் நீர்மைக்கு எல்லையான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே யிழிந்து, அதிலேயும் பரத்வத்தோடு ஸமமாகச் சொல்லக்கூடிய நிலைகளிற் செல்லாதே, வெண்ணெய் களவுகண்டு கட்டுண்டு வருந்தி யேங்கி நின்ற நிலையிலே யகப்பட்டு இப்படியும் ஒரு எளிமைக்குணமுண்டோ வென்று ஈடுபடுகிறார்.

பத்துடையடியவர்க்கு எளியவன் = பக்தியையுடைய அடியவர்கட்கு மிகவும் ஸுலபன் என்றபடி. பக்தி என்னும் வடசொல் 'பத்தி' என விகாரப்பட்டு அதுவே 'பத்து' என்றும் விகாரப்பட்டதெனக்கொள்க. திருமழிசைப்பிரான் திருச்சந்தவிருத்தத்தில் "எட்டினோடிரண்டெனுங் கயிற்றினால் மனந்தனைக் கட்டி" என்றருளிச்செய்தார்; எட்டோடு இரண்டு சேர்ந்தால் பத்து ஆகிறது. அங்குப் பத்து என்கிற எண் விவக்ஷிதமன்று; பக்தியே விவக்ஷிதம். ஆகவே பக்திவாசகமான பத்து என்னுஞ் சொல் ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் ப்ரஸித்தம்.

பக்தியைச் சொல்லுகிறதென்றே கொள்வோம்; பக்திக்குப் பலபல தசைகள் உண்டாதலால் ஆரம்ப தசையாகிய பக்தியைக் கொள்வதா? சிறிது முதிர்ந்த பக்தியைக் கொள்வதா? முற்ற முதிர்ந்த பக்தியைக் கொள்வதா? என்னில்; ஆரம்பதசையாகிய பக்தியைக் கொள்வதே இங்குச் சிறக்குமென்பர். ஏனென்றால், எம்பெருமானது குணத்தைப் பாராட்டிச்சொல்லுகிற ப்ரகரண மாதலால் "முற்ற முதிர்ந்த பக்தியையுடையார்க்கு எளியன்" என்றுரைப்பது ஆழ்வார்க்கு விவக்ஷிதமாயிராது; 'தன்பக்கலில் சிறிது ஆசைவைத்தவர்களையும் தான் விடமாட்டாமலிருக்கிறான்' என்று சொல்லுவதே ஏற்றதாகும். ஆகவே, அத்வேஷமாத்திரமே இங்குப் பத்து என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளாகவுரியதாம்.

ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி காண்மின்; — "தந்தாமை யொழியச் செல்லாதார்க்கு ஸ்நேஹிக்குமது அல்லாதார்க்கு முண்டாகையாலும் 'மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந — மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந.' என்னுமவனுகையாலும் பக்தியின் உபக்ரமமாத்ரத்தையே சொல்லிற்றாகக்கடவது. ஆசாலேசமுடையார்க்குத் தன்னைக்கொடுப்பதாக ப்ரவ்ருத்தியு முண்டாயிருக்குமிறே. "எதிர் சூழல்புக்கு" என்றும் "என்னின் முன்னம் பாரித்து" என்றும் இலக்காமை தேடித் திரிகிறவனிறே."

பத்து உடை = மேற்சொன்ன பக்தியை உடைமையாகக் கொண்டுள்ளவர்கள் என்றவாறு. இதுவேயன்றோ பாகவதர்கட்குச் சிறந்த செல்வம். இலங்கைச் செல்வமனைத்தையும் விட்டிட்டுப் புகலற்று வானத்திலே வந்து நின்ற ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை "அந்தரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாந் = அந்தரிக்ஷகத: ஸ்ரீமாந்" என்றார் வான்மீகி முனிவர். அப்போது அவ்விபீஷணனிடத்து இருந்த ஸ்ரீயாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயேயாம். இராமபிரான்பின்னே காட்டுக்குப்புறப்பட்ட இளையபெருமாள் "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:" எனப்பட்டார். அப்போது லக்ஷ்மணனுக்கிருந்த லக்ஷ்மியாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மியேயாம். முதலையின் வாயிலே அகப்பட்டுத் துடியாநின்ற கஜேந்திராழ்வான் "ஸ நாகவர: ஸ்ரீமாந்" எனப்பட்டான்; அப்போது கஜேந்திராழ்வானுக்கிருந்த ஸ்ரீயாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயேயாம்.

இப்படிப்பட்ட பக்திமான்களுக்கு எளியவன் = கையாளாக இருக்குமவன் என்றபடி. விச்வாமித்ர முனிவனோடு கூடச்சென்ற ராமலக்ஷ்மணர்கள் "இமௌ ஸ்ம முநிசார்தூல! கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ | ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை சாஸநம் கரவாவ கிம் = இமௌ ஸ்ம முநிசார்தூல! கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ - ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை சாஸநம் கரவாவ கிம். = முனிவரே! இதோ நாங்கள் தேவரீருக்குப் பணிவிடை செய்பவர்களாயிருக்கின்றோம்; எதுவேணுமானாலும் கூசாதே நியமித்தருளவேணும்" என்றாப்போலே ஏவித்தெல்லாம் செய்யக் கடமைப்பட்டிருப்பனென்க. "பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: அஹமேவம்விதோர்ஜுந — பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: அஹமேவம்விதோர்ஜுந!" என்று கீதையில் அர்ஜுநனை நோக்கிக் கண்ணபிரானருளிச்செய்ததும் இங்கு உணரத்தக்கது: 'நான் பக்திக்குக் கட்டுப்படுவேன் காண்' என்று சொன்ன கண்ணபிரானை நோக்கி அர்ஜுநன் 'அது எங்ஙனம்?' என்று கேட்க; [அர்ஜுந! அஹம் ஏவம்வித:] உலகில் ஒருவன் கறுத்திருக்கவும் ஒருவன் சிவந்திருக்கவும் கண்டாயே; அவை எப்படி அவரவர்களுடைய ஸ்வபாவமோ அப்படியே எனக்கும் இது இயல்பென்று கொள்ளாய் என்றான் கண்ணபிரான்.

எளியவனாயிருக்குந்தன்மை எல்லாரிடத்துங் காட்டப்பட்டால் அனர்த்தமாகுமே; உகந்தவர்கட்கு மாத்திரம் எளியனாய், உகவாதார்க்கு அருமைப்பட்டவனாயிருந்தால்தானே அன்பர் தேறியிருக்கமுடியும்; அதற்காக அருளிச்செய்கிறார்

பிறர்களுக்கு அரிய வித்தகன் என்று. எம்பெருமானையே உபாயமாகக்கொள்ளாமல் பிறிதொன்றை உபாயமாகக் கொள்ளுமவர்கள் இங்குப் பிறர்களாவர்; அன்னவர்கட்கு அருமைப்பட்டிருத்தலாகிற ஆச்சரியத்திற்கு ஆஸ்பதன் எம்பெருமான் என்க. என்ன ஆச்சரியமென்னில்; யசோதைப்பிராட்டி முதலானோர்க்கு விதேயனாயிருந்த நிலைதன்னிலேயே பூதனை, சகடம், மருதம் முதலியவற்றுக்கு அணுகவொண்ணாதிருந்தமை காண்க. இன்னமுங்காண்மின்;— கண்ணபிரான் பள்ளிகொண்டருளா நிற்கச்செய்தே அர்ஜுநனும் துரியோதனனும் படைத்துணை வேண்டிவர, அர்ஜுநனுக்குத் தன்னையே கொடுத்து, துரியோதனனுக்கு நவகோடி நாராயணர்களாகிற குப்பைக்கூளங்களைக் கொடுத்துவிட்டதும் அறிக.

இவ்விடத்தில் நம்பிள்ளையீடு:—"நம்முடையவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகப்பற்றுகிற்க, அல்லாதார் அசேதநக்கிரியாகலாபங்களைப் பற்றுகிறுப் போலேயிறே துர்யோதநன் நிலை"—என்பதாம். இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் உட்பொருள் உய்த்துணரத்தக்கது.

மலர்மகள் விரும்பும் அரும்பெறல் நம் அடிகள்=தாமரைமலரிலே பிறந்து அதனையே இருப்பிடமாக வுடையளாயிருந்த பிராட்டி அங்கே அடிக்கொதித்து அதனைவிட்டு "அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா" என்கிறபடியே திருமார்பை விரும்பி விடாதேயிருக்கப்பெற்ற பெருமான். "மலர்மகள் விரும்பும்" என்பதற்கு அடுத்தபடியாக "அரும்பெறலடிகள்" என்கையாலே, பிராட்டிக்கு வல்லபனாயிருந்த நிலை எம்பெருமானுடைய ஸர்வாதிகத்வத்திற்கு ஹேது என்பது விளங்கும். இராவணன் மாரீசனிடம் சென்று இராமபிரானுக்குத் தீங்கிழைக்கத் துணைவேண்டினபோது மாரீசன் சொன்ன சொல் காண்மின்;— "அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா — அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜ: யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா" என்றான்; விச்வாமித்திர முனிவனோடுகூட யாகஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக ப்ரஹ்மசாரியாய் வந்திருந்தபோதே ஸ்ரீராமனுடைய திறல் அற்புதமாயிருந்தது; பின்னை ஜனகராஜன் திருமகளைக் கைப்பற்றினபின்பு அவளோடேகூடின சேர்த்தியால் அளவிடமுடியாதபடி யன்றோ அவனுடைய திறல் இருப்பது என்றான்.

முதல் திருவாய்மொழியில் "உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்" என்று ஆழ்வார் ஏகாந்தமாகக்காட்டின லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் இப்பாட்டில் நன்கு வெளியிடப்பட்டதாயிற்று.

முதலடியில் "பத்துடை யடியவர்க்கெளியவன்" என்று சொன்ன பக்தபாரதந்த்ர்யமானது பின்னடிகளில் உபபாதிக்கப்படுகிறது—மத்துறு கடை வெண்ணெய் என்று தொடங்கி. "ஆங்கொருநாள் ஆய்ப்பாடிச், சீரார்கலையல்குல்சீரடிச்செந்துவர்வாய், வாரார் வனமுலையாள் மத்தாரப் பற்றிக்கொண்டு, ஏராரிடை நோவ எத்தனையோர் போதுமாய்ச், சீரார் தயிர்கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை, வேரார் நுதல்மடவாள் வேறோர் கலத்திட்டு, நாராருறி

வேற்றிகன்கமைய வைத்ததனைப், போரார்வேற்கண்மடவாள் பேர்த்தனையும் பொய்யுறக்கம், ஓராதவன்போல் உறங்கியறிவுற்றுத், தாரார் தடந்தோள்களுள்ளளவும் கைநீட்டி, ஆராதவெண்ணெய் விழுங்கி, அருகிருந்த மோரார் குடமுருட்டி முன்கிடந்த தானத்தே, ஓராதவன்போற் கிடந்தானைக் கண்டவளும், வாராத் தான் வைத்தது காணாள், வயிறடித்து இங்காரார் புகுதுவார் ஐயரிவரல்லால், நீராமிது செய்தீரென்றோர் நெடுங்கயிற்றால், ஊரார்களெல்லாருங் காண வுரலோடே, தீராவெகுளியளாய்ச் சிக்கனவார்த்து அடிப்ப, ஆராவயிற்றினோடு ஆற்றாதான்" [சிறிய திருமடல்] என்கிறபடியே நடந்ததொரு கதையை அநுஸந்தித்து ஈடுபடுகின்றார்.

யசோதைப்பிராட்டி மத்தையுறுத்தித் தயிர் கடையும்போது அவளது கிழுளிலே பொதுக்கிவிருந்து களவுவழியிலே வெண்ணெயை அள்ளி அமுது செய்யக் கைபோடே பிடியுண்டு உரலோடே மார்வை நெருக்கிக்கட்டிவிட்டு வைக்கப்பெற்று அழுது ஏங்கிநின்றநிலைமை என்னே! என்று கரைகின்றாராழ்வார்.

"உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவு எத்திறம்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஆழ்வார் மோஹித்துவிட்டாரென்பது "ஹ்ஸத்ருஷோஸமவஸத்ருஸம நவநீதஸுஷம் யஸோதா மாஞ்ஜீபு ஹஸந்தீ யவேஸா நஸேஷ்யருஷாணா | ஹேதுஸ்தாயவாரிணாஸஜ்ஜூஷா ஸஸாவ தாத்ருஸீதே வரித ஸாயுஜ்யதாஹுதந் ஹேதுத்வாமக்யகோபக்ருதஸ்ய முக்தம் யஸோதா ருஜ்வீ த்வத்தியமவமாநமப்ரூஷ்யமாணா - ப்ரேமார்த்ர தாமபரிணாமஜூஷா பபந்த தாத்ருக் தே சரிதமார்ய ஜநாஸ் ஸஹந்தே." என்ற அதிமாநுஷஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தியில் ஈற்றடியால் வெளியிடப்பட்டது கூரத்தாழ்வானால். ஆசார்யஹ்ருதயத்திலும் "மூவாறுமாஸம் மோஹித்து" என்றருளிச்செய்யப்பட்டது.

உரவிடை—இதற்குப் பலபடியாகப் பொருள் கூறுவர். உரஸ் என்னும் வடசொல் உரமெனத் திரிந்ததாகக்கொண்டு 'மார்பினிடையிலே' என்று பொருள்கொள்ளுதல் ஒன்று. உதரம் என்ற வடசொல் இடைக்குறையாக உரமெனத் திரிந்ததாகக்கொண்டு, 'வயிற்றினிடையிலே' என்று பொருள்கொள்ளுதல் மற்றொன்று. அன்றியே, உரம் விடை எனப் பிரித்து, செருக்குடைய காளைபோன்ற கண்ணபிரான் என்றலுமொன்று. இப்பொருளில் முற்றுவமை.

எளிவருமியல்வினன் நிலைவரம்பிலபலபிறப்பாய் *
ஒளிவருமுழுநலம் முதலில கேடிலவீடாம் *
தெளிதருநிலைமையது ஒழிவிலன்முழுவதுமிறையோன் *
அளிவருமருளினோடு அகத்தனன் புறத்தனனமைந்தே. (உ)

நிலை வரம்பு இல பல பிறப்பு ஆய்	ஒரு நிலையும் ஒரு நியதியும் இல்லாத பலவகைப்பட்ட பிறப்புகளை யுடையனாய்	முதல் இல கேடு இல முழு நலம்	முதலுமில்லாமல் முடிவுமில்லாமலிருக்கின்ற கல்யாண குணங்களெல்லாம்

ஒளி வரும்	ஒளிமல்கும்படியான	ஒழிவு இலன்	எப்போதும் உடையவனா
எளிவரும் இயல்வினன்	ஸௌலப்யத்தையே இயல்வாக வுடையனாய்	இறையோன்	ஸ்வாமியானவன்
		அளிவரும் அருளினோடு அமைந்து	அளிக்த கிருபையோடே கூடி
வீடு ஆம் தெளி தரு நிலைமை அது முழுவதும்	மோக்ஷமாகிற தெளிவைத் தருதலாகிற அந்த நிலைமையை முழுவதும்	அகத்தனன்	(அடியவர்க்கு) அந்தரங்கனாய்
		புறத்தனன்	(மற்றையோர்க்கு) அநுகத்தனாதவனாயிருப்பன்.

* * * — கீழ்ப்பாட்டில் "எத்திறமுரலினோடு இணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவே!" என்று சொல்லி ஆறுமாதம் மோஹித்துக்கிடந்தாரன்றோ ஆழ்வார். இங்ஙனே இவர் மோஹித்துக்கிடக்கும்போது, நன்றாகப் பழுத்ததொரு மரத்தைப் பறவைக்கணங்கள் மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலவும், ஸ்ரீராமபிரானும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளின விடத்தை ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் நோக்கிக்கொண்டு கிடந்தாப்போலவும் ஸ்ரீமதுரகவிகள் முதலான ஸத்துக்களடங்கலும் மோஹிதரான ஆழ்வாரைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். திருவாய்மொழியை அநுபவிக்கப்பிறந்த மஹான்களின் பாக்யத்தினால் மோஹங்கழிந்து தெளிவுபெற்ற ஆழ்வார் மதுரகவிகளை நோக்கி 'நான் இங்கே என்னசொல்லி நின்றேன்?' என்று கேட்க; "எத்திறமுரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவே" என்று சொல்லி மோஹித்துக்கிடந்தீர் என்று சொல்ல, ப்ரஸ்துதமான ஸௌலப்ய குணத்தை விசேஷித்து அருளிச்செய்யத் தொடங்குகிறாரிதில்.

எளிவருமியல்வினன் = எளியனாயிருக்குந்தன்மையை [அதாவது — ஸௌலப்யத்தை] ஸ்வபாவமாகவுடையவன் என்றபடி. கீழ்ப்பாட்டில் "பத்துடையடியவர்க்கு எளியவன்" என்று ஸ்நேஹிகளுக்கு ஸுலபனாயிருப்பவன் என்று சொன்னது தகுதியன்றென்று திருவுள்ளம்பற்றினபடி. எல்லார்க்கும் ஏதோ சில காலங்களில் ஸௌலப்யம் இருக்கக்கூடும்; எம்பெருமான்படி அங்ஙனன்றியே எளிமைதானே ஸ்வரூபமாயிருக்குமென்கிறது.

நிலைவரம்பில பலபிறப்பாய் = நிலையில்லாதனவும் வரம்பில்லாதனவுமான பலவகைப்பட்ட அவதாரங்களைச் செய்பவனென்றபடி. இன்ன யோநியில் தான் பிறப்பதென்று ஒரு வ்யவஸ்தை கொள்ளாமையாலே 'நிலையில' என்றது; இன்ன சேஷ்டிதந்தான் செய்வது என்று ஒரு வ்யவஸ்தை கொள்ளாமையாலே 'வரம்பில' என்றது — என்று பூருவாசாரியர்கள் நிர்வஹித்தார்களாம். பட்டர், 'நிலையில' என்பதற்கே அவ்விரண்டு பொருளையுங்கொண்டு, இனி 'வரம்பில' என்பதற்கு—"வரம்பில்லாமையாவது, அவதரித்து எளியனாய் நின்ற நிலைதன்னிலே பரத்வத்தோற்ற மின்றியும் நிற்கையாம்" என்று அருளிச்செய்வராம். எங்ஙனே யென்னில், அர்ஜுநனுக்குச் சாரதியாய் நின்று தாழ நிற்கச்செய்தேயும் விச்வரூபத்தைக் காட்டினபடியும், சிவபிரான் பக்கல் புத்திரவரம் வேண்டிப் போகா நிற்கச்செய்தே கண்டாகர்ணனுக்கு முத்தியளித்தபடியும், ஏழுபிராயத்திலே கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்தபடியும் முதலானவை நோக்கப்

படின், ஒன்றிலும் ஒரு நியதியில்லை, ரக்ஷிப்பதற்கு உறுப்பாகுமத்தனையே வேண்டுவது என்ற திருவுள்ளம் விளங்கும்.

பலபிறப்பாய் = எம்பெருமான் தன் வாக்காலே சொல்லும்போதும் "ப³ஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி = பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி" என்று தனக்குப் பல பிறப்புக்கள் நிகழ்ந்தனவாகச் சொல்லுகிறான்; வேதமும் "அஜாயமாநோ ப³ஹுதா⁴ விஜாயதே" என்று ஓதுகின்றது; ஆழ்வார் போல்வாரான வைதிகர்களும் * பலபிறப்பு என்னுகின்றார்கள். கருமமடியாகப் பிறக்கின்ற நம்முடைய பிறவிக்கு ஒரு எல்லை ஏற்பட்டாலும் கருணையே காரணமாகப் பிறக்கின்ற எம்பெருமானுடைய பிறவிகட்கு ஒருகாலும் முடிவு ஏற்படாதென்க.

பலபிறப்பாயொளிவரு முழுநலம் = பிறக்கப் பிறக்க நாம் புகரழிந்து வாரா நின்றோம்; அங்ஙனல்லாமல் எம்பெருமான் பிறக்கப் பிறக்கக் கல்யாணகுணங்கள் மிகவும் புகர்பெற்று விளங்குமாயிற்று. "ஸ உ ஶ்ரேயாந் ப⁴வதி ஜாயமாந:" என்று வேதமும் ஓதிற்று. [ஸ: (ஸர்வாத்மா) ஜாயமாந: உ ஶ்ரேயாநேவ ப⁴வதி] என்றபடி. கருமமடியாகப் பிறந்தாலன்றோ பிறக்கப் பிறக்கப் புகர் அழிவது; அநுக்ரஹமடியாக வருகிற அவதாரமாதலால் ஒளஜ்ஜ்வல்யம் மிக்கிருக்குமென்க.

முதலில கேடில = ஒருநாளில் தோன்றி ஒருநாள்வரையிலே முடியுமவையல்லாமல் நித்ய ஸித்த குணங்கள் என்றவாறு.

வீடாம் தெளிதருநிலைமையது முழுவதும் ஒழிவிலன் = வீடு — மோக்ஷம்; அதுவாகிற தெளிவைத் தந்தருளுமியல்வு என்னுமதற்கு மொருபடிப்பட்டிருக்கப் பெற்றவன் என்கை. இதனால் மோக்ஷப்ரதத்வமென்கிற குணம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இக்குணம் ஒளிவருமுழுநலம் என்றதிலேயே அடங்கக்கூடுமாகிலும், இது சிறந்த குணமாதலால் தனிப்படச் சொல்லலாயிற்று. ஆளவந்தாரும் ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் "துராஶ்ரூதாராம ஜமஹத்ஸ்வஸூதிர்ஹுணா ப்ரவஸவசார விஶோவதாதய: த்வதாச்ரிதாநாம் ஜகதுத்பவஸ்திதி ப்ரணாச ஸம்ஸாரவிமோசநாதய:" என்ற ச்லோகத்தில் * ஸம்ஸாரவிமோசந பதத்தினால் மோக்ஷப்ரதத்வத்தைத் தனியே அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் * அகில புவந ஜந்மஸ்தேமபங்காதிலீலே என்கிற ஸ்ரீபாஷ்ய மங்களச்லோகத்தில் * விநத விவித பூதவ்ராதரக்ஷைகதீக்ஷே என்று மோக்ஷப்ரதத்வத்தைத் தனியே அருளிச்செய்தார்.

தெளிவு என்னுஞ்சொல் தெளி என்று குறைந்து கிடக்கின்றது. பரமபதத்தைத் "தெளிவிசும்பு" என்றே வழங்குவர். தெளிவே வடிவெடுத்திருக்குமிடமாதல் அறிக. 'அவன் இங்கே வந்து அவதரிக்கிலும் சோக மோஹங்களைப் பண்ணும் இவ்விடம்; இவன் அங்கே செல்லிலும் தெளிவைப்பண்ணும் அவ்விடம்" என்ற சுட்டு ஸ்ரீஸூக்தி உணரத்தக்கது. இந்த லீலாவிபூதி கலக்கத்

னிற்கே ஏற்பட்டதுபோல அந்த நித்யவிபூதி தெளிவுக்கே ஏற்பட்டதென்றவாறு.

இறையோன் = மோக்ஷமளிக்கவல்லவனே ஈச்வரனுக்குத் தகுதியுடையவனாதலால் இங்கு இறையோனென்றது. இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் அளிவரு மருளினோடு அமைந்து அகத்தனன் புறத்தனன் = அளித்த அருளோடுகூடி, அடியவர்க்கு அந்தரங்கனும் மற்றையோர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியனுமிருப்பனென்றபடி.

அருளுக்கு அளிவருதலாவது நிர்ஹேதுகத்வமாம். பாண்டவர்போல்வார்க்குக் கையாளாயிருக்கையும் துரியோதனாதியர்க்கு ஆளிட்டுவிடுகையும் இத்தடிக்கு விஷயம். .... (௨)

அமைவுடையறநெறி முழுவதுமுயர்வறவுயர்ந்து *
அமைவுடை முதல்கெடல் ஒடிவிடையற நிலமதுவாம் *
அமைவுடையமரரும் யாவையும்யாவரும் தானும் *
அமைவுடைநாரணன்மாயையை அறிபவர்யாரே. (௩)

அமைவு உடை	நல்ல பலபரிபாகத்தை யுடைத்தான
அறம் நெறி முழுவதும்	தருமமார்க்கம் எல்லாவற்றுக்கும்
உயர்வு அற உயர்ந்து	இதற்குமேல் உயர்த்தியில்லை யென்னும்படியாக மிகவுமுயர்ந்தவர்களாகி,
அமைவு உடை	(ஆச்சரியப்படத்தக்க அமைதியையுடைய)
முதல்	ஸ்ருஷ்டியென்ன
கெடல்	ஸம்ஹாரமென்ன
இடை ஒடிவு	அவாந்தர ஸம்ஹாரமென்ன (ஆகிய இவை)
அற	மிகவும்
நிலம் அது ஆம்	கைவந்திருக்கப்பெறுவதாகிற
அமைவு உடை	சக்தியையுடையரான
அமரரும்	பிரமன் முதலிய தேவர்களும்
யாவையும்	எல்லா அசேதனங்களும்
யாவரும்	எல்லாச்சேதனர்களும்
தான் ஆம்	தானேயாம்படியான
அமைவுடை	பொருத்தம் பொருந்திய
நாரணன்	நாராயணனுடைய
மாயையை	அவதார ரஹஸ்யத்தை
யாரே அறிபவர்	ஆர்தாம் அறியவல்லார்? [ஒருவரில்லை.]

* * * — எம்பெருமானுடைய அவதாரரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் அறியவொண்ணாதென்கிறது இப்பாட்டில். முதலடியில் அமைவுடை யென்று தொடங்கி, மூன்றாமடியில் அமைவுடை என்னுமளவும் அமரர்க்கு (விசேஷணம்) அடைமொழி.

அமைவுடையறநெறி முழுவதுமுயர்வறவுயர்ந்து = ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கடவரான பிரமன் முதலிய அமரர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களென்றால், நன்கு அமைந்த தருமமார்க்கமெல்லாவற்றாலும் மிகவுயர்ந்தவர்களாம். [illegible]

மாராத்ய பத்மபூ: - புரா த்ரைலோக்ய தாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி சுச்ரும." [பிரமனானவன் அனேகமாயிரம்யுகங்கள் விஷ்ணுவை ஆராதித்துப் பிரமபதவியையடைந்தான்] என்றும் "மஹாதேவ ஸ்ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ — மஹாதேவன் ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹுத்வா ஆத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ" [பரமசிவனும் பரமாத்மாவை ஆராதித்தே தேவரிற் சிறந்தவனாயினன்] என்றும் பிரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடியே அவர்கள் அனுஷ்டித்த தருமங்களைச் சொன்னவாறு. அறநெறிக்கு அமைவுடைமையாவது பயனளித்தே தீருமாற்றல். இடையூறு ஒன்றுமின்றி பயன்களைத் தருமங்களெல்லாவற்றாலும் மேம்பட்டவர்களாம் அவ்வமரர்.

அவர்கள் இன்னமும் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில்; அமைவுடை முதல் கெடலோடிவிடையற நிலமதுவாமமைவுடையர் — முதல் என்று ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது; கெடல் என்று ஸம்ஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஓடிவிடையென்பது 'இடையொடிவு' என்றாகி அவாந்தர ஸம்ஹாரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆகிய இக்காரியங்கள், அற—மிகவும், நிலமதுவாம் அமைவுடை—கைவந்திருக்கும் பூர்த்தியை யுடையார் என்றபடி.

"அமைவுடை முதல்" என்பதற்கு—ஆச்சரியப்படத்தகுந்த ஸ்ருஷ்டி என்று கருத்து. பிரமன் உலகங்களைப்படைத்தால் 'ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்ருஷ்டிதானோ இது!' என்று அதிசயிக்கவேண்டும்படி யிருக்குமாம். அற நிலமதுவாம் என்பதற்கு ஈட்டில் அருளிச்செய்கிறார்காண்மின்—"இவை தங்களுக்கு இவேயிட்டுக்கொடுத்த ஸர்வேச்வரனையும் மறந்துக் கேள்விகொள்ள வேண்டாதபடி மிகவும் விதேயமாம்படி சமைந்த ப்ரஹ்மாதிகளும்" என்று. அதாவது—மாணாக்கர்க்கு உபாத்தியாயர் பாடஞ்சொல்லிக்கொடுத்தால் மறுபடியும் உபாத்யாயர் பக்கலிலே அந்த மாணாக்கன் ஸந்தேஹம் கேட்கும்படியிருப்பதன்றே; அப்படியன்றியே எம்பெருமானாகிற உபாத்தியாயர் பக்கலிலே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரக்ரமங்களை ஒருகால்பயின்ற மாத்திரத்திலே மிகவும் வல்லவர்களாய் மீண்டும் கேள்விகேட்கவேண்டாமல் மிக்க தேர்ச்சிபெற்ற மாணாக்கர்களாம் அயனும் அரனும்.

அமரரும் யாவையும் யாவரும் தானுமமைவுடை நாரணன்—மேற்சொன்ன கடவுளர்களென்ன, ஸகல அசேதநப்பொருள்களென்ன, மற்றுள்ள ஸகல சேதனப் பொருள்களென்ன—ஆகிய எல்லாம் தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படியான அமைதியையுடையனாய், இதுபற்றியே நாராயணனென்னுந் திருநாமம் படைத்தவனான எம்பெருமானுடைய என்றபடி. "தானும் அமைவுடை நாரணன்" என்றவிடத்திற்கு ஈட்டில் அருளிச்செய்த மிக அழகிய ஸம்வாதம் ஆய்ந்துணரத்தக்கது. "ஒருவன் ஒருவனை உனக்கு ஜீவனம் என்ன வேணுமென்றால் தன் புத்ராதிகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு 'எனக்குக் கலநெல்லு வேணும்' என்னுமென்றாயிற்று; அப்படியே இவைபடைக்குமம் தன் அஹம்சப்தத்துக்குள்ளேயடங்கி, தான் இவற்றுக்கு அபிமாநியா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது" என்பதாம்.

மாயையை அறிபவர்யாரே?=இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய அவதார ரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் அறியப்போகாதென்றவாறு. மாயையென்றால் அவதார ரஹஸ்யமென்று பொருளாமோவென்னில்; ஆம்; “ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய—ஸம்பவாமி ஆத்மமாயயா” என்று - கீதையிலே பகவான் தானே அவதாரத்தை அருளிச்செய்யுமிடத்து உள்ளதனால் மாயாசப்தயுக்தமான அவதாரத்தைச் சொல்லக்குறையில்லையென்பர். மாயையென்று ஆச்சரியமாய், தனக்குப் புத்திர ப்ராயர்களான தசரதவஸுதேவாதிகளைத் தனக்குத் தந்தையாகக் கொண்டு, அவர்கள் என்மகனென்று அபிமானிக்கும்படி வந்துபிறந்த ஆச்சரியத்தை ஆரும் அறியவில்லார் என்று முரைப்ப.

யாரே அறிபவர்?=நித்யஸூரிகள் பரத்வாநுபவத்திலே போதுபோக்குகையாலே இதனை அறியார்கள்; ஸம்ஸாரிகள் உண்டியே உடையே உகந்தோடுமவர்களாகையாலே அறியார்கள்; மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களோ மோஹித்துக்கிடப்பர்கள்; ஆகையாலே ஒருவருமறியார்கள். ... (க.)

யாருமோர்நிலைமையனென அறிவரியவெம்பெருமான் •
யாருமோர்நிலைமையனென அறிவெளியவெம்பெருமான் •
பேருமோராயிரம் பிறபலவுடையவெம்பெருமான் •
பேருமோருருவமும் உளதில்லையிலதில்லைபிணக்கே. • (உ)

பேரும்	(விக்ரஹத்தைப் பற்றின) திருநாமங்களும்	ஓர் நிலைமையன் என அறிவு எளிய எம்பெருமான்	ஒருபடிப்பட்டவனென்று அறியக்கூடிய பெருமானான பகவானுக்கு
பிற	(அத்தத் திருநாமங்களுக்கேற்ற) விக்ரஹங்களும்	ஓர் பேரும்	ஒரு பேரும்
பல ஆயிரம் உடைய	அநேகமாயிரம் உடையனாய்க்கொண்டு தோற்றி	ஓர் உருவமும்	ஒரு ரூபமும்
எம் பெருமான்	எமக்கு நாதனானவனாய்,	உளது இல்லை	உண்டாயிருப்பதில்லையென்று (ப்ரதிகூலர்க்கும்,
யாரும்	எப்படிப்பட்ட ஞானிகளுக்கும்	இலது இல்லை	இல்லையாய் இருப்பதில்லையென்று (அநுகூலர்க்கும்)
ஓர் நிலைமையன் என அறிவு அரிய எம்பெருமான்	‘ஒருபடியையுடையவன்’ என்று அறுதியிட வொண்ணாத பெருமானாய்	பிணக்கே	நித்திய விவாதமாயேயிருக்கும்.
யாரும்	(அன்பர்களாகில்) அறிவில்லாதவர்களானவர்க்கும்		

• • • — எம்பெருமானுடைய திவ்யாவதாரங்கள் ஒருவர்க்கும் அறியப்போகாதோவென்ன, அடியவர்க்கு எளிதில் அறியக்கூடியவையாய் மற்றையோர்க்குச் சிறிதும் அறியப்போகாதனவாயிருக்குமென்கிறாரிதில்.

யாரும் ஓர்நிலைமையனென அறிவு அரிய எம்பெருமான் = எவ்வளவேனும் அதிசயித்த ஞானத்தையுடையரேனும் அப்படிப்பட்டவர்களும் தமது முயற்சியாலே காண விரும்பினால் இன்னபடிப்பட்டிருப்பதொரு ஸ்வபாவத்தையுடையவனென்று அறியவொண்ணாத எம்பெருமான். — எம்பெருமானுடைய நிர்ஹே

ஆக விஷயீகாரத்திற்கு இலக்காகப் பெறாதவர்கள் எவ்வளவு பெரியோராயினும் எம்பெருமானது நிலைமையை ஒரு ஞானலேசமாகவும் அறியகில்லாராய்க் கிடப்பரென்றபடி.

யாருமோர்நிலைமையனென அறிவு எளிய எம்பெருமான் = பிறப்பாலும் செய்கையாலும் ஞானத்தாலும் எத்தனை தாழ்ந்தவர்களேயாகிலும் தன்னுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்திற்கு இலக்காகப் பெற்றவர்களாகில் அன்னவர்களாலே எளிதில் அறியக்கூடியபடிகளையுடையனாயிருப்பன். "நிஷாதாநாம் நேதா கபிகுலபதி: காபி சபரீ குசேல: குப்ஜா ஸா வ்ரஜயுவதயோ மால்யக்ருதிதி | அமீஷாம் நிம்நத்வம் வ்ருஷகிரிபதேருந்நதிமபி ப்ரபூதை: ஸ்ரோதோபி: ப்ரஸபமநுகம்பே ஸமயஸி! ஸமயஸி = நிஷாதாநாம் நேதா கபிகுலபதி: காபி சபரீ குசேல: குப்ஜா ஸா வ்ரஜயுவதயோ மால்யக்ருதிதி — அமீஷாம் நிம்நத்வம் வ்ருஷகிரிபதேருந்நதிமபி ப்ரபூதைஸ் ஸ்ரோதோபி: ப்ரஸபமநுகம்பே ஸமயஸி." என்று தயாசதகத்தில் நிகமாந்ததேசிகன் பணித்த ச்லோகம் இங்கு அநுஸந்திக்கவுரியது. [குஹப்பெருமாள், ஸுக்ரீவன், சபரி, குசேலர், கூனி, இடைச்சியர், மாலாகாரர் போல்வாரான வ்யக்தி விசேஷங்கள் பக்கலிலே எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம் காணத் தக்கதென்பது தேர்ந்த கருத்து.]

பேருமோராயிரம் = அநுபவிக்கும்படியவர்க்கு இழிந்தவிடமெல்லாம் துறையாம்படி பல்லாயிரத் திருநாமங்களையுடையனாயிருப்பன். எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்திற்கும் ரூபத்திற்கும் குணங்களுக்கும் விபூதிகட்கும் திவ்ய சேஷ்டிதங்களுக்கும் வாசகமாக ஏற்பட்டிருக்கின்ற திருநாமங்களுக்கு எல்லையில்லாமையாலே பேருமோராயிரம் என்றார். ஆயிரமென்றது அநேக பர்யாயம்.

பிறபலவுடைய எம்பெருமான் = இங்குப் 'பிற' என்பது திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை நோக்கியது. நாமத்திற்கும் ரூபத்திற்கும் எங்கும் ஒரு சேர்த்தியுண்டாகையாலே இங்ஙனே பொருள் கொள்ளுதல் பொருந்தும். "பேருமோருருவமும்" என்ற சுற்றடியுங்காண்க. திருநாம வாச்யங்களாயும் தன் இச்சையாலே பரிக்ரஹிக்கப்படுமவைகளாயு முள்ள பலபல திருவுருவங்களையுடையானென்றவாறு.

பேரும் ஓருருவமும் உளதில்லை இலதில்லை பிணக்கே = இதற்குப் பலபடியாகப் பொருள்கொள்ளலாம். 'பேரும் ஓருருவமும் உளது, இலதில்லை, பிணக்கு இல்லை' என்று மூன்று வாக்கியமாகக்கொண்டு — அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு விலக்ஷணமான நாமங்களும் ரூபங்களும் உண்டு; இல்லையென்பது கிடையாது; ஆகையால் சாஸ்த்ர விச்வாஸசாலிகளுக்கு விவாதமில்லை — என்பதாக ஒரு யோஜனை. அன்றியே, பேரும் ஓருருவமும் உளதில்லை = (எம்பெருமான் பக்கலில் அன்பு இல்லாதார்க்கு) ஒரு திருநாமமும் ஒரு விக்ரஹமும் உண்டாயிருப்பதில்லை (என்று தோற்றியிருக்கும்); இலதில்லை — (எம்பெருமான் பக்கலில் அன்புடையார்க்கு) அந்த நாம ரூபங்கள் உண்டாகவே தோற்றும்.

பிணக்கே — அன்புடையார்க்கும் அன்பிலாதார்க்கும் இப்படி விவாதமாயே யிருக்கும் என்றுமாம். மற்றும் பலவகைகளுங் காண்க. .... (ச)

பிணக்கறவறுவகைச்சமயமும் நெறியுள்ளியுரைத்த *
கணக்கறுநலத்தனன் அந்தமிலாதியம்பகவன் *
வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்றுபுறநெறிகளைகட்டு *
உணக்குமின்பசையற அவனுடையுணர்வுகொண்டுணர்ந்தே. * (ரு)

அறு வகை சமயமும் பிணக்கு அற	ஆறுவகைப்பட்ட மதங்களும் (வைதிகமார்க்கத்தோடு) பிணக்கம் ஒழியும்படி	வணக்கு உடை	வணக்கத்தையுடைய
நெறி	வேதமார்க்கத்தை	தவம் நெறி	பக்தி (அல்லது) ப்ரபத்தி ஆகிற
உள்ளி	ஆராய்ந்து	வழி நின்று	மார்க்கத்தில் நின்று
உரைத்த	அருளிச்செய்த	புறம் நெறி	வேறு மார்க்கங்களாகிற
கணக்கு அறு நலத்தனன்	எண்ணிறந்த கல்யாண குணங்களையுடையவனும்	களை	களையை
அந்தம் இல் ஆதி	முடிவில்லாத முதல்வனும்	கட்டு	பறித்து,
அம் பகவன்	அழகாகிய ஞானம் முதலிய ஆறு குணங்களையுடையவனுமான எம்பெருமானது,	அவனுடைய உணர்வு கொண்டு	அவனளித்த கீதையைக் கொண்டு
		உணர்ந்து	உணர்ச்சிபெற்று
		பசை அற	வாஸநாரூபமான பற்றும் அறும்படி
		உணக்குமின்	உலர்த்திவிடுங்கள்.

* * * — 'ஆச்ரயிக்கத் தக்கவனான எம்பெருமான் எளியனென்பது அறிந்தோம்; அன்னவனை ஆச்ரயிக்கும் வழி என்ன?' என்று ஸம்ஸாரிகள் கேட்பதாகக் கொண்டு, அவன் கீதையிலே அருளிச்செய்துவைத்த பக்திமார்க்கத்தாலே அவனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

அறுவகைச் சமயமும் பிணக்கு அற நெறி உள்ளியுரைத்த — ஸாங்க்யம், யோகம், காணாதம், பௌத்தம், ஜைநம், பாசுபதம் என்ற ஆறுவகைப்பட்ட சமயங்களும் வைதிக சமயத்தோடு பிணக்கங்கொண்டிருக்கும்; அந்தப்பிணக்கம் தீருமாறு வேதமார்க்கத்தை ஆராய்ந்து அருளிச்செய்தவனும் எண்ணிறந்த திருக்கல்யாண குணங்களையுடையவனும் ஒருநாளும் முடிவில்லாத ஜகத்காரண பூதனும் 'பகவான்' என்று அஸாதாரணமான திருநாமத்தையுடையவனுமான எம்பெருமான் திறமான பக்தியோகத்திலே நின்று ப்ராக்ருதவிஷயங்களாகிற களையைக்கடிந்து அவற்றின் ஸங்கத்தையும் விடுங்கோள்; எங்ஙனே விடுவதென்னில், அவனருளிச்செய்த கீதையாலே அவனையுணர்ந்து புறம்புண்டான பற்றுக்களையெல்லாம் விடுவது என்றவாறு.

ஸாங்கமான ஸகல வேதங்களுக்கும் தானே பொருள் என்பதை ஸ்ரீகீதையிலே அருளிச்செய்கையாலே அறுசமயக் கொள்கைகள் அஸத்யமென்று கழிப்புண்டனவாயிற்று. இதை அவதாரிகையில் அறுசமயங்களுக்கும் வைதிக சம

யத்திற்கும் பரஸ்பரம் ஏற்பட்ட பிணக்கு அறுதேயிருக்கும்; வைதிக மார்க்கத்தை நிலைநிறுத்தி கீதை அவதரித்துவிட்டபடியாலே அந்தப்பிணக்கு அற்றதென்க.

கணக்கறுநலத்தனன் = நலமென்று குணத்திற்கு வாசகமாகக்கொண்டால் எல்லையில்லாத குணங்களையுடையவன் என்றபடி. நலமென்று நேசத்திற்கும் பெயராதலால், ப்ரஜைகள் பக்கலிலே அபாரமான ஸ்நேஹமுள்ளவன் என்றுமாம்.

அந்தமில் ஆதி = பிறப்புமிறப்புமில்லாதவன் என்றபடி. இத்தால், யதார்த்தம் தவிர வேறு சொல்லில்லாதவனென்கை. நமக்கெல்லாம் பிறப்புமிறப்புமுண்டாகையாலன்றோ ஜ்ஞாந ஸங்கோசம் ஏற்பட்டு அதனால் அஜ்ஞாநம் அந்யதாஜ்ஞாநம் விபரீதஜ்ஞாநம் ப்ரமாதம் விப்ரலிப்ஸை முதலானவற்றுக்கு வசப்பட்டுத் தப்புந்தவறுமாக வியவஹரிக்க நேருகின்றது. எம்பெருமானுக்கு இவையில்லாமையாலே ஆப்ததமத்வம் சொல்லிற்றாகிறது.

அம்பகவன் = 'பகவான்' என்கிறசொல் ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணன் என்னும் பொருளது. இச்சொல் எம்பெருமானொருவனுக்கே ஏற்கும். மற்றும் பலரையும் பகவச் சப்தத்தையிட்டுச் சொல்லுவதுண்டாகிலும் அது ஔபசாரிக ப்ரயோகமென்பது சாஸ்த்ர ஸித்தம். "[illegible] ஔபசாரிக:......[illegible]." என்ற ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தியும் காண்க. ஆகவே, முக்யமான பகவச் சப்தத்தாலே வாச்யன் என்பது விளங்க இங்கு அம்பகவன் என்றது.

'பகவன்' என்பதற்கு வணக்குடைத் தவநெறி வழிபென்பதோடே அந்வயம்; பகவானுடைய வழி — பகவான் அருளிச்செய்த வழி என்றவாறு. அந்த வழி எப்படிப்பட்டதென்னில்; வணக்குடைத் தவநெறிவழி. கீதையிலே ஒன்பதாவது அத்யாயத்தில் "[illegible] நமஸ்யந்தச் ச மாம் பக்த்யா" என்றும், "[illegible] மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு" என்றும் பக்தி சரீரத்தை நமஸ்கார ரூபமாக அருளிச்செய்தமையால் வணக்குடைத் தவநெறி எனப்பட்டது.

தபஸ் என்னும் வடசொல் தவமெனத் திரிந்தது. இச்சொல் பக்தியையுஞ் சொல்லும், ப்ரபத்தியையுஞ் சொல்லும். இங்கு இரண்டுவகையான நிர்வாஹமுமுண்டு. பக்திபரமாகக் கொண்டால் புறநெறிகளைகட்டு என்பதற்கு— வேறுபலன்களை விரும்புவதாகிற விலக்கடிகளைத் தள்ளி என்று பொருள் கொள்க. ப்ரபத்திபரமாகக் கொண்டால், (புறநெறிகளை கட்டு என்பதற்கு) வேறு உபாயங்களைத் தள்ளி என்று பொருள்கொள்க.

பசை அற உணக்குமின் = கீதையில் இரண்டாவது அத்யாயத்தில் (59) "விஷயா விநிவர்த்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹிந: | ரஸவர்ஜம்,

ஸர்வாவஸ்தாவஸ்தம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே =, விஷயா விநிவர்த்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹிந: - ரஸவர்ஜம், ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே' என்று ஓதப்பட்டது. [அதாவது — இந்திரியங்களுக்கு ஆஹாரம் சப்தாதி விஷயங்கள்; அந்த ஆஹாரத்தை அவற்றிற்குக் கொடாமல் யாவனொருவன் பட்டினிபோட்டிருக்கிறானோ அவனை அவ்விஷயங்கள் அணுகமாட்டா; ஆனால் அவற்றில் அவனுக்கு ருசி மாத்திரம் இருக்கும்; அதுவும் விஷயங்களைக்காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டனாய் அதிக ஸாரூபனாயிருக்கிற ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரித்தால் அடியற்றுப்போம். என்றபடி.] அதன்படியே, இந்திரிய ஜயத்தாலே விஷயப்பற்றை விலக்கிக்கொண்டு பகவத் ஸாக்ஷாத்காரத்தாலே ருசி வாஸனைகளைப் போக்கிக்கொள்ளுங்கோள் என்கிறாராயிற்று.

இதெல்லாம் எதுகொண்டு என்ன, அவனுடையுணர்வுகொண்டு என்கிறார். இவ்விடத்தில் உணர்வு என்கிறது உணர்வுக்கு உறுப்பான நினைவை. வேத சாஸ்திரத்தைக் கொண்டு தெரிந்துகொண்டு பசைபற உணக்குமின் என்க. (௫)

உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன்று உயர்ந்துருவியந்தவிந்நிலைமை *
உணர்ந்துணர்ந்துணரிலும் இறைநிலையுணர்வரிதுயிர்காள்! *
உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து அரியயனரனென்னுமிவரை *
உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின்மனப்பட்டதொன்றே. (௬)

உணர்ந்து உணர்ந்து	உணர்வையே இயற்கையாக உடையதாகி	அரி அயன் அரன் என்னும் இவரை	விஷ்ணு பிரமன் ருத்ரன் என்று சொல்லப்படுகிற இவர்களை
இழிந்து அகன்று உயர்ந்து	(அந்தவுணர்வு அகண்டமாகையாலே) பத்துத் திக்கிலும் வியாபித்து	உணர்ந்து உணர்ந்து	(ஒவ்வொருவருடையவும் குணம் முதலியவற்றைக்கொண்டு) பலகாலும் ஆராய்ந்து
உரு வியந்த	ஜடப்பொருளில் நின்றும் வேறுபட்டிருக்கிற	உரைத்து உரைத்து	(அதற்கு இணங்கப்) பிரமாணங்களை வ்யவஹரித்துப் பார்த்து
இந்நிலைமை	இந்த ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை	மனப்பட்டது ஒன்று	உங்கள் மனதில் நிச்சயமாகத் தோன்றின ஒரு பொருளை
உணர்ந்து	கேள்வியாலே அறிந்து	உணர்ந்து உணர்ந்து	பலகாலும் அநுஸந்தித்து
உணர்ந்து	மனனத்தினாலே அறிந்து	உரைத்து உரைத்து	(அப்பொருளின் மந்திரம் திருநாமம் முதலியவற்றைப் பலகாலும் சொல்லி
உணரிலும்	யோகத்தாலே ப்ரத்யக்ஷமாக அறிந்தாலும்	இறைஞ்சுமின்	உபாஸியுங்கோள்.
இறை நிலை உணர்வு	ஸர்வேச்வரனுடைய நிலைமையை அறிவதானது		
அரிது	அருமையாயிருக்கின்றது; (ஆயினும்;)		
உயிர்காள்	சேதநர்களே!		

* * * — ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரை நோக்கி 'ஆழ்வீர்! அவதாரத்திலே ஆச்ரயிக்கும்படி சொல்லா நின்றீர்; "ஸ்வேச்சா விநிர்மித வபு: ப்ரமுகாவதாரை: — மத்யே விரிஞ்சகிரிசம் ப்ரதமாவதார:" [ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் — உத்தர சதகம்.] என்றபடியே, பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் நடுவே அவதரித்து நிற்கிற நிலையாயிருக்

தது முதலவதாரம்; அதில் மூவரும் ஒரு நிகரானவர்போலத் தோற்றுகிறார்கள்; அம்மூவரும் முக்கியர்களோ? அல்லது, மூவரிலே ஒருவன் முக்கியனோ? மூவர்க்கும் அப்பால் ஒருவன் முக்கியனோ? என்று எங்களால் ஆராய்ந்து அறியப்போகாமையாலே ஆச்ரயிப்பதிலே ஒரு ஆலோசனை உண்டாயிற்று; அதனை நீக்கி ஆச்ரயணீய வஸ்துவை நிஷ்கர்ஷித்துத் தரவேணுமே நாங்கள் ஆச்ரயிக்கும்படி'' என்று விஜ்ஞாபிக்க, த்ரிமூர்த்திஸாம்ய ப்ரமத்தைப் பரிஹரிக்குமடைவிலே அருளிச்செய்கிற பாசுரம் இது.

ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை ஒருபடி ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்றாலும் பரமாத்மஸ்வரூபம் அறியப்படவரியது என்கிறார் முன்னடிகளால்.

ஜீவாத்மஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டதென்னில்; உணர்ந்துணர்ந்து இழிந்து அகன்று உயர்ந்து உருவியந்த=ஜ்ஞானமாத்திர ஸ்வரூபமன்றியே ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயமாயிருக்கும்படியை 'உணர்ந்துணர்ந்து' என்பதனால் அருளிச்செய்தபடி. 'இழிந்து அகன்று உயர்ந்து' என்பதனால் ஸர்வவ்யாப்தி சொல்லப்படுகிறது; ஜீவஸ்வரூபம் அணுவானதாயினும் தர்மபூதஜ்ஞானத்வாரா வ்யாப்தியுண்டாதலால் இங்ஙனமருளிச்செய்யக் குறையில்லை என்க. இங்கே ஈடு;—"இச்சேதனன் தான் அணுபரிமாணனாயிருக்கச்செய்தேயும், ஈச்வரன் ஸ்வரூபத்தாலே எங்கும் வியாபித்திருக்குமாபோலே ஜ்ஞானத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்குமென்கிறது." என்பதாம். இழிந்து என்பதனால் கீழ் நிலங்களில் வியாப்தியும், அகன்று என்பதனால் நடுநிலங்களில் வியாப்தியும், உயர்ந்து என்பதனால் மேல் நிலங்களில் வியாப்தியும் சொல்லுகையாலே ஸர்வவ்யாப்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

உருவியந்த என்பதனால் தேஹத்திற்காட்டிலும் விலக்ஷணன் என்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. உரு என்று ரூபவத்தான அசேதநவஸ்து ஸமுதாயத்தைச் சொல்லுகிறது. வியந்த என்றும் பிரிக்கலாம், இயந்த என்றும் பிரிக்கலாம்; பொருள் ஒன்றே.

ஆக இப்படிப்பட்டதான இந்நிலைமை உணர்ந்துணர்ந்து உணரிலும்= ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை ச்ரவணம் மநநம் முதலியவற்றால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கக் கூடினாலும். — தேஹாதிரிக்தமாயிருக்கிற ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை யோகசாஸ்திரத்திற் சொல்லுகிற க்ரமத்தாலேயிழிந்து வருந்தி ஒருவகையாய் அறிந்தாலும் என்றபடி.

உயிர்காள்! இறைநிலை உணர்வரிது=சேதநர்களே! ஸர்வேச்வரன் பிரமருத்திரர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் அவர்களைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாயிருக்கிற நிலை அறியமுடியாததென்கை.

"இறைநிலை உணர்வரிது'' என்று சொல்லிவிடலாகுமோ? அல்பஜ்ஞர்களான எங்களால் அறியமுடியாதென்பது உண்மையே; அறிந்தவர்களில் தலைவரான தேவரீர் நிஷ்கர்ஷித்து அருளிச்செய்தால் நாங்கள் அறிந்துகொள்ளத் தடையில்லையே என்ன; மத்யஸ்த த்ருஷ்டியாலே ஆராய்ந்து பார்க்கும்படி அருளிச்செய்கிறார் அரியயனரனென்னுமிவரை உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து இக்

யாதி நாராயணனென்றும் நான்முகனென்றும் ருத்ரனென்றுமுள்ள மூன்று மூர்த்திகளின் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் ஆராய்ந்து பாருங்கோள்; அந்த ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைத் தெரிவிக்கின்ற பிரமாணங்களையும் ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிப்பாருங்கோள்; ஒருவன் படைப்பவனும் இருவர் படைக்கப்படுமவர்களாய், ஒருவன் ஸாத்விகனும் இருவர் ராஜஸதாமஸர்களாய்ப் புலப்படுவர்கள். அங்ஙனம் புலப்படுமவர்களில் நிஷ்பக்ஷபாதமாய் எந்தத்தெய்வம் உங்கள் நெஞ்சில் சிறந்ததாகத் தோன்றுகின்றதோ அதனை நீங்களே நிஷ்கர்ஷித்துப் பற்றுதல் நன்று என்றாராயிற்று.

நம்பிள்ளையீடு;—"விசேஷத்துக்கே உத்கர்ஷம் தோன்றும்படியாயிருப்பதொரு ப்ரபந்தம் பண்ணித்தரவேணுமென்பாரைப்போலே ஒரு வ்யக்தியிலே பக்ஷபதிக்கப்பாராதே இவர்கள் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைப் பலகாலும் ஆராய்ந்து பார்த்து, கோல்விழுக்காட்டாலே உத்கர்ஷம் கிடந்த வ்யக்தியைப்பற்றப் பார்ப்பது; இப்படி ஆராய்ந்தவாறே ஒருவன்பக்கலிலே ப்ராதாந்யமென்று உங்கள் நெஞ்சிலே தோற்றும்; அவ்வஸ்துவை ச்ரவணமநநாதிகளாலே 'கைபுகுந்தது' என்று விச்வஸிக்கலாமளவும் ஆச்ரயிக்கப்பாருங்கோள்."—என்பதாம். .... (௬)

ஒன்றெனப்பலவென அறிவரும்வடிவினுள்நின்ற •
நன்றெழில்நாரணன் நான்முகனரனென்றுமிவரை •
ஒன்றநும்மனத்துவைத்து உள்ளிநும்இருபசையறுத்து •
நன்றெனநலஞ்செய்வது அவனிடைநம்முடைநாளே. • (௭)

ஒன்று என	ஒன்றென்றும்	ஒன்ற	மத்யஸ்த த்ருஷ்டியாக
பல என	பலவென்றும் [அதாவது — ஒருவன் பிரதானனென்றும் பலர் பிரதானரென்றும்]	நும் மனத்து வைத்து	உங்களது நெஞ்சில் வைத்து
அறிவு அரு	அறிதற்கு அரிதான	உள்ளி	(அவர்களது ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை ப்ரமாணங்கொண்டு) ஆராய்ந்து
வடிவினுள்	உருவுக்குள்ளே	நும்	உங்களுக்குண்டான
நின்ற	நிலைத்திருக்கிற	இரு பசை அறுத்து	இருவர் திறத்திலுமுள்ள ஈச்வர புத்தியையொழித்து
நன்று	விலக்ஷணமான	அவனிடை	அந்த நன்றெழில் நாரணன் பக்கலிலே
எழில்	கல்யாண குணங்களாலே பிரகாசிக்கிற	நம்முடை	நம்முடைய
நாரணன்	ஸ்ரீமந்நாராயணன்	நாள்	வாழ்நாளில்
நான்முகன்	பிரமன்	நன்று என	நன்றாக
அரன்	ருத்ரன்	நலம் செய்வது	பக்திபண்ணுதற்குரியது.
என்றும் இவரை	என்கிற இத்தெய்வங்களை		

• • • — ஆராயவேண்டியபடியை விசதமாக வுபதேசித்து விரைவாக ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறாரிப்பாட்டில்.

ஒன்றெனப் பலவென அறிவரும் வடிவினுள்நின்ற = அரி அயன் அரன் என்கிற மூன்று மூர்த்திகள் பிரதானர்களாய், மூவர்க்கும் மூன்று சரீரங்களிலும்

ஒரு ஆத்மாவே உள்ளானோ? அன்றியே, மூன்றிலும் மூன்று சேதநர் தனித்தனி புகுந்து நிற்கின்றனரோ? என்று ஸந்தேஹம்வரின் நிர்ணயம் பெறமுடியாதபடி யிருக்கின்ற வடிவையுடையரான நாராயணன் நான்முகன் அரன் என்கிற மும்மூர்த்திகளையும் நிஷ்பக்ஷபாதமாக நெஞ்சிலேகொண்டு ஆராய்ந்து பார்க்கவேணும்; அங்ஙனம் பார்த்தவாறே அவற்றுள் ஒரு மூர்த்தி முக்கியமாகவும் மற்ற இரு மூர்த்திகள் அமுக்கியமாகவும் புலப்படும்; அப்போது, அவ்விரு மூர்த்திகளின் பக்கலிலே நம்முடைய வாழ்நாளில் விரைவாக அநந்ய ப்ரயோஜநமான பக்தியைச் செலுத்தப்பார்ப்பது என்றவாறு.

'ஒன்றெனப்பலவென அறிவரும் வடிவினுள்நின்ற" என்பது "நான்முகனரனென்னுமிவர்" என்பதற்கு விசேஷணம். ஆராய்ந்துபார்க்குமளவில் ஒரு ஆத்மாவே மூன்றுமூர்த்திகளாக வடிவெடுத்திருக்கிறபடியா? அல்லது மூன்று மூர்த்திகளிலும் தனித்தனியே ஆத்மாதிஷ்டானமுண்டா? என்று சங்கை பிறந்தால் இப்படிதானென்று நிர்ணயிக்கப்போகாதபடி யிருக்கின்றதென்றவாறு. ஏனெனில்; "ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகரணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம் | ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாந் ஏக ஏவ ஜநார்த்தந: = ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்த காரிணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம் - ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாந் ஏக ஏவ ஜநார்த்தந:" [அதாவது—ஸ்ருஷ்டியையும் ரக்ஷையையும் ஸம்ஹாரத்தையும் செய்யக்கடவ விஷ்ணு பிரமன் ருத்ரன் என்னும்படியான பெயரை ஒரு எம்பெருமானே அடைகின்றான்] என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திற் சொல்லுகையாலே நாராயணமூர்த்தியாகிய ஒரு ஆத்மாவே மூன்றுவடிவாக நிற்கின்றானென்று சொல்வதற்கிடமுண்டு; "நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான், நான்முகனும் தான் முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்" என்றிவை முதலான ப்ரமாணங்களைப் பார்த்தாலோ தனித்தனியே ஆத்மாதிஷ்டானமுள்ள மூன்று மூர்த்திகளென்று சொல்வதற்கிடமுண்டு.

முதலடிக்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; அதாவது— முதலடியை நாரணனுக்குமாத்திரம் விசேஷணமாக்கி, "ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்ம" "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந" "ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம்" என்றிவைமுதலான அபேதச்ருதிகளின்படியே (விசிஷ்டமான) ஒரு வஸ்துவே உள்ளதென்றும், "க்ஷரம் ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீஶதே தேவ ஏக:" "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஶநீஶௌ" என்றிவை முதலான பேதச்ருதிகளின்படியே (விசேஷணவிசேஷ்யங்களான பல பல வஸ்துக்களுள்ளனவென்றும் சொல்லும்படியிடான—என்று பொருள் கொள்ளலாம். கம்பராமாயண யுத்தகாண்டக் காப்புச் செய்யுளில் "ஒன்றேயென்னினொன்றேயாம் பலவென்றுரைக்கிற் பலவேயாம்" என்ற முதலடியின் பொருளும் கண்டு நோக்கத்தக்கது. [இப்பொருள் பூருவாசாரியர்களால் அருளிச்செய்யப்படாததாதலால் ஆழ்வார் திருவுள்ளம்பற்றினதன்றென்று நினைக்கத்தக்கது.]

மூன்றாமடியில், ஒன்ற என்றது ஸ்வபக்ஷபாதமாக என்றபடி. ஆராய்வதற்குமுன்னே விஷ்ணுவுக்கே சிறப்பு வேணுமென்றாவது, மற்ற இருவர்க்கே சிறப்பு வேணுமென்றாவது ஆக்ரஹம்கொள்ளாமல் ப்ரமாணகதியின்படியே எவ்வளவும் தேறுகின்றதோ அவ்வளவும் கொள்வதே கடமையென்று தேறி என்பது கருத்து.

இருபசையறுத்து=இருமூர்த்திகளிலேயுள்ள பசையை யறுத்து என்றபடி. “பாருருவி நீரெரிகால் விசும்புமாகிப் பல்வேறு சமயமுமாய்ப் பரந்துநின்ற, ஏருருவில் மூவருமே யெனநின்ற இமையவர்தம் திருவுருவேறெண்ணும்போது, ஒருருவம் பொன்னுருவமொன்று செந்தீ ஒன்று மாகடலுருவமொத்துநின்ற, மூவுருவுங்கண்டபோது ஒன்றாஞ்சோதி முகிலுருவமெம்மடிகளுருவந்தானே” என்ற திருநெடுந்தாண்டகப் பாசுரம் இங்கு அநுஸந்திக்கவுரியது.

நம்முடைநாளே என்றவிடத்து நம்பிள்ளையீடு;—“கெடுவீர்காள்! நம்முடைய ஆயுஸ்ஸின் நிலை அறிகிலீர்களே; கடுக ஆச்ரயிக்கப்பாருங்கோள். ‘நம்முடை நாள்’ என்னுங்காட்டில் [—என்றவளவால்] ஆயுஸ்ஸின் நிலையை அறிந்தபடியென்னென்னில்; முன்பே ‘மின்னின் நிலையில’ என்றாரிறே. ஒருவன் இரண்டு கதவையும் அடைத்துக்கொண்டு கிடந்து உறங்காநிற்க நெருப்புப்பற்றி யெரியாநின்றால் அவிக்கிறோமென்று ஆறியிருக்கலாமோ? * நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவௌ | ஆத்மநோ நாவபுத்த்யந்தே மநுஷ்யா ஜீவிதக்ஷயம் = நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்தி அஸ்தமிதே ரவௌ. ஆத்மநோ நாவபுத்த்யந்தே மநுஷ்யா ஜீவிதக்ஷயம் * ஆதித்யோதயத்திலே வந்தவாறே த்ரவ்யார்ஜநகாலம் வந்ததென்று உகப்பர்கள்; அவன் அஸ்தமித்தவாறே அபிமதவிஷயங்களோடே ரமிக்கைக்குக் காலம்வந்ததென்று உகப்பர்கள். சாணிலெடுத்த நீர்போலே தங்களாயுஸ்ஸு குறைகிறதென்று அறியாதிராநின்றார்கள் என்னுகின்றதிறே” என்பதாம். ... ... (எ)

நாளுநின்றடுநமபழமை அங்கொடுவினையுடனே
மாளும் * ஓர்குறைவில்லை மனனகமலமறக்கழுவி *
நாளுநந்திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கி *
மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடுமாள்வதுவலமே. * (அ)

மனனகம்	மனத்திலுண்டான	நம்	நமக்கென்றே உரிய
மலம் அற	(மும்மூர்த்திகளும் சமமானவர் என்னும் விப்ரதிபத்தியாகிற) அழுக்கு ஒழியும்படி	திரு உடை அடிகள் தம்	திருமகள் கொழுநனான ஸ்வாமியினுடைய
கழுவி	விவேகத்தாலே பரிசுத்தப்படுத்தி	நலம் கழல்	அழகிய திருவடிகளை
நாளும்	நாள்தோறும்	வணங்கி	ஆச்ரயிக்க,

நாளும் நின்று அடும் நம பழமை அம் கொடு வினை உடனே மாளும்	எப்போதும் விடாது நின்று வருத்துகின்ற நாமே நமக்கென்று தேடின பழமையாகிய மிகவுங் கொடிய பாபங்கள் ஆச்ரயித்தவுடனே தொலையும்;		(இப்படி ஆச்ரயிக்குமிடத்தில்)
ஓர் குறைவு இல்லை	ஒரு குறைவு முண்டாகாது;	மாளும் ஓர் இடத்திலும்	சரீரத்தை விடுகிற காலத்திலும்
		வணக்கொடு	வணக்கத்தோடு
		மாள்வது	முடிவது
		வலம்	நன்று.

ஈ ஈ ஈ — கீழ்ப்பாட்டில் "நன்றென நலஞ்செய்வதவனிடை" என்றருளிச்செய்ததைக் கேட்ட ஸம்ஸாரிகள், அநாதிகாலமாக நாங்கள் பண்ணிக் கூடு பூரித்துக் கிடக்கிற ப்ரபல கருமங்கள் ப்ரதிபந்தகமாயிருக்க நாங்கள் எப்படி எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்கமுடியும்? அன்றியும் எங்களுடைய வாழ்நாள் வெறுவாய்க் கழிந்து ஒழிந்ததாகையாலே இனி ஆச்ரயிக்க நாள்தானுமில்லையே! என்ன, அவர்களுக்கு உத்தரம்போல் அருளிச்செய்யும் பாசுரம் இது. நீங்கள் செய்து கிடக்கிற பாவங்களை நினைத்து அஞ்சவேண்டா; நீங்கள் எம்பெருமானை ஆச்ரயிப்பதாக முயன்றவளவிலே விரோதி கருமங்களடங்கலும் தொலைந்துபோம்; அவற்றைத் தொலைக்கப் ப்ராயச்சித்தாந்தரமுண்டோனும்; வாழ்நாள் பெரும்பாலுங் கழிந்தொழிந்ததேயென்றிருக்கவும் வேண்டா; நீங்கள் * தண்கோல் ஊன்றியூன்றித் தள்ளி நடக்கும்போதாகிலும் அக்கோலோடே சாய்ந்தால் அதுதானும் ஒரு நமஸ்காரமாகக் கணக்கிடப்பெறலாகும் என்கிறார்.

"மனனகமலமறக்கழுவி நாளும் நம் திருவுடையடிகள் தம் நலங்கழல் வணங்க, நாளும்நின்றடுநமபழமை யங்கொடுவினையுடனேமாளும், ஓர் குறைவில்லை; மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே" என்று அந்வயிப்பது.

பரத்துவம் நாராயணனோ, பிரமனோ, ருத்ரனோ என்று ஸம்சயித்தலைச் சொல்வதுதான் இங்கு மனனகமலமாகும்; அப்படிப்பட்ட மலம் அறும்படி மனத்தைக் கழுவுதலாவது ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரத்துவமென்று திடமாகக் கொள்ளுதலாம். அங்ஙனங்கொண்டு ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளை வணங்கப்பெறின், எப்போதும் இடைவிடாதே நின்று நலியுமவையாய் நாமே ஸம்பாதித்துக்கொண்டவையாய் அநாதிகாலமாக ஏற்பட்டுள்ளவையாய் மிகக் கொடியவையான பாவங்களெல்லாம் உடனே நசித்தொழியும். கீழ்ப்பண்ணின பாவங்கள் தொலையுமென்பது மாத்திரமன்று; ப்ரக்ருதிவாஸனை முதலியவற்றால் மேல்வினையும் பாவங்களும் ஸம்பந்திக்கமாட்டா என்பது "ஓர் குறைவில்லை" என்பதன் கருத்து.

சாரீரகமீமாம்ஸையில் [—ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில்] நான்காமத்யாயத்தில் முதற்பாதத்தில் * ததிகம உத்தரபூர்வாகயோரச்லேஷவிநாசௌ தத்வ்யபதேசாத் * என்ற ஸூத்ரத்தின் பொருள் இங்கு உணரத்தக்கது. அது வருமாறு:—ப்ரஹ்மவித்யையை உணர்ந்த அதிகாரிக்கு முன்னைய பாவங்

கள் தொலைந்துபோகின்றனவென்றும் இனிமேற் பாவங்களின்பற்று உண்டாக மாட்டாதென்றும் சுருதியிற் கூறப்பட்டுள்ளது; “தத்யதேஷீகதூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே” என்ற சுருதி பூர்வபாபவிநாசத்தைக் கூறுவது; “தத்யதா புஷ்கரபலாச ஆபோ ந ச்லிஷ்யந்தே ஏவம் விதி பாபம் கர்ம ந ச்லிஷ்யதே” “தஸ்யைவாத்மா பதவித்தம் விதித்வா ந கர்மணா லிப்யதே பாபகேந” என்ற சுருதிகள் மேல்வினையும் பாவங்களின் பற்றுண்டாகாமையைக் கூறுவன. இவ்விரண்டும் பொருந்துமா? பொருந்தாவா? என்று ஸம்சயம்; பொருந்தாவென்று பூர்வபக்ஷம். எங்ஙனேயெனில்; “நாபுக்தம் க்ஷீயதே கர்ம கல்பகோடிசதைரபி” [கருமபலன் அநுபவித்தே அறவேணும்] என்ற சாஸ்திரத்தோடு விரோதிக்குமாதலால். ஆகில், பூர்வ பாபவிநாசம் உத்தரபாப அச்லேஷம் என்கிற இவ்வர்த்தமும் சாஸ்த்ரோக்தமாகையால் அதனை அப்ராமாணிகமாகக் கூறுதல் விருத்தமன்றோவென்னில். அன்று, மேற்கூறிய விநாச அச்லேஷவ்யபதேசம் மோக்ஷஸாதநமான வித்யையை விதிக்கும் வாக்ய சேஷத்திலுள்ளதாகையால் அது வித்யையின் ஸ்தோத்ரத்திற்காகப் பிறந்ததென்று உபபத்திகூற இடமுளதாதலால். அன்றியும், வித்யை பூர்வோத்தர பாபங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தமாக எங்கும் விதிக்கப்பட்டிலாமையால் வித்யை பூர்வபாப விநாசகமாகவாவது உத்தரபாப அச்லேஷகமாகவாவது வழியில்லை. “ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்” “ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவ பவதி” என்றிவை முதலிய சுருதிகளினால் வித்யை ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு உபாயமாக வன்றோ விதிக்கப்பட்டுள்ளது: ஆனபின்பு வித்யைக்குப் பூர்வபாபநாசகத்வமும் உத்தரபாப அச்லேஷகத்வமும் சொல்லவொண்ணாது—என்ற இப்பூர்வ பக்ஷத்தின்மேல் ஸித்தாந்தம் கூறப்படுகின்றது—[தததிகம இத்யாதி.]

ப்ரஹ்மவித்யையை உணர்ந்த அதிகாரிக்கு அவ்வித்யையின் மஹிமையினால் உத்தரபூர்வபாபங்களின் அச்லேஷ விநாசங்கள்கூடும். ஏனெனில், வித்யாமஹிமையை விவரிக்கப்பிறந்த “ஏவம்விதி பாபம் கர்ம ந ச்லிஷ்யதே” “ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே” என்ற சுருதிகள் இங்ஙனம் கூறுகின்றனவன்றோ. அஃது எங்ஙனே? “நாபுக்தம் க்ஷீயதே கர்ம” [கருமபலன் அநுபவித்தேயறவேணும்] என்கிற சாஸ்திரத்தோடு விரோதிக்கின்றதேயென்னில், விரோதமொன்றுமில்லை; விஷயபேதங்கொண்டு இரண்டு சாஸ்திரங்களையும் பொருந்தவிடத்தட்டில்லை. இனி, விஷயபேதம் எவ்வாறெனில், ‘கருமபலன் அநுபவித்தே அறவேணும்’ என்கிற சாஸ்திரம்—கருமங்கள் பலன் தருவதில் திண்ணிய சக்தியுடையன எனக்கூறுதலை விஷயமாகவுடையது. “ஏவம்ஹாஸ்ய” இத்யாதிச்ருதிகள் ப்ரஹ்மவித்யை ப்ராசீநபாபங்களுக்குள்ள பல ப்ரதாந சக்தியை நாசஞ்செய்வதிலும் பவிஷ்யத் பாபங்களுக்குள்ள பல ப்ரதாந சக்தி உத்பத்தியைத் தடைசெய்வதிலும் வல்

லைமையுள்ளதெனக் கூறுதலை விஷயமாகவுடையன. ஆகையால் இரண்டிற்கும் விஷயம் வேறுபட்டதாயிற்று. அக்நிக்குத் தாப ஸாமர்த்தியத்தையும் ஜலத்திற்குத் தாபநிவாரண ஸாமர்த்தியத்தையும் கூறுகின்ற இரண்டு ப்ரமாணங்கள் விஷய பேதத்தாலே அவிருத்தமாவதுபோல இதனைக்கொள்க.

இனி, உத்தரபாபங்களுக்கு அச்லேஷத்தைப் பிறப்பிக்கையாவது—வைதிக கருமங்களில் அயோக்யனாகைக்கும் பாபகரும வாஸனைக்கும் ப்ரத்யவாயத்திற்கும் ஹேதுவான சக்தியைப் பிறக்கவொண்ணாமற் செய்கை. [பாபங்களுக்கு, வைதிக கர்ம அயோக்யதாஸம்பாதநத்திலும் ஸஜாதீயங்களான வேறு பாபங்களைச்செய்வதில் ருசியையுண்டாக்குவதிலும் ப்ரத்யவாய ஸம்பாதநத்திலும் சக்தியுண்டாதலால் அந்த சக்தியைத் தலையெடுக்கவொட்டாமற் செய்வதே உத்தரபாபப்பற்று உண்டாகாமற் செய்வதாம்.] இனி, முன்னைய பாபங்களை நசிப்பிக்கையாவது—மேற்கூறிய சக்தி பிறந்தபின்னர் அதனைத் தடிக்கையாம். எம்பெருமானது திருவுள்ளத்திற் பிறக்கும் அப்ரீதியேதான் சக்தியெனப்படும். இனி இதன் விரிவை ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளிற்காண்க.

இப்பாட்டின் முதன்மூன்றடிகட்குச் சங்கையாக * த்வதங்க்ரிமுத்திச்ய கதாபி கேநசித் யதா ததாவாபி ஸக்ருத் க்ருதோஞ்ஜலி: | ததைவ முஷ்ணாத்யசுபாந்யசேஷத: சுபாநி புஷ்ணாதி ந ஜாது ஹீயதே = த்வதங்க்ரிமுத்திச்ய கதாபி கேநசித் யதா ததாவாபி ஸக்ருத் க்ருதோஞ்சலி:, ததைவ முஷ்ணாத்யசுபாந்யசேஷத: சுபாநி புஷ்ணாதி ந ஜாது ஹீயதே" என்ற ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்ந ஸ்ரீஸூக்தி அநுஸந்திக்கவுரியது.

ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மத்தில் — * ஸக்ருத் ஸ்ம்ருதோபி கோவிந்தோ ந்ருணாம் ஜந்மசதைச்சிதம் | பாபராசிம் தஹத்யாசு தூலராசிமிவாநல: || [illegible] கஞ்சுக: | [illegible] ததைவ நச்யதி || * என்றிவை முதலான ப்ரமாணங்களும் காண்க.

மூன்றாமடியின் முடிவில், வணங்கி என்றது எச்சத்திரிபாய் வணங்கவென்றபடி. வணங்கின் என்ற பாடத்தில் இங்ஙனஞ்சொல்லவேண்டிய அருமையில்லையாயினும் அது பாடமன்று.

மூன்றாமடிக்கு ஒரு ஸம்வாதமருளிச்செய்கிறார் நம்பிள்ளை; அதாவது— "ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்தானாகில் அவன் பலப்ரதனாகிறான், பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப் பற்றவேண்டுகிறதென்? என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக்கேட்க, *காணுரக் திருவுடையடிகள் தம்நலங்கழல்வணங்கி யென்று அவள் முன்னாக ஆச்ரயிக்கவேணுமென்னுகின்றது கண்டீரே! என்று அருளிச்செய்து, அவனை ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் இவன் குற்றம் பாராதே தன்னிழலிலே இவனைவைத்து அவன் பக்கல் முகம் பெறுமாறே குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்குமவள் முன்னாகப் பற்றவேணும் என்றருளிச்செய்தார்" என்பதாம்.

நலங்கழல் = பிராட்டி புருஷகாரமாகப் பற்றினருடைய குற்றங்களைக் கணிசியாதே கைக்கொள்ளவல்ல திருவடிகள் என்றவாறு. இதுவரையிற்றுத் திருவடிகட்கு நன்மை.

மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வதுவலமே — இராவணன் "த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித் = த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித்." என்றான்; 'என் உடல் பிளந்து செத்துப் போகும்படி நேர்ந்தாலும் சரீரம் இருதுண்டாகப் பிளவுற்றுக் குறுக்கே விழுமத்தனையொழிய அப்போதும் ஒருவனை வணங்கினாற்போல் விழமாட்டேன்' என்றான். அப்படிப்பட்ட விருத்தஸங்கல்பமின்றியே, சமிதபோதாவது தலைகவிழ்ந்து சாவப்பெற்றால் நன்று என்கிறார் ஆழ்வார். .... (அ)

வலத்தனன்திரிபுரமெரித்தவன் இடம்பெறத்துந்தித்
தலத்து * எழுதிசைமுகன்படைத்த நல்லுலகமும்தானும் *
புலப்படப் பின்னும்தன்னுலகத்தில் அகத்தனன்தானே *
சொலப்புகிலிவைபின்னும் வயிற்றுள இவையவன்துயக்கே. (௯)

எழு	பதினான்கு லோகங்களையும் நிர்வஹிக்கத்தக்குரிய எழுச்சியையுடைய	தானே	தானே
திசைமுகன்	நான்முகக்கடவுள்	தன் உலகத்தில்	தன்னுடைய லோகத்தில்
படைத்த	ஸ்ருஷ்டிசெய்த	அகத்தனன்	அவதரித்து உள்ளேயிருப்பன்;
நல் உலகமும் தானும்	நல்ல லோகங்களும் தானுமாக	சொல புகில்	இப்படி சொல்லப்பார்த்தோமாகில்
துந்தித் தலத்து இடம் பெற	திருநாபியில் இடம் பெற்றிருக்க,	இவை	இந்தக் குணங்கள்
திரிபுரம் எரித்தவன்	முப்புரங்களை எரித்தவனாகிய ருத்ரன்	பின்னும்	பின்னையும்
வலத்தனன்	வலதுபக்கத்திலிருப்பான்;	வயிறு உள	தெரியாமல் உள்ளேயிருக்கும்;
பின்னும்	மேலும்	இவை அவன் துயக்கு	இவைகளே அவன் மயக்கப்பண்ணும்படி.
அவன் புலப்பட	அவன் கண்ணுக்கு இலக்காக		

* * * — கீழ்ப்பாசுரங்களில் பிரமன் முதலானோருடைய அவரத்தன்மையையும் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தையும் குறிப்பிட்டருளினர். இப்பாட்டில், அந்தப் பிரமனும் சிவனும் எம்பெருமானைப்பற்றியே தாங்கள் ஸ்வரூபம் பெற்றிருக்கிறபடியையும், அந்த ஸாமாந்ய தெய்வங்களும் காணமாட்டாத இந்நிலவுலகத்திலே எம்பெருமான் ஆச்ரிதர்கட்காக வந்து திருவவதரிக்கிறபடியையும் அருளிச்செய்கிறார்.

முப்புரமெரித்த கடவுளாகிய ருத்ரன் எம்பெருமானுடைய வலவருகை ஆச்ரயித்திருப்பன்; நான்முகக்கடவுளும் அவன் படைத்த வுலகமும் திருநாபிக்கமலத்திலே நெருக்கமறப் பொருந்தியிருப்பன; இப்படியாலே பரதத்துவமான ஸ்ரீமந்நாராயணன் "காணவாராய்" என்று விரும்பி வேண்டுமவர்களுடைய

களுக்கு இலக்காவதற்காகத் தானே [கருமத்தாலன்றியே தன் இச்சையாலே] உலகத்தினிடையே அவதரித்து நிற்கும். ஆகவிப்படி எம்பெருமானுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற குணங்களைச் சொல்லப்பார்த்தோமாகில், சொல்லித் தீர்ந்த குணங்கள் சிலசிலவேயாம், சொல்லப்படாமல் வயிற்றினுள்ளே யிருக்கும் குணங்கள் அனந்தமாய்த் தொலையாதவையாயிருக்கும். இப்படிகளை எல்லாம் தெரிந்துகொள்ளாமற்போவதேன்? என்னில்; விமுகராயிருக்குமவர்களுக்கு ஸம்சய விபர்யயங்களை அவன்தானே பண்ணிவைக்கிறானத்தனை என்றாயிற்று.

வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன் என்பதனால், ருத்ரன் எம்பெருமான் திருமேனியின் ஏகதேசத்தைப்பற்றி உளனாயிருனென்பதோடு எம்பெருமானது ஸௌசீல்ய குணமும் அநுபவிக்கப்படுகிறது. தாமஸ தெய்வமான ருத்ரனுக்கும் தனது திருமேனியின் வலப்பக்கத்தில் இடங்கொடுத்து ஆதரிக்குமவனன்றோ எம்பெருமான். இப்பாட்டின் ஈட்டில் "பஶ்யைகாதஶ மே ருத்ராந் தக்ஷிணம் பார்ஶ்வமாஶ்ரிதாந் = பச்யைகாதச மே ருத்ராந் தக்ஷிணம் பார்ச்வமாச்ரிதாந்" என்ற மோக்ஷதர்மவசனம் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. "தபஸா தோஷிதஸ்தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா | ஸ்வபார்ஶ்வே தக்ஷிணே ஶம்போ: நிவாஸ: பரிகல்பித: = தபஸா தோஷிதஸ் தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா - ஸ்வபார்ச்வே தக்ஷிணே சம்போ: நிவாஸ: பரிகல்பித:" என்றொரு வசனமும் இருபத்திநாலாயிரப்படியிற் காண்பதுண்டு. [பண்ணின தவத்தினால் திருவுள்ளமுவந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருகிலே வாஸஸ்தானம் அமைத்துக்கொடுத்தருளினன் என்பது இதன் பொருள்.]

"ஏறாளுமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும், கூறாளுந்தனி யுடம்பன்" என்றும் "அக்கும்புலியினதளுமுடையாரவரொருவர், பக்கம் நிற்கநின்ற பண்பர்" என்றும் ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்கிறார்களே; சிவன் முதலானோர் எப்போதும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியைப் பற்றியிருக்கிறார்களோ? என்றொரு சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இந்த சங்கையும் இதற்குப் பரிஹாரமும் பூருவர்களின் வியாக்யானங்களிலேயே உள்ளன. எங்ஙனே யென்னில்;

> "ஸர்வகாலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே யிருப்பர்களோ வென்னில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்தருளும்; அது மஹா குணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போதுமொக்க அருளிச்செய்துகொண்டு போருவர்கள். ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே ஊர்க்கவுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பர்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. த்ரோகஸஹங்களிலே அடையவளைந்தானுக்குள்ளே குடி வாங்கியிருந்து கலஹம் தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும்

'இவ்விடம் இன்னூர்பற்று, இவ்விடம் இன்னூர்பற்று' என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்குமாபோலே."

என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் காணத்தக்கன.

முற்காலத்தில் தாரகாஸுரனுடைய புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி, தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன் என்னும் மூவரும் மிக்க தவஞ்செய்து பிரமனிடம்பெறுவரம் பெற்று, வானத்துப்பறந்து செல்லும் தன்மைவாய்ந்த மூன்று பட்டணங்களையடைந்து மற்றும் பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்தவிடங்களிற் பறந்துசென்று பலவிடங்களின்மேலும் இருந்து அவ்விடங்களைப் பாழாக்கி வருகையில் அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோர் வேண்டுகோளினால் சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும் சந்திரஸூரியர்களைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும் நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதியாகவும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை விற்நாணியாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகமைந்து அக்நியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்தஸந்நத்தனாய்ச் சென்று போர் தொடங்கும்போது சிரித்து அச்சிரிப்பில்நின்று உண்டான நெருப்பினால் அவ்வசுரர்களை அந்நகரங்களுடனே எரித்திட்டான்—என்பது திரிபுரமெரித்த வரலாறு.

திரிபுரம்—திரிந்துகொண்டிருந்த பட்டணங்கள் எனப் பொருள்படுதலால் வினைத்தொகை. இனி, த்ரிபுரம் என்னும் வடசொல் திரிபுரமெனத்திரிந்ததாகவுங் கொள்ளலாம்; மூன்று பட்டணங்கள் என்பது பொருள்.

பின்னும் தன்னுலகத்திலகத்தனன், புலப்பட = இப்படி அவர்களுக்குத் தன் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்ததுக்கு மேலே, * காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து அலமந்து அழைக்குமவர்களுக்கு ஸேவைஸாதிக்கும் பொருட்டு இந்த ஸம்ஸார நிலத்திலே வந்து அவதரித்தானென்கிறது. எம்பெருமானுடைய திருவவதாரத்திற்கு மூன்றுவிதமான ப்ரயோஜனங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன; "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே." என்னப்பட்டது. ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதும் அஸத்துக்களை சிக்ஷிப்பதும் தருமமார்க்கத்தை நிலைநிறுத்துவதுமாக மூன்று காரியங்களுக்காக எம்பெருமான் இந்நிலத்தின்கண் அவதரிக்கின்றானென்றது. ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளமில், இக்காரியங்கள் எம்பெருமானுடைய தட்டுத்தடங்கலில்லாத ஸங்கல்பத்தினாலேயே நிறைவேறிவிடக்கூடுமென்றே; பரமபதத்திலிருந்துகொண்டே ஸங்கல்பித்தமாத்திரத்தினால் இவை யெல்லாம் நிறைவேறிவிடுமே; அவதரிப்பானேன்? என்னில், நேரே ஸேவிக்கப்பெறவேணுமென்று ஆவல்கொண்ட அன்பருடைய மநோரதம் ஸங்கல்பத்தினால் நிறைவேற்றக்கூடியதன்றியே நேர்கொடுநேரே வந்து ஸேவைஸாதித்தே தீர்க்கவேண்டியதாதலால் அதற்காகவே திருவவதாரமென்பது விளங்க, புலப்பட என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. "மழுங்

காத வைநுதிய சக்கரநல்வலத்தையாய், தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே, மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில், தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே." [3—1—9] என்று இவ்வாழ்வார் தாமே மேலே அருளிச்செய்யும் பாசுரமும் காண்க.

இவை பின்னும் வயிற்றுள என்பதற்கு — அவன் இப்படி அவதரித்துப் பண்ணும் சேஷ்டைகளில் ஏதோ சில பாகம் சொல்லில் சொல்லக்கூடுமேயன்றி எல்லாஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டப்போகாது; சொல்லப்புகில் உள்ளே புள்ளேயாயித்தனை, வெளிவந்து முடிவுபெறமாட்டா; என்கிற பொருள்தவிர மற்றொரு பொருளும் கூறுவர்; — இந்த ஜகத்துக்கு ஓர் ஆபத்து வந்தால் வயிற்றினுள்ளே வைத்து நோக்கும்படியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். " நளிர்மதிச்சடையனும் நான்முகக் கடவுளும், தளிரொளி யிமையவர்தலைவனும் முதலா, யாவகை யுலகமும் யாவருமகப்பட, நிலநீர் தீ கால் சுடரிருவிசும்பும், ஒருபொருட் புறப்பாடின்றி முழுவது மகப்படக் கரந்து, ஓராலிலைச் சேர்ந்த எம்பெருமா மாயனையல்லது, ஒருமா தெய்வம் மற்றுடையமோ யாமே" என்ற திருவாசிரியப் பாசுரங் காண்க. .... (௯)

துயக்கறுமதியில்நன்ஞானத்துள் அமரரைத்துயக்கும் *
மயக்குடைமாயைகள் வானிலும்பெரியனவல்லன் *
புயற்கருநிறத்தனன் பெருநிலங்கடந்தநல்லடிப்போது *
அயர்ப்பிலனலற்றுவன் தழுவுவன்வணங்குவனமர்ந்தே. * (௧௦)

துயக்கு அறு	கலக்கமற்ற	கரு நிறத்தனன்	கருநிறத்தை யுடையவனான எம்பெருமானுடைய
மதியில்	நெஞ்சில் பிறந்த	பெரு நிலம் கடந்த	பெரிய பூமிப்பரப்பை எளிதாக அளந்த
நல் ஞானத்துள்	நல்ல ஞானத்தையுடையரான	நல்	விலக்ஷணமான
அமரரை	தேவர்களையும்	அடி போது	திருவடித்தாமரைகளை
துயக்கும்	கலங்கப்பண்ணுகிற	அமர்ந்து	வேறுபிரயோஜனங்களில் பற்றற்று அமர்ந்து
மயக்கு உடை	மயக்குகிற வல்லமையையுடைய	அயர்ப்பு இலன்	மறப்பில்லாதவனும்
மாயைகள்	அவதார ஆச்சரியங்கள்	அலற்றுவன்	முறைமாறி அவன் குணங்களை வாயாலே சொல்லுவேன்;
வானிலும்	எல்லையற்ற ஆகாசத்திற் காட்டிலும்	தழுவுவன்	ஆலிங்கனம்பண்ணுவேன்;
பெரியன வல்லன்	பெரியனவாகச் செய்ய வல்லவனும்,	வணங்குவன்	தலையாலேவணங்குவேன்.
புயல்	நீலமேகம்போலே		

* * * — எம்பெருமான் தன்னிடத்து அமர்ந்த காதல் அமையப்பெறாதவர்கள் திறத்தில் பண்ணும் மாயமயக்குக்களை முன்னடிகளில் அருளிச்செய்து, அது தான் எப்படியேயானாலும், அவன் காட்டின வழியே காணவிருக்கின்ற நாம் மனமொழிமெய்களாலே நம் விடாய்கெட உலகளந்த திருவடிகளை அநுபவிப்போமென்று தாம்கொண்ட பாரிப்பைப் பின்னடிகளில் வெளியிடுகிறார்.

ஐயக்காவது ஸம்சய விபர்யயங்கள். 'அதுவோ இதுவோ! அப்படியோ இப்படியோ!' என்று ஐயங்கொள்ளுதலாகிற ஸம்சயமும், ஒன்றை வேறொன்றாகவே துணிந்துவிடுதலாகிற விபர்யயமும் இல்லாத மதியையுடையவராய் உள்ளது உள்ளபடியே க்ரஹிக்கவல்லவர்களான தேவர்களையும் கலக்கப்பண்ணும் ப்ராமகத்வ [ஞாகேசுவ] சக்தியையுடைய ஆச்சரியமான தன்மைகளுக்கு எல்லையில்லாதவன் என்பன முன்னடிகள்.

இங்கு அமரர் என்றது இந்திரன் முதலிய தேவர்களை என்றும், நித்ய ஸூரிகளை யென்றும் அருளிச்செய்வர். இந்திராதி தேவர்களுக்கு ரஜோகுண தமோகுணங்கள் மிக்கிருக்கச் செய்தேயும் ஸத்வகுணம் தலையெடுத்தாலும் அதுவும் அப்படியே கனத்திருக்கும். அப்படி ஸத்துவம் தலையெடுக்கும் காலத்து 'நம்முடைய காரியம் நம்மாற் செய்துநிறைவேற்றுவித்துக்கொள்ள முடியாது; எம்பெருமானே நம் காரியத்துக்கு நிர்வாஹகன்' என்றிருந்து அவன் பக்கலிலே யாசித்துக் காரியத்தையும் நிறைவேற்றுவித்துக்கொண்டு அடுத்த க்ஷணத்திலே எதிரிடுவர்கள். இந்திரனுடைய கதையே இதற்கு உதாஹரணமாகும். இங்கே நம்பிள்ளையீடு:—

"தங்களிருப்பிடமும் இழந்து ஸ்த்ரீகளும் பிடியுண்டு எளிமைப்பட்டவளவிலே அத்தைப் பரிஹரித்துத் தரவேணுமென்று இரந்து பின்னை இவனும்போய் நரகவதம்பண்ணிச் சிறையிடந்த ஸ்திரீகளையும் மீட்டுக்கொடுத்துப் போராநிற்கச்செய்தே, புழைக்கடைக்கே நின்றதொரு பூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போர, வஜ்ரத்தைக்கொண்டு தொடர்ந்தானிறே" என்பதாம்.

எம்பெருமான் வராஹாவதாரஞ்செய்து பூமியைக் கோட்டாற் குத்தியெடுத்தபோது எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்சத்தால் பூமிதேவிக்குக் குமாரனாய்ப்பிறந்தவனும் அஸமயத்திற்சேர்ந்து பெறப்பட்டதனால் அஸுரத்தன்மைபூண்டவனுமான நரகனென்பவன் ப்ராக்ஜ்யோதிஷமென்னும் பட்டணத்திலிருந்துகொண்டு ஸகலப்ராணிகளையும் நலிந்து தேவஸித்தகந்தர்வாதிகளுடைய கன்னிகைகளையும் பற்பலரைப் பலாத்காரமாய் அபஹரித்துக்கொண்டுபோய்த் தான் மணம் புணர்வதாகக்கருதித் தன் மாளிகையிற் சிறைவைத்து, வருணனது குடையையும் மந்தரகிரிசிகரமான ரத்நபர்வதத்தையும் தேவமாதாவான அதிதிதேவியின் குண்டலங்களையும் கவர்ந்துபோனதுமன்றி இந்திரனுடைய ஐராவத யானையையும் அடித்துக்கொண்டுபோகச் சமயம்பார்த்திருக்க, அஞ்சிவந்து பணிந்து முறையிட்ட இந்திரன்வேண்டுகோளால் கண்ணபிரான் கருடனை வரவழைத்துப் பூமிதேவியின் அம்சமான ஸத்யபாமையுடனே தான் கருடன்மேலேறி அந்நகரத்தையடைந்து சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்து அவனது மந்திரியான மூரன் முதலிய பல அஸுரர்களையும் இறுதியில் அந்த நரகாஸுரனையும் அறுத்துத் தள்ளி அழித்து, அவன் பலதிசைகளிலிருந்து கொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தியிருந்த பதினாறாயிரத்தொருநூறு கன்னிகைகளையும் ஆட்கொண்டு நரக

னால் முன்பு கவரப்பட்ட (இந்திரமாதாவான அதிதிதேவியின்) குண்டலங்களை அவ்வதிதிதேவிக்குக் கொடுக்கும்பொருட்டு ஸத்யபாமையுடனே கருடன்தோள் மேல் ஏறிக்கொண்டு தேவலோகத்துக்குச்செல்ல, அங்கு இந்திராணி ஸத்ய பாமைக்கு ஸகல உபசாரங்களைச்செய்தும் தேவர்க்கே உரிய பாரிஜாத புஷ்பம் மானிடப்பெண்ணாகிய இவளுக்குத்தகாதென்று ஸமர்ப்பிக்கவில்லையாதலின், அதனைக்கண்டு பாமை விருப்புற்றவளாய் நாதனைநோக்கி 'ப்ராணநாதனே! இந் தப் பாரிஜாத தருவை த்வாரகைக்குக் கொண்டுபோகவேண்டும்' என்றதைக் கண்ணபிரான் திருச்செவிசாற்றி உடனே அந்த வ்ருக்ஷத்தை வேரோடு பெயர்த் துக் கருடன் தோளின்மேல் வைத்தருளி த்வாரகைக்குக் கொண்டுபோக, அப் பொழுது இந்திராணி தூண்டிவிட்டதனால் வந்து மறித்துப் போர்செய்த இந் திரனை ஸகல தேவஸைந்யங்களுடன் சக்ராயுதத்தினாலே பங்கப்படுத்திப்பின்பு அம்மரத்தைக்கொணர்ந்து ஸத்யபாமையின் வீட்டுப் புழைக்கடைத் தோட்டத் தில் நாட்டியருளினனென்றவரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது.

இனி, அமரர் என்பதற்கு நித்யஸூரிகளென்று பொருள்கொள்ளும்பக்ஷத் தில் பெரிய திருவடியின் இதிஹாஸம் உணரத்தக்கது. இங்கே நம்பிள்ளையீடு:—

> “அன்றிக்கே, நன்ஞானத்துளமரர் என்கிறது நித்யஸூரிகளையாய், ஞாநாதிகளான பெரிய திருவடியும் 'தேவரீரையும் நாச்சிமாரையும் வஹித்தேன் நானன்றோ' என்றாற்போலே சிலியர் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னானிறே”

என்பதாம். இங்கு அறியவேண்டிய கதையாவது—தேவேந்திரனுக்கு நண் பனும் மந்திரியும் ஸாரதியுமான மாதலியானவன் அழகிலும் குணத்திலும் மிகச் சிறந்த தன் புத்திரியான குணகேசி யென்னும் கன்னிகைக்குத் தக்கவரனைத் தேடுவதற்குப்புறப்பட்டு வழியில் நாரதமுனிவரைச் சந்தித்துத் துணையாகக் கொண்டு உலகங்களிற்சென்று பார்த்துத் தக்கவரனைக் காணாமல் பாதாள லோகத்தில் வாஸுகியினாலாளப்படுகின்ற போகவதியென்னுஞ் சிறந்த நகரத் தையடைந்து அங்கே யிருக்கின்ற அநேக குமாரர்களைப் பார்க்கின்றபொழுது ஸுமுகனென்னும் நாககுமாரனை நோக்கி அவனுடைய ரூபலாவண்யங்களில் ஈடு பட்டு அவனுக்குத் தன் மகளைக்கொடுக்கக்கருதி அவனது பாட்டனாரைக்கண்டு பேச, அவர் மகிழ்ச்சியோடு துயரமுங்கொண்டவராய் 'இவனது தந்தையைக் கரு டன் பக்ஷித்து இந்த ஸுமுகனையும் ஒருமாதத்திற்குள் பக்ஷிப்பேனென்று சொல்லி யிருக்கின்றானாதலால் இவனுக்கு மணஞ்செய்தல் ஏற்றதன்று' என்று தெரிவித் தார். அதுகேட்ட மாதலி 'என்னால் மருமகனாக வரிக்கப்பட்ட உனது பௌத் திரன் என்னுடன்வந்து தேவேந்திரனைக் காண்பானாயின் இவனுக்கு ஆயுளைத் தந்து கருடனைத்தடுக்க முயல்வேன்' என்றுசொல்லி ஸுமுகனை அழைத்துக் கொண்டு இந்திரனிடஞ்சென்று சேர, அங்கு இந்திரனுடனே உபேந்திரமூர்த்தி யான திருமாலும் வீற்றிருக்கையில், நிகழ்ந்த செய்திகளையெல்லாம் நாரதமுனி வர் சொல்லக்கேட்ட திருமால் இந்திரனைநோக்கி 'இவனுக்கு அமிர்தத்தைக் கொடுக்கலாம்; அதனால் இவர்கள் இஷ்டஸித்தியடைந்தவராவர்' என்று சொல்லி

வருள, இந்திரன் கருடனது பராக்ரமத்தை ஆலோசித்துத் திருமாலைநோக்கி 'தேவரீரே அவனுக்கு அமுதத்தையும் ஆயுளையும் தந்தருள்க' என்றதற்கு, திருமால் 'ஸகலலோகாதிபதியான நீ கொடுப்பதே போதும், அதனை மாற்றுபவர் யார்?' என்றுகூற, பிறகு இந்திரன் ஸுமுகனுக்கு அமிர்தமுண்ணாமல் நீண்ட ஆயுளை வரமளிக்க, உடனே மாதலி ஸுமுகனுக்குத் தன் மகளை மணம் புரிவித்தான். இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற கருடன் கோபங்கொண்டு இந்திரனோடு மாறுபட்டுத்தனது இரையை அவன் தடுத்துவிட்டதற்காகப் பலபல நிஷ்டுரவார்த்தைகள் கூறுகையில், ஸுமுகன் தான் நீண்ட ஆயுளை வரம்பெற்றிருந்தாலும் கருடனுடைய கறுவுதலைக்கண்டு அஞ்சிப் பாம்புவடிவாய்த் திருமாலினருகிற்சேர்ந்து அப்பெருமானது கட்டிலின் காலைக்கட்டிக்கொண்டு சரண்புக, பின்பு கருடன் திருமாலைநோக்கி 'ஸகல தேவர்களினுள்ளும் மஹாபலசாலியான வுன்னைச் சிறிதும் சிரமமின்றி இறகு மூலையாற் சுமக்கின்ற என்னிலும் வலிமையுடையார் யார்? இதனைச்சற்று ஆலோசித்துப்பார்' என்று செருக்கிப் பேச, அக்கடுஞ்சொற்கேட்ட திருமால் கருடனைநோக்கி 'மிகவும் துர்ப்பலனான நீ உன்னைத்தானே மஹாபலசாலியாக எண்ணி எமது முன்னிலையில் தற்புகழ்ச்சி செய்துகொண்டது போதும்; மூவுலகமும் எனது உடம்பை வஹிக்கமுடியாதே; யானே எனது சக்தியால் என்னை வஹித்துக்கொண்டு உன்னையும் வஹிக்கின்றேன்; எனது இந்த வலக்கையொன்றை மாத்திரமாவது நீ தாங்கவல்லையாயின் உனது செருக்குமொழி பயன்பட்டதாகும்' என்று சொல்லிக் கருடனது தோளில் தனது வலக்கையை வைத்தமாத்திரத்தில் அவன் அதன் அதிபாரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் வருந்தி வலிமையொழிந்து மூர்ச்சித்துவிழுந்து, பின்னர் அறிவுதெளிந்து திருமாலை வணங்கிப் பலவாறு பணிமொழிகூறி 'என் பிழையைப் பொறுத்தருளவேண்டு' மென்று பிரார்த்திக்க, திருமால் திருவுள்ளமிரங்கி அவனுக்கு ஸமாதானங்கூறித் தனது திருவடியின் பெருவிரலால் ஸுமுகனையெடுத்துக் கருடன் தோளிலிட்டு 'இவனை நீ உனது அடைக்கலமாகக் கொண்டு பாதுகாக்கக்கடவை' என்று ஆஜ்ஞாபிக்க, அதுமுதல் கருடன் ஸுமுகனோடு நண்புகொண்டு அவனைத் தோளில் தரிக்க அவனும் அச்சமின்றி 'கருடா ஸுகமா?' என்று க்ஷேமம் விசாரிப்பவனாயினன்—என்பதாம்.

இப்படி இந்திராதி தேவர்களையும் நித்யஸூரிகளையும் மயக்கவல்ல மாயைகள் எம்பெருமானிடத்தில் அளவிடமுடியாதவை யிருக்கின்றன என்பது கிடக்கட்டும்; அவனதுக்ஷாத்தாலே காட்டின வடிவழகை நாமநுபவிப்போமென்கிறார் மேலடிகளில். நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம் போன்ற திருமேனியையுடையவனும், பரம்பின நிலத்தை அளக்கிறவிடத்து வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமின்றியே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளைவைத்தவனுமான எம்பெருமானுடைய, "நீயொருகால் படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்பாதபங்கயமே தலைக்கு அணியாய்" என்று ஆசைப்படவேண்டும்படி மிகவழகிய திருவடித் தாமரைகளை மனமொழி மெய்கள் மூன்றினாலும் அநுபவிக்கப்பெறுவேனாகவேணுமென்று மநோரதிக்கின்றார்.

ஈற்றடியிலுள்ள வினைமுற்றுக்களுக்குப் பிரார்த்தனைப் பொருள் சொல்லாமல் இயல்புப்பொருள் கொண்டு 'அலற்றுவனையும் தழுவுவனையும் வணங்குவனையுமே ஸ்வபாவமாகவுடையேன்' என்பதாகவும் உரைப்பர். (இது ஆறாயிரப்படி நிர்வாஹம்.) .... (௧௦)

அமரர்கள்தொழுதெழ அலைகடல்கடைந்தவன்தன்னை *
அமர்பொழில்வளங்குருகூர்ச் சடகோபன்குற்றேவல்கள் *
அமர்சுவையாயிரத்து அவற்றினுளிவைபத்தும்வல்லார் *
அமரரோடுயர்வில்சென்று அறுவர்தம் பிறவியஞ்சிறையே. * (௧௧)

அமரர்கள்	தேவர்கள்	அமர் சுவை	சுவையமைந்த
தொழுது எழ	சேவித்து விருத்தியை யடைய	ஆயிரத்து அவற்றினுள்	ஆயிரம் பாட்டுக்குள்
அலை கடல்	அலையெறிகின்ற திருப்பாற்கடலை	இவை பத்தும்	இந்தப்பத்துப் பாசுரமும்
கடைந்தவன் தன்னை	கடைந்தவனான ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து,	வல்லார்	கற்கவல்லவர்கள்
அமர்	பொருந்தின	அமரரோடு	நித்யஸூரிகளோடு
பொழில் வளம்	சோலைவளமுள்ள	உயர்வில்	பரமபதத்தில்
குருகூர்	திருக்குருகூரில் அவதரித்த	சென்று	சேர்ந்து
சடகோபன்	ஆழ்வாருடைய	தம் பிறவி	தம் பிறப்பாகிற
குற்றேவல்கள்	(வாசிகமாகிய) கைங்கரியமான	அம் சிறை	உறுதியான பந்தத்தில் நின்றும்
		அறுவர்	நீங்கப்பெறுவர்கள்.

* * * — இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் நித்யஸூரிகளோடொக்க உயர்ந்த நிலையைப் பெறப்பெற்று ஸம்ஸார ஸம்பந்தமறப் பெறுவரென்று பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிற பாசுரம் இது.

அமரர்கள் தொழுதெழ அலைகடல் கடைந்தவன்தன்னை = தேவர்கள் வணங்கி வேண்டினவளவிலே அவர்களது வேண்டுகோளுக்கிரங்கி அலைகடல் கடைந்தவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். அமரர்கள் தொழுதெழும்படியாக அலைகடல் கடைந்தவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். முதற்பொருளில் (தொழுதெழ என்பது) இறந்தகாலந் தழுவிய வினையெச்சம்; இரண்டாம் பொருளில் எதிர்காலந்தழுவிய வினையெச்சம். இரண்டாம் பொருளையே ஆசாரியர்கள் இனிதாகக் கொள்ளுவர்கள். கடல்கடையாகக் கவிழ்ந்துகொண்டு 'உப்புச்சாறு எப்போது கிளரப்போகிறதோ?' என்று தங்களுணவையே நோக்கிக்கொண்டிருந்த ப்ரயோஜநாந்தரபரமான தேவஜாதிமுழுக்கட தொழுந் தொண்மையுமாய்

ஒரு கடல் ஒரு கடலைநின்று கடையுமாபோலே கடைந்த அழகுக்குத் தோற்றுப் பரவசமாய் வணங்கும்படியாக என்றவாறு. இதனால் விமுகரையும் ஈடுபடுத்தவல்ல அழகுடைமை சொல்லிற்றாயிற்று.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயமாக, சோலைவளம் பொருந்திய திருக்குருகூர்க்குத் தலைவரான ஆழ்வார் வாக்கினாலடிமைசெய்தபடியான, ரஸமே வடிவெடுத்த திருவாய்மொழி யாயிரத்தினுள்ளும் இப்பத்துப் பாசுரங்களை ஓதவல்லார் நித்யஸூரிகளோடொத்த உயர்நிலையுடையாராய்த் தங்களுடைய பிறப்பாகிற விலங்கு விட்டகலப் பெறுவர்கள் என்றதாயிற்று. ... . (கக)

மூன்றாம் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியில் இத் திருவாய்மொழிக்கான பாசுரம்.

பத்துடையோர்க் கென்றும் பரனெளிய னாம்பிறப்பால் *
முத்திதரும் மாநிலத்தீர் மூண்டவன்பால் * — பத்திசெயு
மென்றுரைத்த மாறன்தனின் சொல்லாற்போம் * நேகேச்
சென்ற பிறப்பாமஞ்சிறை,

பதவுரை.

பரன்	ஸர்வேச்வரன்	பத்தி செயும்	(அவன் பக்கலிலே) பக்தியைப் பண்ணுங்கோள்;
பத்துடையோர்க்கு	பக்திமான்களுக்கு	என்று உரைத்த	என்று உபதேசித்தருளின
என்றும்	எக்காலும்	மாறன் தன்	ஆழ்வாருடைய
பிறப்பால்	அவதாரத்திலும்	இன் சொல்லால்	இனிமையான அருளிச் செயலான இத்திருவாய் மொழியினால்
எளியன் ஆம்	ஸுலபனுமவன்;	நேகே சென்ற பிறப்பு ஆம் அம் சிறை போம்	நீளமாகத் தொடர்ந்துவந்த பிறவியாகிய அழகு சிறை நீங்கும்.
முத்தி தரும்	மோக்ஷத்தையும் தந்தருளுவன்; (ஆதலால், அவன் அவதரிப்பதற்குஉரிய)		
மா நிலத்தீர்	(இந்தப்) பெரிய நிலவுலகத்திலுள்ளவர்களே!		
மூண்ட அன்பால்	மூண்டெழுந்த ப்ரேமத்துடனே		

* * * — எம்பெருமான் பக்திமான்களுக்கு அவதரித்து எளியனும் முக்திப்ரதனுமாகையாலே அவன் திறத்துப் பக்தி புரியுங்கோளென்று உபதேசித்த இத் திருவாய்மொழியை அநுஸந்திக்கப்பெற்றால் அநாதியான ஸம்ஸாரபந்தத்தில் நின்றும் விடுபெறலாகுமென்றாராயிற்று. முத்தி — முக்தி. "மூண்டு அவன்பால்" என்றும் பிரிப்பாருளர். அவன்பால் அவகாஹித்து என்றபடி. ... (*)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

ஶ்லோ || ஸ்வாராத்யத்வேப்யு ஶக்தி: க்ஷமஸஹாய
ஸௌஸ்வஷ்ட்ராத்வாபௌதஸ்யாத்மஸ்வீஸ்வஷ்டு |
ஆஸ்வாத்ய ஸக்லேஶி தத்து ப்ரியாய தஸ்யௌ
ஸர்வாவகாங்க்ஷ கரணத்ரய தஸ்ஸ்ம்ருதியே ||

* சேணுயர்வானத்திருக்கும் தேவபிரானாகிய எம்பெருமான் ஆர்த்தருக்கும் தன்னிச்சையாலே பரிக்ரஹிக்கின்ற பற்பல அவதாரங்களாலே எளியனுமியல்பினனென்றுரைத்து அவன் திறத்திலே பக்தி பண்ணவும் விதித்து, தாமும் அவனுடைய லீலைகளைத் த்ரிகரணங்களாலும் விரும்பினாராய்வர் மூன்றாம் திருவாய்மொழியிலென்றவாறு. ... . (௩)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து

நான்காந் திருவாய்மொழி — அஞ்சிறையமடநாராய்

அவதாரிகை.

எம்பெருமானை அநுபவித்தல் பலவகைப்பட்டிருக்கும்; அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லியநுபவித்தல், திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லி யநுபவித்தல், வடிவழகை வருணித்து அநுபவித்தல், அவனுகந்தருளின திவ்யதேசங்களின் வளங்களைப் பேசி யநுபவித்தல், அவ்வீச அபிமானமுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பெருமையைப்பேசி யநுபவித்தல் — என்றிப்படி பல வகைப்பட்டிருக்கும் பகவதநுபவம். இவ்வகைகளில் பரம விலக்ஷணமான மற்றொருவகையுமுண்டு; அதாவது — ஆழ்வார் தாமான தன்மையைவிட்டுப் பிராட்டிமாருடைய தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு வேற்றுவாயாலே பேசியநுபவித்தல். இப்படி அநுபவிக்குமிடத்தில், தாய்பாசுரம், தோழிபாசுரம், மகள்பாசுரம் என்று மூன்று வகுப்புகளுண்டு. அப்போது ஆழ்வார்க்குப் பராங்குசர் என்ற ஆண்மைப்பெயர் நீங்கி, 'பராங்குசநாயகி' என்று பெண்மைப் பெயர் வழங்கப்பட்டு வரும். தாய் சொல்வதுபோலவும் தலைமகள் சொல்வது போலவும் தோழி சொல்வதுபோலவும் பாசுரங்கள் வெளிவந்தாலும், பாசுரம் பேசுகிறவர் ஆழ்வாரேயாவர். ஒரு ஆறானது பல வாய்க்கால்களாகப் பெருகினாலும் அவற்றுக்குப் பிரதானமான பெயர் ஒன்றேயாயிருக்குமாபோலே, இம்மூன்று நிலைமைகளாகச் சொல்மாலை யுதித்துப் புறப்பட்டாலும் "அமர் பொழில் வளங்குருகூர்ச் சடகோபன் குற்றேவல்கள்" என்று ஆழ்வார் பாசுரமாகவே தலைக்கட்டும்.

ஆழ்வார் தாமான தன்மையை விட்டிட்டு ஸ்த்ரீபாவனையை ஏறிட்டுக் கொள்ளுதல் எதுக்காக வென்னில்; ஆழ்வார் தாமாக ஏறிட்டுக்கொள்ளுகிறவரல்லர்; அந்த அவஸ்தைதானே பரவசமாக வந்து சேருகின்றது. புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானது பேராண்மைக்குமுன் உலகமடங்கப் பெண்தன்மையதாயிருக்கையாலும், ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்வாதந்திரிய கந்தமேயின்றிப் பாரதந்திரியமே வடிவாயிருக்கையாலும் இவ்வகைகளுக்கேற்ப ஸ்த்ரீபாவனை வந்தேறியன்று என்றே கொள்ளலாம். தண்டகாரண்யவாஸிகளான முனிவர் இராமபிரானது ஸௌந்தர்யத்தில் ஈடுபட்டுப் பெண்மை விரும்பி மற்றொரு பிறப்பில் ஆயர் மங்கையராய்க் கண்ணனைக் கூடினர் என்ற ஐதிஹ்யமுமுண்டு. ஆழ்வார்

கள் அப்படியன்றியே அப்போதே பெண்மையை யடைந்து புருஷோத்தமனை அநுபவிக்கக் காதலிக்கின்றனர்.

ஆண் பெண் என்ற வ்யவஹாரங்கள் சிற்றின்பநுகர்ச்சிக்கன்றோ ஏற்பட்டவை; பேரின்பவநுபவத்திலே ஊன்றின ஆழ்வார்கள் பெண்மை யெய்துவதாகவும், கொங்கை முதலிய சொற்களையிட்டுப் பாசுரங்கூறுவதாகவும் நிகழ்கிறது என்னோ? எனின்; விஷயாந்தரகாமம் என்றும் பகவத்விஷயகாமம் என்றும் காமம் இருவகைப்படும்; வேதாந்தங்களில் விதிக்கப்பட்ட பக்தியே ஆழ்வார்களுக்கு ச்ருங்கார முறைமையில் பரிணமித்து நிற்கும். சிற்றின்பவநுபவத்திற்குக் கொங்கை முதலியன ஸாதநமாயிருப்பதுபோல, பகவத்விஷயாநுபவத்திற்குப் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் இன்றியமையாதனவாயிருப்பதால் அவையே கொங்கை முதலிய சொற்களால் இவ்வருளிச்செயல்களிற் கூறப்படுகின்றனவென்று கொள்க.

ச்ருங்காரரஸத்தின் ஸம்பந்தம் சிறிதுமின்றியே கேவலம் சுத்தபக்திரஸமாகவே பாசுரங்கள் அருளிச்செய்யக் கூடுமாயினும், ஆழ்வார்கள் ச்ருங்கார ரஸத்தையுங்கலந்து பாசுரங்கள் பேசுவதற்குக் காரணம் யாதெனில்; ஆரோக்யத்திற்குக் காரணமாகிய வேப்பிலையுருண்டையை உட்கொள்ள இருப்க்குமவர்களுக்கு வெல்லத்தை வெளியிற் பூசிக்கொடுத்துத் தின்பிப்பதுபோலச் சிற்றின்பம் கூறும் வகையாற் பேரின்பத்தைக்காட்டி நாட்டுகின்றனரென்ப.

பகவத்விஷயத்தில் அபிநிவேசம் மீதூர்ந்தகாலத்தில் தன் நிலை மாறிப் பெண்ணிலைபெற்றுப் பேசுமிடத்தில் தாய்பாசுரமென்றும் தலைவிபாசுரமென்றும் தோழிபாசுரமென்றும் இப்படி வகுத்துக் கூறுவதற்கும் உட்கருத்து உண்டு;— தோழியாகப் பேசுவதற்குக் கருத்து:— நாயகனையும் நாயகியையும் இணக்கிச் சேர்க்குமவள் தோழியாவள்; திருமந்திரத்தில் ப்ரணவத்தினால் எம்பெருமானோடு இவ்வாத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் முதலிய ஸம்பந்தங்களை உணருகையே அப்பெருமானோடு இவ்வாத்மா சேருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அந்த ஸம்பந்த ஜ்ஞானமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தோழியென்பதாகக் கொள்க.

பெற்று வளர்த்துப் பெண்பிள்ளை யெனவள பருவத்தில் நாயகனிடத்துள்ள அன்பு மிகுதியால் அவனிருப்பிடத்துக்குச் செல்லவேணுமென்று பதறுமளவில் படிகடந்து புறப்படுகை குலமர்யாதைக்குப் பொருந்தாதென்று தடுப்பவள் உலகில் தாய் எனப்படுவள்; ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றினவர்கள் பேற்றை விளம்பித்துப் பெறுதலில் காரணமில்லாமையாலே அதனை விரைவில் பெறவேணுமென்கிற ஆவலைச் சிறப்பித்து அதனால் படிகடந்து நடக்கவேண்டி வந்தவளவில் இது ப்ரபந்நர் குலக்கட்டுப்பாட்டுக்குச் சேராதென்று விலக்கி 'எம்பெருமான் தானே வந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்க வேணும்' என்று சொல்லித் துடிப்பை அடக்கப்பார்க்கிற ஸம்பந்தத்தைக் கூறப்

பட்ட உபாய அத்யவஸாயமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தாய் என்பதாகக் கொள்க.

உறவினர் கூட்டக் கூடுகையன்றியே தானாகவே புணர்ந்த நாயகனுடைய மேம்பாட்டிலே ஈடுபட்டுக் குடியின் கட்டுப்பாட்டையும் பாராமல் 'அவனைக் கிட்டியல்லது நான் உயிர்வாழ்ந்திருக்கமாட்டேன்' என்னும் பதற்றத்தையுடையவளாயிருப்பள் உலகில் மகள்; பிரணவத்தினாலும் நமஸ்ஸாலும் சேஷியென்றும் சரண்யனென்றும் உணரப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு நாராயண பதத்தினால் கூறப்பட்ட ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி முதலியவற்றின் சேர்க்கையாலுள்ள பெருமையை அநுஸந்தித்து அதனாலே அவனைத் தாமதித்து அநுபவிக்க நிற்கமாட்டாமல் 'அவனே உபாயம்' என்ற கோட்பாட்டை அதிக்ரமித்து, கிட்டி யநுபவித்தாலொழியத் தரிப்புற்றிருக்கவொண்ணாதபடி நடக்கிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையை மகள் என்பதாகக் கொள்க.

இம்மூன்று அவஸ்தைகளுள் முதல் அவஸ்தை நடக்கும்படியைத் தோழி பாசுரத்தாலும் இரண்டாவது அவஸ்தை நடக்கும்படியைத் தாய் பாசுரத்தாலும் மூன்றாவது அவஸ்தை நடக்கும்படியை மகள் பாசுரத்தாலும் வெளியிடுவ ரென்றதாயிற்று. ஆகவே, தலைமகள் பாசுரமாகச் செல்லுகிற இத் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானை அநுபவிப்பதில் ஆழ்வார்க்கு மிக்க விரைவு உண்டானமை விளங்கும்.

நாயகி பாசுரமாகச் செல்லுகிற இத் திருவாய்மொழியில் சில பறவைகள் தூதுவிடப்படுகின்றன. இதற்கு உள்ளுறைபொருள் [ஸ்வாபதேசம்] "சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக்கி ஜ்ஞாந கர்மங்களைச் சிறகென்று குருஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்யர்களாகப் பேசும்" என்று ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டுளது. பகவத்விஷயத்தில் அந்வயிப்பிக்குமவர்களைப் பக்ஷிகளாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறது. பறவையானது இரண்டு சிறகுகளாலே எப்படி உயர்கதியை யடைகின்றதோ அப்படியே ஞான அநுஷ்டானங்களினால் உயர்கதியை யடைகின்றார்களவர்கள். ஆசார்யர்களென்ன, உடன் கல்வி பயின்றவர்களென்ன, புத்திரர்களென்ன, சிஷ்யர்களென்ன ஆகிய இவர்கள் தூதுவிடப்படுகின்றார்களாக [அவ்வவ்விடங்கட்கு ஏற்ப]க் கொள்ளப்படுமவர்கள்.

திருவாய்மொழியில் தூதுவிடும் பதிகங்கள் நான்கு;— (க) அஞ்சிறைய மடநாராய். (உ) வைகல்பூங்கழிவாய். (௩) பொன்னுலகாளீரோ. (௪) எங்கானலகங்கழிவாய்.

"தம்பிழையும் சிறந்த செல்வமும் படைத்த பரப்பும் தமரோட்டை வாஸமும் மறப்பித்த ஸ்வாதந்த்ர்ய ஸௌசீல்ய ஸௌலப்ய ஸௌந்தர்யங்களை யுணர்த்தும் வ்யூஹ விபவ பரத்வ அர்ச்சைகள் தூது நாலுக்கும் விஷயம்" என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியும் அதன் வியாக்யானமும் இங்கு உணரத்தக்கன. [வ்யூஹத்திலே தூதுவிடுவது * அஞ்சிறைய மடநாரையில்; விபவத்திலே தூதுவிடுவது * வைகல் பூங்கழிவாயில். பரத்வத்திலும் அந்தர்யாமித்வத்திலும் தூது

விடுவது * பொன்னுலகாளீரில். அர்ச்சையில் தூதுவிடுவது * எங்கானலகங் கழிவாயில்.]

முதல் தூதாகிய இத்திருவாய்மொழியில் "என்பிழையே நினைந்தருளி அருளாத திருமாலார்க்கு என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு" "கடலாழிநீர் தோற்றியதனுள்ளே கண்வளரும் மடலாழியம்மானைக் கண்டக்கால் இது சொல்லியருள்" என்கிற பாசுரங்கள் உயிர்நிலையானவை.—எம்பெருமான் தனது ஸௌசீல்யத்தினாலே முதலில் என்னோடு கலந்துவிட்டான்; கலந்தபிறகு என்னுடைய தோஷங்களைக் கண்டான்; அதனால் உபேக்ஷித்துப் பிரிந்துற்றான். தன்னிடத்தில் க்ஷமாகுணம் நிரம்பியிருக்கும்போது என் பிழைகளை அவன் லக்ஷியம் பண்ணக்காரணமேயில்லை; என்னுடைய பிழைகளானவை அவனது பொறுமைக்குணத்தையும் மறப்பித்தனபோலும்: அக்குணத்தைச் சிறிது நினைப்பூட்டி விட்டால் போதும் என்று நினைந்த ஆழ்வார் அந்த க்ஷமாகுணத்தை நினைப்பூட்டுதற்கே தூதுவிடுகின்றாரெனக்கொள்க. இங்கு எந்த இடத்தை நோக்கி விடும் தூதென்றால்? "கடலாழி நீர்தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளருமடலாழியம்மானைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி" என்றதனால், ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்காக காரணஜலத்திலே கண்வளர்ந்தருளினவனுக்கு ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனம் "விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும் = விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்" என்கிறபடியே திருவடிகளிலே அடிமை கொள்ளுகையன்றோவென்று இதனைச்சொல்லவேணுமென்று வ்யூஹத்திலே விடுகின்ற தூது என்க.

சகுந்தலை துஷ்யந்த மஹாராஜனோடு கலந்து பிரிந்தாற்போலே ஒருவிளையாடு சூழலிலே பரமபுருஷனாகிற தலைவனோடு கலந்து பிரிந்ததொரு பிராட்டியின் நிலைமையை ஏற்றுக்கொண்ட ஆழ்வார், அவ்வெம்பெருமான் விரைந்து மீண்டு வரக்காணாமையாலும் அவனைப்பிரிந்து தான் ஆறியிருக்கமாட்டாமையாலும் தானே அவனிருப்பிடம் நோக்கிச் செல்லுதற்கு இயலாதபடி மேனி மெலிந்து கிடக்கையாலும் கண்ணிற்கண்ட நாரை குருகு வண்டு முதலிய பறவைகளைத் தூதுவிடுகிறார், அதாவது ஆழ்வார், ஞானமனுட்டான நிலை நன்றாகவேயுடையரான ஸில மஹான்களைத் தம்மை எம்பெருமான் பக்கல் சேர்ப்பதற்கு உரிய ஆசாரியராக வரித்து அவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகின்றாரென்றதாயிற்று.

இங்கே பட்டர் அருளிச்செய்வதொரு வார்த்தையுண்டு;—"சக்ரவர்த்தி திருமகனார் [ஸ்ரீராமபிரான்] திருவவதரித்த பின்பு வாநரஜாதி வீறுபெற்றது போல, ஆழ்வார்கள் திருவவதரித்தபின்பு பக்ஷிஜாதி வீறுபெற்றது" என்றும். இராமபிரான் * முன்னோர் தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்ததுபோல ஆழ்வார்கள் * அஞ்சிறைய புட்கள்தமை ஆழியானுக்குத் தூதுவிடுகின்றார்களென்க.

முற்காலத்தில் ஸாமாந்யனாயிருப்பானொருவன், விரக்தர்களும் வைதிகர்களுமான மஹான்கள் பலரும் திருவாய்மொழியைப் பரிக்ரஹிக்கையாலே இது தத்வபரமாயிருக்குமென்று கருதி இத்திவ்யப்ரபந்தத்தை அதிகரித்துவந்து, இத்திருவாய்மொழியில் வந்தவாறே 'இது காமுகவாக்யமாயிருக்கின்றது!'

என்று உபேக்ஷித்துவிட்டுப் போனாலும். வேதாந்தங்களில் விதிக்கப்படுகிற பகவத்காமமே இப்படிப்பட்ட பாசுரங்களைப் பரிணமித்ததென்று அவன் அறிந்திலன் கருவிலே திருவில்லாமையாலே—என்று நம்பிள்ளை மிக வருந்திப் பேசுவர்.

வேதாந்ததேசிகன் "[illegible] ||" என்று த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளியிலும், "[illegible] ||" என்று கோதாஸ்துதியிலுமருளிச்செய்தவை இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கன. .... (*)

அஞ்சிறையமடநாராய் அளியத்தாய் * நீயும்நின்
அஞ்சிறையசேவலுமாய் ஆவாவென்றெனக்கருளி *
வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்க்கு என் விடு தூதாய்ச்சென்றக்கால் *
வன்சிறையிலவன்வைக்கில் வைப்புண்டாலென்செய்யுமோ.* (க)

அம் சிறைய	அழகிய சிறகுகளையுடைய	வெம் சிறை புள் உயர்த்தார்க்கு	விரோதி பயங்கரமான சிறகுகளையுடைய பெரிய திருவடியைக் கொடியாக எடுத்த பெருமானுக்கு
மடம்	இளமைதங்கிய [அல்லது, விதேயமான]	என் விடு தூது ஆய்	என்னால் விடப்பட்ட தூதாய்
நாராய்	நாரைப் பறவையே!,	சென்றக்கால்	போனால்,
அளியத்தாய்	தயைபண்ணுதற்கு உரியாய்!,	அவன்	அந்த எம்பெருமான்
நீயும்	நீயும்	வன் சிறையில் வைக்கில்	கடினமான சிறையிலே வைத்திட்டால்
நின்	உன்னுடைய	வைப்புண்டால்	அதை நீ அநுபவித்திருப்பாயானால்
அம் சிறைய சேவலும் ஆய்	அழகிய சிறகுகளையுடைய ஆணுமாய் [இருவரும் கூடி]	என் செய்யும்	என்ன கேடுதானுண்டாகும்?
ஆ ஆ என்று எனக்கு அருளி	ஐயோவென்று என் விஷயத்தில் கருணைகூர்ந்து,		

* * * — பிரிவாற்றாமையோடு கூடியிருக்கின்ற பராங்குசநாயகி "பிரிந்தாசிரங்குவது நெய்தல்நிலத்திலே" என்ற தமிழர்களது கொள்கையின்படி இப்போது நெய்தல்நிலத்திலே யிருக்கின்றாளென்று கொள்ளவேணும். [முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என நிலத்தை நால்வகையாகப் பிரித்தனர் தமிழர். காடும் காடுசார்ந்த இடமும் முல்லையாம்; மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சியாம்; நாடும் நாடுசார்ந்த இடமும் மருதமாம்; கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும் நெய்தலாம். இவைதவிர, பாலைநிலமென்று தனியே ஒரு நிலமுண்டென்பது இலாது

கொள்கை: அது, சிறிதும் சிதைவுமில்லாத கொள்கையாம். மேற்சொன்ன நால்வகை நிலங்களும் தம் தம் தன்மை கெட்டவிடத்தே பாலையாமென்கிற கொள்கை யுணரத்தக்கது.] விரஹத்துயருடையளாகின்ற பராங்குசநாயகி, தன் ஸமீபத்திலிருப்பதொரு நாரையைப் பார்த்து 'நாராய்! நீ என் நிலைமையைக் கருடக்கொடியொன்றுடையானுக்கு அறிவித்து என்னையும் அவனையுஞ் சேர்க்கவேணும்' என்று இரக்கின்றாள். எம்பெருமானைப் பிரார்த்திக்கும்போது புருஷகாரபூதையான பிராட்டியை முன்னிட்டே பிரார்த்திக்கும் தம் இயற்கையினாலே இங்கும் பேடையை முன்னிட்டுச் சேவலைப்பற்றுகின்றாளென்ப.

அஞ்சிறைய மடநாராய்!=குழந்தை தாயினுடைய எல்லா அவயவங்களுங் கிடக்க முலையிலே வாய்வைப்பதுபோல, இங்கு நாரையினுடைய மற்ற அவயவங்களைவிட்டுச் சிறகிலே கண்வைப்பது—விரைந்து செல்லுதற்கு அதுவே ஸாதனமென்பதுபற்றி. நாரையே! நீ அழகிய சிறகுகள் படைத்திருப்பது எனக்காக விரைந்து தூதுசெல்லுதற்காகவன்றோ என்றவாறு. சொன்னசொல் மறுக்காமல் உடனே புறப்பட ஸித்தமாயிருப்பதுபோலக் கண்டதனால் 'மட' என்று விசேஷிக்கப்பட்டது. ஏவிக் காரியங்கொள்ளலாம்படி பவ்யமாயிருக்கின்ற நாரையே! என்றபடி. நாரை என்பதன் ஈறுதிரிந்தவிளி—நாராய் என்பது; நங்காய், நாணாய் என்பனபோல.

அளியத்தாய்=என்மீது கருணைபுரிவதற்கு உரியாய் என்றபடி. அவன் உபேக்ஷித்துவிட்டுப்போயிருக்கும் ஸமயத்திலே என் வருத்தங்களை முறையிட்டுக்கொள்ளலாம்படி வந்து முகங்காட்டின உன் கருணையேகருணை என்று கொண்டாடுகின்றமை தோற்றும். பம்பா ஸரஸ்ஸின் கரையிலே அநுமன் வந்து காட்சிதந்தபோது இராமபிரானுக்கு உண்டான மகிழ்ச்சி இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தகும்.

நீயும் நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய்=பெடையும் ஆணும் விட்டுப்பிரியாமல் தூதுபோகவேணுமென்கிறது. "ஆசாரியன் பக்கலிற்போலவே ஆசாரியனது தேவிகளின் பக்கலிலும் பக்திபூண்டிருத்தல்வேண்டும்" என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் இங்கு ஸூசிதமாகலாம்.

ஆ! ஆ!! என்று எனக்கருளி=ஐயோ ஐயோ! என்னும் பொருளதான ஹாஹா என்கிற வடசொல் ஆவா வெனத்திரியும். அவனோடே கலந்து பிரிந்து அவனை மீண்டுங்கண்ணாலே காண்பதெப்போதோவென்று விடாய்த்துக்கிடக்கிற என் விஷயத்தில் கருணைகூர்ந்து, விரஹம் தின்ற என்வடிவைக்கண்டு 'இப்படியும் ஒரு ஆபத்து விளைவதுண்டோ' என்று இரங்கவேணுமென்கிறது.

நாங்கள் இரங்கிச் செய்யவேண்டிய காரியம் என்னவென்று நாரை கேட்க, தூதுசெல்லவேணுமென்று ஆழ்வார் சொல்ல, யாரிடத்தில் தூதுசெல்லவேணுமென்று கேட்க, எம்பெருமானிடத்தில் என்று சொல்ல, 'உம்மையே உபேக்ஷித்திருக்கின்ற அவர் எங்களுடைய வார்த்தைக்கோ இரங்கப்போகிறார்?' என்று சொல்ல, "அப்படி நினைக்கவேண்டா; அடியார்களை நோக்குவதற்கென்றே அவர் கொடிகட்டிக்கொண்டு இருக்கின்றாராதலால் சிறிது ஞாபகப்படுத்தவே அதை

குலையத் தலைகுலைய ஓடிவருவர்" என்று விடையளிப்பதான கருத்துப்பட "வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்க்கு" என்கிறார். குடியிருந்தகாலத்தில் நிமசென்று பிரித்துக்கொண்டுபோனான் கருடன் என்றிட்டு அவன்மீது மாச்சரியம் தோற்ற வெஞ்சிறைப்புள் என்றது.

என்விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால் — எம்பெருமான் நாயகி பக்கலில் தூதுவிடுவது ஸ்ரீராமாயணாதிகளிலே கண்டோம்; நாயகன் விடுகிற தூதைக்காட்டிலும் நாயகி விடுகிற தூதுக்கு ஏற்றமுண்டு. எங்ஙனே யென்னில், இராமபிரான் "மூன்னோர் தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து" என்கிறபடியே மாருதியை இலங்கைக்குத் தூதுவிட்டான்; அங்கே அக் குராக்ஷஸனுக்குச் சிறை கட்டுதல் திக்கிளக்கேசித்தல் முதலிய பரிபவங்கள் நேர்ந்தன; அந்த மாருதி தானே பிராட்டியின் தூதாக ஸ்ரீராமனிடம் மீண்டு வந்தபோது "[illegible] | [illegible] = ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ் து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:, மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ் தஸ்ய மஹாத்மந:." என்கிறபடியே திருமார்போடே அணைக்கப்பெற்றான். ஆதலால் அவன் விடு தூதாய்ச் செல்வதன்றியே என்விடு தூதாய்ச் செல்வது உங்களுடைய பாக்யமேயாகும் என்ற குறிப்பு.

வன்சிறையில் அவன் வைக்கில் வைப்புண்டால் என் செய்யுமோ ?—இங்கே சிறைவைப்பதாகச் சொல்வது - எம்பெருமான் முகங்கொடாமல் உதாஸீநனாயிருக்கையை யென்க. இங்கு சென்ற தூது செல்கின்ற பறவைகளைப் பிடித்து அவன் சிறைவைப்பனென்பது ஸம்பாவிதமன்றே; முகங்கொடாமல் அநபாயனாயிருக்குந்தன்மையே சிறைவைப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. இங்கே நம்பிள்ளை வீடு;— "இவள்பாடு நின்றுஞ் சென்றவற்றைச் சிறையிட்டுவைக்கிறானன்றே; இவற்றுக்கு முகங்கொடாதே அநபாயனாயிருக்கை சிறையிட்டுவைக்கையாவது: ராஜபுத்ரர்களுக்கு ப்ராப்தகாலங்களிலே 3 வெள்ளிலையிடாததிபாது மார்தவர்களிறே."

வைப்புண்டால் என் செய்யுமோ? — அப்படி அவன் உபேக்ஷித்துவிட்டாலும் பாதகமில்லை யென்றபடி. 1. "செம்மையுடைய திருமார்பில் சேர்த்தானேலு மொருநாள், மெய்ம்மைசொல்லி முகம்நோக்கி விடைதான் தருமேல் மிகநன்றே" என்றும், 2. "பாவியேனென்று நன்று சொல்லைப் பாவியேன் காணவந்தே" என்றும் எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹத்தோடு நிக்ரஹத்தோடு வாசியற இரண்டும் போக்யமேயென்று கொள்ளுகிற நிலைமையும் ஒன்று உண்டாதலால் இங்ஙனே சொல்லிற்றென்க. அவனுடைய அநுக்ரஹத்தையே எதிர்நோக்குகின்ற இவர்கள் நிக்ரஹத்தையும் போக்யமாகக் கொள்ளும்படி எங்ஙனே ? என்னில்; செஞ்சு முரிக்கு சொல்லுகிற வார்த்தைகளும்; 'எம்பெருமானுடையதாகக் கிடைப்பது ஏதாகிலுமாம்' என்ற கருத்து சில ஸமயங்களில் தோன்றிவிடும்.

1. நாச்சியார் திருமொழி 13—9. 2. திருவாய்மொழி 4 7-3. 3. வெள்ளிலை—வெற்றிலை

இப் பாட்டில் நாரையை விளித்துக் கூறினதற்கு ஸ்வாபதேசம் கூறப்படுகின்றது;

"ஆசறுதூவிவெள்ளென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே நிரையுகளும் வ்யஸந வ்யஸநதையற்றுத் தாய் வாயிலுண்ணும் பிள்ளைக்கு இரை தேடி வைகலுடன் மேய்ந்து தங்கால் பைங்கானமென்று ப்ராப்யமாதம் பண்ணிக் கொடுத்ததைக் கொண்டு நல்ல பதத்தையும் வேண்டேனென்னும் தனிப்பெரும்பித்தர் நம்முதலிகள் போல்வாரை நாரை கொக்கு குருகென்னும்."

என்பது ஆசார்யஹ்ருதய திவ்ய ஸூக்தி. (இதன் கருத்தாவது) — தூது விடும் ப்ரகரணங்களில் நாரை யென்றும் கொக்கு என்றும் குருகு என்றும் பேசுவது சில சிறந்த ஆழ்வார்களையும் ஆசாரியர்களையுமாகும். எப்படியென்னில், * ஆசறுதூவி வெள்ளைக்குருகே ! * என்று சொல்லுகிறவிடத்தில், பழிப்பற்ற சிறகையுடைத்தாய் உள்ளும் புறமும் ஒருபடிப்பாக நிர்மலமாயிருக்கின்ற குருகே ! என்றவிதனால் "யஃ ஸ்மரேத் புண்டரீகாக்ஷம் ஸ பாஹ்யாப்யந்தரஃ ஶுசிஃ = யஃ ஸ்மரேத் புண்டரீகாக்ஷம் ஸ பாஹ்யாப்யந்தரஃ சுசிஃ" என்கிறபடியே உள்ளும் புறமுமொத்த சுத்தியுடைமை விவக்ஷிதம். "மநஸ்யந்யத் வசஸ்யந்யத் கர்மண்யந்யத் துராத்மநாம்" என்கிறபடியன்றியே "மநஸ்யேகம் வசஸ்யேகம் கர்மண்யேகம் மஹாத்மநாம்" என்கிறபடியே மனமொழி மெய்கள் ஒன்றியிருக்கப்பெற்றவர்கள் விவக்ஷிதர்களென்க. * வாய்ந்த நிரையுள்ளும் கானல் மடநாராய் * என்று சொல்லுகிறவிடத்தில், உணவைத் திரட்டுவதிலுண்டான ஊக்கத்தினால் அலைகள்வந்து மோட்டி மேலே தாவிப்போகாநிற்கிற கடற்கரையிலே அசையாமலிருக்கிற நாரையே ! என்றவிதனால், * கிரயோ வர்ஷதாராபிஃ ஹந்யமாநா ந விவ்யதுஃ | அபிபூயமாநா வ்யஸநைஃ யதா அதோக்ஷஜசேதஸஃ = கிரயோ வர்ஷதாராபிஃ ஹந்யமாநா ந விவ்யதுஃ, அபிபூயமாநா வ்யஸநைஃ யதா அதோக்ஷஜ சேதஸஃ" என்கிறபடியே எம்பெருமான் பக்கலில் நெஞ்சை ஊன்றவைத்து நிற்பதனால் ஸம்ஸாரக் கடலலைகளான தாபத்ரய வ்யஸநங்கள் மேன்மேலும் வந்து நெருக்காநின்றாலும் அவற்றுக்கு வருந்தாதே யிருக்குந்தன்மை விவக்ஷிதம். "தாய்வாயில் கொக்கின் பிள்ளை வெள்ளிறவுண்ணும்" என்றும் "பழனக் கழனியதனுட்போய்ப், புள்ளுப் பிள்ளைக்கு இரைதேடும்" என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில் கொக்கானது தன் வாயாலே யெடுத்துக்கொடுக்க ஜீவித்திருக்கும் தன் பிள்ளைக்கு வாய்க்கு அடங்குகின்ற இரையைத்தேடி யிடுமென்கிறவிதனால், தங்கள் வாக்கால் உபகரிக்கும் பகவத் விஷயத்தை உபஜீவித்திருக்கும் சிஷ்யர்களுக்கு அதிகாராநுகுணமாய் க்ரஹிக்கக்கூடிய உசிதமான அர்த்த விசேஷங்களை சாஸ்த்ரங்களிலே ஆராய்ந்து உதவுந் தன்மை விவக்ஷிதம். "வைகல்பூங்கழிவாய் வந்து மேயுங் குருகினங்காள்" என்றும் "காதல் மென்பெடையோடுடன் மேயுங் கருநாராய்" என்றுஞ் சொல்லுகிற விடங்களில், பேடைகளுடனே இனிய நீர்நிலங்களில் தங்கியிருக்குமென்றவிதனால், தங்களைப் பிரியில் தரியாத ப்ரேமமுடைய சிஷ்யர்களுடனே

கூட மனத்துக்கினிய காலக்ஷேப கூடங்களிலே சென்று பகவத்குணாநுபவம் பண்ணுந் தன்மை விவக்ஷிதம். "செங்காலமடநாராய் — நுங்கால்களென்தலைமேல் கெழுமீரோ நுமரோடே" என்று சொல்லுமிடத்தில் பெரியவாசமான நாரையின் கால்களைத் தம் தலைமேல் வைக்கும்படியாகச் சொல்லுகிறவிதனால், தங்கள் பக்கல் உபஜீவித்த சிஷ்யர்கள் செய்கின்ற ப்ரதிபத்தியினால் ஸம்பாவிக்கையாகிற ப்ரஸாதம் பண்ணிக்கொடுக்குந்தன்மை விவக்ஷிதம். "செங்காலமடநாராய் — நாளும் பைங்கானமீதெல்லாமுனதேயாக" என்கிறவிதனால் "ஶரீரமர்த்தம் ப்ராணம் ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத் = சரீரமர்த்தம் ப்ராணம் ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்" என்கிற வசனத்திலே ஆதரத்தோடு ஸமர்ப்பித்தவற்றை அங்கீகரிக்குந் தன்மை விவக்ஷிதம்.

ஆக, உள்ளும் புறமுமொத்த சுத்தியுடையவர்களாய், எம்பெருமான் பக்கலில் நெஞ்சை வைத்திருந்து ஸம்ஸாரதாபங்களுக்குத் தடுமாறுதவர்களாய், சிஷ்யர்களுக்கு யோக்யதைக்குத் தக்கவாறு உசிதமான அர்த்தவிசேஷங்களைக் கற்பிக்குமவர்களாய், தங்களைப் பிரிவில் தரிக்கமாட்டாதபடி பேரன்பு வாய்ந்த சிஷ்யர்களுடனே கூடியிருந்து பகவத்குணாநுபவம் பண்ணுமவர்களாய், க்ருதஜ்ஞர்களான சிஷ்யர்களாலே ஸம்பாவிக்கப்படுமவர்களாய், அவர்கள் ஆதரவோடளித்த உடல் பொருளுயிர் முதலானவற்றை ஏற்றுக்கொள்பவர்களான மஹான்கள் நாரையாகக் கொள்ளத்தக்கவர்களென்றதாயிற்று. .... (க)

என்செய்யதாமரைக்கண் பெருமானார்க்கென்தூதாய் •
என்செய்யுமுரைத்தக்கால் இனக்குயில்காள் நீரலிரே •
முன்செய்தமுழுவினையால் திருவடிக்கீழ்க்குற்றேவல் •
முன்செய்யமுயலாதேன் அகல்வதுவோவிதியினமே. • (உ)

இனம் குயில்காள்	கூட்டமான குயில்களே!,
என்	என்னுடைய
செய்ய தாமரை கண்	செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களையுடைய
பெருமானார்க்கு	எம்பெருமானுக்கு
என் தூது ஆய்	நான்விட்ட தூதாகி
உரைத்தக்கால்	சென்று ஸமாசாரம் அறிவித்தால்
என் செய்யும்	(அந்தச் செயல் உங்களுக்கு) என்ன தீமையை விளைவிக்கும்?
நீர் அலிரே	(செவிகொளாகப் பழகிப் போந்த) நீங்களல்லீர்களோ?
முன் செய்த	முற்பிறப்பில் பண்ணின
முழு வினையால்	பெரும்பாவத்தினால்
திரு அடி கீழ்	திருவடிகளிலே
குற்றேவல் செய்ய	கைங்கரியம் பண்ணுதற்கு
முன் முயலாதேன்	முன்னம் முயற்சி செய்யாத நான்
இனம்	இன்னமும்
அகல்வது வோ விதி	விலகியிருப்பதேயோ முறைமை?

• • • — [என் செய்யதாமரைக்கண்.] கீழ்ப்பாட்டில் நாரையைத் தூதுபோருமாறு இரந்த தலைவி, அக்குப்போனால் சொல்லவேண்டிய செய்தியைக் குயில்களுக்குச் சொல்லுகின்றாள். ஒருவரையழைத்துவிட்டு மற்றொருவர்க்கு ஸமாசாரஞ் சொல்லுகிறவிதனால் மிக்க கலக்கம் விளங்கும். இத்தகைய கலக்

ஸத்தை புண்பென்னுமதேயாயிற்று விஷயாந்தரங்களிற்காட்டில் பகவத் விஷயத் திற்குண்டான ஏற்றம்.

என்செய்ய தாமரைக்கட்பெருமானார்க்கு = எம்பெருமான் இப்போது உற வறுத்துக்கொண்டு உபேக்ஷித்துப்போயிருக்க இந்த ஸமயத்தில் என் என்று உறவுகொண்டாடிச் சொல்லலாமோ? எனின்; அவன் கூடியிருந்தகாலத்தில் அளவுகடந்த உறவுகொண்டாடி இவளிட்டவழக்காக இருந்ததனால் பிரிந்தபோ திலுங்கூட உறவு அறாமல் தொடருகிறபடி. அன்றியே, அவன் பிரிகிற ஸமயத் தில் 'எங்குச்செல்லுகின்றீர்? எத்தனைநாளில் திரும்பிவருவீர்?' என்று நாயகி கேட்பளே; அப்போது 'நங்காய்! இந்த வஸ்து எங்குப்போனாலென்ன? எங் கிருந்தாலென்ன? உன்னுடைய ஸாக்ஷன்றோ இது' என்று உத்தரங்கூறுவனாகை யாலே அதனை நினைத்து சொல்லுகிறபடியாகவுமாம்.

செய்யதாமரைக்கண் பெருமானார்க்கு = எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை உபபாதிக்கிறவளவிலே ஆளவந்தார் "க: புண்டரீகநயந: - க: புண்டரீக நயந:?" என்று செந்தாமரைக்கண்ணுடைமையை ஒரு லக்ஷணமாக அருளிச் செய்கையாலே இயற்கையாகவே செய்ய தாமரைக்கட்பெருமானார்; அதற்கு மேலே ஸ்வீய வஸ்துக்களிடத்துண்டான ப்ரேமத்தாலும் கண் சிவக்கும்; தலைவியோடு கலந்ததனாலுண்டான களிப்பினாலும் சிவக்கும்; பிரிவாற்றாமை யாலுஞ் சிவந்திருக்கும்.

பெருமானுக்கு என்னாதே "பெருமானார்க்கு" என்று பெருமைக்குமேலே யும் ஒரு பெருமையை யேற்றிச் சொல்லியிருப்பது—எம்பெருமான் இயற்கை யான ஐச்வர்யத்துக்குமேலே இவள் தன் பக்கலுள்ள செல்வங்களையும் அபஹரித் துப்போனதனாலுண்டான ஐச்வரிய விசேஷத்தைக் காட்டுதற்கென்ப 1. "நான் மறையின் சொற்பொருளாய் நின்றார் என்மெய்ப்பொருளுங் கொண்டாரே" 2. "துள்ளுநீர்க் கண்ணபுரந்தொழுதாளிவள் கள்வியோ, கைவளை கொள்வது தக்கதே" இத்யாதி பாசுரங்களினால் இத்தலைவியிலுண்டான செல்வங்களைக் கவர் தல் அறிக.

"என் தூதாய்" என்று தன் உடம்பைத் தொட்டுக்காட்டுகின்றபோதும்; கடலைத் வடித்தாற்போலேயன்றோ நானிருக்கின்றேன்; அவனோடு கலந்து பிரிந்து வெறுத்தவையாயன்றோ நானிருக்கின்றேன்; இப்படிப்பட்ட எனக்குத் தூதாய்ச் செல்லுகை தருமமன்றோ என்கிறாள்.

என்செய்யுமுரைத்தக்கால் = எனக்காக அவன் பக்கலிற்சென்று தூதுசொன் னால் உங்களுக்கு என்ன நிந்தைவரும்? 'ஒரு தீங்கும் வராது என்கிறவளவேயோ? உபயவிபூதியும் உங்களுக்குப்பரிசாகவுங்கிடைக்குமன்றோ' என்பதாகக் கருத்தை விரிக்க. "உரைத்தக்கால் என் செய்யும்" = எம்பெருமானை இங்கே கொண்டு வந்து சேர்க்கவேணுமென்கிறேனோ? அத்தனை வருத்தம் வேண்டாவே; என் நிலைமையை அங்குச்சென்று அறிவித்தால் போதுமே; இவ்வளவு காரியஞ் செய்தால் என்ன கெடுதியுண்டாமுங்களுக்கு?

---

1. நாச்சியார் திருமொழி 11—6 2. பெரிய திருமொழி 8—2—1.

இனக்குயில்காள்!=என்னைப்போலே நீங்களும் தனியாயிருக்கவில்லையே; கூடிக்களித்திருக்கின்ற நீங்கள் ஸந்தோஷமாக இது செய்யலாமே யென்றபடி. இவ்வளவு சொல்லியும் அவை கேளாமையாலே நீர் அலிரே என்கிறாள். அலீர் என்பது அலிர் என்று தொகுத்தலும் குறுக்கலும் பெற்றுக்கிடக்கிறது. "வலித்தல் மெலித்தல் நீட்டல் குறுக்கல், விரித்தல் தொகுத்தல் வருஉஞ் செய்யுள் வேண்டுழி" என்பது நன்னூல். நீர் அலிரே?=நீங்கள் நீங்களல்லவோ? அவனும் நானுமாய்க் கூடியிருந்தபோது கேட்ட வார்த்தைகளுக்கெல்லாம் மறுமொழி கூறிக்கொண்டிருந்த நீங்கள் அவன் பிரிந்துபோனவாறே வேறுபட்டீர்களோ?

'ஒரு நொடிப்பொழுது தாமதித்தவளவால் இப்படியுஞ் சொல்லலாமோ? எம்பெருமான் பக்கலில் நாங்கள் சென்று சொல்லவேண்டிய செய்தி என்?' என்று குயில்கள் கேட்டனவாகக்கொண்டு பின்னடிகளில் ஸமாசாரங்கூறுகின்றாள் [முன்செய்த முழுவினையால் இத்யாதி.] அநாதிகாலமாகத் திரட்டின பாபத்தாலே திருவடிவாரத்திலே அந்தரங்க கைங்கரியம்பண்ணுதற்கு எதுவே முயலப்பெறாத நான் அகன்றுபோக வேண்டுவதேயோவென்று கேளுங்கோளென்கிறாள். முன்—எனக்குத் தெரியாத காலம் முதலாக என்றபடி. செய்த—பாவஞ்செய்யவேணுமென்று நினைத்தமாத்திரமேயன்று, செய்துமுடிக்கவும் பட்டதென்கை. முழுவினையால்—செய்யநினைத்த பாவங்களில் சில செய்து சில விட்டமையுண்டோ? குறையற முழுதுஞ்செய்தற்றதென்றவாறு.

முழுவினையென்றவிடத்திற்கு ஒரு ஐதிஹ்யங்காட்டியருளுகிறார் நம்பிள்ளை;—பட்டர் திருக்கோட்டியூரில் எழுந்தருளியிருந்தகாலத்து அங்குத் தெற்காழ்வானென்றும் கோளரியாழ்வானென்றும் இரண்டுபேர்களுண்டு; அவர்களில் கோளரியாழ்வான் நற்குணநல்லொழுக்கங்களுடையவன்; தெற்காழ்வான் ஸாமாந்யனாயிருப்பன். இவ்விருவரும் ஒரு விசேஷதிவஸத்தில் ஒன்றுசேர்ந்தார்கள். கோளரியாழ்வான் தெற்காழ்வானை நோக்கி 'அப்பா! இன்று புண்யதினமாயிற்றே, இன்றாகிலும் ஒரு முழுக்கிடமாட்டாயோ?' என்றானாம்; அதுகேட்ட தெற்காழ்வான் 'முழுக்கிடவேணுமென விதிக்கின்ற உன்னுடைய அபிப்ராயம் என்னுடைய பாவங்கள் இந்த முழுக்கினால் சில தொலையக்கூடுமென்பது தானே; அந்தோ! என்னுடைய பாபம் (திருக்கோட்டியூர்) ஸௌம்ய நாராயணப் பெருமானுடைய திருக்கையில் திருவாழியாலே போக்கினும் போகுமேயல்லது ஒன்றிரண்டு முழுக்கால் போகக்கூடியதன்றுகாண்' என்றானாம். அந்த வார்த்தை பட்டருடைய திருச்செவியிலே விழுந்தவளவில் 'ஆ! ஆ!! எவ்வளவு ஆஸ்திகனாயிருந்தால் இந்த வார்த்தை சொல்லமுடியும்; இவனை மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்து நாஸ்திகனென்று நினைத்திருந்தோமே, இவ்வளவு பேசும் பரிபாகமுடையவனோ இவன்!' என்று மிகவும் ஈடுபட்டாராம்.

நம்முடைய உபாயவிசேஷங்களால் போக்கிக்கொள்ள முடியாமல் எம்பெருமானே அநுக்ரஹஸங்கல்பத்தினால் போக்கவேண்டிய முழுவினை என்பதற்காக இவ்வைதிஹ்யம் இங்குக் காட்டப்பட்டது.

திருவடிக்கீழ்க் குற்றேவல்—இப்போது ஆழ்வார் தாமான தன்மையில் இன்றி, நாயகி யவஸ்தையிலே நின்றிருக்கிறார். இந்த நிலைமையில் "கொம்மை முலைகளிடர் தீரக் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல்" என்ற ஆண்டாளைப்போலே 'முலையால அணைக்க' என்று சொல்லவேண்டியிருக்கவும் 'திருவடிவாரத்திலே அந்தரங்கக் கைங்கர்யம்பண்ண' என்று சொல்லுகிற அழகுகாண்மின். இங்கே நம்பிள்ளையீடு: "ப்ராஹ்மணர் பிச்சேறினாலும் நீர்த்தர் சொல்லுமாபோலே இவர் பிராட்டியானாலும் முலையாலணைக்க நினையார்; திருவடிகளிலே அணைய நினைத்தனர்."—வேதமோதின அந்தணனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்தாலும் வேதாத்யயனமே சொல்லித் திரிதல்போல ஆழ்வாருக்கு நிலைமைமாறினாலும் பாசுரம் பேசும் முறைமை மாத்திரம் மாறவில்லையென்றபடி. "தெரியுங் காலும் மாயோன் திறத்தினனே யித்திருவே" என்பதும் இங்கு அநுஸந்திக்கவுரியது.

குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேன் அகல்வதுவோ விதியினமே—திருவடிகளின்கீழ திருமுன்பேயிருந்து அடிமை செய்தற்கு உறுப்பாயிருப்பதொரு ஸாதநாநுஷ்டானம் என்றுமே பண்ணாத நான் திருவடியைவிட்டு விலகியே போயித்தனையோ? என்கிறாள். இன்னம் என்பது இனம் என்று தொக்கிக் கிடப்பதாகக்கொண்டு, "இன்னம் அகல்வதுவோ விதி?"—என்கையிலே ஒன்றுமின்றியே அவன் கையையே எதிர்பார்த்திருக்குமித்த நிலைமையிலும் இழப்புண்டோ? என்பதாகப் பொருள்காண்க. "விதியினனே" என்றும் ஒரு பாடமுண்டாம்: அப்போது, விதியினன்—பாபத்தையுடையேனான நான், அகல்வதுவோ? என்றுரைப்பது.

இப் பாட்டில் குயிலென்றதற்கு ஸ்வாபதேசம் வருமாறு:— 1. "மரம் பொழில் தளிர் கோதிய மடக்குயில் வாயது துவர்ப்புஎய்தத், தீம்பலங்கனித் தேனதுநுகர்" என்றவிடத்து, மாஞ்சோலையிலே போய்ப்புகுந்து அங்குள்ள தளிர்களைத் தின்ற குயில் வாய் துவர்ப்புடைத்தாகப்போக, அத் துவர்ப்பை வேறு ரஸத்தாலே மாற்றவேண்டி இனிய பலாப்பழத்திலே சென்று வாய்வைக்கிறபடியைச் சொல்லுகையினால் துவர்ப்பான விஷயாந்தரங்களில் நின்றும் இனிமையான பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹித்து ரஸித்திருக்கின்றமை விவக்ஷிதம். 2. "புன்னைமேலுறை பூங்குயில்காள்" 3. "புன்னை குருக்கத்தி ஞாழல் செருந்திப் பொதும்பினில் வாழுங்குயிலே" என்ற விடங்களில் புன்னைமரத்தைக் குயில்களுக்கு உறைவிடமாகச் சொல்லுகையினாலும் — "ஸ்ரீரங்கராஜகரஸம்வ்ருத ஸாகிகாஸ்யா: ஶுஶ்ரூஷ ஸுஹஸ்தகலித ஶ்ரவணாவதம்ஸம் | வாஞ்சாம தஜ்ஜஸஜஸஹஸ்ரகீதி ஸேகோத்த திவ்யநிஜஸௌரபமாமனாம:—ஸ்ரீரங்கராஜகரகம்பிதசாகிகாப்ய: லக்ஷ்ம்யா ஸ்வஹஸ்தகலித ச்ரவணாவதம்ஸம், புந்நாகதல்லஜமஜஸ்ரஸஹஸ்ரகீதி ஸேகோத்த திவ்யநிஜஸௌரபமாமனாம:" [ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவம்] என்று பட்டரருளிச்செய்யும்படி திருவாய்மொழியின் ஸஹ

1. பெரிய திருமொழி 5-3-4.
2. திருவாய்மொழி 6-1-6. 3. நாச்சியார் திருமொழி 5-1.

தின கோயிற் புன்னைமரத்தின் மேலமர்ந்து விசேஷார்த்தங்கள் கேட்டு வளர்ந்தமை விளங்கிடும். குயிலுக்கு வடமொழியில் பரப்ருதம் [பரப்ருதம்] என்று பெயர்; பிறரால் வளர்க்கப்படுவது என்று பொருள்; குயில்களின் வழக்கம் இதுவே யென்பது பிரஸித்தம்; அதுபோல, ஆசாரியர்களுடையவும் பாகவதர்களுடையவும் அபிமானத்திலே யொதுங்கி அவர்களால் வளர்க்கப்படுகின்றமை விளங்கிடும். இன்னமும், "வஸந்தகாலே ஸம்ப்ராப்தே காக: காக: பிக: பிக: = வஸந்தகாலே ஸம்ப்ராப்தே காக: காக: பிக: பிக:" என்கிறபடியே ஸமய விசேஷங்களில் குயில் தன் மிடற்றோசைகாட்டி வீறுபெறும்; அதுபோல, ஆசிரியர்களும் ஸமயவிசேஷங்களிலே கம்பீரமாக வாய்விட்டு உபந்யஸித்து மற்றையாரிற்காட்டில் தமது வைலக்ஷண்யத்தை விளக்குவர்கள். இங்ஙனே மற்றும் பலவகைப் பொருத்தங்களுங் காண்க. .... (௪)

விதியினால்பெடைமணக்கும் மென்னடையவன்னங்காள் •
மதியினால்குறள்மாணாய் உலகிரந்தகள்வர்க்கு •
மதியிலேன்வல்வினையே மாளாதோவென்று • ஒருத்தி
மதியெலாமுள்கலங்கி மயங்குமாலென்னீரே. • (௫)

விதியினால்	பாக்யவசத்தினால்	மதியிலேன்	புத்தியில்லாத என்னுடைய
பெடை மணக்கும்	பெடையோடேகூடிக் களித்திருக்கின்ற	வல் வினையே மாளாதோ	பெரிய பாவந்தானோ முடியாதிருப்பது!
மெல் நடைய	மெல்லிய நடையையுடைய	என்று	என்று சொல்லி,
அன்னங்காள்	அன்னப்பறவைகளே!	ஒருத்தி	ஒரு பெண்ணானவள்
மதியினால்	புத்தியினால்	மதி எல்லாம் உள் கலங்கி	புத்திமுழுதும் அடிமண்டியோடே கலக்கப்பெற்று
குறள் மாண் ஆய்	வாமன ப்ரம்மசாரியாய்	மயங்கும்	அறிவழிந்திடுகின்றாள்;
உலகு இரந்த	உலகத்தை யாசித்த	ஆல்	அந்தோ!
கள்வர்க்கு	கபடமுடைய பெருமானுக்கு,	என்னீர்	என்று சொல்லுங்கோள்

• • • — [விதியினால் பெடைமணக்கும்.] கீழ்ப்பாட்டில் "முன்செய்த முழுவினையால் திருவடிக்கீழ்க் குற்றேவல், முன்செய்ய முயலாதேன் அகல்வதுவோ விதியினமே" என்றதற்குமேல், 'ஆழ்வீர்! இங்ஙனஞ் சொல்வது தகாது, செய்த பாபம் அநுபவித்தே தீரவேண்டுங்காணும்' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாகக்கூடுமென்று கருதி, 'நான் பண்ணின பாபமேயோ அநுபவித்தாலும் மாளாதது? என்று சொல்லுங்கோள்' என்று சில அன்னங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிற பாசுரம் இது.

விதியினால் பெடைமணக்கும் மென்னடைய வன்னங்காள் = அன்னத்தை விளிக்கும்போதே தனது நிர்வேதமெல்லாம் விளங்க விளிக்கின்றாள்; "தைவம் திஷ்டம் பாகதேயம் பாக்யம் ஸ்த்ரீ நியதிர் விதி: = தைவம் திஷ்டம் பாகதேயம் பாக்யம் ஸ்த்ரீ நியதிர் விதி:" என்ற அமரகோசத்தின்படியே விதியென்று பாக்கியமாய், உங்களுடைய பாக்கியமே பாக்கியம்! என்னைப்போலே

பிரிந்து வருந்தாதே கூடிக்களித்திருக்கின்றீர்களே! என்பதாம். அன்றியே, என்னுடைய பாக்யத்தாலன்றோ நீங்கள் பிரிவுறாதே கூடியிருக்கிறது என்கிற வாசகமுமாம். அவையும் இவளைப்போலே பிரிவாற்றாமை கொண்டிருந்தால் தனக்குக் காரியஞ் செய்யும்படி வேண்டிக்கொள்ள ப்ரஸக்தியேயிராதன்றோ.

இனி, விதியென்று சாஸ்திரவிதியாய், நீங்கள் சாஸ்திரப்படியே மணந்து கொண்டதனாலன்றோ பிரிவுத்துயரம் விளையப்பெறுமலிருக்கின்றீர்கள்; நான் அப்படியன்றியே காந்தர்வ விவாஹம்போல் மனப்பாங்கினால் கூடினபடியா லன்றோ இப்போது இங்ஙனம் பிரிவாற்றாமையெய்திப் பரிதபிக்கின்றேன் என்பதாகவுமுரைப்பர். இப்பொருள்களெல்லாவற்றினும், 'என்னுடைய பாக்யத்தினால்' என்னும் பொருளே சிறக்கும். இதற்குச்சேர நம்பிள்ளையீடு காண்மின்;—"பெருமாள் பிராட்டியைப் பிரிந்து கடலும் மலையும் ஆசிர்த்துக்கொண்டு வ்யாபரித்துச்செய்தே ராஜ்யதாரங்களை யிழந்துகிடந்த மஹாராஜரைக்கண்டு அவர் குறையைத் தீர்த்தபின்பிறே தம்மிழவில் நெஞ்சு சென்றது: அங்ஙனன்றிக்கே, இப்போது இவை குறைவற்றிருக்கிற விதுதான் இவள் பாக்யமா யிருக்குமிறே."

மதியினால் குறள்மாணாய் உலகிரந்த கள்வர்க்கு = தூது செல்லவேண்டு மிடத்தை நிரூபிக்கின்றாள்; தனது தலைவன் மஹாபுத்திமான் என்று கொண் டாடுகின்றாள். "[illegible] – ஸ்ம்ருதிர் வ்யதீத விஷயா மதிராகாமிகோசரா, புத்திஸ் தாத்காலிகீ ப்ரோக்தா ப்ரஜ்ஞா த்ரைகாலிகீ மதா." [இறந்து கழிந்துபோன விஷயத்தைப்பற்றின வுணர்வு ஸ்ம்ருதி என்றும், மேலே வரப்போகிற விஷயத்தைப்பற்றின வுணர்வு மதியென்றும், அப்போதைக்கப்போது நடக்கவேண்டிய விஷயங்களைப்பற்றின உணர்வு புத்தியென்றும், முக்காலத்து விஷயங்களையும் பற்றினவுணர்வு ப்ரஜ்ஞையென்றுஞ் சொல்லப்படும்.] என்கிறபடியே, மேல்வருவதைத் தெரிந்துகொண்டு அதற்கு இணங்கக் காரியஞ் செய்யவல்ல சாதுரியமே மதியெனப்படுதலால், அப்படிப்பட்ட சாதுரியத்தினால் மாண்குறள் கோலவடிவு காட்டி யாசகனாயினன் என்கிறது. மாவலியினிடத்தில் யாசகனாகச் சென்றாலல்லது நமது காரியம் நிறைவேறா தென்று கருதிச் செய்தவாறென்கை. மாவலியோ இராவணனைப்போலே தலை யறுத்துவிடவேண்டும்படியான குற்றமொன்றும் செய்திலன்; கேட்டார் கேட்ப தெல்லாங்கொடுக்கிறதென்கிற ஔதார்யவிரதமும் ஏற்றுக்கொண்டிராநின்றான்; இந்திரனோ ராஜ்யங்களை இழந்து பல்காட்டி நிற்கின்றான்; இந்த நிலைமையில் என்ன செய்வதென்று பார்த்து, தனது * அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கையைக் கொண்டு யாசகஞ்செய்து காரியம் நிறைவேற்றிக்கொண்டதனால். "[illegible] – [illegible]." என்ற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ - உத்தரசதக ஸ்ரீஸூக்தியிலும் இப்பொருள் பொலியும். அப்படி மஹாபலி பக்கலில் யாசகஞ் செய்ததும் அக்குணத்தில் ஈடு

படுத்தி என்னை இப்பாடு படுத்துவதற்காகவே என்னுங்கருத்தை • மதியினால் * கள்வர்க்கு • என்ற பதங்களிற் காண்க.

கள்வர்க்கு = இங்குக் கள்வமாவது முதலில் சிறிய வடிவைக்காட்டிப் பிறகு பெரிய வடிவான வஞ்சகம் என்று திருமாலையாண்டான் கூறுவராம்; எம்பெருமானார் நிர்வஹிப்பதாவது — ஒன்றை நினைந்து ஒன்றைச்செய்த மாயமே இங்குக் கள்வம் என்றும், மஹாபலியை வஞ்சித்ததும் அந்தச் செயலாலே என்னை வசப்படுத்திக்கொள்வதற்காகவென்றபடி. 1. "முன்னங் குறளுருவாய் மூவடிமண் கொண்டளந்த, மன்னன் சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன்" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.

தலைவன் பிரிந்துபோம்போது அக்கணம் போகவொண்ணாதபடி வழித் துறைத் தடுத்து நிறுத்திக்கொள்ளாமற்போனேனே! மதிகேடியானேனே! என்னும் பரிதாபத்தை மதியிலேன் என்ற சொல்லால் விளக்குகின்றாள். [வல்வினையே மாளாதோ] வல்வினையேயோ மாளாது என இயைக்க. 2. "[illegible] = யத் ப்ரஹ்மகல்பநியுதாநுபவேபி அநாச்யம் தத் கில்பிஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ க்ஷணார்த்தே." [லக்ஷக்கணக்கான ப்ரஹ்ம கல்பங்களில் ஜனனமெடுத்துப் பலாநுபவம் பண்ணினாலும் தீராத பாபங்களை அரைநொடிப் பொழுதில் சேதநவர்க்கங்கள் செய்கின்றன] என்கிறபடியே அளவில்லாத பாபங்களை அநவரதமும் செய்கின்ற ஜனங்கள் நிறைந்த இவ்வுலகின்கண் நானொருத்திசெய்த பாவந்தானோ அநுபவித்தும் மாளாதது? என்று கேளுங்கோளென்கிறாள்.

அவரைக் கேட்கவேண்டிய கேள்வி கிடக்கட்டும்; அவரிடத்துச் சொல்லவேண்டிய ஸமாசாரமென்ன? என்று கேட்க ஒருத்தி மதியெல்லாமுள்கலங்கி மயங்குமாலென்னீரே என்கிறாள். ஒருத்தி அறிவழிந்து வருந்திக்கிடக்கின்றாளென்று சொல்லுங்கோளென்கிறாள். ஒருத்தி யென்றால் தெரியுமோ? இன்னாளென்று குறிப்பிடவேண்டாவோ வென்னில்; வேண்டா; ஒருத்தியென்றபோதே அவள் தானே பராங்குசநாயகி யென்று தெரிந்துகொள்ளத்தட்டில்லை. இங்ஙனே மதியெல்லா முள்கலங்கி மயங்கும்படியாகத் தன்னால் செய்துவைக்கப் பட்டவள் இந்நிலத்தில் பராங்குசநாயகி யொருத்தி தவிர வேறு யாருமில்லையாதலால் விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை யென்க. இங்கே நம்பிள்ளையீடு:— "ஒருத்தி யென்றால் அறியுமோவென்னில், எய்தவன் கை உணராதோ? இன்ன காட்டிலே மான் பேடை வேடனே கிடந்து உழையாநின்றதென்று வழியிலே வார்த்தையாகில் எய்தவன் கை உணராதோ? 'நீயன்றோ எய்தாய்' என்று சொல்லவேண்டாவிறே."

ஒருத்தி = அத்விதீயை; தன்னோடு ஒரு கோவையாக விரல் மடக்குவதற்கு வேறொரு வ்யக்தியில்லாமே தனித்து நிற்பவளென்கை. [மதியெல்லாம்

1. பெரிய திருமொழி 9-4-2. 2. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்.

இத்யாதி.] ஒருத்தி அறிவு கலங்கினளென்னுங்கோள்; அது கேட்ட எம்பெருமான் 'தன்னதான அறிவு கலங்கப்பெற்றாலும் நாம் கொடுத்த அறிவு இருக்குமே; அதுகொண்டு தரித்திருப்பள்' என்பன்; அப்போது 'மதியெல்லாம் கலங்கிற்று' என்னுங்கோள்! அதுகேட்ட எம்பெருமான் 'நாம் கொடுத்த அறிவு அப்படி கலங்கிவிடாது; கலங்கினாலும் மேலெழச் சிறிது கலங்குமே யல்லது உள்ளே கம்பீரமாகவே யிருக்கும்' என்பன்; அப்போது மதியெல்லா முள்கலங்கிற்று என்னுங்கோள். அதுகேட்ட எம்பெருமான் 'எல்லாம் உள்கலங்கிப் போனாலென்ன? நாம் இருக்கிறோமே; பின்பு நாம் அணுகும்போது அறிவு கொடுத்துக்கொள்ளுகிறோம்' என்பன்; அப்போது 'மயங்குமால்' என்று சொல்லுங்கோள்; அதாவது — முடியுந்தருணமாயிற்று என்று சொல்லுங்கோள் என்கை. மயங்கினாள் என்று முடிந்ததாகவே சொல்லிவிட்டால், 'அப்படியா? முடிந்துபோய்விட்டாளா? இனிப்போய் நாம் என்செய்வது?' என்று சொல்லி ஒரு முழுக்குப்போட்டுவிட்டு நிற்பன்; அப்படியன்றியே அரைகுலையத் தலைகுலைய ஆனைக்கு உதவ ஓடிவந்தாற்போலே கடுக ஓடிவரும்படியாகச் சிறிது பசை யிருப்பதாய்ச் சொல்லுங்கோள் என்கிறாளாயிற்று.

ஹம்ஸத்திற்கு ஸ்வாபதேசம் ஆசார்யஹ்ருதயத்தில்

"விவேகமுடையராய் நாலுரைத்து அன்னலில் சகியின்றி அணங்கின் நடைப் பின்சென்று குடைகீழிலே கவரிபணைசயச் சங்கமனை முரல வரிவண்டிசைபாட மானஸ பத்மாஸநத்திலே யிருந்து விதியின விடரிலந்தரமின்றி பின்பம்படக் குடிச்சீர்மையிலேயாதல் பற்றற்ற பரமஹம்ஸாதல்லான நவாசலன் மெய்ந்நாவன் நாதயாமுனர்போல்வாரை அன்னமென்னும்."

என்றருளிச் செய்யப்பட்டுளது. இதன் கருத்தாவது — நீரையும் பாலையும் கலந்துவைத்தால் அவற்றைப் பிரிக்க வல்லமையுடையது ஹம்ஸம்; இதனால், ஸாரங்களும் அஸாரங்களும் கலந்த கட்டியாயிருக்கின்ற சாஸ்திரங்களில் ஸாராஸாரங்களைப் பகுத்தறியுந்தன்மை விவக்ஷிதம். * அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த * அன்னமாய் நூல்பயந்தான் * என்கிறபடியே வேத சாஸ்திரங்களை வெளியிட்டது பகவதவதாரமான ஹம்ஸம். அதுபோலே, சிஷ்யர்களைக் குறித்து சாஸ்திரங்களை உபதேசிக்குந்தன்மை விவக்ஷிதம். * ந வ்யூதி ரதிம் ஹம்ஸ: கதாசித் கஷ்ருதோஹ்வி * ந பத்நாதி ரதிம் ஹம்ஸ: கதாசித் கர்த்தமாம்பஸி * [ஹம்ஸமானது சேற்று நிலத்தில் ஒருபோதும் மனம்பொருந்தி யிருக்கமாட்டாது.] என்கிறபடியே ஹம்ஸம் சேற்றில் பொருந்தாது. அதுபோலே 1. "மாறன் விண்ணப்பஞ்செய்த சொல்லார் தொடையலிந்நூறும் வல்லார் - பிறப்பாம் பொல்லாவருவினை மாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தே அழுந்தார்" என்கிறபடியே ஸம்ஸாரமாகிற சேற்று நிலத்தில் பொருந்தமாட்டாத தன்மை விவக்ஷிதம். 2. * பெடையோடு அன்னம் பெய்வளையார் தம்பின்

1. திருவிருத்தம் — 100. 2. பெரிய திருமொழி 6-5-5.

சென்று * என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது மாதர்களின் நடையழகைக்கண்டு தானும் அப்படி நடக்கைக்காகப் பின்செல்லும். அதுபோலே, 1. * அன்ன நடைய அணங்கு * என்று அன்னநடையை யுடையவளாகச் சொல்லப்பட்ட பிராட்டியினுடைய நடையாகிய புருஷகாரத்வமும் அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் முதலானவைகளுமாகிறவற்றை அநுகரித்திருக்குந்தன்மை விவக்ஷிதம். 2. * அன்ன மென்கமலத் தணிமலர்ப்பீடத் தலைபுணவியிலைக்குடைநீழல், செங்கெலொண்கவரி யசைய வீற்றிருக்கும் * 3. * சங்கமவையுமரலச் செங்கமலமலரையேறி * 4. * வரிவண்டிசைபாட அன்னம் பெடையோடேன்சாம் * என்னு மிப்பாசு ரங்களில் ஹம்ஸமானது, (க) மேலெழுந்த தாமரையிலையைக் குடையாகவும் (உ) பக்குவமான செந்நெற்பயிர் அசைந்தாடுவதைச் சாமரம் வீசுதலாகவும் (ங) சங்குகளின் முழக்கத்தை விஜயகோஷமாகவும் (ச) வண்டுகளின் மிடற்றோசையைப் பாட்டாகவுங்கொண்டு (ரு) [மாசுல] லாவண்யுள்ள தாமரையே ஆஸனமாக வீற்றிருக்குமென்று சொல்லப்படுகிறது. இதனால் 5. * (க) அக்கமலத்திலைபோலுந் திருமேனியடிகள் * என்று தாமரையிலைபோற் சாமளமான பகவானது திருமேனியைத் தமக்கு ஸம்ஸார தாபஹரமாகவும் (உ) செந்நெற்பயிர்போலே * "அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்" என்னும்படி பரிபக்குவஜ்ஞானமுடையவர்கள் அநுகூலவ்ருத்தி செய்யவும் (ங) சங்குபோலே சுத்த ஸ்வபாவமுடையவர்கள் தோத்திரஞ்செய்யவும், (ச) வண்டுபோலே ஸாரக்ராஹிகளாயிருப்பார் ஸாமகானம் பண்ணவும் பெற்று (ரு) "குருபாதாம்புஜம் த்யாயேத்" என்கிறபடியே ஆசார்ய திருவடியிணையை எப்போதும் நெஞ்சக்குள்ளே கொண்டிருக்கும் சிஷ்யர்களுடையதாயும் பிரம குருவுக்கு இருப்பிடமானதாயுமுள்ள * போதிற்கமலவன்னெஞ்சம் * என்கிற மாநஸபத்மத்தை வாஸஸ்தானமாகவுடையராயிருக்குந்தன்மை விவக்ஷிதம். * விதியினால் பெடைமணக்கும் மென்னடையவன்னங்காள்! * என்றதினால் சாஸ்திரமுறைப்படி க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திலிருக்குந்தன்மை விவக்ஷிதம், 6. * இடரில் போகம் மூழ்கியிணைந்தாடும் மடவன்னங்காள் * என்றதினால் [இடர் இல்லாத போகமாகிய] ஸம்ஸாரஸம்பந்தமான தாபமொன்றும் தட்டாத பகவதநுபவம் விவக்ஷிதம். 7. * அந்தரமொன்றுமின்றி அலர்மேலசையுமன்னங்காள்! * என்றதினால் இடையூறொன்றுமில்லாமல் எம்பெருமானது பாதாரவிந்தத்தின்மீது பொருந்தியிருக்குந் தன்மை விவக்ஷிதம். 8. * நடம்புனல்வாய் இரைதேர்ந்து மிகவின்பம்படுமேவும் மென்னடையவன்னங்காள்! * என்றதினால் ஸதாசார்யத்துறைகளில் போக்யமான நல்ல அர்த்தங்களைப்பெற்று ஆனந்திக்குந்தன்மை விவக்ஷிதம். 9. * குடிச்சீர்மையிலன்னங்களே! * என்றதினால் நல்ல குலத்திற் பிறப்புடைமை விவக்ஷிதம். இங்ஙனே மற்றும் உவமைப் பொருத்தங்கள் காண்க. ... (க)

---

1. பெரிய திருமடல்.
2. பெரிய திருமொழி 9-2-5.
3. பெரிய திருமொழி 7-8-2
4. ஷை 7-5-9.
5. திருவாய்மொழி 9-5-3.
6 திருவாய்மொழி 6-1-4.
7. ஷை 6-8-10.
8. ஷை 9-5-10.
9. திருவிருத்தம்.

என்னீர்மைகண்டிரங்கி இதுதகாதென்னாத •
என்னீலமுகில்வண்ணர்க்கு என்சொல்லியான்சொல்லுகேனோ •
நன்னீர்மையினியவர்கண் தங்காதென்றொருவாய்ச்சொல் •
நன்னீலமகன்றில்காள் நல்குதிரோ நல்கீரோ. • (௪)

என் நீர்மை கண்டு	எனது ஸ்வபாவத்தை (நேரில்) பார்த்திருந்தும்	யான் சொல்லுகேனோ	நான் சொல்லப்போகிறேன்!;
இரங்கி	(பிரிவுகாலத்தில்) மன மிரங்கி	இனி	இனிமேல்
இது தகாது என்னாத	இப்படி நாம் பிரிந்திருப்பது தகுதியன்று என்னாத	அவர் கண்	(பராங்குசநாயகியாகிய) அவளிடத்தில்
என் நீல முகில் வண்ணர்க்கு	நீலமேகத்தின் நிறம்போன்ற நிறமுடையானான எம்பெருமானுக்கு	நல் நீர்மை	நல்லுயிர்
என் சொல்லி	என்ன வார்த்தையைச் சொல்லி	தங்காது	தங்கியிருக்கமாட்டாது
		என்று ஒரு வாய் சொல்	என்ற ஒருவாய்ச் சொல்லை
		நல் நீலம் மகன்றில்காள்	நல்ல நீலநிறமான மகன்றிற் பறவைகளே!
		நல்குதிரோ நல்கீரோ	(எம்பெருமானிடத்துச் சென்று) சொல்லுவீர்களோ மாட்டீர்களோ?

• • • - [என்னீர்மைகண்டிரங்கி.] பராங்குசநாயகி பல பறவைகளை விளித்துச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதைக்கண்ட சில மகன்றில் பறவைகள் 'நமக்கும் கைங்கரியம் செய்யச் சிறிது அவகாசம் நேர்ந்தது' என்று மகிழ்ந்து அருகே வந்து 'எங்களுக்கு ஏதேனும் நியமனமுண்டோ?' என்று கேட்பனபோல நிற்க, அவற்றைக்கண்டு, 'அந்தோ! எனது நிலைமையைப் பலகாலும் கண்டுவைத்தும் இரங்காதே போனவர்க்கு நான் என்ன ஸமாசாரம் சொல்லியனுப்புவது?' என்று நசையற்றவளாய், பின்னையும் வெறுமனிருக்கமாட்டாமையினாலே, 'மகன்றில்களே! என்னிலைமையை அவர்க்குச் சொல்லுவீர்களோ? மாட்டீர்களோ?' என்கிறாள்.

பிரிவில் தரிக்கமாட்டாத என்னுடைய ஸ்வபாவத்தை நன்றாகக் கண்டு வைத்தும் 'ஐயோ! இப்படிப்பட்டவளையோ விட்டுப்பிரிவது!, ஒருகாலும் பிரியத்தகாது' என்றிராத என்னீலமுகில்வண்ணர்க்கு என்ன ஸமாசாரம் சொல்லுவேனென்கிறாள் முன்னடிகளில். முற்காலத்தில் ஒரு தமிழன் பட்டரிடத்தில் வந்து இப்பாட்டின் முதலடியில் ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்தானாம்; அதாவது — இது பிரிந்திருக்கும் நிலைமையில் சொல்லுகிற பாசுரமேயன்றிக் கூடியிருக்கும் நிலைமையிற் சொல்லுகிற பாசுரமன்றே; பிரிந்திருக்குங்காலத்தில் தலைவியின் தன்மைகளைத் தலைமகன் பிறர்சொல்லக் காதால் கேட்கலாகுமே தவிரக் கண்ணால் நேரில் காண முடியாதன்றோ; ஆகவே, "என்னீர்மை கேட்டிரங்கி யிது தகாதென்னாத" என்று பாடமிருக்கவேண்டியது உசிதமாயிருக்க, "என்னீர்மை கண்டிரங்கி" என்று எப்படிச் சொல்லலாம்? என்று பூர்வபக்ஷம் செய்தானாம். பட்டர் அதைக்கேட்டு, 'பண்டிதரே! நன்கு கேட்பீர்; • புல்லிக் கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தேனவ்வளவில், அள்ளிக்கொள்வற்றே பசப்பு. •

என்ற திருக்குறளும், * ஊருண்கேணியுண்டுறைத் தொக்க பாசியற்றே பசலை, காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே * என்ற குறுந்தொகைச் செய்யுளும் உமக்குத் தெரியாதுபோலும்' என்று சொல்லி அவற்றைப் பார்க்க உபந்யஸித்து ஸமாதானப்படுத்தியருளினாராம். (ஸமாதான விவரணம் வருமாறு:—)

* புல்லிக்கிடந்தேன் * என்ற குறள் திருக்குறளில் பசப்புறு பருவரல் என்னுமதிகாரத்தில் ஏழாவதாகும். இது நாயகியின் பேச்சு; முன்பொரு நாள் நான் காதலரை அழுந்தத் தழுவிக்கிடந்தேன்; கைமாறுவதற்காகச் சிறிது புடைபெயர்ந்தேன்; ஒரு சொடிப்பொழுது விலகினமாத்திரத்திலும் பசலைநிறம் வந்து உடம்பெல்லாம் மூடிக்கொண்டது என்பது இதன் கருத்து. * ஊருண் கேணி * என்ற செய்யுள் குறுந்தொகையில் மூந்நூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதாவது. இதன் கருத்தாவது — ஊரிலுள்ள ஜனங்களாலே நீருண்ணப்பெறுற கேணியிலுள்ளே படர்ந்துகிடக்கும் பாசிபோன்றது பசலை நிறம்; தண்ணீரில் நாம் கைவைத்தோமாகில் கைபட்டவிடங்களில் பாசி நீங்கும்; கையை எடுத்துவிட்டோமாகில் அவ்விடமெல்லாம் பாசி மூடிக்கொள்ளும்; அதுபோல, கணவனுடைய கைபடுமிடங்களில் பசலைநிறம் நீங்கும்; அணைத்தகை நெகிழ்ந்தவாறே அப்பசலை நிறம் படரும்; ஆதலால் பாசிபோன்றது பசலைநிறம் என்றபடி. (தொடுவுழித்தொடுவுழி—தொட்டவிடங்கள்தோறும். விடுவுழிவிடுவுழி—விட்டவிடங்கள்தோறும். பரத்தலான்—வியாபிக்கிறபடியினாலே.) பிரிவாற்றாமையினால் ஸ்த்ரீகளின் மேனியில் தோன்றும் நிறவேறுபாடு பசலைநிறமெனப்படும். நாயகனைவிட்டுப் பிரிந்தகாலத்திலே நாயகியினுடலில் இந்த நிறவேறுபாடு தோன்றுவது ஆச்சரியமல்ல; ஒரு படுக்கையிலேயே படுத்துக் கூடியிருக்கும் போதே க்ஷணகாலம் கைநெகிழ்ந்தவளவில் இந்தப் பசலைநிறம் படர்கின்றதென்றால் பிரிந்த நிலைமையிற் கேட்கவேண்டியதில்லையன்றோ.

பட்டரிடத்தில் ஆக்ஷேபம் செய்த தமிழனுக்கு இப்போது என்ன ஸமாதானமாயிற்றென்னில், இப்பாட்டு பிரிவுகாலத்திற் சொல்லுவதானாலும் கூடியிருந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த ஸம்பவத்தையே நினைப்பூட்டுவதாதலால் கேட்டிரங்கி என்னவேண்டியதில்லை; கண்டிரங்கி என்றே சொல்லத்தகும் என்றதாயிற்று.

என் நீலமுகில்வண்ணர்க்கு = என்னோடு முன்பு கலந்ததனாலே மேனி நிறம் பெற்றவர்க்கு என்றபடி. எம்பெருமான் இயற்கையிலேயே நீலமுகில்வண்ணனாயிருந்தாலும் அன்பர்களோடு கலக்கப்பெறுதவளவில் வைவர்ணியமடைந்தேயிருப்பனென்க. 'என்னைவிட்டுப் பிரிந்தபின்பும் குறியழியாதே நீலமுகில் வண்ணராயேயிருக்கின்றவர்க்கு' என்று உரைக்கவுமாம். இப்போதும் அவர் நீலமுகில்வண்ணராயே யிருப்பது இவளுக்கு எங்ஙனே தெரியுமென்னில்; வைவர்ணியமடைந்திருப்பாராகில் பதறி ஓடிவாரமாட்டாரோ? அங்ஙனம் வாராமையினாலே அவர்க்குப் பிரிவாற்றாமையுமில்லை, அதனாலாகக்கூடிய வைவர்ணியமுமில்லை என்று அறுதியிடத் தட்டில்லையே.

என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ? = என்ன பாசுரத்தைவிட்டு எதை உங்களுக்கு நான் சொல்லிவிடுவது? நான் சொல்லியனுப்பவேண்டும்படியாக இருக்கிறவரோ உங்கள் வார்த்தைகேட்டு வரப்போகிறார்? என்று நசையற்றுக் கைவொழிந்தவள் பின்னையும் நப்பாசையினால் ஒன்று சொல்லத் தொடங்கு கின்றாள்.

கண்ணபிரான் கோபிமார்களைவிட்டுப் பிரிந்து மதுரைக்குச் சென்று பல நாள்வரையில் மீண்டுவாராதே அவ்விடத்தே தாமதித்திருக்க, 'ஆய்ச்சிகள் மிகவும் ரோஷங்கொண்டிருப்பர்களாதலால் இப்போது முந்துற நாம் நேரில் செல்லலாகாது; நம்பிமூத்தபிரானை [பலராமனை] அனுப்பிச் சிந்து சிற்றமாற்றிப் பிறகு செல்வோம்' என்று கருதின கண்ணபிரான் அப்படியே பலராமனைத் திருவாய்ப்பாடிக்கு அனுப்ப, அவனும் வந்து சேர்ந்தவளவிலே சில ஆய்ச்சிகள் பெரும்பசியன் சோற்றைக்கண்டு பதறுமாபோலே பதறி அவனருகிற்சென்று ப்ரணய ரோஷத்தையும் மறந்து கண்ணபிரானைப் பற்றி விசாரித்து உடனே * அலம்வா கிம் ததாநாதவே: ப்ரியஜநவாஸா: கதா: = அதவா கிம் ததாலாபை: க்ரியந்தாமபரா: கதா: * என்று அந்த க்ருஷ்ணனைப்பற்றின பேச்சு நமக்கு ஏதுக்கு? அதைவிட்டுத்தொலையுங்கள்; வேறு பேச்சு ஏதாகிலும் எடுப்பது நல்லது என்று ஆசைவிட்டமை தோன்றச் சொன்னவர்கள் உடனே * அப்யஸௌ மாதரம் த்ரஷ்டும் ஸக்ருதப்யாகமிஷ்யதி = 'அப்யஸௌ மாதரம் த்ரஷ்டும் ஸக்ருதப்யாகமிஷ்யதி * என்று நப்பாசை தோற்றப் பேசினார்கள். அதாவது — க்ருஷ்ணன் நமக்காக இங்கே வாராதொழியினும் பெற்ற தாயைக்காணவேண்டியாகிலும் ஒருகால் வாராமற் போவானோ? என்றார்கள். அவர்களுக்குப் போலவே பராங்குசநாயகிக்கும் நப்பாசை பின்னாட்டுகிறபடி.

தலைவனுக்குச் சொல்லியனுப்புகிற செய்தி யாதெனில்; நன்னீர்மை இனி அவர்கண்தங்காது = நன்னீர்மையாவது நல்லுயிர்; இது இன்றளவும் ஒருவாறு தங்கியிருந்தாலும் இனி ஒரு கொடிப்பொழுதும் தங்காதென்று சொல்லவேணு மென்கிறாள். அசோகவனத்தில் வந்து முகங்காட்டின அநுமானைப் பிராட்டி கண்ட பிறகு ஸ்ரீராமபிரான் பக்கல் ப்ரணயரோஷத்தாலே 'அவராலனுப்புண்ட ஆளன்றோ இவன்' என்று சீறிச் சிலவார்த்தை அருளிச்செய்ய, அதற்கு அநுமான் 'தேவீ! பெருமான் தேவரீருடைய போக்கிடமறியாமை இருந்தாரித்தனை யல்லது அன்பு குறைபட்டிருந்தாரென்பதுண்டோ? நீர் இங்ஙனே இலங்கையி லிருக்கிறீர் என்றறிந்த பின்பு இனித்தாமதித்தாராகிலன்றோ அவர்மேல் குற்றஞ் சொல்லலாம்' என்று பிராட்டியின் ரோஷம் ஆறும்படிச் சில வார்த்தை விண்ணப் பஞ்செய்து, அவ்வளவோடு நில்லாமல் 'நீரும் பெருமானைப் பிரிந்து பத்துமாஸ காலமாகத் தரித்திருப்பதுண்டே; பெருமான்மீது நீர் ஏறிட்டுச் சொல்லுங் குற்றம் உம்பக்கலிலும் உள்ளதன்றோ' என்று தான் கருதியிருப்பதாகக்காட்ட, அதற்குப் பிராட்டி சொன்னாள் — 'ஓ ஸாதுநந்தனே! இப்படியோ நீ நினைத்தி ருக்கிறாய்? நாட்டார்க்குத் தாய் என்றும் தந்தையென்றும் உற்றாரென்றும் உற வினரென்றும் ப்ரீதிக்குப் போக்கிடம் பலதலைத்திருக்கையாலே அவர்களு

டைய ஸ்நேஹம் என்றும் பாஸிபாய்க்கிருக்கும்; பெருமாள் அப்படியல்லாமல் எல்லார் பக்கலிலும் பண்ணக்கூடிய ஸ்நேஹத்தை என்னொருத்தி பக்கலிலே ஒருமடையாகச் செய்துவைக்கையாலே பிரிந்து நாமறிந்தாலும் கடலை அணை செய்து விரோதிகளையும் தொலைத்து அளவுகடந்த ஆவலோடே வருவது தவிர மாட்டார்; வந்தேதிருவர்; வெய்யிலில் அடிபட்டவன் பெருவிடாய்ப்பட்டுத் தண்ணீர்ப்பந்தலண்டை வந்து சேர்ந்தவாறே தண்ணீர்ச்சால் உருண்டு கிடக்தால் ஐயோவென்று உயிர் துறக்குமாபோலே அவர் பெருமுயற்சிகள் செய்து இங்குவந்து சேர்ந்தவாறே நான் முடிந்துகிடந்தேனாகில் பின்னை அவர் பிழைக்கும் வகையுண்டோ? உலகமெல்லாம் அநாதமாய்விடுமன்றோ? அங்ஙனமாகாமைப் பொருட்டு அவர்க்காக என்னுயிரைக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்காண் §' என்றாளாம். அப்படியே இப்பராங்குசநாயகியும் ' அவரைவிட்டுப் பிரிந்தவன்றே என்னுயிரை நான் மாய்த்துக்கொண்டிருக்கவேணும்; அப்படியானால் அவர் முடிந்திடுவரோ, உலகு அநீச்வரமாகுமோ! என நினைத்தே இதுவரை ஒருவாறு உயிர்தரித்திருந்தேன் என்பதான கருத்தை உள்ளடக்கி, இனித் தரிக்கும் விரகு இல்லாமையாலே முடிந்தேபோமித்தனை யென்கிறாள்.

ஒருவாய்ச்சொல் = * “வாசா யதூசிதயாஜூஹி — வாசா தர்மமவாப் நுஹி” என்று பிராட்டி அநுமனை நோக்கிச்சொன்ன சொல்லின்பொருள் இதில் உறையும். [மகன்றில் — ஓர் பக்ஷிவிசேஷம். “அன்றிலிலே நர் அவாந்தரபேதம்” என்று ஆசார்யஹ்ருதய வியாக்யானத்திலுள்ளது. கணவனைப் பிரிந்தவாறே கதறியழுது உயிர்துறப்பது அன்றில்; அதுபோலே எம்பெருமானுடைய விச்லேஷத்தில் உயிர்மாயுமளவான நிலைமையைப்பெறும் ஆழ்வார் ஸ்வாபதேசத்தில் விவக்ஷிதர்கள்.]

“ஒருவாய்ச்சொல் கொள்ளவேணும்” என்னாதே ‘நல்குதிரோ நல்கீரோ’ என்றது ஆற்றாமையின் கனம். .... (௩)

நல்கித்தான்காத்தளிக்கும் பொழிலேழும்வினையேற்கே *
நல்கத்தானாகாதோ நாரணனைக்கண்டக்கால் *
மல்குநீர்ப்புனற்படப்பை இரைதேர்வண்சிறுகுருகே *
மல்குநீர்க்கண்ணேற்கு ஓர்வாசகங்கொண்டருளாயே * (௪)

மல்கு	நிறைந்த	படப்பை	பூந்தோட்டங்களிலே
நீர்	சீர்ச்சியாகிய ஸ்வபாவத்தையுடைய	இரை தேர்	இரை தேடுகின்ற
புனல்	நீர்வாய்ந்த	வண் சிறு குருகே	அழகிய சிறிய குருகே!,

§ ஸ்ரீராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (36—30) “ தவாஸ்ய ... ... । ... ... ॥” என்ற ச்லோகத்திற்கு இன்சுவைமிக்க நம்பிள்ளை வியாக்யானம் காண்க. [5—4—3.]

தான் நம்பி	தானே அநுக்ரஹித்து
காத்து	அநிஷ்டங்களையெல்லாம் போக்கி
பொழில் எழும்	ஏழுலகங்களையும்
அளிக்கும்	ரக்ஷித்துக்கொண் டிருக்கின்றனெம்பெருமான்; (அப்படிப்பட்ட அவன்)
வினையேற்கே யோ நல்கத் தான் ஆகாது	பாபியான எனக்குமாத்திரமேயோ தான் க்ருபை பண்ணலாகாது;
நாரணனை	(அந்த) நாராயணனை
கண்டக்கால்	கண்டபொழுதில்,
மல்கும் நீர் கண்ணேற்கு	நீர்நிறைந்த கண்களையுடைய [அழுகண்ணியான] எனக்கு
ஓர் வாசகம் கொண்டு	(அப் பெருமானிடத்தில் நின்று) ஒரு வார்த்தையைக் கொணர்ந்து
அருளாய்	க்ருபைபண்ணவேணும்.

• • • — [நல்கித்தான்] நான் எக்கேடாவது கெட்டுப்போகிறேன்; நாராயணனென்றும் ஸகலலோக ஸம்ரக்ஷகனென்றும் விருதுசுமக்கின்ற அவர்க்கு ஒரு கெடுதல் இல்லாமலிருக்கவேண்டுமே; என்னொருத்தியை ரக்ஷியாமையினாலே, அவர் படைத்த பெயரெல்லாம் மழுங்கிப்போகுமன்றே; அங்ஙனம் போகாமே நோக்கிக்கொள்ளும்படி சொல்லவேணுமென்று ஒரு குருகைநோக்கி இரக்கின்றாள்.

ஒருவருடைய அபேக்ஷையையும் எதிர்பாராமல் உலகங்களுக்கெல்லாம் அபீஷ்டங்களை அளிக்கின்றாரே; அப்படிப்பட்டவர் பாவியான எனக்குத் தானே உதவலாகாது. அவர் நாராயணரன்றோ. நாரபதத்தின் அர்த்தத்தில் நான் சேர்ந்தவளல்லேனோ? என்னைவிட்டால் அவர்க்கு நாராயணத்வம் எங்ஙனே நிரம்பும்? என்ற கருத்து உள்ளுறையும்.

பொழிலேழும் = ஏழுதீவுகளையுடைத்தான பூமியென்றபடியாய், இவ்விபூதியைச் சொன்னது நித்யவிபூதிக்கும் உபலக்ஷணமாய், ஆக உபயவிபூதியையும் தன்பேறாக நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிறவர் என்றதாயிற்று.

வினையேற்கே நல்கத்தானாகாதோ? = கடலில் ஏற்றமிட்டுத் தண்ணீர் ஆய்விட்டது என்னும்படி நேர்ந்தால் மஹாபாபத்தவிர வேறொன்றும் காரணமாகச் சொல்லலாவதில்லை; அதுபோலே, ஸர்வரக்ஷகனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட நான் பிரிவாற்றாமையுற்றுக் கிடக்கிறேனென்றால் வல்வினையேயன்றோ இதற்குக் காரணம் என்கிறாள்போலும். இங்கே நம்பிள்ளையீடு காண்மின்;—"இல்லாதவன்று உண்டாக்கினாய்; உண்டாக்கினதுக்கு பலம் கர்மத்தையேயிட்டுக் கைவிடுகையோ? ஸர்வரக்ஷணம் பண்ணுகிறவர் ஸ்வரக்ஷணம் பண்ணலாகாதோ? நாட்டுக்கிட்ட நினைப்பு அந்தப்புரத்துக்கு அரிதாகவேணுமோ? கடலிலே ஏற்றமிட்டுத் தண்ணீர் அரிதாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணுவேனோ?"

நாரணனைக்கண்டக்கால் = நாராயணன் என்ற சொல் நாரணனென்று சிதைந்து கிடக்கிறது; பொருள் ஒன்றே. நாரபதப்பொருளான ஸகல சேதனங்களுக்கும் தான் இருப்பிடமாய் அவற்றையும் தான் இருப்பிடமாகவுடையனாயிருக்கும் பெருமானன்றோ அவர்; இவற்றிலே ஒன்று குறைந்தாலும் தமக்கு இழவாம்படியிருப்பவரன்றோ அவர். கன்னிச்செடிக்கு. மஹாலக்ஷ்மியென்று

பேர் இருப்பதுபோலே வெறும் ரூடியாகவோ அவர்க்கு இந்தத் திருநாமம் ஏற்பட்டது? திருநாமத்திற்கு அர்த்தபுஷ்டி இல்லையோவென்று கேளுங்கோள் என்பது உட்கருத்து.

மல்குநீர்ப்புனல் படப்பை இரைதேர்வண் சிறுகுருகே!— நீர்நிறைந்திருக்கும்படியான கொடித்தோட்டங்களிலே இரைதேடுகின்ற குருகே! என்றதனால், தேடுகின்ற இரை தனக்காகவன்றியே தன் குட்டிக்காக என்பது விளங்கும். தனக்காகவாகில் இரைதேடவேவேண்டா; பெருப்பெருத்தகயல்கள் அங்குத் ததும்பிக்கிடக்குமாகையாலே கொள்ளைகொள்ளையாகக் கிடைக்கும்போது எதுக்குத்தேடவேண்டும்? குட்டிகளுக்காகத் தேடவேண்டுமோவென்னில்; பெருத்த கயல்கள் குட்டிகளின் வாய்க்கு அடங்கமாட்டாவாகையாலே சிறியன பார்த்துத் தேடவேண்டுமே.

பெரிய திருமொழியில் (5-2-1) "பள்ளச்செறுவில் கயலுகளப் பழனக் கழனியதனுட்போய்ப், புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரைதேடும் புள்ளம் பூதங்குடிதானே" என்றொரு பாசுரமுள்ளது. முற்காலத்தில், ஆலவாயுடையான் என்பானொரு தமிழன் பட்டரிடம் வந்து இப்பாட்டில் ஒரு கேள்வி கேட்டான்;—பள்ளச் செறுவில் கயலுகள' என்றபோதே அவ்விடத்து வயல்களில் மீன்கள் அளவற்றுக் கிடக்கின்றமை வெளிவந்துவிட்டது; அப்படியிருக்க, ஈற்றடியில் "புள்ளுப் பிள்ளைக்கு இரைதேடும்" என்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? மீன் அருமைப்பட்டிருந்தாலன்றோ இரைதேடவேண்டும்; கொள்வார் தேட்டமாம்படி குறைவற்றுக் கிடக்கும்போது தேடிப்பிடிப்பதாகச்சொல்வது பொருந்தாததன்றோ? என்று கேட்டான்;—இதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்ததாவது, பிள்ளாய்! நீ கற்றவையும் சொற்போக்கு அறிந்திலை; பிள்ளைக்கு இரை தேடும் என்றுள்ளது காண்; அங்குள்ள மீன்கள் கிலபிதியாலே ஆறும் ஆனைகளும்போலே தடித்திருக்கும்; அவை பறவைக் குட்டிகளின் வாய்க்குப் பிடிக்கமாட்டாவாகையால் உரிய சிறுமீன்கள் தேடிப்பிடிக்கவேண்டுமெத்தனையன்றோ? என்றாராம், அந்த இங்கு நினைக்கத்தக்கது. தம் பக்கல் அர்த்தம் கேட்கிற சிஷ்யர்களின் யோக்யதைக்குத் தக்கவாறு அவர்கள் கிரஹிக்கக்கூடிய அர்த்தங்களை சாஸ்திரங்களிலிருந்து கண்டுபிடித்து உசிதமாக உபதேசிக்கிற ஆசிரியர்கள் ஸ்வாபதேசத்தில் விவக்ஷிதர்கள்.

மல்குநீர்க்கண்ணேற்கு—எப்போதும் நீர் வெள்ளமிட்டுக்கொண்டே யிருக்கின்ற கண்களையுடையவளான எனக்கு என்றபடி. ஆழ்வார்க்குக் கண்ணீரே நிரூபகம்போலும்; கூடியிருக்குங்காலத்திலோ ஆனந்தக்கண்ணநீர்; பிரிந்திருக்குங்காலத்திலோ சோகக்கண்ணீர்.

ஓர்வாசகங்கொண்டு—உண்டு இல்லையென்பவற்றில் ஏதேனுமொரு ஸமாசாரத்தைக் கொண்டுவந்தாலும் போதுமென்கிறாள்போலும். எம்பெருமான் பக்கலிலிருந்து கிடைக்கும் ஸமாசாரம் எதுவானாலும் போக்யமாயிவர்கட்கு. அருளாய் என்று கௌரவந் தோற்றச் சொன்னதனால், பகவத் விஷயத்தை உப

கரிப்பவர்கள் எந்தச்சாதியாரானாலும் விஷய வைலக்ஷண்யமே காரணமாக மரியாதை செய்யத்தக்கவர் என்பது பெறுவிக்கப்படுகின்றதென்ப. பட்டர் காலத்தில் 'நம்பி ஏறுதிருவுடையான்' என்று ஒரு சாத்தாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர் இருந்தார்; அவர் பரமபதிக்க அந்தச் செய்தியைப் பட்டர் ஸந்நிதியில் விண்ணப்பஞ்செய்பவர்கள் 'ஏறு திருவுடையதாஸர் திருநாட்டுக்கு நடந்தார்' என்றாராம்; பட்டர் அதைக்கேட்டு 'அந்தோ! அவருடைய பெருமைக்குத் தக்கவாறு 'திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்' என்ன வேண்டாவோ?' என்றருளிச்செய்தாராம். ... . (௭)

அருளாதநீரருளி அவராவிதுவராமுன் *
அருளாழிப்புள்கடவீர் அவர்வீதியொருநாளென்று *
அருளாழியம்மானைக் கண்டக்காலிதுசொல்லி
யருள் * ஆழிவரிவண்டே யாமுமென்பிழைத்தோமே. * (௮)

ஆழி வரி வண்டே	வட்டமான ரேகைகளையுடைய வண்டே!	அருள் ஆழி புள்	கருணைக்கடலான பெரிய திருவடியை
அருள் ஆழி அம்மானை	அருட்கடலான எம்பெருமானை	அவர் வீதி	அவரிருக்கிற வீதியில்
கண்டக்கால்	காணும்பொழுது, (அவனைநோக்கி)	ஒரு நாள்	ஒருநாளாயினும்
அருளாத நீர்	'(இவ்வளவில்) கிருபை பண்ணாத நீர்	கடவீர் என்று	நடத்துவீராக" என்று
அருளி	கிருபைபண்ணி	இது சொல்லி	இந்த வார்த்தையைச் சொல்லி
அவர் ஆவி துவரா முன்	அவருடைய [ஆழ்வாருடைய] உயிர் நீர்மைகெடுவதற்கு முன்னே	அருள்	கிருபைபண்ணவேணும்;
		யாமும்	நாமும்
		என் பிழைத்தோம்	என்ன குற்றம் செய்தோம்?

* * * — [அருளாதநீரருளி.] என்னுடைய வருத்தத்தைப் பரிஹரியாதொழிந்தாலும், தம்முடைய நாராயணத்வத்தையாவது காப்பாற்றிக்கொள்ளச் சொல்லவேணுமென்கிறாள் இப்பாட்டில்; இதற்கு எம்பெருமான் 'நம்முடைய நாராயணத்வம் தொலைந்தாலும் தொலையட்டும்; ஒருவிதத்திலும் நமக்கு அடங்காத இந்தப் பராங்குசநாயகியோடு கலந்து அவத்யம் பெறுவதிற்காட்டிலும் நாராயணத்வம் அழிய நிற்பதே அமையும்' என்று திருவுள்ளமாகக் கூடுமென்று கருதிய தலைவி, அவருக்கும் அவத்யம்வாராமல் எனக்கும் ஸத்தை கிடைக்கும்படியாக ஒரு வழியுண்டு; தாம் திருவீதி உலாவப்புறப்படுதல், ஆனைக்கு அருள் செய்யப்புறப்படுதல், என்றிப்படிச் சில யாத்திரைகள் செய்வதுண்டே; அப்படி ஏதேனுமொரு வியாஜங்கொண்டு எங்கள் தெருவேபோனால் தமக்கும் அவத்யம் வாராது, நானும் சாலகவாசல்பற்றி நோக்கி ஜீவிப்பேன்; இதை அவர்க்குச் சொல்லாய் என்று ஒருவண்டை இரக்கிறாள்.

"அருளாத நீரருளி அவராவி துவராமுன் அருளாழிப் புட்கடவீர் அவர் வீதியொருநாளென்" என்னுமளவும் எம்பெருமானிடத்தில் வண்டு சொல்ல வேண்டிய வார்த்தை. பரமதயாளுவென்று பேர்பெற்றிருக்கின்ற எம்பெரு

மானே 'அருளாத நீர்' என்பது என்ன ஆற்றாமையின் கனத்திருந்தோ, அறியோம். “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே = அபயம் ஸர்வ பூதேப்யோ ததாமி ஏதத் வ்ரதம் மம.” என்று உலகுக்கெல்லாம் அருள்செய்ய தீக்ஷைபண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவர் தன் விஷயத்தில் மாத்திரம் அருளாமைக்கு தீக்ஷைபண்ணிக்கொண்டிருப்பதாகப் பராங்குச நாயகியின் கருத்துப்போலும். இங்கே நம்பிள்ளையீடு;—“மயர்வற மதிநலம் அருளினன் என்று நெஞ்சுருகிக் கிடக்குமவர் அருளாத நீர் என்கிறது என்னதசாவிசேஷமென்றறிகிறிலோம்; 'அருளாத நீர்' என்று ஒரு திருநாமம் சாத்துகிறாள்” என்பதாம்.

“‘அருளாதநீர் அருளி’ என்பதற்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; அருளாத—அருளுக்கு விஷயம் [இலக்குப்] பெறாத என்றபடி. இந்த விபூதியிலே * உண்டியே உடையே உகந்தோடுமவர்களே மலிந்திருப்பதனால் அவர்கள் உம்முடைய அருளை வேண்டுவாரன்றே; நானொருத்தியே யன்றோ உமது அருளை வேண்டுபவள்; ஆகையாலே, வேறிடத்திலே அருளுக்கு அவகாசம் பெறாத நீர் அதனை என் திறத்திலே செய்யவேணுமென்றவாறு.

அவராவி துவராமுன்—என்றேனுமொருநாள் நீர் அருள் செய்யவேபோகிறீர்; ஆனால், ஆவி போனபின்பு வீணாக அருள் செய்வதிற்காட்டிலும் முந்துற முன்னமே அது செய்வது நலமென்க. “ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராம: ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந் | தத் த்வயா ஹநுமந் வாச்யம் வாசா தர்மமவாப்நுஹி = ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராம: ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந் - தத் த்வயா ஹநுமந் வாச்யம் வாசா தர்மமவாப்நுஹி.” என்ற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தின் விசேஷார்த்தம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. இது பிராட்டி அநுமானைக் குறித்துச் சொன்ன ச்லோகம்: இதற்கு மேலெழுந்தவாரியாய்ச் சிலர் பொருள் கூறுவர் — அவரைப் பிரிந்த பின்பு நான் மரணமடைந்துவிட்டதாக அவர் நினைத்து வாளா இருக்கக்கூடும்; அப்படி நான் மரணமடையவில்லை, இன்னும் பிழைத்தேயிருக்கின்றேனென்று அவர் தெரிந்துகொள்ளுமாறு நீ தெரிவிக்க வேணும் — என்று பிராட்டி அநுமனிடம் சொல்லியனுப்புவதாகச் சொல்லுவர்கள். இது உசிதமான பொருளன்று. உத்தம நாயக நாயகிகளின் தன்மை எப்படிப்பட்டதென்றால், இருவரில் ஒருவருடைய உயிர்போயிற்றென்றால் அப்போதே மற்றொருவருடைய உயிரும் ஒழிந்தே தீரும்; நாயகன் தான் ஜீவித்திருந்தால் நாயகியும் ஏதோ வோரிடத்தில் ஜீவித்துத்தானிருக்கிறாளென்று நிச்சயித்துக் கொள்ளலாம். அப்படியே நாயகி தான் ஜீவித்திருந்தால் நாயகனும் ஏதோவோரிடத்தில் ஜீவித்துத்தானிருக்கிறானென்று நிச்சயித்துக்கொள்ளலாம்: ஒருவரையொழிய ஒருவர் ஜீவித்திருக்கமாட்டாரென்பது கொள்கை. இவ்விஷயம் இராமபிரானுக்கும் தெரியுமாகையாலே அவன் தான் ஜீவித்திருக்கும்போது பிராட்டியும் ஜீவித்தேயிருக்கின்றாளென்று திடமாகத் தெரிந்துகொள்ள இடமுண்டாதலால் 'நான் ஜீவித்திருப்பதாகச் சொல்' என்று பிராட்டி தெரிவிக்கத் தேவையில்லையன்றோ. ஆதலால் இது பொருளன்று. பின்னை ஏதென்னில்; [ராம: ஜீவந்தீம் மாம் யதா ஸம்பாவயதி, ததா வாச்யம்] இங்கே ஸம்

பாவனையாவது க்ருபைபண்ணுதல்; அவர் எனக்கு என்றேனுமொருநாள் அருள் செய்யவே போகிறார்; ஆனால் நான் உயிரோடிருக்கும்போதே அந்த அருளைச் செய்தாலன்றோ அது சிறப்புப்பெறும்; நான் முடிந்த பிறகு யார் இறந்து அருள் செய்வது? அது பழுதாகாமே நான் ஜீவித்திருக்கும்போதே அருள் செய்யச் சொல்லாய் என்பதே உசிதமானபொருள். அங்ஙனமே இங்கும் அவராவி துவரா முன் எனப்பட்டதென்க.

அங்குப்போய் விண்ணப்பஞ்செய்தால் உடனே அவர் இங்கு வந்து சேருமாறு அவரைக் கொணர்தற்குக் கருடாழ்வான் அருகேயுளன் என்று அவனை நினைப்பூட்டுகின்றாள் அருளாழிப்புள் என்று. மேல் முதற்பாட்டில் வெஞ்சிறைப்புள் என்று வெவ்விதாகச்சொன்ன வாயினால் இங்கு அருளாழிப்புள் என்று கொண்டாடிச் சொல்லுகிறாள். அருள்கூர்ந்து அக் கருடனை எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டுவரவேணுமென்று.

அவர்வீதி ஒருநாள் கடவீர் = பராங்குசநாயகி இருக்கிற வீதிவழியாகக் கருடனை ஒருநாள் செலுத்தவேணுமென்று சொல்லவேணுமென்கிறாள். அங்ஙனே ஒரு வீதிவழியாகச் சென்றால் யாரேனும் பார்த்து ஏதேனும் சங்கை கொள்ள மாட்டார்களோவென்னும் வார்த்தைக்கு இடமாம்படி ஒருநாள் எனப்பட்டது. ஒருநாள் எழுந்தருளினால் இவளுடைய ஆசை தணிந்துவிடுமோவெனில்; பெருவிடாய்ப்பட்டவர் 'இனி நாக்கு நனைக்கத் தண்ணீர் தந்தால் போதும்' என்னுமாபோலே சொல்லுகிறபடி.

அருளாழியம்மானை = ஆழியென்று கடலுக்கும் சக்கரத்துக்கும் பெயராதலால் அவ்விருபொருளும் இங்கு ஏற்கும்; அருளுக்குக் கடல்போன்றவெம்மான் என்றாவது, அருள்மிகுந்த திருவாழியாழ்வானைப் படையாகவுடைய அம்மான் என்றாவது பொருள்காண்க. கண்டக்கால் என்றதனால் காட்சியின் அருமை கூறியவாறு. என்னைப்போலே இரங்குதற்குரியார் அவர்க்கு எத்தனையோ பேர்கள் உண்டே; யாரையேனும் கடாக்ஷிக்க எங்கேனும் எழுந்தருளியிருந்தால் காணக்கிடையாரே; ஒருகால் என் அத்ருஷ்டவசத்தினால் காணப்பெறின் என்றபடி.

இதுசொல்லியருள் = 'அருளாழிப் புட்கடவீர் அவர் வீதியொருநாள்' என்கிற வார்த்தையைச் சொல்லியருளவேணும். 'சொல்' என்னாதே 'சொல்லியருள்' என்று கௌரவந்தோற்றக்கூறினது, ஸ்வாபதேசத்தில் ஆசார்யரே விவக்ஷிதர் என்பதை விளக்குதற்கென்ப.

ஆழிவரிவண்டே! = கம்பீரத்தன்மையும் அழகும் பொருந்திய வண்டே! என்றவாறு. வண்டுக்கு ஸ்வாபதேசம் ஆசார்யஹ்ருதயத்தில்—

> "என் பெறுதியென்ன ப்ரமியாது உள்ளத்துறுபிய மதுவ்ரதமாய்த் தூமது வாய்கள் கொண்டு குழல்வாய்வருணத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்துத் தேதெனவென்று ஆளம் வைத்துச் சிறகால்ஸியம்போது நீங்கி மருள்காமரம் சந்தாரம் தங்கொள்ளப்பாடித் தூதவிட்டு செருக்க

நீக்கென்று கடந்துபுகுந்து தகைவறப்புக்கு வண்டொத்திருண்ட குழலிலே சங்கையறமருவி அருளாத யாமென்றோடிவந்து வாசமே பூசி வண்டேகரியான தெய்வவண்டோடே சேர்கிற்கும் சேமமுடைநாரதன் முனிவாறுநர் தம்பிரான்மார்போல்வாரை வண்டுகும்பியென்னும்.''

என்றுரைக்கப்பட்டது. வண்டு மதுவ்ரதமென்று பெயர் பெற்றிருக்கும்; தேன் தவிர வேறொன்றைக் கொள்ளாது என்றபடி. அதுபோல, (1) ''உளங்கனிந்திருக்குமடியவர் தங்களுள்ளத்தூறும் தேன்'' என்று தேனாகச் சொல்லப்பட்ட பகவத் விஷயத்தை விரும்பி (2) ''தவாம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி । ஸ்திதேऽரவிந்தே மகரந்தநிர்ப்பரே மதுவ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே = தவாம்ருதஸ்யந்தி பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி - ஸ்திதே அரவிந்தே மகரந்த நிர்ப்பரே மதுவ்ரதோ நேக்ஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே'' என்கிறபடியே மற்றொன்றைத் திரும்பிப்பாராமல் இதனை அநுபவிப்பதையே விரதமாகக் கொண்டிருக்குந்தன்மை விவக்ஷிதம். இங்ஙனமே மற்றுங்காண்க.

யாமும் என்பிழைத்தோமே = எம்பெருமான் இப்படி உபேக்ஷிக்கும்படி என்னபாவம் பண்ணினோம்! அவரைப்பிரிந்து ஆவிபிழைக்கமாட்டாதே அவனின்றவிதனைப் பிழையாக நினைத்தாரோ? என்னைப்போலே ஒருத்தியான சீதாபிராட்டியைப் பிரிந்தகாலத்து உண்ணாது உறங்காது வானரத்தின்வாயில் அது மொழிந்து இப்படியெல்லாம் துவண்டவர்தாமாயிருக்க, அந்தத் துவட்சியையெல்லாம் இப்போது நான் அடைந்துவிடப்பது பிழையாயித்துப்போலும்....(௬)

என்பிழைகோப்பதுபோலப் பனிவாடையீர்கின்றது *
என்பிழையேநினைந்தருளி அருளாததிருமாலார்க்கு *
என்பிழைத்தாள்திருவடியின் தகவினுக்கென்றொருவாய்சொல் *
என்பிழைக்குமிளங்கிளியே யான்வளர்த்தநீயலையே. * (௭)

என்பு	எலும்பிலே	திருமாலார்க்கு	லக்ஷ்மீநாதனுக்கு [லக்ஷ்மீநாதனிடம் சென்று]
இழை	நுலிழையை	திருவடியின்	''ஸ்வாமியான தேவரீருடைய
கோப்பது போல	அழைத்தாற்போல		
பனி வாடை	குளிர்ச்சிபொருந்திய வாடைக்காற்று	தகவினுக்கு	கிருபைக்கு (பாங்காகும்படி)
ஈர்கின்றது	வருத்துகின்றது;		
என்	(இப்படி வருத்தப்படுகின்ற) என்னுடைய	என் பிழைத்தாள் என்று	(பராங்குசநாயகி) என்ன பிழைசெய்துவிட்டாள்'' என்று
பிழையே	குற்றங்களையே		
நினைந்தருளி	எண்ணி	ஒரு வாய்	ஒரு வார்த்தை
அருளாத	கிருபைபண்ணாதிருக்கிற	சொல்	சொல்லவேணும்;

(1) பெரியதிருமொழி 4—3—9 (2) ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்நம்.

என்பு	எலும்பை	யான் வளர்த்த நீ அலையே	நான் வளர்த்த நீ அல்லையோ? [வேறுபட்டாயோ?]
இழைக்கும்	செதுக்குகிற		
இள கிளியே	கிளிப்பிள்ளாய்!		

● ● ● [என்பிழை கோப்பதுபோல.] இத்திருவாய்மொழிக்கு இப்பாட்டு உயிர்நிலையாயிருக்கும். பிழைகளைப்பொறுத்தருளுந் தன்மையாகிற அபராத ஸஹத்வமென்னுங்குணம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறளென்று அவதாரிகையிற் கூறினது இப்பாட்டைக் கணிசித்தேயாம். பிழைகளை அளவின்றிச்செய்துவைத்து 'அருளாழிப்புட்கடவீரவர்வீதி யொருநாள்' என்றால் இது எப்படி ஸாத்யமாகும்? என்று எம்பெருமானுக்குக் கருத்தாகக் கூடுமென்று நினைத்த பராங்குசநாயகி, 'எங்கள் குற்றத்தைமாத்திரமேயோ பார்ப்பது, குற்றங்களைப் பொறுத்தருள்பவர் என்று அவர்தாம் விருது பெற்றிருக்கின்றாரே, அதனைச்சிறிது பார்க்க வேண்டாவோவென்று சொல்' என்று தன் கிளியை இரக்கின்றாள்.

என்பு இழைகோப்பதுபோலப் பனிவாடை ஈர்கின்ற—எலும்பிலே துளைத்து நூலைக்கோத்தால் எவ்வளவு ஹிம்ஸையாயிருக்குமோ, அவ்வளவு ஹிம்ஸையைச் செய்கின்றது இந்தக் குளிர்காற்று என்றபடி. எலும்பின் ஸ்தானத்திலே தனது சரீரமும் நூலின் ஸ்தானத்திலே காற்றும் ஆகும். இதனால், இப்போது தனது சரீரம் எலும்பும் தோலுமேயாம்படி மிகவும் மெலிந்துபோயிற்றென்பதும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதாகும். 'ஈர்கின்றது' என்னும் வினைமுற்று ஈறுகெட்டு 'ஈர்கின்ற' என்றிருக்கின்றது. இனி, வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல் மேலடியின் முதலிலுள்ள என் என்பதற்கு அடைமொழியாகக்கொண்டு 'பனிவாடையினாலே ஹிம்ஸிக்கப்படுகின்ற என்னுடைய' என்றுரைத்தலுமொன்று.

என்பிழையே நினைந்தருளி—எனது பிழைகளை மாத்திரம் நினைத்தாரேயல்லது, பிழைபொறுக்கவல்ல தமது க்ஷமாகுணத்தை நினைத்தாரில்லையே, அதனை மறந்தாற்போலே எனது பிழைகளையும் மறந்தாலாகாதோ? "நினைந்தருளி" என்றது உபசார வழக்கு: வெறுத்துரைக்கச்செய்தேயும் கௌரவச்சொல் தவிரலாகாதே.

அருளாத திருமாலார்க்கு—பிழையுடையார் பக்கலிலே அருள் செய்யாவிடின் இவர் எங்ஙனம் திருமாலாக இருக்கமுடியும்? 1. "[illegible] | [illegible] — ஸஹதர்மசரீம் சௌரே: ஸம்மந்த்ரித ஜகத்திதாம் - அநுக்ரஹமயீம் வந்தே நித்யம் அஜ்ஞாதநிக்ரஹாம்" என்கிறபடியே அநுக்ரஹமே வடிவெடுத்தவளென்றும் நிக்ரஹமென்பதைக் கனவிலுங் கண்டறியாதவளென்றும் புகழ்பெற்றவளான பிராட்டிக்கு இவர் மணவாளராகில் அவளது உபதேசத்தின்படி நடக்கவேண்டியவரன்றோ இவர்; "ந கஶ்சின் நாபராத்யதி." [பிழைசெய்யாதவனே உலகில் இல்லை] என்று நிரூபிக்கின்ற பிராட்டியோடே இவர் ஸம்பந்தம்பெற்றுவைத்து இவ்வளவு பிழைகண்டு உபே

1. யதிராஜஸப்ததி—2.

வித்தல் தருதியோ? இப்படி இவர் பிழைகண்டு ஒதுக்குகின்றாரென்பதைப் பிராட்டியறிந்தால் அவள் தானும் பிறகு இவர் முகத்திலே விழிப்பளோ? என்கிற இவ்வளவு கருத்தும் அருளாத திருமாலார்க்கு என்ற சொற்செறிவிலே அடங்கும். பெரிய பிராட்டியார் பக்கலிலே அவர் விலாசம் அநுபவித்து அவளுடைய போகமயக்குக்களிலே மூழ்க்கிடக்கையாலன்றோ இத்திசை நோக்கவும் மாட்டாது அருளாதிருக்கின்றார் என்பதாகவும் உட்கருத்துரைக்கலாம். இது பிள்ளான் நிர்வாஹம்; முன்னினது நஞ்சீயர் நிர்வாஹம்.

இளங்கிளியே!, 'இப்படி அருளாதிருக்கலாமோ?' என்று அவரிடத்துச் சென்று கேள்; அதற்கு அவர், "குற்றங்களை அளவில்லாதபடி செய்துவைத்திருந்தால் நாம் எப்படி அருள்செய்யக்கூடும் தன் குற்றங்களைப் பாராமல் அருள் அருள் என்பதேயோ?" என்று இடித்துச் சொல்லக்கூடும்; அங்ஙனஞ் சொன்னால் திருவடியின் தகவினுக்கு என் பிழைத்தாள் என்று மடிபிடித்துக் கேள் — என்று கிளிக்குச் சொல்லித்தருகின்றாள் பராங்குசநாயகி. திருவடியென்பது ஸ்வாமி யென்றபடி. 'அடிகள்' என்னுமாபோலே. திருவடியின் தகவினுக்கு என் பிழைத்தாள் = தேவரீருடைய கருணைக்குப் போதும்படி என்ன பிழைசெய்தாள்? என்றவாறு. உண்மையில்; தான் பிழைசெய்தது உண்டாகிலும் எம்பெருமானுடைய கருணைத்திறத்தைக் காணுமிடத்து 'அதன் வயிறு நிறையுமாறு நாம் பிழைசெய்யவில்லையே!, நாம் செய்த பிழை அக் கருணையின் வயிற்றுக்கு ஒரு கவளத்திற்கும் போதாதே' என்று நினைக்கவேண்டும்படியாக இருத்தலால் இங்ஙனஞ் சொல்லுகின்றாளென்க. இங்கே ஈடு முப்பத்தாறாயிரம்:—"என் குற்றத்தைப் பார்த்து உபேக்ஷிக்க நினைத்தாராகில்,....ஸ்வாமிகளான தம் பொறை வயிறுநிறைய எங்களால் குற்றஞ்செய்யப்போமோ? என்னும் கோள்." என்பதாம். எத்தனை பிழைகள் செய்திருந்தாலும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் அவற்றைக் கபளீகரிக்கவல்ல கருணைக்குணம் தம்பிடத்தில் இருக்கும் போது, பிழை என்று வாய்திறக்கவும் வழியுண்டோ? என்பது கருத்து. இவ்விடத்திற்குப் பொருத்தமாக வேதாந்ததேசிகன் தயாசதகத்தி லருளிச்செய்த "மயி திஷ்டதி துஷ்க்ருதாம் ப்ரதாநே மிததோஷாநிதராந் விஹிந்வதீ த்வம் | அபராதகணைரபூர்ணகுக்ஷி: கமலாகாந்ததயே! கதம் பவித்ரீ? = மயி திஷ்டதி துஷ்க்ருதாம் ப்ரதானே மிததோஷான் இதரான் விஹிந்வதி த்வம், அபராதகணை: அபூர்ணகுக்ஷி: கமலாகாந்த தயே! கதம் பவித்ரீ." என்ற ச்லோகார்த்தம் இங்கு அநுஸந்திக்கவுரியது.

எம்பெருமானுடைய க்ஷமா குணத்தையும் பார்த்து தம்முடைய பிழையையும் பார்த்தால் இதுவொரு பிழையாகவே தோன்றமாட்டாது. ஸ்ரீராமபிரான் வாலியை வதைத்து ஸுக்ரீவனுக்கு முடிசூட்டி அவனைக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போகவிட்டு வர்ஷாகாலம் முடிந்தவாறே இலங்கைக்குப்புறப்படப் படைதிரட்டிக்கொண்டு வருமாறு நியமித்துவிட்டுத் தானும் மால்யவானிலே காலம் கழியாநிற்க, இடையிலே வர்ஷாகாலமும் முடிந்தும் ஸுக்ரீவன் போகபரவசனாய்க்கிடந்து வாராதேயிருக்க, பெருமாள் சீறிச்சிவந்து இளையபெருமாளை

பதுப்பி நாணேனுளிவெழுப்பி அச்சமுறுத்த அப்போது தாரைவந்து கேட்கிறாள் «கிம் கோபமூலம் மநுஜேந்த்ர புத்ர!» = கிம் கோபமூலம் மநுஜேந்த்ர புத்ர!" என்கிறாள். இங்ஙனே சீறுகிறதற்குக் காரணமென்? என்று கேட்கிற அவளுக்குக் காரணம் தெரியாமையில்லையிறே; ஆயினும் கேட்கிற தன் கருத்து என்ன? உங்களுடைய ஸ்வாமித்வத்தை நம்பியன்றோ நாங்கள் பராக்காயிருந்தது, அப்படியிருக்கும் சீறலாமோ? என்பதன்றோ அங்குக் கேள்வியின் கருத்து. அதுபோலவே இங்குமென்க.

“திருவடியின் தகவினுக்கு என்பிழைத்தாள்” = இந்தச் சொற்றொடர்க்கு மற்றொருவகையாகவும் கருத்து அமையும். தேவரீருடைய கருணைக்கு இடையூறாக என்ன பிழை செய்தாள்? நான் ஏதாவது ஸ்வப்ரவ்ருத்தி பண்ணியிருந்தேனாகில் ‘தன் தலையாலே தன்னைக் காத்துக்கொள்ளப்பார்த்தாள், அப்படியே பார்த்துக்கொள்ளட்டும், நமக்கென்ன?’ என்று தேவரீர் உதாஸீநராய் இருக்கலாம்; அப்படி நான் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லையே!’ தேவரீருடைய கருணை தாராளமாகப் பெருகலாம்படி நானிருக்கின்றேனே யொழிய, அக்கருணை தடைபடும்படி ஒரு அதிப்ரவ்ருத்தியுஞ் செய்திலேனே’ என்கிறாளென்க.

“தேவரீர்க்ருபைக்குத் தண்ணீர்த் துரும்பாக ஏதேனும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் பண்ணிற்றுண்டோ? என்று நம்பிள்ளை அருளிச் செய்யும்படி.” என்ற ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தியின் சுவை இங்கு அறியத்தக்கது.

என்று ஒருவாய் சொல் = இந்த வொருவார்த்தையை மாத்திரம் நீ அங்குச் சென்று சொல்லவேணுமென்று கிளியை வேண்டுகின்றாள்.

என்பிழைக்கும் இளங்கிளியே = என்பு இழைக்கும், என் பிழைக்கும் என இருவகையாகவும் பிரிப்பர்: என்பு இழைக்கும் — (எனது) எலும்பைச் செதுக்குகின்ற (கிளியே!) என்றபடி: வடிவில் பசுமையாலும் வாயில் பழுப்பாலும் மழலைச் சொற்களாலும் எம்பெருமானை அநவரதம் நினைப்பூட்டாநின்றுகொண்டு என்னை வருத்துகின்ற கிளியே! என்றவாறு. என் பிழைக்கும்?=(என் நிலைமையை அங்குச்சென்று அறிவித்தால்) என்ன தப்பு உண்டாகும்? என்றபடி.

யான்வளர்த்த நீயலையே = இதற்கு இரண்டுவகையாகக் கருத்துக்கூறுவர்; நீ என்னால் வளர்க்கப்பட்டவனாயிருந்து இவ்வளவு உபகாரமுஞ் செய்யலாகாதோ? என்பது முதற் கருத்து. என்னால் வளர்க்கப்படுகிறவர்களெல்லாரும் எனக்குத் தீங்கிழைப்பதென்றே வழக்கமாய்விட்டது; எம்பெருமான் இப்போது எனக்குத் தீங்கிழைப்பதும் என்னுடைய ஸம்பந்தமே காரணமாகவன்றோ; அதுபோல என்னுடைய ஸம்பந்தமே காரணமாக நீயும் என் சொற்கேளாதே எனக்குத் தீங்கிழைத்துக்கொண்டிருப்பது வியப்பன்று; என்னால் வளர்க்கப்பட்டவனன்றோ நீ; இது என் தலைவிதிகாண் என்பதாக மற்றொரு கருத்து.

கிளி யென்றதற்கு ஸ்வாபதேசம் — “கண்வலைப்படாதே அவலைப்பட்டு வளர்த்தெடுப்பார் கையிலிருந்து தமிழ் செய்யமர் பாஸுரமுண்டு.......” இத்யாதி ஆசார்யஹ்ருதய சூர்ணிகையில் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. கிளி வலையில்

அகப்படுமாபோலே 1. "தாமரைத்தடங்கண்விழிகளின் அகவலைப்படுப்பான்" என்கிறபடியே எம்பெருமானது திருக்கண்ணோக்கவலையில் அகப்பட்டும், கிளி வளர்த்தெடுப்பாருடைய கைவசமாயிருப்பதுபோல, போஷகர்களான ஆசார்யர்களுடைய அதீனர்களாயிருந்துகொண்டும், கிளி கற்பித்தனதுவே சொல்லுமா போலே முன்னோர்மொழிந்தமுறை தப்பாமல் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசுமவர்களாயும் உள்ளவர்கள் விவக்ஷிதர்கள். கிளி யென்பது பெரும்பாலும் சிஷ்யர்களைச் சொல்லுமதில் நோக்கு என்பர். .... (எ)

நீயலையேசிறுபூவாய் நெடுமாலார்க்கென்றூதாய் •
நோயெனதுநுவலென்ன நுவலாதேயிருந்தொழிந்தாய் •
சாயலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேன்நான் * இனியுனது
வாயலகிலின்னடிசில் வைப்பாரைநாடாயே. * (அ)

சிறு பூவாய்	சிறிய பூவையே!,	நான்	யான்
நீ அலையே	நீ அல்லவோ? (இப்போது வேறுபட்டாயோ?)	சாயலொடு	ஒளியோடே கூடின
நெடுமாலார்க்கு	'புருஷோத்தமனுக்கு	மணி மாமை	அழகிய நிறத்தை
என் தூது ஆய்	என் தூதாகிச்சென்று	தளர்ந்தேன்	இழந்தேன்;
எனது நோய்	எனது பிரிவாற்றாமையை	இனி	இப்படியானபின்பு
நுவல் என்ன	சொல்' என்று வேண்டச் செய்தேயும்	உனது	உன்னுடைய
		வாய் அலகில்	வாயலகுக்குள்ளே
		இன்	மதுரமான
நுவலாதே	(போய்ச்) சொல்லாதே	அடிசில்	இரையை
இருந்தொழிந்தாய்	வாளா இருந்திட்டாய்;	வைப்பாரை	இட்டவல்லவர்களை
		நாடாய்	தேடிக்கொள்.

* * * — [நீயலையே.] தன்னுடைய நிலைமையைப் பூவையென்னுமொரு பக்ஷிக்குக்காட்டி 'எத்தனையோ உன்னை நான் வேண்டிக்கொண்டிருந்தும் எனக்காகத் தூது செல்லாதே உபேக்ஷித்திருந்தாய்; நானோ இப்போது முடியப்புகா நின்றேன்; இனிமேல் உனக்கு இரையிடுவாரை நீயே தேடிக்கொள்ளாய்' என்று சாமவயத்தில் வார்த்தைபோலே சொல்லுகின்றாள்.

சிறு பூவாய்! நீ அலையே = பூவாய் என்பது பூவை யென்பதன் விளி; பூவை = நாகணவாய்ப்புள் எனப்படும். நீயலையே — நீ இதுவரையில் இருந்தபடியிலில்லையே என்றபடி. நான் எது சொன்னாலும் விரைந்துசெய்து முடிப்பதே இயல்வாக இருந்த நீ இப்போது சொன்ன சொல் கேளாமையினால் வேறுபட்டாய்போலும் என நினைக்கவேண்டும்படியிருக்கின்றாய் என்றவாறு. எப்போதும் உத்ஸாஹமாகவேயிருக்கும் இயல்வுடைய நீ இப்போது என் நிலைமையைக்கண்டு வருந்திக்கிடக்கின்றாயாதலால் வேறுபட்டாய் போலும் என்னவுமாம்.

நெடுமாலார்க்கு என்தூதாய் எனதுநோய்நுவல் என்ன நுவலாதே யிருந்தொழிந்தாய் = எமது தலைவரான நெடுமாலார் — பக்தர்கள் பக்கலில் பைத்தியம் பிடித்தவர்; நானும் அவரிடம் வேண்டுமளவான பைத்தியம் பிடித்தவள்; ஆகவிப்படி

1. திருவாய்மொழி. 6-2-9.

இரண்டுதலையும் அன்பாயிருக்கும்போது இடையிலே சேர்விடுவார் வேண்டு மத்தனையே. அது உன்னாலாகக்கூடியதாதலால் 'என் நோவை அவருக்குச்சென்று தெரிவியாய்' என்று உன்னைப் பல்காலும் இரந்தேன்; இரந்தும் உபேக்ஷித்திருந்துவிட்டாய் என்கிறாள்.

“நோய் எனது” என்றவிடத்து நம்பிள்ளையீடு: — “ஸ்ரீபரதாழ்வான் நோயென்னால் சாதுர்த்திக [ஸாது ஜ்வர-ருக]மாயிற்றே.” என்றுள்ளது. சாதுர்த்திகமாவது இரண்டுநாள் விட்டு மூன்றுநாளுக்கொருமுறை யடிக்கிற ஜ்வரம்; இது மிகவும் ஆபத்தாக முடியும் ஜ்வரமென்று சொல்லுவார்கள். ஸ்ரீராமனைப் பிரிந்திருந்தகாலத்தில் பரதாழ்வான் நோயாளியாயிருந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் அந்த நோய் சாதுர்த்திகஜ்வரம்போன்ற நோய் அன்று; பிரிவாற்றாமையேயாகும்; அதுபோலவே இங்கும் என்றபடி. “மணிகெழுநீர்மருங்கலரும் வயலாலி மணவாளன் பணியறியேன் நீசென்று என்பயலைநோய் உரையாயே” என்ற பெரியதிருமொழியுங் காண்க.

தற்கால நிலைமையைச் சொல்லுகிறாள் சாயலோடு என்று தொடங்கி. சாயல் என்பது ஸமுதாயசோபை; இது வடமொழியில் லாவண்யமெனப்படும்; மணிமாமை என்பது அழகு; இது ப்ரத்யங்க ஸௌந்தர்யமெனப்படும். இவ்விரண்டும் நீங்கப்பெற்றேனென்கிறாள். இவள் இங்ஙனஞ் சொல்லக்கேட்ட பூவையானது 'இதோ விரைந்துசென்று எம்பெருமானுக்கு அறிவிக்கிறேன்' என்று புறப்படப்புகுமளவிலே இனியுனதுவாயலகிலின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே என்கிறாள். நானோ முடியாநின்றேன்; இனியுனக்கு ரக்ஷகராவாரைத் தேடிக்கொள் என்றவாறு.

இவ்விடத்திலே ஒரு ஐதிஹ்யம்;—பெரிய திருமலைநம்பியென்னுமாசிரியர் 'வெண்ணெய்க்காடும்பிள்ளை' என்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ண விக்ரஹத்தை ஆராதித்துவந்தார்; அவர் திருவாராதநம் ஸமர்ப்பிக்க அசக்தராய் அந்திமதசையானவாறே பெருமாள் ஸந்நிதிமுன்பே தண்டன் ஸமர்ப்பித்துத் திருத்திரையை நீக்கச்செய்து “சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான் இனியுனது வாயலகிலின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே” என்று கைகூப்பி விண்ணப்பஞ்செய்தாராம். அடியேனோ ஆசாரியன் திருவடியடையாநின்றேன்; இனித் திருவாராதனம் கண்டருளப்பண்ணுவாரைத் தேடிக்கொள்ளாய் என்றபடி ... (அ)

நாடாதமலர்நாடி நாடோறும்நாரணன்தன் *
வாடாதமலரடிக்கீழ் வைக்கவேவகுக்கின்று *
வீடாடிவீற்றிருத்தல் வினையற்றதென்செய்வதோ *
ஊடாடுபனிவாடாய் உரைத்தீராயெனதுடலே. * (௯)

ஊடு ஆடு — அங்குமிங்கும் நடையாடுகிற
பனி வாடாய் — குளிர்காற்றே!,
நாடாத மலர் நாடி — தேடவொண்ணாத புஷ்பங்களைத் தேடி
நாள் தோறும் — தினந்தோறும்
நாரணன் தன் — ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய
வாடாத மலர் அடி கீழ் — வாடாததாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளில்

வைக்கவே	ஸமர்ப்பிப்பதற்காகவே	(வாடாய்)	காற்றே!;
வகுக்கின்று	(அவயவங்களை) ஏற்படுத்தியிருக்க,	உரைத்து	(அப்பெருமானுக்குத்) தூதுசொல்லி
வீடு ஆடி வீற்றிருத்தல்	(இப்படி) பிரிவிலே மூழ்கியிருப்பதாகிற		(அனுகூலமான மறுமொழி பெறுவதின்)
வினை அற்றது	தௌர்ப்பாக்கியம்	எனது உடல்	என் சரீரத்தை
என் செய்வதோ	எதற்காக சேர்ந்ததோ!;	ஈராய்	இருபிளவாக்கிவிடு.

* * * — கீழ்ப்பாட்டில் "சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்" என்றாரே. அப்படி மேனிமெலிந்திருக்கிற ஸமயத்திலே ஒரு வாடைக்காற்று வந்து உடம்பிலேபட்டது; 1. "என்றும் புன்வாடை இதுகண்டறிதுமிவ்வாறு வெம்மை, ஒன்று முருவுஞ் சுவடுந் தெரியலம்" என்றாப்போலே அதனுடைய அபூர்வமான கொடுமையைக்கண்டு 'அரசர்கள் ராஜத்ரோஹஞ் செய்தவர்களை ஹிம்ஸிக்க வேற்காரரை அனுப்புமாபோலே நம்மைக் கொலைசெய்ய ஸர்வேச்வரன் இவ்வாடையை அனுப்பியிருக்கவேணும்' என நினைத்து அந்த வாடையை நோக்கிச் சொல்லுகின்றாள் — 'வாடையே! நான் சொல்லுகிற ஒருவார்த்தையை நீ அங்கே சென்று அறிவித்துவிட்டு, பின்னை அவசியம் வந்து என்னை முடித்திடாய்' என்கிறாள்.

இவ்வுலகத்திலுள்ள சிறந்த புஷ்பங்களையெல்லாம் தேடிச் சமர்ப்பித்து எம்பெருமானிணையடிக்கீழ் அடிமைசெய்வதற்காகவே இவ்வாத்மவஸ்து அமைந்தது; அப்படிப்பட்டதான இவ்வாத்மவஸ்து இங்ஙனே எம்பெருமானைவிட்டுப் பிரிந்து துர்த்தசையில் தங்கியிருப்பது ஏனோ! எதுக்காக இவ்வாத்மவஸ்து இப்படி ஆர்த்தப்பட்டுக்கிடக்கவேணும்? என்கிற இவ்விஷயத்தை வாடைக்காற்றே! எம்பெருமானிடத்து விண்ணப்பஞ்செய்து, அதற்குப்பிறகு நீ இவ்வுடலை எப்படி வேணுமானாலும் அறுத்துத் தொலைத்திடு என்கிறாள்.

நாடாதமலர்நாடி = * அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரியநிக்ரஹ: | ஸர்வபூததயா புஷ்பம் க்ஷமா புஷ்பம் விசேஷத: || ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைவ ச | ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத் * = அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரியநிக்ரஹ: ஸர்வபூததயா புஷ்பம் க்ஷமா புஷ்பம் விசேஷத:-ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைவ ச-ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத்." என்கிறபடியே, அஹிம்ஸை, இந்த்ரியநிக்ரஹம், ஸர்வப்ராணிகளிடத்தும் இரக்கம், பொறுமை, ஞானம், தவம், தியானம், ஸத்தியம் என்று எட்டுவகையான புஷ்பங்களாகச் சொல்லப்பட்டவற்றை ஸமர்ப்பித்து என்றும், மலர்போலே எம்பெருமானுக்குப் பரம போக்யமான ஆத்மபுஷ்பத்தை ஸமர்ப்பித்து என்றும், "எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு" என்கிறபடியே தேடரிய புஷ்பங்களெல்லாம் தேடி என்றும் பலபடியாகப் பொருள் கூறுவர்.

1. திருவிருத்தம்.

நாடோறும் = இது தான் ஒருநாளோடே முடிந்துவிடுகிற காரியமன்றே; வாழ்நாள் எல்லாவற்றிலும் இடைவீடின்றியே கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம் பெறவேணுமிறே. நாரணன்தன் வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே = நமக்குத் தகாத தேவதாந்தரங்களுக்கன்றே நாம் அடிமை செய்யவேண்டுவது; * மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத்கதிர்நாராயண: = மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸம் சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயணன்" என்கிறபடியே நமக்கு எல்லாமுமான எம்பெருமானுடைய, செவ்வி மாறாத பூப்போலே இருக்கிற திருவடிகளின்கீழே நித்யகைங்கர்யம் செய்யவன்றோ விதியாய்த்தது.

வைக்கவே வகுக்கின்று = “விஷ்ணோ: ஶேஷஸ்ய நித்யஸ்ய ஶேஷித்வம் வதுவகூலமேவ க்ருதா ஸ்ருஷ்டிர் மஹதுபகாராதிஸம்யோகதா = விஷ்ணுவின் தேஹஸம்பந்தமே ஸர்வஸாம்யம் இவ்வுலகத்தில் பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மணா ஸ்தாபநதிஸம்ப்ருதா.” என்கிறபடியே பகவானை ஆராதிப்பதற்கென்றே நமது கரணகளேபரங்கள் ஏற்பட்டன. இப்படியிருக்க;

வீடாடி வீற்றிருத்தல் வினையற்றது என்செய்வதோ? = வீடாவது விடுதல்; அதாவது விட்டுப்பிரிதல்; பிரிவிலே அவகாஹித்தலாவது பிரிவதேயாம்; ஆகவே, வீடாடி என்றது பிரிந்து என்றபடியாயிற்று. வீற்றிருத்தலாவது சலனமில்லாதிருத்தல்; ஆக இவ்வளவாலும் கெடுகாள் பிரிந்திருத்தலைச் சொன்னபடி. வினையற்றது — ஸௌகுமார்யமின்மை; கெடுகாள் பிரிந்திருப்பதாகிற இந்த ஸௌகுமார்யமின்மை எதுக்காகவுண்டாயிற்று? என்கிறான்.

மூன்றாமடியிலுள்ள இவ்விஷயத்தை எம்பெருமானிடத்துச்சென்று சொல்லி, அதற்கும் அவன் காது கொடாதிருந்தால் உடனே வந்து என்னை முடிப்பது நன்று என்றானாயிற்று.

ஊடாடுபனிவாடாய் = அங்குமிங்கும் திரிகின்ற குளிர்ந்தகாற்றே! என்றபடி. அங்கே அந்தரங்கமாய்த் திரியவல்ல காற்றே என்றுமாம்.

நம்பிள்ளையீடு:—“நித்யகைங்கர்யத்துக்கு இட்டுப்பிறந்தவல்லது இப்படியிருக்கக்கடவதோ?” என்று அறிவித்தால் ‘அந்தலையால்வரும் கைங்கரியமும் நமக்குவேண்டா’ என்றிருந்தானாகில் அவசியம் வந்து அவனோட்டைப் பிரிவுக்கும் இளைபாத என்னுடலை முடித்துவிடவேணுமென்று § காலைப்பிடித்து வேண்டிக்கொள்ளுகிறான்.”

இப்பாட்டில் காற்று என்றது காற்றைப்போலே உலகுக்கு ஜீவனமானவனான ஆசாரியனைச் சொன்னபடி. .... (கூ)

உடலாழிப்பிறப்புவீடு உயிர்முதலாமுற்றுமாய் *
கடலாழிநீர்தோற்றி அதனுள்ளேகண்வளரும் *
அடலாழியம்மானைக் கண்டக்காலிதுசொல்லி *
விடலாழிமடநெஞ்சே வினையோமொன்றாமளவே. * (க0)

§ கால்—காற்று என்றும் பொருளிக்கும்.

ஆழி மட நெஞ்சே	ஆழ்ந்த மடநெஞ்சே!;	கடல்	ஸமுத்ரத்திலே
உடல்	சரீரஸம்பந்தம்பெற்று	தோற்றி	ஆவிர்ப்பவித்து
ஆழி	சக்ராகாரமாக	அதன் உள்ளே	அக்கடலினுள்ளே
பிறப்பு	மாறிமாறிப்பிறக்கிற ஸம்ஸாரிகளும்	கண்வளரும்	சயனித்தருள்கின்ற
வீடு	மோக்ஷமும்	அடல் ஆழி அம்மானை	தீக்ஷ்ணமான சக்கரப்படையையுடைய பெருமானை
உயிர்	(இவற்றை அடைதற்கு உரிய) ஆத்மாவும்	கண்டக்கால்	கண்டால்
முதல் ஆம் முற்றும் ஆய்	ஆகிய இவை முதலான ஸகல பதார்த்தங்களும் தானிட்ட வழக்காம்படி ஸர்வநிர்வாஹகனும்	இது	இந்த நிலைமையை
		சொல்லி	அவனுக்குச்சொல்லி
		வினையோம்	பாபிகளான நாம்
		ஒன்று ஆம் அளவு	அவனோடு ஒன்று படும் வரையில்
ஆழி சீர்	ஆழ்ந்த சீரையுடைய	விடல்	விடாதே.

* * * — [உடலாழிப் பிறப்புவீடு] இப்பாட்டில் "காரணன்றன் வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்று" என்று கைங்கர்ய ப்ரஸ்தாவம் வந்ததனால், தாய் முலையை நினைத்த கன்றுபோலே திருவுள்ளமானது பதறி உடலைவிட்டுப் புறப்படத் தொடங்கிற்று; அதனைநோக்கி 'நெஞ்சே! நம் காரியம் ஒருவிதமாக நிஷ்கர்ஷமாகுமளவும் நீ என்னை விடாதே யிருக்கவேணு' மென்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறான். அன்றியே, தானும் விடுகிற ப்ராணமாதலால் நெஞ்சைத் தூது விடுகிறான் என்பாருமுளர். அப்போது, விடல் என்றது—அவனை விடவேண்டா என்றபடி.

முதலடிக்குப் பலவகையாகக் கருத்துக்கூறுவர்; "உயிர் உடலாழிப் பிறப்பு வீடு முதலா முற்றுமாய்" என்று அந்வயித்து, உயிர்களுடைய உடலாழிப் பிறப்பு வீடு முதலான முற்றும் ஆவதற்காக என்று கொள்க. உடலாழிப் பிறப்பாவது— உடலிலே வட்டவடிவமான பிறப்பு; பிறப்பு வட்டவடிவமா யிருப்பதாவதென்? என்னில்; வட்டவடிவமாக ஒன்று கீறினால் அதில் முதலும் முடிவும் கண்டுபிடிக்க வொண்ணாதே யிருக்குமன்றே; அதுபோலே பிறவிக்கு முதலும் முடிவுமில்லாமை கூறினவாறு. அப்படிப்பட்ட பிறவிக்கு வீடு உண்டாவதற்காக — ஸம்ஸாரம் தொலைவதற்காக என்றபடி. வீடுமுதலா முற்றுமாய் — மோக்ஷம் முதலான எல்லாப் புருஷார்த்தங்களையும் பெறுதற்காக என்க. ஸ்ருஷ்டிக்கு முக்கியமான ப்ரயோஜனம் மோக்ஷமாதலால் முதலெனச் சுட்டினபடி. ஆழிப்பிறப்பு என்றவிடத்தில் ஆழியென்று கடலைச் சொல்லிற்றாய், கடல்போலே எல்லைகாண முடியாத பிறப்பு எனவுமாம்.

உயிர் என்பதை உள்ளவிடத்திலேயே வைத்து அந்வயித்தலுமுண்டு;— உடலாழிப்பிறப்பு - ஜன்மங்கள்தோறு முண்டான வீடு — சரீரத்தினுள்ளே சேருகிற, உயிர்முதலா — ஆத்மா முதலாக, முற்றும் ஆய் — எல்லாக்காரியங்களையு முண்டாக்குகைக்காக என்று கொள்க. ஆய் - எச்சத் திரிபு. பிறவியைப்

பொருள்கொண்டது "வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம்" என்ற உபநிஷத்தின் சாயையாலே என்பர்.

கடலாழி நீர்தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும் = ஆழ்ந்த நீரையுடைய கடலை மூலப்பொருள் உண்டாக்கி மேல் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றுக்காக அங்கே கண்வளர்ந்தருளாநின்ற. கடல் ஆழியம்மானை = 1. "கழல்மேல் வினை சடியான் - எப்போதுங் கைகழலாநேமியான்" என்கிறபடியே ஆச்ரித விரோதிகளைத் தொலைப்பதற்காகத் திருவாழியுங் கையுமாகவே கண்வளர்ந்தருளுகிறான் போலும். கண்டக்கால் = அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைக் காண்பது அரிது; பாக்யவசத்தாலே காணப்பெற்றால். இதுசொல்லி = "நாடாத மலர்நாடி நாடோறும் நாரணன்தன், வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்று" என்று கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன விஷயத்தைச் சொல்லி என்றபடி. அன்றியே, இப்பாட்டின் முதலடியிற் சொன்ன விஷயத்தை என்னவுமாம். 'இவ்வாத்மா ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விட்டு நீங்கி வீடுபெறுவதற்கன்றோ தேவரீருடைய க்ருஷி' என்பதாகச் சொல்லி.

ஆழிமடநெஞ்சே! வினைபோம் ஒன்றுமளவும் விடல் = சுழன்று வருகிற பேதை நெஞ்சே!, நாம் பிறந்ததற்குப் பயன் அவரைக்கிட்டி அடிமைசெய்கையாயிருக்க, அதுசெய்யாதே இங்ஙனம் பிரிந்து பரிதபிக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணிக்கிடக்கிற நாம் அவரோடே சேருகிறவரையில் அவரை நீ விடவேண்டா — அவரை விடாதே அநுவர்த்தித்து என்னைச் சேர்க்கப்பாராய் என்றபடி. விடல் — எதிர்மறை வினைமுற்று. என்னை விடாதே என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; ஆகையாலே உயிர்தரித்திருக்கப் பாரிக்கிறபடி ... (௰)

அளவியன்றவேழுலகத்தவர் பெருமான்கண்ணனை *
வளவயல்சூழ்வண்குருகூர்ச் சடகோபன்வாய்ந்துரைத்த *
அளவியன்றவந்தாதி ஆயிரத்துள்ளிப்பத்தின் *
வளவுரையால்பெறலாகும் வானோங்குபெருவளமே. * (கக)

அளவு இயன்ற	எல்லையைக்கடந்த	அளவு இயன்ற	கட்டளைப்பட்ட [லக்ஷண ஸம்பந்நமான]
ஏழ் உலகத்தவர் பெருமான்	ஏழுலகங்களிலுமுள்ள சேதநர்களுக்கும் தலைவனான	அந்தாதி	அந்தாதித்தொடையான
கண்ணனை	எம்பெருமானைக்குறித்து,	ஆயிரத்துள்	ஆயிரத்துக்குள்ளே
வளம் வயல் சூழ்	வளப்பமுள்ள கழனிகள் சூழ்ந்த	இ பத்தின்	இந்தப் பதிகத்தினுடைய
வண் குருகூர்	அழகிய திருநகரிக்குத் தலைவராகிய	வளம் உரையால்	வளமாகிய சொல்லளவிலே
சடகோபன்	ஆழ்வார்	வான் ஓங்கு பெரு வளம்	பரமபதத்தில் சிறந்த செல்வமாகிய கைங்கரிய ஸம்பத்து
வாய்ந்து உரைத்த	அன்புபூண்டு அருளிச்செய்த	பெறல் ஆகும்	அடையலாகும்.

1. பெரிய திருவந்தாதி—87.

* * * — [அளவியன்ற.] இத் திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டும் பாசுரம் இது. இத் திருவாய்மொழியில் சொல் மாத்திரத்தைக் கற்றாலும் திருநாட்டைப் பெறுதற்குப் போதும் என்கிறார்.

எல்லையைக் கடந்திருக்கின்ற ஏழுவகைப்பட்ட உலகங்களிலுமுள்ள சேதந வர்க்கத்திற்கு ஸ்வாமியாய் அடியவர்க்கு எளியனான கண்ணபிரானைக் குறித்து * நல்லார்நவில் குருகூர் நகரான் மாறன் சடகோபன் விண்ணப்பஞ்செய்ததும் கட்டளைப்பட்டதுமான இவ்வந்தாதி ஆயிரத்துள்ளும் இப்பத்துப் பாசுரங்களி லுள்ள இனிய சொற்களைச் சொன்னமாத்திரத்திலும் திருநாட்டில் உத்துங்க மான கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யம் பெறப்பட்டதாகு மென்றாராயிற்று.

கீழ்ப் பத்துப் பாசுரங்களிலும் ஆழ்வார் தாமான தன்மையை விறந்து வாசாமகோசரமாகக் கதறி நின்றபடியைக்கண்ட பரமபுருஷன் 'இவ்வளவான நிலைமையிலும் நாம் மறைந்துகிடந்தோமாகில் இனி ஆழ்வாரை இந்நிலவுலகத் தவர் இழக்கவேநேரும்' என்று திருவுள்ளம்பற்றிப் பதறி யெழுந்தருளி ஸேவை ஸாதிக்க, மகிழ்ச்சியோடே தலைக்கட்டப்படுகின்றதென்பது சொல்நயத்தில் விளங்கும். ஆழ்வார் தம்மொருவர்க்கு வந்து முகங்காட்டினவளவையே கொண்டு 'எழுலகத்தவர் பெருமான்' என்றார். எம்பெருமான் இப்போது முகங் காட்டாதொழியில் 'எம்பெருமான் லோகநாதனல்லன்' என்று சொல்லி முடிக்க வேண்டியதாகும்போலும். கண்ணனை என்றதும் ஸாபிப்ராயம்: இங்கே நம் பிள்ளை யீடு:—"இவ்வளவிலே வந்து முகங்காட்டிற்றிலனென்கிற குற்றந்தீர வந்து முகங்காட்டுகையாலே ஆச்ரித ஸுலபனானான். * பத்துடையடியவரில் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே அநுபவிக்கப் பாரித்து, அது கிடையாமையாலே தூது விட்டாராகையாலே இங்கு முகங்காட்டினான் க்ருஷ்ணனென்னவுமாம். இத் தால், அவனுடைய மேன்மையும் ஸௌலப்யமும் நிலைநின்றது இவர்க்கு முகங் காட்டின பின்பாயிற்றென்றபடி."

ஸம்ஸாரத்திலே சுருங்கியிருத்தலாகிற நிலைகுலைந்து பரமபதத்திலேபோய் ஸ்வஸ்வரூபத்தைப்பெற்று விரிதலாகிற பேறு இப்பதிகத்திற்கு உரைக்கப்பட்ட தாயிற்று. .... (கக)

நான்காம் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியில் இத் திருவாய்மொழிக்கான பாசுரம்.

அஞ்சிறைய புட்கள்தமை ஆழியானுக்கு * நீர்
என்செயலைச் சொல்லுமெனவிரந்து * — விஞ்ச
கலங்கியதும் மாறனிங்கே நாயகனைத் தேடி *
மலங்கியதும் பத்தி வளம்.

பதவுரை.

மாறன்	நம்மாழ்வார்,	இரந்து	வேண்டிக்கொண்டு
அம் சிறைய புட்கள் தமை	அழகிய சிறகுகளையுடைய (நாரை முதலிய) பறவைகளை நோக்கி,	விஞ்ச	மிகவும்
நீர்	'நீங்கள்	கலங்கியதும்	கலக்குற்றதும்,
ஆழியானுக்கு	சக்ரப்ரிகாதன் பக்கலிலே சென்று	இங்கே	இந்நிலத்திலே
என் செயலை	என் படியை	நாயகனை	நாயகனான எம்பெருமானை
சொல்லும்	தெரிவியுங்கள்'	தேடி	தேடி
என	என்று	மலங்கியதும்	நிலைதளும்பியதும்
		பத்தி வளம்	பக்தியின் பெருமையாலாம்,

* * * — இப் பாசுரத்தினால், * அஞ்சிறையமடநாராய் என்னும் இத்திருவாய்மொழியின் ப்ரமேயத்தையும், இத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் பெண்ணிலைமை யெய்தித் தூதுவிட்டமைக்கு உரிய உபபத்தியையும் சேர்த்து அருளிச்செய்தாராயிற்று.

ஆழ்வார், அழகிய சிறகுகளையுடைய சில பறவைகளை நோக்கி, நீங்கள் * கடலாழி நீர்தோற்றி யதனுள்ளே கண்வளருமடலாழியம்மானைக் கண்டக்கால் இங்ஙனே கிடந்து துடிக்கிற துடிப்பைத் தெரிவிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்துத் தமது வருத்தங்களை மிகவும் வெளியிட்டார்; பரமபுருஷனாகிற அந்த நாயகனைத் தேடி நோவுபட்டார் என்பது இத் திருவாய்மொழியின் ப்ரமேயம். பத்திவளம் என்றது - ஆண்மைமாறிப் பெண்மை விளைந்து இப்படிப்பட்ட பாசுரம் வெளிவருதற்கான காரணங் கூறியபடி. ஜ்ஞாநதசையென்றும் ப்ரேமதசையென்றும் இரண்டு அவஸ்தைகளுண்டு; அவற்றில் ஞான தசையில் பக்தியானது வரம்புபட்டிருக்கும்; ப்ரேம தசையில் அது வரம்புகடந்திருக்கும். கீழே சென்ற * உயர்வறவுயர்நலம் * வீடுமின்முற்றவும் * பத்துடையடியவர் * என்ற மூன்று திருவாய்மொழிகளும் ஞான தசையில் நிகழ்ந்தனவாதலால் அவற்றிலே ஆழ்வாருடைய பக்தி அளவுபட்டிருந்தது. இத் திருவாய்மொழி அங்ஙனன்றியே ப்ரேம தசையில் நிகழ்ந்ததாதலால் பக்தி அளவுகடந்ததாகி

ச்ருங்காரவாணியில் பரிணமித்துத் தலைவிபேச்சாலே வெளிவந்தது — என்கிற இவ்வளவு கருத்தை உள்ளடக்கி, மலங்கியதும் பத்திவளம் என்றருளிச்செய்தார்.

பக்தி என்னும் வடசொல் பத்தியெனத் திரிந்தது. வளமாவது செழிப்பு; முதிர்ச்சியைச் சொன்னபடி. பக்தியின் பரிபாக தசை இது என்றவாறு.

அஞ்சிறைய புட்கள்தமை = உச்சேர்க்கதிக்கு ஸாதனங்களான ஜ்ஞானமும் அனுட்டானமும் நிரம்பிய ஆசாரியர்களை என்பது உள்ளுறை பொருள். ஆழியானுக்கு = ஆழி யென்று கடலுக்கும் சக்கரத்துக்கும் பெயராதலால், கடலிலே பள்ளிகொண்டவனுக்கு என்றும், சக்கரத்தண்ணலுக்கு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். "கடலாழிநீர்தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும்" என்ற விசேஷணத்தை நோக்கி முந்திய பொருள்; "அடலாழியம்மானை" என்ற விசேஷ்யத்தை நோக்கிப் பிந்தியபொருள்,

சொல்லும் = முன்னிலையேவற் பன்மை வினைமுற்று. ... . (௪)

த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

ஶ்லோ || தத்³ருஷ்டிஸ்ரிதாநாமபி மஹித ஹந்தி விஷ்ணு:
ஶ்ராவ்யோ த⁴மாநு ஸஹிஸம்ஶ்லிஷ்யவிஸ்லிஷ்டதாபாத் |
ஸவ்யாபாராய ஸஹதா ஸவ்யாபாராய த்ருப்தை:
பாணௌ ரோ: ஸ்வதோஷவார தாஸஹ நாது தேஷு ||

கீழ்த் திருவாய்மொழியில் "புயற்கருநிறத்தனன் பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போது, அயர்ப்பிலனலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவனமர்ந்தே" என்று உலகளந்த திருவடிகளைத் தழுவி வணங்கப்பாரித்த ஆழ்வார் அப்பேறு கிடைக்கப் பெறாமையினாலே வருந்தி எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்தவொரு பிராட்டியின் நிலைமையை எய்தினவராகி அப்பெருமான் பக்கலிலே தூதுவிட்டு "என்பக்கலில் பிழைகள் நிரம்பியிருக்கின்றமையை மாத்திரமே பார்த்துக் கைவிட நினைத்திருக்குமவர் ஆச்ரிதாபராதங்களை ஸஹிப்பதாகிற பொறுமைக்குணம் தம்மிடத்துக் குறைபற்றிருக்கும்படியை மறக்கலாமோவென்று சொல்லுங்கோள்" என்றறிவித்து, தம் பிழையையே நினைத்து அருளாதிருக்குந்தன்மை எம்பெருமானைவிட்டு நீங்குமாறு செய்துகொண்டார் இந்த நான்காந் திருவாய்மொழியில் என்றாயிற்று.

இத் திருவாய்மொழிக்கு 'அபராதஸஹத்வம்' என்கிற குணத்தைப் பிரகாசப்படுத்துகையில் நோக்கு என்னுமிடத்தை மூன்றாவது பாதம் விளக்கும்.

ஸஹநாதாஸ் = ஒழித்தார் என்றபடி. .... (*

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து

ஐந்தாந் திருவாய்மொழி — வளவேழுலகு.

அவதாரிகை.

ஆழ்வார் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு குணத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு வருகின்றாரன்றோ. முதல் திருவாய்மொழியில் பரத்வத்தைப் பேசினார். இரண்டாந் திருவாய்மொழியில் பஜநீயத்வத்தை யருளிச்செய்தார். மூன்றாந் திருவாய்மொழியில் ஸௌலப்யத்தை வெளியிட்டார். நான்காந் திருவாய்மொழியில் அபராதஸஹத்வத்தை ஆவிஷ்கரித்தார். இத் திருவாய்மொழியில் சீலகுணத்தை விளக்கியருளுகிறார்.

எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களெல்லாவற்றிலுமன்றும் சீல குணமென்பது மிகச் சிறக்கும். பரத்பரனான தான் நம்போல்வாருடைய அற்பத்தனத்தைச் சிறிதும் கணிசியாது தன்னைத் தாழவிட்டுக்கொண்டு நம்மோடு புரையறக் கலந்து பழகுந்தன்மையே சீலமெனப்படும். இது ஸௌசீல்யமென்றும் வழங்கப்பெறும். "மஹதோ மந்தைஸ்ஸஹ நீரந்த்ரேண ஸம்ஶ்லேஷ: ஸௌசீல்யம்" என வடமொழியாளர் இக் குணத்திற்கு லக்ஷணங் கூறுவர். மஹானாயிருப்பவன் மந்தர்களோடு நெருங்கிப் பழகுவதே சீலம் என்றவாறு.

குணம் என்னும் சொல் பொதுப்பெயராகி ஸகல குணங்களையுஞ் சொல்லக் கடவதேயாயினும் ஸௌசீல்ய மென்னும் குண விசேஷத்திற்கு இது சிறப்புப் பெயராகவும் வழங்குவதுண்டு; ஸ்ரீராமாயணத்தில் வால்மீகி மஹர்ஷி நாரதமா முனிவரை நோக்கிச் சில கேள்விகள் கேட்பதாகக் கூறுமிடத்து [முதல் ஸர்க்கத்தில்] "கோந்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந் கஶ்ச வீர்யவாந்? = கோ ந்வஸ்மின் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாங் கச் ச வீர்யவான்?" என்னும் ச்லோகத்திலுள்ள குணவாந் என்பது ஸௌசீல்ய குணத்தைப்பற்றின தென்றே ஆசார்யர்கள் வியாக்யானஞ் செய்தருளினர். ஆளவந்தாரும் தமது ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் "வஶீ வதாந்யோ குணவாந் ருஜு: ஶுசிர் ம்ருதுர் தயாலுர் மதுரஸ் ஸ்திரஸ் ஸம: । க்ருதீ க்ருதஜ்ஞஸ் த்வமஸி ஸ்வபாவத: ஸமஸ்த கல்யாணகுணாம்ருதோததி: = வசீ வதான்யோ குணவான் ருஜுச் சுசிர் ம்ருதுர் தயாலுர் மதுரஸ் ஸ்திரஸ் ஸம: - க்ருதீ க்ருதஜ்ஞஸ் த்வமஸி ஸ்வபாவதஸ் ஸமஸ்த கல்யாணகுணாம்ருதோததி:" என்னும் ச்லோகத்தில் குணவாந் என்ற பதத்தினாலேயே எம்பெருமானுடைய சீலகுணத்தை யருளிச்

செய்தாரென்பதும் கூறிக்கொள்ளத்தக்கது, இதனுள்ளும் சீலகுணமே மிகச் சிறந்ததென்பது பெறப்படும்.

அவதாரங்களில், குஹப்பெருமாள், வானரமுதலிகள், விபீஷணாழ்வான் போல்வார் திறத்திலே விளங்கக் காட்டப்பட்ட குணமாமிது. 1. "ஏழை ஏதலன் கீழ்மகனென்னாதிரங்கி மற்றவற்கின்னருள் சுரந்து, மாழைமான் மடநோக்கியுன்தோழி உம்பியெம்பியென்றொழிந்திலை, உகந்து தோழன் நீயெனக்கிங் கொழியென்ற சொற்கள்வந்தடியேன் மனத்திருந்திட" என்பது முதலான பாசுரங்களில் இந்த சீலகுணத்தையே வாய்வெருவி வைத்து கரைந்துருகுவர்கள்.

எம்பெருமானது ஒப்புயர்வற்ற பெருமையையும் தமது மிக்க நைச்யத்தையும் அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் "அம்மானாழிப்பிரானவன் எவ்விடத்தான் யானார்!" என்னுமாபோலே, இப்படிப்பட்ட பரம புருஷனை நாயினும் கடைகெட்ட நாம் தீண்டிக் கெடுத்தல் தகுமோவென்று சிந்தித்து அவன்றன்னோடு சேர இருப்பது நெகிழப்புக, எம்பெருமான் தனது சீலகுணத்தைக் காட்டி ஆழ்வாரைத் தன்னோடு சேர்த்துக்கொள்ளுகின்றானென்பது இத் திருவாய்மொழியின் ப்ரமேயம்.

கீழ்த் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் வாசாமகோசரமான வருத்தத்தைக் காட்டி மிக்க ஆர்த்தராய்த்தோன்றிருந்தவர், பேரொளிபொலிய வந்து அணுக வந்த எம்பெருமானைக் கண்டவாறே பதறிக் கலவிசெய்ய ப்ராப்தமாயிருக்க, நைச்யாநுஸந்தானத்தாலே நெகிழ நினைப்பதற்கு அடி என்? எனின்; அளவு கடந்த ஆசைபேராலே அவனைத் தழுவி முழுசிப்பரிமாற அபேக்ஷித்தாரென்பது உண்மையே. அவனும் தன்னுடைய பெருமையெல்லாம் பொலியவந்து நின்றவாறே அப்பெருமையிற் கண்வைத்து ஆச்சரியப்பட்ட ஆழ்வார் உடனே தமது சிறுமையையும் நினைக்கப்பெற்று 'ஐயோ! நாமெங்கே, அவனெங்கே; * பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பு முடையோமான நாம் * அமலன் விமலன் நிமலன் நின்மலனென்னும்படியான அவனோடே கலந்தால் அப் பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கு ஒரு அவத்யம் விளையுமே!' என்று திருவுள்ளத்திலே தோன்றி இருக்கப்புக்கார் என்ற இதற்கு நாம் என்ன காரணம் கூற வல்லோம். எம்பெருமானுடைய பெருமைபடுத்துகிறபாடு இது என்னலா மத்தனை.

ஆளவந்தாரும் ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் * விராஜமாநோஜ்ஜ்வல பீதவாஸஸம் * என்ற முப்பத்திரண்டாம் ச்லோகம் முதலாக * அசிந்த்ய திவ்யாத்புத * இத்யாதியான நாற்பத்தைந்தாம் ச்லோகமளவும் எம்பெருமானை அத்புதமாக வருணித்து, அதற்குமேல் * [illegible] = பவந்தமேவாநுசரந் நிரந்தரம் ப்ரசாந்தநிச்சேஷமநோரதாந்தர:, கதாஹமைகாந்திக நித்ய கிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி

1. பெரிய திருமொழி 5-8-1.

லாதஜீவித:. என்ற ச்லோகத்தினால் - 'இப்படி வருணிக்கப்பட்டபடி ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளால் பரிபூர்ணனாய் நித்யவிபூதியிலே குறையின்றி யெழுந்தருளியிருப்பவனான வுன்னை நித்யாநுபவம்பண்ணி உன் திருவுள்ளத்திலிருந்த வருத்தத்தைத் தீர்த்து மகிழ்விப்பது என்றைக்கோ? இடைவிடாமல் உன்னையே சூழ்ந்துகொண்டும் நீ தவிர மற்ற விஷயங்களில் நசைகளை அடியோடு ஒழித்துவிட்டும் சாச்வதமான கைங்கரியத்தைச் செய்துகொண்டும் என்றைக்கு நான் உன்னை உகப்பிக்கப்போகிறேனோ?' என்று தம்முடைய பாரிப்பை அளவின்றிக் காட்டிவிட்டும், அதற்கடுத்ததான [illegible] ... காமயே காமவ்ருத்த: = திகசுசிமவிநீதம் நிர்த்தயம் மாமலஜ்ஜம் பரமபுருஷ! யோஹம் யோகிவர்யாக்ரகண்யை:, விதிசிவஸநகாத்யை: த்யாதுமத்யந்ததூரம் தவ பரிஜநபாவம் காமயே காமவ்ருத்த:. * என்ற ச்லோகத்தினால் "அவன் எங்கே! அதமனான நான் எங்கே!; தேவர்களுக்கே அர்ஹமான புரோடாசத்தை நாய் விரும்புவதுபோலன்றோ மஹான்களுக்கே அர்ஹமான அவனுடைய கைங்கரியத்தை நாயினேன் விரும்புவது; மதிகெட்டுப்போய் இப்படியும் விரும்புவேனோ? ஸம்ஸார நாற்றமே அறியாத நித்யஸூரிகள் ஆசைப்படவேண்டுமேதான நித்ய கைங்கர்யத்தை நித்ய ஸம்ஸாரியான நான் ஆசைப்படுவதானது ராஜபோக்யமான அன்னத்திலே விஷத்தைக் கலப்பதுபோலாகுமன்றோ? ஹா ஹா!; என்ன ஸாஹஸமான காரியஞ்செய்யத் துணிந்தேன்!—என்று தம்மைத் தாமே வெறுத்துக்கொண்டார். இத்தகையதான ஆளவந்தாருடைய அநுஸந்தானம் இத் திருவாய்மொழியி லாழ்வாருடைய அநுஸந்தானத்தை அடியொற்றினபடியா மென்றுணர்க.

கூரத்தாழ்வானும் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் இப்படியே மூன்று பகவதநுபவத்தில் தமக்குண்டான பெருநசையைப் பல ச்லோகங்களாலே வெளியிட்டருளி, உடனே * அம்ஹஸ: ப்ரஸஹ்ய விநிக்ருஹ்ய [illegible] = அம்ஹஸ: ப்ரஸஹ்ய விநிக்ருஹ்ய * இத்யாதி ச்லோகத்தாலே தம்முடைய அயோக்யதையை நோக்கி அகலப் பார்த்தார்.

அவரது திருக்குமாரரான பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் இவ்வண்ணமே "[illegible] | [illegible] = கர்ப்பஜந்மஜராம்ருதிக்லேசகர்மசதோர்மிபி:, ச்லேஷ தேவ க்ருதம் த்வயாம் ச்ரியோர்ஹமகா மயே. * என்றருளிச்செய்தார்.

ஆக இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளெல்லாவற்றாலும் — 'பகவத்கைங்கரியத்தை ஆசைப்படவும் வேணும், உடனே அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து அகலவும் வேணும்' என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தமே வெளியிடப்பட்டதாகும். எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு குணமும் சேதநர்களிடத்துள்ள தோஷங்களினுலேயே

விளக்குமுறைத்தக்கது. நாமும் எம்பெருமானைப்போலவே குணசாலிகளாக இருக்கிட்டோமென்னில் அவனது ஒரு திருக்குணமும் விளங்குதற்கு நேரமேயில்லையாகும். நாம் துக்கிகளா யிருந்தால்தான் அவனுடைய தயாகுணம் ஒளி பெறும்; நாம் தோஷபூயிஷ்டர்களா யிருந்தால்தான் அவனுடைய க்ஷமா வாத்ஸல்யாதிகள் ஒளிபெறும். இந்த ரீதியிலே அவனுடைய சீலகுணம் ஒளி பெறுதற்கு நம்முடைய நைச்யம் இன்றியமையாததாம். அப்படிப்பட்ட நைச்யத்தின் அநுஸந்தான முகத்தினால் இத் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானது சீலகுணத்தை அநுபவிப்பதும் வெளியிடுவதுமாய்ச் செல்லுகின்றது. .... (*)

வளவேழுலகின்முதலாய வானோரிறையையருவினையேன் *
களவேழ்வெண்ணெய்தொடுவுண்ட கள்வாவென்பன்பின்னையும் *
தளவேழ்முறுவல்பின்னைக்காய் வல்லானாயர்தலைவனாய் *
இளவேறேழுந்தழுவிய எந்தாயென்பன்நினைந்துநைந்தே. * (க)

வளம்	வளப்பம்பொருந்திய
ஏழ் உலகின் முதல் ஆய	ஏழுலகத்திற்கும் முதலாகிய
வானோர் இறையை	நித்யஸூரி நாதனான எம்பெருமானை,
அரு வினையேன்	போக்கவொண்ணாத பாபத்தை யுடையேனாகிய நான்
நினைந்து நைந்து	மனத்தினால் தியானித்து உடம்பும் கட்டுக்குலைந்து
களவு ஏழ் வெண்ணெய் தொடு உண்ட கள்வா என்பன்	'களவுத்தொழில் விளங்கும்படி வெண்ணெயை ஒளித்துண்ட கள்வனே!' என்று சொல்லியழைக்கின்றேன்;
பின்னையும்	அதற்குமேலும்
தளவு ஏழ் முறுவல்	முல்லை யரும்புபோலத் தோன்றுகிற புன்னகையை யுடைய
பின்னைக்கு ஆய்	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக
வல் ஆனாயர் தலைவன் ஆய்	சிறந்த இடையர் தலைவனாய் வந்து
இள	இளமைதங்கிய
ஏறு ஏழும்	எருதுகளேழையும்
தழுவிய	அணைத்துமுடித்த
எந்தாய்	என் ஸ்வாமியே !
என்பன்	என்றும் சொல்லுவேன்.

• • • — [வளவேழுலகின்.] • அயர்வறுமமரர்களென்றிருக்கும் நித்யஸூரிகளாலே அநுபவிக்கத்தக்கவனான எம்பெருமானை அந்தோ! நான் மனமொழி மெய்களினால் தூஷித்துவிட்டேனே யென்கிறார். இவர்தாம் தூஷித்தமை என்னென்னில்; சில சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லி இவற்றைச்செய்த எம்பெருமானே! என்று அழைப்பதெல்லாம் வாயினால் தூஷித்தபடியாம்; அவனையும் அவனது சேஷ்டிதங்களையும் சிந்தித்ததானது நெஞ்சினால் தூஷித்தபடியாம். இங்ஙனம் நெஞ்சினால் நினைத்ததனாலும் வாய்விட்டுச் சொன்னதனாலும் உடல் சிதிலமாகப் பெற்றமை சரீரத்தினால் தூஷித்தபடியாம்.

எம்பெருமானையே சிந்தியுங்கோளென்றும், அவனையே வாயார வாழ்த்துங்கோளென்றும், அவனையே சரீரத்தாலும் அணைக்கப்பாருங்கோளென்றும் மேலும் மேலும் பன்முறையும் பிறர்க்கு உபதேசிக்கின்ற இவ்வாழ்வார் இப்போது இங்ஙனம் அருளிச்செய்வது ஸர்வாத்மா தம்முடைய நைச்யத்தை வெளி

யிட்டுக்கொள்ளுகிற ஒரு முறைமையாகும். இந்த கட்டளை அடியொற்றித் திருவரங்கத்தமுதனாரும் இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் "போற்றருஞ் சீலத்தி ராமாநுச! நின்புகழ்தெரிந்து சாற்றுவனேல் அது தாழ்வு, அதுதீரில் உன் சீர்தனக்கு ஓர் ஏற்றம்" என்றருளிச்செய்திருப்பதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

"வளவேழுலகின் முதலாயவானோரிறை" என்பதனால் சாமானியரால் எடுத்துரைக்கத்தகாத பெருமையுடைமை எம்பெருமானுக்கு நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. அருவினையேன் என்றதனால் பகவத்விஷயத்தில் சிறிதும் வாய்வைக்கத் தகுதியின்மையாகிற தமது தாழ்வு தெரிவிக்கப்பட்டது.

வளம் என்பது எழுலகிலாவது, எழுலகின் முதல்வனாகிய எம்பெருமானிடத்திலாவது வானோரிடத்திலாவது விசேஷணமாக அந்வயிக்கலாம். "வளவேழுலகின் முதலாய" என்பதனால் லீலாவிபூதி நாயகத்வமும் "வானோரிறை" என்பதனால் நித்யவிபூதி நாயகத்வமும் சொல்லிற்றாகி உபயவிபூதிநாதனென்று பெருமையின் எல்லை சொல்லிற்றாயிற்று.

அருவினையேன் = சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஞானத்தையிட்டும் ஆனந்தத்தையிட்டும் நிரூபிப்பர்கள்; ஆழ்வார் அங்ஙனன்றியே பாபத்தையிட்டே ஸ்வாத்மஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிறார் காண்மின். பாபமே வடிவெடுத்தவன் நான் என்கிறார். மிகவும் தர்மசீலனாயிருப்பானொருவன் அறிவுகலங்கி வீட்டிலே நெருப்பையிட்டுப் பிறகு ஸத்வம் தலையெடுத்தவாறே 'அந்தோ! பாவியேன்! அக்ருத்யம் செய்துவிட்டேனே!' என்று அநுதபிக்குமாபோலே, ஆழ்வாரும் எம்பெருமானை விரும்பினதற்கு அநுதபிக்கிறபடி என்னே! பாரீர்.

நீசனாகக்கொண்ட நாம் எம்பெருமானைச் செய்தது என்? என்ன; அதனை மூன்றடிகளால் அருளிச்செய்கிறார். வெண்ணெய் திருடின கள்வனே! என்றும், நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எருதுகளேழையும் வலியடக்கினவனே! என்றும் நாம் சொல்லிவிட்டோமாம்; இதற்கே அநுதபிக்கின்றாராயிற்று. மேற்குறித்த இரண்டு வார்த்தைகளும் வஸ்துஸ்திதியைச் சொல்வனவே யாகிலும் எம்பெருமானுக்கு ஸங்கோசஹேதுவான விளிகளே யாகிலும், அந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லி எம்பெருமானை யழைப்பதற்கு உண்மையான பரிவுடையாரன்றோ அர்ஹதையுள்ளவர்கள்; யசோதைப்பிராட்டி, நப்பின்னைப்பிராட்டி போல்வார் உள்கனிந்து உருகிச் சொல்லவேண்டிய வார்த்தைகளை அநுவாதஞ் செய்யவும் எனக்குத் தகுதியில்லையே!; அந்தோ! பாவியேன் சொல்லிவிட்டேனே! என்று அநுதபிக்கின்ற முகத்தாலே தம்முடைய பரம நைச்யத்தை அநுஸந்தித்தாராயிற்று.

தொடுவுண்ட கள்வா! = களவினால் உண்ட கள்வனே! என்றபடி. † "மாயை தொடு பட்டிமை வஞ்சனையாகும்" என்றது காண்க. திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணபிரான் அடிக்கடி வெண்ணெய் களவாடி அமுதுசெய்ததை பிரஸித்தம்.

† பிங்கலந்தை - பண்பிற் செயலின் பகுதிவகை, 135.

கள்வா! என்பன் என்றவிடத்து, நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில் பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் "பண்டேயுன் தொண்டாம் பழவுயிரை யென்ன தென்று, கொண்டேனைக் கள்வனென்று கூறாதே - மண்டலத்தோர், புள்வாய் பிளந்தபுயலே! உனைக்கச்சிக் கள்வாவென்றோதுவதென்கண்டு?" என்றுரைத்த பாசுரமும் அதன் உருக்கமான பொருளும் உணரத்தக்கது. (இதன் கருத்து.) ஒருவர்க்கு உரிய பொருளைத் தன்னதாகக் கொள்வது கள்ள மெனப்படும். ஆகவே அநாதியாக உனக்கே உரியதாய்க்கிடந்த ஆத்மாவை நான் என்னுடைய தென்று கொண்டிருக்கிறேனாதலால் என்னைக் கள்வனென்று சொல்லத்தகும். உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் யாவும் நின்னுடையனவே யாதலால் வெண்ணெய் கொள்ளுதல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யினும் உன்னைக் கள்வனென்று கூறுதல் தகாது; இவ்வாறிருக்க, இத்தன்மையை ஆய்ந்தறியாமலே என்னை யானே திருடிக்கொண்ட பெருந் திருடனாகிய என்னைக் கள்வனென்னாமல் ஸர்வஸ்வாமியான உன்னைக் கள்வனென்பது என்ன பேதைமை! என்று சமத்காரந்தோன்றக் கூறியவாறு.

பின்னைக்காய் இளவேறேழுந்தழுவிய வரலாறு:— கும்பனென்னும் இடையர் தலைவனது மகளாயும் நீளாதேவியின் அம்சமாகப் பிறந்ததனால் நீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுமான நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ் செய்துகொள்ளுதற்காக அவள் தந்தை கன்யாசுல்கமாகக் குறித்தபடி யாவருக்கும் அடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற எழு எருதுகளையும் கண்ணபிரான் எழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ் செய்து கொண்டன னென்பதாம்.

வல்லாயர்தலைவனாய் = 'வல்' என்கிற அடைமொழி பசுக்களுக்கு மாகலாம், ஆயர்க்குமாகலாம், ஆயர் தலைவனுக்குமாகலாம். ஆயர் தலைவனுக்கு விசேஷணமாவதிலே ஸ்வாரஸ்யமுண்டு:—இடையர்களில் கொழுத்த இடையனென்றபடி: இடைச்சாதியன் என்பதை மற்ற இடையர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகக் காட்டிக்கொள்பவன் என்றவாறு. இங்கே நம்பிள்ளையீடு:— "உடம்பிருக்கத் தலைகுளித்தும் தலையிருக்க வுடம்பு குளித்துமிறே திரிவது; (இடையர்) கார்த்திகை புதியதுக்குக் குளித்தார்களாகில் இவன் அதுவுஞ் செய்யாதே இடைத்தனத்திலே யூன்றி நிற்கும்படியைச் சொல்லுதல், இப்படி வீறுடை யல்லது பெண் கொடார்களிறே இடையர்."

என்பன், நினைந்து, நைந்து என்ற மூன்றினாலும், எம்பெருமானை மூன்று கரணங்களினாலும் தாம் கெடுத்தமையைக் கூறினாரவர்; என்பன் — எருதேழடர்த்த செயலுக்குத் தோற்று நப்பின்னைப் பிராட்டி சொல்லும் பாசுரத்தைச் சொன்னேன்; இது வாயாலே கெடுத்தமை. நினைந்து — ஒரு வார்த்தை சொல்லும்போது முற்றுற நெஞ்சினால் நினைத்தே சொல்லவேண்டுதலால் நினைத்தலுஞ் செய்தேன்; இது மனத்தினால் கெடுத்தமை. நைந்து = அர்த்தச் சொல்லைச் சொல்லும்போது மெய்யன்புடையார்க்குப்போல உடலம் நீராயலைந்து கரைந்துருகுந் தன்மையை அபிநயித்தேன்; இது மெய்யினால் கெடுத்தமை. ... . (க)

நினைந்துநைந்துள்கரைந்துருகி இமையோர்பலரும்முனிவரும் *
புனைந்தகண்ணிநீர்சாந்தம் புகையோடேந்திவணங்கினால் *
நினைந்தவெல்லாப்பொருள்கட்கும் வித்தாய்முதலில்சிதையாமே *
மனஞ்செய்ஞானத்துன்பெருமை மாசூணாதோ? மாயோனே! * (௨)

மாயோனே!	ஆச்சரியனான எம்பெருமானே!	சாந்தம்	சாந்துப்படியையும்
இமையோர்	(பிரமன் முதலிய) தேவர்களும்	புகையோடு	தூபத்தையும்
முனிவரும்	(ஸநகன் முதலிய) ரிஷிகளுமான	ஏந்தி	கையிலேந்திக்கொண்டு வந்து
பலரும்	பலபேர்களும்	வணங்கினால்	தொழுதால்,
நினைந்து	(உனது குணங்களைச்) சிந்தித்து	நினைந்த எல்லாம் பொருள்கட்கும்	நினைக்கப்பட்ட ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும்
நைந்து	(அதனாலே) சரீரமும் கட்டுக்குலைந்து	வித்து ஆய்	மூலமாகி
உள் கரைந்து	மனம் கரைந்து	முதலில் சிதையாமே	ஸ்வரூபவிகாரம் பிறவாதபடி
உருகி	நெகிழ்ந்து	மனம் செய் ஞானத்து	மனத்தினால் செய்யப்பட்ட ஸங்கல்பரூபமான ஞானத்தையுடைய
புனைந்த கண்ணி	தொடுக்கப்பட்ட மாலைகளையும்	உன்	உன்னுடைய
நீர்	திருமஞ்சனத்தீர்த்தத்தையும்	பெருமை	பெருமையானது
		மாசு உணாதோ	அழுக்கடையாதோ?

* * * — [நினைந்து நைந்து.] கீழ்ப்பாட்டைக் காட்டிலும் இப்பாட்டு பரம விலக்ஷணமானது. கீழ்த் திருவாய்மொழிகளில் தாம் சொன்ன சொற்களுக்கு அநுதாபம் காட்டினார் கீழ்ப்பாசுரத்தினால்; கீழ்ப்பாசுரத்திற் கூறியதற்கும் அநுதாபம் காட்டுகின்றார் இப்பாட்டில். எம்பெருமானைக் கெடுத்துவிட்டேனென்று சொல்வதற்கும் நான் அதிகாரி யல்லேனே; என் அதிகாரத்திற்குட்படாத வார்த்தையை நான் சொல்லிவிட்டேனே யென்று தடுமாறுகின்றார். அதாவது என்ன? எனின்; 'பகவத்விஷயத்தில் அதிகரிப்பதற்கு நான் அர்ஹனல்லேன்' என்பதுதானே கீழ்ப்பாட்டில் தெரிவிக்கப்பட்டது. இங்ஙனஞ் சொல்லவேண்டுமானால் "ப்ராப்தஸ்யைவ ஹி ப்ரதிஷேத:" என்கிற நியாயத்தினாலே பகவத்விஷயத்தில் அதிகரிக்க ப்ரஸக்தி தமக்குண்டென்பது ஒருவாறு விளங்கிவிடுகின்றது. அப்படி ஆரோபிதப்ரஸக்தமான அதிகாரமும் தமக்கு அனர்ஹம் போலும்; நான் வாய் மூடிக்கொண்டிருக்கவேணுமேயன்றி வாய்திறந்து 'அநர்ஹன்' என்று சொல்லுவதோடு 'அர்ஹன்' என்று சொல்லுவதோடு ஒரு வாசியில்லையென்று திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். வேதத்தை அதிகரிக்கத்தகாத யோனியிலே பிறந்தவொருவன் "எனக்கு வேதம் தெரியாது" என்று உள்ளதையே சொல்வதுங்கூட அவத்யமாம்; ஏன்? வேதம் தெரிந்துகொள்வதற்குத் தனக்கு ப்ரஸக்தியுண்டுபோலவும் ஆனால் அதைத் தான் தெரிந்துகொள்ள முயலவில்லைபோலவும் அந்த வார்த்தையினால் தொனிக்கக்கூடுமாதலால்.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலே ஸ்ரீரங்கநாதனைத் துதிப்பதாகத் தொடங்கி பகவத் குணங்களின் எல்லையின்மையையும் தமது ஜ்ஞான சக்திகளின் புன்மையையும் நோக்கி * [illegible] * என்று அவனைத் துதிக்க என்னாலாகாது என்று சொன்னார்; உடனே இங்ஙனஞ் சொல்வதற்கும் தமக்கு அதிகாரமில்லையென்பதை * [illegible] * என்ற அடுத்த ச்லோகத்தினால் அருளிச்செய்தார்; அதுவும் இங்கு உணரத்தக்கது.

கீழ்ப்பாசுரத்திற் கூறிய விஷயத்திற்கும் அநுரூபமாக இப்பாசுரம் அமைந்திருக்கின்றதென்னும் விஷயம் இப்பாட்டில் எந்த ஸ்ரீஸூக்தியினால் தெரிகின்றது? என்னில்; இப்பாசுரத்தின் தாற்பரியத்திலிருந்து தொனிக்கின்ற தாற்பரியம் இது. அதனை விவரிக்கின்றேன்;— விலக்ஷணர்களான பிரமன் முதலிய தேவர்கள் நியமங்களோடு உன்னை ஆச்ரயித்தாலுங்கூட, அப்படிப்பட்ட அவர்களின் ஆச்ரயணமும் உனது சிறந்த மேன்மைக்குக் குறைவாகுமன்றோ என்பது இப்பாட்டில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்படுகிற அர்த்தம். கீழ்ப்பாட்டில் தாம் பண்ணின கைங்கர்யாநுஸந்தானத்தைப் பண்ணுவதற்கு அந்த இமையோர் தாம் அதிகாரிகள் என்பது இதன் தாற்பரியமாக முடிந்தது. அப்படி உயர்ந்தோர் பண்ணவேண்டிய கைங்கர்யாநுஸந்தானத்தைப் பண்ணுவதற்கும் நான் அதிகாரியல்லேன் என்பது அதன் பரமதாற்பரியமாகுமென்றுணர்க.

ஆழ்வார் இங்ஙனம் அருளிச்செய்வதிலிருந்து பல சங்கைகள் உதிக்கும்; எங்ஙனேயென்னில்; பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலான தேவர்களுங்கூட எம்பெருமானைத் தொழுவதற்கு யோக்யதையுடையாரல்லர் என்று இங்குச் சொல்லுகின்ற ஆழ்வார் தாமே பலவிடங்களில், அத்தேவர்களின் தொழுகையை எம்பெருமானுக்குச் சிறப்பாக அருளிச்செய்கிறாரே; அன்றியும், 'அத்தேவர்கள் தாம் எம்பெருமானைத் தொழுவதற்கு உரியார்' என்றும் அருளிச்செய்கிறாரே; அன்றியும். ஒருபடியாலும் எம்பெருமானைத் தொழுவதற்கு யோக்யதையற்றவராக இப்போது தம்மைச் சொல்லிக்கொண்டவிவர் மேலே பலவிடங்களில் அவனையே தொழுவதுமாய் அவனையே தொழக் காதலிப்பதுமாய்ப் பாசுரங்களருளிச்செய்கிறாரே; இவையெல்லாம் ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டிருக்கவில்லையா? எவ்வண்ணம் பொருந்தும்? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இவை பரஸ்பர விருத்தங்களான விஷயங்களல்ல; எம்பெருமானது ஒப்புயர்வற்ற மேன்மையை விளக்கும்போது பேசுகிற பாசுரங்களும், அவனது சீலகுணத்தில் கால் தாழ்ந்து உருகி உள்குழைந்து பேசுகிற பாசுரங்களும் ஒன்றோடொன்று முரண்படுமவையல்ல; "எனதாவி தந்தொழிந்தேன்" என்று மூன்றாம் ஆத்ம ஸமர்ப்

பணம் பண்ணுவதும், உடனே "எனதாவியார் யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே" என்று அந்த ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தையும் மறுப்பதும், மறுபடியும் "தான் கனியெனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்பத் தந்த பேருதவிக் கைம்மாறாத், தோள்களை யாரத்தழுவி யென்னுயிரை அறவிலைசெய்தனன் சோதீ!" என்பதும் ஆகிய இவையெல்லாம் தனித்தனி ஸாந்த்ரார்த்தங்கள் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும் நியாயமே இங்கும் கொள்ளத்தக்கதாம்.

நினைந்து நைந்து உள்கரைந்து உருகி = இச் செயல்கள் எம்பெருமானை வணங்குகின்ற இமையோர்களுடையவை. அவர்கள் எம்பெருமானை வணங்குதற்கு உடலாகச் சூட்டு நன்மாலைகளையும் நீர் சுடர் தூபங்களையும் சேகரிக்கும் போது நினைப்பதும் நைவதும் உள்கரைவதும் உருகுவதுமாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. 'இவ்வுபகரணங்களை ஏந்திக்கொண்டு நாம் பகவத் ஸந்நிதியிலே சென்றால் பகவான் நம்மைக் குளிரக் கடாக்ஷிப்பனன்றோ?' என்று நினைப்பர்களாம்; பிறகு அந்தக் கடாக்ஷதாரைகளை மாநஸாநுபவமாக அநுபவித்து அவயவங்களில் சில விகாரம் பெறுவர்களாம்; அதன்பிறகு நெஞ்சம் கட்டுக்குலைந்து மங்குவர்களாம். இப்படியெல்லாம் ஆகிறவர்கள் ஆரென்னில்;

இமையோர் பலரும் முனிவரும் = பிரமன் முதலிய தேவர்களும் ஸநக ஸநந்தநாதி மஹர்ஷிகளுமாம். அத் தேவர்கள் தாம் தங்களையே பரதெய்வமாக அபிமானித்துக்கொண்டு அஹங்காரிகளாயிருப்பதாகச் சொல்லும் புடைகளும் பலவுண்டாதலால் அவற்றோடு விரோதம் சங்கிக்க வொண்ணாதபடி நம்பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார் — "இவர்கள் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதரான போது பண்ணும் துர்மாநம் கனத்திருக்குமாபோலே யாயிற்று ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது பகவத்குணாநுபவம் பண்ணி சிதிலராம்படியும்" என்று.

தேவர்கள் முக்குணங்களும் கலசப்பெற்றவர்களாதலால் ரஜஸ்தமோகுணங்கள் மிக்கிருக்கும்போது அஹங்காரம் பாராட்டுவர்கள்; ஸத்வகுணம் தலையெடுத்தபோது 'ஆழ்வார்களும் இவர்கட்குக் கீழ்ப்படிதான்' என்னும்படியாகவே அகாதமாக அவகாஹிப்பர்கள் என்றவாறு. ஆகவே, அவர்கள் ஸத்வகுணம் தலையெடுத்திருக்கப்பெற்ற நிலைமை இங்குச் சொல்லப்படுகின்றதெனக் கொள்க. இவ்வணம் ஸத்வகுணமடியான ப்ரேமமுடையவர்களாதலால் ஆதரத்தோடு தொடுத்த மாலைகளையும் அர்க்ய பாத்ய ஆசமநீய தீர்த்தங்களையும் சாத்துப்படி தூபதீபங்களையும் ஏந்திக்கொண்டுவந்து வணங்குகின்றனராம்.

"வணங்கினால் உன் பெருமை மாசூணாதோ" என்று அந்வயம். இப்படிப்பட்ட ஸாமாக்ரியர்கள் வணங்கும்படியாயோ உன் பெருமை யிருப்பது? ஏறக்குறைய உன்னோடொத்திருப்பார் வணங்குவதன்றோ உனக்குத் தகுதி. 'சிங்கத்தைச் சில எறும்புகள் வணங்கின' என்றால் அது எப்படி பரிஹாஸமாகுமோ அப்படியே இவர்கள் உன்னை வணங்கினார்களென்பதும் பரிஹாஸமாய்த் தலைக்கட்டுமதன்றோ என்கை. இதனை மெய்ப்பித்தற்பொருட்டு எம்பெருமானுடைய அஸாதாரணமான வொரு பெருமையை ஒன்றரையடிகளால் அருளிச்செய்கி

ருர் — நினைந்தவென்று தொடங்கி. புருஷார்த்தோபயோகியான கரணகளேபரங்களை ஸம்ஹார ஸமயத்திலே விழுந்து இறகொடிந்த பறவைபோலே கிடக்குமிருப்பிலே எம்பெருமானது திருவுள்ளத்தில் ஐயோ! என்று ஓர் இரக்கநினைவு உண்டாகுமன்றோ; அப்படிப்பட்ட நினைவுக்கு இலக்கான எல்லாப்பொருள்கட்கும் என்றபடி.

வித்தாய் முதலில் சிதையாமே — உலகத்தில் ஒவ்வொரு காரியப்பொருளுக்கும் உபாதானகாரணம், ஸஹகாரிகாரணம், நிமித்தகாரணம் என மூன்று காரணங்கள் இன்றியமையாதவை. அப்படியே ஜகத்துக்கும் மூன்று காரணங்களும் வேண்டும். அம்மூவகைக் காரணங்களும் எம்பெருமானே யென்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை. இங்கு வித்து என்பதனால் உபாதான காரணத்வமே முக்கியமாய் விவக்ஷிதம். உலகத்தில் உபாதான காரணத்தின்படி எங்ஙனே யிராநின்றதென்றால், காரியப்பொருள் உண்டாய்விட்ட பின்பு அந்த உபாதான காரணப்பொருள் முதல் சிதைந்து விட்டதாகவே காணப்படுகிறது; வஸ்த்ரத்திற்குப் பஞ்சு உபாதான காரணம்; வஸ்த்ரமாகிற காரியப்பொருள் தேறிவிட்ட பின்பு பஞ்சாகிற உபாதான காரணப்பொருள் முதல் சிதையாதே காணக்கூடியதாக இல்லையன்றோ; அப்படியே ஜகத்துக்கு உபாதான காரணபூதனான பகவானும் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி தேறினபின்பு முதல் சிதைந்தானாக வேண்டுமே என்ன, அந்த லௌகிக நியாயம் இங்குக் கொள்ளத்தக்கதன்று; அத்புத சக்தியுக்தனான பகவான் முதலில் சிதையாமே வித்தாகின்றான் எனப்பட்டது.

மனஞ்செய் ஞானத்து உன்பெருமை = திருவுள்ளத்தினாலே செய்யப்பட்ட ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்தையுடையவனான உன்னுடைய பெருமை என்றபடி. ஆக, இப்படி விலக்ஷணமான பெருமை படைத்தவனுக்கும் கார்யபூதர்கள் செய்கிற வழிபாடுகள் என்ன ஏற்றம்? ஏற்றமில்லை யென்பது மாத்திரமன்று; தாழ்வுமாகும் என்றதாயிற்று. ... ... (௨)

மாயோனிகளாய்நடைகற்ற வானோர்பலரும்முனிவரும் *
நீயோனிகளைப்படையென்று நிறைநான்முகனைப்படைத்தவன் *
சேயோனெல்லாவறிவுக்கும் திசைகளெல்லாந்திருவடியால்
தாயோன் * எல்லாவெவ்வுயிர்க்குந்தாயோன் தானோருருவனே. * (௩)

மா யோனிகளாய்	பெருமையுள்ள பிறப்பையுடையவர்களாய்க்கொண்டு	நிறை நான்முகனை படைத்தவன்	(ஞான சக்திகள்) நிறைந்த சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தவன்
நடை	ஸ்ருஷ்டி முதலான வியாபாரங்களை	எல்லா அறிவுக்கும் சேயோன்	எல்லா ஞானத்துக்கும் எட்டாதவன்
கற்ற	அறிந்திருக்கிற	திசைகள் எல்லாம்	ஸகல லோகங்களையும்
வானோர்	தேவர்களும்	திரு அடியால்	திருவடியினால்
முனிவரும்	ரிஷிகளும்	தாயோன்	அளந்தவன்
பலரும்	மற்றும் பலருமாகிய	எல்லா எவ்வுயிர்க்கும்	எல்லாவகைப்பட்ட ஸகலமான பிராணிகளுக்கும்
யோனிகளை	காரணபூதர்களான பிராணிகளை	தாயோன்	தாய்போன்றவன்;
நீ படை என்று	நீ படைக்கக்கடவாயென்று		

தான்	இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான்	ஓர் உருவனே	(ஸௌசீல்யமாகிற) ஒரு படியை யுடையவனா யிருக்கின்றானே!.

ஈ ஈ ௪ — [மாயோனிகளாய்.] இம் இரண்டு பாட்டாலும் எல்லைகடந்த மைச்வி யத்தை அநுஸந்தித்து அகலப்பார்த்த ஆழ்வாரைநோக்கி எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! நீர் இவ்வளவும் நம்முடைய மேன்மையைப் பார்த்து சொல்லி நினைத்தல் தகுமோ? நம்முடைய மேன்மையை மாத்திரமேயோ நீர் பார்ப்பது? நாம் எல்லாரோடும் கலந்தும் தாழநின்றும் பொருந்தும்படியான சீலகுணத்தையும் பார்க்கவேண்டாவோ?' என்று தனது சீலகுணத்தைக் காட்டும் முகமாக உலகளந்தவரலாற்றை நினைப்பூட்ட, அதனை அநுஸந்தித்து அகலவும் மாட்டாமல் அணுகவும்மாட்டாமல் நடுவே நின்று பேசிப் போதுபோக்குகிறபடியாய்ச் செல்லுகின்றது இப்பாசுரம்.

முன்னுற மேன்மைக்குணத்தை விரிவாக அருளிச்செய்து பின்னர் சீலகுணத்தைப் பேசி, 'இப்படியும் ஒரு மஹாநுபாவனிருப்பதே!' என்று ஈடுபடுகிறாராயிற்று.

எம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்? நிறை நான்முகனைப் படைத்தவன். என்னவென்று சொல்லி நான்முகனைப் படைத்தான்? நீ யோனிகளைப் படையென்று சொல்லி நான்முகனைப் படைத்தான். எந்த யோனிகளைப் படையென்று சொன்னான்? மாயோனிகளாய் நடைகற்ற வானோர் பலரும் முனிவருமான யோனிகளைப் படையென்றான் — அதாவது, ஸப்த ரிஷிகள் நவப்ரஜாபதிகள் ஏகாதச ருத்ரர்கள் த்வாதசாதித்யர்கள் அஷ்ட வஸுக்கள் என்றிப்படிச் சொல்லப்பட்டுள்ளவர்களும் விலக்ஷண ஜன்மங்களையுடையவர்களும் தத்தமது அதிகாரங்கட்கு ஏற்ற ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றை நன்கு அறிந்திருப்பவர்களுமான சிறந்த வ்யக்திகளை நீ படையென்று நியமித்து நான்முகக் கடவுளைப் படைத்தானென்றவாறு.

எல்லாவறிவுக்கும் சேயோன் = பிரமன் முதலானோருடைய அறிவுக்கும் எட்டாதவன் என்றபடி. "தாம் தம்பெருமையறியார்" என்றும் "தனக்கும் தன் தன்மையறிவரியான்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே தனது பெருமை தன்னுணர்வுக்கே விஷயமாகாதது என்னும்போது, மற்றையோருடைய அறிவுக்கு விஷயமாகாதது என்பது சொல்லவேணுமோ? சேயோன் — தூரத்திலிருப்பவன் என்பது பொருள். இப்படி பேரறிவாளருடைய அறிவுக்கும் எட்டாதவனாயிருந்து வைத்து, தானே தன்னைக்கொண்டுவந்து காட்டத் திருவுள்ளம்பற்றுமாகில் தடையின்றிக் காட்டவல்லவன் என்பதைத் திசைகளெல்லாம் திருவடியால்தாயோன் என்றதனால் பெறுவிக்கின்றார். பூமிப்பரப்பை யடங்கலும் திருவடிகளாலே தாவியளந்துகொண்டவன். பிராட்டிமார் தொடும்போதும் பூத்தொடுமாபோலே கூசித் தொடவேண்டும்படியான மெல்லிய திருவடிகளைக்கொண்டு கல்லும் கரடுமான உலகங்களையெல்லாம் தாவி யளப்பதே! என்ற ஈடுபாடும் இதில் உள்ளுறை.

இங்ஙனே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளைக் கொண்டுவேர்ந்து வைப்பதற்குக் காரணம் கூறுவார்போல் எல்லா வெவ்வுயிர்க்குந்தாயோன் என்கிறார்.

தான் ஒருருவனே ! — எம்பெருமானுடைய எல்லையற்ற மேன்மையையும் அதற்கு எதிர்த்தட்டான நீர்மையையும் பேசி, "இப்படியும் ஒரு பகவான் இருக்கிறபடி என்னே !" என்று வியந்து தலைக்கட்டுகிறார். ஒருருவனுயிருக்கை யாவது மேன்மைபோலே நீர்மையும் அளவிறந்திருக்கையாம். ... (௩)

தானொருருவேதனிவித்தாய்த் தன்னில்மூவர்முதலாய *
வானோர்பலரும்முனிவரும் மற்றும்மற்றும்முற்றுமாய் *
தானோர்பெருநீர் தன்னுள்ளேதோற்றி அதனுள்கண்வளரும் *
வானோர்பெருமான்மாமாயன் வைகுந்தனெம்பெருமானே. * (௪)

தான்	பிரம ருத்ராதிகளொருவருமின்றி ஒருவனேயாகி நின்ற தான்	மற்றும்	மற்ற மிருகம் பறவை முதலியவும் ஸ்தாவரமுமான
ஓர் உருவே	ஒருருவமுடையனாய்க் கொண்டே	முற்றும் ஆய்	எல்லாமுமாகி
தனி	நிமித்தகாரணம் வேறு அல்லாமையால் தனியனாய்	தான்	இப்படி ஸங்கல்பத்தோடு கூடியிருக்கிற தான்
வித்து ஆய்	உபாதான காரணமாய்க் கொண்டு	தன்னுள்ளே	தனக்குள்ளே
தன்னில்	இப்படி மூவகைக் காரணமான தன் ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்திலே	ஓர்	ஒப்பற்ற
மூவர் முதலாய வானோர்	பிரமன் சிவன் இந்திரனாகிய மூவர் முதலான தேவர்களும்	பெரு நீர்	மஹத்தான அர்ணவத்தை
முனிவரும்	ரிஷிகளும்	தோற்றி	தோன்றுவித்து
பலரும்	பல சேதனர்களும்	அதனுள்	அதிலே
மற்றும்	மற்ற மானிடசாதியும்	கண்வளரும்	நித்திரைசெய்கிற
		வைகுந்தன்	பரமபதநாதன்
		வானோர் பெருமான்	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவன்
		மா மாயன்	மிகவும் ஆச்சரியமான சேஷ்டிதங்களை யுடையவன்;
		எம் பெருமான்	எனக்கு ஸ்வாமி.

• • • — [தானொருருவேதனிவித்தாய்.] ஆழ்வார் கைசிபாதனைத்தானம் பண்ணி அகல நினைத்தது கீழ்ப்பாட்டில் கிறிது தொனிபத்தொடங்கிற்று; அதைக் கண்ட சிலர் 'ஆழ்வீர் ! இனி நீர் என் செய்வதாக நினைக்கிறீர்; அணுகப் பார்க்கிறீரோ? அகலப் பார்க்கிறீரோ?' என்று கேட்க, நான் அகல நினைத்தாலும் ஸ்வாமியான அவன் விடுவதாக இல்லையே; அவன் ஒன்றுமொன்று குறையில் லாதவனுயிருக்கு வைத்தும் ஸ்ருஷ்டி முதலான க்ருஷிகளைப்பண்ணி என்னை ஒரு பொருளாகக் கொண்டபின் நான் அகல்வேனென்றாலும் தன் ஸௌசீல்ய குணத்தினால் என்னை விடமாட்டாதவனுயிராகின்றானே யென்கிறார்.

தானொருருவே தனிவித்தாய் — சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் • வாஸுதேவோ வா இதமக்ர ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா ந ச ஶங்கர: • என்று ஓதிக் கிடக்கிறவிடத்தில் 'வாஸுதேவ' என்றும் 'ஏகஏவ' என்றும் 'அத்விதீயம்'

என்றும் மூன்று வாக்யங்களிருப்பதனால் அம்மூன்றாலும் மூவகைக் காரணங்களும் எம்பெருமானே யென்கிறது என்று கொள்ளவேணும்; வேறொரு உபாதாந காரணவஸ்து இல்லாமல் தானே உபாதாந காரணபூதனாய், வேறொரு ஸஹகாரி காரணமில்லாமல் அதுவும் தானேயாய், வேறொரு நிமித்தகாரணமில்லாமல் அதுவும் தானேயா யிருப்பவன் என்பதையே அந்த உபநிஷத்வாக்யம் தெரிவிக்கும். அதுபோலவே இங்கும், வித்தாய், தனிவித்தாய், ஓர் தனிவித்தாய் என்று அம்மூவகைக் காரணமும் தானேயாயிருக்குந்தன்மை சொல்லிற்றாகிறதென்க. தான் என்பதனால் வேறோர் உபாதாநகாரண மில்லை யென்றும், ஓர் என்பதனால் வேறொரு ஸஹகாரிகாரணமில்லையென்றும், தனி என்பதனால் வேறொரு நிமித்தகாரணமில்லையென்றுஞ் சொல்லப்பட்டதென்க.

[தன்னில் மூவர் முதலாய வானோர்பலரு மித்யாதி.] தன்னோடு சேர்ந்து மூவராகநின்றவர்கள் பிரமனும் சிவனுமாவர்; அவர்கள் முதலான தேவர்களையும் ஸநகாதி மஹர்ஷிகளையும் ஸ்தாவரங்களையும் ஜங்கமங்களையும் இன்னமுஞ் சொல்லப்படாத மற்றெல்லாவற்றையு முண்டாக்குகைக்காக — என்பது இரண்டாமடிக்குப் பொருள். தன்னில் என்பதற்கு, 'தன்னோடு' என்று பொருள் கொள்ளாமல் 'தன்னுடைய ஸங்கல்பமாத்ர ஸ்வரூபத்திலே' என்றும் பொருள் கொள்வர்; இப்பொருளில், மூவர் என்றது இந்திரனையுங்கூட்டி மூவரென்றபடி. "மூவர் முதலாய வானோர் பலரும் முனிவரும் மற்றும் மற்றும் முற்றும் தன்னில் ஆய்" என்று இப்பாதத்தில் அந்வயிக்கவேணும். ஆய் என்றது ஆகைக்காக என்றபடி. பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலான தேவர்கள் முதலான எல்லாரும் தானேயாகி என்று முரைப்ப. உலகத்தில் கப்புங் கிளையுமான மரம் வித்துக்குள் ஸூக்ஷ்மமாக வுள்ளதே யென்கிற கொள்கைப்படி, கார்யாவஸ்தையில் ஸ்தூலரூபமாய்த் தெரிகிற எல்லாப்பொருள்களும் காரணாவஸ்தையில் ஸூக்ஷ்மரூபமாகவுள்ளனவே யாதலால் இங்ஙனஞ் சொல்லக்குறையில்லை. ஆக முன்னடிகளிரண்டாலும் எம்பெருமானுடைய காரணாவஸ்தை கூறப்பட்டதாயிற்று.

தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளேதோற்றி அதனுட் கண்வளரும் = இப்படி ஸ்ருஷ்டிப்பதிலே ஒருப்பட்ட தான் தனக்குக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் போரும்படியான பரப்பையுடைய ஏகார்ணவத்தைத் தன் பக்கல் நின்று முண்டாக்கி அதனுட் கண்வளர்ந் தருளுகிறபடி. இவன்றான் ஆரென்னில், [வானோர்பெருமான்] நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவன். [மாமாயன்] ஆச்சரியமான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவன். [வைகுந்தன்] திருநாட்டைத் தனக்கு நிலயமாகவுடையவன். [எம்பெருமான்] இந்தப் பதமே இப் பாட்டிற்கு மர்மமாகும்: உடைமை தப்பிப்போகத் தொடங்கினால் உடையவன் ஆறியிருப்பனோ? மக்கள் பெறுவதற்காக எத்தனையோ நோன்பு நோற்றுப் படாதபாடுகள்பட்டுப் பிள்ளைபெற்ற தாயானவள் அந்த மகன் நடக்கவல்லனான ஸமயத்திலே தேசாந்தரஞ் செல்லவென்றால் விட்டு ஆறியிருக்கமாட்டாளன்றோ; அப்படியே [illegible] தன் வாசியறியமாட்டாத எனக்கு அறிவைத் தந்தருளித் தன்னை உள்ளபடி யறிவித்தவன், தான்தந்த அறிவைக்கொண்டு நான் விலகிப்போகத் தொடங்கினால்

அவன் எப்படி ஆமியிருக்கக்கூடும்? என்கிற இவ்வளவு கருத்தை உள்ளடக்கி எம்பெருமானை என்றார். .... (௬)

மானேய்நோக்கிமடவாளை மார்வில்கொண்டாய்மாதவா *
கூனேசிதையவுண்டைவில் நிறத்தில்தெறித்தாய்! கோவிந்தா! *
வானார்சோதிமணிவண்ணா! மதுசூதா! நீயருளாய் * உன்
தேனேமலருந்திருப்பாதம் சேருமாறுவினையேனே. * (௭)

மான் எய் நோக்கி மடவாளை	மானை நிகர்த்த பார்வையை யுடையவளான பெரிய பிராட்டியை
மார்பில் கொண்டாய்	திருமார்பிலே உடையவனாய் (அது காரணமாக)
மாதவா	மாதவனென்ற திருநாமம் பெற்றவனாய்,
கூனே சிதைய	(கூனியின்) கூன் ஒன்றே சிதையும்படி [மற்ற ஒரு அவயவத்திற்கும் வாட்டமுண்டாகாதபடி]
உண்டை வில் நிறத்தில்	சுண்டுவில்லை நிமிர்க்கிற சீரிலே [சிறிதும் பிசகின்றி]
தெறித்தாய்	நிமிர்த்தவனே!
கோவிந்தா	கோவிந்தனே!
வான் ஆர் சோதி	வானுலகம் இடமடையும் படியான ஒளியை யுடைய
மணி வண்ணா	நீலமணிபோன்ற நிறமுடையவனே!
மதுசூதா	மது வென்னும் அசுரனைக் கொன்றவனே!
நீ	நீ
உன்	உன்னுடைய
தேனே மலரும் திரு பாதம்	தேனோடுகூடி மலர்கின்ற திருவடித் தாமரைகளை
வினையேன்	பாபியான நான்
சேரும் ஆறு	கிட்டும்படியாக
அருளாய்	கிருபைபண்ணவேணும்.

* * * — [மானேய்நோக்கி மடவாளை.] இப்பாட்டுக்கு இரண்டுவகையாக அவதாரிகை கூறுவர்; முதலிற் பண்ணின நைச்யாநுஸந்தானம் தவிர்ந்து எம்பெருமான் விஷயத்திலே சிறிது ஆமுமுக்யத்தைக் கீழ்ப் பாசுரத்திற்காட்டின ஆழ்வார் என்னை ஏவி அடிமைகொள்ளவேணுமென்று இப்பாட்டில் ப்ரார்த்திக்கின்றாரென்பது ஒரு அவதாரிகை. — ஆழ்வார்க்கு இப்போதுண்டான ஆமுமுக்யம் நிலைநிற்கவேணுமென்றும், இவரைத் திருவடிக்கீழே சேர்த்துக்கொள்ளவேணுமென்றும் கருதிய எம்பெருமான் முகங்காட்டாதே மறைய நிற்க, அது தரமாட்டாமல் 'அருளாய்' என்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்பது மற்றோரவதாரிகை.

மான்பேடையினுடைய நோக்குப்போன்ற நோக்கை யுடையவளான ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியைத் திருமார்பிலே கொண்டு அதனால் மாதவனென்னுந் திருநாமமுடையவனே!, கூனி கூன் நிமிர்த்த கோவிந்தனே!, பரமபதம் நிரம்பும்படியான தேஜஸ்ஸையும் நீலமணிபோன்ற நிறத்தையு முடையவனே!, மதுஸூதனே!, உன்னுடைய பரம போக்யமான திருவடிகளை பாபியேன் பெறும்படி அருள் புரியவேணு மென்கிறார்.

சேதநர்கட்குப் புருஷகாரஞ் செய்வதையே தொழிலாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார் திருமார்பிலே நித்ய ஸந்நிதானம் பண்ணியிருக்கும்போது அருளாமைக்குக் காரணமில்லை! என்பார்போன்று முதலடி யருளிச்செய்தார்.

முதலடியிலுள்ள இரண்டு விளிகளில் ஏதேனும் ஒன்று போருமே; அர்த்த பேதமின்றியே இரண்டு விளிகள் எதற்கு?—என்று சிலர் நினைக்கக்கூடும்: அந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வது:— "மாம்பழத்தோடு ஒரு ஸம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே அப்பேரைத் தரிக்குமாபோலேயிறே இவனையொழிய ஸ்ரீமானென்னும் பேரைத் தரிக்கிறவர்கள். அங்ஙனன்றிக்கே......அவன் திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே மாதவனென்னுந் திருநாமத்தையுடையவனே!" என்று.

உலகத்தில் மற்றும்பல தெய்வங்களும் 'ஸ்ரீமாந் ஸ்ரீயச:' என்று சொல்லப்படுவதுண்டு; மாம்பழத்தோடு சிறிதும் ஸம்பந்தமில்லாத ஒரு ஜந்துவுக்கு மாம்பழவுண்ணியென்று பேர் வழங்குவதுபோலவேயாகும் அது. எம்பெருமானொருவனுக்கே ஸ்ரீமானென்பது ஏற்கும் என்று விளக்குதற்கே "மானேய் நோக்கி மடவாளை மார்பிற்கொண்டாய்" என்று முற்பட யோகார்த்தவிவரணம் பண்ணிப் பின்பு மாதவா என்றது.

இரண்டாமடியிற் குறித்த வரலாறு:—பலராமனும் கண்ணபிரானும் வில்விழவுக்கென்று கம்ஸனுலழைக்கப்பட்டு மதுரைக்குச் செல்லுங்கால் ராஜவீதியில் சந்தனக் கிண்ணத்தைக் கையிலேந்திவருகிற மங்கைப்பருவமுடைய ஒரு கூனியைக்கண்டு 'நங்காய்! யாருக்கு நீ இந்தப் பூச்சுக்கொண்டுபோகிறாய்?' என்று விலாஸத்தோடு கேட்டருள, அந்தக் கூனி இவ்வாறு காதலுடையவன் போலக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது கேட்டு, அவனது திருக்கண்களாலே மனமிழுக்கப்பட்டவளாய் 'அழகனே! நான் நைகவக்கிரையென்பவளென்றும், கம்ஸனுலே சந்தனாதிப் பூச்சுக்கள் சித்தஞ்செய்யும் வேலையில் வைக்கப்பட்டவளென்றும் நீ அறியாயோ?' என்ன; கண்ணன், -'எங்கள் திருமேனிக்கு ஏற்ற வெகு சேர்த்தியான இந்தப் பூச்சை எங்கட்குக் கொடுக்கவேணும்' என்று சொன்னவுடனே, அவள் 'அப்படியே திருவுள்ளம் பற்றுங்கள்' என்று சொல்லி மிக்க அன்போடு ஸமர்ப்பிக்க, அப் பூச்சைத் திருமேனியிலணிந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இவளிடத்து மிகவும் ப்ரஸந்நனாய், நடுவிரலும் அதன் முன்விரலுங் கொண்ட நுனிக்கையினாலே அவளை மோவாய்க்கட்டையைப் பிடித்துத் தன் திருவடிகளினால் அவள் கால்களை மழுக்கி இழுத்துத் தூக்கிக் கோணல் நிமிர்த்து அவளை மகளிரிற் சிறந்த உருவினளாக்கியருளின னென்பது க்ருஷ்ணாவதாரத்திற் கதை.

ஸ்ரீராமாவதாரத்திலும் *கூனே சிதைய உண்டைவில் நிறத்தில் தெறித்த கதை ஒன்றுண்டு:— இராமன் சிறுவனாயிருந்த காலத்தில், ஒருநாள் கையில் சிறுவில்லும் மண்ணுண்டையுங்கொண்டு விளையாடி வருகையில் ஒருகால், விற்கொண்டு எய்த உண்டை கைகேயியின் வேலைக்காரியான மந்தரையென்னுங் கூனியின் முதுகில் புறத்தே தெறிக்க, அவள் தனது கூனுடைமையை இராமன் இங்ஙனம் பரிஹஸித்தனனென்று தவறாகக் கருதி மனம்வருந்தி, அவன்மேற் சினங்கொண்டு, ராஜபுத்திரனாகையாலே அப்பொழுது ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமற் சென்று, தனக்கு வாய்க்குந்தருணம் நோக்கிக் காத்துக்கொண்டிருந்து,

பின்பு தசரதன் இராமபிரானுக்கு முடிசூட்ட நிச்சயித்ததை உணர்ந்தவளவில் கோபாரம்பிக்கவளாகி, அதற்கு எப்படியாவது தான் தடைசெய்யவேண்டுமென்று நிச்சயித்து, கைகேயிக்குக் கலகஞ்செய்து அவள் மனத்தைமாற்றி, அவளைக்கொண்டு இராம பட்டாபிஷேகத்தைத் தவிர்த்து அப்பெருமானை வனம் புகுவித்தனள் — என்று சொல்லுவதொரு இதிஹாஸமுண்டு. இதனைக் கம்பரும் தமது இராமாயணத்தில் கிஷ்கிந்தா காண்டத்து அரசியற்படலத்தில் "சிறியரென்றிகழ்ந்து நோவுசெய்வன செய்யல் மற்றிந், நெறியிகழ்ந்து யானோர் தீமையிழைத்தலா லுணர்ச்சிநீண்டு, குறியதா மேனியாய கூனியாற் குவவுத் தோளாய்!, வெறியனவெய்தி நொய்தின் வெந்துயர்க்கடலின் வீழ்ந்தேன்" என்ற செய்யுளிற் குறிப்பித்துள்ளார். [இச்செய்யுள் இராமபிரான் வாலிவதமான பின்பு ஸுக்ரீவனுக்கு முடிசூட்டி அவனுக்குச் சில ஹிதோபதேசங்கள் செய்யுமடையிலே உள்ளது. 'எவர் விஷயத்திலும் வலிமை நிலைகளில் எளியவரென்பதுபற்றி அலக்ஷியஞ்செய்து வருத்தந்தருஞ் செயல்களைச்செய்யாதே; நான் இந்தச் சன்மார்க்கத்தின் வரம்பைக்கடந்து ஒரு தீங்கு செய்ததனாலே கூனியினிடம் கஷ்டங்களையடைந்து துன்பக்கடலில் விழுந்தேன்' என்பது மேற்குறித்த செய்யுளின் கருத்து.

"கூனே சிதைய" என்கிற இவ்விடத்திற்கு மேற்குறித்த ஸ்ரீராமக்ருஷ்ண வ்ருத்தாந்தங்க ளிரண்டையும் வியாக்கியானங்களில் முன்னோர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். கண்ணபிரானுடைய சரித்திரபரமாகக் கொள்ளும்போது "உண்டைவில் நிறத்தில்" என்பதை ஒரு சொல்வடிவமாகக் கொண்டு, சுண்டுவில்லை நிமிர்ப்பதுபோலே இலேசாகக் கூனி கூன் நிமிர்த்தபடியைச் சொல்லிற்றாகிறது. [நிறத்தில் என்றது - அவ்விதமாக என்றபடி.] "சுண்டுவில்லைத் தெறித்தாற்போலே அநாயாஸேந நிமிர்த்தாய்" என்பது இருபத்தினாலாயிரத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி.

இனி, ஸ்ரீராமபிரானுடைய சரித்திரபரமாகக் கொள்ளும்பக்ஷத்தில், கூனே சிதைய — (மந்தரையின்) கூன் முன்னும் பின்னும் தன்னுள்ளும்படியாக [கோவு அடையும்படியாக], உண்டைவில் — சுண்டுவில்லைக்கொண்டு, நிறத்தில் — மருமத்திலே, தெறித்தாய் — எய்தாய் என்று பொருள் காண்க. இங்ஙனே இராமபிரானுடைய சரிதையைக் கூறுவதாயின், கோவிந்தா! என்கிற விளி பொருந்தாதே; காகுத்தா! என்றன்றோ விளிக்கவேண்டும் — என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இதற்கு இருவகையாக ஸமாதானமுரைத்தனர் பூருவர்கள். கோவிந்தா! என்றது பசுக்களை மேய்ப்பவன் என்னும் பொருளில் இங்கு வந்ததன்று; வடமொழியில் பூமிக்கும் கோவென்று வாசகமுண்டாதலால், பூமிக்கு ரக்ஷகனானவனே! என்கிறது. இஃது இராமபிரானுக்கும் விளியாகலாம் என்பது முதல் ஸமாதானம்.

"அன்றிக்கே, தீம்பு சேருவது க்ருஷ்ணனுக்கே யாகையாலே
போம் பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடே என்னுமாபோலே
அவன் தலையிலே ஏறிட்டுச் சொல்லுதல்." (நம்பிள்ளையீடு.)

என்பது இரண்டாவது ஸமாதானம். அதாவது — "கூனேசிதைய வுண்டை வில் நிறத்தில் தெறித்தாய்" என்று இராமபிரானுடைய சரிதையைச் சொல்லி விட்டு, குணக்கடலாகிய இராமபிரான் இப்படிப்பட்டதொரு தீம்பு செய்ததாகச் சொல்லுவதற்குத் திருவுள்ளமில்லாமல், § "பல்லாயிரவரிவ்வூரிற் பிள்ளைகள் தீமைகள் செய்வார், எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகாது" என்கிறபடியே ஊர்ப் பட்ட தீம்புகளையெல்லாம் தனக்கே கொள்ளப்பிறந்த கண்ணபிரான்மேலே இந்தத் தீம்பையும் ஏறிட்டுவிடலாமென்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம்பற்றிப்போலும் கோவிந்தா! என்று க்ருஷ்ண ஸம்போதநம் பண்ணிற்று என்றபடி.

மேலே உதாஹரித்த நம்பிள்ளை வீட்டில் * போம்பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடே என்ற ஸ்ரீஸூக்தியில் அடங்கிய வரலாறு வருமாறு:— ஒரு கள்ளன் ஒரு பிராமணனுடைய (அன்றிறக்குத்தான் சுவர் வைக்கப்பெற்ற) புழைக்கடையிலே கன்னம்வைக்க, அது ஈரச்சுவராகையாலே இடிந்ததனால் அந்தக் கள்ளன் மாண்டுபோக, அவ்வளவில் அவனது உறவினர் வந்து பிராமணனைப் பழிதரவேணுமென நிர்ப்பந்திக்க, இரண்டு திறத்தாரும் யோயாதிபதி பக்கல் செல்ல, அவ்வரசன் அறிவிலியும் மூர்க்கனுமாகையாலே 'பிராமணா! நீ ஈரச் சுவர் வைக்கவே யன்றோ அவன் முடிந்தான், ஆகையாலே நீ பழிதரவேண்டியதே' என்ன, அவன் 'எனக்குத் தெரியாது; சுவர்வைத்த கூலியாளைக் கேட்கவேணும்' என்ன; அவனை யழைத்து அரசன் விசாரிக்க, அவனும் 'தண்ணீர் விடுகிறவன் அதிகமாக விட்டுவிட்டான்; நான் என் செய்வேன்?' என்ன; அவனை யழைத்துக் கேட்க, 'குயவன் பெரிய பானையைத் தந்தான், அதனால் நீர் அதிகமாயிற்று, நான் என் செய்வேன்?' என்று அவன்கூற, அரசன் குயவனை யழைத்துக்கேட்க, அவனும் 'என்னால் வந்ததன்று; நான் பானையைச் சிறிதாகவே செய்ய நினைத்தேன்; அது செய்துகொண்டிருக்கும்போது ஒரு தாஸி போக்கு வரத்தாயிருந்தாள்; அவளைப் பார்க்கிற பாக்கிலே பானை பருத்துவிட்டது. நானென் செய்வேன்?' என்ன; பிறகு தாஸியை அழைத்து விசாரிக்க, 'வண்ணான் என் சேலையை விரைவில் கொணர்ந்து தாராமையினாலே போகவரத் திரிந்தேன்' என்று அவள் கூற, வண்ணானை யழைத்துக் கேட்க, அவன் 'துறையில் கல்லிலே ஓர் அமணன் [திகம்பரச்சாமி] உட்கார்ந்திருந்தான்; எவ்வளவு உரப்பியும் அவன் எழுந்து செல்லவில்லை; பிறகு அவனாகவே எழுந்து சென்ற பின்பு சேலையைத் தோய்த்துத் தரவேண்டியதாயிற்று; நான் என் செய்வேன்; அந்த அமணனே தாமதத்திற்குக் காரணம்' என்று கூற, அந்த அமணனைத் தேடிப்பிடித்துக் கொண்டுவந்து 'நீயன்றோ இத்தனையுஞ் செய்தாய்; நீயே பழி தரவேணும்' என்று அரசன் கட்டளையிட, அவ்வமணன் மௌனச்சாமி யாகையாலே ஒன்றும் விடை கூறாதிருக்க, 'உண்மையில் பழி தன்னிடத்திலுள்ளதனால்தான் இவன் வாய்திறக்கிலன்; இவனே குற்றவாளன்' என்று அரசன் அவன் தலையை அரியக் கட்டளையிட்டான்—என்பது அப்பயதீக்ஷித சரித்திரத்திலுள்ள ஒரு கதை. [அமணன் குற்றஞ் செய்யாதிருக்கவும் அவன் தலையில்

§ பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-8-5.

எதிரிப்போலே கண்ணபிரான் தீம்பு செய்யாதிருந்தாலும் பிறருடைய தீம்பும் அவன் தலையில் ஏறுமென்று விரோதமாகக் காட்டினபடி.]

மதுசூதா ! — மதுவென்னும் அசுரனை யொழித்தாப்போலே, கைங்கர்யாநு ஸந்தானம் பண்ணி அகலுகையாகிற என் விரோதியைப் போக்கினாய் என்ற குறிப்பு.

வினையேன் உன் திருப்பாதம் சேருமாறு அருளாய் — கலத்திலிட்ட சோற்றை விலக்குவாரைப்போலே முதலில் நீவந்து கிட்டும்போது அகன்றொழியும்படியான பாபத்தைப் பண்ணின நான் திருவடிசேர்ந்து வாழுமாறு அருள்புரிய வேணும். ... . (௫)

வினையேன்வினைதீர்மருந்தானாய் விண்ணோர்தலைவாகேசவா ! *
மனைசேராயர்குலமுதலே மாமாயனேமாதவா ! *
சினையேய்தழையமராமரங்க ளேழுமெய்தாய்சிரீதரா *
இனையாயினையபெயரினாய் என்றுனைவனடியேனே. * (௬)

வினையேன் வினை தீர் மருந்து ஆனாய்	பாபியான என்னுடைய பாபத்தை ஒழிப்பதற்குரிய ஔஷதமாயிருப்பவனே !	சினை ஏய் தழைய மரா மரங்கள் ஏழும்	கிளைகளோடே சேர்ந்த தழைகள் பொருந்திய ஆச்சாமரங்களேழையும் (ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்)
விண்ணோர் தலைவா	நித்யஸூரிநாதனே !	எய்தாய்	(ஓர் அம்பினால்) துளைபடுத்தினவனே !
கேசவா	கேசவனே !	சிரீதரா	ஸ்ரீதரனே !
மனை சேர் ஆயர் குலம் முதலே	குடிசைகளில் பொருந்திய இடையருடைய குலத்திற்கு முதல்வனானவனே !	இனையாய்	இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையுடையவனே !
மா மாயனே	மிகுந்த ஆச்சரிய குணசேஷ்டிதங்களையுடையவனே !	இனைய பெயரினாய் என்று	இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களையுடையவனே ! என்று சொல்லி
மாதவா	மாதவனே !	அடியேன் னைவன்	நான் அழியாநின்றேன்.

* * * — [வினையேன் வினைதீர்.] இப் பாசுரமும் கீழ்ப்பாசுரத்தோடு ஒக்கும். கீழ்ப்பாட்டிலுள்ள 'நீயருளாய், உன்தேனேமலரும் திருப்பாதஞ் சேருமாறு வினையேனே' என்பதை இப்பாட்டோடும் கூட்டி யுரைத்தருளினர் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான். ஆதலால் கீழ்ப்பாட்டின் அவதாரிகையே இதற்குமாகும். கைங்கர்யாநுஸந்தானம்பண்ணி அகன்றது தவிர்ந்து அணுகி அபேக்ஷித்தபோதே எம்பெருமான் முகங்காட்டாமையாலே அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்கள் நினைவுக்குவந்து நலிய, திருவுள்ளமுடைந்து பேசுகிறார் என்னவுமாம்.

என்னிடத்துள்ள நீசத்தன்மையை நோக்கி அகன்றுபோக நினைத்த என் நினைவை ஸௌசீல்யகுண ப்ரகாசத்தாலே போக்கி என்னை அங்கீகரித்துக் கொண்டவனே ! என்ற கருத்துப்பட வினையேன் வினைதீர்மருந்தானாய் என்கிறார். கைங்கர்யம் பாவித்து அகலாதே நித்யாநுபவம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற நித்யமுக்தர்களின் நிரலிலிருந்து, என்னை சீலகுணத்தாலே அகப்படுத்திக் கொள்ள இங்கு வந்தவனே ! என்கிறார் விண்ணோர்தலைவா ! என்பதனால்.

கேசவா = இத் திருநாமத்திற்கு மூவகைப் பொருள்களுண்டு. * க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம ஈசோஹம் ஸர்வதேஹிநாம் | ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவநாமவாந் = க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம ஈசோஹம் ஸர்வதேஹிநாம், ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவ நாமவாந். * என்று ஹரிவம்சத்திலுள்ள சிருக்திபின்படியே பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் நிர்வாஹகன் என்பது ஒரு பொருள். (க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்) குதிரைவடிவுகொண்டு கம்ஸ ப்ரேரணையால் எதிர்வந்த கேசி யென்னும் அஸுரனை வதஞ்செய்தவன் என்பது மற்றொரு பொருள். சிறந்த மயிர்முடியை யுடையவன் என்பது மற்றொரு பொருள்.

மனைசேராயர்குலமுதலே! மா மாயனே = இடைக்குலத்திலே வந்து பிறந்து, அவர்கள் தங்களுடையதாக அபிமானித்த பொருளையே [வெண்ணெய் முதலியவற்றையே] தாரகமாகக்கொண்டு, அதுதன்னைத் திருடி அமுதுசெய்யவேண்டும்படியாய், அந்தக் களவையும் ஜரிப்பித்துக்கொள்ளமாட்டாதே வாயதுகையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலைமை விலக்ஷித்து இந்த இரண்டு விளிகள் இடப்பட்டன. 'மனைசேர்' என்ற அடைமொழி ஆயர்குலத்துக்குமாகலாம், ஆயர்குல முதல்வனுக்குமாகலாம்; முதற் பக்ஷத்தில், மனையோடு மனைசேர்ந்து எண்ணிறந்துள்ள ஆயர்குலத்திலே முதற் கிழங்காக வந்தவனே! என்றபடி. இரண்டாவது பக்ஷத்திலே, விண்ணோர் மனையைவிட்டு ஆயர்மனையிலே வந்து சேர்ந்தவனான ஆயர்குலமுதலே! என்றவாறு.

தினையேய்தழைய மராமரங்களேழுமெய்த வலத்து:— ஸுக்ரீவன் இராமனால் அபயப்ரதானஞ் செய்யப்பெற்ற பின்பும் மனந் தெளியாமல் வாலியின் போராற்றலைப்பற்றிப் பலவாறு சொல்லி வாலி மராமரங்களைத் துளைத்ததையும், துந்துபியின் உடலெலும்பை ஒரு யோஜனைதூரந் தூக்கியெறிந்ததையும் குறித்துப் பாராட்டிக்கூறி, இவ்வாறு போராற்றலமைந்தவனை வெல்வது கூடுமோ? என்று சொல்ல, அது கேட்ட லக்ஷ்மணன் 'உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையாயின் இப்போது என்ன செய்யவேண்டுவது?' என்ன; ஸுக்ரீவன், 'இராமபிரான் நீறு பூத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும்போது சங்கையுண்டாகின்றது; ஏழு மராமரங்களைத் துளைத்து இந்தத் துந்துபியின் எலும்பையும் இருநூறு விற்கடைதூரம் தூக்கி யெறிந்தால் எனக்கு நம்புதலுண்டாகும்' என்று சொல்ல; ஸுக்ரீவனுக்கு நம்புதலுண்டாகுமாறு அவனது வார்த்தைக்கு இசைந்து இராமபிரான் துந்துபியின் உடலெலும்புக் குவியலைத் தனது காற்கட்டை விரலினால் இலேசாய்த் தூக்கிப் பத்து யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக்கண்ட ஸுக்ரீவன் 'முன்பு உலர்ந்திருக்கையில் வாலி இதனைத் தூக்கியெறிந்தான்; இப்போது உலர்ந்துவிட்ட இதனைத் தூக்கியெறிதல் ஒரு சிறப்பன்று' என்றுகூற, பின்பு இராமபிரான் ஒரு பாணத்தை ஏழு மரங்களின்மேல் ஏவ, அது அம்மரங்களைத் துளைத்ததோடு ஏழுலகங்களையுந் துளைத்துச் சென்று மீண்டு அம்பறாத்தூணியை அடைந்தது என்பதாம்.

இங்கு, மராமரங்களுக்குச் சினையேய்ந்தழைய என்று அடைமொழி கொடுத்தது இராமபிரானுடைய வல்லமையின் கனத்தைக்காட்டும். சினைகளோடு சினைகள் நெருங்கித் தழைத்து நின்றபடி. இலக்குக் குறிக்க வொண்ணாதபடி நின்ற மராமரங்களையும் அவலீலையாகத் துளைபடுத்தின னென்க. 'நம்மை ரக்ஷிப்பனோ மாட்டானோ' என்று அடியார்க்குச் சங்கை பிறந்தால், அந்த சங்கையைப்போக்கி அரியன செய்தும் அடியாரைக் காத்தருள்பவன் என்ற மஹாகுணம் இந்தச் சரிதையினால் விளங்கும்.

சீதரா! என்றது அந்த மராமரங்களனைத்தையும் எய்து நின்றபோது உண்டான வீரஸ்ரீயின் ஸம்ச்லேஷத்தைச் சொன்னபடி.

இனையாய் = இன்னமும் இப்படிப்பட்ட பலவகையான சேஷ்டிதங்களையுடையவனே! என்றபடி. இனைய பெயரினாய் = அந்த சேஷ்டிதங்களைத் தெரிவிக்கின்ற திருநாமங்கள் இங்ஙனே மற்றும் பலவும் வாய்ந்தவனே என்றபடி. [என்று நைவன் அடியேனே.] அருளாய், இரங்காய் என்றாற்போலே சில வினைமுற்றுக்களைக் கூட்டிப்பேசவும் மாட்டாதே திருநாமங்களைச் சொன்னமாத்திரத்திலேயே நைந்துபோகின்றேனடியேன்; இப்படிப்பட்ட என்னை இன்னமும் கழியாதே கடுக உன் தேமலர்த் திருப்பாதஞ் சேருமாறு அருளாய்.

அடியேன்சிறியஞானத்தன் அறிதலார்க்குமரியானை *
கடிசேர்தண்ணந்துழாய்க் கண்ணிபுனைந்தான்தன்னைக் கண்ணனை *
செடியாராக்கையடியாரைச் சேர்தல்தீர்க்கும்திருமாலை *
அடியேன்காண்பானலற்றுவன் இதனின்மிக்கோரயர்வுண்டே?* (எ)

சிறிய ஞானத்தன்	அற்ப ஞானத்தையுடையவனாகிய	அடியாரை	அடியார்களுக்கு
அடியேன்	நான்	செடி ஆர் ஆக்கை சேர்தல் தீர்க்கும்	ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்காடு நிறைந்த சரீரஸம்பந்தத்தைத் தவிர்த்தருளும் தன்மையனுமான
ஆர்க்கும் அறிதல் அரியானை	எப்படிப்பட்ட ஞானிகளுக்கும் அறியக்கூடாதவனாய்	திருமாலை	லக்ஷ்மீநாதனை
கடி சேர் தண் அம் துழாய் கண்ணி புனைந்தான் தன்னை	பரிமளம் பொருந்திய குளிர்ந்த அழகிய திருத்துழாய் மாலையைத் தரித்தவனும்	அடியேன்	நான்
		காண்பான்	காணும்பொருட்டு
		அலற்றுவன்	கூவுகின்றேனே!,
		இதனில் மிக்கு	இதனினும் மேற்பட்டு
கண்ணனை	க்ருஷ்ணனென்ற திருநாமமுடையவனும்	ஓர் அயர்வு உண்டே	ஒரு அவிவேகமுண்டோ?

* * * — [அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்.] கீழ்ப்பாட்டில் 'நைவன்' என்ற ஆழ்வாரை நோக்கின எம்பெருமான் 'இனி நாம் இவர்க்கு முகங்காட்டாதிருந்தால் இவர் முடிந்துவிடக்கூடும்' என்றெண்ணி இவர்க்கு முகங்காட்டுவதாகத் திருவுள்ளம்பற்ற, அஃதறிந்த ஆழ்வார் பின்னையும் அவனது பெருமையையும் தமது சிறுமையையும் சிந்தித்துப் பின்வாங்குதலைத் தெரிவிக்கும் இந்தப் பாசுரம்.

னனே மிகவும் அற்பமான ஞானம் படைத்தவன்; எம்பெருமானே எப்படிப்பட்ட ஸர்வஜ்ஞர்களுடைய அறிவுக்கும் எட்டாதவன்; போக்யதையைப் பார்த்தாலோ தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையான்: அறிதவர்க்கு அரியனாயிருந்து வைத்து இடையர்க்கும் இடைச்சிகட்கும் தன்னை எளியனாக்கி வைத்தவன்; தன்னையே உபாயமாகப்பற்றி 'ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தி யே'' என்கிறபடியே சரீரஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொள்ள நினைக்கும் கைவல்ய காமுகர்களுக்கு அதனைத் தவிர்த்துக்கொடுக்கும் ஸ்ரீமான். அப்படிப்பட்ட விலக்ஷணனான அவனைக் காணவேணுமென்று நீசனேன் கடைகெட்ட ஈவேன் அலற்றுகின்றேனே; இதைக்காட்டிலும் மூடத்தனம் வேறுண்டோ? என்கிறார்.

இப்பாட்டில் ஆழ்வார் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யத் தாம் தகுதியற்றவர் என்பதை வெளியிட்டுக்கொண்டே தொடக்கத்தில் அடியேன் என்கிறாரே, இது பொருந்துமோ? என்றொரு சங்கை. இதற்கு சமாதானம்:— அடியேனென்கிற வார்த்தை மனஸ்கரித்துச் சொன்னதன்று; தமக்கு அடிமையுள்ளதாகவொரு அநாதிவாஸனையிருக்கையாலே அது சொல்லுவிக்கிற வார்த்தை; உலகத்திலும் ஆசார்ய சிஷ்யர்களுக்கும் ஒரு விவாத முண்டானால் சிஷ்யன் ஆசார்யனைக் கடிந்து சொல்லச்செய்தேயும் அவன் வாக்கில் அடியேனென்கிற சொல் பரவசமாக அடிக்கடி வருவதைப் பார்க்கலாம்; 'தேவரீர் இப்படிச்செய்தால் அடியேனுக்கு ப்ரமாதமான கோபம்வரும்' என்கிறான்; 'கோபம்வரும்' என்கிற வார்த்தைக்கும் 'அடியேன்' என்கிற வார்த்தைக்கும் எவ்வளவு தூரமுண்டு? சிறிதேனும் பொருத்தமுண்டோ? இல்லையாயிருக்கவும் சொற்பழக்கத்தினாலன்றோ அடியேன் என்று அந்த விவாத ஸமயங்களிலும் வாக்கில் வந்துவிடுகிறது; அதுபோலவே இங்கும் ஆழ்வார் அடிமைக்கு இறாய்க்கச்செய்தேயும் வாஸநா பலத்தாலே அடியேனென்று மெய்மறந்து சொல்லிவிட்டார் என்பது ஒரு ஸமாதானம். அன்றியே, இப்போது அடியேனென்றது அடிமைத் தொழில் செய்யத் தமக்கு அர்ஹதையுண்டென்று இசைந்து சொல்லுகிற வார்த்தையன்று; ஜீவாத்மாவுக்கு ஞானம் ஆனந்தம் என்கிற குணங்கள் இருப்பதுபோல சேஷத்வமென்கிற ஒரு குணமுமிருப்பதாக ஸ்வரூபத்தை ஆழ்வார் அறிந்தவராதலால் அஹம் என்று சொல்லுகிற ஸ்தானத்திலே அடியேனென்கிறாரத்தனை என்பது மற்றொரு ஸமாதானம்.

செடியாராக்கையடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்குந் திருமாலை என்கிற மூன்றாமடி மிகவும் ஆழ்ந்த கருத்தை யுட்கொண்டது; [செடியாராக்கை சேர்தல் தீர்க்கும்] பிறப்பதும் இறப்பதுமாகிற ஸம்ஸார பந்தத்திற்கு மூலமான சரீர ஸம்பந்தத்தைப்போக்கித் தருமவன் என்று பதப்பொருள். இங்ஙனே, சரீர ஸம்பந்தம் மறுபடியும் என்றைக்கு முண்டாகாதபடி பகவான் அருள்புரிவது கைவல்ய மோக்ஷத்தை விரும்புகின்றவர்களுக்கு முண்டு, பரமபதத்தை விரும்புகின்றவர்களுக்குமுண்டு. வாசி என்னவென்னில்; சரீர ஸம்பந்தத்தைப் போக்கிக் கொடுப்பதுடன் தன்னடிக்கீழ்ச் சேர்த்துக்கொள்வதாகிற சிறந்த புருஷார்த்தத்

தையும் கொடுப்பதன்று மோக்ஷார்த்திகளுக்கு. கைவல்யார்த்திகளுக்கோ வென்னில் அது கிடையாது. இவ்விடத்தில் * செடிபாரக்கை யடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கு மென்றது மேற்சொன்ன இருவகைப்பட்ட அதிகாரிகட்கும் ஒக்குமாயினும் இங்குக் கைவல்யார்த்திகளையே விவக்ஷித்துச் சொல்வதாகக் கொள்வதே ப்ரகரணத்திற்கு நன்கு பொருந்தும். ஆறாயிரப்படியில் — "இவனைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்படாதே இவன் பக்கலிலே கைவல்யாதி ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டு அகன்று போமவர்கள் என்ன பாக்யம் பண்ணினரோ? நானும் அங்ஙனேயாகப் பெற்றிலேனே! என்று நோகிறார்" என்று பிள்ளான் பணித்தது பரமபோக்யம். கைவல்ய மோக்ஷத்தையும் அதனை விரும்புகின்ற அதிகாரிகளையும் ஆழ்வார் பல விடங்களிலும் நிந்திப்பவரே யாகிலும் இங்கு ஒருவாறு புகழ்ந்து கூறுகின்றாரென்பது உட்கருத்து. எம்பெருமானைக் கிட்டி அவனுக்கு ஒரு அவத்யத்தை விளைக்கப்புகாமல் தங்களளவிலே தாங்கள் நிற்கிறார்களன்றோ அந்தக் கைவல்யார்த்திகள்; இது மிகவும் பாங்கு என்பது இங்கு ஆழ்வார் திருவுள்ளம். இங்கே பரம போக்யமான நம்பிள்ளையீடு காண்மின்:—

> "ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தி யே என்று அவனையே உபாயமாகப் பற்றி, ஜராமண்டின சரீரத்தை யறுத்துக்கொள்ளுமடியாருண்டு — கேவலர், அவர்களுக்கு அத்தைத் தவிர்த்துக்கொடுக்கும் ஸ்ரீமானே. அவர்கள் பின்னை அடியாரோவென்னில்; 'அடியாராவார் அவர்களே' என்றிருக்கிறார். † என்றியவென்னில், சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்குமவர்களிறே சேஷபூதராகிறார். என்னைப்போலே கிட்டி அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைக்கப்பாராதே ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டு கடக்கநிற்கிறவர்களிறே."

அடிமைத்தொழிலை விரும்பாதவர்களான கைவல்யார்த்திகளை இங்கு அடியாரென்னலாமோ? என்கிற சங்கைக்கும் பரிஹாரம் மேலே காட்டிய நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியிலுள்ளது காண்க. உண்மையாக அவர்கள் நாம் அடியவர் என்பது இப்போது ஆழ்வார் திருவுள்ளம். தம்மைப்போலே அவர்கள் எம்பெருமானைக் கிட்டி அவத்யத்தை விளைக்கப்புகாமையாலென்க.

மூன்றாமடியில் கைவல்யார்த்திகளைப் புகழ்ந்து கூறுதல் சொல் தொடையில் சிறிது மில்லையாயினும், சொற்செறிவில் அது நன்கு தொனிக்கும். இது பரிகராலங்கார மரியாதை.

கைவல்யார்த்திகளே சிறந்தவர்களென்று அவர்களைக் கொண்டாடவேண்டும்படியாக உமக்கு இப்போது என்ன இழிவு வந்துவிட்டதென்ன; அடியேன் காண்பானலற்றுவன் என்கிறார். எம்பெருமானை ஸேவிக்கத் தகாத நீசனுமே நான் அவனை ஸேவிக்கவேணும் ஸேவிக்கவேணுமென்று அலற்றுகின்றேனல்லவா; இது அவனுக்கு அவத்யமன்றோ? இப்படி அந்தக் கைவல்யார்த்திகள் அலற்றுகின்றார்களில்லை யன்றோ என்றபடி.

---

† என்றியவென்னில் — ஏனென்னில் என்றபடி.

இதனின்மிக்கு ஓரயர்வுண்டே? = கீழுள்ள காலங்களில் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து நித்ய ஸம்ஸாரியாய்த் தொலைந்தேனே, அந்த நிலைமையிலிருந்த அவிவேகமே நன்றுபோலும்; அப்போது நான் எம்பெருமானைக்கிட்டி அவனுக்கு சிறக்கேடு உண்டாக்கப் பார்த்திலேனே. மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற இப்போதன்றோ அவனுக்கு நான் அவத்யம் விளைப்பது; இதிற்காட்டில் அவிவேகமுண்டோ? என்கிறார். நைச்யாநுஸந்தானத்திற்கு இப் பாசுரந்தான் எல்லை நிலம். இதற்கு மேற்பட நைச்யம் அநுஸந்திக்க வழியில்லை யென்க. .... (எ)

உண்டாயுலகேழ்முன்னமே உமிழ்ந்துமாயையால்புக்கு •
உண்டாய்வெண்ணெய்சிறுமனிசர் உவலையாக்கைநிலையெய்தி •
மண்தான்சோர்ந்ததுண்டேலும் மனிசர்க்காகும்பீர் • சிறிதும்
அண்டாவண்ணம்மண்கரைய நெய்யூண்மருந்தோ! மாயோனே! • (அ)

மாயோனே	ஆச்சரிய குணசேஷ்டிதங்களையுடையவனே!
உலகு எழ்	எழுலகங்களையும்
முன்னமே உண்டாய்	முற்காலத்திலே திருவயிற்றிலே வைத்தாய்;
உமிழ்ந்து	அவற்றை வெளிப்படுத்தி
சிறு மனிசர்	அற்ப மனிதருடைய
உவலை	அருவருப்பான
யாக்கை நிலை	உடம்பினது நிலைமையை
எய்தி	அடைந்து
மாயையால் புக்கு	மாயையினால் இவ்வுலகில் வந்து சேர்ந்து
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
உண்டாய்	அமுதுசெய்தாய்;

மண் தான் சோர்ந்தது உண்டேலும்	(திருவயிற்றிலே) மண்கட்டிகள் மிச்சப்பட்டிருந்தாலும்
மனிசர்க்கு	மனிதர்கட்கு
ஆகும்	உண்டாகக்கூடியதான
பீர்	வெளுப்புநிறம்
சிறிதும்	அற்பமும்
அண்டாவண்ணம்	சேராதிருக்கும்படி
மண் கரைய	அந்த மண்கட்டிகள் கரைவதற்கு
நெய் ஊண் மருந்தோ	நெய் அமுதுசெய்தது மருந்தோ? (அல்ல.)

• • • — [உண்டாயுலகேழ்முன்னமே.] இப் பாட்டின் ஸந்நிவேசத்தை யுன்னி நோக்குமிடத்து எம்பெருமானுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் விநோதமான வொரு ஸம்வாதம் நிகழ்ந்தமை நன்கு புலப்படும்.

கீழ்ப்பாட்டில் எல்லைகடந்த நைச்யாநுஸந்தானம் பண்ணிப் பின்வாங்கின ஆழ்வாரை எம்பெருமான் நல்லதொருபாயத்தினால் தன்னோடு பொருந்தவிட்டுக் கொள்ளவேணுமென்று பார்த்து அவரோடே பேசத் தொடங்கினான்; 'வாரீர் ஆழ்வீர்! என்னுடைய செயல்களெல்லாம் உமக்கு நன்றாய்த் தெரியுமன்றோ?' என்றான். அவற்றை எம்பெருமான் வாய்கொண்டே கேட்கவேணுமென்னும் விருப்பமுடைய ஆழ்வார் 'உன்னுடைய செயல் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது' என்றார்.

எம்பெருமான்:— இப்படி நீர் சொல்வது மெய்தானோ? இப்படியும் பொய் சொல்லலாமா? இப்போது கேட்கிறேன் சொல்லும்; நான் ஒரு காலத்திலே உலகங்களெல்லாவற்றையு மெடுத்து வயிற்றினுள்ளே அடக்கிவைத்துப் பிறகு

வெளிப்படுத்தினேனென்பதும் திருவாய்ப்பாடியிலேபுக்கு வெண்ணெய் விழுங்கினேனென்பதும் உமது காதில் விழுந்ததில்லையா? உண்மையாகச் சொல்லும்.

ஆழ்வார்:— ஆம்; கேட்டிருப்பதுண்டு; "கவிர்ந்த நிச்சடையானும் நான்முகக் கடவுளும், தனிச்சோதி விளையவர்தலைவருமாதலை, யாவகையுலகமும் யாவரு மகப்பட, நில நீர் தீ கால் சுடரிருவிசும்பும், மலர் சுடர் பிறவுஞ் சிறிதுடன் மயங்க, ஒரு பொருள் புறப்பாடின்றி முழுவதுமகப்படக் கரந்து, ஓராலிலைச் சேர்ந்த எம்பெருமாமாயனேயல்லது, ஒரு மா தெய்வம் மற்றுடையமோ யாமே" என்றும், "மத்துறுகடை வெண்ணெய்களவினில் உரவிடையாப்புண்டு" என்றும் அடியேனே சொல்லியிருக்கிறேனே.

எம்பெருமான் :— ஆழ்வீர்! இவ்விரண்டு காரியமும் நான் எதற்காகச் செய்தேன்? தெரியுமா? உலகங்களை உண்டுமிழ்ந்தது வெண்ணெயுண்டது எதற்காக? ஆராய்ந்து சொல்லும் பார்ப்போம்.

ஆழ்வார் :— உன்னுடைய காரியங்களுக்கெல்லாம் காரண மறிவாரார்? ஏதோ உன் திருவுள்ளத்தில் தோன்றின காரியங்களையெல்லாம் நீ செய்து கொண்டிருக்கிறாய்; எனக்கொன்றும் காரணந் தெரியாது.

எம்பெருமான்:— உமக்குத் தெரியாதாகில் நான் சொல்லக் கேட்கலாமன்றோ? சொல்லுகிறேன், கேளும். பிரளயங் கொள்ளாதபடி உலகங்களை வயிற்றிலடக்கி ரக்ஷித்தேன்; பிரளயம் நீங்கினவாறே அவ்வுலகங்களை வெளிப்படுத்தினேன்; உள்ளடக்கியிருந்த வுலகங்களில், வெளிப்படாமல் உள்ளேயே மிச்சமாய் நின்றுவிட்டது ஏதேனு மிருந்தாலு மிருக்கக்கூடும்; அந்த மண்ணும் கரைந்து வெளிவந்துவிடட்டுமென்றே திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயும் நெய்யு முண்டேன் காணும்.

ஆழ்வார் :— இது யாரை மயக்குகிற வார்த்தை? உலகமுண்டுமிழ்ந்தது எப்போதோ போயிற்று; வெண்ணெயுண்டது மற்றெப்போதோ ஆயிற்று? அதற்கு மிதற்கும் என்ன ஸம்பந்தம்?' 'திண்ணைக்குத் தேள்கொட்டத் தீர்த்த பிடாவுக்கு நெறிகட்டிற்று' என்னுமாபோலே நல்ல கார்ய காரண பாவஞ்சொல்லுகிறாய் பிரானே!.

எம்பெருமான்:— 'நான் வெண்ணெயுண்டதற்கு என்ன காரணமிருக்கும், நீர் சொல்லும்' என்றால் எனக்குத் தெரியாதென்கிறீர்; உள்ள காரணத்தை நானே சொன்னாலும் இது அஸம்பாவிதமென்கிறீர். நான் சொல்லுகிற காரணம் தவறாக இருந்தால் நீர்தாம் ஆலோசித்து ஒரு காரணம் சொல்லும்.

ஆழ்வார்:— ஆச்ரிதர்களின் ஸம்பந்தம்பெற்ற வஸ்துவே உனக்குத் தாரகமாதலால் வெண்ணெயுண்டாயத்தனை; இதுதான் காரணம்; வேறு காரணம் பரிஹாஸ்யம்.

எம்பெருமான்:— ஆழ்வீர்! ஆச்ரிதர்களின் வஸ்துவே நமக்குத் தாரகமென்பதை நீர் நன்கு அறிந்திருக்கிறீரன்றோ? உம்முடைய உடலும் எனக்கு

அந்த வெண்ணெய்போன்றதே ஊணும்; இதுவே எனக்குத் தாரகமானதும்; ஆனபின்பு நீர் உம்மைக்கொண்டு அகல்கிராமல், திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயூண் விலக்கினார்புக்க லோகம் புகுவீராத்தவீர்; இனி நம்மை அணுகப் பாரும்.

இங்ஙனம் எம்பெருமான் சோதிவாய் திறந்து சொல்லிவிட்ட பின்பு, மேலே ஒன்றும் வாய்திறக்க வழியில்லாத ஆழ்வார் எம்பெருமானது கருத்தைத் தாம் அறிந்தமை தோற்றவும் மேலே காட்டின ஸௌலப்யம் வெளிப்படவும் பாங்காக இப் பாசுரம் அருளிச்செய்கிற அழகு பாரீர். இவ்வளவு ஆழ்ந்த கருத்தை அழகாகக் கண்டுபிடித்து வியாக்யானங்கள் அமைத்தருளின பூருவாசாரியர்களின் மதிக்கு மண் விண்ணெல்லாங்கூடியும் விலைபோருமோ?

உண்டாயுலகேழ்முன்னமே = முடிவில் மஹா ப்ரளயப் பெருங்கடல் வெள்ளத்தில் உலகங்களெல்லாம் அழியப்புக, திருமால் அவற்றையெல்லாம் தனது விசித்திர சக்தி விசேஷத்தாலே சிறிய திருவயிற்றிலே விசாலமாக இருத்தி ஆதிசேஷாம்சமான சிறியதோர் ஆலந்தளிரிலே யோகநித்திரை புரிவதாகவும், அவ்வுலகங்களைப் பிரளயம் நீங்கினபின் வெளிப்படுத்துவதாகவும் நூற்கொள்கை. இங்கு 'முன்னமே' என்றதனால் வெண்ணெ யுண்டதற்கு எம்பெருமான் இயம்பின காரணம் அஸம்பாவிதமென்று ஆழ்வார் மறுத்தமை காட்டப்பட்டது. 'நெய்யூண் மருந்தோ?' என்றதனால், 'வெண்ணெய் நெய் முதலானவற்றை யுண்டது மண் கரைவதற்கு மருந்தாக' என்று எம்பெருமான் கூறினனென்பது விளங்கும்.

வெண்ணெய் திருடி அமுதுசெய்ய விரும்பி அதற்காக இக்ஷ்வாகு வம்சத்திலே க்ஷத்ரிய குமாரனாய்ப் பிறந்தால் அது கிட்டாதேயென்று க்ஷுத்ரரான மனிசருடைய ஹேயமான சரீரத்தின் நிலையை அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தானத்துக்கு உண்டாக்கிக் கொண்டுவந்தாய் என்பது இரண்டாமடியின் கருத்து.

மண்தான் சோர்ந்ததுண்டேலும் = பிரளயத்தில் உள்ளடக்கிவைத்த உலகங்களைப் பிறகு வெளிப்படுத்தியபோது உள்ளே சில மண்கள் நின்றிருக்கலாம்; ஆனால் அந்த மண் கரைவதற்காக நெய்யும் வெண்ணெயு முண்டேனென்று நீ சொல்லுவது பொருந்தாது என்கிறார்.

“மனிசர்க்கு ஆகும் பீர் சிறிது மண்டாவண்ணம்” என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறுவர். இந்த வாக்கியத்தை 'மண் கரைய' என்பதனோடு அந்வயித்துப் பொருள் கொள்வது ஒரு பக்ஷம்; 'நெய்யூண்' என்பதனோடு அந்வயித்துப் பொருள்கொள்வது மற்றொரு பக்ஷம். முந்தின பக்ஷத்தில், பீர் என்று நிறவேறுபாட்டுக்குப் பெயர். (வைவர்ண்ய மெனப்படும்.) வயிற்றினுள்ளே மண் தங்கினால் மனிசர்கட்கு நிறவேறுபாடு உண்டாவது இயல்புதானே; இப்படிப்பட்ட நிறவேறுபாடு உண்டாகாமல் மண் கரைவதற்காக என்றபடி.

மற்றொருடகத்தில், சிறிதும் என்பதற்கும் பீர் என்பதற்கும் அர்த்தம் ஒன்றே; மனிசர்க்கு ஆரும்படியாக மிகச் சிறிதளவுகூட செய் மிச்சப்படாதபடி அமுது செய்வதோ மருந்து? என்றவாறு.

'மருந்தோ' என்ற ஒகாரம் - அன்று என்ற பொருளைத்தரும். மாயோனே! என்றது - ஆச்ரிதரின் ஸம்பந்தம்பெற்ற பொருளாலன்றி வேறொன்றால் தரிப்புறாதபடியான வ்யாமோஹத்தாலே வெண்ணெயுங்கெப்பு முண்டாய் என்ற குறிப்பு. அப்படிப்பட்ட வ்யாமோஹத்தினால் தான் உடம்பையும் விரும்பினேனென்று எம்பெருமானுரைத்தது உள்ளுறை. .... (௮)

மாயோம்தீயஅலவலைப் பெருமாவஞ்சப்பேய்வீய *
தூயகுழவியாய்விடப்பாலமுதா அமுதுசெய்திட்ட
மாயன் * வானோர்தனித்தலைவன் மலராள்மைந்தன் எவ்வுயிர்க்கும்
தாயோன் * தம்மானென்னம்மான் அம்மாமூர்த்தியைச்சார்ந்தே. * (௯)

தீய	கொடிய வினையையுடையவளாய்	வானோர் தனி தலைவன்	நித்ய ஸூரிகளுக்கு அத்விதீயநாதனும்
அலவலை	பகவானுக்கப்ரிதகங்களையுடையவளாய்	மலராள் மைந்தன்	திருமகள் கொழுநனும்
பெரு மா வஞ்சம்	மிகப் பெரிய வஞ்சனையான	எவ் உயிர்க்கும் தாயோன்	எல்லாவுயிர்களுக்கும் தாய் போன்றவனும்
பேய்	பூதனையானவள்	தம்மான்	தனக்குத்தானே ஸ்வாமியும்
வீய	முடியும்படி	என் அம்மான்	எனக்கு ஸ்வாமியும்
தூய குழவி ஆய்	பசுங்குழந்தையாகி		
விடம் பால் அமுது ஆ	(அந்தப் பூதனையின்) விஷங்கலந்த பால் அமிருதமாம்படி	அ மா மூர்த்தியை	அப்படிப்பட்ட மேலான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடையனுமான பெருமானை
அமுது செய்திட்ட	அமுதுசெய்த	சார்ந்து	கிட்டி
மாயன்	ஆச்சரியஸ்வபாவனும்	மாயோம்	இருவரும் மாயாது வாழக்கடவோம்.

* * * — [மாயோம் தீயவலவலை.] இப்பாட்டில் எம்பெருமான் வெண்ணெயின் ப்ரஸ்தாவமெடுத்து ஆழ்வார் வசையை மூடிவித்தானே; அதற்குமேல் ஆழ்வார் — 'எம்பெருமானே! திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் உனக்குப் பரமபோக்யமென்பது மெய்யே; ஒப்பற்ற ப்ரீதியுடைய யசோதைப்பிராட்டி முதலானோருடைய வெண்ணெயாகையாலே அஃது உனக்கு அமுதமாயிருக்கும்; பாபியான என்னுடைய ஸம்பந்தம் உனக்கு விஷமாயிருக்குமே' என்றார்; அது கேட்ட எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! அப்படி விஷமானாலும் நமக்குக் குறையில்லைகாணும்; பூதனையின் கதை உமக்குத் தெரியாமையில்லையே; அவளுடைய விஷமும் நமக்கு அமுதமாயிற்றன்றோ; அதுபோலவே உம்மால் விஷமென்று நினைக்கப்படுவதும் எனக்கு அமுதமேயாகத் தடையில்லை' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆழ்வாரது திருமேனியை மேல்விழுந்து கைக்கொள்ள, இனி அகல்வேனல்லேனென்று பொருந்துகிறாரிதில். "விடப்பாலமுதா அமுது செய்திட்ட மாயன்" என்று இப்பாட்டிலுள்ள சொற்போக்குக்கு இந்த அவதாரிகை இணங்குமே.

பாட்டின் தலையிலுள்ள மாயோம் என்பது வினைமுற்று; "அம்மாமூர்த்தியைச்சார்ந்துமாயோம்" என்று அந்வயம். பிரிகை யென்றும் மாய்கை யென்னும் பர்யாயம். இனிமேல் ஒருகாலும் பிரிந்து தொலைக்கடவோமல்லோம் என்கிறார். 'மாயேன்' என்று ஒருமையாகச் சொல்லாமல் பன்மையாகச் சொன்னதனால் எம்பெருமானையுங் கூடிக்கொண்டு சொல்லுகிறாரென்பது பெறப்படும். சேதநனைவிட்டுப் பிரிவது எம்பெருமானுக்கு மாய்வு; எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிவது சேதநனுக்கு மாய்வு; இருவரும் கூடியே யிருக்கிட்டால் ஒருவர்க்கும் மாய்வில்லை யாதலால் 'அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு' என்றதாயிற்று.

'பேயலவலைப் பெருமாவஞ்சம்' என்னுமளவும் பேய்ச்சிக்கு விசேஷணம்.— * ஒருத்தி மகனாய்ப்பிறந்து ஓரிரவி லொருத்திமகனா யொளித்து வளர்கின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ண சிசுவை நாடி யுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுக் கஞ்சன் பல அசுரர்களை ஏவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனை யென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த க்ருஷ்ண சிசுவை யெடுத்துத் தனது நஞ்சுதீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்லமுயல, பகவானும் குழந்தை அவ்ராக்ஷஸியின் ஸ்தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுண்கிற பாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தருளினன் என்பது பேய்வீயத் தூயகுழவியாய்விடப் பாலமுதாவமுது செய்திட்ட வரலாறு.

அலவலை = அளவுகடந்து வார்த்தை சொல்லுகிறவனுக்கு 'அலவலை' என்று பெயர்; பூதனை யசோதையின் உருக்கொண்டுவந்து யசோதைபோலவே பரிவு தோற்றப் பல வார்த்தைகளுஞ் சொன்னதுபற்றி அவளை இங்கு அலவலை யென்றது. [தூய குழவியாய்] ஈச்வரத்தன்மை கலசாத வெறுங் குழந்தையாய் என்றபடி. ஈச்வரத்தன்மையில்லையாகில் விஷத்தால் முடிந்திருக்கவேண்டுமே; அதனை அமுதமாக அமுது செய்தமை எங்ஙனே? என்னில்; "விஷம் அம்ருதமாம் முஹூர்த்தத்திலேயாயிற்று பிறந்தது" என்கிறார் நம்பிள்ளை. பூதனை முதலானார் இவனுடைய ஈச்வரத்தன்மையினால் முடிந்தார்களல்லர்; இவன் பிறந்த முஹூர்த்தத்தின் வன்மையால் முடிந்தார்களத்தனை என்றபடி. இது ஈடோக்தி.

[விடப்பால் அமுதாவமுது செய்திட்ட.] "ஜுஷ்டாம் தவிஷஸம்ஸிக்தாம் ஸஸ்வாதாவிஜ்ஜநார்த்தந: ஸ்தந்யம் தத் விஷஸம்மிச்ரம் ரஸ்யமாஸீஜ் ஜகத்குரோ:" என்ற [ஹரிவம்ச] ப்ரமாணத்தை அடியொற்றி அருளிச்செய்தபடி. இப்படி அமுதுசெய்த மாயனும், நித்யஸூரிகளுக்கு அத்விதீய நிர்வாஹகனும், தாமரையைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பிராட்டிக்கு போக்யமான யௌவனத்தையுடையவனும், ஸகலாத்மாக்களுக்கும் தாய்போல் பரிவனும், தனக்குத் தானே கடவனும், என்னை அகலவொட்டாமல் இழுத்துப்பிடித்துக்கொண்ட ஸ்வாமியும்,

அதுக்கடியான விலக்ஷண விக்ரஹத்தை யுடையனுமான பெருமானை அனுவி இனி ஒருகாலும் பிரியக்கடவேனல்லேன் என்றாராயிற்று. .... ([illegible])

சார்ந்தவிருவல்வினைகளும்சரித்து மாயப்பற்றறுத்து *
தீர்ந்துதன்பால்மனம்வைக்கத்திருத்தி வீடுதிருத்துவான் *
ஆர்ந்தஞானச்சுடராகி அகலம்கீழ்மேலளவிறந்து *
நேர்ந்தவுருவாயருவாகும் இவற்றினுயிராம்நெடுமாலே. * (கo)

சார்ந்த	சேர்ந்திருக்கிற	ஆர்ந்த	பரிபூர்ணமான
இரு வல் வினைகளும்	(புண்யபாப ரூபங்களான) இருவகைப்பட்ட வல் வினைகளையும்	ஞானம் சுடர் ஆகி	(ஸ்வயம்ப்ரகாச) ஞான வொளியையுடையனும்
சரித்து	தொலைத்து	அகலம் கீழ் மேல் அளவு இறந்து	சுற்றும் கீழும் மேலும் எல்லையற்று எங்கும் வியாபித்தவனும்
மாயம் பற்று அறுத்து	அஜ்ஞான காரியமான விஷயஸங்கத்தையும் தவிர்த்து	நேர்ந்த	மிகவும் நுட்பமான
தன்பால் நேர்ந்து மனம் வைக்க திருத்தி	தன்னிடத்திலே உறுதி கொண்டு நெஞ்சைப் பொருந்த வைக்கும்படி என்னைத் திருத்தி	உரு ஆய் அரு ஆகும் இவற்றின்	அசித்தும் சித்துமாகிற இந்தப் பொருள்களுக்கு
வீடு திருத்துவான்	(எனக்குத் தருவதான) மோக்ஷஸ்தானத்திலும் சில திருத்தங்களைச்செய்து ஒழுங்குபடுத்தவதாக ஆரம்பித்துவிட்டான்; (அவன் யாவனென்னில்;)	உயிர் ஆம்	அந்தர்யாமியாயிருக்கிற
		நெடு மால்	வ்யாமோஹமே வடிவான எம்பெருமான்.

* * * — [சார்ந்தவிருவல்வினைகளும்.] இப்பாட்டைத் திருச்செவி சார்த்தின எம்பெருமான் "அம் மாமூர்த்தியைச் சார்ந்து மாபோம்" என்ற வுறுதியையறிந்து திருவுள்ளம் பூரித்து, எப்போதும் விட்டுப் பிரியவில்லாத திருநாட்டிலே இவ்வாழ்வாரைக் கொண்டுபோய் நித்யாநுபவம் பண்ணக்கருதி, ஒரு புதுமையுஞ் செய்யவேண்டாதபடியான பரமபதத்தையும் தமக்காக அவன் கோடிக்கப்புக்கதைக் கண்டு ஈதென்ன வ்யாமோஹமோ! என்று ஈடுபடுகிறாரிதில்.

பின்னடிகளை முந்துற அந்வயித்துக்கொண்டு முன்னடிகளைப் பின்னே அந்வயித்துக்கொள்வது. ஆர்ந்த ஞானச் சுடராகி அகலங்கீழ்மேலளவிறந்து நேர்ந்தவுருவாயருவாகு மிவற்றினுயிராம் நெடுமால், சார்ந்த விருவல்வினைகளுஞ் சரித்து மாயப்பற்றறுத்துத் தீர்ந்து தன்பால் மனம்வைக்கத் திருத்தி வீடுதிருத்துவான் என்க. எள்ளில் எண்ணெய் போலவும் கட்டையில் தீப் போலவும் பிரிக்க முடியாதபடி பொருந்திக் கிடக்கிற புண்ய பாப ரூபமான இருவகைக் கருமங்களையும் போக்கி ருசி வாஸநைகளையுங் கழித்துத் தன்பக்கலிலேயே நான் முழுநோக்காக மனம் வைக்கும்படி என்னைத் திருத்தி [அதாவது, நான் அயோக்யன் என்று அகன்று போவதை தவிர்த்து அபிமுகனாம்படிசெய்து] • கலங்காப் பெருநகரமாகிய பரமபதத்திற்கும் ஒரு புதுமைசெய்து அதனைக்

கொடுக்கப் புகுகின்றான் — (யாவனென்னில்;) பரிபூர்ணமான ஞான வொளியையுடையனாய், கீழும் மேலும் சுற்றிலுமுள்ள எல்லாத் திசைகளிலும் வியாபித்து அகிலாண்டமமான சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிற பரம புருஷன்.

இருவல்வினைகளும் — 'இரு' என்று பெருமையைச் சொன்னபடியாய் மிகப்பெரிய கொடிய பாபங்களையெல்லாம் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இருப்புவிலங்கான பாபத்தோடொக்கப் பொன் விலங்கான புண்யமும் கழியுண்ண வேணுமாதலால், இருவகைப்பட்ட வல்வினைகளையுஞ் சரித்து என்றலும் ஏற்கும்.

பின்னடிகளில் எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையும் வ்யாப்தியையுஞ் சொன்னது — இப்போதுதான் அவன் தனது திருக்குணங்களையெல்லாம் ஸபலமாக நினைத்தான்போலுமென்று காட்டுகிறபடி. .... (௧௦)

மாலேமாயப்பெருமானே மாமாயனேயென்றென்று *
மாலேயேறிமாலருளால் மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன் *
பாலேய்தமிழரிசைகாரர் பத்தர்பரவுமாயிரத்தின்
பாலேபட்ட * இவைபத்தும்வல்லார்க்கு இல்லைபரிவதே. * (௧௧)

மாலே	பெரியோனே!	பால் ஏய் தமிழர்	பாலுக்குச் சமானமான இனிமையுள்ள தமிழில் வல்லவர்களென்ன
மாயம் பெருமானே	ஆச்சரிய குணநிதியே!	இசைகாரர்	இசையறிந்து பாடவல்லவர்களென்ன
மா மாயனே	மஹத்தான ஆச்சரிய சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே!	பத்தர்	பக்திமான்களென்ன ஆகிய இவர்களெல்லாரும்
என்று என்று	என்று இங்ஙனம் பலவிதங்களான திருநாமங்களைச் சொல்லி	பரவும்	கொண்டாடும்படியமைந்த
மாலே ஏறி	பித்தம் பிடித்து	ஆயிரத்தின் பால்	ஆயிரம் பாட்டினுள்
மால் அருளால் மன்னு	ஸர்வேச்வரனது க்ருபையினால் பொருந்தப்பெற்ற	பட்ட	தோன்றின
குருகூர் சடகோபன்	திருநகரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வார் (அருளிச்செய்ததான)	இவை பத்தும்	இந்தப்பத்துப்பாட்டையும்
		வல்லார்க்கு	ஓதவல்லவர்களுக்கு
		பரிவது இல்லை	யாதொரு துக்கமும் உண்டாகமாட்டாது.

* * * — [மாலேமாயப்பெருமானே.] இத் திருவாய்மொழியைக் கற்பார்க்கு ஒருவகைத் துன்பமும் சேரிடாதென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். எம்பெருமான் மேலணைக்கவர, 'நான் அயோக்யன்' என்று அகன்று தாம் பட்ட வருத்தங்கள் இத் திருவாய்மொழி கற்பார்க்கு உண்டாகமாட்டாவென்றவாறு.

தாம் எப்படிப்பட்டவரென்றால், மாலே! மாயப்பெருமானே! மாமாயனே! என்றிப்படி அநேக திருநாமங்களை வாயாரச்சொல்லிப் பித்தம் பிடித்து ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையினாலேயே பொருந்தப் பெற்றவர் என்கிறார்.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ப்ரஹ்ம சப்தத்தை வியாக்யானித்தருளாநின்ற ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் எம்பெருமானுக்கு இரண்டு வகைகளாலே பெருமையை உபபாதித்தார்; ஸ்வரூபத்தாலே ஒரு பெருமையும் குணங்களாலே ஒரு பெருமையுமாக. அப்படியே இங்கும் மாலே! என்றது ஸ்வரூபத்தால் வந்த பெருமையைச் சொன்னபடி. மாயப்பெருமானே! என்றது குணங்களால் வந்த பெருமையைச் சொன்னபடி. இனி, மூன்றாவதான ஒரு பெருமையையும் ஆழ்வாரருளிச்செய்கிறார் மாமாயனே! என்று; இது சேஷ்டிதங்களால் வந்த பெருமையைச் சொன்னபடி. என்றென்று என்றது—தாம் அநுஸந்தித்த திருநாமங்களுக்கு எல்லையில்லாமை காட்டினபடி. மாலே ஏழ் = 'நான் அயோக்யன்' என்று அகலும்படியான ஒரு பித்தம் தலையெடுத்ததே, அதைச் சொன்னபடி. "எனைத்தனைச்சனாங் களுக்கடியார்களாகி அவனுக்கே பித்தராமவர்" என்று சொல்லப்பட்ட பித்தமாகவுமாம்.

அருளால் மன்னு குருகூர்ச்சடகோபன் = ஆழ்வார் எம்பெருமானது திருவருளாலே ஸத்தைபெற்றவர் என்கிற பரமார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறபடியாகவுமாம்; தாம் அகன்று போகப்புக, சீலகுணத்தைக் காட்டிப் பொருந்தவிட்டுக் கொண்ட சிறப்பைச் சொல்லுகிறபடியாகவுமாம். "தன்னை முடித்துக்கொள்வதாகக் கழுத்திலே கயிற்றையிட்டுக்கொண்டவனை அறுத்து விழ விடுவாரைப் போலே, அகன்று முடியப்புக்க இவரைப் பொருந்விட்டுக்கொள்ள அவனருளாலே பொருந்தின வாழ்வார்" என்பது நம்பிள்ளையீடு.

[பாலேய் தமிழர் இத்யாதி.] சிறந்த தமிழ்க்கவிகளைக்கொண்டு போதுபோக்க வேணுமென்றிருப்பார்க்கு இத் திருவாய்மொழியே தஞ்சம்; நல்ல இசைகளைப் பாடிப் போதுபோக்கவேணுமென்றிருப்பார்க்கும் இத் திருவாய்மொழியே தஞ்சம்; * குருகையர்கோன் யாழினிசை வேதத்தியலாதலால். பகவத்குணாநுபவத்திலீடுபட்டு பக்திரஸமே போதுபோக்காக இருக்கவேணுமென்பார்க்கும் திருவாய்மொழியே தஞ்சம் என்றவாறு. "பாலேய்தமிழரென்று முதலாழ்வார்களை விவக்ஷித்தபடி; இசைகாரரென்று திருப்பாணாழ்வாரை விவக்ஷித்தபடி; பத்தர் என்று பெரியாழ்வாரை விவக்ஷித்தபடி" என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்வராம். "ஸ்ரீபராங்குச நம்பியைப் பாலேய்தமிழரென்கிறது; ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரையரை இசைகாரரென்கிறது; பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸரைப் பத்தரென்கிறது" என்று ஒருருவிலே கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்தாராம்.

ஆயிரத்தின்பாலேபட்ட இவைபத்தும் = திருவாய்மொழி யாயிரமும் மிகச் சிறந்ததாகவேயிருக்கச்செய்தேயும் இந்தத் திருவாய்மொழியையும் மற்றவற்றையும் பார்க்குமிடத்து, மற்றவை கடல்போலவும் இது முத்துப்போலவுமிருக்கும் என்ற கருத்து இதில் தொனிக்கும். 'கடலில் முத்துப்பட்டது' என்னுமாபோலேயன்றோ இங்குப் ப்ரயோகமிருப்பது.

பரிவது இல்லை = பரிவு - துயரம். 'அது' என்பது முதல் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. இத் திருவாய்மொழியை ஓத வல்லார்க்கு ஒரு துக்கமுமில்லையென்றாயிற்று. ... . (கக)

ஐந்தாந் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியில் இத் திருவாய்மொழிக்கான பாசுரம்.

வளம்மிக்க மால்பெருமை மன்னுயிரின் தன்மை *
உளமுற்றங் கூடுருவ வோர்ந்து * — தளர்வுற்று
நீங்கநினை மாறனைமால் நீடிலகு சீலத்தால் *
பாங்குடனே சேர்த்தான் பரிந்து.

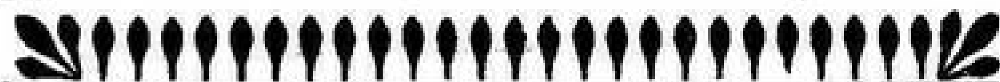
பதவுரை.

வளம் மிக்க	செல்வத்தால் மிகுந்த	நீங்க நினை	(எம்பெருமானைவிட்டு) நீங்கவேணுமென நினைத்த
மால்	எம்பெருமானுடைய	மாறனை	ஆழ்வாரை
பெருமை	(நித்யஸூரிநாதத்வம் முதலிய) பெருமையும்	மால்	ஸர்வேச்வரன்
மன் உயிரின்	ஆத்மாவினுடைய	நீடு இலகு சீலத்தால்	நெடிது விளங்குவதான (தனது) சீலகுணத்தினால்
தன்மை	நைச்யமும்	பரிந்து	ஸ்நேஹித்து
உளம் உற்று	திருவுள்ளத்திற்பட,	பாங்குடனே	நன்றாக
அங்கு	அப்போது	சேர்த்தான்	அணைத்துக்கொண்டான்.
கூடுருவ ஓர்ந்து	உட்புகுந்து ஆராய்ச்சி செய்து		
தளர்வுற்று	தளர்ந்து		

* * * — "வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையை" என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்கு ஏற்பட்டுள்ள அபாரமான மேன்மையும், "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" "சீலமில்லாச்சிறியன்" இத்யாதிப்படியே இத்தலைக்கு ஏற்பட்டுள்ள சிறுமையும் தமது திருவுள்ளத்திலே ஸ்புரிக்க, இவ்விரண்டையும் நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்தவளவில் 'பெருமையில் தலைநின்ற அப்பெருமானைச் சிறுமையில் தலைநின்ற நாமோ அணுகுவது!' என்று தளர்ச்சியுண்டாகி எம்பெருமானை விட்டு நீங்கப்பார்த்தார் ஆழ்வார்; அப்போது அவர்க்கு எம்பெருமான் தனது சிறந்த சீலகுணத்தைக் காட்டி 'ஆழ்வீர்! என்னுடைய பெருமையை மாத்திரம் பார்த்து நீங்க நினைக்கின்ற நீர் எனது சீலகுணத்தையும் சிறிது பார்க்க வேண்டாவோ? எத்தனையேனும் சிறுமைப்பட்டவர்களோடேயே கலந்து பழகுவதன்றோ எனது இயல்வு' என்று தெரிவிக்க, அந்த சீலகுணத்தில் ஈடுபட்டு ஆழ்வார் எம்பெருமானோடு பொருந்தினபடியைப் பேசின திருவாய்மொழியின் ப்ரமேயத்தை இப்பாட்டினால் வெளியிட்டாராயிற்று.

உளமுற்று — எச்சத்திரிபு; உளமுற என்றபடி. "சொல் திரிபினும் பொருள் திரியா வினைக்குறை." ... ... (௫)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

ஶ்லோ|| ஸ்வாதீம்ப தநாதிஷ்வபு மாநவேஷாத்ருஶோபி
ஸ்வாமோமத்யாநஸித்யபிஸாவஸ்தாநி: |
சௌந்தர்யஸாதிஸ்தா ஸ்ம்ருதிபோஸ்ய தேதா
நீத: ஸ்வபர்வசதாமம வருணேலேசுண் ||

(கருத்து.) இதே "அஞ்சிறைய மடநாராய்" என்கிற திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் பட்ட க்லேசங்களைக் கண்ட எம்பெருமான் உடனே அவரைத்தழுவி முழுகிப் பரிமாறுவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பதறி ஓடிவந்து நிற்க, ஆழ்வார் தம்முடைய நைச்யத்தைச் சிந்தித்துப் பின்வாங்கினர்; அப்படிப்பட்டவர்க்கு எம்பெருமான் உலகளந்த சரிதையைக் காட்டும் முகத்தால் தனது சீலகுணத் தைக்காட்டி அவரை அதற்கு வசப்பட்டவராக ஆக்கிக்கொண்டான் என்பதாவ தான இத் திருவாய்மொழியிலே, ... (ஒ

ஸ்ரீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து

ஆறாந் திருவாய்மொழி — பரிவதிலீசனை.

அவதாரிகை.

ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு திருக்குணத்தை அநுபவித்து வெளியிட்டுவருகிற முறைமையில், இத் திருவாய்மொழியில் 'ஆராதனைக்கெளியன்' என்கிற ஒரு திருக்குணத்தை வெளியிட்டருள்கிறார். இக்குணம் வடமொழியில் (ஸ்வாராத்யகம்) 'ஸ்வாராதத்வம்' எனப்படும். [ஸுகேந ஆராதயிதும் ஶக்ய: ஸ்வாராத்ய:; தஸ்ய பாவ: ஸ்வாராத்யத்வம்.] ச்ரமமின்றி எளிதாகவே ஆராதிக்க உரியனாயிருக்குந்தன்மை என்றவாறு.

இதர தெய்வங்களிற் காட்டில் எம்பெருமான் எத்தனையோ விதங்களால் வைலக்ஷண்யம் பெற்றிருப்பதுபோலே இவ்வகையாலும் வைலக்ஷண்யம் பெற்றிருப்பன். 'ஆடு பலிகொடு, கோழி பலிகொடு' என்று அருமையானவற்றை இட்டு மஹா பரிச்ரம ஸாத்யங்களான ஆராதனைகளை அபேக்ஷித்திருக்கும் தேவதாந்தரங்கள், எம்பெருமான்படியோ அப்படியன்று; நாம் இட்டதுகொண்டு த்ருப்தியடைவதே அவனது ஸ்வரூபம், என்பது சாஸ்த்ரங்களில் தேர்ந்த விஷயம். அதுவே இத் திருவாய்மொழிக்கு ப்ரமேயம்.

கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே நைச்யபாவத்தைச் சிந்தித்து அகன்ற ஆழ்வாரை எம்பெருமான் பொருந்தவிட்டுக்கொண்டது சொல்லப்பட்டது: அவன் சீலவானாயிருந்தாலும் அவனை ஆராதிக்கப் புகுமிடத்தில் குறைவில்லாமல் ஆராதித்தாக வேண்டுமே; நாமோ க்ஷுத்ரர்களும் க்ஷுத்ரமான உபகரணங்களையுடையவர்களுமாயிரா நின்றோம்; ஆனபின்பு எங்ஙனே அவனை ஆச்ரயித்து ஆராதித்துத் தலைக்கட்டுவது? என்கிற சங்கை அடுத்தபடியாக விளையக் கூடியதாதலால் அதனைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு இந்தத் திருவாய்மொழி அவதரிக்கின்றதென்க.

எம்பெருமானுக்கு நாம் சில வஸ்துக்களை இடுவதானது அவனுக்கு ஏதேனுமொரு பூர்த்தியை உண்டாக்குவதற்காகவா? நாம் ஸத்தை பெறுவதற்காகவா? என்று ஆராயவேண்டும்; அவனோ அவாப்தஸமஸ்தகாமன்; அன்னவன் நாமிட்டதுகொண்டு பூர்த்தியடைகிறானென்பது அஸம்பாவிதம். கடலிலே மேகம் வர்ஷிப்பது கடல் நிரம்புவதற்காகவன்றே; "வ்ருஷ்டேரிவாப்தோர் ஸம்பந்நரத்நாகரஸ்ய = வர்ஷித்தோரிவாப்தேன ஸம்பந்நரத்நாகர ஸ்வாத்மலாப:" என்று (ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில்) பட்டர் அருளிச்செய்தபடியே,

தான் ஸத்தை பெறுதற்காகவே மேகம் கடலிலும் வர்ஷிக்கின்றதென்பது பர மார்த்தம். அதுபோலவே ஸ்வதஸ் பரிபூர்ணனான பரமபுருஷன் திறத்திலே நாம் சில பொருள்களை ஸமர்ப்பிப்பது நமது ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுதற்கேயன்றி, அவனை நிரப்புவதற்கன்று என்பது வெளிப்படை. ஆகவே, நாம் சிறந்த பெரும் பொருள்களைத்தேடி ஆராதிக்கவேணுமென்பதில்லை; இன்னபொருள் எதுவா யினும், இவைது ப்ரேமபூர்வகமாகவேணுமென்பதொன்றிலேயே நியதியுள்ளது.

* மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு ஆறங்ககூற அவதரித்த திருமங்கை யாழ்வாரும் "கள்ளார்துழாயும் கணவலரும் கூவிளையும், முள்ளார்முளரியும் ஆம்பலும் முன்கண்டக்கால், புள்ளாயோரேனமாய்ப்புக்கிடந்தான் பொன்ன டிக்கென்று, உள்ளாதாருள்ளத்தை உள்ளமாக்கொள்ளோமே" என்றருளிச்செய் தினர். திருத்துழாய் முதலிய எந்த வஸ்துவைக்கண்டாலும் 'இது எம்பெரு மானுக்குச் சாத்தத்தக்கது' என்று அத்யவஸாயங்கொள்ளாதாருடைய நெஞ்சை நெஞ்சாகக் கொள்ளமாட்டோமென்றுரைக்கின்ற இப்பாட்டில், எம் பெருமானுக்கே உரித்தான திருத்துழாயோடு விஜாதிய வஸ்துக்களுங்கூட்டி யெடுக்கப்பட்டிருத்தலால், எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்கிற சுத்த பாவத்துடனே கொள்ளுகிற புஷ்பம் எதுவாயிருந்தாலும் குற்றமில்லை; 'செண் பகமல்லிகையொடு செங்கழுநீரிருவாட்சி' என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற புஷ்பங்களாகவேயிருக்கவேணுமென்கிற நியதியில்லை; ஏதேனுமொரு பூவா யிருக்கலாமென்பதும் பக்திப்பெருங்காதலே முக்கியமானது என்பதும் தோற்றுவிக்கப்படும்.

ஸ்ரீஜகந்நாதத்தி லெம்பெருமானை செண்பகப்பூவை உகந்து சாத்திக்கொள் வது வழக்கமாதலால் முற்காலத்தில் சில ராஜகுமாரர்கள் அப்பெருமானுக்குச் செண்பகப்பூ ஸம்பாதித்து ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்று கடைவீதியேறச் சென் றனர்; அங்குப் பூவெல்லாம் விற்றுப்போய் ஒரேயொரு பூ மாத்திரம் மிகுந்திருந் தது. விலைக்கு வாங்கவந்த ராஜகுமாரர்கள் செல்வச்செருக்குடையவராதலால் ஒவ்வொருவரும் இப்பூவைநாமே பெற்றுப்போய் ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்கிற ஆவல்கொண்டவராகி மேன்மேலும் விலையை ஏற்றிக்கொண்டேவந்தார்கள். கடைசியாக அளவற்ற விலைகொடுத்து ஒரு ராஜபுத்திரன் அதை வாங்கிப் பெரு மாளுக்குச்சாத்த, அன்றிரா அவனுடைய கனவிலே எம்பெருமான் காட்சி தந்து 'நீ இட்ட பூ எனக்குக் கனத்துச் சுமக்கவொண்ணாததாயிருக்கிறது' என்றருளிச்செய்தான்—என்ற இதிஹாஸமும் அப்பாசுரத்தின் வியாக்யானத் தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையாலருளிச்செய்யப்பட்டுளது. இதனால், ஸ்நேஹ பூர்வகமாகப் பூவிட்டால் அதுவே எம்பெருமானுக்கு அலப்யலாபமாயிருக்கு மென்றதாகும். இது புஷ்பவிஷயமொன்றில் மாத்திரமன்று; நாம் பகவானுக்கு இடுவது எதுவானாலும் அஃதெல்லாவற்றிற்குமே இந்த நியாயம் ஒக்கும்.

கீதாசார்யனும், " வத்ரம் ப்ராஷ்டும் ஸஹம் தோயம் யோ மே ஸ்நேஹ ப்ரயச்சதி| ததஹம் ஸ்நேஹவஹ்ருதமச்நாமி ப்ரயதாத்மந:" — பத்ரம் புஷ்பம்

பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதமச்நாமி ப்ரயதாத்மந:. * என்றருளிச்செய்கிறான். இங்கே பொருளில் வாசி பார்ப்பதில்லை, இடுகிறவன் நெஞ்சில் ஈரமுள்ளதா என்பதொன்றையே பார்ப்பேன் என்றன்றோ இங்குச் சொல்லுவது. * [illegible] | [illegible] அல்பத் பூர்ணதயாம் ருணபாத் அல்பத் பாதாவசேஷாத், அல்பத் குசலமம்ப் ரச்சாந் ந பேச்சதி ஜநார்த்தந:. * என்றும் * யா: க்ரியா: ஸம்ப்ரயுக்தா: ஸ்யு: ஏகாக்ரமதிபுத்திபி: | தா: ஸர்வா: சிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம் = யா: க்ரியாஸ் ஸம்ப்ரயுக்தாஸ் ஸ்யு: ஏகாக்ரமதிபுத்திபி:, தாஸ் ஸர்வா: சிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம். * என்று முன்ன ப்ரமாண சதங்களாலும் எம்பெருமான் ஆராதனைக் கெளியனென்பது விசதீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தத் திருக்குணத்தையே இத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அநுபவித்து வெளியிட்டருளினார். ... ... (௦)

பரிவதிலீசனைப்பாடி * விரிவதுமேவலுறுவீர் *
பிரிவகையின்றிநன்னீர்தூய் * புரிவதுவும்புகைபூவே. * (க)

பரிவது இல்	துன்பமற்ற	நல் நீர்	நல்ல நீர்த்தத்தை
ஈசனை	ஸர்வேச்வரனை	தூய்	ஸமர்ப்பித்து
பாடி	துதிசெய்து		
விரிவது	ஸ்வரூபவிகாஸத்தை	புரிவதுவும்	(அதன்பிறகு) ஸமர்ப்பிப்பதும்
மேவல் உறுவீர்	பெறவேணுமென்கிற உறுதியுடையவர்களே!		
பிரி வகை இன்றி	ப்ரயோஜனத்தைக் கொண்டு விலகிப்போதலின்றியே	புகை பூவே	ஏதேனுமொரு தூபமும் ஏதேனுமொரு புஷ்பமுமேயாகும்.

* * * — [பரிவதிலீசனை.] எம்பெருமானை ஆராதிக்கு முபகரணங்களின் ஸௌகர்யம் இப் பாசுரத்தில் அருளிச்செய்யப்படுகிறது. எம்பெருமானைப் பற்றிச் சொல்லுகின்ற சாஸ்த்ரங்கள் அவனை 'அகிலஹேய ப்ரத்யநீகன்' என்கின்றன; ஹேயகுணங்களெல்லாவற்றிற்கும் அவன் எதிர்த்தட்டானவன் என்றபடி. அவனிடத்திலுள்ளவை யெல்லாம் கல்யாணகுணங்களேயன்றி ஒரு வகையான ஹேயகுணமும் இல்லாமையால் அங்ஙனஞ் சொல்லுகிறது. அந்த ஹேய ப்ரதிபடத்வமே இங்குப் 'பரிவதில்' என்ற விசேஷணத்தினால் கூறப்படுகின்றது. துக்கமில்லாதவன் என்றது, மற்றுமுள்ள ஹேயகுணங்களொன்று மில்லாமையைச் சொன்னபடிக்கு உபலக்ஷணம்.

எம்பெருமானுக்கு துக்கமில்லையென்று சொல்லிவிடமுடியுமோ? விபவாவதாரங்களிலே ஸீதாவியோகம் முதலான நிமித்தங்களினால் வசசம்சோசமாகத் துயருற்றமை இதிஹாஸ புராணங்களில் ஸித்தமாயிருக்கின்றதே; துக்கமில்லாதவனென்று எங்ஙனஞ் சொல்லலாம்? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; அவ

தாரங்களில் உண்மையான துக்கமில்லை; அது அபிநய மாத்திரமே யென்பது ச்ருதப்ரகாசிகை முதலியவற்றில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருத்தலால் இந்த சங்கைக்கு இடமில்லை. ஸீதா விப்ரயோக நிமித்தங்களினாலுண்டான துக்கம் அபிநய ரூபமென்று சொல்லிவிட்டாலும், எம்பெருமானை 'தயாளு' என்றிசையும்போது, "தயையாவது — பிறர்படும் துக்கத்தைக்கண்டு தானும் துக்கப்படுகை" என்று ஆசிரியர்களால் நிர்வஹிக்கப்படுவதால், இந்த துக்கத்தையும் அபிநயரூபமென்று அங்கீகரிக்கவொண்ணாதே; இதற்கு எங்ஙனே ஸமாதானமென்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு; 'இது ஹேயப்ரத்யநீகத்வத்திற்கு விரோதியன்று' என்பதே சுருக்கமான ஸமாதானம். துக்க ஸாமாந்யமும் ஹேயமன்று; ஸ்வார்த்தமாகப் படும் துக்கமே ஹேயமாகும்; பிறர்படும் இழவைக்கண்டு தரித்திருக்கமுடியாமல் பரவசமாகப் படுகின்ற துக்கம் ஹேயமன்று, மிகவும் உபாதேயமாகவேயாகும். இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்:- பிறர்படுகின்ற துக்கத்தைக்கண்டு துக்கப்படுவதென்பது குணமா? தோஷமா? என்று விமர்சிக்கவேணும். ஸ்ரீராமாயண, அயோத்யாகாண்டத்தில் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டுவரும் ப்ரகரணத்தில் "ஹ்ருவஸேதஷு உத்ஸவேஷூரணாசம ஸ்ரூபா லவதி து:கிதோ வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி து:கித:." (பிரஜைகள் துக்கப்படும் காலங்களில் ஸ்ரீராமன் மிகவும் துக்கப்படுகிறான்) என்று சொல்லப்பட்டிருப்பது ஒருபுறம் நிற்க. உலகத்தில் ஒருவன் துக்கப்படும்போது அந்த துக்கத்தைக் கண்டுகொண்டிராநின்ற மற்றொருவன் தானும் துக்கப்படாமல் வாளாவிடத்தால் அவனைக் கல் நெஞ்சனென்றும் ஈரநெஞ்சு இளநெஞ்சு இல்லாதவனென்றும் வசை கூறுவதும், பிறர் துக்கப்படுவதைக்கண்டு பரவசனாக ஒருவன் துக்கப்பட்டானாகில் அவனை ஈரநெஞ்சனென்றும் இரக்கமுள்ளவனென்றும் பரம தயாளுவென்றும் சொல்லிப் புகழ்வதும் இன்றாக ஒருவராலும் அபலாபஞ் செய்யவொண்ணாதவை. ஆகவே பரதுக்க து:கித்வமென்பது சிறந்த குணங்களில் முதன்மையாகக் கணக்கிடக்கூடியதேயன்றி துர்க்குணமாக ஒருவராலும் கூறவொண்ணாதது. இப்படிப்பட்டவொரு சிறந்த குணம் எம்பெருமானுக்கு இல்லையென்று எங்ஙனே சொல்லலாகும் ?

ஆனால் இங்கு ஒன்று சொல்லலாம்; பிறர்படும் துயரத்தைப் பரிஹரிக்கக் கூடிய சக்தி நமக்கில்லாமையாலே நாம் அத்துயரத்தைக்கண்டு துயரப்படலாம்; பரிபூர்ண சக்தியுக்தனான எம்பெருமான் எளியேனாம்பாரான நம்மைப்போலன்றியே பிறருடைய துயரத்தைக்கண்டு தானும் துயரப்படக் காரணமேயில்லையென்னலாம்; இங்குக் குறிக்கொள்ளவேண்டியதாவது — பிறர்படும் துயரத்தைக்கண்டு துயருறுகை என்கிற ஒரு தன்மையும், பிறர்படுந் துயரத்தை நீக்க வல்ல சக்தியுடைமை யென்கிற வொரு தன்மையும் பரஸ்பர விருத்தமென்று நினைக்கலாகாது; உண்மையில் இவை ஒன்றோடொன்று விரோதமுடையனவல்ல; தன் குழந்தைக்கு ஒரு துன்பம் நேர்ந்துவிட்டால் அதனை உடனே பரிஹரிக்கவல்ல சக்தி மாதாவுக்கு இருக்கச்செய்தேயும் அப்படியே அத் துன்பத்தை அவள் பரிஹரித்துவிடச் செய்தேயும் 'குழந்தைக்குத் துன்பம் நேராமல்

காக்கவேண்டியது நமது கடமையாயிருக்கும் ஏமாந்துபோனோமே!, அந்தோ! அநியாயமாய்க் குழந்தையைத் துடிக்கவிட்டோமே!' என்று பலவாறாகக் கதறி வருந்தும்படியைக் காணாதாருண்டோ?

துச்சாஸநன் கையிலே த்ரௌபதி பரிபவப்பட்டுக் கூவினபோது கண்ணபிரான் ஒருவாறு அவளது துயரைத் தீர்த்திருக்கச் செய்தேயும் 'ஐயோ! அவள் கூவினபோது நான் நேரில் சென்றிருந்து உதவாதொழிந்தேனே!, ஐயோ! அவளுக்குப் பரிபவம் சேர்ந்து அவள் கதறினபின்பு நான் அதைப் போக்கினேனேயன்றி, முதல்தன்னிலே பரிபவமே உண்டாகாதபடி ஜாக்ரூகனாயிருக்கை தவிர்ந்தேனே! அவளுக்கு நான் பெரிய கடனாளியாய்விட்டேனே! என் பிறப்பு என்னாயிற்று!' என்று தன் காவற்சோர்வை நினைத்துத் திருவுள்ளம் வேவுண்டு பலவாறு கதறினபடியுண்டே. இது விஷயமாக ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்;—

"த்ரௌபதி சரணமென்ற உக்தியித்தனையும் திருவுள்ளத்திலே இடக்கு, ஸதஸ்ஸில் அவள் பரிபவித்த பரிபவத்தையும் பரிஹரித்து துர்யோதநாதிகளையும் நிரஸித்து தர்மபுத்ரன் தலையிலே முடியையும் வைத்து இவள் குழலையும் முடிப்பித்துப் பின்பும் * கோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத் க்ருஷ்ணா மாம் தூரவாஸிநம் | ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருதயாந்நாபஸர்பதி * என்று குறைவாளனாய்ப் பரமபதத்துக்கு எழுந்தருளுகிறபோதும் * நாதிஸ்வஸ்தமநா யயௌ * என்னும்படி திருவுள்ளத்தில் புண்ணோடேயிறே எழுந்தருளிற்று."

இத்யாதி.

மடுவின்கரையிலே முதலைதன்னுடைய்ப்புண்ட ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய இடரை எம்பெருமான் தீர்த்தருளினானேலும் அவன்றான் பட்ட பரிதாபம் பேச்சுக்கு நிலமன்றே. "ஸஹ்ருஷ்டக்ரஹ ஜயேயமாயயம் த்யாநேந விஹாரிதோ கஜமஜ்ஜமஜ்ஜபுரோஜமக்நம் ஸர்ப்பராம்பரமயதாவதும் ததாசே திவ் மாஹாத்ம்யநகேஷஸ்ஜமாஜகந்த" என்று ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலே பட்டர் அருளிச்செய்தமை காண்மின். கெட்டேன்! கெட்டேன்!! என்று சொல்லிக்கொண்டே எம்பெருமான் அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவந்தானென்றால் இது என்சொல்!

ஸஹஸ்ரநாமத்தில் 'ஆர்த்த:' என்னுந் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலும் இதனை விளக்கியருளினார் பட்டர்.

ஆழ்வானும் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில், "விஷ்ணும் யிதிவைவ விநயய திவாயு ஸாயுகே ஸம்ஜுஹூஷதி ஸ்வதி ஸ்ரோஸி தவ தூத்யவேகே | த்ருஜஸ்த ஷஷ்ப மஹோத்ஸவேந ஸவிதே ... ஸ்ராகஸ்வ ஸாவஷோரவி வ கா நதீஷா? — விஹ்வம் இவைவ விசய்ய நிசாய்ய பூய: ஸத்ஜத்ருஷ்ண ஸதி அமார்த்தவத்ஸலத்வே, ஆஜக்மூஷஸ் தவ கஜேந்த்ரம ப்ரும்ஹிதேந பாதம் பராமம்ருசதோபி ச கா மநீஷா?" என்றருளிச்செய்தார். எம்பெருமான் தான்

சாத்தியருளின திருப்பரிவட்டத் தலைப்பைச் சுருட்டித் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஊதி கஜேந்திராழ்வானுடைய புண்வாயை வெதுகொண்டு திருக்கையாலே குளிரத் தடவிக்கொடுத்தானென்றால் அந்த ஸமயத்திலே எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற் கொதிப்பு வாசாமகோசரமன்றோ?

இங்ஙனே எம்பெருமான் நெஞ்சாறல்பட்ட ப்ரகரணங்கள் பல்லாயிர முண்டு; இவ்விடங்களுக்குச் சிலர் சொல்லுவதென்னவென்றால், எம்பெருமான் அகிலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநனாகையாலே அவனுக்கு மெய்யே துக்க முண்டாக ப்ரஸக்தியில்லை; துக்கப்படுபவன்போல் அபிநயிக்குமனவேயன்றி உண்மையான விகாரங்கள் அவனுக்கில்லை யென்கிறார்கள்; பகவதவதாரங்களிலே துக்கானுபவம் அபிநயமாத்திர மென்பது ச்ருதப்ரகாசிகை முதலியவற்றிலு முள்ளது. ஆனால் ராவணஜிதனோடு போர்புரிந்த காலத்தில் பெருமான் அஸ்த்ரங்களால் கட்டுண்டு மூர்ச்சித்துக்கிடந்தாரென்றும், ஆய்ச்சியர் தாம்பினால் கட்டுண்டு அடியுண்டு அழுதேங்கினானென்றும் இப்படியாகச் சொல்லும் துக்கங்கள் ஒரு காரியப்பாடாக அபிநயிக்கப்பட்டவை என்று சொல்லிற்றத்தனையொழிய, தயாளுத்வத்திற்கு ஐகாந்திகமான துக்கமும் அபிநயரூபமாகச் சொல்லப் படவில்லை யென்பது பட்டர் முதலானவருடைய திருவுள்ளம்.

* அவிகாராய ஶுத்தாய = அவிகாராய சுத்தாய * என்ற ஸாமாந்ய வசனமொன்றையே பற்றிநின்று விசேஷகுணங்களை இல்லைசெய்யலாகாது. ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களில் எம்பெருமானுக்கு விகாரமுண்டாவதில்லை யென்று சொல்லுதல் எம்பெருமானைக் காஷ்டலோஷ்ட ப்ராயனாக இசைத்ததைக் குப் பர்யாயமாமத்தனை. * ஏறாளுமிறையோனு மென்கிற திருவாய்மொழியில் மூன்றாம் பாட்டில் "படநாகத்தணைக்கிடந்த பருவரைத்தோள் பரம்புருடன்" என்றவிடத்து ஈடு முப்பத்தாறாயிரத்திலே — "திருவனந்தாழ்வானோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே ஏகரூபமான விக்ரஹத்துக்குப் பிறக்கும் விகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. கர்ம நிபந்தநமான விகாராதிகள் இல்லையென்றபித்தனை போக்கி, ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷத்தில் விகாரமில்லையென்னில்; அவ் வஸ்துவை அனைய ஆசைப்படவேண்டாவே." என்று அழகாக அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்வளவு விரிவும் மிகையாம்படி, ஸஹஸ்ரநாமத்திலே விகர்த்தா என்னுந் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலே —

> "ஸ்வாச்ரிதஸுகது:கஶோகாதிஷ்வஸாவேவ பராச்ரிதது:கீ அதிசோஷ:; ஸத்யா பரது:கது:கித்வாதயோ குணா: அஸ்யைவ ஸ்யு:? (இதன் கருத்து:—) தமக்காக இன்ப துன்பங்களில்லாமலிருந்தும் பிறர் இன்ப துன்பங்களை அநுபவிப்பதனால் தாம் இன்ப துன்பங்களையடைந்து விகாரப்படுகிறவர்; இந்த விகாரம் பிறரிடத்திலுள்ள அன்புபற்றியதாதலால் ஈச்வரனுக்குக் குற்றமாகாது."

என்று பட்டர் ஸ்பஷ்டமாகவே அருளிச்செய்துள்ளார்.

ஆதலால், இப்பாட்டில் பரிவதிலீசன் என்றது தேஹபமான துக்கமில்லாதவன் என்றபடியாமத்தனையென்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

ஈசனை — நமக்கென்று ஏற்பட்ட ஸ்வாமியை என்றபடி. உலகத்தில் ஒருவனுக்கு ஒருவன் விருந்திடும்போது நெடுநாளாக ஒரு நல்லபொருளைச் சேகரித்து விருந்திட்டால் 'இதை இவன் ஸ்வீகரித்து என்ன குறை சொல்லப்போகிறானோ' என்று நெஞ்சு தளும்பியிருக்கவேண்டிவரும். புத்திரன் பிதாவுக்கு விருந்திட்டால் விருந்தில் ஏதேனுங் குறையிருந்தாலும் அது தமப்பனுடையதாய் நெஞ்சாறல்படவேண்டாதிருக்குமன்றோ; அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தம் எம்பெருமானுக்கும் நமக்குமுண்டென்று காட்டினபடி.

பாடி — பெரியவர்களின் ஸந்நிதானத்திலே வாயைத் திறவாமல் மௌனமாயிருக்கப் ப்ராப்தமாயினும், ஆனந்தம் உள்ளடங்கியிருக்கமாட்டாமல் வாய்விட்டுப் பாட நேர்ந்துவிடுமென்கை. பரமபதத்திலே * ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே * என்று சொல்லப்பட்ட பாடுதல் இங்கே விவக்ஷிதம். [பாடி விரிவது மேவலுறுவீர்.] இந்த ஸம்ஸார நிலத்திலிருக்கும்வரையில் சேற்றிலழுந்தின மாணிக்கம் ஒளி சுருங்கியிருக்குமாபோலே ஆத்மாவுக்கும் ஞானசக்த்யாதிகள் விரிவின்றிச் சுருங்கியிருக்க நேருமே; அந்தச் சுருங்குதல் தொலைந்து ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பெறவேண்டி விரும்புமவர்களே! என்று முமுக்ஷுக்களை விளித்தபடி.

அப்படிப்பட்ட அந்த பேறு பெறுதற்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; க்ஷுத்ர பலன்களைப் பெற்று அவனை விட்டுப்பிரிந்துபோவதல்லாமல், ஏதேனும் தீர்த்தத்தை ஸமர்ப்பித்து ஏதேனுமொரு பூவையிட்டு ஏதேனுமொரு புகையைக் காட்டினாலும் போதுமென்கிறார் பின்னடிகளில்.

இப் பாசுரத்தை பட்டர் உபந்யஸிக்கும்போது ''புரிவதுவும் புகை பூவே'' என்ற சப்தஸ்வாரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி 'இவ்விடத்தில் அகில் புகையென்றாவது கருமுகைப்பூ என்றாவது சிறப்பித்துச் சொல்லாமையாலே ஏதேனும் ஒரு புகையும் ஏதேனும் ஒரு பூவும் எம்பெருமானுக்கு அமையும்; $ செதுகையிட்டுப் புகைக்கலாம், கண்டகாளிப்பூவுஞ் சூட்டலாம்' என்று உபந்யஸித்தாராம். அதை நஞ்சீயர் கேட்டு "ந கண்டகாரிகாபுஷ்பம் தேவாய விநிவேதயேத்'' [கண்டகாளிப்பூவை எம்பெருமானுக்குச் சாத்தலாகாது] என்று சாஸ்த்ரம் மறுத்திருக்க, இப்படி அருளிச்செய்யலாமோ? என்று கேட்டார்; அதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த ஸமோக்தி:— ''சாஸ்த்ரம் மறுத்தது மெய்தான்; கண்டகாளிப்பூ எம்பெருமானுக்கு ஆகாதென்று மறுத்தபடியன்று; அடியார்கள் அப்பூவைப் பறித்தால் கையில் முள் பாயுமே என்று பக்தர்கள் பக்கலில் தயையினால் சாஸ்த்ரம் நிஷேதித்ததேயன்றி எம்பெருமானுக்கு ஆகாத பூவாவதுமில்லை'' என்றும், இதர ஸம்ப்ரதாயத்திலுள்ள வியாக்யாதாக்கள் சிலர் இந்த ஸம்வாதத்தைக்கண்டு ஸஹியாமல் பரிஹஸித்துரைத்திருப்பதில் விவேகிகட்குக் கண் செல்லாது. அருளிச்செயல்தொடை வழுகை நோக்கி ரஸப்பொருளுரைத்ததில் குதர்க்கவாதஞ் செய்கை மனக்குற்ற மாந்தர்க்குரியதே.

$ நச்சன் செறுக்குறை சாய் முதலியவற்றையிட்டு என்றபடி.

பிரிவகையின்றி — இதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; ஐச்வர்யம் அக்ஷரம் கைவல்யம் முதலான அற்ப பலன்களைக்கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டு அவனைவிட்டுப் பிரிந்து போய்விடாமல் என்பது ஒருவகை. (இம் திருவாய்மொழியிற்போலே) கைங்கர்யாநுஸந்தானம் பண்ணி அகன்று போய்விடப் பாராமல் என்பது மற்றொருவகை.

நன்னீர் — நல்லநீர் என்றது சுத்த ஜலம் என்றபடியாய், 'சுத்த கங்கை' என்றால் யமுனை ஸரஸ்வதி முதலிய இதர நதிகள் கலசாத வெறும் கங்கை என்று பொருளாவதுபோல, ஏலம் லவங்கம் முதலிய இதரவஸ்துக்கள் சேராத வெறும் தீர்த்தம் என்றவாறும்: இதனால் ஆராதனக் கெளிமைதோற்றும்.

''புரிவதுவும்புகை பூவே'' என்று பாடாந்தர மிருப்பதாகப் பன்னீராயிரப்படி யுரைகாரர் கூறியுள்ளார். .... (௧)

மதுவார்தண்ணந்துழாயான் * முதுவேதமுதல்வனுக்கு *
எதுவேதென்பணி யென்னாததுவே ஆட்செய்யுமீடே. (௨)

அம்	அழகிய	எது பணி	(தகுதியாகச்செய்யக்கூடிய) கைங்கர்யம் எது? :
மது வார்	தேன் ஒழுகுகின்ற	என் பணி எது	(அதிலும்) நான் செய்யக் கூடிய கைங்கர்யம் எது?
தண்	குளிர்ந்த	என்னாததுவே	என்று சிந்தியாமலிருப்பதே
துழாயான்	திருத்துழாய்மாலையை அணிந்துள்ளவனும்	ஆள் செய்யும் ஈடு	அடிமைசெய்தற்கேற்பாகும்.
முது வேதம் முதல்வனுக்கு	பழமையான வேதங்களால் முழுமுதற் கடவுளாகச் சொல்லப்பட்டவனுமான பெருமானுக்கு		

* * * [மதுவார்.] எம்பெருமானுக்கு இவ்வேதற்கு இன்னபொருள்தானென்கிற நியதியில்லை யென்கிறார் இப்பாட்டில்; பொருள்நியதியில்லாததுபோலவே அதிகாரி நியதியுமில்லையென்பது இப்பாசுரம்.

அந்தாதித்தொடையான இப்பிரபந்தத்தில், பூவே என்று இப்பாட்டில் முடித்துவிட்டு அங்குள்ள சொல்லையோ எழுத்தையோ இங்குக்கொள்ளாமல் மதுவார் என்று தொடங்கியிருப்பது அந்தாதித்தொடைக்கு எங்ஙனேபொருந்துமென்னில்; இங்குச் சொற்றொடையந்தாதியாகக் கொள்ளாமல் பொருட்டொடையந்தாதியாகக் கொள்ளலாம்; அதாவது—இப்பாட்டில் முடிந்த பூவுக்கும் இப்பாட்டில் தொடங்குகிற மதுவுக்கும் சேர்த்தியுண்டாதலால் [அதாவது—பூவும் தேனும் விட்டுப்பிரியாதிருத்தலால்] இப்படிப்பட்ட பொருட் சேர்த்தியையிட்டு அந்தாதித்தொடை பொருந்தலாம் என்பது ஒருவகை நிர்வாஹம். ''மதுவார்'' என்று பாடமின்றியே ''வதுவார்'' என்றபாடமாகக் கொள்வதுமுண்டாதலால் இப்பாட்டில் வகாரவீற்றதாக முடிக்கதற்குச் சேர இப்பாட்டு வகாரமுதலதாகத் தொடங்கப்படுதல் மிகப்பொருந்தும் என்பது மற்றொரு நிர்வாஹம்.

''மதுவார் தண்ணந்துழாயான்'' என்ற பாடத்தில் தேன் வெள்ளமிடுகின்ற தண்ணந்துழாய்மாலை யணிந்தவன் என்று பொருள்; வதுவார் என்றபாடத்தில்

பரிமளம்மிகுந்த தண்ணந்துழாய் மாலையையுடையவன் என்றபடி. "வதுவை என்று மணம்; இங்கே வது என்றது கடைக்குறை" என்பது ஆன்றோர்களின் வியாக்யானம். மது என்பதுபோலவே வது என்பதும் தேனுக்குப் பெயராகவுண்டென்பர் சிலர்.

"ஒரு வாடல் மாலையைக்கொண்டுவந்து திருக்குழலிலே வளையமாக வைத்தால், திருக்குழலோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே செவ்விபெற்று மது நிரம்பிச் [illegible] பாறுபட்டு வார்ந்து வெள்ளமிடாநிற்கும்" என்ற நம்பிள்ளையீட்டு ஸ்ரீஸூக்திகளின் இனிமை நோக்கத்தக்கது.

முதுவேதமுதல்வனுக்கு = எம்பெருமானை அநுமானம் முதலிய ப்ரமாணங்களாலே ஸாதிக்கிற இதர தார்க்கிகர்களைப்போலல்லாமல், ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரரான வியாஸர் "[illegible] = சாஸ்த்ரயோநித்வாத்" என்று சாஸ்திரங்களைக்கொண்டே எம்பெருமான் ஸாதிக்கத்தகுந்தவன் என்று நிஷ்கர்ஷித்ததை அடியொற்றி ஆழ்வார் இங்ஙனம் அருளிச்செய்தபடி. "உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்டசுரனே" என்றார் முதல் திருவாய்மொழியிலும். ப்ராசீ [illegible] க்கு என்றபடி.

ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு ஏது பணி? என் பணி ஏது? என்னாததுவே ஆட்செய்யுமீடு = நித்ய ஸூரிகளன்றோ அவனுக்குத் தகுதியாக அடிமை செய்யவல்லவர்கள்; அற்பனான நான் செய்யக்கூடிய பணிவிடை உண்டோ என்று கெழாததுவே ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரமாவது என்றபடி. இதனால், அடிமைசெய்வது ஸர்வாதிகாரமென்றதாயிற்று.

என்னாத + அதுவே, என்னாததுவே; தொகுத்தல் விகாரம். இயலில், என்னுது என்று பிரிப்பது தகுதியற்றதென்க. .... (௨)

ஈடுமெடுப்புமிலீசன் * மாடுவிடாதென்மனனே *
பாடுமென்னாவவன்பாடல் * ஆடுமெனங்கமணங்கே.* (௩)

என் மனன்	எனது மனமானது	என் நா	எனது நாவானது
ஈடும் எடுப்பும் இல்	குற்றம்பார்த்துத் தள்ளிவிடுதலும் குணம்பார்த்துக் கைக்கொள்ளுதலுமில்லாத	அவன்	அந்த ஸர்வேச்வரன் விஷயமான
ஈசன்	ஸர்வேச்வரனுடைய	பாடல்	துதிகளை
மாடு	ஸமீபத்தை	பாடும்	பாடுகின்றது;
விடாது	விடுகிறதில்லை;	என் அங்கம்	எனது உடம்பு
		அணங்கு ஆடும்	தெய்வாவேசங் கொண்டது போல் ஆடுகின்றது.

* * * — [ஈடுமெடுப்பில்.] எம்பெருமான் விஷயத்தில் அடிமைசெய்கைக்கு அதிகாரி நியதியில்லையென்று காட்டப்பட்டது கீழ்ப்பாட்டில்; அஃது எதனாலென்ன; அடிமைசெய்கையில் விருப்பமுடையவர்களை ஜாதி குணம் தொழில் முதலியவற்றால் நிஹீநரென்று கைவிடும் ஸ்வபாவம் எம்பெருமானுக்கில்லாமையாலே என்கிறது இப்பாட்டில்.

ஈடும் எடுப்பும் இல் ஈசன் = இவர்கள் கீழ்ஜாதியர்கள், இவர்கள் அறிவில்லாதவர்கள், இவர்கள் ஒழுக்கமற்றவர்கள் என்று சிலரை உபேக்ஷித்தலும், இவர்கள் நற்குலத்தவர்கள், இவர்கள் நல்லறிவினர், இவர்கள் சிறந்த அநுஷ்டான ஸம்பந்நர்கள் என்று சிலரை அங்கீகரித்தலுமாகிற ஈடு எடுப்புகளில்லாதவன் ஸர்வேச்வரன். "தேவாநாம் தாநவாநாம் ச ஸாமாந்ய மதிதைவதம் = தேவர்களும் தாநவர்களும் ஸாமாந்யமாயிருக்கும் தெய்வதம்." என்கிறபடியே தேவர்களோடு அசுரர்களோடு வாசியற எல்லார்க்கும் பொதுவாகவுள்ளவன் என்றபடி. இப்படியாகில் "அமரர்கட்கிடர்கெட அசுரர்கட்கு இடர்செய்" என்று அமரரை வாழ்விப்பதாகவும் அசுரரை மாய்ப்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறதே, இதுவென்? என்னில்; தேவஜாதியிலே அநுக்ரஹமும் அஸுர ராக்ஷஸ ஜாதியிலே நிக்ரஹமும் இப்படிக்கையாக எம்பெருமானுக்குக் கிடையாது. அஸுரஜாதியிலே ப்ரஹ்லாதன் போல்வாரும், ராக்ஷஸஜாதியிலே விபீஷணன் போல்வாரும் வாழ்ந்து போகவில்லையா? ஆதலால், எல்லாருடைய உபயோகத்திற்குமாக அமைந்த தடாகத்திலே சிலர் தாமாக விழுந்து மடிகிறாப்போலே அஸுர ராக்ஷஸர்களும் எம்பெருமானாகிற தடாகத்திலே வாழவல்லாது மடிந்துபோவது எம்பெருமானுடைய குற்றமாகாதென்க. இப்படிப்பட்ட ஈசன்பாடு என்மனம் விடாது = "மாடு பொன் பக்கஞ் செல்வம்" என்ற நிகண்டின்படி, ஈசன்பாடு என்றது ஈசனிடத்திலே என்றபடி. என்மனமானது எப்போதும் அவனைவிட்டு நீங்காது.

இப்போது இது எதற்காகச் சொல்லுகிறதென்றால், 'எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு எளியன்' என்பதை ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரிவாக உபதேசிக்க ஆரம்பித்த நமக்கு மனமொழி மெய்கள் ஸ்வாதீநமாயிருக்கவேண்டுமே; அப்படியில்லையாகில் உபதேசிக்க முடியாதே; அப்படி உபதேசிக்க முடியாதபடி நெஞ்சு ஈசன்பாடு குடிகொண்டது; வாயும் அவனுடைய பாடலிலேயே ஆழ்ந்தது; சரீரமும் அவ்விஷயத்திலேயே ஆவேசங்கொண்டது; இனி என்ன உபகரணங்கொண்டு உங்களுக்கு உபதேசிப்பேனென்றவாறு.

"குருமணங்குத் தெய்வப் பெண்ணே" என்பது நிகண்டு. 'அணங்காடும்' என்றது அணங்குபோல் ஆடும் என்றவாறு. .... (௪)

அணங்கெனவாடுமெனங்கம் * வணங்கிவழிபடுமீசன் *
பிணங்கியமரர்பிதற்றும் * குணங்கெழுகொள்கையினனே. * (௫)

அணங்கு என ஆடும்	தெய்வாவேசங் கொண்டார் போல ஆடுகின்ற	அமரர்	நித்யஸூரிகள்
என் அங்கம்	எனது சரீரம்	பிணங்கி	பரஸ்பர விவாதம் செய்து
வணங்கி வழிபடும்	சேவித்து ஆராதிக்கும்படி நின்ற	பிதற்றும்	பிதற்றும்படியாயுள்ள
ஈசன்	எம்பெருமான் (அப்படிப்பட்டவனென்றால்)	குணம் கெழு	பல திருக்குணங்கள் பொருந்திய
		கொள்கையினன்	கோட்பாட்டையுடையவன்.

* * * [அணங்கெனவாடும்] இப்பாட்டுக்கு இரண்டுவகையாக அந்வயக்ரமமுண்டு; [பதவுரையின்படியே] பாசுரத்தை உள்ளபடியே அந்வயித்துப்

பொருள்சொல்வது ஒன்று; பிணங்கி யமரர் பிதற்றும் குணங்கெழு கொள்கையினானை, அணங்கென ஆடும் என் அங்கம், வணங்கி வழிபடும் என்று சொல்வதுமன்றொன்று. இப்பொருளில், ஈசன் என்றது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை.

தம்முடைய மனமொழி மெய்களுக்கு எம்பெருமான் பக்கலிலுண்டான ஊற்றம் பிரிந்துபோது உண்டாய்விடுகையன்றியே நித்யஸூரிகளுக்குப்போலே நிரந்தரயாத்ரையானபடி சொல்லுகிறது இப்பாட்டு.

[பிணங்கியித்யாதி.] எம்பெருமானது குணங்களிலே புகுந்துவிட்டால் ஒவ்வொரு குணத்தினுடைய அதிசயமும் எல்லைகாண வொண்ணாததாயிருக்கும்; பரத்வத்திற்கு ஈடான குணங்களும், ஸௌலப்யத்திற்கு ஈடான குணங்களுமாக வகுக்கப்பட்டுள்ள குணங்களிலே ஒருவர் ஒரு குணத்தை அநுபவித்து அதன் அருமைபெருமைகளைச் சொல்லிக்கொண்டாட, மற்றொருவர் மற்றுமொரு குணத்தையநுபவித்து அதன் அருமைபெருமைகளையெடுத்துரைத்துக் கொண்டாட, இங்ஙனே வாதவிவாத கலஹங்கள் ஏற்பட்டுவிடும்.

ஆறாயிரப்படியில் பிள்ளானருளிச்செயலை நோக்குமிடத்து "கொள் கலனே" என்பதாகப் பாடம் புலப்படும். கலம் எனினும் கலன் எனினும் ஒக்கும்; மகாநகரப்போலி. பாத்ரம் என்றபடி. ... . (௭)

கொள்கைகொளாமை யிலாதான் * எள்கலிராகமிலாதான் *
விள்கைவிள்ளாமைவிரும்பி * உள்கலந்தார்க்கோரமுதே. * (௮)

கொள்கை	குணம்பார்த்துக் கொள்ளுதலும்	விள்கை	வேறு பிரயோஜனங்களைக் கொண்டு விலகிப் போவதையும்
கொளாமை	குணமில்லாமை பார்த்துத் தள்ளுதலும்	விள்ளாமை	(தன்னையே விரும்பி) விடாதிருப்பதையும்
இலாதான்	இல்லாதவனும்	விரும்பி	எதிர்பார்த்து
எள்கல்	கைவினைக்கு அடியான மனநெகிழ்ச்சியும்	உள் கலந்தார்க்கு	(விலகிப்போகாமல்) தன்னில் கலந்தவர்கட்கு
இராகம்	கைக்கொள்ளுதற்கு அடியான ஆசையும்	ஓர் அமுது	ஒப்பற்ற அமுதமாயிருப்பன்.
இலாதான்	இல்லாதவனும்,		

* * * —[கொள்கைகொளாமை.] நமக்கு 'அநந்ய போக்யத்வம்' என்பதாக ஒரு ஸ்வரூபமுண்டு; அதாவது, எம்பெருமானைத் தவிர்த்து மற்ற அற்ப பலன்களை விரும்பாமல் அவனையே பரம போக்யவஸ்துவாகக்கொண்டு அவனையே ஆசைப்படுவதாம். இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் விஷயத்திலே அவன் அமுதமாகவேயிருப்பன் என்கிறது. தன்னைவந்து பணிகின்ற அதிகாரிகளைத் தான் பரீக்ஷித்துப்பார்ப்பன்; இவர்கள் ஏதேனும் க்ஷுத்ரபலன்களைப் பெற்றுக்கொண்டு நெகிழ்ந்து போய்விடுகிறவர்களா? அல்லது அவற்றில் நசையற்று நம்மையே பரமப்ரயோஜநமாகப் பற்றுகிறவர்களா? என்று பார்ப்பன்; அகன்று போகிறவர்களாயிருந்தால், க்ஷுத்ரபலன்களைத்தந்து அவர்களை அகற்றிவிடுவன்; அங்ஙனல்லாதவர்களுக்குத்தானே முற்றூட்டாக இருப்பன்.

ஏழை "ஈடுமெடுப்புமிலீசன்" என்றதற்கும், இன்று சொன்னை சொரணையிலாதான்" என்பதற்கும் என்ன வாசியென்னில்; அடியவர்களில் ஏற்றத்தாழ்வு பாராதே ஆசையுடையாரெல்லாரையும் அடிமைப்படுத்திக்கொள்ளு மியல்வினன் என்பது அந்தப் பாசுரத்திற்கு விவக்ஷிதம்; அப்படி அடிமைப்படுத்திக் கொள்ளுமளவில் சிலரிடத்தே உயர்த்தி கண்டு அவர்களை அந்தரங்க கைங்கரியத்திலே ஏவிக்கொள்ளுதல், சிலரிடத்தே தாழ்வுகண்டு அவர்களை பஹிரங்க கைங்கரியத்திலே ஏவிக்கொள்ளுதல் என்னும்படியான வாசிவையாதவன் என்பது இவ்விடத்திற்கு விவக்ஷிதம் - என்று பிள்ளான் ஆறாயிரத்திலே பணித்தபடி.

எள்கல் இராகமிலாதான் = எள்கலாவது உபேக்ஷை; இராகமாவது அபேக்ஷை; இவை யிரண்டுமில்லாதவன்; கைங்கரியங்கொள்ளுகிறவிஷயத்தில் வாசிவையாமை மாத்திரமன்று; திருவுள்ளத்திலேயே உபேக்ஷையும் அபேக்ஷையுமில்லாதவன் என்றவாறு. இங்கே நம்பிள்ளையீடு:—"திருவுள்ளத்தாலே சிலரை இகழ்ந்திருத்தல் சிலரை ஆதரித்தல் செய்யான்; "ஈடுமெடுப்புமிலீசன்" என்றவிடம் ஸ்வீகார ஸமயத்தில் குணதோஷங்கள் பாராமையென்றது; இங்கு பரிமாற்றத்தில் தரமிட்டுக்கொள்ளா மையென்கை."

விள்கைவிள்ளாமைவிரும்பி உள்கலந்தார்க்கு ஓரமுது = எம்பெருமான் பார்ப்பது இவ்வளவே; 'இவர்கள் ப்ரயோஜனாந்தரங்களை விரும்பிப் பெற்றுக் கொண்டு நம்மைவிட்டு ஓடிப்போகிறவர்களா? அன்றி, நம்மையே விரும்பி விடாதிருப்பவர்களா?' என்கிற இவ்வளவையே ஆராய்ந்து பார்த்து, தன்னையே ப்ரயோஜனமாகப்பற்றித் தன்னுடனே ஒரு நீராகக் கலக்க விரும்பியிருப்பவர்களுக்கு "அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாராவமுதமே" என்னும்படியா யிருப்பன்:

பகவத்கீதையில், "தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்" என்றவிடத்தில் 'எப்போதும் தன்னோடு கூடியிருப்பவர்களுக்கு' என்பது பொருளாயிருக்கச்செய்தேயும் [ஆசம்ஸாயாம் க்தப்ரத்யயமாகக்கொண்டு] 'எப்போதும் தன்னோடு கூடியிருக்க விரும்பியிருக்குமவர்களுக்கு' என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்கள் பொருள் பணித்தபடியே இங்கும் உள்கலந்தார்க்கு என்பதற்கு 'உள்கலக்க விரும்பியிருக்குமவர்கட்கு' எனப் பொருள்கொள்ளுதல் பொருந்தும். ... . (௭)

அமுதமமரர்கட்கீந்த * நிமிர்சுடராழிநெடுமால் *
அமுதிலுமாற்றவினியன் * நிமிர்திரைநீள்கடலானே. * (௮)

அமரர்கட்கு	தேவர்கட்கு	நிமிர் திரை நீள் கடலான்	அலையெறிகின்ற விசாலமான திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளின
அமுதம் ஈந்த	அமிர்தத்தைக் கொடுத்தவனும்		
நிமிர் சுடர் ஆழி	வளர்கின்ற ஒளியையுடைய திருச்சக்கரத்தையுடையவனும்	அமுதிலும்	(அக்கடலிலுண்டான) அமிர்தத்தைவிட
நெடு மால்	எல்லைகடந்த பெருமையையுடையவனுமாய்க்கொண்டு	ஆற்ற இனியன்	மிகவும் போக்யன்.

• • • — [அமுதமமரர்கட்கு.] கீழ்ப்பாட்டில் * விள்கைவிள்ளாமை விரும்பி * என்று சொன்ன சொற்போக்கிலே ப்ரயோஜநாந்தரபரர்கள் ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்டமையால், ஐயோ! உள்கலந்தார்க்கு ஓரமுதாயிருக்கும் எம்பெருமானை விட்டுப் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்களாய் ஆபாஸமான அமுதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு விலகிப்போவாரும் சிலரே! என்று தேவர்களை நிந்திப்பதிலே நோக்காகச் செல்லுகிறது இப்பாட்டு. ஆறாயிரப்படி யருளிச்செயல் காண்மின்;— "அம்ருதத்திற்காட்டிலும் பரமபோக்யனாயிருந்தவனுடைய திருவாழியும் கையும் கண்டுவைத்தும் சிலர் அதி க்ஷுத்ரமான ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு போவதே! என்ன பாக்யஹீநரோ! என்று கொண்டு கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ப்ரயோஜநாந்தரார்த்திகளின்படியை அநுஸந்தித்து இன்னாதாகிறார்." என்று.

தேவர்களின் நிந்தை இதில் ஸ்பஷ்டமாக இல்லையாயினும் "அமுதமமரர் கட்கீந்த" என்று எம்பெருமானைக் கொண்டாடுவதில் அவர்களது நிந்தையே உள்ளுறையென்க. எம்பெருமான் என்ன பரமோதாரனோ!, 'எங்களுக்கு நீவேண்டா; சாவா மருந்து தந்தாற்போதும்' என்றவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பிய பொருளையே கொடுத்துவிட்டதே! என்று கொண்டாடிச் சொல்லுகிற பாசுரம் முதலடி. அவர்கள் கொண்ட ப்ரயோஜநத்தை அருவருத்து, தாம் உகந்த பரமப்ரயோஜநமான எம்பெருமானுடைய பரமபோக்யதையை அநுபவிக்கிறார் மற்றையடிகளால். .... (௬)

நீள்கடல்சூழிலங்கைக்கோன் * தோள்கள்தலை துணிசெய்தான் *
தாள்கள்தலையில்வணங்கி * நாள்கடலைக்கழிமினே. * (எ)

நீள் கடல் சூழ்	நீண்ட கடலினால் சூழப்பட்ட	துணிசெய்தான்	அறுத்தொழித்த ஸ்ரீராமபிரானுடைய
இலங்கை	லங்காபுரிக்கு	தாள்கள்	திருவடிகளை
கோன்	தலைவனாயிருந்த இராவணனுடைய	தலையில் வணங்கி	தலையாலே வணங்கி
தோள்கள்	இருபது தோள்களையும்	நாள் கடலை	காலமாகிய கடலை
தலை	பத்துத் தலைகளையும்	கழிமின்	தாண்டுங்கள்.

• • • — [நீள்கடல்சூழ்.] இவ்வணம் பரமபோக்யனான எம்பெருமானுடைய குணங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு போதுபோக்குவதே ப்ராப்தமென்கிறாரிதில்.

"பரந்தகடலை அகழாகவுடைத்தாய், அந்தக் கடல்தானும் மிகையாம்படியான அரணையுடைத்தாயிருக்குமன்ன இலங்கைக்கு அதிபதியன்றோ நான்!' என்று கொண்ட செருக்கினால் சக்ரவர்த்தி திருமகனென்று மதியாதே எதிரிட்ட பயலுடைய தோள்களையும் தலையையும் துணித்த மனத்துக்கினிய இராமபிரானுடைய திருவடிகளை வணங்கி, [அதாவது, அநுமானைப்போலே அவனுடைய வீர சரிதங்களைக்கொண்டு போதுபோக்கி] ஸம்ஸார நிலத்திலிருக்கும் வரையில் கடல்போலே பெருகிச் செல்லுகின்ற நாள்களைத் தொலையுங்கோள் என்றாராயிற்று.

சந்தையில், "காட்கடலே" என்ற ஸ்தானத்தில் 'காழ்க்கடலே' என்றும் பாட முண்டாதலால், காழ் என்று பாபமாய், பாபமாகிற கடலைக் கழியுங்கோள் என்றபடி யாகவுமாம். .... (எ)

கழிமின்தொண்டர்கள்! கழிந்து * தொழுமினவனைத்தொழுதால் *
வழிநின்றவல்வினைமாள்வித்து * அழிவின்றி யாக்கந்தருமே. * (அ)

தொண்டர்கள்	தொண்டர்களே!
கழிமின்	விஷயாந்தர ஸங்கத்தைக் கழித்துவிடுங்கள்;
கழிந்து	அதனைக் கழித்துவிட்டு
அவனை	அப்பெருமானை
தொழுமின்	தொழுங்கள்;
தொழுதால்	தொழுதமாத்திரத்திலும் (அவன்)
வழி நின்ற	ஜன்ம பரம்பரையாய்த் தொடர்ந்துநின்ற
வல் வினை	வலிய பாவங்களை
மாள்வித்து	ஒழித்து
அழிவு இன்றி	சாச்வதமான
ஆக்கம்	மோக்ஷஸம்பத்தை
தரும்	தந்தருள்வன்.

• • • — [கழிமின் தொண்டர்கள்.] ஸ்ரீராமபிரானுடைய சரிதத்தை யநுஸந்தித்து இதர விஷயபற்றுகளைத் தவிரவே, அவன்றானே இடையூறுகளைப் போக்கி நித்ய கைங்கரியத்தைத் தந்தருள்வ னென்கிறார். தொண்டர்கள்! கழிமின் = தொண்டு பூண்டு அமுதுண்ண விரும்பியிருப்பவர்களே! புறம்புண்டான பற்றுக்களில் ஆசையைத் தவிருங்கோள்; அங்ஙனம் தவிர்ந்து அப்பெருமானைத் தொழுங்கோள்; அங்ஙனம் தொழுதால் இவ்வாத்மாவோடே பொருந்தியிருக்கின்ற ப்ரபல கருமங்களை வாஸனையோடே போக்கி மீட்சியற்ற செல்வமாகிய மோக்ஷ புருஷார்த்தத்தை அவன்றானே கொடுத்தருளக் குறையில்லையென்றாயிற்று.

ஆக்கம் — ஸம்பத்து. .... (அ)

தருமவரும்பயனாய * திருமகளார்தனிக்கேள்வன் *
பெருமையுடையபிரானார் * இருமைவினைகடிவாரே. * (கூ)

அ அரு பயன் ஆய	அப்படிப்பட்ட அருமைப் பயனான புருஷார்த்தத்தை
திரு மகளார் தனி கேள்வன்	பெரிய பிராட்டியார்க்கு ஒப்பற்ற நாயகனுய்க் கொண்டு [பிராட்டியோடுகூடி நின்று]
தரும்	தந்தருள்வன்;
பெருமை உடைய பிரானார்	(லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தாலே) மேன்மையை யுடைய (அந்த) ஸர்வேச்வரன்
இருமை வினை	இருவகைப்பட்ட (புண்ய பாபரூபமான) கருமத்தை
கடிவார்	போக்குவான்.

• • • — [தருமவரும்.] எம்பெருமான் தன்னைப்பற்றின மாத்திரத்திலே இப்படி இடையூறுகளையெல்லாம் போக்கிப் பரம புருஷார்த்தத்தையும் தந்தருளக்கூடுமோவென்ன; பிராட்டி அருகேயிருக்கும்போது எதுதான் செய்யக் குறை? என்கிறார்.

முதலடியை, தரும் அவ்வரும்பயனாய என்றும், தரும அரும்பயனாய என்றும் இருவகையாகப் பிரித்துப் பொருள் கூறுவர். ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் (4-1) • பரபரனாய்நின்ற • என்ற சூர்ணிகையில் "தொழுதால் அரும்பயனாய தரும்" என்றருளிச்செய்திருப்பதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. அ + அரும்பயனாய, அவ்வரும்பயனாய என்று சந்தியாகவேண்டுமிடத்து "அவரும்பயனாய" என்பது ஆனது தொகுத்தல்விகாரமென்க. பெறமுடியாததாக சாஸ்திரங்களிலே ப்ரஸித்தமாகவுள்ள புருஷார்த்தங்களைத் தந்தருள்வன் என்றபடி.

இனி, மற்றைப்படியான பதவிபாகத்தில் • தருமவரும்பயனாய • என்பது திருமகளார்க்கு அடைமொழியாகும். தருமத்தினுடைய பரமப்ரயோஜனமே ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிற பெரியபிராட்டியார்க்குந் தனிக்கேள்வன் என்றபடி. "லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா । ரக்ஷகஸ் ஸர்வஸித்தாந்தே வேதாந்தேஷு ச கீயதே = லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா, ரக்ஷகஸ் ஸர்வஸித்தாந்தே வேதாந்தேஷு ச கீயதே." என்கிற ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர வசனம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும். "தேவ்யா காருண்யரூபயா லக்ஷ்ம்யா" என்றதன் கருத்தே • தருமவரும் பயனாய திருமகளார் • என்பதில் உறையுமென்க.

இருமைவினைகடிவார் = பாபத்திற்காட்டிலும் புண்ணியம் நன்றாயிருந்ததேயாகிலும் மோக்ஷமார்க்கத்திற்கு இடையூறாகும் திறத்தில் இரண்டும் ஒக்குமாதலாலும் "ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்று உபநிஷத்தும் ஓதுகையாலும் புண்ய பாபங்களிரண்டுமே தொலையக்கடவனவாம். புண்ணியங்களுக்குப் பலனாக ஸ்வர்க்காநுபவம் முதலிய அல்ப புருஷார்த்தங்கள் கிடைக்கும்; பாவங்களுக்குப் பலனாக நரக வேதனைகள் கிடைக்கும்; பரம புருஷார்த்தத்தை விரும்பி நிற்பார்க்கு ஸ்வர்க்க நரகங்களிரண்டும் பரியாயமாதலால் புண்ய பாபங்களிரண்டும் தொலையவேணுமென்று சாஸ்திரம் சொல்லி நின்றது என்றுணர்க. இந்த சாஸ்த்ரார்த்தத்தை ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹா தேசிகனும் வரதராஜ பஞ்சாசத்தில் • ஸத்யம் ப்ரவீமி வரத த்வயி பத்தபாவா: பைதாமஹாதிஷு பதேஷ்வபி பாவபந்தம் । கஸ்மை ஸ்வதேத ஸகலஞ்சரணோத்ஸுகாய காராக்ருஹே கநகச்ருங்கலயாபி பத்த: = ஸத்யம் ப்ரவீமி வரத! த்வயி பத்தபாவா: பைதாமஹாதிஷு பதேஷ்வபி பாவபந்தம், கஸ்மை ஸ்வதேத ஸகலஞ்சரணோத்ஸுகாய காராக்ருஹே கநகச்ருங்கலயாபி பத்த:? • என்ற ச்லோகத்தினால் உரைத்தருளினர். புண்ணியம் பொன்விலங்குபோன்றது, பாவம் இரும்பு விலங்குபோன்றது என்பது இந்த ச்லோகத்தின் தேர்ந்த கருத்து. ஸ்வைரஸஞ்சாரம் ... யதேஷ்டமாக ஸஞ்சரிக்க விரும்புகின்றவர்களை இரும்பு விலங்கினால் கட்டிவைத்தாலென்ன? பொன் விலங்கினால் கட்டிவைத்தாலென்ன? இரண்டும் துக்கஹேதுவேயாகுமென்றவாறு.

இங்கே நம்பிள்ளை வீடு காண்மின்;—

"[இருமைவினைகடிவாரே] பேர்வாசியேயாசம்படி நாம் பண்ணிவைத்த இருவகைப்பட்ட கர்மங்களையும் போக்குவார், புண்ய பாவங்களுக்குத் தன்னில் தான் வைஷம்யமுண்டேயாகிலும் மோக்ஷ விரோதித்வாத் துல்யமாக நினைக்கிறது." ... . (க)

கடிவார்தீயவினைகள் * நொடியாருமளவைக்கண் *
கொடியாவடுபுள்ளுயர்த்த * வடிவார்மாதவனாரே. * (க0)

அடு	பகைவரை அழிக்கின்ற	மாதவனார்	லக்ஷ்மீபதியானவர்
புள்	கருடப்பறவையை	தீய வினைகள்	கொடிய பாவங்களை
கொடி ஆ உயர்த்த	த்வஜமாக எடுத்தவரும்	கொடி ஆரும் அளவை கண்	ஒரு நொடிப் பொழுதிற்குள்ளே
வடிவு ஆர்	விலக்ஷணமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையவருமான	கடிவார்	போக்கியருள்வார்.

• • • — [கடிவார்தீயவினைகள்.] எம்பெருமான் பிராட்டியோடுகூடி அடியார்க்குக் காரியஞ் செய்தருள்வது தாமதமாக நடைபெறுமோ என்ன; இல்லை; ஒரு நொடிப்பொழுதிலே நடைபெறுமென்கிறது இப்பாட்டு. இத் திருவாய்மொழியில் • வழுவின்றவல்வினைமாள்வித்து • இருமை வினை கடிவார் • கடிவார் தீயவினைகள் • என்ற மூன்று இடங்களில் எம்பெருமான் நமது பாவங்களைத் தொலைத்தருள்வனென்பது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; இவை புநருக்தியாகாது; ஒவ்வோரிடத்திற்கும் ஒவ்வொரு அம்சத்திலே நோக்கு; எங்ஙனேயென்னில்; ஆச்ரயித்தவர்கள் விஷயத்திலே இக்காரியஞ் செய்தருள்வது என்பது • வழுவின்ற வல்வினைமாள்வித்து • என்றவிடத்திற்கு விவக்ஷிதம்; பிராட்டியின் புருஷகாரமடியாக அக்காரியஞ் செய்தருள்வனென்பது • இருமை வினை கடிவாரே • என்றவிடத்திற்கு விவக்ஷிதம்; அது செய்வது ஒரு நொடிப்பொழுதிலே என்பது இப்பாட்டிற்கு விவக்ஷிதம் என்று வாசிகாண்க.

இங்ஙனே மூன்று விஷயங்கள் விவக்ஷிதமானால், இம் மூன்றையுஞ் சேர்த்து ஒரு பாசுரமாகவே அமைத்துவிடலாகாதோ? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; அநுபவப்ரகாரங்களிலே போகிற போக்குக்கள் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திற்குத் தெரியாதவையன்றே? 'இப்படி அமைக்கவேணும்' என்று ஒரு எண்ணத்தோடே ஆழ்வார் பாசுரமமைக்கின்றாரல்லரே; ஆதலால் இந்த சங்கைக்கு உதயமேயில்லை.

"கொடியா அடு புள்ளுயர்த்தவடிவார் மாதவனார் நொடியாருமளவைக்கண் தீய வினைகள் கடிவார்" என்று அந்வயிப்பது. பின்னடிகளில் பெரிய திருவடியின் ப்ரஸ்தாவம் வந்திருப்பது 'பெரிய திருவடியை அடிமைகொண்டாற்போலே நித்ய ஸம்ஸாரிகளான நம்மையும் அடிமை கொள்வன்' என்கிற கருத்தைக் காட்டுதற்காகவென்று திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் திருவுள்ளம் பற்றினார். "பிராட்டியோடே கூட நின்று, பெரிய திருவடிக்குக் கொடுத்தருளுமா

போலே தந்தருளும்" என்பது ஆறாயிரப்படி யருளிச்செயல். இக்கருத்தைப் பொலியவே ஆழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்திலே — "யதேகமுத்திஸ்ய யதி கிஞ்சந ஸமாஜ ஜநா: ஸம்யோ ஸஞ்ஜாத ஸம்பவந்த்யபி தா: | தம் வேலாயதேஷ்டோ ப்யாதிதிவ்யஸூரிஜாதநநு ஸேஹ வேதநதேயவலக்ஷேஷ்ய ஸரீகரோஷி — யத் சர்வேஷதவ யதிஞ்சன கார்த்த ஜந்தர் பல்லேபா பிஜந பகவந்தம் அரக்யசேதார:, தம் லோகமீந்த்ர இயாதிவாப்யஜாகம் ஸ்ஹ வைக தேவஸமமபி ஸாரீகரோஷி." என்று ஒரு ச்லோக மருளிச்செய்தார். அன்று வந்து பணிந்த ஒரு அடியானைக் கைக்கொள்ளும்படித்து, நித்யஸூரிகளில் தலைவரான பெரிய திருவடியோடொக்கக் கைக்கொள்ளுகிறானென்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து.

மாதவனாரே என்றவிடத்திற்கு நம்பிள்ளையிடு காண்மின்;— "பிராட்டி அருகேயிருந்து போக்குவிக்கவாயிற்று போக்குவது; ஒருதலை ஜன்மம்; ஒருதலை மரணம்; நடுவே ஆதிவ்யாதிகள்; இவை செய்த குற்றங்களைப் பார்க்கக்கடவதோ? குற்றங்கண்டவிடுல் விபூதியாக விடவேண்டிவாராதோ? பொறுத்தருளீர்' என்றால், அவளுக்காகப் பொறுத்தோமென்று மிருந்தானை." .... (௧௦)

மாதவன்பால் சடகோபன் * தீதவமின்றியுரைத்த *
ஏதமிலாயிரத்திப்பத்து * ஓதவல்லார்பிறவாரே. * (௧௧)

சடகோபன்	ஆழ்வார்	ஏதம் இல் ஆயிரத்து	குற்றமற்ற இத்திருவாய்மொழியாயிரத்தில்
மாதவன் பால்	லக்ஷ்மீநாதனான எம்பெருமான் பக்கலில் (பக்தியுக்தராய்)	இ பத்து	இப் பத்துப்பாசுரங்களையும்
தீது அவம் இன்றி உரைத்த	தனது மேன்மையைப் பார்த்து உதாஸீநனாயிருத்தல், அடியாருடைய குற்றங்களைப் பார்த்துக் கைவிட்டொழிதல் ஆகிற இருவகைக்குற்றமும் எம்பெருமானுக்கு இல்லையென்பதை வெளித்துரைத்த	ஓத வல்லார்	(குருமுகமாக) அதிகரிக்க வல்லவர்கள்
		பிறவார்	மீண்டும் பிறந்து வருந்த மாட்டார்கள்.

* * * — [மாதவன்பால்.] இத் திருவாய்மொழியை ஓதவல்லவர்கள் மீண்டும் இந்த ஸம்ஸாரநிலத்தில் வந்து பிறக்கப் பெறார்களென்று பயன்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிற பாசுரமிது.

இப் பாட்டில், தீது அவம் ஏதம் என மூன்று சொற்கள் உள்ளன; குற்றம் என்பதே மூன்றுக்கும் பொருள். மூன்று விஷயங்களுக்குக் குற்றமில்லாமை சொல்லப்படுகின்றது; அதாவது — கவிபாடுகிற தமக்கும் பாட்டுண்கிற எம்பெருமானுக்கும் இக் கவிகளுக்கும் ஒரு தீங்குமில்லாதபடி மாதவன்பாற் சடகோபனுரைத்த ஆயிரம் என்பதாக. ப்ரமாணமாகிய இத் திருவாய்மொழியும்

ப்ரமேயனான எம்பெருமானும் ப்ரமாதாவான ஆழ்வார் தாமும் குற்றமற்றிருக்கின்றமையைச் சொன்னவாறு. இது ஆறாயிரப்படியில் பிள்ளான் அருளிய நிர்வாஹம்.

இங்கே பட்டர் விலக்ஷணமாக அருளிச் செய்வராம்; எங்ஙனேயென்னில்; ஏதமிலாயிரம் என்று இப் ப்ரபந்தத்தைக் குற்றமற்றதாகச் சொன்னபோதே ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்யனுக்கும் ப்ரபந்தவக்தாவுக்கும் குற்றமில்லாமை சொன்னதாகவே தேறிவிடும்; அதை தனிப்படச் சொல்லவேண்டா; ஆகவே "தீதுஅவம் இன்றி" என்பதற்கு வேறு தாற்பரிய மிருக்கத்தகும்; அதாவது — "மாதவன்பால் தீதவமின்றியுரைத்த" — எம்பெருமானுக்கு இரண்டுவகையான குற்றம் ஸம்பாவிதமாகலாம்; தன்னுடைய மேன்மையைப் பார்த்து ஆச்ரிதர்களைக் கைவிடுதல், ஆச்ரிதர்களின் நீசத்தன்மைகளைப் பார்த்துத் தான் ஒதுங்கிநிற்றல் என்கிற இவ்விரண்டு குற்றங்களும் எம்பெருமானுக்கு இல்லையென்பதைச் சொன்னவிப்பத்து என்க, 'எம்பெருமான் ஆச்ரிதர்க்கு எளியன்' என்று சொன்னதுதான் இது. .... (கக)

ஆறாந் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியில் இத் திருவாய்மொழிக்கான பாசுரம்.

பரிவதி லீசன்படியைப் பண்புடனே பேசி *
அரியனல னாராதனைக் கென்று * — உரிமையுடன்
ஓதியருள் மாறன் ஒழித்தா னிவ்வுலகில் *
பேதையர்கள் தங்கள் பிறப்பு. *

பதவுரை.

பரிவது இல்	ஹேயகுணமற்றவனான	உரிமையுடன்	ஔசித்யத்தோடு
ஈசன்	எம்பெருமானுடைய	ஓதி அருள்	அருளிச்செய்த
படியை	(ஆராதிப்பதற்கு எளியன் என்கிற) ப்ரகாரத்தை	மாறன்	நம்மாழ்வார்
பண்புடனே பேசி	அழகாக அருளிச்செய்து	இ உலகில்	இவ்வுலகத்திலுள்ள
ஆராதனைக்கு அரியன் அலன் என்று	(அவன்) ஆராதிப்பதற்கு அருமையானவனல்லன் என்று (இவ்விஷயத்தை)	பேதையர்கள் தங்கள்	பாமரர்களினுடைய
		பிறப்பு	பிறவியை
		ஒழித்தான்	தொலைத்திட்டார்.

* * * — அகில ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநனான ஸர்வேச்வரன் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாகையாலே நாம் இட்டதுகொண்டு நிறையவேண்டியவனல்லனாத லால் அன்போடு நாம் இடுவது அணுவளவேயாயினும் அதுதன்னையே கொண்டு பரம த்ருப்தியடைகிறானென்பதைத் தெரிவிக்கின்ற முகத்தால் எம்பெருமா னுடைய ஆராதநஸௌகர்யத்தை ஆழ்வார் இத்திருவாய்மொழியிலருளிச் செய்து, இத்தகைய திருவாய்மொழியை உபகரித்ததனால் நம்போன்ற அறி விலிகளின் பிறவித்துன்பத்தையும் போக்கியருளினாராயிற்று என்பதாம். .... (௬)

த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

ஶ்லோ॥ டாவேஸ்யூஷு தேஶகாலாதிநியமரஹித ப்ரீ
ஶ்ராவ்யாஷிதா தநியஸ: ஸாமக்ரீஷாதுஸ்ரவா |
ஸத்யோபாஸ்ம் ஸமாஸ்ரிதா ததநவ வேஸாயம்
ஸ்வாராத்ய ஸத்ருப்தியதிஶ ஶ்ரீஷு ஷஷ்டே ||

எம்பெருமானுக்குச் செய்யுமடிமைத் திறங்களில் தேசநியமமாவது கால நியமமாவது அங்கலாப நியமமாவது அதிகாரி நியமமாவது பொருள் நியம மாவது மற்று எந்த நியமமாவது சிறிதுமில்லையாது; பக்திநியமமொன்று தான் உள்ளது; ஆதலால் எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு எளியன்—என்பது ஆறாந்திருவாய்மொழியி லருளிச்செய்யப்பட்டதென்றவாறு. ... (௬)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து

ஏழாந் திருவாய்மொழி — பிறவித்துயரற.

அவதாரிகை.

கீழ்த் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு அரியனல்லன், மிகவும் எளியன் என்பதை அருளிச்செய்தார். ஆராதனம் எளிதாயிருந்தாலும் ஆச்ரயணம் இனிதாயிருந்தாலன்றோ நெஞ்சு பொருந்தும்; உலகில் பலபேர்கள் காம் இட்டதுகொண்டு பரம த்ருப்தியடையுமவர்களாய் ஆராதனைக்கு எளியராயிருக்கக்கூடும்; இருந்தாலும் அவர்களுடைய ஆச்ரயணம் நமக்கு இனிமைமிக்கதாயிருந்தாலன்றிப் பயனில்லையன்றோ; அப்படியே எம்பெருமானும் ஆராதிக்க எளியனானாலும் ஆச்ரயணத்தில் ஸாரஸ்யமுடையனாயிருக்கவேண்டுவதொன்று உண்டாதலால் அஃது அப்படியே உண்டென்பதை இத் திருவாய்மொழியிலருளிச்செய்கிறார்.

“பகவத் ஸமாச்ரயணமாகிறது தான் இதுக்கு இட்டுப் பிறவாத ஸர்வேச்வரனும் ஆசைப்படும்படி போக்யமாயிருப்பதொன்றிறே” என்பது நம்பிள்ளையருளிச்செயல். தன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்தை எம்பெருமான் தானும் பார்த்துத் தனக்குத்தானே அடிமைசெய்துகொள்ள விரும்பும்படியாயிருக்குமென்று ஒரு அதிசயோக்தியாக இது அருளிச்செய்தபடி. ‘இப்படியும் இருக்குமா? எம்பெருமான் அவ்வளவு உன்மத்தனோ?’ என்று சிலர் நினைத்துவிடக்கூடும்; ‘எம்பெருமானுடைய இனிமை ஒப்புயர்வற்றது’ என்று காட்டுவதில் மாத்திரம் இந்த ஸ்ரீஸூக்தி நோக்குடையதென்று கொள்க.

இதற்கு ஸம்வாதமாக பட்டருடையவும் வேதாந்ததேசிகனுடையவும் இரண்டொரு ஸ்ரீஸூக்திகளைக் காட்டுகிறோம், காண்மின்;— பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ பூர்வசதகத்தில், “[illegible] — அக்ரே தார்க்ஷ்யேண பச்சாத் அநுபதி சயநே தத்மநா பார்ச்வயோச் ச ஸ்ரீபூமிப்யாமத்ருப்த்யா ஸ்வய [illegible] ஸேவ்யமாநாம்ருதௌகம்.” என்றருளிச்செய்தார்; உத்ஸவமூர்த்தியாகிய நம்பெருமாளை மூலமூர்த்தியாகிய பெரியபெருமாள் பின்புறத்திலும் பெரிய திருவடி முன்புறத்திலும் திருமடந்தை மண்மடந்தைகள் இரண்டருகுமிருந்துகொண்டு எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் த்ருப்தி பிறப்பதேயில்லையென்பது இதன் கருத்து. எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹாநுபவம் பிறர்க்கு எப்படி ஸ்ப்ருஹ

ஸீயமோ அப்படி ஸ்வாத்மாவுக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்குமென்பது விளங்க இறில் * அஹமபிதியயோகே ஆத்மநா * எனப்பட்டது.

வேதாந்ததேசிகன் பாதுகாஸஹஸ்ரத்தில் — "உதாஹரணக்ஷிரோமணி தேத ஸமேத்ய வஸாம்ஷஷேதா விரோபிதாநாம் நிராவேல | ஸுமஜ்ஜூர் தாஷிஷேதிபிஸ் ஸ்வயமாராயிதும்பணி பாதுமேகே! ஸ்வாமீ = மநுஜத்வ நிரோஹிதேந சக்யே வபுஷைகேந விரோதிநாம் நிராஸே, அபருத் பாதாதி பேதபிந்ந ஸ்வயமாராதயிதும் நதீ பாதுகே! த்வாம்." என்றருளிச்செய்தார். எம்பெருமான் மானிட வுருக்கொண்டு சக்ரவர்த்தி திருமகனாய்த் திருவவதரித்தது விரோதிநிரஸநத்திற்காகவாகில் நரஸிம்ஹாவதாரம் முதலான அவதாரங்களிற்போலே தான் ஒருவனாகவே அவதரித்துக் காரியம் நிறைவேற்றி யிருக்கலாம்; அப்படி ஒருவனாக அவதரியாமல் பரதாழ்வான் முதலானோராகவும் தன்னை வகுத்துக்கொண்டு திருவவதரித்தது எதற்காகவென்னில்; தனக்கும் பரமபோக்யமான தன்னுடைய பாதுகையைத் தானே ஆராதிக்கவேணுமென்று தனக்கு ஆசையுண்டாயிற்று; தானே ஸாக்ஷாத்தாக ஆராதித்தால் உலகம் ஏசுமே என்றெண்ணித் தம்பியாக வேற்றுருக்கொண்டு ஆராதித்தானத்தனை என்பது இந்த ச்லோகத்தின் தாத்பரியம்.

ஆக இவற்றால் எம்பெருமானுடைய படிகள் எம்பெருமான்றனக்கும் பரம போக்யமாயிருக்குமென்பது விளங்கும். இத்தகைய தான போக்யதையே இத் திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றதென்க. * தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி * இத்யாதிகள் இத்திருவாய்மொழிக்கு உயிர்நிலையாயிருக்கும். (*)

பிறவித்துயரற ஞானத்துள்நின்று *
துறவிச்சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார் *
அறவனை ஆழிப்படை யந்தணனை *
மறவியையின்றி மனத்துவைப்பாரே. * (௧)

பிறவி துயர் அற	ஜந்மமரணங்களினால் வரும் துன்பம் மாத்திரம் நீங்குகைக்காக
ஞானத்துள் நின்று	ஆத்மாவலோகமாகிற கைவல்யோபாஸநத்தில் நின்று
துறவி சுடர் விளக்கம் தலைப்பெய்வார்	ஸகல உபாதிகளையும் விட்டவனாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசனான ஆத்மாவினுடைய ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பெறவிரும்புகின்ற கைவல்யார்த்திகள்,

அறவனை	பரமதார்மிகனாயும்
ஆழி படை	திருவாழியாழ்வானை ஆயுதமாகவுடையனாயும்
அந்தணனை	பரமபரிசுத்தனுமாயிருக்கின்ற எம்பெருமானை
மறவியை இன்றி	(தாம் விரும்பிய பலனில்) மறப்பில்லாமல்
மனத்து வைப்பாரே	உபாஸிக்கின்றார்களே.

* * * [பிறவித்துயரற.] எம்பெருமானுடைய போக்யதையை ஆழ்வார் தாம் தமது திருவுள்ளத்தினால் முற்றுற அநுபவித்து அதனை வாய்விட்டுப் பாசுரமிட்டுப் பேசுவதற்குமுன்னே, இங்ஙனம் பரம போக்யமானவனை ஆச்ரயித்து

வைத்து அந்தோ! அற்ப பலனாகிய கைவல்யத்தை அபேக்ஷிப்பதே! என்று கேவலர்களை நிந்தித்து, 'அவர்களுடைய புன்மையைப் பாராதே அவர்கள் அபேக்ஷித்ததைக் கொடுப்பதே!' என்று எம்பெருமானது நீர்மையைக்கண்டு வியந்து கூறுவது இப்பாட்டு.

இனி * வளவேழுலகில் "செடியாராக்கையடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலை" என்றவிடத்து விரிவுரையை நோக்கி இவ்விடத்தையும் நோக்கினால் அந்தோ! ஈதென்ன பரஸ்பரவிருத்தமான வார்த்தை! என்று சங்கிக்க நேரும்; அங்கே கைவல்யார்த்திகளை உயரத்தூக்கிவைத்துப் பேசியுள்ளார்; இங்கு அவர்களைக் கீழே தள்ளி நிந்தித்துப் பேசுகிறார்; இவை எங்ஙனே பொருந்தும்? என்று சங்கிக்கலாம்., அந்த ப்ரகரணத்திற்கு அது பொருந்தும்; இந்த ப்ரகரணத்திற்கு இது பொருந்தும் என்பதே இங்குச் சொல்லக்கூடிய ஸமாதானம். ஆழ்வார் எம்பெருமானது பெருமேன்மையையும் தமது நைச்யத்தையும் நோக்கிப் பின்வாங்கப்பார்த்த அவ்விடத்திலே, 'எம்பெருமானை அநுபவிக்காமலிருக்கின்ற கேவலர்கள் மிக நல்லவர்கள்' என்று கொண்டாடவேண்டியது அவசியமாயிற்று. எம்பெருமான் சீலகுணத்தைக் காட்டினபின்பு அந்த * வளவேழுலகில் நிலைமை ¶ நீங்கிவிட்டதாதலாலும் அவனுடைய பரமபோக்யதையிலே இப்போது நெஞ்சு சென்றிருத்தலாலும், இப்படிப்பட்ட போக்யதையிலே எல்லாரும் ஈடுபட்டு அநுபவிக்க ப்ராப்தமாயிருக்கச் சிலர் இழந்தொழிகின்றார்களே! என்று வருந்தவேண்டி நேர்ந்தபடியாலும் அந்த வருத்தத்தினால் கேவலர்களை நிந்திக்கிறவிது இங்குப் பொருந்துமென்றுணர்க.

பிறவித்துயரற = ஸம்ஸார நிலத்தைப்பற்றிவரும் ஸகலமான துயரங்களும் தொலைய என்றபடி. இது கைவல்யார்த்திகளுக்குப் போலவே பகவத்ப்ராப்திகாமர்கட்கும் உண்டாயினும் இங்குக் கைவல்யார்த்திகளே விவக்ஷிதர்கள்; "ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தி யே" என்கிற கீதைப்படிக்கு "பிறவித்துயர் அறுவதற்காக மாத்திரம்" என்று இங்குப் பொருளாகும். பகவத்ப்ராப்திகாமர்கள் மஹாநந்தம் பெறுவதையும் விரும்புகின்றவர்களாதலால் அவர்கள் தள்ளுண்டார்கள். பிறவித்துயரறுவதை மாத்திரமே விரும்புகின்றவர்கள் கைவல்யார்த்திகளேயென்க.

ஞானத்துள் நின்று = ஆத்மாவலோகனமாகிற ஞானத்திலே நிற்பார்களாம் கேவலர்கள். கைவல்யமோக்ஷ ஸாதனமானதொரு உபாஸனத்திலே ஊன்றி என்றபடி.

துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார் = முதலடியிற் சொல்லப்பட்ட உபாஸநாநுஷ்டானத்திற்குப் பலன் சொல்லுகிறது இவ்வடி. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் வேறற நீங்குவதுதான் இங்குத் துறவி யெனப்படுகிறது; ஞானஸ்வரூபியான ஆத்மாவை அநுபவிப்பதுதான் சுடர்விளக்கந் தலைப்பெய்தல். எல்லாவுபாதி

¶ அதாவது—நைச்யாநுஸந்தானம் பண்ணிப் பின்வாங்கும் நிலைமை.

களும் விட்டு நீங்கப்பெற்ற சுடரொளிமயமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டியிருப்பவர்கள் என்றபடி.

ஆக, மூன்றடிகளின் சேர்ந்த பொருளை நம்பிள்ளை எடுத்துக்காட்டுகிறார்: ''ஸாம்ஸாரிக ஸகல துக்கங்களும் போகவேணுமென்று ஆத்மஜ்ஞானத்திலே ஊன்றி நின்று ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ராபிக்க வேண்டியிருப்பார்'' என்று.

அறவனை ஆழிப்படை அந்தணனை = துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வாரான கேவலர்கள் மறவியையின்றி மனத்து வைப்பார்; யாரை? என்னில்; எம்பெருமானை என்று சொல்லவேண்டியிடத்து அந்த எம்பெருமானுக்கு வாசகமாக ''அறவனை ஆழிப்படையந்தணனை'' என்கிறது ஆழ்ந்த கருத்தோடு கூடியது. அறவன் என்பது தார்மிஷ்டன் என்றபடி; கைவல்யார்த்திகளது விருப்பத்தின்படியையும், அப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் பலன் கொடுக்கிற எம்பெருமான் படியையும் பார்த்து இப்படியும் ஒரு உதாரனுண்டோ! என்று ஆழ்வார் உருகியருளிச் செய்கிறபடி. இங்கே நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி:—''ஏதேனுமொரு ப்ரயோஜநத்துக்கும் தன்னையே அபேக்ஷிக்குமத்தனையாகாதே வேண்டுவது; எங்களுக்கு நீ வேண்டா, க்ஷுத்ரப்ரயோஜனம் அமையும் என்றிருக்குமவர்களுக்கும் அத்தைக்கொடுத்துவிடுவதே! என்ன தார்மிகனோ வென்கிறார்'' என்பதாம்.

ஆழிப்படை = கையுந்திருவாழியுமான அழகைக்கண்டால் ''வடிவார் சோதி வலத்துறையுஞ் சுடராழியும் பல்லாண்டு'' என்று மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறவர்களல்லரே கேவலர்கள்; தங்களுடைய விரோதிகளைத் தொலைப்பதற்கு நல்ல ஸாதனமுண்டு என்று நினைப்பவர்களே யத்தனை. அந்த நினைவையே காட்டுதற்காம் இங்கு இந்தப் ப்ரயோகம்.

அந்தணனை = உலகில் ஒரு வகுப்பினரை அந்தணரென்று வழங்குவதுண்டு; அந்தத்தை [வேதாந்தத்தை] ‡ அணவுபவர்—சார்பவர் என விரித்துக் காரணப் பொருளுரைத்தார் நச்சினார்க்கினியர். அங்ஙனன்றியே, அம் தண் அர் எனப் பிரித்துப் பலவாறாகப் பொருள் சொல்வாருமுளர். ''அந்தணரென்போர றவோர் மற்றெப் பொருட்குஞ், செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்'' என்ற திருவள்ளுவர் திருக்குறளும் அவ்விடத்துப் பரிமேலழகருரையும் நோக்கத்தக்கது. ''நூலேகரகம் முக்கோல்மணையே, ஆயுங்காலை அந்தணர்க்குரிய'' என்ற தொல்காப்பிய மரபியற் சூத்திரத்தின் கருத்தை நோக்குமிடத்து அந்தணரென்ற சொல் யதிகளைக்குறிக்குமென்பது விளங்கும். இப்பாசுரத்தில் அந்தணனென்று எம்பெருமானைச் சொல்லியிருக்கின்றது; ''கொக்கணைக்க பொழிற்

‡ அணவுபவர் என்பது அணர் என விகாரப்பட்டது. ''ஆரணத்தின் சிரமீதுறை'' என்ற சடகோபரந்தாதிச் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளின் ஈற்றடியில் ''கார் அணனைக் கம்பனை நினைவாம்'' என்றவிடம் காணத்தக்கது. அந்தம் அணர், அந்தணர்; தொகுத்தல்.

கோவலுலகளப்பானடி நிமிர்த்த $ அந்தணனை" என்றும் ¶ "இந்தளூரந்த ணனை" என்றும் திருமங்கையாழ்வாரும் அருளிச்செய்கிறார். அந்தணனென்பதற்குப் பரிசுத்தனென்று 'பொருள் என்று பூருவாசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்கள். கைவல்யார்த்திகள் எம்பெருமானைச் சாணிச்சாறுபோலே பரிசுத்தனென்று கொண்டார்களைத்தனையொழிய போக்யதையிலே கண்வைத்து ஈடுபடப் பெற்றிலர்கள்! என்கிற வருத்தம் இங்குத் தொனிக்குமென்ப.

மறவியையின்றி மனத்துவைப்பாரே! பரம போக்யனான எம்பெருமானைச் சிந்தித்தவாறே தாங்கள் விரும்பிய கைவல்ய புருஷார்த்தம் மறந்துபோக வேண்டியிருக்கவும் அதனை மறவாதே அவனை உபாஸிக்கின்றார்களே! அந்தோ! என்று பரிதபிக்கிறாராயிற்று.

இப்பாசுரத்தை அநுஸந்திக்குங்கால், "அறவாழியந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க்கல்லால், பிறவாழி நீந்தலரிது" என்ற திருக்குறள் நினைவுக்கு வருமென்று பெரியார் பணிப்பர். ... ... (க.)

வைப்பாம்மருந்தாம் அடியரை * வல்வினைத்
துப்பாம்புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடானவன் *
எப்பால்யவர்க்கும் நலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்து *
அப்பாலவன் எங்களாயர்கொழுந்தே. * (உ)

அடியரை	தன்னடியாரை	அவன்	அந்த எம்பெருமான்
வல் வினை	வலிய கருமங்களினுடைய	எப்பால்	எவ்விடத்திலுமுள்ள
துப்பு ஆம்	(மிடுக்கின் வழியிலே ஸஞ்சரிக்கிற)	யவர்க்கும்	யாவர்க்கும்
புலன் ஐந்தும்	(பஞ்சேந்திரியங்களினும் அகப்பட்டு)	நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து	(ஆனந்தகுணத்தினால் மிகவும் உயர்ந்து)
துஞ்சக் கொடான்	(அழிந்துபோம்படி விட்டுக் கொடாதவன்)	அப்பாலவன்	(வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாதபடி அப்புறப்பட்டவனும்)
வைப்பு ஆம்	((அவர்களுக்குப் புருஷார்த்தமான) நிதியுமாய்)	எங்கள்	எங்களுக்கே உரியவனான
மருந்து ஆம்	((விரோதி நிரஸந முகத்தால்) மருந்துமானவன்;)	ஆயர் கொழுந்து	ஆயர் தலைவன்.

* * * — [வைப்பாம் மருந்தாம்] கீழ்ப்பாட்டில் 'ஐயோ! கைவல்யார்த்திகள் எம்பெருமானைப் பணித்து க்ஷுத்ரமான பலனைப் பெற்றுப்போவதே!' என்று அவர்களை நிந்தித்தார்; அவன்றன்னையே ஆசைப்பட்டிருக்குமவர்கள் திறத்தில் அவன் இருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறாரிப்பாட்டில். "வைப்பாம் மருந்தாம்" என்ற இரண்டாலும் எம்பெருமானுடைய உபேயத்வமும் உபாயத்வமும் சொல்லப்பட்டதாகும். "வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு" என்றும் "வைத்த மாநிதியாம் மதுசூதனன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொள்ளக்கொள்ளக் குறையாத மஹாநிதிபோலே * கொள்ளமாளாவின்ப வெள்ளமாய் எப்போதும்

$ பெரிய திருமொழி 5, 6, 7
¶ பெரிய திருமடல்

அநுபவிக்க வுரியனாயிருக்குந்தன்மை 'வைப்பாம்' என்பதனால் சொல்லப்படுகிறது. அப்படி அநுபவிக்க சக்தியற்றவர்களுக்கு சக்தியைக் கொடுத்தருளுந் தன்மை 'மருந்தாம்' என்பதனால் சொல்லப்படுகிறது; இதுதான் உபாயத்வம்.

[அடியரை இத்யாதி.] வணங்காமுடிமன்னனாயிருக்கு மிருப்புத்தவிர்த்து அவனே பரம ப்ரயோஜனமாகப் பற்றி நிற்குமடியார் விஷயத்திலே பரோபகாரஞ்செய்தருள்பவன்; அப்படிப்பட்ட அடியார்களை வலிய வினைகளிலே கொண்டுபோய் மூட்டவல்ல சாமர்த்தியத்தையுடைய இந்திரியங்களினின்றும் கழித்துப்போகாமை செய்தருள்பவனென்றபடி.

[எப்பால் யவர்க்கும் இத்யாதி.] மண்ணுலகம் விண்ணுலகம் முதலான எல்லாவிடங்களிலும் எல்லாவற்றிலும் உயர்த்தி பெற்றிருப்பார் பலர் உண்டே; அவர்களெல்லாரையும் ஆனந்த குணத்தாலே வென்று அவர்களுக்கு எவ்வளவோ மேற்பட்டவனென்னவேண்டும்படியான நிலைமையிலே நிற்பவன்; இப்படிப்பட்ட ஒப்புயர்வற்ற மேன்மை இருக்கச்செய்தேயும் அதனை யெல்லாம் மறைத்துக்கொண்டு கோபாலக்ருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்தவன். .... (உ)

ஆயர்கொழுந்தாய் அவரால்புடையுண்ணும் *
மாயப்பிரானை என்மாணிக்கச்சோதியை *
தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி * என்
மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே. * (௩)

ஆயர் கொழுந்து ஆய்	இடையர் தலைவனான கோபாலக்ருஷ்ணனாகி	தூய அமுதை	பரிசுத்தமான அம்ருதம் போன்றவனுமான பெருமானை
அவரால்	அவ்விடையர்களாலே	பருகி பருகி	இடைவிடாமல் அநுபவித்து
புடை உண்ணும்	(வெண்ணெய்க் களவு முதலியவற்றிற்காக) அடியுண்கிற	என்	என்னுடைய
மாயம் பிரானை	மாயச்செயல் வல்லவனும்	மாயம்	ப்ரக்ருதியின் காரியமாய் வருகின்ற
என்	எனக்கு விதேயனும்	பிறவி	பிறவியினாலுண்டான தா மிய
மாணிக்கம் சோதியை	மாணிக்கம்போல் ஒளிபெற்ற வடிவையுடையவனும்	மயர்வு	அஜ்ஞானத்தை
		அறுத்தேன்	போக்கிக்கொண்டேன்.

* * * — [ஆயர்கொழுந்தாய்.] முதற்பாட்டில் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்களான கேவலர்களை நிந்தித்தார்; இரண்டாம் பாட்டில், அநந்யப்ரயோஜநாதிகாரிகள் விஷயத்தில் எம்பெருமான் இருக்கும்படியை யருளிச்செய்தார்; 'ஆர, இவ்விரண்டு வகுப்பிலே நீர் எந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்?' என்று ஆழ்வாரைச் சிலர் கேட்க; 'நான் அநந்யப்ரயோஜநனாய் அவனைப்பற்றினேன்' என்று நேரே சொல்லமாட்டாமல் 'அவனை அநுபவித்துக்கொண்டே யிருக்கச்செய்தே விரோதிகள் தன்னடையே கழிந்துபோகப் பெற்றவன் நான்' என்கிறார் இதில்.

இப்பாட்டில், ஆயர்கொழுந்தென்று கண்ணபிரானை நினைத்தாரே; அப்போதே அவனுடைய மாயச்செயல்களும் நினைவுக்கு வர, திருவாய்ப்பாடியில்

பஞ்சலக்ஷம்குடியிலுள்ள பெண்களாலும் மத்தாலே புடைக்கப்பெற்று அழுதேங்கிநிற்கும் மாயத்தைப் பேசுகின்றார்.

"புடையுண்ணும் மாயப்பிரானை என் மாணிக்கச்சோதியை" என்ற சேர்த்தியழகால், அடியார்கள் மத்தாலும் கயிற்றாலும் கட்டியடிக்கவடிக்க, களங்கமறக் கடையுண்ட மாணிக்கம்போலே திருமேனி புகர்பெற்று வருகின்றமையை அருளிச்செய்கிறவாறு தோன்றும்.

பட்டர் திருக்கோட்டியூரி லெழுந்தருளியிருக்கும்போது ஒரு ஸ்வாமி வந்து 'அடியேனுக்கு ஒரு திருவிருத்தம் பொருளருளிச் செய்யவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, 'நம்பெருமானைப் பிரிந்த துயரத்தினால் எனக்கொன்றுஞ் சொல்லப்போகிறதில்லை; நஞ்சீயர் பக்கலிலே கேட்டுக்கொள்ளும்' என்று சொல்லி நஞ்சீயருக்கு நியமிக்க, சீயரும் திருவிருத்தத்திற்குப் பொருளருளிச்செய்து வருகையில் * அடைக்கலத்தோங்கு கமலத்து * என்கிற ஐம்பத்தாறும் பாட்டளவிலே வந்தவாறே சாற்றுகையில் "புடைக்க அலந்தானை" என்கிற பாடப்படியே நஞ்சீயர் பொருளுரைக்க; [அதாவது—வெண்ணெய் திருடின குற்றத்திற்காக யசோதைப் பிராட்டி உரலோடே பிணைத்துத் தாம்பினால் கட்டியடிக்க வருந்தியிருந்தவனை என்று பணிக்க;] ஒரு புறத்திலே சயனித்துக்கொண்டிருந்த பட்டர் அதுகேட்டு 'ஜீயா! அலந்தானை என்றபாடத்திற்காட்டிலும் "அலர்ந்தானை" என்ற பாடம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திற்கு மிகப் பொருந்தும்போலே இன்று தோன்றுகின்றது' என்றருளிச்செய்தாராம். ஆய்ச்சி அடிக்கஅடிக்க முகமலர்ந்தானும் கண்ணபிரான். (இதனை விவரிப்போம்.) கண்ணபிரான், வெண்ணெய் களவுசெய்கிற தன்னை யசோதைப்பிராட்டி அடிக்கடி தாம்பினால் கட்டி வருத்துகின்றாளென்று வீட்டிலுள்ள கயிறுகளைத் துண்டுதுண்டாக அறுத்துவைத்திடுவான்; அவற்றை அவள் ஒன்றோடொன்று முடிபோட்டு ஒரு கயிறுவடிவமாக்கி அதுகொண்டு இவனைக் கட்டுவள்: அப்படி கட்டும்போது தன்னுடம்புக்கு எட்டும்போராதபடியான அக்கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டமுடியாதபடி எளிதில் தன்னைத் தப்புவித்துக்கொள்ளவல்லவனாயினும், தனது ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஆச்ரிதபாரதந்திரியம் முதலிய சீலங்களை வெளியிடுவதற்கென்றே பரத்வ நிலையைத் தவிர்த்து மநுஷ்யஸஜாதீயனாக அவதரித்திருக்கிற தான் உரலோடு கட்டுண்டு அடியுண்டிருக்கை முதலான இவ்வகைகளால்தான் அக்குணங்களை விளங்கச் செய்துகொள்ளவேணுமென்று கொண்டு ஒரு சுற்றுக்கும் போராத தாம்பு இரண்டுமூன்று சுற்றுக்குப் போரும்படி உடம்பைச் $ சுருக்கி அமைத்துக்கொண்டு "கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்" என்னும்படி ஆவன். 'இங்ஙனே நம்முடைய ஸௌசீல்யகுணங்கள் விளங்கப்பெற்றோமே; அவதாரப்ரயோஜனம் நன்கு நிறைவேறப்பெற்ற

$ "ஶ்ருதிஶதஶிரஸ [illegible] ஸம்வலிதவோ [illegible] | [illegible] || என்ற யாதவாப்யுதய ஸ்ரீஸூக்திகாண்க.

நன்றோ' என்று முகமலர்ச்சியடைந்திடுவன் என்க. இவ்வர்த்தங்களெல்லாம் இங்கு "மாணிக்கச் சோதியை" என்றதில் பொலியும்.

தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி=தேவர்களுண்ணும் அமுதமானது பல நியமங்களை அபேக்ஷித்திருக்குமாதலால் அப்படிப்பட்டதல்லாத பகவத்விஷயமாகிற அமுதமே தூயதாகுமென்க. இதனை ஆரப்பருகி என் மாயப் பிறவி மயர்வறுத் தேனென்றாயிற்று.

மயர்வறவென்மனத்தே மன்னினான் தன்னை •
உயர்வினையே தரும் ஒண்சுடர்க் கற்றையை •
அயர்விலமரர்கள் ஆதிக்கொழுந்தை • என்
இசைவினை என்சொல்லியான் விடுவேனோ. • (௪)

மயர்வு அற	அஜ்ஞானம் தொலையும்படி	ஆதி கொழுந்தை	முதல் தலைவனும்
என் மனத்தே	எனது நெஞ்சிலே	என் இசைவினை	(தன்னைக் கிட்டொணாது) எனக்கு இசைவை விளைவித்தவனுமான எம்பெருமானை
மன்னினான் தன்னை	நித்யவாஸஞ் செய்பவனும்	யான்	அடியேன்
உயர்வினையே தரும்	(எனக்கு) ஞானபக்தி வளர்த்தியையே தந்தருளினவனும்	என் சொல்லி	என்ன குறையைச்சொல்லி
ஒண் சுடர் கற்றையை	அழகிய தேஜோராசியாய்	விடுவேனோ	விடக்கடவேனோ? [விடமாட்டேன்.]
அயர்வு இல் அமரர்கள்	மறப்பில்லாத நித்யஸூரிகளுக்கு		

• • • — [மயர்வற.] கீழ்ப்பாட்டில் "என் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்" என்று அருளிச்செய்த ஆழ்வாரை நோக்கி 'ஆழ்வீர்! மாயப்பிறவி மயர்வு அறவேணு மென்பதுதானே உமது உத்தேச்யம்; அது நிறைவேறிவிட்டதாக நீரே சொல்லி விட்டீரே; இனி நீர் ஓய்ந்திருக்கலாமன்றோ' என்று சிலர் சொல்ல; எம்பெருமானை எங்ஙனம் நான் விடுவேனென்கிறார்.

அஜ்ஞாநத்தை வாஸனையோடே போகச்செய்ததுமன்றியே 'இனி ஒரு நாளும் அது குடிபுகவொண்ணாது' என்று என்னுடைய நெஞ்சுதன்னிலே புகுந்து ஸ்திரமாக இருப்பவனும், அப்படி புகுந்துகொண்டு "நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள்மீதே" என்று சொல்லி யமபடர்கள் தலையிலும் அடியிட்டுத் துகைக்கும்படியான உயர்த்தியையுந் தந்தருள்பவனும், இப்படியென்னை வசப்படுத்திக்கொள்வதற்குப் பாங்கான வடிவழகுடையவனும், அப்படிப்பட்ட வடிவழகை யநுபவிக்கும் அயர்வறுமமரர்களை ஒரு நாடாகவுடையவனும், என்னை இசைவித்துத் தன் தாளிணைக் கீழ்ப் புகுவித்துக்கொண்டவனுமான ஸர்வேச்வரனை என்ன ஹேதுவைக்கொண்டு விடுவேன்? ... . (௪)

விடுவேனோவென்விளக்கை என்னாவியை *
நடுவேவந்து உய்யக்கொள்கின்றநாதனை *
தொடுவேசெய்து இளவாய்ச்சியர்கண்ணினுள் *
விடவேசெய்து விழிக்கும்பிரானையே. * (௭)

என் விளக்கை	எனக்கு எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்கிக் காட்டுகிற விளக்குப்போன்றவனும்	இள ஆய்ச்சியர் கண்ணினுள்	இளமைதங்கிய இடைப்பெண்களின் கண்களிலே
என் ஆவியை	என் உயிராயிருப்பவனும்	விடவே செய்து	விடத்தனமே செய்து
நடுவே வந்து	இடையொன்று ஒருகாலிலே	விழிக்கும் பிரானை	கண்கலப்புச் செய்கிற பிரபுவாகிய எம்பெருமானை
உய்யக்கொள்கின்ற நாதனை	உஜ்ஜீவிப்பிக்கின்ற ஸ்வாமியும்	விடுவேனோ	விடவல்லேனோ? [விடமாட்டேன்.]
தொடுவே செய்து	கபடச்செயல்களையே செய்து		

* * * — [விடுவேனோ.] இதுவும் இப்பாட்டுக்கு சேஷபூதம். திருவாய்ப்பாடியிலிடைப் பெண்கள் கண்ணபிரானைவிட்டுப் பரமபதத்தை விரும்பினாலும் எம்பெருமானைவிட்டுப் புறம்புபோயேனென்கிறார்.

தன் விஷயமாக விளையக்கூடிய அஜ்ஞானாந்தகாரம் தொலையும்படி என்னை நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்துத் தன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குண விபூதிகளை எனக்கு நன்கு விளங்கக் காட்டியருளினவனும், * மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து * ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளழுந்தும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்று துளங்கிக்கிடந்த என்னைத் தானாகவேயெடுத்துக் கரைசேர்த்தவனும், இங்ஙனம் என்னைக் கரைசேர்ப்பதற்குறுப்பான அவர்ஜநீய ஸம்பந்தமுடையவனும், திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுகண்டு 'இவன் திருடினான்' என்று முறையிட வந்த இளவாய்ச்சியர்க்கு மறுமாற்றஞ்சொல்ல வொண்ணாதபடி வேறொருவர்க்குந் தெரியாமே அவர்கள் கண்ணுள்ளே படும்படியாக 'ஜாரசோர சிகாமணி' என்று ப்ரஸித்தமாம்படியான சேஷ்டிதங்களையும் கண்ணோட்டங்களையுஞ் செய்து அப்பெண்களை அடிமைகொண்டாப்போலே என்னை அடிமைகொண்டவனுமான பெருமானை விடுவேனோ? என்றாயிற்று.

விடவு = விடனுடைய தன்மை: விடனென்பது வட சொல்; பெண்டிர்பால் தூர்த்தத்தனஞ்செய்பவன் விடன்; அவனது செயல், அல்லது தன்மை— விடவு. ... . (௭)

பிரான் பெருநிலங்கீண்டவன் * பின்னும்
விராய்மலர்த்துழாய் வேய்ந்தமுடியன் *
மராமரமெய்தமாயவன் * என்னுள்
இரானெனில் பின்னையானொட்டுவேனோ. * (௮)

பிரான்	உபகாரகனும்	மராமரம் எய்த	ஏழுமராமரங்களை (ஸுக்ரீவனுடைய நம்புதலுக்காக ஓர் அம்பினால்) எய்தவனுமான
பெருநிலம் கீண்டவன்	(வராஹாவதாரத்தில்) பெரிய பூமியைப் பிளந்தெடுத்தவனும்	மாயவன்	ஆச்சரியபூதன்
பின்னும்	பின்னப்பட்ட [தொடுக்கப்பட்ட]	என் உள்	எனது நெஞ்சினுள்ளே
விராய்	பரிமளம் பொருந்திய	இரான் எனில்	எழுந்தருளியிரானாயின்
துழாய் மலர்	திருத்துழாய் மாலையாலே	பின்னை	பின்பு
வேய்ந்த	சூழப்பட்ட	யான்	நான்
முடியன்	திருமுடியையுடையவனும்	ஒட்டுவேனோ	தரித்திருப்பேனோ?

* * * — [பிரான்.] ஆழ்வீர்! நீர் அவனைவிடமாட்டாதொழியினும் அவன்றான் உட்கலவியில் என் செய்வீரென்ன; அவன் விடும்படியாக நான் ஸம்மதிப்பேனோவென்கிறார்.

பிரான் = பிறர்க்கேயாயிருக்குமவன் என்பது கருத்து. நிலா, தென்றல், புஷ்பம், சந்தனம் முதலான பொருள்கள் தமக்கென்று ஒன்றின்றியே பிறர்க்காகவே அமைந்ததுபோல எம்பெருமானும் நம்போலியர்க்காகவே அமைந்தவனென்க. "ந தே ரூபம் ந சாகாரோ நாயுதாநி ந சாஸ்பதம் | ததாபி புருஷாகாரோ பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஸஸே = ந தே ரூபம் ந சாகாரோ நாயுதாநி ந சாஸ்பதம், ததாபி புருஷாகாரோ பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாசஸே." என்ற ஜிதந்தாஸ்தோத்ரமும், ; "பரிஜநபரிபர்ஹா பூஷணாந்யாயுதாநி ப்ரவரகுணகணாஸ்ச ஜ்ஞாநஸக்த்யாதயஸ் தே | பரமபதமதாண்டாந்யாத்மதேஹஸ் ததாத்மா வரத! ஸகலமேதத் ஸம்ஸ்ரிதார்த்தம் சகர்த்த! = பரிஜநபரிபர்ஹா பூஷணாந்யாயுதாநி ப்ரவரகுணகணாச் ச ஜ்ஞாநசக்த்யாதயஸ் தே, பரமபதமதாண்டாநி ஆத்மதேஹஸ் ததாத்மா வரத! ஸகலமேதத் ஸம்ச்ரிதார்த்தம் சகர்த்த!" [வரதராஜஸ்தவம்] என்கிற ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியும் காண்க.

பெருநிலங்கீண்டவன் = ஹிரண்யகசிபுவின் உடன் பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னும் கொடிய அசுரன் தன் வலிமையால் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டியெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹா வராஹரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக் கண்டு பொருது கோட்டினாற் குத்திக்கொன்று பாதாளலோகத்திற் சேர்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினாற்குத்தி அங்கு நின்று பெயர்த்துக்கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்பது பெருநிலங்கீண்ட வரலாறு. இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேத வராஹகல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஏகார்ணவமான பிரளயஜலத்தில் மூழ்கியிருந்த பூமியை மேலேயெடுக்க நினைத்து மஹாவராஹரூபியாகிக் கோட்டு நுனியால் பூமியை எடுத்து வந்தனனென்ற

வரலாறும் உண்டு; "பாரோருலகம் முழுதுமுந்நீர் பரந்தகாலம் வளைமருப்பின், ஏராருவத்தேனமாயெடுத்தவாற்றலம்மான்" என்ற திருமங்கையாழ்வாருளிச் செயலை நோக்குக.

பின்னும் விராய்மலர்த்துழாய்வேய்ந்தமுடியன் — நெருங்கத் தொடுக்கப்பட்டு நறுமணம்மிக்குச் செவ்வி பெற்றிருக்கின்ற திருத்துழாய் மாலையாலே சூழப்பட்ட திருவபிஷேகத்தை யுடையவன். இதனால் திவ்யமங்கள விக்ரஹ போக்யதையை அநுபவிக்கிறபடி.

மராமரமெய்த வரலாறு "வினையேன் வினைதீர்மருந்தானாய்" என்ற பாட்டுரையில் விரித்துரைக்கப்பட்டது காண்க. ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் என்னிசைவின்றியே எங்ஙனே விட்டுப்போகவல்லான்?

"பின்னை யான் ஒட்டுவேனோ?" என்பதற்கு — அப்பெருமான் என்னை விட்டகன்றால் நான் தரித்திருப்பேனோ? என்றும் பொருள் பணிப்பர். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் இப்பொருள் ஆதரிக்கப்பட்டது; "இராமனெனில் கதுவாகக் குழைத்தவன்" என்ற சூர்ணிகை காண்க. .... (௬)

யானொட்டியென்னுள் இருத்துவமென்றிலன் *
தானொட்டிவந்து என்தனிநெஞ்சைவஞ்சித்து *
ஊனொட்டிநின்றுஎன்னுயிரில்கலந்து * இயல்
வானொட்டுமோ இனியென்னைநெகிழ்க்கவே. * (௭)

யான்	நான்	ஊன் ஒட்டி	சரீரத்திலே பொருந்தி
ஒட்டி	இசைந்து	நின்று	புகுந்து நின்று
என்னுள்	என்னுள்ளே	என் உயிரில் கலந்து	எனது ஆத்மாவில் கூடி
இருத்துவம் என்றிலன்	(எம்பெருமானை) இருத்துவதாக நினைத்திலேன்;	இயல்வான்	இப்படி நடக்கிற ஸர்வேச்வரன்
தான்	தானே	இனி என்னை நெகிழ்க்க	இனி என்னைவிட்டு நீங்க
ஒட்டி வந்து	பிரதிஜ்ஞை பண்ணிவந்து	ஒட்டுமோ	ஸம்மதிப்பனோ?
என் தனி நெஞ்சை	என்னுடைய ஸ்வதந்திரமான மனத்தை		
வஞ்சித்து	நானறியாதபடி வசீகரித்து		

* * * — [யானொட்டியென்னுள்.] எம்பெருமான் தம்மை ஒருநாளும் விடமாட்டானென்பதை வற்புறுத்தியருளிச் செய்கிறார் இதில். அவன் தானாகவே வந்து கைக்கொண்டவனாயிருந்து வைத்து எங்ஙனே விட்டு நீங்கவல்லானென்கிறார். [யானொட்டியென்னுள் இருத்துவமென்றிலன்.] எம்பெருமானை என்னெஞ்சினுள்ளே யிருத்திக்கொண்டது நானாகவோ? அவன்தானே வந்து 'ஆழ்வீர்! உம்முடைய நெஞ்சிலே உறையக்கடவேன்' என்றுநான் வேண்டா வேண்டாவென்று விலக்குவதன்றோ என் பணியாயிருந்தது; 'இப்படி நீர் விலக்குவதனால் நான் இங்கு இருந்தே தீரக்கடவேன்' என்று சபதம் பண்ணிக்கொண்டு அவனாகவே வந்து இருக்கின்ற இருப்பன்றோவிது.

நாளேட்டிவந்து என்ற விடத்து நம்பிள்ளையீட்டில் வெகு அழகாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருந்த ஒரு வாக்கியம் கேடுகாலமாகவே பிழைபட்டிருக்கின்றது என்பதை ஈண்டு விரியவுரைக்க ப்ராப்தமாகிறது.

ஸ்ரீராமாயணம் யுத்தகாண்டம் — இருபத்தோராவது ஸர்க்கத்தில், கடலைக்கடந்து இலங்கைக்குச் செல்லக் கருதிய இராமபிரான் ஸமுத்ரராஜனை நோக்கிச் சரணாகதிபண்ணினபடியைச் சொல்லிவரும் பிரகரணத்தில் — ‘‘தக்ஷிணோ தக்ஷிணம் [illegible] | [illegible] || [illegible] | [illegible] | [illegible] தக்ஷிணம் பாஹும் மஹாபரிக ஸந்நிபம், கோஸஹஸ்ரப்ரதாதாரம் உபதாய மஹாபுஜம், அத்ய மே மரணம் வாத தரணம் ஸாகரஸ்ய வா, இதி ராமோ மதிம் க்ருத்வா மஹாபாஹுர் மஹோததிம்; அதிசிச்யே ஸ விதிவத் ப்ரயதோ நியதோ முனி:.’’ என்கிற ச்லோகங்கள் உள்ளன. இராமபிரான் வலத்திருக்கையின்மீது திருமுடியைச் சாய்த்துக்கொண்டு சாஸ்த்ரோக்த ரீதியில் சரணாகதி செய்தாரென்பது மேற்குறித்த ச்லோகங்களின் தேர்ந்த கருத்து. இந்த ச்லோகங்களில் ‘‘அத்யமே மரணம் வா’’ இத்யாதிபாகத்திற்கு ஸாதாரணமாக என்ன பொருள்? என்று விவேகிகள் தாமே ஆராய்ந்துபார்த்தால் ச்லோகத்தை உள்ளபடியேதான் அந்வயித்துப் பொருள் விளக்கும். அதாவது—‘இன்று நான் மரணமடைதலோ அன்றிக் கடலைக்கடந்து செல்லுதலோ இரண்டத்தொன்று திண்ணம் என்று இராமபிரான் அறுதியிட்டுச் சரணாகதிசெய்தார்’’ என்கிற இப்பொருளே ச்லோகத்தில் அஸ்கலிதமாகத் தோற்றக்கூடியது. இந்த ச்லோகத்திற்கு நம் பூருவாசாரியர்கள் எவ்விதமாக அர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறார்களென்பதைப்பற்றிப் பிறகு விசாரமெடுத்துக்கொள்வோம். ஸ்ரீராமாயணத்திற்கு ஸம்ஸ்க்ருத வியாக்கியானங்கள் மூன்று அவதரித்துள்ளன, அச்சிடப்பட்டுமுள்ளன. 1. கோவிந்தராஜீய வியாக்கியானம். 2. மஹேச்வரதீர்த்தீய வியாக்யானம். 3. திலக வியாக்கியானம். இவற்றுள் மஹேச்வரதீர்த்திய வியாக்கியானத்தில் ச்லோக முள்ளபடியே அந்வயித்து நாம் இங்கு விவரித்தபடியே பொருளுரைக்கப்பட்டுள்ளது. மற்ற இரண்டு வியாக்கியானங்களிலோ வென்னில்; ‘‘அத்ய மே தரணம் வா ஸாகரஸ்ய மரணம் வா (பவது) இதி மதிம் க்ருத்வா’’ என்று அந்வயம் காட்டப்பட்டுள்ளது; அதாவது, ‘‘இன்று நான் கடலைக் கடக்கவாவது வேணும்; அதனைக் கொலைசெய்யவாவது வேணும் என்று கருதி’’ என்பதாகப் பொருள் ஏற்படுகிறது. இப்படி வ்யவஹிதான்வயம் செய்து வருந்திப் பொருள் கொள்வதில் என்ன பயன்? என்று விமர்சிக்கவேண்டும்.

இதற்குச் சிலர் சொல்லுகிறார்கள்:— இராமபிரான் மஹா வீர புருஷனாதலால் கோழைகள் சொல்லத்தக்க வார்த்தையை அவன் சொல்லான்; ‘நானாவது இன்று மரணமடையவேணும், கடலையாவது இன்று கடக்கவேணும்’ என்று

ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிக்கொண்டானென்றால் இது அச்லீலமாயும் மஹா வீர புருஷத்வ விருத்தமாயும் இருக்கின்றது. ஆக இந்த அஸ்வாரஸ்யத்தை உட்கொண்டே வருந்தியாகிலும் வ்யவஹிதாந்வயம் செய்யவேண்டியது—என்கிறார்கள்.

இது ஸ்தோத்ரரூபமான ஸமாதானமாகமாட்டாது. இந்த இராமபிரானை இராவணனோடு போர்புரியுங்காலத்து இராவணனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட சக்தியினால் இளையபெருமாள் நிலத்தில் விழுந்து மூர்ச்சித்தவாறே இராமன் பொறுக்க முடியாத கோபாவேசங்கொண்டு வானர வீரர்களை நோக்கி ஒர் ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறார் — "அஸ்மிந் முஹூர்த்தே நசிராத் ஸத்யம் ப்ரதிஶ்ருணோமி வ: | அராவணமராமம் வா ஜகத் த்ரக்ஷ்யத வாநரா:" = அஸ்மின் முஹூர்த்தே நசிராத் ஸத்யம் ப்ரதிச்ருணோமி வ:, அராவணமராமம் வா ஜகத்த்ரக்ஷ்யத வாநரா:. (101—49.) என்கிறார். 'இன்றோடு இராவணனையாவது ஒன்று ஒழித்துவிடுகிறேன், நானாவது ஒன்று மடிந்துவிடுகிறேன் பாருங்கள்' என்பதன்றோ இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. ஆரியர்காள்!, மேற்குறித்த ச்லோகம் = மஹாவீரத்தன்மையும் ஸத்யஸங்கல்பமும் தோன்ற மீசை முறுக்கி ஆண்புலியாய்ச் சொல்லும் ப்ரகரணத்திலுள்ளது. இந்த ப்ரகரணத்தில் பெருமாள் எவ்வாறு ப்ரதிஜ்ஞை செய்வது தகுமென்றால், "பாருங்கள், இந்த க்ஷணத்தோடு இந்த ராவணப்பயலைத் தீயினில் தூசாக்கிவிடுகிறேன்" என்று சொல்வதே பொருத்தமுடைத்தாகும், அங்ஙனன்றி சொல்லவேண்டிய இந்த ஸமயத்திலேயே 'இன்று நானாவது ஒன்று மாண்டுபோகிறேன், இராவணனையாவது ஒன்று ஒழித்துவிடுகிறேன்' என்று சொல்லியிருக்கும்போது, ஸமுத்ரராஜனை நோக்கிச் சரணாகதி செய்யுமடைவிலே இவ்விதமான வார்த்தை சொல்வது எங்ஙனே தகுதியற்றதாகும்? இதுவே தகுதியாம்.

அன்றியும், ப்ரக்ருத ஸ்தலத்தில் வ்யவஹிதாந்வயம் பண்ணி ஸாதிக்கப்படுகிற பொருள் ப்ரகரணத்திற்கும் சேர்ந்திருக்கவில்லை. ஏனென்றால், உதாஹரித்த ச்லோகமுள்ளவிடம் ஸமுத்ர சரணாகதி ப்ரகரணமாயிராநின்றது. இந்த ச்லோகங்கொண்ட ஸர்க்கத்தின் முதல் ச்லோகம் "ததஸ் ஸாகரவேலாயாம் தர்ப்பானாஸ்தீர்ய ராகவ:, அஞ்சலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே:" என்பதாம். ஆகிஞ்சந்யத்தையும் அநந்யகதித்வத்தையும் முன்னிட்டுக் கொண்டு சரணாகதி செய்யவேணுமென்று சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இராமபிரான் செய்த சரணாகதி சாஸ்த்ரீயமாய் ஸலக்ஷணமானதென்றே ஏற்படுகிறது. எங்ஙனே யென்னில், அத்ய மே மரணம் வா என்கிற இந்த ச்லோகத்தின் அடுத்த ச்லோகத்தில் "அதிஶிஶ்யே ஸ விதிவத் ப்ரயதோ நியதோ முநி: = அதிசிச்யே ஸ விதிவத் ப்ரயதோ நியதோ முநி:" என்னுள்ளது. இங்கு, விதிவத் — சாஸ்த்ரோக்தரீதியாய், ப்ரயத: — காயிக நியமத்தோடு கூடியவராய், நியத: — வாசிகநியமத்தோடு கூடியவராய், முநி: — மாநஸிக நியமத்தோடுங் கூடியவராய்க் கடலரசனை நோக்கிச் சரணாகதி செய்தார் என்று வியாக்யானஞ் செய்துள்ளார்கள். இங்ஙனேயிருக்கும்போது "அத்ய மே மரணம் வா, ஸாகரஸ்ய மரணம் வா" என்று அந்வயித்துக் கூறப்படுகிற

பொருள் எங்ஙனே பொருந்தக்கூடும்? கொன்றில் நிய என்னைக்கொண்டு கபடமாகச் சரணாகதி செய்தார் என்றன்றோ இதனால் ஏற்படும். அப்படியானால், சாஸ்த்ரோக்தரீதியாய் மாநஸிக நியமத்தோடு கூடியவராய்ச் சரணாகதி செய்தார் என்றது விபரீத லக்ஷணையாகவன்றோ தேறும்.

“தஸ்ய ஸாகரஸ்ய ஸமீபஸ்ய குசாஸ்தீர்ணே மஹீதலே | நியதஸ்ய நிராஹாரஸ்ய நிசாஸ்திஸ்ரோ அதிசக்ரமு: = தஸ்ய ராமஸ்ய ஸுப்தஸ்ய குசாஸ்தீர்ணே மஹீதலே, நியமாத் அப்ரமத்தஸ்ய நிசாஸ் திஸ்ரோ அதிசக்ரமு:.” என்று மூன்றுநாள் வரையில் நியமம் தவறாமல் ப்ராயோபவிஷ்டராய்க் கிடந்தார் என்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்ஙனம் மூன்று நாள் கடந்தபின்பும் கடலரசன் முகங்காட்டாதொழியவே, பெருமாள் எல்லைகடந்த சீற்றமடைந்து “ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி” = பார் இதோ கடலை வற்றச் செய்துவிடுகிறேன்’ என்றருளிச்செய்ததுண்டு. * அத்யமே மரணம் வா * என்கிற இந்த ச்லோகம் அந்த ப்ரகோப ப்ரகரணத்தில் இருந்திருந்தால் இப்படி வ்யவஹிதாந்வயம் பண்ணுவது பொருந்தும்; ப்ராயோபவேச ப்ரகரணத்திலுள்ள இந்த ச்லோகத்திற்கு இவ்வாறு பொருள்கூறுதல் ஏலாது என்பது விவேகிகளுக்கு அறிவரிதன்று.

இனி, இப்படி அநுபபந்நமான அர்த்தத்தை ப்ரஸித்த வ்யாக்யாதாவாகிய ஸ்ரீகோவிந்தராஜரும் மற்றொருவரும் எழுதியது எதுகொண்டு? என்று கேள்வி பிறக்கக்கூடும், இக் கேள்விக்கு உத்தரம் உரைக்கின்றேன்;—

யானொட்டி யென்னுள் என்கிற இந்தப்பாசுரத்தின் ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி வியாக்கியானத்தில் * அத்யமே மரணம் வா * என்கிற இந்த ச்லோகம் உதாஹரிக்கப்பட்டு ஸங்க்ரஹமாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ்லிபியிலும் தெலுங்குலிபியிலும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள பகவத்விஷய ஸ்ரீகோசங்களில் அவ்விடத்துள்ள பங்க்தி—

“[தான் ஓட்டிவந்து] ‘அத்யமே மரணம் வாபி தரணம் ஸாகரஸ்ய வா’ என்று இத்தை முடித்தல் கடத்தல் செய்யுமதுக்கு மேற்பட்டில்லை என்றாற்போலே ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியாயிற்றுப்புகுந்தது” என்றும்.

இங்கு “இத்தை முடித்தல் கடத்தல்” என்றிருக்கிறது. [இந்த வாக்யத்தின் நிஜஸ்வரூபமென்னவென்பதை மேலே விளக்குவேன்.] இவ்விடத்திற்கு அரும்பதவுரை யெழுதியவர்கள்—

“அத்யமே தரணம் வா ஸாகரஸ்ய மரணம் வா என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் இத்தை முடித்தல் இத்யாதி. * சாபமாநய * இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து இப்படி யோஜித்தது.

என்றெழுதிவைத்திருக்கிறார்கள், ஈஸாயிர இவ்வப்ரபந்த வியாக்யானங்களில் பூர்வாசாரியர்கள் ஸ்ரீராமாயண ச்லோகங்களை ஆங்காங்கு உதாஹரித்து எவ்விதமாக அர்த்தஞ் செய்கிறார்களோ அவ்விதமாகவே ஸ்ரீராமாயண வ்யாக்

யாதாவாகிய ஸ்ரீ கோவிந்தராஜர் தாம் வியாக்யானமெழுதிவருகிற வழக்கத்தின்படி இந்த ச்லோகத்தையும் மேற்குறித்த ஈம்பின்னிலிட்டில் அரும்பதவுரையைநம்பி அவ்விதமாகவே அந்வயித்து வியாக்யானித்துவிட்டார். வேறு விதமாக வியாக்யானித்தால் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தியை அவமதித்தோமாவோம் என்று நினைத்துவிட்டார்.

இனி, ஈட்டின் அரும்பதவுரைகாரர் எழுதியிருப்பதற்கு என்ன கதி சொல்லக்கூடும்? "இத்தை முடித்தல் கடத்தல் செய்யுமதுக்கு மேற்பட இல்லை" என்கிற ஈட்டுப்பங்க்திக்கு வேறு எவ்விதமாகப் பொருள் சொல்லக்கூடும்? என்று ஆக்ஷேபிப்பவர்களுக்கு இனி ஸமாதானம் மூலைக்கப்படுகிறது.—ஸம்ப்ரதாயத்தில் சில தமிழ்ச்சொற்களின் உச்சாரணம் நெடுநாளாகவே மாறுபட்டிருப்பதை அனைவருமறிவர். கன்று, குன்று இத்யாதி பதங்களை கன்னு குன்னு என்றும், காற்று தோற்று இத்யாதிபதங்களை காத்து தோத்து என்றும் இப்படி மாறுபாடாக வ்யவஹரித்துவருகிறோம். [இது நன்று? தீதா? என்கிற விசாரம் தனிப்பட்டது; அவ்விசாரம் இப்போது அப்ரஸக்தம்.]

முற்காலத்தில் ஓலை ஸ்ரீகோசங்கள் எழுதிவந்தவர்கள், ஒருவர் ஏடுபார்த்துச் சொல்லவும் மற்றொருவர் எழுதவும் ஆக இப்படியே பெரும்பாலும் எழுதிவந்தவர்கள். முன் உதாஹரித்த ஈட்டுப்பங்க்தி "இற்றை முடிதல் கடத்தல்" என்றிருந்தது. எழுதுமவர்க்கு ஏடுபார்த்துச் சொல்லிவந்தவர் இற்றை என்பதைத் தற்கால உச்சாரணமுறைப்படி இத்தை என்று சொன்னார். எழுதுகிறவரும் "இத்தை முடிதல் கடத்தல்" என்றெழுதிவைத்தார். அதைப்பார்த்து மற்றொருவர் எழுதிக்கொள்ளும்போது 'இத்தை முடிதல்' என்றால் அந்வயிக்கவில்லையென்று "இத்தை முடித்தல்" என்று எழுதிவிட்டார். இங்ஙனம் பல ஸ்ரீகோசங்கள் பரவிவிட்டன. அரும்பதவுரைகாரர்க்கு இத்தகைய பாடங்கொண்ட ஸ்ரீகோசம் கிடைத்தமையால் அதற்குத்தக்கபடி அவர் விவரணஞ் செய்துவிட்டார். அதனையே விச்வஸித்து ஸ்ரீகோவிந்தராஜரும் அப்படியே எழுதிவிட்டார். வெகுகாலைக்கு முற்பட்ட ஓலை ஸ்ரீகோசங்களை ஸம்பாதித்துப் பார்த்ததில் இந்த நுட்பம் புலனாயிற்று.

இப்போது நாம் எடுத்தெழுதிய பாடத்தில் அர்த்தம் நன்கு பொருந்துவதுந்தவிர, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியில் இந்த ச்லோகம் எந்த அம்சத்திற்கு உதாஹரணமாக எடுத்தாளப்பட்டதோ அதற்கும் மிக்க பொருத்தமாக அமைகின்றது. "அத்யமே மரணம் வா" என்ற மூலத்திற்குத்தகுதியான அர்த்தம் 'இற்றை முடிதல் என்பது. இற்றை=இன்றைத்தினம் என்றபடி, இது அத்ய என்பதன் பொருள். முடிதல்—மரணமடைதல். இது 'மே மரணம் வா' என்றதன் பொருள். "யானொட்டியென்னுள்" என்கிற இந்தப்பாசுரத்தின் வியாக்யானத்தில் இந்த ச்லோகத்தை எடுத்து விவரிக்கவேண்டிய காரணமென்ன? என்று ஆராய்வோம்: மூலத்தில் 'எம்பெருமானை நான் விட்டாலும் அவன் என்னை விடான்' என்றருளிச்செய்யப்புகுந்த ஆழ்வார், "நான் இசைந்து என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருக்கவேணும் என்றிலேன்; அவ்வெம்பெருமான்

தானாகவே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிக்கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தருளினானாதலால் இப்படி நிர்ஹேதுகமாக அடியேனை விஷயீகரித்த அவன் தான் அகன்றுபோவதை இசைந்திடுவேனோ?" என்றருளிச்செய்திருக்கிறார். ஆழ்வார் விஷயத்திலே எம்பெருமான் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினதாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே, இது எப்படிப்பட்ட ப்ரதிஜ்ஞை? என்று கேள்வியாக, இதற்கு இராமபிரானுடைய ஓர் ப்ரதிஜ்ஞையை எடுத்துக்காட்டினார் நம்பிள்ளை. கடலரசனுடைய ஸ்தானத்தில் ஆழ்வாரும், இராமபிரானுடைய ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானுமாகக் கொள்ளவேணும், கொண்டு, "அத்யமே மரணம் வா" என்கிற ச்லோகத்திற்கு 'ஸமுத்ரத்தை முடிக்கவாவது அதை நான் கடக்கவாவதுவேணும்' என்பதாகப் பொருளுரைத்தால் தார்ஷ்டாந்திகத்தில் 'ஆழ்வாரைக் கொல்லவாவது.........' என்பதாக ப்ரதிஜ்ஞையின் ஆகாரம் கூறவேண்டும். இஃது எங்ஙனே பொருந்தும் ?

ஸ்ரீராமாயண ப்ரகரணத்திற்கும் ஈட்டில் உதாஹரித்த ப்ரகரணத்திற்கும் கவிஹ்ருதயத்திற்கும் ச்லோகங்களுக்கும் சிறிதேனும் ஸம்பந்தமின்றியே அரும்பதவுரைகாரரும் ஸ்ரீகோவிந்தராஜரும் எழுதியுள்ளபொருள் ப்ரமாதமென்பதையும் ப்ரமாதத்தின் நிமித்தத்தையும் ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தியின் உண்மையான நிலைமையையும் கண்டு நன்கு நிரூபித்தாயிற்று.

திருவிருத்தத்தில், 62. "இறையோவிரக்கினும்" என்கிற பாசுரத்தின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—"இதுதான் [இக்கடல்தான்] சரணமென்றால் இரங்குமதன்றிக்கே அம்புக்கு முகங்காட்டுமதிறே; அது ஆர்த்திக்கு இரங்குமதல்லவே, அம்புக்கு இரங்குமதிறே. தனக்குச் சரணமென்றால் இரங்குமதன்றே, தனக்கு மரணமானால் இரங்குமதிறே" என்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதனால் இதைக்கண்டு சிலர் மயங்கக்கூடும். இந்த "அத்யமே மரணம் வா" என்கிற ச்லோகத்தைப்பற்றின ஸமானலேசமும் கிடையாது. "அம்புக்கு முகங்காட்டுமதிறே" என்கிற ஸ்ரீஸூக்திக்குப்பிறகு "தனக்கு மரணமானாலிரங்குமதிறே" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி இருப்பதனால் பெரியவாச்சான்பிள்ளை தனிச்லோகியில் அருளிச்செய்கிற கணக்கிலே ப்ராஸமாக அருளிச்செய்தவைத்தனை. அவ்விடத்து அரும்பதவுரைகாரரும் நம்பிள்ளையீட்டின் அரும்பதவுரையில் வாலகையிலும் எழுதியுள்ளது மேற்கண்ட விபுலவிவரணங்களினால் விடைபெற்றதேயாகும்.

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் இதற்குப் போலியான மற்றொரு விஷயம் நினைவுக்கு வருகின்றது; அதனையும் ஈண்டுத் தெரிவிக்கின்றேன்; அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து பார்க்கவேணும். ஸ்ரீராமாயணத்தில் பாலகாண்டத்தில் இருபத்து மூன்றாவது ஸர்க்கத்தில் இரண்டாவது ச்லோகம் — "கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம! பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே | உத்திஷ்ட நரசார்தூல! கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம் = கௌஸல்யாஸுப்ரஜா ராம! பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே,

உத்திஷ்ட நரசார்த்தூல! கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்.'' என்பது. இதற்கு கோவிந்தராஜீயம் என்கிற ஸம்ஸ்க்ருத வியாக்யானத்தில்,

''விஶ்வாமித்ரோ ராகவம் ....நித்ராகாலுஷ்யசக்ஷுஷம் அதாவஶ்யம் ஸூர்யோதயம் விலோக்ய, ஈத்ருஶம் ப்ரவர்த்ததே கௌஸல்யா கிம் தவ ஸுப்ரஜாவதீ! இதி விஸ்மயதே — கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா:|| போதநகாலே விஸ்மிதமுகோ முநிராஸீத்||''

என்கிற வாக்கியங்கள் உள்ளன. இங்கு முடிவில் ''போதநகாலே விஸ்மிதமுகோ முநிராஸீத்'' என்ற வாக்கியம் ஆராய்ச்சிக்கு உரியது. விச்வாமித்ரமுனிவன் இராமபிரானுடைய திருக்கண்வளர்த்தியழகிலே ஈடுபட்டு, தான் வந்த காரியத்தை மறந்து 'இப்பிள்ளையைப்பெற்ற கௌஸல்யை என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ'! என்று ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஆரம்பித்துவிட்டார் என்று ஸ்வோக்தியாக அவதாரிகை வைத்திருக்கிறார்; இதுநன்றே. இதற்குமேல் ''போதநகாலே விஸ்மிதமுகோ முநிராஸீத்'' என்றுள்ள வாக்கியத்திற்கு என்னபொருளென்று பண்டிதர்கள் விமர்சிக்கவேணும்.

முநி:—ரிஷியானவர், போதநகாலே—எழுப்பும்போது, விஸ்மிதமுக:—மிகவும் சிரித்தமுகமுடையவனாக, ஆஸீத்—ஆனான். என்பதாகவே இந்த வாக்கியத்திற்கு அனைவரும் பொருள் சொல்லவேண்டும். இனி இவ்வாக்கியத்திற்கு என்ன தாத்பரியமென்று நோக்கவேணும். இராமபிரானை எழுப்பும்போது விச்வாமித்திரன் சிரித்தானென்று எதற்காகச்சொல்லப்படுகிறது. மூலத்தில் என்னபதமிருக்கிறது? எந்த பதத்திற்கு இது தாத்பரியம்? அஜ்ஞானஜல்பனம் போலேயிருக்கிற இந்த வாக்கியம் எவ்விதத்திலாவது பொருந்துமென்பதாவென்று பல பண்டிதர்களைக் கேட்டாயிற்று; அனைவரும் மௌனமே நோக்குவர். க்ரந்தலிபியிலோ தேவநாகரலிபியிலோ எந்தலிபியிலச்சிட்ட புத்தகத்திலும் இப்படியே பாடம் காண்கிறது. பலதேசங்களிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட பதினெட்டு ஏட்டுப்பிரதிகளை வைத்துக்கொண்டு வெகுநன்றாகச்சோதித்து மத்வவிலாஸ புத்தகசாலையார் வெளியிட்டுள்ள தேவநாகராக்ஷரப் பதிப்பிலும் இப்பாடமே காண்கிறது. ஆனால் அவர்கள் அப்பதிப்பில் இந்த வாக்கியத்தை அப்ராமாணிகமென்று நினைத்தோ அஸங்கதமென்று நினைத்தோ வேறு என்ன நினைத்தோ இந்த வாக்கியத்தின் தலையில் ஒரு குறிப்பு இட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கிடைத்த ஓலைப்புத்தகங்களெல்லாவற்றிலும் இத்தகைய பாடமே உள்ளதென்று மாத்திரம் நன்றாக விளங்கிவிட்டது. இனிமேல் அடியேன் எழுதப்புகும் விஷயங்களை வாசியாமலே பண்டிதர்கள்! நீங்கள் உத்தமமான புத்தியைச் செலுத்திப்பாருங்கள்; ''போதநகாலே விஸ்மிதமுகோ முநிராஸீத்'' என்ற வாக்கியம் எவ்விதத்திலாவது பொருந்துகிறதா? என்று விமர்சிப்பீர்களோ?

....

இனி அடியேன் விஜ்ஞாபிக்கிறேன்; மேற்குறித்த வாக்கியத்தில எழுத்துப்பிழைகள் இரண்டு உள்ளன; ''போதநகாலே விஸ்மிதமுகோ முநிராஸீத்'' என்று

திருத்திக்கொள்ளவேணும். இப்போது என்ன அர்த்தம் தேறுகின்றதென்பதை விவரிக்கிறேன்.

தனிச்லோகியில் இந்த ச்லோகத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை மிகவும் விரிவாக வியாக்யானமருளிச்செய்யுமிடத்து

"உண்ணப்புக்கு வாயைமறப்பாரைப்போலே விச்வாமித்திரன் தான் வந்த காரியத்தை மறந்து இவனைப்பெற்ற தாயின் வயிற்றுக்குப் பட்டங் கட்டத்தொடங்கினான்"

என்று ஸ்வாரஸ்யமாக அருளிச்செய்துள்ளார். தனிச்லோகியிலுள்ள அர்த்த விசேஷங்களைப் பெரும்பாலும் ஸ்ரீ கோவிந்தராஜர் தம்முடைய வியாக்யானத்தில் ஸங்க்ரஹப்படுத்துவது வழக்கம். அந்த க்ரமத்திலே "உண்ணப்புக்கு வாயைமறப்பாரைப்போலே" என்கிற தனிச்லோகி ஸ்ரீஸூக்தியின் கருத்தை உள்ளடக்கி "போஜநகாலே விஸ்ம்ருதமுகோ முநிராஸீத்" என எழுதிவைத்தார். • [illegible] [அரைகுறைப்பிரதி அச்சுத்தக்கிடம்] என்ற ஸ்லோகத்திற்கு நிதர்சகமானவர்கள் இதனைத்தெரிந்துகொள்ளாமல் "பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே" என்று திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடுகிற பிரகரணமாகையாலே போதக காலமாயிருக்க, போஜநகாலமேது? என்றிங்ஙனே மருண்டு வேறு சதுரர்போலத் திருத்தியெழுதிவிட்டார்கள். 'எழுப்பும்போது முனிவன் சிரித்துக்கொண்டே யெழுப்புகின்றான்' என்பதாகவும் அதற்குப் பொருள்செய்து கொண்டார்கள். ஏட்டுப்பிரதிகளில் உள்ளபடியாகவே பிறகு அச்சுப்பிரதிகளிலும் புகுந்திட்டது. ஆனால் ஏட்டுப்பிரதிகளெல்லாவற்றிலுமே இந்தத் தப்புப் பாடம் இல்லை, அடியேன் இப்போது எடுத்துக்காட்டிய உண்மையான பாடம் ஒரு தாளகோசத்திலிருந்துதான் க்ரஹிக்கப்பட்டது. தனிச்லோகியையும் கோவிந்தராஜீயத்தையும் ஒன்றுசேர்த்து ஸேவிக்க நேர்ந்தபோது இது ரூபிக்கலாயிற்று. இங்ஙனம் தவறுதலான பாடங்கள் தோன்றுதொட்டே ஏட்டுப்பிரதிகளிலும் புகுந்துவிட்டன என்பதை விவேகிகள் நெஞ்சிற்கொண்டு பிரகிருத விஷயத்திலும் தெளிவுபெறுவார்களாக.

[என் தனிநெஞ்சை வஞ்சித்து இத்யாதி.] ஸர்வசக்தனான தன்னாலுந் திருத்தவொண்ணாதபடி ஸ்வாதந்திரியத்தில் நிலைநின்று அவிதேயமாய்க்கிடந்த எனது நெஞ்சைத் தன்னுடைய சீலாதி குணங்களாலும் வடிவழகாலும் தனக்கு விதேயமாம்படி பண்ணி, அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்கு உகப்பாரைப்போலே என்னுடைய ஹேயமான வுடலைப்பற்றி நின்று என் பக்கலிலே விலக்காமை பெற்றவாறே என்னாத்மாவோடும் வந்துகலந்து இதுவே போதுபோக்காகவிருந்து இப்படி நிர்ஹேதுகமாக என்னை விஷயீகரித்தவன், நான் தன்பக்கலில் நின்றும் நெகிழ்ந்துபோவேனென்றால் அவன் இசைய ப்ரஸக்தியுண்டோ? எனக்கு ஞானம் பிறக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணி, பிறந்த ஞானம் பலிக்குமளவானகாலத்திலே நான் அகன்றுபோவேனென்றால் அவனோ அகலவொட்டுவது?......(எ)

என்னைநெகிழ்க்கிலும் என்னுடைநன்னெஞ்சந்
தன்னை • அகல்விக்கத்தானுங்கில்லானினி •
பின்னைநெடும்பணைத்தோள் மகிழ்பீடுடை •
முன்னையமரர் முழுமுதலானே. • (அ)

பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டியினுடைய	என்னை நெகிழ்க்கிலும்	(ஒருகால்) என்னைப்பிரிய விட்டாலும்
நெடு	பெரிய		
பணை	சுற்றுடைத்தான	என்னுடை	என்னுடைய
தோள்	தோள்களோடே அணையப் பெற்றதனாலுண்டான	நல் நெஞ்சம் தன்னை	நல்ல நெஞ்சை
மகிழ் பீடு உடை	ஆனந்தப் பெருமையை உடையவனும்	அகல்விக்க	(தன்னிடத்தினின்றும்) பிரிக்க
முன்னை அமரர்	பூருவர்களான நித்யஸூரிகளுக்கு	தானும்	ஸர்வசக்தியுக்தனான தானும்
முழுமுதல்வன்	ஸகலமும் தானேயாயிருக்கப்பெற்றவனுமான எம்பெருமான்	இனி	இனிமேல்
		கில்லான்	ஸமர்த்தனாகமாட்டான்.

• • • — [என்னை நெகிழ்க்கிலும்.] அகடிதகடநாஸமர்த்தனான எம்பெருமான் தன்னாலும் இனியொருகாலும் வேறுபடுத்தவொண்ணாதபடி எனது நெஞ்சு அங்கே ஆழங்காற்பட்டுவிட்டதென்கிறார். இதற்குமுன்புள்ள காலமெல்லாம் நான் அவனைவிட்டு நெகிழ்ந்தவனேயாகிலும் இனி அங்ஙனம் ஒருகாலும் நெகிழமாட்டேன்; எம்பெருமான் தனது ஸ்வாதந்திரியத்தினாலே ஒருகால் என்னை நெகிழவிட்டாலும் விடக்கூடும்; தன் பக்கலிலேயே ஊன்றிக்கிடக்கின்ற எனது நெஞ்சை ஒருவகையாலும் அப்புறப்படுத்த அவன்றன்னாலுமாகாது.

அவனோ ஸர்வசக்தன்; நினைத்தபடி எதையுஞ்செய்து நிறைவேற்றவல்லவன்; அவனுக்கு ஆகாததும் ஒன்றுண்டோ என்னில்; [தானும் கில்லான்.] அப்படிப்பட்ட அபாரசக்திவாய்ந்த பகவானும் இவ்விஷயத்தில் அஸமர்த்தனேயாவன்.

அங்ஙனம் சொல்லலாமோ? இதுவரையில் உம்மை மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறக்கச்செய்யவில்லையா? உமது நெஞ்சை இதர விஷயங்களிலே அகன்று போகச்செய்யவில்லையா என்னில்; இதுவரையில் செய்தது உண்மையே, இனி அங்ஙனஞ்செய்ய அவனாலுமாகாது. இவ்வளவு உறுதியாகச் சொல்லுவதற்கு நிதானம் ஏதென்னில்; [பின்னை நெடும்பணைத்தோள் இத்யாதி.] நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு பற்றினேனாதலால் இனி ஒருகாலும் அகல்விக்க ப்ரஸக்தியில்லை என்பது பரம தாத்பரியம். நித்யஸூரிகளைவிட்டாலன்றோ என்னைவிடுவது என்பதும் உட்கருத்தாம். .... (அ)

அமரர்முழுமுதல் ஆகியவாதியை •
அமரர்க்கமுதீந்த ஆயர்கொழுந்தை •
அமரவழும்பத் துழாவி யென்னாவி •
அமரத்தழுவிற்று இனியகலுமோ. • (௯)

அமரர்	நித்யஸூரிகளுடைய	ஆயர் கொழுந்தை	இடையர்களுக்குத் தலைவனுமான எம்பெருமானை
முழு	ஸ்வரூபம் ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஆகிய எல்லாவற்றிற்கும்	என் ஆவி	எனது ஆத்மாவானது
முதல் ஆகிய	நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு	அமர அழும்பத் துழாவி	மிகவும் நெருக்கமாகக் கலந்து
ஆதியை	ப்ரதானனானவனும்,	அமர	இனிமேல் ஒருவராலும் பிரிக்கவொண்ணாதபடி
அமரர்க்கு	(இந்திராதி) தேவர்களுக்கு	தழுவிற்று	கலந்தது;
அமுது	(அவர்கள் விரும்பிய) அம்ருதத்தை	இனி அகலுமோ	இனிமேல் பிரிய வழி யுண்டோ?
ஈந்த	(கடல்கடைந்து எடுத்துக்) கொடுத்தவனும்,		

* * * — [அமரர் முழுமுதல்] 'என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை யகல்விக்கத் தானுமகில்லான்' என்று சொல்லவேண்டிய ப்ரஸக்தி தானுமில்லையே; 'எனது நெஞ்சம் அவனுஞ்சேர்ந்து ஒரு நிரவயம்' என்னலாம்படி ஒற்றுமைபெற்றுள்ள விதனைப் பிரிக்கும்வகைதான் உண்டோவென்கிறார்.

நித்யஸூரிகளினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் தன்னுடைய அதீனமாம்படியிருப்பவனும், ஸம்ஸாரிகளைக் காரணகளேபரங்கள் கொடுத்துப்படைத்தவனும், 'எங்களுக்கு நீ வேண்டா; உப்புச்சாறு போதும்' என்ற தேவர்கட்கும் கடல்கடைந்து அமுதமளித்தவனும், 'அந்த அம்ருதம் வேண்டா, நீயே வேணும்' என்ற ஆயர்களுக்காக வந்து அவதரித்துத் தன்னைக் கொடுத்தவனுமான எம்பெருமானை என்னுடைய ஆத்மாவானது கட்டிச் செறிந்து அநுபவித்து ஏகத்ரவ்யமென்னலாம்படி கலந்துவிட்டது; இரண்டு வஸ்துவாக இருந்தாலன்றோ பிரிக்கலாவது; இனி பிரிக்க விரகில்லை யென்றாயிற்று. ... ... (௯)

அகலிலகலும் அணுகிலணுகும் •
புகலுமரியன் பொருவல்லனெம்மான் •
நிகரிலவன்புகழ் பாடியிளைப்பிலம் •
பகலுமிரவும் படிந்துகுடைந்தே. • (௧௦)

அகலில்	(தன்பக்கலில் அந்யபலன்களைப் பெற்றுக்கொண்டவர்) பிரிந்துபோனால்	புகலும் அரியன்	(ப்ரதிகூலர்க்கு) அணுகவொண்ணாதவனும்
அகலும்	(அவர்கள் விஷயத்தில்) வருத்தத்தோடே பிரிந்திருப்பவனும்,	பொருவு அல்லன்	(அநுகூலர்க்குத்) தடையற்றவனும்
அணுகில்	(சிலர் அநந்யப்ரயோஜநராய்) விடமாட்டாதே யிருந்தால்	எம்மான்	எனக்கு ஸ்வாமியானவனும்
அணுகும்	(அவர்களோடு) ஒரு நீராகக்கலக்குமவனும்,	நிகரில் அவன்	(ஆக இப்படிகளாலே) ஒப்பில்லாதவனுமான அவ் வீச்வரனுடைய
		புகழ்	திருப்புகழ்களை
		பகலும் இரவும்	எப்போதும்

படிந்து	உட்புகுந்து	பாடி	பாடி.
குடைந்து	என்றும் கலந்து	இளைப்பிலம்	ஓய்தல் உண்டாகிறிலோம்.

• • • — [அகலிலகலும்.] என்னோடு கலந்த எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை எத்தனைகாலமநுபவித்தாலும் த்ருப்தி பிறப்பதில்லையென்கிறார். [அகலில் அகலும்] எம்பெருமான் எவ்விதத்திலாவது நம்மைத் தன் வலையில் அகப்படுத்திக்கொள்ளும்வழியையே பார்ப்பன்; அவனுடைய உபாயங்களையெல்லாம் பழுதாக்கி நாம் அவனது வலைக்கு அகப்படாமல் அகன்றுபோவதையே விரதமாகக் கொண்டிருப்போமாகில், ஐயோ! நம்முடைய க்ருஷி பலிக்கவில்லையே! என்று கண்ணீர்விட்டழுதுகொண்டே கைவாங்கியிருப்பன் என்றபடி. [அணுகில் அணுகும்] நாம் அவன்பால் நாலடி இட்டுச்சென்றால் நம்முடைய அபிநிவேசத்துக்கும் மேலாகவே அபிநிவேசங்கொண்டு அவன் நம்மைச் சூழ்ந்துகொள்வன் என்க. விபீஷணாழ்வான் போல்வார்திறத்திலே இக்குணம் காணத்தக்கது.

[புகலும் அரியன்] நல்ல எண்ணமில்லாதார்க்கு எட்டாதவன் என்றபடி. துரியோதனனும் அர்ஜுனனும் படைத்துணைவேண்டி வந்தபோது அவரவர்களைப் பெற்று ஒழிந்துபோம்படியன்றோ துரியோதனனுக்கு ஆயிற்று. [பொருவல்லன்] இதற்கு ஆறாயிரப்படி:—"ஸமாச்ரயணோந்முகரா யிருப்பார்க்கு ஒரு தடையின்றியே புக்கு ஆச்ரயிக்கலாம்படி வெளியனாய்" என்பதாம். "ஆச்ரிதர் தன்னைக்கிட்டுமிடத்தில் தடையுடையனல்லன்" என்பர் மற்ற வியாக்யாதாக்களும். பொரு என்பதற்கு 'தடை' என்னும் பொருள் நேரே கிடைக்காதாயினும் 'லக்ஷ்யலக்ஷணை' என்னும் முறைமையால் கிடைக்குமென்று திருவுள்ளம். [எம்மான்] ஆக இப்படிப்பட்ட தன்மைகளைக்காட்டி என்னை அடிமைப்படுத்திக்கொண்டவன் என்றவாறு.

நிகரிலவன் புகழ்பாடி—மேற்சொன்ன தன்மைகளினால் தனக்கு ஒருவரையும் ஒப்பாகக்கொள்ளப்பெறாத அந்தப் பெருமானுடைய திருக்குணங்களை இரவும் பகலும் பூர்ணாநுபவம்பண்ணியும் ஓய்வுபெறுகின்றிலேன் என்றதாயிற்று.

"எம்பெருமானுடைய ஒப்பில்லாத கல்யாணகுணங்களிலே" என்ற ஆறாயிரப்படிக்குச் சேர "நிகரில வண் புகழ்" எனப்பாடமிருக்கலாமென்பர் சிலர். "நிகரில் அவன்புகழ்" என்று விபாகமாகலாம். .... (௧0)

குடைந்துவண்டுண்ணும் துழாய் முடியானை •
அடைந்ததென்குருகூர்ச் சடகோபன் •
மிடைந்தசொல்தொடை ஆயிரத்திப்பத்து •
உடைந்துநோய்களை ஓடுவிக்குமே. • (௧௧)

வண்டு	வண்டுகள்,	துழாய்	திருத்துழாய் மாலையை
குடைந்து	உட்புகுந்து	முடியானை	{ திருமுடியிலணிந்த பெருமானை
உண்ணும்	மதுவுண்ணப்பெற்ற		

அடைந்த	பணிந்த
தென் குருகூர் சடகோபன்	திருநகரியிலேயவதரித்த ஆழ்வாருடைய
மிடைந்த	செறிந்த
சொல் தொடை	சொல்மாலையாகிய
ஆயிரத்து	ஆயிரத்திலுள்ளே
இ பத்து	இந்தத் திருவாய்மொழி
நோய்களை	ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களை
உடைந்து ஓடுவிக்கும்	உருக்குலைந்து ஓடும்படி செய்திடும்.

• • •—[குடைந்து வண்டுண்ணும்] இத்திருவாய்மொழிதானே இதை கற்றவர்களினுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களை வேரறுக்குமென்று பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது. மதுவைப் பருகவேணுமென்று இழிந்த வண்டுகளானவை பெருங்கடலிலே இழிந்தாற்போலே உள்ளேயுள்ளே இடங்கொண்டு புகுக்கும்படியாக மதுவெள்ளம் நிறைந்த திருத்துழாய்மாலையை அணிந்த திருவபிஷேகத்தையுடையனான எம்பெருமானை அடிபணிந்த நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த சொற்செறிவு வாய்ந்த இத்திருவாய்மொழிதானே நோய்களை உடைந்தோடும்படி பண்ணும் என்றதாயிற்று. ... . (௧௧)

ஏழாந்திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியில் இத் திருவாய்மொழிக்கான பாசுரம்.

பிறவியற்று நீள்விசும்பில் பேரின்ப முய்க்குந்
திறமளிக்குஞ் சீலத் திருமால்—அறவினியன்
பற்றுமவர்க் கென்று பகர்மாறன் பாதமே
உற்றதுணை யென்றுளமே யோடு.

பதவுரை.

உள்ளமே	நெஞ்சே!	பற்றுமவர்க்கு	தன்னையடைந்து பணியுமவர்கட்கு
பிறவி அற்று	ஜன்மஸம்பந்தமற்று	அற இனியன் என்று	மிகவும் போக்யனாயிருப்பனென்று
நீள்விசும்பில்	பரமாகாசமென்கிற பரமபதத்தில்	பகர்	அருளிச்செய்த
பேர் இன்பம் உய்க்கும் திறம்	பரமானந்த மநுபவிக்குந் திறத்தை	மாறன்	நம்மாழ்வாருடைய
		பாதமே	திருவடிகளே
அளிக்கும் சீலம்	அநுக்ரஹிக்கவல்ல ஸ்வபாவமுடைய	உற்ற துணை என்று	(நமக்கு) ப்ராப்தமான துணையென்றுகொண்டு
திருமால்	எம்பெருமான்	ஓடு	விரைந்துசென்று பணி.

க. உ. ரை.—ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தையறுத்துத் திருநாட்டில் நித்யாநந்தமநுபவிக்கப் பெறுவதான பேற்றையளிக்கவல்ல எம்பெருமானுடைய ஆச்ரயணமானது வருத்தமாக இராமல் மிகவும் இனிதாகவேயிருக்குமென்று ஆச்ரயணத்தின் போக்யதையை யருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்சமென்றதாயிற்று. ... ... (௮)

த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

ஶ்லோ|| ஸர்வேஶ: ஶ்ரிய: பதிரபி ஸர்வாபீஷ்டப்ரதோ
நித்யம் ஸ்வாஞ்ஜனவாஞ்சிதாநுக்ரஹவான் |
அப்யேவம் தாமஹம்ஸ்ஸகலஜாதஸம்போகபோதம்
தத்ஸேவனம் ஸாரஸாரம ஸ ஸந்ததே ||

திருமகள்கொழுநனும், நாம் விரும்பும் பயன்களுள் எல்லாமாயிருப்பவனும் அவத்யலேசமுமற்றவனுமான எம்பெருமானிடத்திலிருந்து அற்ப பலன்களைப் பெற்று நழுவுகின்றவர்களை நிந்தித்துப்பேசின ஆழ்வார், அப்பெருமானுடைய போக்யதைக்கு உள்ளீடான குணங்களைப்பேசுகின்ற முகத்தினால் 'அவனடிபணிதல் மிகவும் இனிமையாய்த்து' என்பதை அருளிச்செய்தார் என்றவாறு.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து

எட்டாந் திருவாய்மொழி — ஓடும்புள்ளேறி.

அவதாரிகை.

ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு குணத்தை அநுபவித்துப் பேசிநின்ற ஆழ்வார், கீழ்த் திருவாய்மொழியில் அவனது இனிமைக்குணமென்கிற பரம போக்யதையை அநுபவித்துப்பேசினார்; இத்திருவாய்மொழியில் அவனது ஆர்ஜவ குணத்தை அநுபவித்துப்பேசுகிறார். ஆர்ஜவமாவது—ருஜுவாயிருக்குந்தன்மை, மனத்திலுள்ளது ஒன்றும், வாயாற் சொல்லுவது வேறொன்றும், காரியத்தில் நடத்துவது பிறிதொன்றுமாயிருக்கையன்றியே மனமொழி மெய்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருத்தல் ஆர்ஜவமெனப்படும். இதற்குத் தமிழில் செம்மை என்று பெயர். இக்குணம் இத்திருவாய்மொழியில் அநுபவிக்கப்படுகிறது.

ஸம்ஸாரிகள், நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிராமல் பலவகைப்பட்டிருத்தலால் அன்னவர்களோடு எம்பெருமான் தான் பரிமாறுமிடத்தில் அவர்கள் போனவழியே தனக்கு வழியாம்படித் தான் அவர்கட்குச் செவ்வியனாய்ப் பரிமாறுகை இங்குச் செம்மை எனப்படுகின்றது. ஒருவன் ஒருவனை நோக்கி 'அப்பா! நீ எவ்வூர்?' என்றால் 'நான் தற்காலமிருப்பது இவ்வூர்' என்று விடையளிப்பதும், 'உன் பெயர் என்ன?' என்றால் 'என் பெயர் உண்மையில் இன்னான்' என்று விடையளிப்பதும், 'இவ்விடத்திற்கு எப்போது வந்தாய்?' என்றால் 'நீ பார்த்தபோது வந்தேன்' என்று விடையளிப்பதும் இவ்வாறாகக் கேட்பதற்கெல்லாம் கோணலாகவே விடையளிப்பது கௌடில்ய குணத்தின் காரியமாகும். உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்லுகையும் செய்கையும் செம்மைக் குணத்தின் காரியமாகும். சக்ரவர்த்தி திருமகனார் பஞ்சவடியில் எழுந்தருளியிருந்தபோது சூர்ப்பணகை வந்து, ["ஜடீ தாபஸரூபேண ஸபார்ய: சரசாபத்ருக் | ஆகதஸ்த்வமிமம் தேசம் கதம் ராக்ஷஸஸேவிதம், கிமாகமநக்ருத்யம் தே தத்வமாக்யாதுமர்ஹஸி."] ராக்ஷஸர்கள் மிடைந்திருக்கின்ற இவ்விடத்திற்கு நீர் எவ்வாறு வந்தீர்? வந்த காரியமென்ன? என்று கேட்க, அதற்குப் பெருமாள் கோணலான உத்தரம் கூறலாமாயினும் அங்ஙனம் கூறாது 'ஆஸீத் தசரதோ நாம ராஜா' என்று தொடங்கி கோணா மறுமொழி கூறினார்; அவ்விடத்திலே வால்மீகி முனிவன் "ருஜுபுத்திதயா ஸர்வமாக்யாதுமுபசக்ரமே ருஜுபுத்

திதயா ஸர்வமாத்மபாஹுமுபசக்ரமே." (இராமபிரான் ருஜுவான புத்தியை யுடையவனாதலால் அனைத்தையும் உள்ளபடியே உரைக்கத் தொடங்கினன்) என்கிறான். இதுவாய்த்து ஆர்ஜவகுணம். ஆளவந்தாரும் ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் "வஶீ வதாந்ய:" என்கிற ச்லோகத்தில் ருஜு: என்ற பதத்தினால் இக்குணத்தைப் பேசியருளினார்.

இத்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய நிரவைச்வர்யஞ் சொல்லுகிறதாக ஆறாயிரப்படியில் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் அருளிச்செய்திருக்கிறார். பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையும் அதனைப் பக்ஷாந்தரமாக்கி 'இத்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய ஆர்ஜவகுணஞ் சொல்லுகிறது' என்று அருளிச்செய்தனர்கள். ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன் நம்பிள்ளை திருவடிகள் நிஷ்கர்ஷித்தபடியையே ஆதரித்து "நிரவதி ருஜுதாம் தீர்வணைச் சமாதி — நிருபதிம் ருஜுதாம் சௌரிரேவ ஜகாத" என்றும் "ப்ருத்வ்ய ஜ்ஞாதயா — ப்ரக்ருதி ருஜுதயா" என்றும் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளியிலும், "ஸர்வஸ்வ ஸாரரஸம் ஸர்வஸமஜ்ஞ ஸ்வரஸம் ஸுலபம் ஸ்வாஸ்ரிதம் ஸ்வாபநகம் ஸ்வார்ஜவ குணம்" என்று த்ரமிடோபநிஷத் ஸாரத்திலும் ச்லோகமிட்டு இத் திருவாய்மொழிக்கு ஆர்ஜவகுணப்ரதிபாதநமே ப்ரமேயமென்னுமிடத்தை வெளியிட்டருளினார் என்பதும் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இங்கே ஸ்ரீபரகாலஸ்வாமியின் பதினொன்றாயிரப்படியிலுள்ள சில திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் விவேகிகளுக்கு விவேசநீயங்களாம்.

இங்கே ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்மின்;—"இத் திருவாய்மொழிதான் ஸர்வேச்வரனுடைய ஐச்வர்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்பாருமுண்டு; அன்றிக்கே 'ஈச்வரத்வலக்ஷணஞ் சொல்லுகிறது' என்பாருமுண்டு. அன்றிக்கே; ஏழை * பாடிலேனப்பிலம் * என்றார்; அப்படியே பாடி அநுபவிக்கிறார் என்பாருமுண்டு. 'ஆர்ஜவகுணஞ் சொல்லுகிறது' என்று பட்டருளிச் செய்யும்படி. பத்தர், முக்தர், நித்யர் என்று சேதநர்க்கு ஒரு த்ரைவித்ய முண்டிறே; த்ரிவித சேதநரோடும் பரிமாறுமிடத்தில் அவர்கள் தன்னினைவிலே வரும்படி பண்ணுகை யன்றிக்கே, நீருமேனியிலே விகாரமலே நேர்த்துமா போலே தன்னை அவர்களுக்கிடாக அமைத்துப் பரிமாறும் என்னுமவ்வழியாலே இவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறார்." என்பன.

ஓடும்புள்ளேறி * சூடுந்தண்டுழாய் *
நீடுநின்றவை * ஆடுமம்மானே. * (க)

நீடு நின்ற அவை	நித்யஸூரிகளாயிருக்கின்ற பெரிய திருவடி முதலானோரோடே	புள் ஏறி	பெரியதிருவடிமேற் கொண்டு
ஆடும்	கூடிப்பரிமாறுகிற	ஓடும்	(விரைந்து) ஓடுவன்;
அம்மான்	ஸ்வாமி,	தண் துழாய்	குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையை
		சூடும்	சாத்திக்கொள்வன்.

• • • — [ஒடும்புள்ளேறி] நித்ய விபூதியிலுள்ளாரோடு செவ்வைக்குணமுடையனாய்ப் பரிமாறும்வகை இப்பாட்டிற் சொல்லப்படுகிறது. பரமபதத்திலே செவ்வைக்கேடு சிறிதுமில்லாமையாலே அவர்களோடு எம்பெருமான் செவ்வியனாய்ப் பரிமாறுகிறான் என்றால் இதற்கு ஒரு பொருளில்லையே; ஸம்ஸாரிகளான நமக்கன்றோ செவ்வைக்கேடு உள்ளது; நம்மோடு பரிமாறுமிடத்தில் செவ்வியனாய்ப் பரிமாறுகிறானென்றால் இது பொருந்தும்; செவ்வையே உள்ளதானவிடத்தில் செவ்வியனாய்ப்பரிமாறுகிறானென்கைக்கு ப்ரஸக்தியில்லையே! என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; கேண்மின்; பரமபதத்திலுள்ளார்க்குச் செவ்வைக்கேடு இல்லையென்பது உண்மையே; அங்குள்ளாரெல்லார்க்கும் விஷயம் பகவத்விஷயமொன்றேயாகிலும் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொருவிதமான பணிவிடையைப் பரிக்ரஹிக்கின்றமையால் அந்த வ்ருத்தி பேதத்தாலே ருசிபேதமுண்டாகுமே; அவரவர்களது ருசிக்கேற்கவே பரிமாறுகிறானென்கிறது. பெரிய திருவடிக்குத் தன்னைச்சுமந்து திரிகை அபேக்ஷிதமாகில் அவன்மேலேறி ஸஞ்சரிப்பன்; திருத்துழாய் செவ்வி யழியாமல் சூடவேண்டும் நினைப்பதிக்கு அதனைச் சூடிக்கொள்வன்; ஆகவிப்படி சாச்வதமாக அந்த நித்யஸூரிகளோடே ஒரு நீராகக்கலந்து பரிமாறுவனெம்பெருமான் என்றதாயிற்று.

மூன்றாமடியில் அவை என்றது முன்னடிகளிற்சொன்ன புள்ளையும் துழாயையுமாம். நித்யஸூரிகளாய்ப் பரம சேதநர்களாயிருக்கின்ற அவர்களை அவை என்று அஃறிணைப் பெயர்கொட்டாற்சொன்னது வழக்குபற்றிய வழுவமைதியென்னலாம்.

'அவற்றோடே பரிமாறும்' என்னாதே அவையாமே என்றது எம்பெருமானுக்கு அவர்களோடே அணையுமது விடாயர் மடுவிலே புகுந்து குடைந்தாடுனாப்போலே யிருக்குந்தன்மையைக்காட்டுதற்கென்ப. .... (௨)

அம்மானாய்ப்பின்னும் * எம்மாண்புமானான் *
வெம்மாவாய்கீண்ட * செம்மாகண்ணனே *

அம்மான் ஆய்	ஸ்வாமியாயிருந்து	செம் மா கண்ணன்	சிவந்துபெரிய திருக்கண்களை யுடையவனுமான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்
வெம்	உக்ரமான	பின்னும்	பின்னையும்
மா	குதிரையின் வடிவாகவந்த கேசி யென்னுமசுரனை	எம்மாண்பும் ஆனான்	எல்லா அவதார வைலக்ஷண்யமு முடையவனாயினான்.
வாய் கீண்ட	வாய் கிழித்தவனும்		

• • • — [அம்மானாய்] மேற்பாட்டிற்கூறியபடி ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ளாரோடு செவ்வியனாய்ப் பரிமாறுகை மாத்திரமேயல்லாமல் அங்குநின்றும் இங்கிலத்திலே வந்து அவதரித்து விரோதிகளைத் தொலைத்து ஸம்ஸாரிகளுடன் பரிமாறும்படியும் எம்பெருமானுக்குள்ளதென்று இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது.

“அம்மானாய் வெம்மாவாய்கீண்ட செம்மா கண்ணன் பின்னும் எம்மாண்புமானான்” என்று அந்வயிப்பது. ஒருகாள் கண்ணபிரானைக் கொல்லுமாறு கம்

ஊணாகவைப்பட்ட கேசி யென்பானோர் அஸுரன் குதிரையினுருவங்கொண்டு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி கனைத்துத் தாக்கிக்கொண்டு கண்ணன்மீது பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற்கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களையுதிர்த்து உதட்டைப்பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினன் என்ற * வெம்மாவாய்கீண்ட வரலாறு இங்கு உணரத்தக்கது.

பின்னும் எம்பெருமான்—இப்படி க்ருஷ்ணாவதாரஞ்செய்தருளினது மாத்திரமன்றியே இன்னமும் எத்தனையோ அவதாரங்கள் செய்து தனது ருஜுத்வத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டானென்பது பரமதாத்பரியம். ... (௨)

கண்ணாவானென்றும் * மண்ணோர்விண்ணோர்க்கு *
தண்ணார்வேங்கட * விண்ணோர்வெற்பனே. * (௩)

மண்ணோர்	மண்ணுலகத்தார்க்கும்
விண்ணோர்க்கு	விண்ணுலகத்தார்க்கும்
என்றும்	எப்போதும்
கண் ஆவான்	கண்ணாயிருப்பன், (யாவனென்னில்)
தண் ஆர்	குளிர்ச்சி நிறைந்த
வேங்கடம்	திருவேங்கடமென்கிற பெயரையுடைய
விண்ணோர் வெற்பன்	நித்யஸூரிகட்கிடமான திருமலையையுடையவன்.

* * * — [கண்ணாவான்] இரட்டைப்பிள்ளைபெற்ற தாயானவள் இருகுழந்தைகட்கும் முலைகொடுக்கப்பாங்காக நடுவே கிடக்குமாபோலே நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்குமொக்க முகந்தருதற்காகத் திருவேங்கடமலையிலே நின்றருளும் நீர்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

'கண்ணாவான்' என்பதைப் பெயர்ச்சொல்லாகவுங்கொள்ளலாம், வான்விகுதிபெற்ற வினையெச்சமாகவுங் கொள்ளலாம். பெயர்ச்சொல்லாகக்கொண்டால் 'கண்ணாயிருப்பவன்' என்றபடி. வினையெச்சமாகக்கொண்டால் 'கண்ணாயிருப்பதற்காக' என்றபடி. "சக்ஷுர்தேவாநாமுத மர்த்யாநாம்" என்கிற வேதவாக்கியத்தை மொழிபெயர்ப்பனபோலுள்ளன முதலிரண்டடிகள்.

மேலுள்ளவர்கள் சிறிதுதூரம் பயணமெடுத்துவந்து சேரும்படியாய், கீழுள்ளவர்களும் சிறிதுதூரஞ்சென்று சேரும்படியாய் 1. "தானேறங்கி நிற்கின்றான் தண்ணருவி வேங்கடமே, வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு" என்கிறபடியே இருதலையார்க்கும் நிதியாகவுள்ள திருவேங்கடமலையில் ஸந்நிதிபண்ணியிராநின்றான்.

திருமலையானது மண்ணவர்க்கும் விண்ணவர்க்கும் பொதுவான தலமாயிருக்கச்செய்தே இங்கு 'விண்ணோர்வெற்பு' என்றது ஏனென்னில்; ஸம்ஸாரிகளைக் காட்டிலும் நித்யஸூரிகளே பெரும்பான்மையாக அநுபவிப்பவர்களாதல் பற்றியென்க. "மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்திசெய்யநின்றான்" என்பர் திருப்பாணாழ்வாரும். திருமலையிலுள்ள பசு பக்ஷி திர்யக் ஸ்தாவர

1. நான்முகன் திருவந்தாதி.

க்களையுமெல்லாம் நித்யஸூரிகளின் ப்ராதுர்ப்பாவங்களாகவே கருதுவர் பெரி யோர். .... (௩)

வெற்பையொன்றெடுத்து * ஒற்கமின்றியே *
நிற்குமம்மான்சீர் * கற்பன்வைகலே. * (௪)

ஒன்று வெற்பை	(கோவர்த்தன மென்னும்) ஒரு மலையை	அம்மான்	எம்பெருமானுடைய
எடுத்து	(குடையாகத்) தூக்கி	சீர்	திருக்குணத்தை
ஒற்கம் இன்றியே	இளைப்பில்லாமல்	வைகல்	நாள்தோறும்
நிற்கும்	நின்றருளின	கற்பன்	பேசக்கடவேன்.

• • • — [வெற்பை.] அவனுடைய ருஜுத்வகுணத்தை இடைவிடாது பேசி யநுபவிக்கப்பெற்றமை தமக்கு நேர்ந்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணபிரானுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களைக்கண்டு ஆயர்களனைவரும் 'இவனே நம் குலக்கொழுந்து, இவனது கட்டளைப்படியே நாம் ஒழுகவேண்டும்' என்று அறுதியிட்டிருந்தனர்; அங்ஙனமிருக்கையில் சரத் ருது வந்தது; அப்போது இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடந்து வருமபோல் வழக்கப்படி இந்திரனுக்குப் பூஜைசெய்யப் பற்பல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜா த்ரவ்யங்களுமாகிய இவைகளைச் சேகரிப்பதைக் கண்டு க்ருஷ்ணன் 'ஓ பெரியோர்களே! நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கே பூஜைசெய்வது தகுதி; இக் கோவர்த்தனகிரியே பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீரும் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இந்திரனால் நமக்கு என்ன பயனுண்டு? ஒன்றுமில்லை: ஆகையால் நீங்கள் இப்பூசனை யனைத்தையும் இம்மலைக்கே இடுங்கள்' என்ன, இடையர்கள் இதைக்கேட்டு அங்ஙனமே செய்ய; கண்ணபிரான் தானே ஒரு தேவதா ரூபங்கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுதுசெய்தருள, அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பல மேகங்களை ஏவி, கண்ணன் விரும்பி மேய்க்கிற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டரான இடையர்களுக்கும் இடைச்சியர்க்கும் தீங்குதரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது கண்ணன் கோவர்த்தனமலையை யெடுத்துக் குடையாகப் பிடித்து மழையைத்தடுத்து எல்லாவுயிர்களையுங் காத்தருளினன் என்ற வரலாறு இங்கு உணரத்தக்கது.

ஒற்கமின்றியே நிற்கு மென்றவிடத்து, "கொடியேறு செந்தாமரைக் கை விரல்கள் கோலமு மழிந்திலவாடிற்றில, வடிவேறு திருவுகிர்நொந்துமில மணி வண்ணன் மலையுமோர்சம்பிரதம்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியும் "க்ஷோணீப்ரம் [illegible] - [illegible] வாத! [illegible] — க்ஷோணீத்ரம் புராபிபர்ச ஸப்தராத்ரம், — அம்லாந வாத! ததாபி பாணயஸ்தே" என்ற வரதராஜஸ்தவமும் ஸ்மரிக்கவுரியன. இந்திரன் மேகங்களை ஏவி மழைபெய்வித்துத் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள சராசரங்

களைந்தாற்கும் பொருந்த நின்கை உண்டபெண்ணைப் புகுந்ததற்குக் கண்ணபிரான் சீற்றமுற்று அவ்விந்திரன் தலையை அறுத்தெறிய வல்லமைபெற்றிருந்தபோதிலும், அப்பிரான் அவன் திறத்து இறையேயுஞ் சீற்றங்கொள்ளாமல் 'நம்மிடத்தில் ஆநுகூல்யமுடைய இந்திரனுக்கு இக்குற்றம் நிகழ்ந்து சேர்த்துவிட்டதந்தனே; பெரும்பசியாற் பிறந்த கோபத்தினால் இப்போது இவன் நிலைமறக்க ஒருப்பட்டானாயினும் சிறிதுபோது கழிந்தவாறே தானே ஒய்வன்; இவனது உணவைக் கொள்ளைகொண்ட நாம் உயிரையுங் கொள்ளைகொள்ளக்கடவோமல்லோம்' எனப் பொருள் பாராட்டி அடியாரை மேலேயெடுத்துக்காத்த ருஜுத்வ குணம் இங்கு "அம்மான் சீர்" என்றதனால் காட்டப்பட்டதாகும். .... (௭)

வைகலும் வெண்ணெய் * கைகலந்துண்டான் *
பொய்கலவாது * என் மெய்கலந்தானே. * (௮)

வைகலும்	எப்போதும்	பொய் கலவாது	மெய்யாகவே
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை		
கை கலந்து	கை உள்ளளவும்நீட்டி	என் மெய்	எனது மேனியிலே
உண்டான்	(வாரிப்பெடுத்து) அமுது செய்தவன்	கலந்தான்	ஒன்றுபடக்கூடினான்.

• • • — [வைகலும்.] நான் எம்பெருமானது திருக்குணத்தையே விரும்புவது போல அவனும் என்னுடைய சரீரத்தையே விரும்புகின்றானென்கிறார். இப்பாட்டில் பின்னடிகளே முக்கியமானவை; அதிற்சொல்லும் விஷயத்திற்கு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுவன முன்னடிகள். திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் அவனுக்கு எவ்வளவு போக்யமாயிருந்ததோ அவ்வளவு போக்யமாயிருந்தது என்னுடைய சரீரமவனுக்கு என்றவாறு.

பொய்கலவாது = அவாப்தஸமஸ்தகாமனும் அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநனுமான ஸர்வேச்வரன் உம்முடைய அழுக்குடம்பிலே கலந்தானென்றால் இது சம்பவிக்குந்தோவென்று சிலர் ஸந்தேஹிக்கக்கூடுமென்றுகருதி ஸத்யமிட்டுச் சொல்லுகிறார்போலும். .... (௮)

கலந்தென்னாவி * நலங்கொள்நாதன் *
புலன்கொள்மாணாய் * நிலங்கொண்டானே. * (௯)

கலந்து	ஒருநீராகக்கலந்து	புலன் கொள் மாண் ஆய்	(கண் முதலிய) இந்திரியங்களைக் கவர்ந்துகொள்கின்ற [மனோஹரமான] வாமந ப்ரம்மசாரி வேஷத்தையுடையவனாய்
என் ஆவி	எனது ஆத்மாவினுடைய		
நலம்	அடிமைத்தனமாகிற நன்மையை		
		நிலம்	(மூவடி) நிலத்தை
கொள்	தனக்காக்கிக்கொண்ட	கொண்டான்	பிக்ஷையேற்றுக்கொண்டான்.
நாதன்	ஸ்வாமியானவன்		

• • • — [கலந்தென்னாவி.] என்னைத் தனக்கே அடிமைப்படுத்திக்கொண்டானென்கிறார். மஹாபலியைத் தன் வசப்படுத்தி, அவன் தன்னதாக அபிமானித்

இருந்த பொருளைத் தன்னதாக்கிக்கொண்டது போலவே என்னோடே ஒரு நீராகக் கலந்து என்னாத்மாவைக் கொண்டான் — நான் எனக்குரியேனாயிருக்கிற இருப்பைத் தவிர்த்தான். ... ... (௬)

கொண்டானேழ்விடை * உண்டானேழ்வையம் *
தண்டாமஞ்செய்து * என் னெண்தானானானே. * (எ)

ஏழ் விடை கொண்டான்	ஏழு எருதுகளையும் (நப்பின்னைக்காக) வலியடக்கினவனும்,	தண் தாமம் செய்து	குளிர்ந்த பரமபதத்திற்கொப்பாக என்னைத் திருவுள்ளம்பற்றி
ஏழ் வையம் உண்டான்	ஏழுலகங்களையும் (பிரளயங்கொள்ளாதபடி) திருவயிற்றிலே வைத்தவனுமான எம்பெருமான்	என் எண் தான் ஆனான்	நான் எண்ணின எண்ணத்திற்குப் பிரதியாகத் தான் சில எண்ணங்கள் கொண்டான்.

* * * — [கொண்டானேழ்விடை] நப்பின்னைப் பிராட்டியோடு கலக்கவேண்டியதற்காக அதற்கிடையூறாயிருந்த ஏழெருதுகளை வலியடக்கினாற்போலே என்னோடு கலவிசெய்ய விரும்பி என்னுடைய பாபம் முதலிய ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கியருளினானென்பது முதலடியின் கருத்து. பிரளயங்கொள்ளப்புகுந்த பூமண்டலத்தைத் தனது திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷியாவிடில் தனக்குத் தரிக்கவொண்ணாமையிருந்ததுபோல என்னைத் தன்னுள்ளே ஒருசேர்க்கக் கொள்ளாவிடில் தனக்குத்தரிப்பில்லையென்னலாம்படியிருந்தானென்பது இரண்டாமடியின் கருத்து. பரமபதத்திற் பண்ணும் விருப்பத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினானென்பது மூன்றாமடியின் கருத்து.

என் எண் தான் ஆனான் = அவன் விஷயத்திலே நான் எண்ணின எண்ணத்தை அவன் என் விஷயத்தில் எண்ணினான் என்றபடி. அதாவது — 'பரமபதத்திற்குச் செல்லவேணும், விரஜையாற்றிலே முழுகவேணும்' அங்கே ஸாமகானம்பண்ணி அவனை யநுபவிக்கவேணும், என்றிப்படியெல்லாம் நான் பாரித்துக்கொண்டிருக்க, 'திருக்குருகூர்க்குச் செல்லவேணும், தாம்ரபர்ணியிலே நீராடவேணும், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு பாடி ஆழ்வாரை அநுபவிக்கவேணும்' என்று அவன்றான் பாரித்துக்கொண்டு இங்கே ஓடிவந்தான் என்றவாறு.

'நான் எண்ணினபடியே எனக்குக் கைபுகுந்துவிட்டான்' என்கிற பொருளும் சந்தைக்குத் தோன்றக்கூடும்; ஆனாலும் மேலே விவரித்தபொருளே சீரியது. ... ... (எ)

ஆனானாயன் * மீனோடேனமும் *
தானானானென்னில் * தானாயசங்கே. * (அ)

ஆன் ஆயன் ஆனான்	பசுமேய்க்கும் இடையனானான்,	எண்ணில்	எண்ணுமிடத்து
		தான் ஆய	தானெடுத்த அவதாரங்கள்
மீனும் ஏனமும் தான் ஆனான்	மத்ஸ்யாவதாரமும் வராஹாவதாரமும் முதலான அவதாரங்களைத் தானே செய்தான்,	சங்கே	சங்கமென்னும் கணக்கையுடையனவே. (அபாரமென்றபடி.)

• • • — [ஆனானாயன்.] என்னை வசப்படுத்திக்கொள்வதற்காகவே எம்பெருமான் பல திருவவதாரங்கள் செய்தான்; அங்ஙனஞ் செய்த அவதாரங்களுக்கு ஓர் எல்லையில்லையென்கிறார். "என்னில் தானாய சங்கே" என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் அருளிச்செய்வர்; பதவுரையில் காட்டின பொருள் ஒன்று; மற்றொன்று —; என்னில் — என்னிடத்தில், தான் ஆய — தனக்குண்டான, சங்கு — ஸங்கத்தினாலே, (அதாவது) ஆசையினாலே; ஆனாயனானன், மீண்டும் எனையும் தானானான் என்பதாக. இங்கு ஆறாயிரப்படி காண்மின் — "தன்னுடைய திவ்ய சேஷ்டிதங்களையே எனக்கு போக்யமாகச் செய்தருளிற்று; தன்னுடைய திவ்யாவதாரங்களுமெல்லாம் என்பக்கலுள்ள ஸங்கத்தாலே எனக்கு போக்யமாகச் செய்தருளினனென்கிறார்." என்று.

'ஸங்கம்' என்னும் வடசொல்லும் சங்கு எனத்திரியும்; ஸங்கு: என்னும் வடசொல்லும் சங்கு எனத்திரியும். பதவுரையிற்படி பொருள்கொண்டால், சங்கு என்பது லக்ஷம் கோடி போலே ஒரு மிகப்பெரிய எண்ணுக்குப் பெயர். (அ)

சங்குசக்கரம் * அங்கையில்கொண்டான் *
எங்குந்தானாய * நங்கள்நாதனே. * (கூ)

எங்கும்	எவ்விடத்தும்	அம் கையில்	அழகிய திருக்கைகளில்
தான் ஆய	(அவதாரமுகத்தாலே) தானே வியாபித்த	சங்கு சக்கரம்	திருவாழி திருச்சங்குகளை
நங்கள் நாதன்	எம்பெருமான்	கொண்டான்	தரித்துள்ளான்

• • • —[சங்கு சக்கரம்.] இப்படி எனக்காக ஸகல யோனிகளிலும் வந்து பிறந்தருளுகிறவன் தனது திருக்கைகளில் அழகிய திருவாழியும் திருச்சங்கும் ஏந்தி அவ்வழகோடேகூட வந்து பிறப்பவனென்கிறார். இலக்கை வசப்படுத்திக்கொள்ள நினைத்தவர்கள் கையிலே மருந்தை வைத்துக்கொண்டு திரியுமாபோலே அவதாரங்கள்தோறும் திவ்யாயுதங்களோடே வந்து அவதரிப்பனும். எல்லா அவதாரங்களிலும் திவ்யாயுதங்கள் உண்டோவென்னில்; என்றுமுண்டு; உகவாதார் கண்ணுக்குத் தோற்றாது, உகந்தார் கண்ணுக்குத் தோற்றும்.

இங்கே நம்பிள்ளையீடு;— "ராஜாக்கள் கறுப்புடுத்துப் புறப்பட்டால் அந்தரங்கர் அபேக்ஷித தசையிலே முகங்காட்டுகைக்காகப் பிரியத்திரிவர்கள்; அதுபோலே தோற்றாதேயும் நிற்பர்கள்." என்று. (அதாவது) ராஜாக்கள் நகரசோதனைக்காக ஒருவர்க்குந் தெரியாதபடி நீலவஸ்திர முடுத்துக்கொண்டு இருளோடே யிருளாகத் திரிவர்கள்; அப்போது அந்தரங்கர்களாயுள்ளவர்களும் கூடவேவந்து திரிவர்கள்; ஆனால் அவர்கள் கூடவே யிருக்கமாட்டார்கள்; கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஏனென்று வந்து அநுஸரிக்கும்படியாக எங்கேனும் மறைந்து திரிவர்கள்; அதுபோலே திருவாழி திருச்சங்கு முதலான அந்தரங்கர்களும் எம்பெருமானுடைய எந்த அவதாரத்திலும் மறைந்து உடனிருப்பர்களென்றவாறு.

"எங்குந் தானாய" என்பதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கூறுவர் (1) தேவயோநி மனுஷ்யயோநி முதலிய எல்லா யோனிகளிலும் வந்து திருவவதரிக்கின்ற. (2) ஒருவனைப் பிடிக்கவேண்டி ஊரை வளைவாரைப்போலே தம்மை விஷயீகரிப்பதற்காக எங்கும் வியாபித்து ஸர்வாந்தர்யாமியாயிருப்பவன்.

நாதன்ஞாலங்கொள் * பாதனென்னம்மான் *
ஓதம்போல்கிளர் * வேதநீரனே. * (கo)

நாதன்	ஸகலலோகநாதனும்	ஓதம் போல் கிளர்	கடல்போல முழங்குகின்ற
ஞாலம் கொள் பாதன்	உலகத்தையெல்லா மளந்து கொண்ட திருவடிகளை யுடையவனுமான	வேதம்	வேதங்களால் அறியத்தக்க
என் அம்மான்	எம்பெருமான்	நீரன்	நீர்மையையுடையான்.

— [நாதன் ஞாலங்கோள்.] இப்படி எனக்காக எண்ணிறந்த திருவவதாரங்களைப் பண்ணியருளின இவனுடைய ஆச்ரித வாத்ஸல்யத்தைப் பேசவேண்டில், நானோ பேசவது? கடலோதம் கிளர்ந்தாப்போலே கிளர்ந்துள்ள வேதங்களே யன்றோ பேசவேண்டுமென்கிறார். எல்லார்க்கும் சேஷியாய், வஸிஷ்ட சண்டாள விபாகமின்றியே எல்லார் தலைகளிலும் திருவடிகளைப் பரப்பினவனான ஸர்வேச்வரன், கடல்போலே கிளர்ந்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகின்ற வேதங்களாலே பேசப்பட்ட நீர்மையையுடையவன்.

நீர்மையையுடையவன் — நீரன். .... (கo)

நீர்புரைவண்ணன் * சீர்சடகோபன் *
நேர்தலாயிரத்து * ஓர்தலிவையே. * (கக)

நீர் புரை வண்ணன்	நீரையொத்த நிறத்தை யுடையவனான ஸர்வேச்வரனுடைய	சடகோபன்	நம்மாழ்வார்
		நேர்தல் இவை	நேர்ந்து அருளிச்செய்த இப்பத்துப் பாட்டும்
சீர்	ருஜுத்வமென்னும் குணத்தைக் குறித்த	ஆயிரத்து	ஆயிரத்தினுள்
		ஓர்தல்	ஆராய்ந்து அறியத்தக்கவை.

— [நீர்புரை.] இந்தத் திருவாய்மொழி மற்ற திருவாய்மொழிகளிலும் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டதென்கிறார். 'நீர்புரைவண்ணன்சீர்' என்றதனால் இத்திருவாய்மொழிக்கு ப்ரமேயம் ருஜுத்வகுணம் என்பது பெறப்படும். நீரின் ஸ்வபாவம்போன்ற ஸ்வபாவத்தையுடைய எம்பெருமானுடைய குணம் எனவே ஆர்ஜவகுணம் என்பது எங்ஙனே தெரியலாகும் என்னில்; நீர்வெள்ளத்தை நாம் எப்படியிழுத்தாலும் அப்படியெல்லாம் அது ஓடிவரும்; அதுபோலே எம்பெருமான் யார்க்கும் உடன்பட்டுவருவன் என்க.

நீர்க்கும் எம்பெருமானுக்கும் ஸ்வபாவஸாம்யம் பலபடிகளாலுண்டு;—

1. நீர் பள்ளத்தில்தானே பாயும், மேட்டில் ஏறுவது அருமை. எம்பெருமானும் ஜாதி முதலியவற்றில் குறைந்தாரிடத்தே எளிதாகச் செல்லுவன்; உயர்ந்தோமென்று மார்பு நெறித்திருப்பாரிடத்தே செல்ல விரும்பான். பாண்டவர்

கட்டாகத் தூது எழுந்தருளும்போது, ஞானத்தால் சிறந்தோமென்றிருக்கும் பீஷ்மாசாரியனையும் குலத்தால் சிறந்தோமென்றிருக்கும் த்ரோணாசாரியனையும் செல்வத்தால் சிறந்தோமென்றிருக்கும் துரியோதனனையும் ஒரு பொருளாக மதியாதே இவையெல்லாவற்றாலும் தாழ்ந்தவராகத் தம்மை நினைத்திருந்த ஸ்ரீவிதுரருடைய திருமாளிகையிலே தானாகவே சென்று அமுதுசெய்தருளினானிறே கண்ணபிரான். ஆகவே, பள்ளத்தேயோடிப் பெருங்குழியே தங்குமியல்வு ஒக்கும்.

2. நீர் இல்லாமல் ஒரு காரியமும் ஆகாது; அப்படியே எம்பெருமானின்றி ஒரு காரியமுமாகாது. "[illegible] — லோகோ பிந்நருசிர்ஹி" என்கிறபடியே ஒருவன் விரும்பினதை மற்றொருவன் விரும்பாதபடி உலகம்வெவ்வேறு விருப்பத்தையுடையதாயினும் எல்லாரும் நீரைவிரும்பியே யாகவேண்டும்; அது போலவே எம்பெருமானையும்.

3. நீர்க்குக் குளிர்ச்சி இயற்கை; சூடு வந்தேறி. எம்பெருமானுக்கும் தண்ணளி இயற்கையாய்ச் சீற்றம் வந்தேறியாயிருக்கும், "நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தாலே சீற்றம்பிறந்தால்" என்ற முமுக்ஷுப்படி திவ்ய ஸூக்தி காண்க.

4. நீர் சுட்டாலும் அதை ஆற்றுவதற்கு நீரே வேணும்; எம்பெருமான் சீறினாலும் அவனாலே தெளிவு பெறவேணும். 1. 'தருதுயரந் தடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை" என்றார் குலசேகரப் பெருமான்; "நிராஸகஸ்யாபி ந தாவதுத்ஸஹே மஹேஸ! ஹாதும் தவ பாதபங்கஜம்" என்றார் ஆளவந்தாரும்.

5. நீர் நம் இஷ்டப்படி தேக்கிவைக்கவும் நடவிடவும் உரியதாயிருக்கும். எம்பெருமான் படியுமப்படியே;—1. "ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிகளிதம் யா பலாத்க்ருத்ய புங்க்தே கோதா" என்கிறபடியே ஆண்டாள் தான் சூடிக்களைந்த மாலையிலே விலங்கிட்டு வைத்துப் புஜிக்க நின்றானெம்பெருமான். பாண்டவர்கட்காகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூது நடந்தான்.

6. நீரானது மற்ற பண்டங்களைச் சமைப்பதற்குக் கருவியுமாயிருக்கும்; தனிப்படத்தானே குடிக்கத்தக்கதுமாயிருக்கும். எம்பெருமானுக்கும் உபாயத்வம் உபேயத்வம் என்ற இரண்டு ஆகாரங்களுண்டிறே. எம்பெருமானைக்கொண்டு வேறு பலன்களைப்பெற விரும்புவாரும் எம்பெருமான் தன்னையே ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகக் கொள்வாருமுள்ளமை காண்க.

7. அன்னம் முதலானவை தமக்குப் ப்ரதிநிதிகளை ஸஹிக்கும்; அதாவது, காய் கனி கிழங்கு வேர் பால் முதலியவற்றால் தேஹதாரணம் பண்ணலாம்; நீரானது அப்படி ப்ரதிநிதி யொன்றையும் ஸஹிக்கமாட்டாது; நீர்க்கு நீரே வே

1. பெருமாள் திருமொழி 5-1.
1. திருப்பாவைத் தனியன், பட்டர் அருளிச்செய்தது.

னும்; அப்படியே எம்பெருமானுக்கும் ப்ரதிநிதிகிடையாது; குணானுபவத்தாலத்தாலும் போதுபோக்கவரிது; "ஒருநாள் காண வாராயே" "அடியேன் தொழ வந்தருளே" என்று ப்ரார்த்தித்துப் பெற்றே தீரவேண்டும்.

8. சோறு உண்ணும்போது நீர் இல்லாமல் முடியாது; அப்படி நீர் வேறொன்றை அபேக்ஷிப்பதன்று. எம்பெருமான்படியுமப்படியே; உபாயாந்தரங்களுக்கு எம்பெருமான் வேணும்; எம்பெருமான் இதர நிரபேக்ஷன். "உன்னையல்லால் யாவராலுமொன்றுங்குறை வேண்டேன்."

9. கொள்ளும் பாத்திரங்களின் தாரதம்யமேயன்றி நீர் தான் குறையவில்லாது; எங்கும் நிரம்பலற்று. எம்பெருமானும் * கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாந் தரும் கோதில்வள்ளல். கொள்வார் குறையேயுத்தனை; ஐச்வரியமே போதுமென்பாரும் கைவல்யமே போதுமென்பாருமாகக் குறைக் கொள்வார் குற்றமே

10. நீர் ஐவகைப்பட்டிருத்தல்போல எம்பெருமானும் ஐவகைப்பட்டிருப்பன்; எங்ஙனே யென்னில்; (1) பூமிக்குள்ளே பதிந்துகிடக்கும்நீர், (2) ஆவரண ஜலம், (3) பாற்கடல்நீர், (4) பெருக்காற்றுநீர், (5) தடாகங்களில் தேங்கும்நீர்—என ஜலம் ஐவகைப்படும்; பர வ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரங்களென எம்பெருமானுடைய நிலைமைகளும் ஐவகைப்படும். விடாய்த்தவனுக்கு வேறோரிடம் தேடிப்போகவேண்டாதபடி நிற்கிற விடத்திலேயே உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் கொட்டும் குந்தாலியுங்கொண்டு கல்லினாலல்லது குடிக்கக்கிடையாத பூமிக்குள் பதிந்த நீர்போலேயாய்த்து அந்தர்யாமித்வம்; கண்டு பற்றவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கச் செய்தேயும் கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே அஷ்டாங்கயோகமாகிற யத்நத்தாலே காணவேண்டும்படியானதிறே இது. (2) விடாய்த்தவனுக்கு, அண்டத்துக்கு வெளியே பெருகிக் கிடக்கிற ஆவரண ஜலம்போலேயாயிற்று—கண்டு பற்றவேணுமென்றிருக்கிறவனுக்கு லீலாவிபூதிக்கு அப்பாற் பட்டிருக்கிற பரத்வம். (3) அப்படி அதிதூரஸ்தமன்றியே அண்டத்துக்கு உட்பட்டிருக்கச்செய்தேயும் விடாய்த்தவனுக்குக் கிட்டவரிதான பாற்கடல்போலேயாயிற்று—சென்று காணவரிதாம்படியிருக்கிற வ்யூஹம். (4) ஸமீபஸ்தமாயிருந்தும் தத்காலத்திலிருந்தவர்களுக்கு மாத்திரம் உபயோக யோக்யமாய்ப் பிற்பட்டவனுக்கு அரிதான பெருக்காறுபோலேயாயிற்று—ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களான விபவம். பூமியிலே அவதரித்து ஸஞ்சரித்தும் தத்காலத்திலிருந்தவர்களுக்கே ஆச்ரயணீயமாய்ப் பிற்காலத்திலுள்ளவர்களுக்குக் கிட்டாதபடியாயிருப்பதிறே இது. (5) விடாய்த்தவனுக்கு விடாய் தீரப்பருகலாம்படி பெருக்காற்றிலே தேங்கின மடுக்கள் போலேயாயிற்று—கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எங்கும் ஸேவிக்க எல்லார்க்கும் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி நிற்கிற அர்ச்சாவதாரம்.

11. நீரானது ஸ்வதஃ பரிசுத்தமாயினும் ஆச்ரயவசத்தாலே த்யாஜ்யமும் உபாதேயமுமாகிறது; அப்படியே தேவதாந்தரங்களில் அந்தர்யாமியான எம்

பெருமான் த்யாஜ்யனுகவும் கூராராழி வெண்சங்கேந்தின எம்பெருமான் உபாதேயனுகவும் உள்ளமை காண்க.

12. தொண்டத் தொண்டச் சாக்கும்நீர்; எம்பெருமானும் * சொன்னமாலை விண்பவெள்ளம் கோதில தந்திடும்.

13. நீர் தனக்கொரு ப்ரயோஜனமின்றியே பரார்த்தமாகவே யிருக்கும்; 1. "ந தே ரூபம் ந சாகாரோ நாயுதாநி ந சாஸ்பதம் | ததாபி புருஷாகாரோ பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஸஸே." 2. "பரிஜந பரிபர்ஹா பூஷணாந்யாயுதாநி ப்ரவர குணகணாஸ்ச ஜ்ஞாநசக்த்யாதயஸ்தே | பரமபதஸரோஜா த்ருதிமஹிஷ்யாத்ர வாத ! ஸகல ஜேதநாஸ்ரீ நாயகம் நகயக." என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் ஆச்ரிதர்க்காகவே யிருக்கும்.

14. நீர் தானே பெய்யவேணுமேயன்றி ஒருவரால் வடிம்பிட்டுப் பெய்விக்க முடியாதது; எம்பெருமான் படியுமிப்படியே; "நாவலம் பாஷ்கரேண நசாப்யூஹேந மேதயா | கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந" என்றானிறே.

15. நீர் கடலிலிருந்து காளமேகம்வழியாக வந்தாலன்றி உபஜீவிக்கவுரியதாகாது; எம்பெருமானும் சாஸ்திரங்களிலிருந்து ஆசாரியர் முகமாக வந்தே உபஜீவ்யனுகிறான். "மேகம் பருகின ஸமுத்ராம்புபோலே அத்தட்சொல் இவர் வாயனவாய்த் திருந்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோபஜீவ்யமாமே." என்ற ஆசார்யஹ்ருதய ஸூக்தியுங்காண்க.

16. வஸிஷ்டசண்டாள விபாகமின்றியே அனைவரும் நீர் துறையிலே படிந்து குடைந்தாடலாம்படியிருக்கும்நீர்; எம்பெருமானும் "திகழமரர் முனிக் கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே!" என்றும் "கானமும் வானரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெரியார் சிறியார் என்னும் வாசியற ஒக்க ஆச்ரயிக்கலாம்படி யிருப்பன்.

17. நீர் சிறிது த்வாரம் கிடைத்தாலும் உட்புகுந்துவிடும்; — எம்பெருமானுக்கும் சிறிது வ்யாஜமே போரும் "திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்னத், திருமால்வந்தென்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்."

18. தீர்த்தவிசேஷங்களிலே நீருக்கு மாஹாத்மியம் அதிகம்; எம்பெருமானுக்கும் கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான திருப்பதிகளிலே சிறப்புப்பொலிவும்.

19. தாபம்மிக்கவர்கள் நீரை முகத்திலே எறட்டுவது, முதுகில் கொட்டுவது உள்ளில் இழிச்சுவது, படிந்து குடைந்தாடுவதுபோல் "வாக்கினால் கருமந்தன்னால் மனத்தினால் சிரத்தை தன்னால், வேட்கைமீதூரவாங்கி" விழுங்குவர்கள் எம்பெருமானையும்.

---

1. ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம். 2. வரதராஜஸ்தவம்.

20. நீர் வேண்டியவன் தனி காக்குமனைக்கக் கிடைத்தால் போதுமென்பன்;—"கூராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய் ஒருநாள் மண்ணும் விண்ணும் மகிழவே" என்பர்.

21. நீரில் சிறியகல்லும் அமிழும்; பெரிய தெப்பமாமும் மிதக்கும்; எம்பெருமான் பக்கலிலும் ப்ரஹ்மாவாய் இழந்துபோதல் இடைச்சியாய்ப் பெற்று விடுதல் செய்யக் காணுகின்றோம். 1. 'நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான், கண்ணனடிக் கமலந்தன்னை அயன்,' — 2. "மருவுநின் திருநெற்றியில் சுட்டியசைதர மணிவாயிடை முத்தந் தருதலும், உன்றன் தாதையைப்போலும் வடிவுகண்டுகொண்டுள்ள முள் குளிர, விரலைச் செஞ்சிறுவாயிடைச் சேர்த்து வெகுளியாய் நின்றுரைக்கு மவ்வுரையும், திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன் எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே." என்பன அடைவே ப்ரமாணம்;— பகவத்குணங்களில் சிறுமாமனிசர் அமிழ்தலும் ஊன்மல்கிமோடு பருப்பார் வாய்க்கரையில்நிற்றலுங்கொள்க.

இங்ஙனே மற்றும் பல உவமைப் பொருத்தங்கள் காண்க.

"நீர்புரைவண்ணன்சீர்" என்ற இவ்விடத்து ஒன்பதினாயிரப்படியில்— "உபாயஜ்ஞர்க்கு நினைத்தவிடத்திலே கொண்டு போகவல்ல நீரின் தன்மையையுடையவனுடைய குணத்தை" என்றருளிச்செய்தது காண்க.

இத்திருவாய்மொழியை ஓதுதற்குப் பலன் யாதொன்றும் கூறப்படாமையினால் இதனை ஓதுதல் தானே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனம் என்பது விளங்கும். (கக)

எட்டாந்திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

---

1. முதல் திருவந்தாதி, 2 பெருமாள் திருமொழி, 7—5.

34

ஸ்ரீ:.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியில் இத் திருவாய்மொழிக்கான பாசுரம்.

ஓமேனஞ் செய்கையுரை ஒன்றியிலாதாருடனே
கூடிநெடுமா லடிமைகொள்ளுநீர்மை — நாடிய
ஓர்ந்தவன்றன் செம்மை உரைசெய்த மாறனென
ஏய்ந்துநிற்கும் வாழ்வா மிவை.

பதவுரை.

ஓடும்	இதரவிஷயங்களில் விரைந்து ஓடுகின்ற
மனம்	நெஞ்சும்
செய்கை	காயமும்
உரை	வாக்கும் (ஆகிய இவை)
ஒன்றி இல்லாதாருடனே	ஒருவழிப்பட்டு நிற்கப்பெறாத கோணல்பொருந்திய ஸம்ஸாரிகளோடு
கூடி	சேர்ந்து
நெடுமால்	ஸர்வேச்வரன்
அடிமைகொள்ளும் நீர்மை	அடிமைகொள்ளும் குணத்தை
நாடு அறிய	நாட்டார் அறியுமாறு
ஓர்ந்து	ஆராய்ந்து
அவன் தன் செம்மை	அப்பெருமானுடைய ருஜுத்வ குணத்தை
உரைசெய்த	அருளிச்செய்த
மாறன் என	ஆழ்வார் என்று அநுஸந்தித்தவளவிலே
வாழ்வு ஆம் இவை	ஸ்வரூபாநுரூபமான வாழ்ச்சிகள்
ஏய்ந்து நிற்கும்	பொருந்தி நிலைநிற்கும்.

• • • — எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்குமவர்கள் மனமொழிமெய்களில் வேறுபாடுடையவர்களாகிச் செவ்வைக் கேடரான ஸம்ஸாரிகளாகையாலே அவர்களோடு பரிமாறுவது எம்பெருமானுக்கு இயலுமோ என்கிற சங்கை தீருமாறு, நீர் ஏறுத மேடுகளிலே எதையேனுஞ் செய்து நீரேற்றுமாபோலே இவர்களுடைய செவ்வைக்கேடு தானே தனக்குச் செவ்வையாம்படி அவர்களோடே கூடிப்பரிமாறும் ருஜுத்வகுணத்தை இத் திருவாய்மொழி முகத்தாலே வெளியிட்டருளின நம்மாழ்வாரை அநுஸந்திக்கவே நமது வாழ்ச்சி நிலைநிற்குமென்றதாயிற்று.

த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

ஶ்லோ॥ கௌடில்யவத்ஸு கரணத்ரிதயேபி ஜந்துஷு
ஆத்மீயமேவ கரணத்ரிதயைகரூப்யம் |
ஸந்தர்ஶ்ய தாநபி ஹரிஃ ஸ்வவஶீகரோதீ
த்யார்ஜவம் ஸமத்ருகாருணிகோ முநிரஷ்டமேந ॥

மனோவாக்காயங்கள் மூன்றிலும் குடிலத்தன்மை பொருந்தியுள்ள ஸம்ஸாரிகளிடத்தில் எம்பெருமான் தான் ருஜுவாயிருக்குந் தன்மையைக் காட்டி அன்னவர்களையும் வசப்படுத்திக்கொள்ளுகிறானென்னுமிடத்தைப் பரமகாருணிகரான நம்மாழ்வார் எட்டாந் திருவாய்மொழியாலருளிச்செய்தாரென்றவாறு. (*)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி — இவையுமவையும்.

அவதாரிகை.

எம்பெருமானிடத்தில் ஸாத்ம்யபோகப்ரதத்வம் [ஸாத்ம்யபோக ப்ரதத்வம்] என்றொரு குணமுண்டு; அதாவது, அடியார்களுக்குத் தன்னை அநுபவிப்பிக்குமிடத்தில் ஏககாலத்திலேயே பூர்ணாநுபவங் கொடுத்துவிடுகை யன்றியே பொறுக்கப் பொறுக்கச் சிறிது சிறிதாகக் கொடுத்தலாம். அங்ஙனங் கொடாமல் ஓரடியிலேயே பூர்ணாநுபவத்தைத் தந்தருளினால் அது தாங்கமுடியாதே போகும். சிறு குழந்தைகட்கு முதல்தன்னிலேயே சோறும் சாறும் கறியுமிடுவாரில்லையே; பால், கஞ்சி, சோறு என்று வரிசைக்கிரமமாக வட்டிக்கையன்றோ வுள்ளது: அதுபோலவே மாணாக்கர்களுக்கும் சிறு சிறு பாடங்களாகக் கற்பித்துக்கொண்டுபோய்ப் பெரும் பாடங்கள் கற்பிக்கும் முறை காணுகின்றோம். இங்ஙனமே எம்பெருமானும் பொறுக்கப் பொறுக்கப் பரிமாறும்வகையொன்றுண்டு: அஃது இத்திருவாய்மொழியில் விளங்கும்.

ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் — "புணர்தொறுமென்னக் கலந்து பிரிந்து ஜ்ஞாந பக்திகளை வளர்த்தது கனக்குழையிடக் காது பெருக்குதலும் மாலோபவாஸி போஜனப்புறப்பூச்சும் போலே ஆற்ற நல்ல மாபோகக் கிரமமாக" என்றருளிச் செய்த சூர்ணிகை இங்கே அநுஸந்திக்கத்தகும்; (இதன் கருத்தாவது:—) ஆழ்வார் "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மை இனியா முறாமை" என்றபோதே இவர்க்குப் பரிபூர்ணாநுபவம் கொடுத்துவிடலாமாயிருக்க, இவரை இந்நிலத்திலே வைத்துத் தன்னுடைய ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாலே ஜ்ஞாந பக்திகளை வளர்த்தது எதுக்காகவென்னில், கனமான காதணியிடுகைக்கு இடமாம்படி நாவிட்டுத் திரியிட்டுக் குதம்பையிட்டுக் காது பெருக்குமாபோலவும், மாலோபவாஸிகளுக்கு முதலிலே போஜனமிட்டால் பொறாதென்று சோற்றை யரைத்து உடம்பிலே பூசிப் பொரிக்கஞ்சி கொடுத்துப் பொரிக்கூழ் கொடுத்து நாளடைவிலே போஜனம் பொறுப்பிக்குமா போலவும் 1. "ஆற்றநல்ல வகைகாட்டு மம்மான்" என்று எனக்குப் பொறுக்கப் பொறுக்கத் தன் குணசேஷ்டிதாதிகளைக் காட்டி அவ்வழியாலே என்னை அடிமைகொண்டவனென்னும்படி பகவதநுபவம் கனக்கண்டறியாத இவர்க்கு மிகவுஞ் சிறந்தார் நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்குமதான போகத்தை முதல் முதலிலே கொடுத்தால் ஸாத்மிக்கமாட்டாதென்று கருதி அது ஸாத்மிக்கைக்காகச் சமம் செய்வித்தபடி — என்பதாம்.

1. திருவாய்மொழி, 4—5—5.

ஆக இப்படிப்பட்ட ஸாத்ம்யபோகப்ரதத்வமென்னும் குணம் திருவிருத் தந் தொடங்கி, சூழ்விசும்பணிமுகிலளவும் தொடர்ந்துகொண்டே வருவதா யிருக்க, இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு விசேஷமென்னென்னில்; மற்ற திருவாய் மொழிகளில் ஸூக்ஷ்மமாகக் கண்டறியவேண்டியதான இக் குணம் இத் திருவாய் மொழியிலே பாசுர வரிசையில் ஸ்பஷ்டமாகவே காணக்கிடைத்தல் விசேஷ மென்றுணர்க.

ஆழ்வாருடைய திருமுடியிலே வந்து வீற்றிருக்கவேணுமென நினைத்த எம்பெருமான் முதலடியிலே அது செய்தால், நிதிகண்ட ஜன்மதரித்ரன்போலே ஸந்தோஷாதிசயம் தாங்கமாட்டாமே தளர்ந்திடுவர்; ஆதலால், சுற்றுப்பக்கத் திலே நின்று, அருகே நின்று, கூட நின்று, ஒக்கலையிலே வந்திருந்து, நெஞ்சுப ப்ரதேசத்திலே வந்திருந்து, தோளிலே வந்திருந்து, நாவிலே வந்து புகுந்து, கண்ணுள்ளே நின்று, நெற்றியிலே நின்று பிறகு உச்சியிலே நின்றான்; ஆக இவ்வண்ணம் பொறுக்கப் பொறுக்கச்செய்த செயலை அநுபவித்து ஈடுபடுகின்றாராழ் வார் இத்திருவாய்மொழியில். .... (*)

இவையுமவையுமுவையும் இவருமவருமுவரும் •
எவையும்யவரும் தன்னுள்ளே ஆகியுமாக்கியுங்காக்கும் •
அவையுள்தனிமுதலெம்மான் கண்ணபிரானென்னமுதம் •
சுவையன்திருவின்மணாளன் என்னுடைச்சூழலுளானே. • (க)

இவையும்	ஸமீபத்திலுள்ள பொருள்களும்	காக்கும்	ரக்ஷித்தும் போருகின்றவனும்
அவையும்	தூரத்திலுள்ள பொருள்களும்	அவையுள்	அந்த சேதநாசேதநங்களுக்கு அந்தர்யாமியானவனும்
உவையும்	நடுத்தரமாகவுள்ள பொருள்களும்	தனி முதல்	ஒப்பற்ற காரணபூதனும்
இவரும்	ஸமீபத்திலுள்ள சேதனர்களும்	எம்மான்	அஸ்மத் ஸ்வாமியும்
அவரும்	தூரத்திலுள்ள சேதனர்களும்	கண்ணபிரான்	கண்ணனாக அவதரித்து ஸௌலப்யத்தைக் காட்டினவனும்
உவரும்	நடுத்தரமாகவுள்ள சேதனர்களும்	என் அமுதம்	எனக்கு அம்ருதம்போல் பரம போக்யனும்
யவையும்	ஸகல அசேதனங்களும்	சுவையன்	ரஸிகனும்
யவரும்	ஸகல சேதனர்களும் (பிரளயகாலத்தில்)	திருவின் மணாளன்	பெரியபிராட்டியார்க்கு மணவாளனுமான பெருமான்
தன்னுள்ளே	தனக்குள்ளே	என்னுடை சூழல்	என்னுடைய சுற்றுப்பக்கத்தில்
ஆகியும்	ஆகும்படி வைத்தும்	உளான்	தங்கியிராநின்றான்.
ஆக்கியும்	(பிறகு) படைத்தும்		

• • • — [இவையு மவையும்.] ஜகத்காரணபூதனும் ஸர்வாந்தர்யாமியும் திரு மகள் கொழுநனுமான கண்ணபிரான் என்னுடைய சூழலைவிட்டுப் போகமாட் டாதபடியானா னென்கிறார். • உயர்வறவுயர்நலமென்கிற முதல் திருவாய்மொழி யில் "நாமவன்" என்கிற நாலாம்பாட்டில் சொன்ன சேதநாசேதநங்கள் இப்

பாட்டில் திரளத் தொகுக்கப்பட்டன: அப்பாட்டினுரையில் விரியக்கண்டு கொள்வது. ஆக இப்படிப்பட்ட சேதநாசேதந வர்க்கங்களெல்லாம் ஸம்ஹார ஸமயத்திலே தன்னுள்ளே யாம்படியாயும் ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்திலே உண்டாக்கி யும், ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட வற்றுக்கு நேரும் ஆபத்துக்களைப் போக்கி அபிமதங்களைக்கொடுத்து ரக்ஷிக்குமவனும் அவற்றினுள்ளே அந்தராத்மாவாய் வேறொரு ஸஹாயத்தையு மபேக்ஷியாத காரணனுமாய் ஸ்வாமியுமாய், கண்ணபிரானாய் எளிமையைக் காட்டி எனக்குப் பரம போக்யபூதனும் ரஸிகனுமான எம்பெருமான் பிராட்டியோடே என்னுடைய அருகிலே ஆனான்.

சுவையன் திருவின்மணாளன் = சுவையனானபடியாலே திருவின் மணாளனானான்; திருவின் மணாளனானபடியாலே சுவையனானான் என்று யோஜித்து உபக்ரமித்தருள்வர் அழகியமணவாளச்சீயர். ரஸிகனானபடியாலே பிராட்டி "அகலகில்லேனிறையு மென்று இணைபிரியாதிருக்கப் ப்ராப்தமாயிற்று; பிராட்டி அணையப் பெற்றதனால்தான் ரஸிகனானான் என்று பரஸ்பர ஸாபேக்ஷத்வம் கூறி யோஜிப்பது மிக அழகியதே. ... . (க)

சூழல்பலபலவல்லான் தொல்லையங்காலத்துலகை *
கேழலொன்றாகியிடந்த கேசவனென்னுடையம்மான் *
வேழமருப்பையொசித்தான் விண்ணவர்க்கெண்ணலரியான் *
ஆழநெடுங்கடல்சேர்ந்தான் அவனென்னருகலிலானே. * (உ)

பலபல சூழல் வல்லான்	மிகப்பல அவதாரங்கள் செய்ய வல்லவனும்	ஒசித்தான்	ஒடித்து அவ்யானையை முடித்தவனும்
தொல்லையம் காலத்து	முன்பொரு காலத்திலே	விண்ணவர்க்கு	தேவர்களுக்கு
உலகை	பூமியை	எண்ணல் அரியான்	நினைத்தற்கும் அருமையானவனும்
கேழல் ஒன்று ஆகி	ஒப்பற்ற வராஹரூபியாகி	ஆழம்	ஆழமாகிய
இடந்த	குத்தியெடுத்தவனும்	நெடு கடல்	நீண்ட ஸமுத்ரத்திலே
கேசவன்	கேசவனென்னும் திருநாமமுடையவனும்	சேர்ந்தான்	திருக்கண்வளர்ந்தருள்பவனுமான
வேழம்	(குவலயாபீட மென்னும்) யானையினுடைய	என்னுடைஅம்மான் அவன்	அவ்வெம்பெருமான்
மருப்பை	கொம்புகளை	என் அருகலிலான்	என்னருகிலுள்ளான்.

* * * — [சூழல் பலபல வல்லான்.] கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடி பரிசரத்திலே வந்து இருந்த நிலை ஸாத்மித்தவாறே என்னருகே வந்து நின்றானென்கிறார். சூழல் என்னுஞ் சொல், கீழ்ப்பாட்டில் சுற்றுப் பிரதேசம் என்ற பொருளில் வந்தது; இப்பாட்டில் அதுவே சொல் அவதாரமென்ற பொருளில் வந்தது; சூழ்த்துக்கொள்வதற்காகச் செய்த காரியம் [அதாவது] ஸம்ஸாரிகளை அகப்படுத்திக் கொள்வதற்காகச் செய்தது என்ற காரணத்தினால் இச்சொல் அவதாரத்தைக் குறிக்குமென்க. "எங்கின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்" என்றபடி எம்பெரு

மான் எண்ணிறந்த யோனிகளில் திருவவதாரங்கள் செய்தமையால் "சூழல் பல பல வல்லான்" என்றார். நாமும் பல பிறவிகள் பிறக்கிறோமானாலும் கருமக் காரணமாகப் பிறக்கின்றோம்; எம்பெருமான் கருணை காரணமாகப் பிறக்கின்றானாதலாலும், நரஸிம்ஹம்போலே சேராச் சேர்த்தியான அவதாரங்களையும் எடுக்கின்றானாதலாலும் வல்லான் என்றது.

அப்படி அவன் செய்தருளின அவதாரங்களில் ஓரவதாரத்தை யநுபவிக்கிறார் கேழலொன்றாகி யென்று. ஹிரண்யகசிபுவின் உடன்பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னும் கொடிய அசுரன் தன் வலிமையால் பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலின் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹா வராஹரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக் கண்டு பொருது கோட்டினாற் குத்திக் கொன்று, பாதாளலோகத்திற் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினாற் குத்தி அங்கு நின்று எடுத்துக்கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளின னென்ற வராஹாவதார வரலாறு அறியத்தக்கது. இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேதவராஹ கல்பத்துக்கு முந்தின பாத்ம கல்பத்தைப் பற்றிய ப்ரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஏகார்ணவமான ப்ரளய ஜலத்தில் மூழ்கியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்க நினைத்து மஹா வராஹரூபியாகிக் கோட்டு நுனியால் பூமியை எடுத்துவந்தன னென்ற வரலாறும் உண்டு: 1. "பாராருலகம் முதுமுந்நீர்பரந்த காலம் வளைமருப்பில், ஏராருருவத் தேனமாய் எடுத்தவாற்றலம்மான்" என்ற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயல் காணத்தக்கது. ... ... (௪)

அருகலிலாயபெருஞ்சீர் அமரர்களாதிமுதல்வன் *
கருகியநீலநன்மேனிவண்ணன் செந்தாமரைக்கண்ணன் *
பொருசிறைப்புள்ளுவந்தேறும் பூமகளார்தனிக்கேள்வன் *
ஒருகதியின்சுவைதந்திட்டு ஒழிவிலனென்னோடேனே. * (௫)

அருகல் இல் ஆய	ஒருநாளும் குறைபடுதலை உடையதல்லாத
பெரு சீர்	சிறந்த திருக்குணங்களை யுடையவனும்
அமரர்கள்	நித்யஸூரிகளுக்கு
ஆதி முதல்வன்	தலைவனும்
கருகிய நீலம் நல் மேனி வண்ணன்	கறுத்த நீலமணிபோல் விலக்ஷணமான திருமேனி நிறத்தையுடையவனும்
செம் தாமரை கண்ணன்	செந்தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனும்
பொரு சிறை புள்	செறிந்த சிறகையுடைய பெரிய திருவடியை
உவந்து ஏறும்	விரும்பி வாஹனமாகக் கொள்பவனும்
பூமகளார் தனி கேள்வன்	பெரியபிராட்டியார்க்கு ஒப்பற்ற நாதனுமான எம்பெருமான்
என்னோடே	என்னோடேகூடிநின்று
ஒரு கதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிவிலன்	ஒருவழியாலுள்ள இனிமையைத்தந்து தவிருகிறானில்லை. [ஸகலவித அநுபவங்களையும் தருகின்றானென்றபடி.]

* * * — [அருகலிலாய.] பெரிய திருவடி திருவனந்தாழ்வான் பிராட்டிமார் முதலானோர் ஒவ்வொரு வகைகளாலே தன்னோடு ஸம்ச்லேஷம் பெறுமாபோலல்

1. பெரிய திருமொழி, 8—8—3.

லாமல், எல்லாவகைகளாலுமுள்ள ஸம்ஶ்லேஷங்களையும் நான் பெறும்படி எனக்குத் தந்து என்னை ஒருகாலும் விடாதபடி யானான் எம்பெருமானென் கிறார்.

அருகல் — குறைதல், அது இல்லாத எனவே, நித்யமான என்றபடி. அன்றி, சேடிக்ஸ்ரமையைச் சொல்லிற்றாய் குணங்களத்தனையும் கல்யாணமா யிருக்கின்றன வென்றபடியுமாம். ஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாண மஹாகுணங்களை யுடையவனும், அந்தக் குணங்களின் அநுபவமே யாத்திரையான நித்யஸூரிகளுக் குத் தலைவனும், கறுத்து செய்த்து விலக்ஷணமான திருமேனி நிறத்தையுடைய னும், திருவுள்ளத்தினுள்ளேயுள்ள தண்ணளிக்கு ஸூசகமாயிருக்கும் திருக் கண்களையுடையவனும், ஸந்தோஷ ப்ரீதியினால் பதறுகின்றுள்ள சிறகையுடைய பெரிய திருவடியின்மீது உவந்து ஏறுமவனும், கமலைகேள்வனுமான எம்பெருமான் எனக்கு ஏதோ வொருவகையான ஸுகாநுபவத்தை மாத்திரம் தந்துவிடாமல் நித்யஸூரிகளெல்லார்க்கும் தனித்தனியே தந்தருளும் அநுபவங்களையெல்லாம் என்னொருவனுக்குத் தந்தருளி வேறு எங்கும் போகாதவனும் "நித்யவிபூதி யை நிர்வஹிப்பதும் இங்கே யிருந்துகொண்டே போதும்" என்னும்படி என்னை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விடுகின்றானில்லை யென்றாராயிற்று.

அருகலிலாய பெருஞ்சீர் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநமான ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யமென்ன, அமரர்களாதிமுதல்வன் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட நித்யஸூரி நிர்வாஹகத்வமென்ன, கருகியநீலநன் மேனிவண்ணன் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட விலக்ஷண திவ்யமங்கள விக்ரஹ யுக்தத்வமென்ன, செந்தாமரைக்கண்ணன் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட புண்ட ரீகாக்ஷத்வமென்ன, பொருசிறைப்புள்ளுவந்தேறும் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட கருடவாஹநத்வமென்ன, பூமகளார்தனிக்கேள்வன் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரியபதித்வமென்ன ஆகிய இந்த அவைகளையும் தாராநின்றானென்று உட் கருத்துணர்க. ... . (௩)

உடனமர்காதல்மகளிர் திருமகள் மண்மகளாயர்
மடமகள் * என்றிவர்மூவராளும் உலகமும்மூன்றே *
உடனவையொக்கவிழுங்கி ஆலிலைச்சேர்ந்தவனெம்மான் *
கடல்மலிமாயப்பெருமான் கண்ணனென்னொக்கலையானே. * (௪)

உடன் அமர் காதல்	கூடவே அமர்ந்திருக்கைக்கு விருப்பமுள்ள	ஆளும் உலகமும் மூன்றே	தன்னாலாளப்படுகின்ற உலகங்களும் மூன்றே யாயிருக்கும்; (ஆக இங்ஙனம் வாய்த்தவனும்)
மகளிர்	பிராட்டிமார் (யாவரென்னில்)	அவை	அவ்வுலகங்களை
திருமகள்	ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி	உடன்	விடாமலே
மண்மகள்	பூமிப்பிராட்டி	ஒக்க விழுங்கி	ஏககாலத்திலே உண்டு
ஆயர் மடமகள்	இடைக்குலத்துப்பெண்ணாகிய நப்பின்னைப்பிராட்டி	ஆல் இலை	ஆலிலையில்
என்ற இவர் மூவர்	என்று சொல்லப்பட்ட இம்மூவராவர்;	சேர்ந்தவன்	கண்வளர்ந்தவனும்
		எம்மான்	எனக்கு ஸ்வாமியும்

கடல் மலி மாயம் பெருமான்	கடலிற்காட்டிலும் மிகப் பெரிய மாயச்செயல்களால் பெருமைபெற்றவனுமான	கண்ணன்	கண்ணபிரான்
		என் ஒக்கலையான்	என் இடுப்பிலே வந்தமர்ந்தான்.

* * * — [உடனமர்காதல்.] ஒன்றுமொன்று குறைவில்லாதவனும், ஸர்வஜ்ஞனுமான எம்பெருமான் யசோதைப் பிராட்டியின் இடுப்பிலிருந்தாற்போலே என்னிடுப்பிலே வந்திருத்தல் தனக்குப் பெரும் பேறு என நினைத்திராநின்றானென்கிறார். எப்போதும் கூடவேயிருந்தாலொழியத் தரிக்கமாட்டாத பெரிய பிராட்டியாரையும் பூமிப்பிராட்டியாரையும் நப்பின்னைப்பிராட்டியையும் தனக்கு திவ்ய மஹிஷிகளாகவுடையவனும், பூமிமுதலிய ஸகல லோகங்களையும் தனக்கு லீலோபகரணமாகவுடையவனும், ஆபத்து நேருங்காலங்களிலே அவ்வுலகங்களைத் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி ஒரு சிறிய ஆலந்தளிரிலே கண்துயின்றருள்பவனும், கடலிற்காட்டிலும் மிகப் பெரியன என்னலாம்படியான ஆச்சரிய சேஷ்டிதங்களையுடையவனுமான எம்பெருமான் என்னிடுப்பிலே வந்து சேர்ந்தருளினான்.

உலகமும் மூன்றே என்றதில் அழியா வுலகமாகிய பரமபதத்தையுஞ் சேர்த்துப் பொருள்கொள்ளும் பக்ஷத்தில், மேலே "உடனவையொக்கவிழுங்கி" என்றதில் அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே பரமபதம் மாத்திரம் கழியுண்ணக்கடவது. பரமபதத்தைச் சேராமலே பாதாளவுலகம் நிலவுலகம் சுவர்க்கவுலகம் என மூவுலகங்களென்னவுமாம்.

கடல் மலி = திருப்பாற்கடலில் சயனித்தருள்கிற என்னுமாம். .... (ரு)

ஒக்கலைவைத்துமுலைப்பாலுண்ணென்று தந்திடவாங்கி *
செக்கஞ்செகவன்றவள்பால் உயிர்செகவுண்டபெருமான் *
நக்கபிரானோடு அயனுமிந்திரனும்முதலாக *
ஒக்கவும்தோற்றிய வீசன் மாயனென்னெஞ்சினுளானே. * (௬)

ஒக்கலை வைத்து	இடுப்பிலெடுத்துக்கொண்டு	உண்ட	அமுதுசெய்த
முலைப்பால் உண் என்று	'முலைப்பாலையுண்பாய்' என்று சொல்லி	பெருமான்	ஸ்வாமியானதும்,
தந்திட	முலைகொடுக்க	நக்கபிரானோடு	திகம்பரச்சாமியான ருத்ரனும்
வாங்கி	(அம்முலையைக்) கையாற் பிடித்து	அயனும்	பிரமனும்
செக்கம்	(அந்தப் பூதனையின்) நினைவு	இந்திரனும்	இந்திரனும்
செக	அவளோடே முடியும்படியாக	முதலாக	முதலாகவுள்ள
அன்று	அக்காலத்தில்	ஒக்கவும்	எல்லாரையும்
அவள் பால்	அவளது பாலையும்	தோற்றிய	படைத்த
உயிர்	பிராணனையும்	ஈசன்	ஈசனுமாகவும்
செக	அழிய	மாயன்	ஆச்சரிய குணசேஷ்டிதங்களையுடையவனுமான எம்பெருமான்
		என் நெஞ்சின் உளான்	எனது இதயத்திலுள்ளானுளன்.

* * * — [ஒக்கலைவைத்து.] பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலானோர்க்கும் நாதனான எம்பெருமான் எனது நெஞ்சிலேவந்து புகுந்தானென்கிறார். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பெற்ற தாயான தேவகியினது உடன்பிறந்தவனும் அக்கண்ணபிரானுக்கு மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப் பிறந்த தேவகீ புத்திரன் ஒளித்துவளர்தலை யறிந்து, அக் குழந்தையை நாடி யுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுப் பல அசுரர்களை ஏவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ண சிசுவை யெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக்கொடுத்துக் கொல்ல முயல, பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனன் என்ற வரலாறு அறிக. [ஒக்கலைவைத்து இத்யாதி.] "மகனாகக்கொண்டெடுத்தாள் மாண்பாய கொங்கை, அகனாரவுண்பனென் றுண்டு, மகனைத் தாய் தேறாதவண்ணந் திருத்தினாய்" என்னும்படியே பூதனை யென்னுமரக்கி கண்ணனை யிடுப்பிலே தூக்கிவைத்துக்கொண்டு முலையுண்ணக் கொடுத்தாளென்க.

செக்கஞ் செக என்பதற்குப் பலபடியாகப் பொருள்கூறுவர்; செக்கம் என்று மரணத்திற்குப் பேராய், கண்ணனுக்காக அவள் எண்ணின மரணம் அவளுக் கேயாம்படி என்னுதல்: செக்கஞ் செக — மிகவுஞ் சிவப்பாக என்றபடியாய், "*கறுப்புஞ்சிவப்பும் † வெகுளிப்பெயரே" என்ற தமிழ்நூல்களின் ஸித்தாந்தத் தின்படி சீற்றத்தைச்சொல்கிறதாய், மிகவுங் கோபங்கொண்டு என்றபடியுமாம். திருப்பவளம் மிகச் சிவக்கும்படி [அதரத்தின் பழுப்பு நன்கு தெரியும்படி] சிரித்துக்கொண்டே என்றபடியுமாம்.

அவள்பால் — பால் என்பதை ஏழனுருபாகவுங் கொள்ளலாம், அவளிடத் துள்ள என்றபடி.

நக்நஃ [नग्नः] என்ற வடசொல் நக்கன் எனத் திரியும்; அரையில் ஆடையில்லாதவன் என்றபடி. இது சிவபிரானுக்கு வழங்கும் நாமம். அயன் — அஜன்: அகாரவாச்யனான எம்பெருமானிடத்துத் தோன்றினவன் என்ற காரணத்தினால் பிரமனுக்குப் பெயர்.

இப்பாட்டில் நெஞ்சு என்று மார்வைச் சொன்னபடி. .... (௮)

மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான் மற்றுமெவர்க்குமஃதே *
காயமுஞ்சீவனுந்தானே காலுமெரியுமவனே *
சேயனணியனெவர்க்கும் சிந்தைக்குங்கோசரமல்லன் *
தூயன்துயக்கன்மயக்கன் என்னுடைத்தோளிணையானே. * (௯)

† வெகுளி — கோபம்.

மாயன்	ஆச்சரியனான எம்பெருமான்	அணியன்	(சிலர்க்கு) ஸமீபஸ்தனும்
என் நெஞ்சில் உள்ளான்	எனது நெஞ்சில் இருக்கின்றான்;	யவர்க்கும்	எப்படிப்பட்ட ஞானிகளுக்கும்
மற்றும் யவர்க்கும்	வேறு யாருக்கேனும்	சிந்தைக்கும் கோசரம் அல்லன்	மனத்திற்கும் எட்டாதவனும்
அஃதே	அப்படியிருப்பதுண்டோ? (இல்லை;)	தூயன்	பரிசுத்தனும்
காயமும்	உடம்பும்	துயக்கன் மயக்கன்	(அநுக்ரஹபாத்திரமாகாதவர்களுக்கு) ஸந்தேஹரூபமாயும் விபரீதரூபமாயுமிருக்கும் ஞானங்களைப் பிறப்பிப்பவனான எம்பெருமான்
சீவனும்	உயிரும்		
தானே	தானேயாய்,		
காலும்	காற்றும்		
எரியும்	நெருப்பும்	என்னுடைத் தோளிணையானே	எனது இரண்டு தோள்களிலுமுள்ளான்.
அவனே	அவன் தானேயாய்,		
சேயன்	(சிலர்க்கு) தூரஸ்தனும்,		

• • • — [மாயனென்னெஞ்சிலுள்ளான்] அநுகூலர்க்கு எளியனும், பிரதிகூலர்க்கு அரியவனுமான எம்பெருமான் எனது மார்பிலிருந்து தோளிணைக்கு ஏறிவிட்டானென்கிறார். இப்பாட்டிற் சொன்னதையே மறுபடியும் "மாயனென்னெஞ்சிலுள்ளான்" என்று அநுபாஷணஞ் செய்தது முன்பாட்டின் பிரகிருதியைக் காட்டும். இது என்ன பெரும்பேறு! என்று நினைத்துச் சொல்லுகிறபடி. [மற்றும் யவர்க்குமஃதே] என்னைத்தவிர வேறு யார்க்காவது இப்படிப்பட்ட பேறு கிடைத்ததுண்டோ? எனக்கே இப்பேறு அஸாதாரணம் என்றவாறு.

காயமும் என்று தொடங்கி மயக்கன் என்னுமளவும் எம்பெருமானுடைய படிகளைப் பேசி யநுபவிக்கிறார். தேவ மநுஷ்யாதி சரீரங்களும் அந்தந்த சரீரங்களிலுள்ள ஆத்மாக்களும் தானிட்டவழக்காம்படியிருக்கப் பெற்றவனும், வாயு தேஜஸ் முதலிய பஞ்சபூதங்களும் அப்படியே தானிட்ட வழக்காம்படியிருக்கப் பெற்றவனும், தம் முயற்சியாலே காண நினைப்பார்க்கு எட்டாதவனும், நிர்ஹேதுக விஷயீகார பாத்திர பூதர்களுக்குக் கைச்சரக்காக எளியனாயிருப்பவன்.

சேயன் என்றதற்கு விவரணம் "யவர்க்குஞ் சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன்" என்பது; அணியன் என்றதற்கு விவரணம் "தூயன்" என்பது. தம் முயற்சியாலே காணவிருப்பார் எத்தனை சிறியரும் மஹான்களாயினும் அவர்களது கண்ணுக்கு மாத்திரமேயன்றியே மனோரதத்திற்கும் விஷயமாகான். [தூயன்] இங்குத் தூய்மையாவது யசோதைப்பிராட்டி போல்வார்க்குக் கட்டவுமடிக்கவும் எளியனாந்தன்மை.

துயக்கன் மயக்கன் = துயக்கு என்று ஸந்தேஹத்திற்குப் பெயர்; மயக்கு என்று விபரீதஜ்ஞானத்திற்குப் பெயர்; ஸந்தேஹரூப ஜ்ஞானத்திற்கும் விபரீத ஜ்ஞானத்திற்கும் விஷயமாயிருப்பவன் என்றபடி. எம்பெருமானுடைய தரிசனத்தி லுள்ளவர்கள் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை உள்ளது உள்ளபடியாகவும் ஸந்தேஹமில்லாமலும் நன்கு அறிந்துகொண்டிருக்க, இதரமதஸ்த

குத்ருஷ்டி தர்சனங்களிலுள்ளார் பலர் ஸந்தேஹமேபட்டுக்கொண்டும் விபரீதமாகவே யுணர்ந்துகொண்டும் இருக்கின்றார்களன்றோ; இங்ஙனம் சிலரை வாழ்வித்துச் சிலரை ஸம்சய விபர்யய ஜ்ஞானங்களாலே மாய்ப்பவன் எம்பெருமான் என்றபடி. இங்ஙனஞ்செய்வதும் அவரவர்களது கருமாதீனமாதலால் எம்பெருமானுக்குக் குறையொன்றுமில்லை யென்க.

இவ்விடத்து அரும்பதவுரையில் ஓர் ஐதிஹ்யம் எழுதப்பட்டுள்ளது; அது வருமாறு;— முற்காலத்தில், பட்டருடைய காலக்ஷேப கோஷ்டியில் சாஸ்த்ரஜ்ஞனான ஒரு ப்ராம்மணன் பலகாலும் வந்து போவதுண்டு; அவனைக் கண்டால் பட்டர் ஆதரவுகாட்டாமல் 'வந்தாயோ, போனாயோ' என்று ஸாமாந்யமாக வ்யவஹரித்தருளிச்செய்வர். சாஸ்த்ரஜ்ஞானம் முதலியன இல்லாத ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் வந்து போவதுண்டு; அவரைக்கண்டால் மிகவும் அருள்கொட்டி ஆதரித்துக்கொண்டெழுந்தருளியிருப்பர். இவ்விரண்டையும் பலகாலுங் கண்டிருப்பாரொருவர் ஒருநாள் பட்டரைவந்து ஸேவித்து, ஸ்வாமின்! தேவரீருடைய கோஷ்டிக்குப் பலகாலும் வந்து போகிற சாஸ்திரி மஹாவித்வான், மிகவும் ப்ராஜ்ஞர்; அவர்வந்தால் ஸாமாந்யமாக வ்யவஹரித்தருளுகிறது; மற்றொரு ஸாது ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வரக்கண்டால் மிகவும் ப்ரதிபத்திபண்ணியருளுகிறது; பஹுமானிக்கவேண்டுமிடத்தில் ஸாமாந்ய வ்யவஹாரமும், உதாஸித்திருக்கவேண்டுமிடத்தில் பஹுமான நிசயமும் செய்தருள்வதற்குக் காரணமருளிச்செய்யவேணும் என்று கைகூப்பி நின்று கேட்க; அதற்கு பட்டர், 'அவர்களிருவரும் எப்போதும்போலே நாளையும் வருவார்களே; அப்போது நீரும் பார்த்திரும்; வாசியை நீரே அறிந்துகொள்வீர்' என்ன, அவரும் அப்படியே பார்த்திருக்க, மறுநாள் காலை அந்த அந்தணன் முதலில் வந்து ஸேவிக்க, பட்டர் அவனை எப்போதும்போலே வினவியருளி 'நீர் ஆரைத்தான் பரதத்வமாக அறுதியிட்டிருப்பது?' என்று கேட்க, அவன் 'சிலப்ரமாணங்கள் ப்ரஹ்மாவைப் பரதத்வமாகப் பேசுகின்றன; சில ப்ரமாணங்கள் ருத்ரனைப் பேசுகின்றன; சில ப்ரமாணங்கள் விஷ்ணுவைப் பேசுகின்றன; ஆகவே ப்ரமாணங்களெல்லாம் இப்படி வ்யாகுலங்களாயிருக்க, நம்மால் தத்வநிர்ணயம் பண்ணப்போமோ? அவரவர்களுடைய அபிமானத்தின்படியே சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியதுதான்' என்று விடையளிக்க, அவனைப் போகவிட்டு, பிறகு அந்த ஸாது ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்தவாறே அவரை நோக்கி, 'தேவரீர் ஆரைத்தான் பரதத்வமென்றிருப்பது?' என்று பட்டர் கேட்க, 'தேவரீர் ஸ்ரீய:பதி நாராயணனே பரதத்வமென்றும் எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சமென்றும் பலகாலும் அருளிச்செய்யுமே, அது தவிர அடியேன் வேறொன்றறியேன்' என்ன, அவரையும் அனுப்பிவிட்டு, கேள்விகேட்ட ஸ்வாமியை நோக்கி 'இருவருடைய வாசியையுங் கண்டீரோ? ஆரை பஹுமானிக்க ப்ராப்தம்?' என்ன, அவரும் விஸ்மயப்பட்டுப்போனார் — என்பதாம். "துயரன் துயக்கன் மயக்கன்" என்றவிடத்திற்கு இது ஏற்ற ஸம்வாதம். ... . (௯

தோளிணைமேலும்நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் •
தாளிணைமேலும்புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான் •
கேளிணையொன்றுமிலாதான் கிளரும்சுடரொளிமூர்த்தி •
நாளணைந்தொன்றுமகலான் என்னுடை நாவினுளானே. • (ஏ)

தோள் இணை மேலும்	இரண்டு திருத்தோள்களிலும்	கேள் இணை ஒன்றும் இலாதான்	பொருத்தமான உபமானமொன்றுமில்லாதவனாய்
நல் மார்பின் மேலும்	விலக்ஷணமான திருமார்பிலும்	கிளரும் சுடர் ஒளி மூர்த்தி	மேன்மேலும் வளர்கின்ற சிறந்த வொளியையுடைய வடிவுடைத்தவனான எம்பெருமான்
சுடர் முடி மேலும்	ஒளிபொருந்திய திருமுடியிலும்	நாள் அணைந்து	நாடோறும் கிட்டி
தாள் இணை மேலும்	இரண்டு திருவடிகளிலும்	ஒன்றும் அகலான்	சிறிதும் விலகாதவனாய்க் கொண்டு
புனைந்த	அணியப்பட்ட	என்னுடை	என்னுடைய
தண் அம் துழாய் உடை அம்மான்	குளிர்ந்தழகிய திருத்துழாயையுடைய ஸ்வாமியாய்	நாவின் உளான்	நாவிலுள்ளவனாக ஆனான்.

* * * — [தோளிணைமேலும்.] உலகில் நாயகியோடு கலவி செய்யவரும் நாயகன் அவள் உகக்குமாறு தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு வருமாபோலே எம்பெருமானும் என்னோடு கலக்க விரும்பித் திருத்துழாய் மாலையாலே மிகவும் அழகு பெறுவித்துக்கொண்டுவந்து எனது நாவிலே கலந்தானென்கிறார் இப்பாட்டில். முதற் பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில் ஆழ்வார் பலகாலும் தண்ணந்துழாய் தண்ணந்துழாயென்றே வாய்வெருவினாராதலால் இவராசைதீரத் தண்ணந் துழாய் மாலையணிந்தே அழகியனாக வந்து சேர்ந்தானாயிற்று.

அடியார்களைக் கண்டவாறே முந்துற முன்னம் தோள்களாலே அழுந்தக் கட்டியணைப்பனாதலால் முன்னே தோளிணைமேல் திருத்துழாய் சாத்தினான்; தோள்களாலே தழுவி மார்பிலே அணைத்துக்கொள்ள வேண்டுதலால் பிறகு திருமார்புக்குத் திருத்துழாய் சாத்தினான்; இப்படி நம்மை அணைத்துக்கொள்பவன் "கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்த நீள்முடியனன்றோ?" என்று ஸாம்ராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தின்மீது கண் ஊன்றுமாதலால், அதன் பிறகு சுடர் முடிமீது சாத்தினான்; அவன் வாரியணைத்துக்கொண்டாலும் திருவடிகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சுவதே நமது ஸ்வரூபமென்று முடிவாகத் திருவடிவாரத்திலே விழவேண்டியிருத்தலால் அதன் பிறகு தாளிணைமேற் புனைந்தான் என்க.

அடியார்களைச் சேர்விக்கும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டி யிருக்குமிடமாதல்பற்றி 'நன்மார்பு' என்னப்பட்டது. முடியென்று சென்னிக்கும் கிரீடத்திற்கும் பெயர்.

இங்கே பட்டருடைய ஒரு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;— உலகில் வீரராயிருப்பவர்கள் முன்னே ஆயுதத்திற்கு அலங்காரம் செய்யுங் கணக்கிலே இப்பாசுரத்

களுக்கு உறைவிடமான தோளிணைமேல் முன்னம் புனைந்தான்; ப்ராணயிகளை யிருப்பவர்கள் அபிமத விஷயத்திற்கு அலங்காரஞ் செய்யுங்கணக்கிலே பின்னை மங்கையுறைமார்புக்குப் புனைந்தான்; ஆயுதத்திற்கும் அபிமத விஷயத்திற்கும் இட்டுப் பிறகு தாங்கள் விநியோகங்கொள்ளுமித்தனையாகையாலே தன்முடிமீது சூட்டிக்கொண்டான்; சேஷம் அடியார் கைக்கொள்வாராகையாலே திருவடிகளுக்குச் சாத்தினான் — என்று.

கேள் இணை ஒன்றுமிலாதான் = கேள் என்பதைக் கேழ் எனக்கொண்டு, உவமை யென்று பொருள் கொள்ளலாம்; இணை யென்பதும் உவமை; ஆக, இரண்டுவகையான உவமையுமில்லாதவ னென்றவாறு. தனித்தனியே ஒவ்வொரு அம்சத்திற்கும் ஒப்பில்லை, ஸமுதாயத்திற்கும் ஒப்பில்லை என்றபடி. சந்திரன், மேகம், தாமரை, மலை முதலியவற்றை ஒப்பாகச்சொல்லுகின்றோமே யென்னில்; ஏதேனுமொரு உபமானம் சொல்லித்தீரவேணு மென்பதற்காகச் சொல்லுகிறதத்தனையொழிய, உண்மையில் ஒப்பாவதொன்றில்லை யென்க. "கட்டுரைக்கில்தாமரை நின் கண்பாதம் கை யொவ்வா, சுட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனி யொளி யொவ்வாது, ஒட்டுரைத்திவ்வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும், பட்டுரையாய்ப்புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதீ!" என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்வர் மூன்றாம் பத்தில். [கேள் என்றே கொண்டு, பொருத்தமான உவமையில்லாதவன் என்று முரைக்கலாம்; கேள் — உறவு; அதாவது பொருத்தம்.] ... . (எ)

நாவினுள்நின்று மலரும் ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம் *
ஆவியுமாக்கையும்தானே அழிப்போடளிப்பவன்தானே *
பூவியல்நால்தடந்தோளன் பொருபடையாழிசங்கேந்தும் *
காவிநன்மேனிக்கமலக்கண்ணன் என்கண்ணினுளானே. * (அ)

நாவினுள் நின்று மலரும் — நாவினிடத்தில் நின்றும் பரவுகின்ற

ஞானம் கலைகளுக்கு எல்லாம் — ஞானமயமான எல்லாக் கலைகளினுடையவும்

ஆவியும் ஆக்கையும் தானே — உயிரான அர்த்தமும் உடம்பான சப்தமும் தானிட்ட வழக்காம்படி யிருப்பவனும்

அழிப்போடு அளிப்பவன் தானே — (அவற்றினுடைய) உத்பத்திவிநாசங்களும் தானிட்ட வழக்காம்படியிருப்பவனும்

பூ இயல் நால் தட தோளன் — பூமாறாத நான்கு பெரிய திருத்தோள்களை யுடையவனும்

(அத்திருத்தோள்களில்)

பொரு படை ஆழி சங்கு ஏந்தும் — போர்செய்கின்ற ஆயுதங்களாகிய திருவாழி திருச்சங்குகளைத் தரித்திருப்பவனும்

காவி நல் மேனி — கருநெய்தல்போன்று அழகிய திருமேனியை யுடையவனும்

கமலம் கண்ணன் — செந்தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை யுடையனுமாகிய எம்பெருமான்

என் கண்ணின் உளான் — (இவ்வழகோடே) எனது கண்ணுக்குள்ளே யுள்ளான்.

• • • — [நாவினுள்நின்று.] கலைகளெல்லாவற்றாலும் காணவேண்டியவனான எம்பெருமான் ப்ரமாணங்களாலே காணக்கடவதான தன் வடிவை என் கட்புலனுக்கு இலக்காக்கினானென்கிறார். சாஸ்திரங்கள் யாவும் ஞானத்திற்கு ஸாதனமாக அவதரித்தவை யாதலால் ஞானக்கலைகள் எனப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட சாஸ்திரங்களெல்லாம் நாவின் நுனியில் மலர்வனவாதலால் "நாவினுள் நின்று மலரும் ஞானக்கலைகள்" எனப்பட்டது.

ஆவியும் ஆக்கையுந்தானே = ஆவியாவது உயிர்; ஆக்கையாவது உடல். உலகில் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணக்கூடியது உடல்; அதனுள்ளே உறைந்திருப்பது உயிர்; அதுபோலே இங்கு, சப்தம் ஆக்கையாகவும் அர்த்தம் ஆவியாகவும் கொள்ளுதற்குரியது. 'இன்ன சப்தத்திற்கு இன்னது அர்த்தம்' என்று ஸங்கேதம் செய்துவைத்தவன் எம்பெருமானே யாதலால் சப்தார்த்த ஸம்பந்தம் தானிட்ட வழக்காயிருக்கப்பெற்றவனென்றவாறு.

அழிப்பொடு அளிப்பவன்தானே = உலகங்களினுடைய உத்பத்தி விநாசங்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கு என்கிற அர்த்தமன்று இங்கு விவக்ஷிதம்; மேற்சொன்ன ஞானக்கலைகளைப் ப்ரவர்த்திப்பிக்கின்றவனும் அவனே, உபஸம்ஹரிக்கின்றவனும் அவனே என்றபடி. இங்கே நம்பிள்ளையீடு:— "மந்தமதிகளான சேதநருடைய ப்ரதிபத்தி தோஷங்களாலும் லேகக தோஷங்களாலும் பாடபேதங்களாலும் இவை உருமாயுமளவிலே ஸம்ஹரித்தும், அபேக்ஷித ஸமயத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தும் போருகிறான் தானே. அல்லாத ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைச் சொல்லுகிறதென்பாருமுண்டு."

[பூவியல் இத்யாதி.] புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரனும், சதுர்ப்புஜனும், சங்கசக்ர கதாதரனும், இந்திவரதளச்யாமளனும் புண்டரீகாக்ஷனுமிருந்தவன் என் கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தருளினானாயிற்று. ... ... (௮)

கமலக்கண்ணனென்கண்ணினுள்ளான் காண்பனவன்கண்களாலே *
அமலங்களாகவிழிக்கும் ஐம்புலனுமவன்மூர்த்தி *
கமலத்தயன்நம்பிதன்னைக் கண்ணுதலானொடுந்தோற்றி *
அமலத்தெய்வத்தோடுலகமாக்கி என்நெற்றியுளானே. * (௯)

கமலம் கண்ணன்	புண்டரீகாக்ஷன்
என் கண்ணினுள்ளான்	எனது கண்களுக்கு இலக்கானான்;
காண்பன்	(நானும் அவனைக்) காணுகின்றேன்;
	(இதுவரையில் அவனைக் காணப்பெறாத நான் இப்போது எங்ஙனே காணப்பெற்றேனென்னில்;)
அவன்	அப்பெருமான்
கண்களாலே	(தனது) திருக்கண்களாலே

அமலங்கள் ஆக விழிக்கும்	அஜ்ஞானம் முதலிய மலங்கள் தொலையும்படி கடாக்ஷித்தருளினான்; (அதனாலே காணப்பெற்றேனென்க;)
ஐம்புலனும்	மற்றுமுள்ள எல்லா இந்திரியங்களும்
அவன் மூர்த்தி	அப்பெருமானுக்கே விதேயங்களாயின; (அவன் யாவனென்னில்:)
கமலத்து அயன் நம்பி தன்னை	தாமரையாளனும் ஜ்ஞாநாதி பரிபூர்ணனுமிருக்கிற பிரமனையும்

கண் நுதலானொடும்	நெற்றிக்கண்ணனுகிய சிவ பிரானையும்	உலகம்	உலகங்களையும்
தோற்றி	தோற்றுவித்து (அவர்க்கு முதலாக)	ஆக்கி	படைக்குமவன் ;
			(ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான்)
அமலம் தெய்வத்தோடு	ஸாத்விகர்களான தேவர்களோடு கூடின	என் நெற்றி உளான்	எனது நெற்றியிலே வாளுன்.

* * * — [கமலக்கண்ணன்.] பிரமன் முதலாகப் பிபீலிக பர்யந்தமாக ஸகல ஜகத்தையும் படைத்தருளின கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளே புகுந்தருளினான்; நானும் அவனை என் கண்களாற் காணப்பெற்றேன்; அவனும் தன்னுடைய குளிர்ந்தழகிய திருக்கண்களாலே என்னுடைய ஸகல தாபங்களும் தீரும்படி என்னைக் குளிர நோக்கியருளா நின்றான்; இப்படியே மற்றுமுள்ள செவி முதலிய கரணங்களாலும் அவனையே அநுபவிக்கப்பெற்றேன்: கண்ணுள்ளே அவன் வந்திருந்த இருப்பு எனக்கு ஸாத்மித்தவாறே பின்னை என் நெற்றியுள் நின்றருளினான் என்றவாறு.

அமலங்களாக விழிக்கும் = இதுவரையில் அவனைக் காண முடியாதபடி தோஷங்கள் நிரம்பிக்கிடந்தன; அவை அவனது கடாக்ஷவீக்ஷணமடியாக மாசற்றனவாதலால் இன்று காணப்பெற்றேன் என்று கருத்து.

ஐம்புலனும் அவன் மூர்த்தி = செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்பன ஐம்புலன்கள்; முதலடியில் காண்பன் என்றமையால் கண் பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணமானமை அங்கே சொல்லப்பட்டதாதலால் மற்ற நான்கு கரணங்களும் அந்தக் கண்போலவே அவ்விஷயத்திலேயே அவகாஹித்தமை சொல்லுதல் இங்கு விவக்ஷிதம். இதுகாலமெல்லாம் விஷயாந்தரங்களில் ஊன்றிக்கிடந்த கரணங்கள் யாவும் இன்று அவனிட்ட வழக்காம்படி அவனுக்கு விதேயமாய் அங்கே பணிபோர்த்தனவென்கை. ... ... (௯)

நெற்றியுள் நின்றென்னையாளும் நிரைமலர்ப்பாதங்கள் சூடி *
கற்றைத்துழாய்முடிக்கோலக் கண்ணபிரானைத்தொழுவார் *
ஒற்றைப்பிறையணிந்தானும் நான்முகனுமிந்திரனும் *
மற்றையமரருமெல்லாம் வந்தெனதுச்சியுளானே. * (௧௦)

ஒற்றை பிறை அணிந்தானும்	சந்திரசேகரனுகிய சிவ பெருமானும்	கற்றை துழாய் முடி கோலம் கண்ணபிரானை	செறிந்த திருத்துழாயாலே வளையமணிந்த எம்பெருமானை
நான்முகனும்	பிரமதேவனும்		
இந்திரனும்	தேவேந்திரனும்		
மற்றை அமரரும் எல்லாம்	மற்றுமுள்ள எல்லாத் தேவர்களும்	தொழுவார்	வணங்காநிற்பார்கள் ;
வந்து	கிட்டி,		(அந்தகைய பெருமைவாய்ந்த எம்பெருமான்)
நெற்றியுள் நின்று என்னை ஆளும் நிரை மலர் பாதங்கள் சூடி	நெற்றியில் படிந்திருந்து என்னையாள்கின்ற மலர் சேர்ந்தமைந்த திருவடிகளை (தங்கள் தலையிலே) சூடிக்கொண்டு	எனது உச்சி உளான்	என் தலையின்மேலேயுளான்.

• • • — [நெற்றியுள்நின்று.] பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலான மற்றவர்களுங்கூடத் தன்னைப் பெறுதற்கு ஸமயம் எதிர்பார்த்திருப்பாராய்த் தடுமாறும்படி, பிருக்கிறவன் தான் என்னைப் பெறுகைக்கு அவஸரம் பார்த்துவந்து என் தலைமீது ஏறிவிட்டானென்கிறார்.

நெற்றியுள்நின்று என்னை யாளும் என்பது நிரைமலர்ப்பாதங்களுக்கு விசேஷணம். என்னுடைய நெற்றியிலே [ஊர்த்துவ புண்ட்ரரூபமாக] இருந்துகொண்டு என்னை ஸ்ரீவைஷ்ணவனிலகுக ஆக்கிய திருவடிமலர்களைத் தாங்கள் சூடிக்கொண்டு நற்றைப்பிறையணிந்தானும் நான்முகனுமிந்திரனும் மற்றையமரருமெல்லாம் கண்ணபிரானைத் தொழுவார் என்கிறார். இதனால் ஆழ்வார் ஹரிபாதாகாரமான ஊர்த்துவபுண்ட்ரமே சாத்திக்கொண்டிருந்தவர் என்பதும், அதுதானும் ஏகபாதாகாரமன்று, பாதத்வயாகாரம் என்பதும் ஸ்பஷ்டமாகும். .... (௧௦)

உச்சியுள்ளேநிற்கும்தேவதேவற்குக் கண்ணபிராற்கு •
இச்சையுள்செல்லவுணர்த்தி வண்குருகூர்ச்சடகோபன் •
இச்சொன்னவாயிரத்துள் இவையுமோர்பத்தெம்பிராற்கு •
நிச்சலும்விண்ணப்பஞ்செய்ய நீள்கழல்சென்னிபோருமே. • (௧௧)

உச்சி உள்ளே நிற்கும்	(மேற்பாட்டிற் கூறியபடி) என் தலைமீதிருப்பவனும்	இவையும் ஓர் பத்து	இந்த அந்தாதியமான பத்துப்பாசுரங்களையும்
தேவதேவற்கு	தேவாதிதேவனும்	எம் பிராற்கு	எம்பெருமானுக்கு
கண்ணபிராற்கு	கண்ணனாகத் திருவவதரித்தவனுமான பெருமானுக்கு	விண்ணப்பம் செய்ய	(ஒருகால்) விண்ணப்பஞ் செய்யுமளவில்
இச்சை உள் செல்ல உணர்த்தி	(தன் பக்கலிலே அவன் பண்ணின) ஆதரத்தைத் தாம் அறிந்தபடியைத் திருவுள்ளத்திலே படஅறிவித்து	நீள் கழல்	(உலகமளக்க) நீண்ட (அவனது) திருவடிகளானவை
		நிச்சலும்	எப்போதும்
வண் குருகூர் சடகோபன் சொன்ன —;		சென்னி	தலையிலே
இ ஆயிரத்துள்	இத்திவ்யப்ரபந்தத்திலுள்	போரும்	வந்து சேரும்.

• • • — [உச்சியுள்ளேநிற்கும்.] இத்திருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்வார் தலையிலே அப்பெருமானது திருவடிகள் நாடோறும் வந்து சேருமென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். மேழ தம்முடைய ஒவ்வொரு அவயவத்திலும் முறைபெயர்ந்து சேர்ந்து முடிவாக முடிமீதுவந்துசேர்ந்த பெருமானுக்கு இனி எங்கும் போக்கிடமில்லையென்பது தோன்ற "உச்சியுள்ளே நிற்கும்" என்கிறார். * அமரர் சென்னிப்பூவான எம்பெருமான் என் சென்னிக்கு அப்பால் போக்கிடமில்லையென்று துணிந்து இங்கே படைவீடுகொண்டிருக்கின்றானென்கை. என்னுச்சியுள்ளே நிற்கையாலே தான் தேவதேவனாயினனென்பதும் ஆழ்வார்க்கு விவக்ஷிதமென்ப; தேவதேவனாயிருக்கின்ற தான் என்னுச்சியுள்ளே

நிற்பதை ஒரு பேருகக்கருதுகின்றனே! இது என்ன சீலம்! என வியந்தவாறுமாம்.

இத்திருவாய்மொழியில் ஒவ்வொரு பாசுரத்தாலும் எம்பெருமான் தமது ஒவ்வொரு அவயவத்திலே வந்து சேர்ந்தனைகப் பேசியவிது, எம்பெருமானுக்குத் தம்மிடத்தில் அவ்வளவு ஆவல் இருக்கின்றமையை யறிந்து கூறியபடி என்பதையுணர்த்துகின்றார் இச்சீரையுட் செல்லவுணர்த்தி என்பதனால்.

"இவையுமோர்பத்தும் எம்பிரார்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, நீள்கழல் நிச்சலும் சென்னிபொரும்" என்று அந்வயிப்பது. இது கற்பார், தமக்குப் பாங்கான ஸமயத்திலே ஒருகால் விண்ணப்பஞ்செய்யப்பெறில், ஆசாலேசமுடையாரிருந்தவிடத்திலே செல்லவாருர் திருவடிகள் எப்போதும் அவர்களது சென்னிக்கு அணியாமென்றவாறு.

ஆழ்வார்க்குக்கிடைத்த பேறே அவரடியார்க்கும் பேறாகுமென்க. (கக.)

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியில் இத் திருவாய்மொழிக்கான பாசுரம்.

இவையறிந்தோர் தம்மளவில் ஈசனுவந்தாற்ற
அவயவங்கள்தோறுமணையுஞ் — சுவையதனைப்
பெற்று, ஆர்வத்தால் மாறன் பேசினசொல்பேச, மால்
பொற்றாள் நஞ்சென்னி பொரும்.

பதவுரை.

இவை	இத்திருவாய்மொழியில் அநுபவிக்கப்பட்ட திருக்குணங்களை	உவந்து	திருவுள்ளமுகந்து
அறிந்தோர்தம் அளவில்	அறிந்தவர்கள் பக்கலில்	ஆற்ற	பொதுக்கப்பொதுக்க
ஈசன்	எம்பெருமான்	அவயவங்கள் தோறும்	(ஒவ்வொரு அவயவமாக) எல்லா அவயவங்களிலும்
		அணையும்	வந்து சேர்ந்தருளும்படியான

கலை அறிவை	ஜ்ஞாநத்தை
பெற்று	அடைந்து
ஆர்வத்தால்	(அங்ஙனம் அடைந்த) இனிமையினால்
மாறன்	ஆழ்வார்
பேசின	அருளிச்செய்த
சொல்	(இந்தத் திருவாய்மொழி யாகிற) ஸ்ரீஸூக்தியை
பேச	(நாம்) உச்சரிக்க
மால்	ஸர்வேச்வரனுடைய
பொன்தாள்	அழகிய திருவடிகள்
நம் சென்னி	நமது தலையிலே
பொரும்	வந்துசேரும்.

• • • — இவை என்று இம் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் அநுபவித்த குணங்களையாம். பரத்வம், பஜநீயத்வம், ஸௌலப்யம், அபராதஸஹத்வம், ஸௌசீல்யம், ஆராதனைக்கெளிமை, பரமபோக்யதை, ருஜுத்வம் என்கிற இக் குணங்கள் இத்திருவாய்மொழிகளில் முறையே ஆழ்வாரால் அநுபவிக்கப் பட்டன வாதலால் அக்குணங்களை இவை என்று நிர்தேசிக்கிறபடி. அக் குணங்களை அறியுமவர்கள் திறத்திலே எம்பெருமான் ஸக்தனாய்ப் பொருக் கப் பொருக்க ஸகல அவயவங்களிலும் ஸம்ச்லேஷிப்பன் என்று ஒன்றுண்டே, அப்பேற்றை ஆழ்வார்பெற்று அதனாலுண்டான ஆனந்தம் புறவெள்ளமிட்ட சொல்லாகிய இந்தத்திருவாய்மொழியை ஓதுவாரது சென்னித்திடரில் ஸர்வேச் வரனுடைய திருவடிகள் வந்து சேருமென்றதாயிற்று.

இவையறிந்து ஓர்தம்மனத்தில் எனப்பிரித்து இவற்றையறிந்து ஓர்கின்ற [ஆராய்ச்சி செய்கின்ற] தம்மனத்திலே என்று முரைப்பாருளர்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

ஶ்லோ || ஆத்மார்ஜவாநுபவஶாலிந ஏஷ தஸ்ய ஶௌரி:
ஆத்மாநுபவஸமயாநுவிசேஷ்யபிகரம் ததாந: |
தேவ்யாதிவச் ச அவயவிதா ஆத்மதாநவிஶாநாதி
ஆபிப்ரியஸ்துதிவதாஷ்டவஷு ஶௌரி: ||

(கருத்து.) இத்திருவாய்மொழியில்; தன்னுடைய ஆர்ஜவமென்னும் குணத்தையே அநுபவித்துக்கொண்டிருந்த ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமான் தன்னை முற்றூட்டாக அநுபவிக்குந்திறத்திலும் அளவுகடந்த அபிநிவேசத்தைத் தந்து, பிராட்டிமார் முதலானோரை அநுபவிக்குமாபோலே ஆழ்வாரையும் அநுபவிப்பா னாய் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க ஒவ்வோரவயவத்திலும் வந்து சேர்ந்தானென்பதை இவ்வொன்பதாந்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தாரென்றதாயிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து

பத்தாந் திருவாய்மொழி — பொருமாநீள்படை.

அவதாரிகை.

எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹம் நிர்ஹேதுகம் என்பது இத்திருவாய்மொழியில் அநுபவித்தருளிச்செய்யப்படுகிறது. இந்த் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் தம்மோடே அவயவங்கள்தோறும் கலந்த கலவியை அருளிச்செய்த ஆழ்வார் அந்தக் கலவியால் தமக்குப் பிறந்த அளவிலாத ஆனந்தத்தை இத்திருவாய்மொழிமுகத்தால் வெளியிடுகிறார் என்று இங்ஙனே சில ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிப்பதுண்டு. பட்டர் விசேஷித்து நிர்வஹிப்பாராம்; எங்ஙனேயென்னில்; இந்த்திருவாய்மொழியில் "வந்து எனதுச்சியுளானே" என்றும் "உச்சியுள்ளேநிற்கும் தேவதேவற்கு" என்றும் தலைக்கொண்ட அநுபவம் தமக்குக் கிடைத்ததாக ஆழ்வாரருளிச்செய்தார். இனி அவ்வநுபவத்திற்காட்டிலும் ஏற்றமாகச் செய்துகொடுக்கக்கூடிய வேறு அநுபவம் என்ன இருக்கிறது? ஒன்றுமில்லை. அவ்வநுபவம் இடையறாது தொடர்ந்து செல்லுமாறு செய்து கொடுக்கவேண்டுமத்தனையே யுள்ளது. அது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தைப் பொறுத்தவிஷயம். அது நிற்க. ஆழ்வார் இந்த் திருவாய்மொழியில் தமக்குப் பிறந்த பேற்றை ஆராய்ந்துபார்த்து 'இப்போது நமக்குக் கிடைத்த பேறு மிகவும் கனத்திருக்கின்றது; இதிற்காட்டிலும் உத்தமமான பேறு வேறொன்றில்லை; இத்தகைய பேறு நமக்கு வந்த வழி என்ன?' என்று விமர்சிக்கத் தொடங்கினார். இப்பேற்றிற்குத் தகுதியாயிருப்பதொரு நன்மை [அதாவது. இதற்குத் தக்க ஸாதநாநுஷ்டாநம்] தம்மிடத்தில் ஒன்றுமில்லையென்பதைத் தெரிந்துகொண்டார்; தம் தலையில் ஏதேனுமிருந்தாலும், அத்வேஷமோ ஆபிமுக்யமோ இருக்குமேயன்றி வேறொன்றிருப்பதாகக் கண்ணிடமில்லை. அவை ஸாதனமாக நினைக்கவொண்ணாதவை; இத்தலையிலே பரமபக்தியளவும் பிறந்தாலும் நம்மிடத்திலே ஸாதனமாக மதிக்கலாவதொன்றில்லையே; ஒருவன் ஓர் எலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்து ராஜ்யத்தைப்பெற்றால் அதற்கு அது விலையாக நினைக்கலாகுமோ? எம்பெருமானடியாக நமக்குக் கிடைக்கும் பேற்றுக்கு இத்தலையில் ஒரு ஸாதனமும் நிரூபிக்க வொண்ணாதே; 1. "வாளாவொன்றில்லையால் வாழ்வுஇனிதால்" என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்யும்படியாயிற்றே. சேதநனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டிக்கிறபோது 'இவன் தீயவழியைத்தப்பி நல்வழி போகவேணும்' என்று உபகரணங்களைக் கொடுத்தவிகையாலே சேதநன்

1. பெரிய திருவந்தாதி, — 56.

தலையால் பிறந்த நன்மைக்கும் அவனேயன்றோ மூலகாரணமாயிருக்கத் தகுதியுடையான்; புத்தி முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் நிர்வாஹகனும் அவனேயாகையாலே அத்வேஷம் முதலாகப் பரமபக்தி யீறாக எல்லா நன்மைகளையும் தானே பிறப்பிப்பான்: ஆகவே இப்படி எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணிக்கொடுத்த பரமோபகாரம் என்னே! என்று உருகி உள்குழைந்து அநுஸந்திப்பதென்று ஒன்றுண்டே; அதுதான் இத்திருவாய்மொழியிற் செல்லுகிறது - என்று.

இந்த் திருவாய்மொழியில் உக்மஸ்ததமாகப் பிறந்த கலவியின்பத்தை நினைந்து உருகுகிறுரென்பது மற்ற ஆசாரியர்களின் நிர்வாஹத்திற்கும் பட்டர் நிர்வாஹத்துக்கும் ஒக்கும். நிர்ஹேதுகத்வாநுஸந்தானத்தையும் கூட்டி சனிப்பிக்கை பட்டர் நிர்வாஹத்திற்குத் தன்னேற்றம். இந்த நிர்வாஹத்தை ஸ்ரீமந் நிகமாந்தமஹாதேசிகனும் ஆதரித்தருளினரென்பது தாத்பர்யரத்நாவளியில் "ஆத்மாவித்யாவர ஸ்வாதி...... " ச்லோகத்தில் "ஸவ்யாஜோதாரஸாவாஸ்ய அவ்யாஜோதாரபாவாத்" என்றருளிச்செய்ததனால் ஸ்பஷ்டம்.

பொருமாநீள்படை ஆழிசங்கத்தொடு *
திருமாநீள்கழல் ஏழுலகுந்தொழ *
ஒருமாணிக்குறளாகி நிமிர்ந்த * அக்
கருமாணிக்கம் என்கண்ணுளதாகுமே. * (க)

பொரு	போர்செய்யவல்ல	ஒரு மாணி குறள் ஆகி நிமிர்ந்த	ஒப்பற்ற பிரமசாரிவாமனனாய் வளர்ந்தருளின
மா	பெருமைதங்கிய		
நீள் படை	சிறந்த ஆயுதமாகிய		
ஆழி சங்கத்தொடு	சங்கு சக்கரங்களோடுகூட	அ கரு மாணிக்கம்	நீலமணிபோன்ற அப் பெருமான்
திரு மா நீள் கழல்	(தனது) மிகச்சிறந்த திருவடிகளை		
ஏழ் உலகும் தொழ	ஸகலலோகமும் தொழும்படியாக	என் கண் உளது ஆகும்	எனது கண்ணுக்கு இலக்காயினன்.

• • • — [பொருமாநீள்படை] இத் திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தத்திற்கு இப்பாசுரம் ஸங்க்ரஹமென்னலாம். மஹாபலியானவன் 'எம்பெருமான் நம்பிடத்திற்கு அழகிய திருக்கோலங்கொண்டு எழுந்தருளப்போகிறான்' என்று கனவிலும் கருதாதிருக்கையில், அவன் பக்கலில் தானே யாசகனாய்ச் சென்று நின்றாப்போலே எனக்கு நினைவின்றியே யிருக்கத்தானே வந்து தன் வடிவழகை என் கண்ணுக்கு இலக்காக்கினான்! என்று அவனது நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தைச் சிந்தித்து உருகிப் பேசுகின்றார்.

பொருமாநீள்படையாழிசங்கத்தொடு = "என்னிது மாயம் என்னப்பனறிந்திலன், முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாயென்ன, மன்னு நமுசியை வானிற் சுழற்றிய" என்கிறபடியே, உலகளந்த காலத்தில் தடைசெய்த நமுசிபோல்வாரை அடல் காட்டினமை பொரு என்றவிடத்து விவக்ஷிதம். "இடங்கை வலம்புரி நின்றார்ப்ப எரிகான்று அடங்காரொடுங்குவித்ததாழி. விடங்காலுந் தீவா

பரவணைமேல் தோன்றல் திசையளப்பான், பூவாரடிநிமிர்த்தபோது" என்ற பூதத்தாழ்வார் பாசுரமுங் காண்க.

இனி, பொரு என்பதற்கு, 'பகைவர்மீது போர் செய்கிற' என்று பொருள் கொள்ளாது, தம்மில் தாம் 'போர்செய்கிற' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். எம்பெருமானுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்கள் அஸ்தானத்திலும் அச்சத்தை விளைவிப்பனவாதலால், திருவாழியாழ்வான்மீது திருச்சங்காழ்வான் அதிசங்கை கொள்ளுதலும் திருச்சங்காழ்வான்மீது திருவாழியாழ்வான் அதிசங்கை கொள்ளுதலும் ப்ராப்தம். சித்திரகூட மலைக்குவந்து ஸ்ரீராமபிரானைத் தொழ வேணுமென்று பரமபக்தியோடு வருகின்ற பரதாழ்வானை குஹப்பெருமாளும் பரத்வாஜமஹர்ஷியும் இளையபெருமாளும் அதிசங்கித்தது முதலானவை இங்கு நினைக்கத்தக்கன.

ஆக இப்படிப்பட்ட திவ்யாயுதங்களை ஏந்தின அவ்வழகையும் தன் திருவடியையும் அனைவருங்கண்டு தொழும்படியாக விலக்ஷணவாமன ப்ரஹ்மசாரியாய்க்கொண்டு வளர்ந்த அக்கருமாணிக்கம் அவ்வழகோடே என் கண்ணுளதாயிற்று என்றாராயிற்று. .... (க)

கண்ணுள்ளேநிற்கும் காதன்மையால்தொழில் *
எண்ணிலும்வரும் என்னினிவேண்டுவோம் ? *
மண்ணும்நீரும் எரியுநல்வாயுவும் *
விண்ணுமாய்விரியும் எம்பிரானையே. * (உ)

மண்ணும் நீரும் எரியும் நல் வாயுவும் விண்ணும் ஆய்	பூமிமுதலிய பஞ்ச பூதங்களையும் சரீரமாகவுடையனாய்க்கொண்டு	கண்ணுள்ளே நிற்கும்	(அவன்) கண் காணும்படியாக இருப்பன் ;
விரியும்	ஜகத்தாகப் பரம்புகின்ற	எண்ணிலும் வரும்	ஒன்று இரண்டு என்று எண்ணினாலும் வந்து நிற்பன் ;
எம் பிரானை	எம்பெருமானை	என் இனி வேண்டுவோம்	இனிமேல் என்னகுறை ?
காதன்மையால் தொழில்	பக்தியோடு தொழுதால்		

• • • — [கண்ணுள்ளே நிற்கும்] எம்பெருமான் அடியார்களுக்குக் காட்சி தருந்தன்மை எப்படிப்பட்டதென்றால், பரமபக்தியுக்தர்க்கு முகங்காட்டுவதுபோலவே எண்ணிக்கையினால் தன்னைக் குறிப்பிடுமவர்களுக்கும் முகங்காட்டுந்தன்மையுள்ளதென்று இப்பாட்டில் கூறப்படுகின்றது. [காதன்மையால் தொழில் கண்ணுள்ளே நிற்கும்] காதன்மையாவது பிரிவில் தரிக்கமாட்டாத பக்தி; அத்தகைய பக்தியோடு தொழுதால் அவர்களது கண்வட்டத்துக்கு அப்பால் போகமாட்டாதேயிருப்பன். [எண்ணிலும் வரும்] ஒன்று இரண்டு மூன்று என்று எண்ணிக்கொண்டேபோனும் '[illegible]' என்னுமளவில் தன்னைக்குறித்த [illegible] கொண்டுவக்குமிருப்பன்; 1."பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்துங் கருமேந்திரியமைம்பூதம், இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதிமானாங்காரமனங்களே" என்கிற

1. திருவாய்மொழி 10.7 10

படியே இருபத்திநான்கு தத்துவங்களுக்குமேல் இருபத்தைந்தாவது தத்துவம் ஜீவாத்மா, இருபத்தாறாவது தத்துவம் பரமாத்மா என்பது சாஸ்திரஸித்தாந்தமாதலால், ஒருவன் இதனையறியாமல் வேதாகாரியப்பாடாக ஒன்று முதலாக எண்ணிக்கொண்டுபோந்து இருபத்தாறாமிலே வந்தால் அந்த எண் தன்னைக் குறித்ததாக எம்பெருமான் வந்து நிற்பன் என்கிறவிது —ஸ்ரீதனுமொரு விஷ ஜ்ஞானமிட்டு எம்பெருமான் ஸ்வாமித்வ ஸம்பந்தத்தில் மிக்க ஞானமுடையவன் என்பதைக்காட்டும். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் நான்காவது பிரகரணத்தில் "த்ரிபாத் விபூதியிலே பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க" என்று தொடங்கும் முதல் சூர்ணிகையிலே இவ்வர்த்தம் விரிவக்காணத்தக்கது. "எண்ணிலும் வரும்" என்பதற்கு மற்றும் பலபடியும் பொருளுரைப்பர்.

என் இனி வேண்டுவேம் — ஸர்வேச்வரனுடைய இயல்வு இதுவானபின்பு ஸம்ஸாரத்தில் இனி நமக்கொரு குறையுண்டோ? பரம பக்திக்கும் பரிதனைக்குமொக்க முகங்காட்டுவானானபின்பு இனியென்னகுறை ?

மண்ணும் நீருமெரியு நல்வாயுவும் விண்ணுமாய் விரியுமெம்பிரானைக் காதன்மையால் தொழில்....என்று அந்வயிப்பது. 'எம்பிரானை' என்றதில் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபைத்தள்ளி முதல் வேற்றுமையாகவே கொள்ளவுமாம். (௨)

எம்பிரானை எந்தைதந்தைதந்தைக்கும்
தம்பிரானை * தண்டாமரைக்கண்ணனை *
கொம்பராவுநுண்ணேரிடைமார்வனை *
எம்பிரானைத்தொழாய் மடநெஞ்சமே ! * (௩)

மட நெஞ்சமே	விதேயமான மனமே !	அரவு	ஸர்ப்பத்தினும்
எம் பிரானை	எமக்கு உபகாரகனும்	நுண்	நுட்பமான
எந்தை தந்தை தந்தைக்கும் தம் பிரானை	(ஸம்மனவில் லில்லாமல்) நம் குலத்திற்கெல்லாம் நாதனாயிருப்பவனும்	நேர்	நேர்த்திபொருந்திய
தண் தாமரை கண்ணனை	குளிர்க்கடாக்ஷிக்கின்ற தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடையவனும்	இடை	இடையை யுடையவளான பிராட்டியை
கொம்பு	வஞ்சிக்கொடியினும்	மார்பனை	மார்பிலே உடையவனுமான
		எம்பிரானை	எம்பெருமானை
		தொழாய்	வணங்குவாயாக.

* * * — [எம்பிரானை] எம்பெருமானுக்கு அடியார் திறத்தில் அளவிறந்த நீர்மைக்குக் காரணம் பிராட்டி ஸம்பந்தமேயென்று அதனை யநுஸந்தித்து அந்தத் திருமாலைத் தொழாய் நெஞ்சேயென்று திருவுள்ளத்திற்கு உரைக்கிறார். எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரம் தம்மொருத்தரோடே பர்யவஸித்துவிடாமல் 1. "கேசவன்தமர் கீழ்மேலெமரேழெழுபிறப்பும் மாசதிரிதுபெற்று நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்றவா" என்னுமாபோலே ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் வரிப்பாயுந் தன்மையை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் "எம்பிரானை எந்தை தந்தை தந்தைக்கும் தம்பிரானை" என்று அழகாகப்பேச, அப்பாசுரத்தின் போக்யதையைக்

1. திருவாய்மொழி, 2—7—1.

கண்ட எம்பெருமான் 'இப்படி எத்துகிறவன் ஆர்?' என்று குளிரக் கடாக்ஷிக்கவே "தண்டாமரைக் கண்ணனை" என்று அக்கடாக்ஷத்திற்கு ஒரு பாசுரமிட்டார்.

• குற்றமே வடிவான நம்மீது எம்பெருமான் இவ்வளவு விசேஷ கடாக்ஷஞ் செலுத்தக் காரணமில்லையே! என்ன காரணமென்று ஆராய்ந்துபார்த்து, கடாக்ஷிக்கச் செய்யவல்ல பெரியபிராட்டியார் அருகேயிருக்கின்றாளென்பதையுணர்ந்து அதனைப் பேசுகிறார் "கொம்பராவு நுண்ணேரிடை மார்பனை" என்று. மாதர்களின் இடைக்கு வஞ்சிக்கொம்பையும் அரவையும் உவமை கூறுதல் கவி மரபு.

இவ்விடத்து ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியிலும் இருபத்திநாலாயிரப்படியிலும் "அரவு என்கிற வித்தை அராவு என்று நீட்டிக் கிடக்கிறது; நச்சரவினை என்கைக்கடவதிறே" என்கிற வாக்கியம் காணப்படுகிறது. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (1—3—5,) "வழுவில்கொடையான் வயிச்சிரவணன்" என்றவிடத்திற்கு நாம் உரையிடுமிடத்து எழுதியுள்ள விஷயங்கள் இங்கு நோக்கத்தக்கன. "குறியதன்கீழ் ஆக் குறுகலுமதனோடு, உகரமேற்றலுமியல்புமாந் தூக்கின்" என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தின் பொருளை ஆராய்ந்தால் மேற்குறித்த வாக்கியம் ஆசாரியர்களருளிச்செய்ததாயிருக்கத் தகுதியில்லையென்றும், காலக்ஷேபக்காரர்களால் நூல் ஸ்ரீகோசங்களில் டிப்பணியாக எழுதிவைக்கப்பட்டுப் பிறகு வியாக்கியான பங்க்தியாகவே சேர்த்தச்சிடப்பட்டது போலுமென்றும் கருதத்தக்கதாக வுள்ளது என்று பெரியோர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுகின்றனர்: மேற்குறித்த சூத்திரமடங்கிய நன்னூல் கிரந்தம் ஆசாரியர்களின் காலத்தில் இல்லாதிருக்கலாமென்றும், அந்தச் சூத்திரத்தினால் உணர்த்தப்படும் பொருள் ஒருசாரார் கொள்கையாயிருக்கலாமென்றும் அபிப்பிராயங்கொண்டு வியாக்கியான வாக்கியம் உள்ளதுதானென்பாருமுளர்.

கொம்பும் அரவும் என்று உம்மைத்தொகையாகக் கொள்ளுதலன்றியே கொம்பை அராவுகின்ற நுண்ணேரிடை என்றுரைத்தலுமொன்று. வஞ்சிக்கொம்பை வென்ற என்பது தாற்பரியம். .... (௮)

நெஞ்சமே! நல்லைநல்லை உன்னைப்பெற்றால்
என்செய்யோம்? * இனி யென்னகுறைவினம்? *
மைந்தனை மலராள்மணவாளனை *
துஞ்சும்போதும்விடாது தொடர்கண்டாய். * (௯)

நெஞ்சமே	மனமே!	மைந்தனை	நித்யயௌவன முடையவனும்
நல்லை நல்லை	நீ மிகவும் நன்மையையுடையை;	மலராள் மணவாளனை	திருமகள் காதலனுமான எம்பெருமானை
உன்னை பெற்றால்	உன்னை உதவியாகப் பெற்றால்	துஞ்சும் போதும்	நான் அழிந்து மறந்த போதும்
என் செய்யோம்	எதைத்தான் செய்து முடிக்கமாட்டோம்; (எதையுஞ்செய்து முடிக்கலாம்)	விடாது தொடர்	நீ விடாமல் தொடர்ந்திடு; (கண்டாய்—முன்னிலையசை)
இனி என்ன குறைவினம்	இனி என்ன குறையையுடையோம்?		

. . . . — [நெஞ்சமே நல்லைநல்லை.] "எம்பிரானைத் தொழாய் மடநெஞ்சமே!" என்று கீழே தாஞ்சொன்னவாறே மேல்விழுந்து தொழுத நெஞ்சைக் கொண்டாடி, என்றைக்காவது நான் ஐச்வர்யாநுஸந்தானம் பண்ணிப் பிரியப் பார்த்தவிடத்திலும் நீ எம்பிரானை விடாமலே தொடரவேணுமென்று அந்த நெஞ்சை ப்ரார்த்திக்கிறார். சொன்ன காரியத்தையுடனே செய்த நன்மக்களைத் தாய் தந்தையர் மடியிலே வைத்துக் கொண்டாடுதல்போல இவரும் தமக்குப் பரமவிதேயமான நெஞ்சை நல்லைநல்லை யென்று கொண்டாடுகிறார். இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;— "நல்லைநல்லையென்கிற வீப்ஸைக்குக் கருத்து என்னென்னில்; இவர்தாம் அவன் பக்கல் தூதுவிடுமாபோலே தனக்கு இவர் தூதுவிடவேண்டும்படி இவர் தம்மைவிட்டு அவன் பக்கலிலே நிற்கவல்ல நெஞ்சாகையாலே; "என்னெஞ்சினாரைக் கண்டாலென்னைச் சொல்லியவரிடை நீரின்னஞ் செல்லீரோ" என்னும்படி முற்றுற்ற நெஞ்சாகையாலே நல்லைநல்லை யென்கிற வீப்ஸை."

எம்பெருமான் பக்கலில் நாரை கொக்கு கிளி பூவை முதலியவற்றைத் தூதுவிடுதல் போலவே, அவனிடத்துச் சென்ற தமது நெஞ்சைக் குறித்தும் 1. "அன்னஞ் செல்வீரும் வண்டானஞ்செல்வீரும் தொழுதிரந்தேன்" என்று சிலபறவைகளை யாசித்துத் தூதுவிட வேண்டும்படியிருந்ததனால் இத்தகைய வைலக்ஷண்யம் தோற்றுமாறு நல்லைநல்லை என்றிரட்டித்துக் கூறப்பட்டதென்றவாறு.

உன்னைப்பெற்றால் என் செய்யோம் = நீ என்னோடு ஒத்திருந்த பின்பு எனக்குச் செய்ய முடியாததுண்டோ? பேறு தருகைக்கு எம்பெருமானுண்டு; விலக்காமைக்கு நீயுண்டு; இனிச்செய்ய முடியாததுண்டோ? என்று சொன்னவாறே, இதிலே ஆராய்ந்து பார்த்தார்; "உன்னைப்பெற்றாலென்செய்யோம்" என்று சொல்லுவதற்கே ப்ரஸக்தியில்லையே; ஸாத்யமான அம்சம் ஏதாவது இருந்தாலன்றோ அங்ஙனஞ் சொல்லவேண்டும்; நெஞ்சு அநுகூலித்திருப்பது தானே பற்றாசாக எம்பெருமான் எல்லாஞ்செய்து முடிப்பானாதலால் இனியொரு குறையுமில்லை யென்றுணர்ந்து அதனை வெளியிடுகிறார் இனியென்ன குறைவினம் என்று.

குறைவினம் = குறையுடையோம். இனிமேல் நெஞ்சுக்கு என்ன காரியமென்ன, ஒன்று விதிக்கிறார் பின்னடிகளில்; நான் அவனைக் கிட்டினவாறே "வளவேழுலகின் முதலாய" என்கிற திருவாய்மொழியிற்படியே ஐச்வர்யாநுஸந்தானம் பண்ணி அகலப் பார்ப்பதொன்றுண்டு; அப்போது அவனை நீ விடாதே தொடாய் என்கிறார்.

துஞ்சும்போதும் = துஞ்சுதலாவது உறங்குதல்; இச்சொல் விநாசபரியாயமாகவே பெரும்பாலும் ப்ரயோகிக்கப்படும்; ஆழ்வார் தமக்கு விநாசமாக நினைப்பது பகவத் விச்லேஷத்தையே யாதலாலும், கீழ்நின்ற விஷயீகார லக்ஷணமே பகவான் இனித் தான் அகலமாட்டானாகையாலும், ஐச்வர்யாநுஸந்தானம் பண்ணித் தாமே அகலத் தேடுவாராதலாலும் அந்த ஸமயத்திலும் நெஞ்சு அவனை விடாது தொடரவேணுமென்பதே இங்கு விவக்ஷிதமென்க. .... (௪)

1. திருவிருத்தம் - 30.

கண்டாயே நெஞ்சே! கருமங்கள் வாய்க்கின்று * ஓர்
எண்டானுமின்றியே வந்தியலுமாறு *
உண்டானை உலகேழுமோர் மூவடி
கொண்டானை * கண்டுகொண்டனை நீயுமே. * (௭)

நெஞ்சே	மனமே!,	உலகு ஏழும்	ஏழு லோகங்களையும்
கருமங்கள் வாய்க்கின்று	காரியங்கள் பலிக்குமிடத்தில்	உண்டானை	(பிரளயத்தில்) விழுங்கினவனும்
ஓர் எண் தானும் இன்றியே	(நம்முடைய) நினைவு ஒன்றுமேயில்லாமல்	ஓர் மூ அடி கொண்டானை	(மற்றொருகால் அவ்வுலகங்களை) மூன்றடிகளாலே அளந்துகொண்டவனுமான பெருமானை
வந்து இயலும் ஆறு	பலித்துவருகிறபடியை	நீயும் கண்டு கொண்டனை	நீயும் காணப்பெற்றாயன்றோ?
கண்டாயே	பார்த்தாயோ? (எங்ஙனே யெனின்)		

• • • —[கண்டாயே நெஞ்சே.] இத்திருவாய்மொழியை நிர்ஹேதுக விஷயீகாரபரமாக பட்டர் நிர்வஹித்ததற்கு இப் பாசுரமே நிதானமாயிருக்கும். கீழ் இரண்டாம் பாட்டில் "எண்ணிலும் வரும்" என்று ப்ரஸ்துதமான எண் தானுமில்லாமல் அவனே மேல்விழுந்து விஷயீகரித்தபடியை நெஞ்சுக்கு மூதலிக்கிறார்.

நெஞ்சமே! ஜ்ஞானப்ரஸரத்வாரமான வுனக்கு நான் சொல்லவேண்டுமோ? நான் சொன்னபடியே பலன் கைபுகுந்தமை கண்டாயே; காரியம் பலிக்கத் தொடங்கிவிட்டால் அசிந்திதமாகவே பலித்துத் தீருமென்று உலகஞ் சொல்லுகிறபடியே பலித்துவிட்டதுகாண் என்றார்; அப்படி என்ன பலித்துவிட்டது? என்ன; பின்னடிகளாலே அதனை நிரூபிக்கிறார். பிரளயங்கொண்ட ஜகத்துக்கு 'அவன் நம்மை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிக்கப்போகிறான்' என்னும் நினைவு உண்டோ? அவன் ஒருமாணிக்குறளாகி நிமிர்ந்து உலகங்களை அளக்கிறபோது 'நம் தலையிலே திருவடிகளை வைக்கப்புகாநின்றான்' என்னும் நினைவுண்டோ? அப்படி நீயும் நினையாதிருக்க அவனைக் காணப்பெற்றாயே! வேறு என்ன வுதாஹரணம் வேண்டும்? ... ... (௭)

நீயும்நானும் இந்நேர்நிற்கில் மேல்மற்றோர்
நோயுஞ்சார்கொடான் நெஞ்சமேசொன்னேன் *
தாயுந்தந்தையுமாய் இவ்வுலகினில் *
வாயுமீசன் மணிவண்ணனெந்தையே. * (௮)

நெஞ்சமே	மனமே!,	மணி வண்ணன்	நீலமணிவண்ணனும்
நீயும் நானும்	நீயும்நானுமாக	எந்தை	எமக்கு ஸ்வாமியுமாகிய
இ நேர் நிற்கின்	இந்த நிலையிலே நின்றால்	ஈசன்	ஸர்வேச்வரன்
மேல்	இனிமேல்,	மற்று ஓர் நோயும் சார் கொடான்	வேறொரு துன்பமும் அணுகவொட்டான்;
இ உலகினில்	இவ்வுலகத்தில்	சொன்னேன்	இதை உண்மையாகச் சொன்னேன்.
தாயும் தந்தையும் ஆய்	மாதாவும் பிதாவுமாகி		
வாயும்	அவதரித்தன்னவனும்		

• • • — [நீயும் நானும்.] "விடாது தொடர்கண்டாய்" என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி நெஞ்சானது, நான் விடாது தொடர்கிறேன், அவன் விட்டால் செய்வதென்? என்ன; நைச்யாநுஸந்தானம்பண்ணி நாம் அகலத்தொழியில் நம்மை யொருநாளும் அவன் விடானென்கிறார்.

தாயைப்போல் ப்ரியமே நடத்துபவனும் தந்தையைப்போல் ஹிதமே நடத்துபவனும் இந்த லோகத்தி லவதரித்து வந்து தன்னுடைய நிருபாதிக ஸ்வாமித்வமே படியாகத் தன்னுடைய ஸௌரத்னம்போலே யிருக்கிற வடிவை எனக்கு உபகரித்து அவ்வழியாலே என்னை யடிமைகொண்ட ஸ்வாமியானவன், நெஞ்சே! எனக்குக் கரணமாயிருக்கின்ற நீயும் உன்னைக் கரணமாகவுடைய நானும் இப்போதுள்ள நிலையிலேயே நிலைநின்றிருப்போமாயின் மேலுள்ள காலமெல்லாம் ஸ்வாநுபவமொழிய மற்றும் சோர்வாயிருப்பதொன்றையும் சேரக்கொடான்; இப்பரமார்த்தத்தை யுனக்குச் சொன்னேன் என்கிறார். .... (௬)

எந்தையேயென்றும் எம்பெருமானென்றும் •
சிந்தையுள்வைப்பன் சொல்லுவன்பாவியேன் •
எந்தையெம்பெருமானென்று வானவர்
சிந்தையுள்வைத்து • சொல்லும்செல்வனையே. (௭)

வானவர் — நித்யஸூரிகள்
எந்தை எம்பெருமான் என்று — 'எந்தையே! எம்பெருமானே!' என்று
சிந்தையுள் வைத்து — மனத்திலும் சிந்தித்து
சொல்லும் — வாயினால் தோத்திரஞ் செய்யப்பெற்ற
செல்வனை — ஸ்ரீமானுகிய எம்பெருமானை
பாவியேன் — பாவியாகிய நான்
எந்தையே என்றும் — எந்தையே! என்றும்
எம்பெருமான் என்றும் — எம்பெருமானே என்றும்
சிந்தையுள் வைப்பன் — மனத்தில் வைப்பேன்;
சொல்லுவன் — வாயினாலுஞ் சொல்லுவேன்.

• • • — [எந்தையேயென்றும்.] "..... — ந அச்லீலம் கீர்த்தயேத்" என்று வேதபுருஷன் சொன்னான்; அச்லீலமான விஷயத்தை வாயினால் சொல்லக்கூடாது என்றபடி. நைச்யாநுஸந்தானம் பண்ணி அவனை விட்டுப் பிரிதல் என்கிற அச்லீலத்தை இவர் தாமே ¶ ப்ரஸ்தாவித்தமையால் அப்படியே வந்து புகுந்தது; அயோக்யன் என்று அகலுகின்றபாட்டில். அவனுடைய மேன்மையையும் தம்முடைய தாழ்வையும் பார்த்து • அமரர்களும் தங்கள் சிந்தையுள்ளே வைக்கவும் தங்கள் வாயாலே துதிக்கவும் வாய்ந்த பெருமானை என் சிந்தையிலும் என் வாக்கிலும் கொண்டு கெடுத்தேனித்தனை; என்ன பாவியோ நான் என்று தம்மைத் தாமே வெறுத்துக்கொள்ளுகிறார். (௮)

செல்வநாரணனென்ற சொல்கேட்டலும் •
மல்கும்கண்பனி நாடுவன்மாயமே •
அல்லும்நன்பகலும் இடைவீடின்றி •
நல்கி யென்னைவிடான் நம்பி நம்பியே. (௯)

¶ ... ... பாட்டில் "அஞ்சும்போதும்" என்றதனும்

செல்வ நாரணன் என்ற சொல்	ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்கிற வார்த்தையை	நம்பி	எல்லாவற்றாலும் நிறைந்த அப்பெருமான்
கேட்டலும்	கேட்டவளவிலே	நல் அல்லும் பகலும்	நல்ல இரவும் பகலும்
கண்	கண்களானவை	இடை வீடு இன்றி	இடைவிடாமல்
பனி மல்கும்	நீர் ததும்புகின்றன,	நல்கி	கிருபை பண்ணி
நாடுவன்	(எங்குற்றாய் எம்பெருமான்! என்று அவனைத்) தேடாநின்றேன்;	நம்பி	என்மேல் விருப்பங் கொண்டு
மாயமே	இது ஆச்சரியமே;	என்னை விடான் - என்னை விடாதிருக்கிறான்.	

• • • — [செல்வநாரணன்.] விலக்ஷணர்கள் தாமே ஈடுபடுதற்குரித்தான பகவத் விஷயத்தில் தாம் ஈடுபடுவது தகாதென்று உறுதிகொண்ட ஆழ்வார், பகவத் விஷயம் கிடையாததோரிடத்திலே கிடக்கவேணுமென்று போய் ஒரு குட்டிச்சுவரிலே முட்டாக்கிட்டுக் கொண்டு கிடந்தாராம்; அங்கே பெருஞ்சுமை யெடுத்துப்போகிற ஒரு வழிப்போக்கன் சுமை கனத்ததனால் அதனைக் கீழே தள்ளுமவன் 'ஸ்ரீமந்நாராயணா!' என்று சொல்லிக்கொண்டே தள்ளினானாக, அச் சொல் செவிப்பட்ட மாத்திரத்திலே தம்முடைய கண்கள் மீண்டும் பகவத்விஷயத்தில் ப்ரவணமானபடியைக் கண்டு வியக்கிறார். ஆழ்வாரருகில் ப்ரஹ்மசாரி நாராயணன் பேர் சொல்லுவாரில்லாதலால் வழிப்போக்கனும் ஸ்ரீமந்நாராயணவென்றே சொன்னானாயிற்று. அச் சொல் காதிற்பட்ட மாத்திரத்திலே கண்கள் பரவசமாய்ப் பனிமல்க, நெஞ்சம் எங்குற்றாய் எம்பெருமானென்று தேடப்புகுந்தது; இப்படி நான் அவனை விட்டொழியவேணுமென்று ஸங்கல்பித்தாலும் விடமாட்டாதபடி யாவதற்குக் காரணமேதென்னில்; அவன் என்னை விடமாட்டாமையே என்கிறார்.

[அல்லும் நன்பகலும்.] நல் என்ற அடைமொழி அல்லிலும் பகலிலும் அந்வயிக்கக்கடவது.

தம்முடைய விருப்பமில்லாதிருக்கச் செய்தேயும் தம்முடைய கரணங்களுக்கு பகவதநுபவமே யாத்ரையாம்படி அவன் மேல்விழுகிற காலமாதலால் நல்ல இரவும் நல்ல பகலுமென்கிறார். ... . (அ)

நம்பியைத் தென்குறுங்குடிநின்ற * அச்
செம்பொனேதிகழும் திருமூர்த்தியை *
உம்பர்வானவர் ஆதியஞ்சோதியை *
எம்பிரானை யென்சொல்லிமறப்பனோ? * (௯)

நம்பியை	கல்யாணகுண பரிபூர்ணனும்	அ செம் பொனே திகழும் திருமூர்த்தியை	அழகிய செம்பொன் போலவே பிரகாசிக்கின்ற திருமேனியை யுடையவனும்
தென் குறுங்குடி நின்ற	திருக்குறுங்குடியிலே நிற்பவனும்		

உம்பர் வானவர்	மேலான நித்ய ஸூரிகளுக்கு	எம்பிரானை	எம்பெருமானை
ஆதி	காரணபூதனும்	என் சொல்லி	என்னவென்று
அம் சோதியை	அழகிய ஒளியுருவனுமாகிய	மறப்பன்	மறப்பேன்.

* * * — [நம்பியை.] அவன் விடாதிருந்தானிருக்கட்டும்; நீர் அவனை மறந்து ஸம்ஸாரிகளைப் போலே * உண்டியே உடையே உகந்தோடித் திரியமாட்டீரோ வென்ன, நான் எதைவிட்டு அவனை மறப்பது? மறக்கும்வகை தெரியவில்லையே யென்கிறார்.

நம்பியைத் தென்குறுங்குடிநின்ற = பரமபதத்திலும் எம்பெருமான் ஸகல குணங்களும் நிரம்பப்பெற்றவனாயினும் அங்கு எம்பெருமானிற் குறைந்தாரில் லாமையாலே வாத்ஸல்யம் ஸௌசீல்யம் முதலிய எண்ணில் பல்குணங்கள் உப யோகப்படாமே கிடக்கு இந்நிலத்தில் அர்ச்சாவதாரங்களில் இருட்டறையில் விளக்குப்போலே பிரகாசிப்பன வாதலால், பரிபூர்ணன் என்னும் பொருளை யுடைய நம்பி என்னுஞ் சொல் அர்ச்சாவதாரத்திலே அமையக்கிடக்கின்ற தென்க.

அச் செம்பொன் = பத்துப் பாட்டுள் பெரும்பாணாற்றுப் படையில் "அவ் வாய் வளர்பிறை" என்பதற்கு "அழகிய இடத்தையுடைய வளரும் பிறை" என்றும், நெடுநல்வாடையில் "அவ்விதழவிழ்பதம்" என்பதற்கு "அழகிய இதழ்கள் விரியுஞ் செவ்வி" என்றும் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரையெழுதிப் போந்ததைக் கொண்டு இங்கு "அச் செம்பொன்" என்பதற்கு "அழகிய செம் பொன்" என்று பதவுரை கூறப்பட்டது. இனி, அகரத்தைச் சுட்டாகக் கொண்டு உரைத்தலுமாம்.

அயர்வறுமமரர்களோடேகூடத் திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளித் தன் னுடைய ஒப்பற்ற வடிவழகைக் காட்டி என்னைத் தோற்பித்துத் தன் பக்கலிலே விழவிட்டுக்கொண்டான்; இனி எங்ஙனே அவனை நான் மறக்கும்படி? பூர்த்தி யில்லாதவனென்று மறக்கவோ? ஸுலபனல்லன் என்று மறக்கவோ? வடி வழகில்லையென்று மறக்கவோ? மேன்மையில்லையென்று மறக்கவோ? எனக்கு உபகாரஞ் செய்பவனல்லன் என்று மறக்கவோ? எதைவிட்டு மறப்பேனென் கிறார்.

குறுங்குடி = இது பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டில் ஒன்று. குறுகியவனான வாமனனது க்ஷேத்ரமாதலால் இத் தலத்திற்குக் குறுங்குடி யென்று பெயர் வந்ததென்பர். இத்தலத்திலுள்ள எம்பெருமான்களுள் ஒரு எம்பெருமான் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பக்கலிலே திருமண்காப்பு சாத்திக்கொண்டு வேதார்த்தமுங்கேட்டு சிஷ்யனாய் 'நாமும் நம்மிராமாநுசனையுடையோம்' என்கையாலே அப்பெருமானுக்கு வைஷ்ணவநம்பி யென்று திருநாமம். ஆக அது பற்றியே 'வைஷ்ணவ வாமந க்ஷேத்ரம்' என்றும் இத்தலம் வழங்கப்படும். நம்மாழ்வார் திருவவதாரத்திற்குக் காரணமாயிருந்தவரும் இத்தலத்து நம்பியே,

செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தி = எம்பெருமானுடைய வடிவு காளமேக நிபச்யாமமென்று வருணிக்கப்பட்டிருக்க, 'செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தி' என்று இங்குச் சொன்னது தேஜஸ்ஸின் மிகுதியைப் பற்றவென்க. "கநக [illegible] | ஜயதி [illegible] தேஜ: = கநகமாதகாஞ்ஜநத்ரவாணும் மதாஜமுமத்தித ஸாரமேனவோத்தம், ஜயதி ஸிமாநி ரூபமஸ்ய தேஜ:" என்ற ஸௌந்தரபாஹு ஸ்தவ ஸூக்தியும், "[illegible] | [illegible] = [illegible] மணிகணா:" என்ற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ ஸ்ரீஸூக்தியும் காணத்தக்கன. (௯)

மறப்பும்ஞானமும் நானொன்றுணர்ந்திலன் *
மறக்குமென்று செந்தாமரைக்கண்ணொடு *
மறப்பறவென்னுள்ளே மன்னினான்றன்னை *
மறப்பனோவினி யானென்மணியையே. (௧௦)

மறப்பும் ஞானமும் ஒன்று	மறத்தலும் அறிதலுமாகிய ஒன்றையும்	மறப்பு அற	மறப்புக்கு அவகாசமில்லாதபடி
நான் உணர்ந்திலன்	நான் அறியேன்; (இப்படியிருக்க)	என் உள்ளே	எனது நெஞ்சினுள்ளே
		மன்னினான் தன்னை	நிலைபெற்றிருந்தவனை
மறக்குமென்று	இவன் நம்மை மறந்துவிடுவன் என்று நினைத்து	என் மணியை	எனது ரத்னமாகிய எம்பெருமானை
செந்தாமரைக் கண்ணொடு	செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களோடு	இனி யான் மறப்பனோ	இனி நான் மறப்பேனோ? (ஒருநாளும் மறவேன்.)

* * * — [மறப்பும் ஞானமும்.] வருந்தியபோதிலும் அவன் பக்கலில் நின்றும் நெஞ்சை மீட்டு அவனை மறந்திருந்தாலோவென்ன, தன்னை நான் மறவாமைக்காகத் தன்னுடைய அழகிய திருக்கண்களோடேகூட என்னுள்ளே புகுந்து எனக்கு மிகவுமெளியனாய்க்கொண்டு 'இனிப் பேரேன்' என்றிருந்தருளினதனால் அவனை நான் மறக்கவிடமில்லையே யென்கிறார்.

மறப்பும் ஞானமும் நானொன்று உணர்ந்திலன் = மறப்பென்றும் ஞானமென்றும் ஒன்றுமறிந்திலேன்நான். நான் ஒரு சேதநனாயிருந்து, நினைத்தது என்றும் அறிவிலனாயிருந்தாலன்றோ மறப்பும் என்னதினைவாவது; அறிந்தவல்பனாயன்றோ நானிருந்தது. இப்படிப்பட்ட நான் நினைக்கிறதையும் நினைவையும் என் தலையிலே ஏறிட்டு 'இறந்த ஞானத்திற்கு இடைவிடவாரான்னோ' என்றுபார்த்து அழகிய திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கிக்கொண்டு தன்னைப் பற்றி எனக்குவரும் மறப்புப்போம்படி என்னுள்ளத்திலுள்ளே நித்யவாஸம் பண்ணுமிறவனை எங்ஙனே மறப்பேன்?

சந்தைக்கு ஈடுகொண்மின்—; "பெருமிலைஞானத்தும் கைபுகுந்தால் அத்தைமுடித்து அநுபவியாதே உதையவர்களோ" .... (௧௦)

மணியை வானவர் கண்ணனைத் தன்னதோர்
அணியை * தென்குருகூர்ச்சடகோபன் * சொல்
பணிசெய்யாயிரத்துள் இவைபத்துடன் *
தணிவிலர்கற்பரேல் கல்வி வாயுமே. (கக)

மணியை	நீலமணிபோன்றவனும்	ஆயிரத்துள்	ஆயிரத்தினுள்
வானவர் கண்ணனை	நித்ய ஸூரிகாதனும்	இவை பத்து	இப்பத்துப் பாட்டையும்
தன்னது ஓர் அணியை	தனக்குத்தனே ஒரபரணமா விருப்பவனுமான பெருமானைக் குறித்து	உடன்	கருத்துடன்
தென் குருகூர் சடகோபன் —;		தணிவு இலர்	திருப்தி பெறாதவர்களாய்
சொல் பணி செய்	வசிக கைங்கரியஞ்செய்த	கற்பர் ஏல்	கற்பாராயின் [அவர்களுக்கு)
		கல்வி வாயும்	ஞானம் நிரம்பும்.

* * * — [மணியை] இப்பதிகத்தைக் கற்பவர்கள் ஒப்புயர்வற்ற புருஷார்த்தமான பகவத் கைங்கரியத்தைப் பெறுவரென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறது.

மணியை=மணிக்கும் எம்பெருமானுக்கும் ஒப்புமை பலபடிகளாலே சொல்லத் தகுதியுண்டு. மணியாவது ரத்னம்; அது தன்னைப் பெற்றவர்களையும் பெற விருப்பமுடையாரையும் இரவும் பகலும் கண்ணுறங்கவொட்டாது; எம்பெருமான் படியுமப்படியே; "கண்ணாரக் கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே" என்கிறபடியே காண்பதற்குமுன்பு முமுக்ஷுக்களையுறங்கவொட்டான்; கண்டபின்பும் * ஸதா பச்யந்தி யாகையாலே நித்யமுக்தர்களை உறங்கவொட்டான்.

ரத்னம் எவ்வளவு விலையுயர்ந்ததாயினும் தலைப்பில் முடிந்து ஆளலாம்படியிருக்கும்; எம்பெருமானும் பரத்வத்தை மறைத்து ஸௌலப்யத்தைக் காட்டுவனிறே.

ரத்னம், கடல் மலை முதலிய இடங்களில் உள்ளது; எம்பெருமானும் திருப்பாற்கடல் திருமலை முதலான இடங்களில், "மலைமேல் நிற்பாய் கடல் சேர்ப்பாய்." என்கிறபடியேயுள்ளன்.

ரத்னமானது தன்னையுடையவனை மார்பு நெறிக்கப்பண்ணும்; எம்பெருமானுமப்படியே; "எனக்காரும் நிகரில்லையே" "மாறனேதாவிம்மண்ணின்மிசையே" "எனக்கென்னினி வேண்டுவதே" "இல்லையெனக் கெதிரில்லையெனக் கெதிரில்லையெனக்கெதிரே" என்று செருக்கிப் பேசுவர்களிறே எம்பெருமானையுடையார்.

ரத்னமானது தன்னைக் கைக்கொண்டவனை உலகமெல்லாம் அநுவர்த்திக்கும்படி பண்ணும்; எம்பெருமானுமப்படியே; "தெய்வ ஆயஸ்வரிய ஸுக்ஷ ஸூணிவ ஆஹ்நிகக்ரியம் மைத்ரேய: பரிபப்ரச்ச ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச" இத்யாதிகள் காண்க.

ரத்னமானது இடையில் ஒருபுருஷனைக்கொண்டே வாங்கப்படும்; எம்பெருமானுமப்படியே; புருஷகாரமின்றிப் பெறமுடியாதிறே எம்பெருமானை; "வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம்பணிந்து" இத்யாதி.

ரத்னமானது சிலசில ஆச்ரயங்களில் அதிகமான மதிப்புப் பெறும்; எம்பெருமானுமப்படியே, ஆழ்வார்கள் திருவாக்கில் புகுந்து புறப்பட்ட திருப்பதிகளிலேயிறே எம்பெருமானுக்கு மதிப்பு அதிகம்.

ரத்னம் ஒளியைவிட்டு இராது; எம்பெருமானும் பிராட்டியைவிட்டு இரான்; "தேவத்வே தேவதேஹேயம் கந்தர்வத்வே ச காந்தர்வீ । தேவத்வே தேவதேஹோபம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ" இத்யாதிகள் காண்க.

ரத்னமானது ஒளியால் மேன்மைபெறும்; எம்பெருமானும் பிராட்டியால் ஏற்றமுடையான்; "ச்ரியா தேவோ தேவதூஹோதே" என்றான் வேதபுருஷன். இராவணன் மாரீசனிடம் வந்து 'இராமனை அடர்க்க நீ துணைசெய்ய வேணும்' என்று இரக்க, "அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா — அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா" என்றன்றோ விடைகூறினது; 'ஸீதாபிராட்டியைக் கைப்பிடித்தவனன்றோ இராமபிரான்; அவனை அடர்க்கலாகுமோ?' என்றான்.

ரத்னமானது தன்னையிழந்தவனைக் கதறிக்கதறியழப்பண்ணும்; எம்பெருமானுமப்படியே; ஸ்ரீராமரத்னத்தை யிழந்த பரதாழ்வான் தரையிற் புரண்டு கதறியழுதமை ஸ்ரீராமாயணப்ரஸித்தம். 'பழுதே பலபகலும் போயின' வென்று கதறியழுவர் விவேகமுடையார்; 1. "இன்பத்தையிழந்த பாவியேனெனதாவி நில்லாதே" 2. "எழில்கொள் நின்திருக் கண்ணிணை நோக்கந் தன்னையு மிழந்தவிழந்தேனே" 3. "உன்னைக்காண்பான் நானலப்பாய் ஆகாயத்தை நோக்கியழுவன்" என்றபடியெல்லாம் கதறுவர்கள்—இங்ஙனே மற்றும் பல வுவமைப் பொருத்தங்கள் கண்டுகொள்க.

வானவர்கண்ணனை=இங்கு 'மணியை' என்பதனுற்சொன்ன எளிமைக்கு எதிர்த்தட்டான மேன்மை இதனாற் சொல்லப்படுகிறது. பரத்வத்தைக்கண்டு அஞ்சுமவர்கட்கு ஸௌலப்யத்தை மூதலிப்பதும், ஸௌலப்யத்தை நோக்கி அநாதரிக்க நினைப்பார்க்குப் பரத்வத்தை நிரூபணம்பண்ணித் தெளிவு பெறுவிப்பதுமேயன்றோ ஆழ்வார்களுக்குப் பணி.

தன்னதோரணியை=தனக்குத்தானே ஆபரணமாயிருப்பவன். பெருமான் ஆபரணங்கள் அணிந்துகொள்வது அவ்வாபரணங்களுக்கு அழகு கொடுக்கைக்காகவேயல்லது அவற்றால் தான் அழகுபெறுவதற்கன்றே. "ஆபரணத்துக்கு அழகுகொடுக்கும் பெருமாள்!" என்று அழகியமணவாளனுக்குக் கட்டியம். "கிம் நாம பூஷணம் பூஷணவிலக்ஷணம் ஸவது ஸவாவயவஸ்ய அதீரிதே ஜகத்க்ஷேமம் ஸ்வயம் ஸ்வாத்மவிபூஷணம் பவந் அலங்காரை இதரேதர ஜநை:" என்ற ஸுந்தரபாஹுஸ்தவமுங் காண்க.

---

1. பெருமாள் திருமொழி. 2. பெருமாள் திருமொழி. 3. திருவாய்மொழி 5—8—4.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயமாக நம்மாழ்வார் வாக்கினாலே அருளிச் செய்ததாகிய ஆயிரத்திலுள் இத்திருவாய்மொழியைக் கருத்துடன் கற்பவர்கட்கு ஞானபலம் கைகூடும் என்றதாயிற்று.

கல்வி வாயும் என்பதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருளுரைப்பர்; ஞானமுண்டாகுமென்பது ஒரு பொருள்; ஞானம் ஸபலமாகுமென்பது மற்றொரு பொருள். "ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு" என்றபடியே ஞானமானது பகவத்விஷயத்தைப்பற்றினதாகவே யிருக்குமாதலால் அது ஸபலமாகையாவது கைங்கர்ய பர்யந்தமாகை. .... (கக)

முதற்பத்து முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

திருவாய்மொழி முதற்பத்தின் ஸாரமான கருத்து.

பரத்பரனான எம்பெருமான் தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே ஆழ்வார்க்கு அாவிருளைப்போக்கி, பக்தியாக வடிவெடுத்த ஞானத்தைக் கொடுத்து, இன்னமுமிவர் நம்மை மறந்துபோய்விடக்கூடுமென்றெண்ணி அவ்வளம் மறவாமைக்காக இடைவிடாதே தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே நித்யவாஸம் பண்ண, அதனாலே விசதமான தத்வஜ்ஞானத்தை யுடையரான ஆழ்வார் அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைத் தமது திருவுள்ளத்தாலே அநுபவித்து, அவ்விஷயம் தனியிருந்து அநுபவிக்கவொண்ணாமையாலே ஸம்ஸாரிகளையும் கூட்டிக்கொண்டு பெருந்திரளாயிருந்து அநுபவிக்க விரும்பி அவர்களைப் பார்த்து த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தின் தோஷத்தையும் உபாதேயமான பகவத் விஷயத்தின் குணத்தையும் அவ்வெம்பெருமானை பஜிக்கவேண்டிய ப்ரகாரத்தையும் பஜநத்திற்குப் பற்றுக்கோடான திருமந்திரத்தையுமுபதேசித்து, பஜநீயனான அவனுடைய ஸௌலப்யகுணமென்ன, அபராதங்களைப் பொறுக்குந் தன்மையென்ன, நீசர்களோடும் கலந்து பரிமாறும் சீலகுணமென்ன, எளிதாக ஆராதிக்கக்கூடியவனாயிருக்குந் தன்மையென்ன, ஆச்ரயணம் போக்யமாயிருக்கப்பெற்ற தன்மையென்ன, கோணலே வடிவெடுத்த ஸம்ஸாரிகளோடும் செவ்வியனாய்ப் பரிமாறுகையாகிற ருஜுத்வகுணமென்ன, தன்னுடைய போகங்களைப் பொறுக்கப் பொறுக்க அடைவே கொடுத்தருளுந்தன்மையென்ன, பரமபக்தி பரிகணைகளுக்கு ஒக்க முகங்காட்டுகையாகிற ஸாம்யமென்ன ஆகிற இக்குணங்களை ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியாலும் நிரூபணஞ் செய்யாநின்றுகொண்டு அவ்வழியாலே பஜநத்தினுடைய ஸௌகர்ய போக்யதைகளையும், பஜிக்கவே ஸகல பலன்களும் கைகூடுமென்பதையும் பஜிக்கத் தொடங்கும்போதே பஜநவிரோதிகளெல்லாம் தொலைந்தொழியு மென்பதையும் அறிவித்து, ஆனபின்பு ஸ்ரீகீதையில் அவனருளிச்செய்த பக்திமார்க்கத்திலே நின்று தேவதாந்தரங்கள் பக்கலில்

"பரத்வசங்கையைத் தவிர்த்து அவன் விஷயமான ஞானத்தைக்கொண்டு அவன் பக்கலிலே அநந்யப்ரயோஜந பக்தியைப் பண்ணுங்கோளென்று, தமக்கு அவன் மயர்வறமதிநலமருளினப்போலே தாமும் இந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு அஜ்ஞான நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஜ்ஞானபக்திகளை உபதேசத்தாலே உண்டாக்கி பஜநத்திலே மூட்டுகிறார் முதற்பத்தினால்.

— இதற்கு ஆசார்யஹ்ருதய சூர்ணிகை வருமாறு —

"பரபரனாய்நின்ற ஸௌலப்யம் ஸேவ்யாமலன் அவையுளும்பர்வானவரதிபதி மயர்வறமன்னி மனம்வைக்கத் திருத்தி மறக்குமென்று கல்கிவிடாதே மன்ன, அயர்ப்பிலனலந்தேன் என்சொல்லி மறப்பனோ வென்னும்படி தத்வஜ்ஞானவர் சுடரடியெம்பிரானை விடாதுகண்டாய் நீயும் காணுமென்கிற ஸஹ்ருதயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி வீடுமினென்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பண க்ரமத்தை ஸாலம்பநமந்த்ரமாக உபதேசித்து, எளிதாகவவதரித்துப் பிழைகளை ஸஹித்துப் புரையறக்கலந்து அல்ப ஸந்துஷ்டனாய் அம்ருதமே ஔஷதமாக்கி நீர் புரையத் தன்னை நியமித்து போகத்தை ஸாத்மிப்பித்து பக்திகளைகளுக்கு ஒக்கவருமவனுடைய ஸேவைக்கு எளிமையுமினிமையுமுண்டு, தொழுதால் அரும்பயனாய தரும், உத்யோகத்தே வினைகளும் மாளும், அவனுரைத்த மார்க்கத்தேநின்று இருபசை மலமறவுணர்வுகொண்டு நலஞ்செய்வதென்று தாம் மயர்வற மதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில்." ... ... (*)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடிய திருவாய்மொழியில்
முதற்பத்து முற்றிற்று.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

பொருமாழி சங்குடையோன் பூதலத்தே வந்து
தருமாறோ ரேதுவறத் தன்னைத் — திறமாகப்
பார்த்துரைசெய் மாறன் பதம்பணிக வென்சென்னி
வாழ்த்திடுக வென்னுடைய வாய்.

பதவுரை.

பொரும்	(பகைவர்மீது) போர் புரியாநின்ற	திறம் ஆக	ஸ்திரமாக
ஆழி	திருவாழியையும்	பார்த்து	ஸாக்ஷாத்கரித்து
சங்கு	சங்கையும்	உரை செய்	அருளிச்செய்த
உடையோன்	(திருக்கையில்) உடைய எம்பெருமான்	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
பூதலத்தே வந்து	இப்பூமியில் வந்தவதரித்து	பதம்	திருவடிகளை
ஓர் ஏது அற	ஒரு ஹேதுவுமில்லாமல் (நிர்ஹேதுகமாக)	என் சென்னி	என்தலை
தன்னை தரும் ஆறு	(அடியார்க்குத்) தன்னை (அநுபவிக்க)த் தருகிற படியை	பணிக	வணங்குக;
		என்னுடைய வாய்	எனது வாக்கானது
		வாழ்த்திடுக	(அத்திருவடிகளுக்கே) மங்களாசாஸனஞ் செய்க.

இத்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் வந்து ஸர்வாங்க ஸம்ச்லேஷம் செய்தருளினபடியை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் 'இப்பேற்றுக்குத்தகுதியாக நம்மால் செய்யக்கூடிய உபாயாம்சம் உண்டோ?' என்று ஆராய்ந்துபார்த்தவளவில் ஒரு ஸாதநமுமின்றியே நிர்ஹேதுகமாக விசேஷகடாக்ஷஞ் செய்தருள்வதே எம்பெருமானுடைய இயல்வு என்பதைக் கண்டறிந்து அவ்விஷயத்தைப் "பொருமா நீள்படை" யென்னும் திருவாய்மொழியிலருளிச்செய்தாரென்றவாறு. ... . (௪௦)

த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

ஶ்லோ|| உக்தம் ஶ்ரீவ்யோதிக்ருதஸ்வஸாஶ்லேஷேண
ஸாஶ்லேஷலக்ஷணமஹஸ்வா ஸாதநாஸ்பூர்ஸ்வா |
ஸந்தூர்ஷிவத் ஸ்துமணனெவிவ ஷதுவாதாத்
நிர்ஹேதுகத்வமப்யேஷதஶமே ஶதாரி: ||

(கருத்து) இத்திருவாய்மொழியிற் கூறியபடி எம்பெருமான் பெறாப்பேறாகச் செய்தருளின ஸர்வாவயவ ஸம்ச்லேஷம் நிர்ஹேதுகமென்பதை இப்பத்தாந் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தார். பக்திக்குப் போலப் பரிகணைக்கும் எம்பெருமான் முகங்காட்டுமேவனுதலால் அவனது அநுக்ரஹம் நிர்ஹேதுகமென்பது திண்ணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்தின் அடிவரவு.

1. உயர் மன னிலன் நாம் அவரவர் நின்றனர்
திட சுசாதி யுளன் பரந்த கர வீடு.
2. வீடுமின் மின் நீ ரில்ல தற்ற பற்று,
அடங் குள்ள மொடுங்க எண்பெரு சேர் பத்து.
3. பத்துடை யெளிவரு மமைவுடை யாருமோர்
பிணக்கற வுணர்ந்துணர்ந் தொன்றென நாலுமேல்
வலத்தனன் றுயக்கறு அமரர்க ளஞ்சிறை.
4. அஞ்சிறை யென்செய்ய விதியினூ லென்னீர்மை
நல்கி யருளாத வென்பிழை நீயலே
நாடாத வுடலொழி யளவியன் வளவேழும்.
5. வளவேழ் கிளர்ந்து மாயோனி தானோர்
மானேய் வினையே வடிவே யுண்டாய்
மாயோம் சார்ந்த மாலே பரிவது.
6. பரிவது மதுவா ரீடு மனத்தென
கொள்கை யமுதம் நீள்கடல் கழியின்
தரும கடிவார் மாதவன் பிறவி.
7. பிறவி வைப்பா மாயர் மயர்வற
விடுவேனோ பிரான் பாலொட்டி வென்னை
அமர ரகனில் குடைந்துவண் டோடும்.
8. ஓடு மம்மானாய்க் கண்ணாவான் வேற்பை
வைகலுங் கலந்து கொண்டா ஞானன்
சங்கு நாதன் சீர்புரை யிவையும்.
9. இவையுஞ் சூழ லருகலி லுடனமர்
ஒக்கலை மாயனென் பீதரவிலை நாவினுள்
கமல நெற்றியு ளுச்சியுள் பொருமா.
10. பொருமா கண்ணுள் எம்பிரானை நெஞ்சமே
கண்டாயே நீயு மொக்கதயே செல்வம்
நம்பியை மறப்பும் மணியை வாயும்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த

த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளீ

[பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர் இயற்றிய உரையுடன் கூடியது.]

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ |
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ||

ஸாரம் ஸாரஸ்வதாநாம் சடரிபுபணிதி: சாந்திசுத்தாந்தஸீமா
மாயாமாயாமிபி: ஸ்வகுணவிததிபிர்பந்தயந்தீம் தபந்தீ |
பாரம் பாரம்பரீதோ பவஜலதிபவம் மஜ்ஜதாம் ஜநாநாம்
ப்ரத்யக்ப்ரத்யூஹபேத: ப்ரதிநியதவரஸ்வாத்யதாமாத்ரியாத்வம் ||

(உரை.) [சடரிபுபணிதி: ஸாரஸ்வதாநாம் ஸாரம்.] நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியானது ஸகல வாக்குகளுள்ளும் ஸாரமானது, ஸாரக்ராஹிகளாக வுள்ளவர்கள் திருவாய்மொழியையே பரிக்ரஹிக்கவேணு மென்றவாறு. [சாந்தி சுத்தாந்த ஸீமா.] சாந்தி ரஸத்திற்கு அந்த:புரஸ்தானம் நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தி யென்றபடி. பக்திரஸமே சாந்திரஸமெனப்படும். திருவாய்மொழி யில் நவரஸங்களும் நிரம்பியிருந்தாலும் பக்திரஸமே ப்ரதானமென்க. அந்த ரஸம் திருவாய்மொழியில்தான் ஒப்புயர்வற்று விளங்குகின்றதென்றும் வேறு நூல்களில் இங்ஙனே தலைகாட்டமாட்டாதென்றும் விளக்குதற்காக "சுத்தாந்த ஸீமா" எனப்பட்டது. திருவாய்மொழி இன்னமும் எப்படிப்பட்டதென்றால், [ஆயாமிபி: ஸ்வகுணவிததிபி: பந்தயந்தீம் மாயாம் தபந்தீ.] பரவிச் செல்லுகின்ற ரஜஸ்தமோகுண விஸ்தாரங்களினால் எல்லாரையும் கட்டுப்படுத்துகின்ற ப்ரக்ருதியைப் பானம்பண்ணவல்லது (அதாவது) போக்கடிக்கக்கூடியது. திருவாய் மொழியை ஓதுமவர்கள் ஸத்வநிஷ்டர்களாய் ரஜஸ்தமோகுண அஸ்தர்க ளாய் அப்ராக்ருதப்ராயர்களாய் விளங்குவர்க ளென்றபடி. (தபந்தீ = 'தெபு ஸந்தாபே' இதியாதொரு ரூபம்.) திருவாய்மொழி இன்னமும் எப் படிப்பட்டதென்னில், [பாரம்பரீத: பவஜலதிபவம் மஜ்ஜதாம் ஜநாநாம் பாரம்.] இடைவீடின்றி அநாதிகாலமாக ஸம்ஸாரக்கடலில் மூழ்கிக்கொண்டிருக்கின்ற ஜனங்களுக்குக் கரையாகவுள்ளது. திருவாய்மொழியை ஓதாதவர்கள் பிறவிக் கடலில் நின்று ஒருநாளும் கரைபேறுகை கிடக்க துயவர்களென்றபடி, நூ

இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த திருவாய்மொழியானது, [ப்ரத்யக் ப்ரதிபேதா மாஸக்திதாநாம் நிதாநம் ஸ꞉ ப்ரத்யக்ஷயேத்.] ஆழ்வாருடைய ஸம்ப்ரதாயத்திலே நிஷ்டரான நமக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசனைப் பிராட்டியோடு பிரிவில்லாதவனான எம்பெருமானுடைய ஸ்திதியை ஸாக்ஷாத்கரிப்பிக்கக்கடவது. உவைத்தமாநிதியாம் மதுஸூதனன் திருவாய்மொழியில் எழுத்துத்தோறும் பொலிந்து இடங்கொண்டானென்பதும், திருவாய்மொழி யோதாதவர்களுக்கு இந்த மஹாநிதி துர்லபமென்பதும் இதனால் ஸூசிதம். .... (௮)

ப்ரஜ்ஞாக்²யே மந்த²ஶைலே ப்ரதி²தகு³ணருசிம் நேத்ரயந் ஸம்ப்ரதா³யம்
தல்லப்³த⁴ப்ரஸாத³ஸ்தத³நு விபு³தை⁴ரர்தி²தோ வேங்கடேஶ꞉ ।
தத்த்வம் கல்யாண [illegible] ஶட²ரிபுவசஸாம் [illegible] விதத்தே
[illegible] ரத்நாவளீம் [illegible] ॥

இது சிலேடையாக அருளிச்செய்யப்படுவது. திருவேங்கடமலைக்கு இறைவனான எம்பெருமான் விபுதர்களாகிய தேவர்களாலே வேண்டப்பெற்றுத் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அதில் ஸாரமான அமுதத்தை அவர்களுக்கு அளித்ததுபோல, வேங்கடேசரென்று திருநாமம்பூண்ட வேதாந்தாசாரியராகிய நாமும் விபுதர்களான பண்டிதர்களாலே ப்ரார்த்திக்கப்பட்டுத் திருவாய்மொழியாகிற திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அவ்வாயிரம் பாசுரங்களிலுமுள்ள ஸாரார்த்தங்களாகிற ரத்னங்களை ஸர்வோபஜீவ்யமாகச் செய்யாநின்றோமென்கிறார்.

எம்பெருமான் கடலைக்கடைவதற்கு மந்தர பர்வதம் மத்தாக இருந்து வாஸுகி கடைகயிறாகவிருந்தது. இந்த ஸ்ரீதேசிகன் தம்முடைய விலக்ஷணமான ஜ்ஞானத்தை மத்தாகக்கொண்டார். ப்ரஸித்தகுண சோபையையுடைத்தான ஸம்பிரதாயத்தைக் கடைகயிறாகக் கொண்டார். “வடதளதேவகீஜடரவேதிஷு [illegible] ஶயிதம்” என்கிறபடியே ஆலிலை, திருப்பாற்கடல் முதலான ப்ரஸித்த ஸ்தலங்களோடொக்கத் திருவாய்மொழியும் ப்ரளயகாலத்தன்னிலும் யுவாவாயிருக்கிற எம்பெருமானுக்கு உறைவிடமாதலால் அவனுக்குத் திருப்பாற்கடலும் ஒரு படுக்கைப்பற்று, திருவாய்மொழியும் ஒரு படுக்கைப்பற்று. “நமாம்யஹம் த்ராவிட வேதஸாகரம்” என்றதும் காண்க. கடலில் பலபல அலைகள் மோதுமாபோலே திருவாய்மொழிக்கடலிலும் ஆயிரம் பாசுரங்களாகிற அலைகள் மோதுகின்றன. கடலலைகள்தோறும் ரத்னங்கள் கொழிக்கப்பெறும்; இப்பாசுரவலைகளில் பரமபோக்யமான அர்த்த ரத்னங்கள் ததும்பும். அப்படிப்பட்ட அர்த்த ரத்னங்கள் பலவத்குணசாலிகளுடைய ஹ்ருதயத்திலே தாரளியங்களாகுமாறு அவற்றை ஸ்ரீதேசிகன் தாம் ஒரு ஹாராவளியாகக் கோத்தருளுகிறார். [நேத்ரயந்] நேத்ரமென்று இங்குக் கடைகயிற்றுக்குப் பெயர். ... ... (௯)

பாணௌ ஶ்ரீமாந் த்ருஶோராஸாஹ்ருதஹ்ருதயஸமாவேஶபாவம்ஸாவதீத்வா
பத்நாத் பக்தாவஸாநே ஸ்தநயிதி ஸஜநீ வேதயஸீமாந்தஜுஷ்டே |
ஸஞ்சி: ஶ்ருங்காரவ்ருத்த்யா பரிணமதி ஸம்யோகஸாலம்பவாக்யேஷ்விஷ்டா
யோகாஸ்வாதாந்தராய ஸ்ப்ருஹி விரஹஶோக தேஶிகாஸ்ஸந்த்வ தூதா: ||

ஆடவர்களிற் சிறந்தவராக அவதரித்துள்ள ஆழ்வார் பெண்மைதோற்றப் பல பாசுரங்கள் அருளிச்செய்தபடி எங்ஙனே? ச்ருங்காரரஸ ப்ரக்ரியையில் பெரும்பாலும் பாசுரங்கள் அமைந்தபடி எங்ஙனே? கலவியும் பிரிவுமாகச் சொல்லுமிவற்றுக்குக் கருத்தென்ன? பறவைகளைத் தூதுவிடுவதாகச் சொல்லப்படுகிறதின் தாத்பர்யமென்ன? என்கிற இந்த நான்கு விஷயங்களுக்கும் ஸமாதானமருளிச்செய்கிறார் இந்த ச்லோகத்தில். "பௌருஷாணாமுநா: ஸஹைத்ரா க்ஷூர் ஸோபாயஜ்ஞா ஜவைதம் வகர | யா: ஸ்த்ரியோ த்ருஷ்டவத்யஸ்தா: பும்பாவம் மநஸா யயு: ||" என்று ஸ்ரீ மஹாபாரதத்திற் கூறியபடியே, த்ரௌபதி சேரும்போது அவனுடைய அவயவசோபையைக் கண்ட ஸஜாதிகளான ஸ்த்ரீகள் மனத்தில் புருஷபாவனையைப் பெற்றுவிட்டார்களென்றது போல ஆழ்வாரும் புருஷோத்தமனான எம்பெருமான் திறத்திலே ஸ்த்ரீபாவனையை யடைந்தது பொருந்தும்; நாயகன் திறத்தில் நாயகி எங்ஙனம் பாரதந்த்ரப் பட்டவளோ அங்ஙனம் பகவத்விஷயத்திலே தாம் ஸர்வாத்மநா பாரதந்த்ரியம் வஹித்தவர் என்பதைக் காட்டுவதில் மாத்திரம் நோக்காக ஸ்த்ரீபாவனை பேணப்பட்டதென்க. பக்திரஸமே ச்ருங்காரரஸ ஸமாதியில் வடிவெடுத்தது; லௌகிகர்களையும் ஈடுபடுத்தி ஆவர்ஜநம் செய்வதற்காக இங்ஙனே ஆயிற்று. [வித்தின்று தாரைக் கட்டிப்பூசித் தின்பிப்பதுபோல.] ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்கள் ஆழ்வார்க்கு மாறி மாறி நடக்கும். மானஸ ஸாக்ஷாத்காரவைசத்யமே ஸம்ச்லேஷமெனப்படும். அப்போது பாஹ்ய ஸம்ச்லேஷாபேக்ஷையுண்டாகி அது கிடையாமையினாலான வருத்தத்தினால் அந்த ஸாக்ஷாத்காரம் சுருங்கும், அதுவே இவர்க்கு விரஹம். அந்த நிலைமையில் கடகர்களான ஆசார்யர்களே கொக்கு நாரை அன்னம் கிளி பூவை முதலான பறவைகளாகத் தூதுவிடப்படுகின்றனர். .... (க.)

பாஷாகீதி: ப்ரஶஸ்தா பகவதி வசநாத் ராஜவச்சோபசாராத்
ஸா வாத்யாத்மஸ்ய ஶ்ருத்யா ப்ரதயதி பரிஜந்ய வேதஸ்திகாதேர் யோ ஹ்ய
ஶூத்ரஸ்யாபி ஶ்ரோத்ரமாத்ரம் ஶ்ருதிமவிகலிதே தத்வேதிஹாஸாதியுக்தே
[பாஷாந்தரைர்
தத்வேதை ஸத்வஸித்தாந்த ஸம்ஶயம் ஸ்யந்தஸாதவ்யோர்த: ||

ஸம்ஸ்க்ருதபாஷை தவிர இதர பாஷைகளாலே கானம்பண்ணுதல் அந்தணர்கட்கு நிஷித்தமாயிருக்க, த்ராவிடபாஷை ரூபமான திருவாய்மொழியை அனைவர்க்கும் உபாதேயமாகச் சொல்லத்தகுமோ? என்றும், ச்ருதிகளும் ஸ்ம்ருதிகளும் இதிஹாஸ புராணங்களுமிருக்க இவ்வருளிச்செயலுக்கு உபயோக

மென்ன? என்றும் தோன்றக்கூடிய சங்கைகளைப் பரிஹரித்தருளுகிறார் இங். ஸாதாரணம் ந ஹாதவ்யம்" என்கிற இடத்து பகவத்விஷயத்தவிர மற்ற விஷயங்களுக்குத் தான் என்று ஸித்தாந்தமாதலால் த்ராவிட பாஷையாலே பக வத் ஸ்தோத்ரம் கூடும். அன்றியும், அரசனைப்போலே எம்பெருமானை உகப் பிக்கவேணுமென்று சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகையாலே அவரவர்களுக்குத் தெரிந்த பாஷையினால் ராஜாவைத் துதித்து உகப்பித்தல்போல எம்பெருமானை யும் எந்த பாஷையினாலும் துதித்து உகப்பித்தல் ஏற்கும். இவ்வளவேயன் றியே தமிழ்ப் பாஷையானது அகஸ்திய மஹர்ஷியினுடைய ஸ்வபாஷை யாகையினாலே ஆர்ஷம் என்னும் ஏற்றத்தையுடையதுமாம். ஆகவே இது ஸகல வைதிக பரிக்ருஹீதமாயிற்று. [ஸாத்விகாஹோவா...] "அத்ரி ஜமதக்நி பங்க்திரத வஸுதேவநந்தநனானவனுடைய யுகவர்ண க்ரமாவதாரமோ" என்கிற ஆசார்யஹ்ருதய நிர்வாஹத்தின்படியே கொண்டருளின திருக்கோலத்திற்குத் தகுதியான பாஷை என்றபடி. வேதங்களுக்கு உபப்ருஹ்மணமாக மஹர்ஷிகள் இயற்றிய இதிஹாஸ புராணங்களைக்கொண்டு நாம் யாதொரு உபயோகமடை கின்றோமோ. அந்த உபயோகமே திருவாய்மொழியினாலுமுள்ளது; ஆனால் அந் தப் புராணாதிகள் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்களென்றும் த்யாஜ்யங்களாக வுமாகின்றன; இங்கு அப்படியில்லை. ஸத்வகுணத்திற்கு எல்லை நிலமான ஆழ்வாருளிச்செய்ததாகையாலே கேவலம் ஸாத்விகமாயிருக்கின்ற இத்திரு வாய்மொழியாகிற த்ராவிட ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதையானது வேதோபப்ருஹ்மணங் களில் தலைமைபெற்றதாகும். ... ... (௪)

ஶ்ருத்யாஸ்ய ஶாரீரகார்த்தக்ரமமிஹ விஶதம் விம்ஶதிர்வ்யஞ்ஜயந்தீ
ஸங்கேதோ யேஷ ஸாஹஸ்ர ஶ்ருதி யதி ஶாகா ஸாமவேதோப ஏவ
[ஸாக்ஷாத் |

ஸஹஸ்ரீ த்ராமிடஸ்ய ஸகலோபநிஷதாம் ஸர்வஶாகாஸஹஸ்ரம்
ஸம்யக்ஸாதிம் யதேவ ப்ரஜ்ஞாநவி ஶதகே கேவலா தத்ஸ்வவப்து
[ஸம்வேத்யா ||

இச்ச்லோகத்தில் திருவாய்மொழியானது வேதங்களுக்குச் சிறந்த உபப் ருஹ்மணம் [வியாக்யானம்] எனப்பட்டது. அவ்வளவேயன்றியே வேத துல்யமாயுமிருக்குமென்கிறது இதில். * உயர்வறவுயர்நலம்தொடங்கி இருபத் தொரு பாசுரங்கள் வேதாந்த சாஸ்த்ரார்த்த க்ரமத்தைத் தெளிவாக வெளியிடு கின்றன. [இவ்விஷயம் ஐகைஸ்ட்ய க்ரந்தத்திலே பார்க்கக் காணத்தக்கது.] இத்தகைத்தான ஸம்க்ஷேபத்தை நோக்குமிடத்து இருபத்தொரு சாகைகளாக ஓதப்படுகிற ருக்வேதம் திருவாய்மொழியில் ப்ரதான பாகமாக வடிவெடுத்த தென்னலாம். இது 'ஆயிரம்' என்று வ்யபதேசிக்கப்படுகையாலே சாகாஸஹஸ்ர ஸாத்மகமான ஸாமவேதம் இங்ஙனே வடிவெடுத்ததென்னலாம். இத்திருவாய்

மொழியின் நூறு தசகங்கள் உள்ளன ; கன்னிநுண் சிறுத்தாம்பும் இதற்கு சேஷபூதமேயாதலால் அதையுங்கூட்டி நூற்றொரு தசகமாகக்கொண்டால் ஸாகல்யாதர்வமான பஞ்சர்வேதம் இங்ஙனே வடிவெடுத்ததென்னலாம். சாந்திரஸப்ரதாநமான இத்திருவாய்மொழிக்கு மற்ற எட்டு ரஸங்களும் உறுப்பாயிருத்தலால் அவ்யாவமான அதர்வண வேதம் இங்ஙனே ஸவரூபத்தொருதியாக வடிவெடுத்ததென்னலாம், இவ்வகைகளாலே இது ஸகல வேதஸமம் என்றவாறு.

[ஸாவித்ரீபத்யபத்யை: ஶதகை:] திருவாய்மொழியில் பதிகங்கள் நூறு ஆகையால் அர்த்த வொருநூறும் அவற்றின் பொருளெல்லாஞ்சேர்த்து ஒன்றாக நூற்றொன்று, என்று கணக்கிடவொருமுண்டு. ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் பலச்ருதி பாசுரமாகிய திருநாமப்பாட்டுகளையெல்லாஞ் சேர்த்து நன்றாகக் கணக்கிடவாரு முளர். .... (௩)

ப்ராப்யே ஸேவாதநாஹ்ணாநாம் ப்ராஹ்மேஹ ஶதகேநைவம்
[உக்தோபாயம்
உக்தப்ராப்யம் த்ருதீயே க்ருதிர நபேயோ ஹேத்வாதாவிஷ்க்ருதேந
ப்ராப்யத்வேநோபாயம் ஸாக்ஷாத் ஸம்ஜ்ஞதயா தர்ஶிதம் வாக்யத்ரயீயே
உக்தப்ராப்யோபாயத்வே ஸஹேதுகவிஶேஷப்ராப்யத்வோபாய: ||

இனி இத்திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதாந ஸங்ஃபங்களான அர்த்தங்கள் இன்னவையெனப்படுகிறது. முதற்பத்திலே எம்பெருமானுடைய உபாயத்வமும், இரண்டாம்பத்திலே உபேயத்வமும் பேசப்பட்டன. ஸௌலப்யாதுகுணமாக உபாயத்வம் சொல்லப்பட்டது, போக்யதா விஸ்தாரண பூர்வகமாக உபேயத்வம் சொல்லப்பட்டது என்று அறியக்கடவது. இந்த உபாயத்வ—உபேயத்வங்களிரண்டும் நியமங்கள விசாரு விசிஷ்டனுக்கேயென்னுர் மூன்றாம் பத்தில். எம்பெருமானைத்தவிர்த்து வேறொரு உபேயமல்லது தமக்கில்லையென்பதை நாலாம்பத்தில் வெளியிட்டார். ஐந்தாவது முதலாக மேலுள்ள பத்துக்களில் அவன் தவிரவேறு உபாயம் தமக்கில்லையென்பதைப் பரக்க வெளியிட்டருளினார். .... (௪)

த்யேய: ஸ்ரீஶாது ஸ்வவிஶேஷ: கரணவிததி வஹநைகஸ்தம் ஸஹஸ்ரம்
ஸேவ்யஸ்வாதீநு ஶராயஸ்தாது ப்ரபத்திவஶ ஶதகேநைவஷுக்தி தத்வா
[நாயஸ்தாது ।
வேதைகைஸ்வாத்மாஸ்வார்த்தி ஶரணமஹோண்யஷ்டாயதஞே தயா தே
தத்தத்யாதாமஹோதாத்மேந ஸ்வாஹ்யதி தத்தஶ் ஶ்ய: பக்ஷ் திவஸம்ப்ராப்: ||

திருவாய்மொழிபாயிரத்திற்கும் ஒரே ஒரு அர்த்தமே ப்ரமேயம் என்றும், பத்து பத்துக்கும் பத்து அர்த்தம் ப்ரமேயம் என்றும், நூறு தசகங்களுக்கும் நூறு அர்த்தம் ப்ரமேயம் என்றும், ஆயிரம் பாசுரங்களுக்கும் ஆயிரம் அர்த்தம் ப்ரமேயம் என்றும் நிர்வஹிக்கிற புடைகளுமுண்டாதலால் இந்த நிர்வாஹ ப்ரக்ரியையிலே அமைந்ததாகுமிந்த ச்லோகம். ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஸ்வப்ராப்தியில் வேறு உபாயங்களை ஸஹியாதபடி தானே உபாயமாவன் என்கிற இவ்வர்த்தம் ஆயிரத்திற்கும் ப்ரதாந ப்ரமேயம். (அடுத்த ச்லோகத்தில் விவரிக்கப்படுகிற) ஸேவ்யத்வம் முதலிய பத்து அர்த்த விசேஷங்கள் பத்து பத்துக்களுக்கும் ப்ரமேயமா யிருந்துகொண்டு மேற்சொன்ன ப்ரதாந ப்ரமேயத்தை கன்கு நிலை காட்டுகின்றன. பரத்வம், பஜநீயத்வம், ஸௌலப்யம், அபராத ஸஹத்வம், ஸௌசீல்யம், ஸ்வாராத்யகத்வம், போக்யத்வம், ஆர்ஜவம், ஸாத்ம்யபோக ப்ரதகத்வம், நிர்ஹேதுகரக்ஷகத்வம் - என்றிப்படி ஒவ்வொரு திருவாய்மொழிக்கும் ஒவ்வொருகுணம் ப்ரமேயமாய் நூறு திருவாய்மொழிக்கும் ப்ரமேயமாகத் தேறுகின்ற நூறு திருக்குணங்களும் ஸேவ்யத்வம் முதலிய ஸாதகாம்சங்களை நிலைகாட்டுகின்றன. ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் ஒவ்வொரு அர்த்தம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டு வருகிற முறையிலே ஆயிரம் பாசுரங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்ற ஆயிரம் அர்த்தங்களானவை மேற்சொன்ன ஹேதுக உபாகாம்சங்களாகிய பரத்வாதிகள் நூறையும் நிலைகாட்டுகின்றன என்றதாயிற்று. ஆக இதனால் சொல்லிற்று என்னென்னில்; திருவாய்மொழிக்கு ஆயிரம் அர்த்தம் ப்ரதிபாத்யம் என்றும் சொல்லலாம்; நூறு அர்த்தம் ப்ரதிபாத்யமென்றும் சொல்லலாம்; பத்து அர்த்தம் ப்ரதிபாத்யமென்றும் சொல்லலாம்; ஒரே அர்த்தம் ப்ரதிபாத்யமென்றும் சொல்லலாம்; ஒன்றே பத்தாக விரிந்து, அந்தப்பத்தே நூறாக விரிந்து அந்த நூறே ஆயிரமாக விரிகின்றது என்றதாயிற்று.

ஸேவ்யத்வாத் போக்யபாவாத் ஶுபகுணபரணாத் புஜ்யயோகாத் ஸுப்ரயோகாத்
ஸேவ்யத்வே ஸர்வஶக்தே: ஶ்ரியயப்ரதிபூதஸ்வாந்த ஸ்வஜநயாந் க்ருபாப்தே: |
ஸத்ருஷ்டாந்தாத் ஸ்வவ்யக்தே: ப்ரியதமதயா ஹ்யுக்தத்வாத் த்யஜந்யா:
ஸாமாந்யாத் ஸ்வவிஶேஷை: ஸ்வயமுபகரணம் ஶ்ரிய: ப்ரதுவாதி || (அ)

திருவாய்மொழிபாயிரம் பாசுரங்களுக்கும் ப்ரமேயமாகிய ஆயிரம் அர்த்தங்களானவை மேலே ஒவ்வொரு வருஷ்லோகத்தாலும் 'சொல்லப்படப்போகிற படியாலும், ஒவ்வொரு திருவாய்மொழிக்கும் ப்ரமேயமான நூறு அர்த்தங்களும் அப்படியே மேலே தொகுத்துக் காட்டப்படப்போகிறபடியாலும் ஒவ்வொரு சதகத்திற்கும் ப்ரமேயமான பத்து அர்த்தங்களை முக்யமாக இங்குக் காட்ட வேண்டியவை என்று திருவுள்ளம்பற்றின தேசிகன் அந்தப் பத்து அர்த்தங்களையும் இதில் நிரூபித்தருளுகிறார். ஆயிரத்திற்கும் ப்ரமேயமான ஒரு அர்த்தமும் கூடவே நிரூபிதமாகிறது. ஸ்வவிஶே: ஸ்வயமுப கரணம் ஶ்ரிய:

ஸூத்ராவர்த்தீ = ஸ்வஸித்தே: ஸ்வயமிஹ கரணம் ஸ்ரீதர: ப்ராப்யபாதி" என்ற ஸ்லோக வாக்யத்திலும் சொல்லப்படுகின்ற அர்த்தமே ஆயிரத்திற்கும் ப்ரமேயம். அதாவது — எம்பெருமான் ஸ்வப்ராப்தியில் ஸ்வயமேவ உபாயபூதன் என்பதாம். இதுதான் இச்ச்லோகத்தின் தொடக்கத்தில் "தேவீ ஸ்ரீசாது ஸூக்திஷே: காரணத்வம் வதி ஜகதாம்ஸஹஸ்ரே = தேவீ ஸ்ரீமத் ஸ்வஸித்தே: கரணமிதி வதந் ஏகமர்த்தம் ஸஹஸ்ரே" என்றதனாலும் சொல்லப்பட்டது.

இனி ஒவ்வொரு சதகத்திற்கும் ப்ரமேயங்களான அர்த்தங்களாவன:— 1. ஸேவ்யத்வம். 2. போக்யத்வம். 3. ஸுபாச்ரய திவ்யமங்கள விக்ரஹசாலித்வம். 4. ஸர்வபோக்யாதிகத்வம். 5. புருஷார்த்த ததுபாய ஹேதுத்வம்; 6. ப்ரபத்தி ஸௌலப்யத்வம். 7. ஆச்ரிதாநிஷ்டநிவர்த்தகத்வம். 8. ஆச்ரிதச்சந்தாநுவர்த்தித்வம். 9. நிருபாதிகஸௌஹ்ருத்த்வம். 10. ஸத்பதிஸஹாயத்வம்.

[இவை சிறிது விவரிக்கப்படுகின்றன.] 1. எம்பெருமானே தொழத்தகுந்தவன் என்கிற அர்த்தத்திலே முழுநோக்கு முதற்பத்துக்கு. 2. எம்பெருமான் பரமபோக்யன் என்கிற அர்த்தத்திலே முழுநோக்கு இரண்டாம்பத்துக்கு. 3. எம்பெருமான் விலக்ஷணமான திவ்யமங்கள விக்ரஹம் படைத்தவன் என்பதைத் தெரிவிப்பதிலே முழுநோக்கு மூன்றாம்பத்துக்கு. 4. உலகத்தில் போக்ய பதார்த்தங்கள் எவ்வளவுண்டோ, அவ்வளவிலும் மேம்பட்ட அளவற்ற போக்யதையை யுடையவன் எம்பெருமான் என்றுணர்த்துவதிலே முழுநோக்கு நான்காம் பத்துக்கு. 5. பரம புருஷார்த்தத்தையும் அதற்குத்தப்பான உபாயத்தையும் எம்பெருமான் தானே கொடுப்பவனென்பதிலே முழுநோக்கு ஐந்தாம்பத்துக்கு. 6. தஞ்சமடைக்கலம் புகுகிறவர்களுக்கு மிகவுமெளிய னெம்பெருமானென்பதிலே முழுநோக்கு ஆறும்பத்துக்கு. 7. அடியார்களது துன்பங்களைத் தீர்க்குந் தன்மையன் எம்பெருமான் என்பதிலே முழுநோக்கு ஏழாம்பத்துக்கு. 8. அடியார்களுடைய அபிப்ராயத்தைப் பின் செல்பவன் எம்பெருமான் என்று தெரிவிப்பதிலே முழுநோக்கு எட்டாம்பத்துக்கு. 9. ஒருவிதமான காரணத்தைப் பற்றியல்லாமல் ஸ்வயமாகவே ஸௌஹார்த்தமுடையவ னெம்பெருமான் என்று காட்டுவதிலே முழுநோக்கு ஒன்பதாம்பத்துக்கு. 10. தாளடைந்தோர் தங்கட்குத் தானே வழித்துணையாமவன் எம்பெருமான் என்று காட்டுவதிலே முழு நோக்கு பத்தாம்பத்துக்கு என்றதாயிற்று. ஆக இப்படிப்பட்ட பத்து விஷயங்களுஞ் சேர்ந்து 'எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு எம்பெருமானே உபாயம்' என்கிற ஒரு ப்ரதாந ப்ரதிஜ்ஞார்த்தத்தை மேல்காட்டி நின்றனவாம். .... (அ)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

திருவாய்மொழியில் பத்து சதகங்களுக்கும் சேர்க்கையை பத்து அர்த்தங்களையும் இம் ச்லோகத்தில் அருளிச்செய்தாராய் நின்றார். இனிமேல் ஆறுமே ஒத்தாலே ஒவ்வொரு திருவாய்மொழிக்கும் ப்ரமேயமான பரத்வம் முதலிய ஆறு குணங்களையும், ஒவ்வொரு பாசுரத்திற்கும் ப்ரமேயமான ஆயிரம் குணங்களையும் நிரூபிக்கிறோமென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி யருளுகிறார். முநீந்த்ர: — முனிவர் தலைவரான ஆழ்வார், காதாஸஹஸ்ரம் — ஆயிரம் பாசுரங்களையும், முரமதநகுணஸ்தோமகர்ப்பம் - எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை உட்கொண்டனவாக, ப்ருதே — அருளிச்செய்திருக்கிறார். திருவாய்மொழி ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு குணம் அடக்கிவைத்துப் பேசப்பட்டிருக்கின்றதென்றவாறு.

[ப்ரத்யேகம் இத்யாதி.] அப்படியே நாமும் அந்தப் பாசுரங்களைத் தனித்தனி பகவத்குண ப்ரகாசங்களாகவே கண்டு ப்ரகாசிக்கின்றோமென்றபடி.

[தத்ராலங்கீர்ணேத்யாதி.] அந்தத் திருக்குணங்களையே இனிமேல் [ஒவ்வொரு வஸ்துஸூக்தத்தாலும்] சொல்லப்போகிறோம். அக் குணங்கள் எப்படிப்பட்டவையென்னில்; [அகணித குணிதாந்] ஒரு கணக்கிலே நிற்காமல் பெருகிக்கொண்டே போமவை. இன்னமும் எப்படிப்பட்டவையென்னில்; [அஸங்கீர்ணதத்தத் தசககுணசதஸ்தாபநௌசித்யயுக்தாந்] புகுந்திருக்கின்றியே ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற பரத்வம் முதலான ஆறு குணங்களையும் ஸ்தாபிப்பதற்குத் தகுதியானவை. இன்னமும் எப்படிப்பட்டவையென்னில்; [ஐதம்பர்யாவருத்தாந்] இந்தப் பாசுரத்திற்கு இந்தக் குணமே முக்கிய நோக்கானது என்று நிர்ப்பந்தமுடையவை. ஆக இப்படிப்பட்ட [தனித்தனிப் பாசுரங்களின் ப்ரமேயங்களான] திருக்குணங்களை இனிமேல் பேசப்போகிறோமென்றாராயிற்று. ... . (௯)

[illegible]
[illegible] |
[illegible]
[illegible] || (௧௦)

இங்ஙனே திருவாய்மொழியின் ஸகலார்த்தங்களையும் வெளியிடுதற்காகத் தாம் அருளிச்செய்கிற இந்தத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி க்ரந்தத்தை ஸாத்விகர்களெல்லாரும் கண்டபாடம் செய்து தரித்துக்கொள்வது நன்று என்கிறார்.

இந்த க்ரந்தம் எவர்களால் தரிக்கப்படவேணுமோ அவர்களை விசேஷிக்கிறார் * இச்சாஸாரத்ய * என்று தொடங்கி * கந்தாந்தஸாரகந்ஜநா: * என்னுமளவால். தன்னையே அரணாகக்கொண்ட பாண்டவர்களுக்கு ஸ்வேச்சையாலே தூதனும் ஸாரதியுமாயிருந்து அதனாலே ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யமாகிற குணத்

தை அனைவரும் விச்வஸிக்கும்படி வெளியிட்டருளின கண்ணபிரான் அருளிச் செய்த கீதையின் முடிவிலுள்ள சரமச்லோகத்தில் ஸித்தித்ததாயும், ஜநககுல ஸுந்தரியான பிராட்டியாலே "ஸமிசேரஷு ஸம்கஷூம் க்ருபயா ஸம்ஸாரம் பரவஸ்னாதநூதம்| ஏஷம் ஸமேதஸ்தி காகாஸுரஸ்ஸாஸ் ததஸ்ய வயரூமம் ஹவேஸ் - சரண் து ஸக்ருதாம் க்ருத்வா ஸங்கம் பரபேசர்த்தஸ் - மரம் ந்யேத் யதி காருத்ஸ்தர் தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்." என்ற சொல் முகத்தாலே நடத்திக்காட்டப்பட்டதாயு மிருக்கிற ஸகலவேதோபாயஸ்வரூபமான ஆசாரத்தினால் தூயரான பரமைகாந்திகள் இந்த ரத்நாவளியைத் தரிக்கக் கடவர்களென்றபடி. [அநககுண க்ரந்திபந்தாநுபத்தா] குணசப்தம் இங்கு ச்லிஷ்டம்; பகவத்குணத்திற்கும் நூலுக்கும் வாசகம். உலகத்தில் ரத்நாவளியானது நூல் சேர்க்கையையுடைத்தாயிருப்பதுபோலே இந்த ரத்நாவளீ க்ரந்தம் பகவத்குணச் சேர்க்கையையுடையதென்கை. [அகிலபய உத்தாரணீ] "அத ஸோऽபயம் கதோ பவதி" என்று உபநிஷத்தில் ஓதப்பட்ட பேறு த்ரமிடோபநிஷத்தின் பெருதலால் அதன் அர்த்த விசேஷங்களை நிரூபிக்கின்ற இந்த க்ரந்தமும் ஸகல பய நிவர்த்தகமென்னக் குறையில்லை. [தந்த்ராக்ருக் இத் யாதி.] 'தாம்ரபர்ணியின் தீரத்தில் விசேஷ பகவத் பக்தர்கள் அவதரிக்கப் போகிறார்கள்' என்றும், 'தாம்ரபர்ணியின் தீர்த்தத்தைப் பருகுமவர்களுக்கு விசேஷ வைபவமுண்டு' என்றும் மஹர்ஷிகளால் புகழப்பட்ட பெருமையையுடைத்தான பொருநையாற்றின் கரையிலே திருவவதரித்தவரான நம்மாழ்வாராலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டதாய் ஸர்வ முமுக்ஷுக்களுக்கும் ஹிதமான திருவாய்மொழியின் தாத்பர்யத்தைப் பேசப்புகுந்த இந்த ரத்நாவளீ க்ரந்தம் பரமைகாந்திகளால் ஹ்ருதயத்திலே தரிக்கத்தக்கதென்றதாயிற்று.

ஆக இந்தப் பத்து ச்லோகங்களும் அவதாரிகா ரூபமாக அருளிச் செய்யப்பட்டவை. இனிமேல் ஒவ்வொரு ச்லோகத்தாலும் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியின் ஸாரத்தைத் தொகுத்தருளுகிறார். பெரும்பாலும் விசேஷணமாகவும் த்ருதீயாந்தமாகவும் மற்றும் உதாரவிலக்ஷணமாகவும் அருளிச்செய்யப்படுகிற ஒவ்வொரு பதமும் அடைவே ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் முக்கியமான திருக்குணத்தைக் காட்டுவதென்று கொள்க. இரண்டு மூன்று பாசுரங்களின் ப்ரமேயத்தை ஒரே பதத்தினால் சுருக்கி யருளிச்செய்வதுமுண்டு. .... (௧0)

திவ்யோத்ருணஸ்வாதுகிதாஸவ தயா உஜ்ஜ்வலஸ்ஸ்வாமிதஸ்
ஸ்வாயா ஸ்ரீ ஸாக்ஷிவ ஸ்ரீ ஸாதிய தவஷித ஸேவலவ ஸோவஸ்யா ஸேவ்யாஸ்|
ஆஸ்ஷவ்ய ஸ்ரா ஸ்வாஸ் ஸதுஸதுவபஸேதஸ்யவ ஸ்வஸுவரூதயோஷ்வஸேதஸு
வஸ்வுதிஸேவ ஸ்ரீ வாஸம் ததுதநசய ததா வஷூஸாதா ஸுவித்த || (௧௧)

* உயர்வறவுயர்நலமென்று தொடங்குகிற முதல் திருவாய்மொழியின் பாசுரங்களின் பொருளை ஸங்க்ரஹித்தருளிச்செய்வது இந்த ச்லோகம். [நிஸ்ஸீமோந்நத குணத்வாத்] எல்லையில்லாத உயர்த்தியொருத்தில திருக்குணங்களை யுடையவன் என்றது முதற்பாட்டில். 2. [அமிதரஸதயா] நிரவதிக ஆநந்தஸ்வரூபன். 3. [அநந்தலீலாஸ்பதத்வாத்] "நிலனிடைவிசும்பிடையுருவினனருவினன்" என்கையாலே எங்குமுள்ள சேதநாசேதநங்களை விபூதியாகக்கொண்டு லீலைபுரிபவன். (4-5-6.) [ஸ்வாயத்தாசேஷஸத்தாஸ்திதியதநபிதாவைபவாத்] * நாமவனிவன் * அவரவர்தமதமது * நின்றனரிருந்தனர் * என்கிற மூன்று பாசுரங்களின் அர்த்தமும் இந்த ஒரு பதத்திலே ஸங்க்ருஹீதம். ஸமஸ்த வஸ்து ஸ்வரூபத்தையும் தன்னதீனமாகவுடையவன்; ஸகல தேவதைகளுக்கும் தானே அந்தர்யாமியாய் ஆராத்யனும் ஸகல பலன்களையும் அளிப்பவனுமாகையாலே ஸகல ஜகத்ரக்ஷணத்தையும் தன்னதீனமாகவுடையவன்; சேதநாசேதநரூப ஸமஸ்தவஸ்து ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் தன் ஸங்கல்பாதீனமாக வுடையவன். 7. [வைச்வரூப்யாத்.] "திடவிசும்பெரிவளி" என்கிற பாட்டின் பொருள்; — உலகுக்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஐக்யஞ் சொல்லுகிற ச்ருதிவாக்யங்களும் அஸங்கதமென்று தோன்றும்படி, தான் சரீரியாய் ஜகத்தை சரீரமாகவுடையவன். 8. [நிர்பாத ப்ரஹ்மாத்யபாயாத்] "அரனயனென வுலகழித்தமைத்துளனே" என்றதன் பொருள்; இந்த ஜகத்துக்கு நிர்வாஹகர்களோவென்று சங்கிக்கக்கூடியவர்களான ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருந்து ஸர்வ நிர்வாஹகன். 9. [ஸதஸத்வகதே:] * உளனெனிலுளன் * 'ஈச்வரன் இல்லை' என்று சூந்யவாதிகளால் சொல்லி முடிக்கவொண்ணாதபடி அவன்ஸம்பந்தத்தாலே ஸத்வஸ்துவாகவும் அறியப்படுமவன். 10. [ஸர்வதத்வேஷு பூர்த்தே:] * பரந்ததண்பரவையுள் * ஸகல வஸ்துக்களிலும் ஸ்வரூபேண எங்குமொக்க வியாபித்து நிற்பவன். [பரம் பச்யந் யோகீ] ஆக இவ்வகைகளாலே எம்பெருமானை ஸர்வஸ்மாத்பரனென்று ஸாக்ஷாத்கரியாநின்ற ஆழ்வார். [ஆத்ம சித்தம் தத்பதகமலயதோ அந்வசாத்.] தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக்குறித்து * துயரறுசுடரடி தொழுதெழென்மனனே * என்று கட்டளையிட்டாரென்றபடி. ஆக இந்த ச்லோகத்தால் ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் ஸாரார்த்தத்தையும் தசகத்தின் ஸாரார்த்தத்தையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

[illegible]

[illegible] |

[illegible]

[illegible] || ௧௨

1. [ஸ்வாமித்வாத்] * உம்முயிர்வீடுடையான் * எல்லார்க்கும் ஸ்வாமி. 2. [ஸ்வாந்தரத்வாத்] * மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள் * என்று ப்ராக்ருதவஸ்துக்கள் அஸ்திரங்களென்றும் ஆத்மாக்கள் ஸ்திரங்களென்றும் அருளிச்செய்கையாலே பரமாத்மா மிகவும் ஸ்திரனென்றதாகும். 3. [நிகிலதநுபதி

ஸ்வாத்மவித் க்ராஹ்யபாவாத்] * நீர்நுமதென்றிவை * அஹங்கார மமகாரங்களால் விடப்பட்டுத் தங்கள் ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்துகொண்டவர்களாலே உணரக் கூடியவன். 4. [தாத்ருக் ஸர்வாநுகூல்யாத்] * எல்லையிலக்கலம் * அவன் அவனவர்க்கும் மிகவும் அநுகூலனாயிருப்பவன். 5. [ச்யவநவதிதர ப்ராப்யவைலக்ஷண்யவத்த்வாத்] * உற்றதுவிடுயிர் செற்றது மன்னுறில் * கைவல்ய புருஷார்த்தத்திற்காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஸ்வப்ராப்தி ரூபபுருஷார்த்தத்தை யுடையவன். ச்யவநவத்துக்களான ஐச்வர்யங்களிற்காட்டிலும் இதரமான (அதாவது) சாச்வதமான யாதொரு ப்ராப்யமுண்டு கைவல்யமோக்ஷம், அதிற்காட்டிலும் வைலக்ஷண்யமுடையது பகவத்ப்ராப்தி என்று உணர்க. "ஹோமாம ஸமிதை விம்பிம்வர்ஷிவடிஙா கிழ" என்று ஆழ்வானருளிச்செய்த ப்ராப்யங்களெல்லாம் ச்யவநவத்துக்கள்; ஜேஷு: ஊதரஸ யதூவும் - கூடிரவி ச்யவத ரவிதம் மாநுகிகம் ஜெகைவஷூமோக்ஷூ—ஆவம் ஐச்வர்யம்; தத்வெல்க்ஷ யா வெலக்ஷண்யவாது — விலக்ஷணை: ஊதியாவஸ.

6. [ஸர்வத்ர அபக்ஷபாதாத்] * மூற்றவும் நின்றனன் * எல்லாரையும் ஒருநிகராக அபிமானிப்பவன். 7. [கபலிபவதயா] * அடங்கெழில் சம்பத்தடங்க * சிறந்த இரண்டு விபூதிகளையுடையவன். 8. [மாநஸாத்யர்ச்யபாவாத்] * உள்ள மூரைசெயல் * தன்னை ஆச்ரிக்க மனமொழிமெய்கள் போதுமானவன். 9. [ஸங்கோச உத்போசகத்வாத்] * ஒடுங்கலுமெல்லாம்விடும் * அவித்யை முதலியன எல்லாவற்றையும் விடுவிப்பவன். 10. [ஜகதயதயா] * வண்புகழ்நாரணன் * உலகங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமாயும் ஆதேயமாயுமிருப்பவன். ஆக இப்படிப்பட்ட தன்மைகளையுடையனாயிருக்கையாலே [ஸர்வயோக்யம் உபாதிசத்] எம்பெருமானை எல்லார்க்கும் பஜநீயனாக இரண்டாந் திருவாய்மொழியிலே உபதேசித்தாராழ்வார் என்றவாறு. ... ... (கஉ)

வஸாஹுஃபாஸ ஷலஜெஷ்ரஷிகதர மாஷணாஉஜ ஷிவரவதாரரஸ
வவெப்ஷாவஜ்ஜா தவலாதவா ஷஞ்வொயஞ்ஙஃபாஸ |
வஷாதாவிவஷாகிஷூஸ ஷூராவிவிதரணாஷூவஃகாஜாரஷய்ஃபாஸ
மாஷபூஜெஃஷூஃமதாஸ ஞிஷிதவது தயாஃ நஜஷவஸாதுஷூஙாவ ||

(பத்துடையடியவர்க்கு) இந்தத் திருவாய்மொழியிலே எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யகுணம் சொல்லப்படுகிறது. 1. [ஸ்வபக்தை: பத்தார்ஹத்வாத்] * வெண்ணெய் களவினிலுரவிடையாப்புண்டு * பக்தர்களுக்குத் தான் கட்டவு மடிக்கவு மெளியனாயிருப்பவன். 2. [அதிகதரகுணாநந்த திவ்யாவதாராத்] * பிறவாம்பல பலபிறப்பாய் * சிறந்த திருக்குணங்களையுடையனாய்ப் பலபடி பிறப்பவன். 3. [ஸர்வேஷாம் ஆஸக்திமத்த்வாத்] * அமைவுடையமரரும் யாவையும் யாவரும் தானும் அமைவுடைநாரணன் * சிறியார்பெரியாரென்று வாசிபாராமல் எல்லார்க்கும் ஆத்மாவாய் நிற்பவன். 4. [நதம்ஸகதயா] * யாருமோர்

நிலைமையன்ன அறிவெளிய வெம்பெருமான் * மானுனிகளுக்கும் அறியக் கூடாத நிலைமையிலே அடியவர்களால் அறியக்கூடியவனாயிருப்பவன். 5. [ஸ்வப்ரபோதப்ரதத்வாத்] * அவனுடை யுணர்வு கொண்டுணர்ந்தே * தோஸ்ஸத்ர முகத்தாலே தன்விஷயமான அறிவைத் தருமவன். 6. [க்யாத ஸ்பீக்காதி ஸிம்ஹநாத்] * உணர்ந்துணர்ந்து இழிந்தகன்று * வேதாந்தங்களில் நின்றும் தன்னைப் பிரித்துக்காட்டவல்ல ப்ரஸித்தமான நாராயணத் திருநாமத்தையுடையவன். 7. [ஸ்வஸ்ருதி விதரணாத்] * இருபசை யறுத்து அவனிடை கலந்துசெய்வது * தன் பக்கலில் பக்தியை யளிப்பவன். 8. [ஸர்வகாலாச்ரயத்வாத்] * மாறுமோரிடத்திலும் வணக்கொடுமாள்வது வலமே * எந்தக்காலத்திலும் தன்னை வணங்க வேண்டும்படியிருப்பவன். 9. [ஸர்வதோ ஸ்வாங்கதாநாத்] * வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன் * இவன் முதலானோர்க்கும் தன் திருமேனியில் இடங்கொடுத்திருப்பவன். 10. [ப்ரஸ்ருத பததயா] * பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போது * திரிவிக்ரமனாய் எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்தவன். ஆக இத்தன்மைகளாலே [அநந்த ஸௌலப்யம் ஆஹ] எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யகுணத்தை மூன்றாந்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாரருளிச்செய்தாரென்றதாயிற்று. ..... (௩)

த்ராணே பத்தத்வஜத்வாத் ஸுபகநயநதயா ஸ்வார்த்தலாபே(அ)ர்த்திபாவாத்
ஸ்நிக்தமேகஸ்வபாவாத் ஜகதுபஜநநஸ்தாபநாதிப்ரியத்வாத் ।
[illegible]
[illegible] ॥

(அஞ்சிறையமடநாராய்) இந்தத் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய க்ஷமாகுணம் [அதாவது, அபராத ஸஹத்வம்] கூறப்படுகிறது.

1. த்ராணே பத்தத்வஜத்வாத் * வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தாற்கு * ஆச்ரிதர்களை ரக்ஷிப்பதில் கொடிகட்டிக்கொண்டிருப்பவன்.

2. ஸுபகநயநதயா. * செய்யதாமரைக்கண் பெருமானார், * அழகிய திருக் கண்களையுடையவன்.

3. ஸ்வார்த்தலாபே அர்த்திபாவாத். * நூன்மாறுபுலமொக்கனவர்க்கு * தன்னுடைமை பெறுதற்குத் தான் இரப்பாளனானவன்.

4. ஸ்நிக்தமேகஸ்வபாவாத். * என்னீலமுகில்வண்ணர்க்கு * மழைமுகில் போல்சிறந்தன்.

5. ஜகதுபஜநநஸ்தாபநாதிப்ரியத்வாத். * கல்வித்தகன் காத்தளிக்கும் பொழிலேழும் * உலகங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதிலும் ஸம்ரக்ஷிப்பதிலும் மிக்க விருப்பமுடையவன்.

6. காருண்யாப்தத்வயோகாத். * அருளாழியம்மான் * க்ருபாகுணத்தினால் எல்லார்க்கும் ஆப்தனாயிருக்குமவன்.

7. அநகத மஹிஷீஸங்கதே: * திருமாலார்க்கு * பெரியபிராட்டியாருடைய சேர்த்தி இடையறாதிருப்பவன்.

8. ஸங்கதைர்க்க்யாத். * நெடுமாலார்க்கு * அடியார் திறத்து நெடிய வியாமோஹமுடையவன்.

9. காராபந்தை: * நாரணன் தன் * "மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ ஶரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:" "எம்பிரானெந்தையென்னுடைச் சுற்றமெனக்கரசென்னுடைவாணாள்" என்கிறபடியே நாராயணனென்றால் ஸகலவித ஸம்பந்தமுடையவன் என்றபடி.

10. ஸ்வரக்ஷாவஹிததமஹ்யா. * கடலாழி நீர்தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும் * தன்னுடையவர்களின் ரக்ஷணத்திலே மிகவும் ஜாகரூகன். ஆக இத்தன்மைகளினால் [க்ஷாம்யதி இதி க்ருஷ்ணம் ஆஹ] அடியவர்களின் அபராதங்களை க்ஷமிப்பவனாக எம்பெருமானை ஆழ்வார் கூறினாரென்றதாயிற்று. * என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு * என்பதிலே நோக்கு. .... (கச)

ஸஸ்ரீகஸ்யாந் ஸம்வாஸஸ்ஸம்வரித ஸம்ஹமாந க்ருஷ்ண ஸாரஸ்வாந்
[ஸலாக்யாந்
ஹ்லாஸாநேஷாரபீஜாந் தநாத்ய த ஸமஸத்ர்க்ஷணோ ஸாஸ்யாந்
[மாத்யாந் |
ஸாக்ருஷ்ணஸ்ஸ்வத்ருஸ்ரீ தவிமதமிமிசாந் ஸந்தோஸமோக்ஷயோஸ்யாந்
ஆசாயதாந் க்ருஷ்ணஸ்ஸ்யாவஸ்யந்தாந் யாஹிஸ் ஸஹாயமித்யாதர்தீஸ்யா ||

* அஞ்சிறையமடநாராய் * என்கிற திருவாய்மொழியில் பறவைகளைத் தூதுவிடுவதற்கு ஸ்வாபதேசார்த்தம் கூறுவது இந்த ச்லோகம். எம்பெருமான் பக்கலிற் சென்று புருஷகாரம் செய்தருளவேணுமென்று ஆசாரியர்களைப் பிரார்த்திப்பதே இங்கு விவக்ஷிதமென்கிறார். (1) ஸஸ்ரீபக்யாத் - சேவலோடு கூடியிருக்கும் நாரைபோலே எம்பெருமானோடு இணைபிரியாதிருக்குமாசார்யர்கள். 2. ஸம்வாத: — இனிய குரலையுடைய குயில்போலே நல்ல ஸூக்திகளைப் பயிலும் ஆசார்யர்கள். 3. ஸஞ்சரித ஸுபகா: — அழகிய நடையுடைய அன்னம்போலே நன்னடத்தையுடையார். 4. க்ருஷ்ண ஸாரூப்ய ஸௌம்யா: — க்ருஷ்ணவர்ணமுடையவை அன்றில்கள்; க்ருஷ்ணனைப்போல் ஆச்ரித ஸுலபர்களென்கை. 5. ஸ்வாஹாரோதாரசீலா: — குட்டிகளுக்கு உணவுதேடித் தருகின்ற குருகுகள் போலே சிஷ்யர்களுக்கு சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் பகவதநுபவங்களையும் கொடுப்பவர்கள். 6. தயந்ருத பகவத் லக்ஷ்மணா: — சில வரிகளை உடம்பிற்கொண்

சென்ன வன்மேகம்போலே எம்பெருமானுடைய லக்ஷணங்களான சங்கு சக்கரம் முதலியவற்றைத் தரிப்பவர்கள். 7. பால்யகுப்தாந் — இளங்கிளிபோலே தங்களுடைய பெருமையைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் "பால்யேநைவ திஷ்டாஸேத்" என்கிற உபநிஷத்தின்படியே சிறுபூத்த நெருப்புப் போலே யிருக்குமவர்கள். 8. சாந்த்ரஸ்வச்சந்தவ்ருத்தீந் — பாதிவ்ருத்திகளான பூவைகள்போலே செய்பவர்களால் காக்கப்படுமவர்கள். 9. அபிகதசிசிராந் — குளிர்ச்சிபொருந்திய வாடைக்காற்றுபோலே அடியார்திறத்தில் குளிர்ந்த [இரக்கம் பூண்ட] சிந்தையுடையார். 10. அந்தரங்கோக்தி யோக்யாந் — அந்தரங்கமாயிருக்கிற நெஞ்சுபோலே அந்தரங்கமான சொல்லுக்கு உரியவர்கள். ஆக இப்படிப்பட்ட ஆசாரியர்கள் தூதர்களாக வரிக்கப்பட்டார்களென்று கண்டுகொள்வது.

க்ஷுத்ராஹ்வாநாபிமுக்யாந்நிஜமஹிமதிரஸ்காரகார்ச்சாப்ரியத்வாத்
ஸர்வத்ராப்யங்க்ரிதாநாத் ஸவிதசயநத: ஸ்வாங்க்ரிஸக்தைகராக்யாத்
[ஸக்தே: |
கோபாத்யாப்தேரசேஷேக்ஷணவிஷயதயா பக்தவஸ்துப்ரஸக்தே:
ச்லிஷ்யச்சில்பாஸ்யமோஹாத் ததவிதசமநாத் ஸ்வாமிந: ஸௌசீல்யம் ||

* வளவேழுலகு * இந்தத் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய சீலம் சொல்லப்பட்டதென்கிறார்.

1. க்ஷுத்ராஹ்வாநாபிமுக்யாத். களவேழ் வெண்ணெய் தொடவுண்ட கள்வா வென்பன் * கள்ளன் நம்பன் என்கிற சிறுபெயர்களைச் சொல்லில் முகங்கொடுப்பவன். 2. நிஜமஹிம திரஸ்காரகார்ச்சா ப்ரியத்வாத். * இமையோர்பலரும் முனிவரும் வணங்கினும் உன்பெருமை மாசூணாதோ * தனது பெருமை மழுங்கும்படி செய்கிற ஆராதனத்திலும் உகப்புடையான். 3. ஸர்வத்ராபி அங்க்ரிதாநாத். திசையெல்லாந் திருவடியால் தாயோன் * குணாகுண நிரூபணம் பண்ணாதே எல்லார் தலையிலும் திருவடியை வைப்பவன். 4. ஸவிதசயநத:. * தாயோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி அதனுட்கண்வளரும் * ஆர்த்தர்களின் கூக்குரல் ஸமீபத்தில் கேட்கும்படி திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொள்பவன். 5. ஸ்வாங்க்ரிஸக்தைகராக்யாத் * உன்தேனே மலருந் திருப்பாதஞ் சேருமா றருளாய் * தன் திருவடிகளில் பற்றுடையார் பக்கலில் தானும் பற்றுடையான். 6. கோபாத்யாப்தே:. * மனிசேரயர்குலமுதலே * இடக்கை வலக்கையறியாத இடையர்களோடும் கலந்து பழகுமவன். 7. அசேஷேக்ஷணவிஷயதயா. * அடியேன் காண்பானலற்றுவன் * நீசனை ஈனுமுட்பட எல்லாரும் காணக்கூடியவன். 8. பக்தவஸ்து ப்ரஸக்தே:. * உண்டாய் வெண்ணெய் * ஆச்ரிதருடைய பொருளென்று வெண்ணெய் முதலியவற்றை உகப்பவன். 9. ச்லிஷ்யச்சில்பாஸ்ய மோஹாத். * அம்மாமூர்த்தியைச்சார்ந்தமாபோம் * தன்னையடிபணிந்தவர்கள் மாயாதபடி சேர்க்குமவன். 10. ததவிதசமநாத். * சார்ந்தவிருவல்வினைகளுஞ் சரித்து * அடியார்களுக்கு அநிஷ்டங்களான புண்ய பாப ரூப கருமங்களைத்

தொலைத்தருளுபவன். ஆக இத்தன்மைகளாலே எம்பெருமான் ஸுலபனென்பது இத்தத் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்றவாறு. ... (கசு)

அக்ரீதைரர்க்யபாவாத் அநியதவிவிதார்ச்சநாதல்பதுஷ்டேஃ ப்ரஹ்வா
வர்ஜ்யஸ்வபாவாத் ஸ்வவிஷயநியதேஷ்வாதராத் ஸ்வாராதத்வம் |
பாதாஸக்தப்ரஸக்தேஸ் ஸக்ருதுபஸதநே மோக்ஷணாத் தர்மஸௌஸ்த்யாத்
க்ஷிப்ரக்ஷிப்தாஹிதத்வாத் ஸுகரபஜநதாம் மாதவஸ்யாப்யகாத்ஸீத் ||(கஎ)

* பரிவதில் ஈசனை * இத் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு எளியவன் என்பது சொல்லப்படுகிறதென்கிறார்.

1. அக்ரீதைஃ அர்க்யபாவாத். * புரிவதுவும் புகைபூவே * காசுகொடுத்து வாங்கவேண்டாமல் ஸுலபவஸ்துக்களாலே ஆராதிக்கக்கூடியவன். 2. அநியத விவிதார்ச்சநாத். * எதுவேதென்பணியென்னாததுவே ஆட்செய்யுமீடே * அதிகாரிநியமாதிகளில்லாதபடி பல்வகை யாராதனைகளையுமுடையவன் 3. அல்பதுஷ்டேஃ. * சுடுமெடுப்புமிலீசன் * காம் செய்கிறது அற்பமானாலும் இது யோக்யம் இது அயோக்யம் என்று பாராதே அதுகொண்டு உகக்குமவன். 4. ப்ரஹ்வாவர்ஜ்யபாவாத்: * வணங்கி வழிபடுமீசன் * ப்ரஹ்வர்களாலே ஆவர்ஜநீயனான ஈச்வரன்; வணங்குமவர்கட்கு விதேயனாயிருக்குமவனென்கை. 5. ஸ்வவிஷயநியதேஷு ஆதராத். * உள்கலந்தார்க்கு ஓரமுதே * இதர விஷயங்களைப்பற்றாமல் தன்னையே பற்றுவதென்கிற நியமமுடையாரிடத்து அன்புடையான். 6. ஸ்வாதுபூம்நா. * அமுதிலுமாற்றவினியன் * இனிதென்று பாலித்தமான அமுதத்திற்காட்டிலும் மிக வினியன். 7. பாதாஸக்தப்ரஸக்தேஃ. * தாள்கள் தலையில் வணங்கி நாட்கடலைக் கழிமினே * தன்னடிவணங்கினார் திறத்து ப்ரஸந்நனாயிருப்பவன். 8. ஸக்ருதுபஸதநே மோக்ஷணாத். * அவனைத்தொழுதால் ....அழிவின்றி யாக்கந்தருமே * ஒருகால் தொழுதாலும் அந்தமில் பேரின்பமளிப்பவன். 9. தர்மஸௌஸ்த்யாத். * தருமவரும்பயனாய * தருமங்களின் பரமபலனாயிருப்பவன். 10, க்ஷிப்ரக்ஷிப்தாஹிதத்வாத் * கடிவார்தீயவினைகள் கொடியாருமளவைக்கண் * விரைவில் விரோதி நிரஸநசீலன். ஆக இத்தன்மைகளாலே எம்பெருமான் எளிதாக ஆராதிக்கக்கூடியவனென்பதை ஆழ்வார் திருவாய்மொழியிலருளிச்செய்தாரென்றாயிற்று. ‘ஸ்வாராதத்வம்’ உக்தமிவாஸீத்.

ஸத்த்வஸ்தாக்ஷய்யபோகே தாரவம்ஸநந்திய நிக்ருத்யஹோ ம்ருத்யுஸ்ய தஸ்யாஸ்ய
ஹேதுத்வம் தஸ்யாப்யுபாவதீர்வக்ருத்தேர்த்ருஸ்யஸ்வாமத்வதே:||ஸம
ஸ்யாநாகாங்க்ஷாநிரோதே ஸ்ரீ தஸ்யாத்யவ்யாமகாதிந்யாக்ஷஸ்ய
ஸ்வாதுபூர்வ்ய ஸ்வாமயஹேதோஸ்வாயஸ்வயஸோவதம் ஸ்வாபவோதஸ் || (கஅ)

* பிறவித்துயரற * இந்தத் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய ஆச்ரயணம் போக(ஸுக)ரூபமாயிருக்குமென்கிறதென்கிறார்.

1. ஸந்நிஹித ஆகர்ஷஹேதோ:. * மறவியையின்றி மனத்து வைப்பாரே * பத்தர்கள் மறக்கவொண்ணாதபடி அவர்களது நெஞ்சைக் கவர்ந்தருள்பவன். 2. அகஸ்மாந்நிதே:. வல்வினைத்துப்பாம்புலனைந்தும் அஞ்சக் கொடாளவன் * ஆச்ரிதர்களது பாபங்களைப் போக்கவல்ல நிதியாயுள்ளவன். "வைப்பாம்" என்றதை நோக்கி நிதியென்றது. 3. நித்யபோக்யாம்ருதஸ்ய. * அமுதமுறைதப்பருகிப் பருகி * இடைவிடாது அநுபவிக்கத்தக்க அம்ருதமாயிருப்பவன். 4. ஸ்வயமே ஹேதுஸஞ்ஜீவநஸ்ய. * எஞ்சொல்லியான் விடுவேனோ * தன்னை விடுவதற்கு ஹேதுவில்லாதவன். 5. ப்ரவாஹாதுபக்ருதே:. * பிரானையே * ப்ரவாஹரூபமாய்ச் சென்று கொண்டிருக்கிற உபகாரபரம்பரைகளைச் செய்பவன். 6. துஸ்த்யஜாஸுபூதே:. * மாயவன் என்னுயிராமெனில் பின்னையானொட்டுவேனோ * விடுவேனென்றாலும் விடவொண்ணாதபடியான அநுபவத்தை யுடையவன். 7. த்யாகேச்சாங்குர நிரோத்து: * ஒட்டுமோ இனியென்னை நெகிழ்க்கவே * விடவேணுமென்கிற இச்சையையே தடைசெய்பவன். . ச்ரிதஹ்ருதயக்ருதத்யாகாக்ஷமஸ்ய * என்னை நெகிழ்க்கிலும் என்னுடைய நன்னெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்கத் தானுமொல்லான் * அடியாருடைய மனத்தைத் தன் பக்கலில் நின்றும் விலகிக்கமாட்டாதவன். 9. ஸ்வாத்மச்லிஷ்டஸ்ய. * அமரத்தழுவிற்றினியகலுமோ * ஒருவராலும் பிரிக்கவொண்ணாதபடி தம்மோடே கலந்து நிற்பவன். 10. காயத்ராமஹோத்ரயசஸ: * கேசவன்புகழ்பாடியினிப்பிலம் * தன்னைத் துதிப்பாருடைய ஆயாஸத்தைப் போக்க வல்ல திருப்புகழ் படைத்தவன். (இந்தப் பத்துப்பதங்களும் ஷஷ்டீவிபக்திகள்.)

ஆக இத்தன்மைகளையுடையனான எம்பெருமானுடைய பஜநம் பரமபோக்ய மென்று ஏழாந் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தாரென்றதாயிற்று.

ஸூரீணாம் ஸ்வைரஸேவ்யே ஸ்வயமவதரதி க்ஷாத்ரதிவ்யைகநேத்ரே
கோபார்த்தம் த்ருத அத்ரௌ ச்ரிததநுரஸிகே வாமநீபாவத்ருப்தே |
ஸத்ஸ்த்ராதாநவ்ருத்தௌ விபவவஸதநே ஸ்வாயுதாஸ்ஸங்கஸேஷே ,
நிர்வ்யூடாஹ்ருத்ஸ்வாதே நிரவதிகஜநம் நிர்வணாஜாதம் ||

* நம்பும்புள்ளூர்தி * இத் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய ருஜுத்வகுணம் பேசப்பட்டதென்கிறார்.

1. ஸூரீணாம் ஸ்வைரஸேவ்யே. * நம்பும்புள்ளூர்தி * பெரிய திருவடி முதலான நித்யஸூரிகளுக்கு யதேஷ்டஸேவ்யன். 2. ஸ்வயமவதரதி. * பின்னும் எம்மாண்புமானான் * தானே பல அவதாரங்களைச் செய்தருள்பவன். 3. க்ஷாத்ர திவ்யைகநேத்ரே. * கண்ணாவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு * க்ஷாத்ரர்களான மண்ணோர்க்கும் திவ்யர்களான விண்ணோர்க்கும் கண்ணாயிருப்பவன். 4. கோபார்த்தம் த்ருத அத்ரௌ. * வெற்பையொன்றெடுத்தொற்கமின்றியே நிற்கும் அம்மான் * கோபாலர்களுக்காகக் கோவர்த்தனமலையை யெடுத்து நின்றவன். 5. ச்ரிததநுரஸிகே * பொய்கலவாதென் மெய்கலந்தானை * அடியாருடைய உடலில் ஆசையுடையான். 6. வாமநீபாவத்ருப்தே * புலன்கொள்மா

ளுப் * வாமனவடிவுகொண்டதனால் ஸ்ப்ருஹணீயனானவன். 7. ஸச்சித்தாஸங்க வ்ருத்தோ. * என்னெஞ்சத்தானானே * ஸத்துக்களது எண்ணமே தனது எண்ணமாயிருக்குமவன் 8. விபவஸமதநோ * ஆறாறவன் பிறந்தேனும் * தன்னுடைய விபவங்களுக்கு எல்லையில்லாதாப்போலே தன் விக்ரஹங்களுக்கும் எல்லையில்லாதவன். 9 ஸ்வாயுதாரூடஹஸ்தே * சங்கு சக்கரம் அங்கையில் கொண்டான் * நல்ல திவ்யாயுதங்கள் ஏறப்பெற்ற திருக்கைகளை யுடையவன். 10. நிசோச்சக்ராஹ்யபாதே * ஞாலம்கொள்பாதன் * உலகளந்தகாலத்தில் சிறியார் பெரியாரென்னும் வாசி பாராதே அனைவர்க்கும் ஸ்வாஹ்யமாகக்கொடுத்த திருவடிகளையுடையவன்.

ஆக இத்தன்மைகள்வாய்ந்த நீர்புரைவண்ணனான எம்பெருமானிடத்தில் ஆர்ஜவகுணத்தை எட்டாம் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாரருளிச்செய்தாரென்க.

பர்யங்கே த்ருஷ்டம் அந்திகே ஸ்வைரஸஹவிஹரணம் டிம்பவத் பார்ச்வலக்நம்
சித்தே க்ல்ப்தப்ரவேசம் புஜசிகரகதம் தாலுஸிம்ஹாஸநஸ்தம் |
சக்ஷுர்மத்யே நிவிஷ்டம் ஸ்திதம் அளிகதடே மஸ்தகே தஸ்திவாம்ஸம்
ப்ராப்யாராத்யோத்தீர்ணசித்ரா விஸ்ருமரவ்யாஹாரம் ஸ்வாத்மபோக்தா
[ஸூரிதாரை: || (௨௦)

* இவையுமவையும் * இத் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் ஆழ்வாருடைய ஒவ்வொரு அவயவத்திலும் வரிசையாகச் சேர்ந்தபடியைச் சொல்லுகிறமுகத்தினால் அடியார்க்கு ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க நன்மை பயக்குமவனென்பது சொல்லப்பட்டதென்கிறார்.

1. பர்யங்கேத்ருஷ்டம். * என்னுடைச்சூழலுளானே * ஆழ்வாருடைய சுற்றுப்பக்கத்தில் தென்பட்டவன். 2. அந்திகேத்ருஷ்டம். * அவனென்னருகலிலானே * ஸமீபத்தில் தென்பட்டவன். 3. ஸ்வைரஸஹவிஹாரம். * ஒழிவிலனென்னொடுடனே * விட்டுப்பிரியமாட்டாதவன். 4. டிம்பவத் பார்ச்வலக்நம். * கண்ணனென்னொக்கலையானே * குழந்தைபோலே இடுப்பில்வந்து சேர்ந்தவன். 5. சித்தே க்ல்ப்தப்ரவேசம் * மாயனென்னெஞ்சினுளானே * நெஞ்சினுள் புகுந்தவன். 6. புஜசிகரகதம். * என்னுடைத்தோளிணையானே. * தோளிணைமேலேறி நிற்பவன். 7. தாலுஸிம்ஹாஸநஸ்தம். * என்னுடை நாவினுளானே. * நாவாகிற ஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவன். 8. சக்ஷுர்மத்யே நிவிஷ்டம். * கமலக்கண்ணனென் கண்ணினுளானே * கண்ணிடையே யிருப்பவன். 9. அளிகதடேஸ்திதம். * என்னெற்றியுளானே * நெற்றியிலே நிற்பவன். 10. மஸ்தகே தஸ்திவாம்ஸம். * எனதுச்சியுளானே * சென்னிமேல் வந்து சேர்ந்தவன்.

ஆகவிப்படி க்ரமேண ஒவ்வோரவயவத்தினிலும் வந்து சேர்ந்த எம்பெருமானை ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அநுபவித்தாரென்றதாயிற்று. .... (௨௦)

விஷ்வக்விக்ராந்தித்ருஶ்யம் விகணநஸுலபம் வ்யக்தபூர்வோபகாரம்
ஸ்வாந்தஸ்வைகாக்ர்யஹேதும் ஸ்வயமுதயஜுஷம் பந்தமாத்ரோபயா
தம் | சிந்தாஸ்துத்யாதிலக்ஷ்யம் ஸதநுகஸதநஶ்லேஷிணம் தர்ஶிதார்
ச்சம், ஸ்ம்ருத்யை சித்தேபிஷேக்தும் ஸ்வவிதரண மனஸா ஸாயபூர்தாஷ்டா
ஸ்வஸ்வஷ்ட || (௨௧)

* பொருமாநீள்படை * இத் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் அடியார்களுக்குத் தன்னையே தந்தருளுமியல்வினனென்பது அருளிச்செய்யப்படுகிறதென்கிறார்.

1. விஷ்வக் விக்ராந்தித்ருஶ்யம். * ஒருநாயனிக்குறளாய் நிமிர்ந்த * 2. விகணநஸுலபம். * எண்ணிலும் வரும். * ஒன்று இரண்டு மூன்று என்றெண்ணுகையில் இருபத்தாறு என்றவாறே இருபத்தாறுவது தத்துவமாகிய தன்னைச் சொன்னதாக வந்து நிற்பவன். 3. வ்யக்தபூர்வோபகாரம். * எம்பிரானை யென்னைத்தன்னை தன்றக்கும் தம்பிரானை * செவ்வெளியமாக மஹோபகாரங்கள் செய்தருள்பவன். 4. ஸ்வாந்தஸ்ய ஐகாக்ர்யஹேதும் * நெஞ்சமே! மலர்வான் மணவனை நினைத் துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர்கண்டாய் * மனமே எப்போதும் விடாது தொடரும்படியிருப்பவன். 5. ஸ்வயம் உதயஜுஷம். * தேர் என்றாலும் பின்றியே வந்து இவனுமோது * ஒரு ஹேதுவின்றியே தானே தோன்றி நிற்பவன். 6. பந்தமாத்ரோபயாதம். * தாயும் தந்தையுமாய் இவ்வுலகினில் வாயுமீசன் * தந்தை தாயர்களைப்போலே ஸம்பந்தமாத்திரத்தாலேவந்து உதவிபுரிகின்றவன். 7. சிந்தாஸ்துத்யாதிலக்ஷ்யம். * சிந்தையுள் வைப்பன் சொல்லுவன் பாவியேன்— வானவர் சிந்தையுள்வைத்துச் சொல்லுஞ் செல்வனையே * சிந்திப்பதற்கும் இலக்காகவுள்ளவன். 8. ஸதநுகஸதநஶ்லேஷிணம். * இடைவீடின்றி நல்கி யென்னை விடான் * அடியாரை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விடாது அணைந்துநிற்பவன். 9. தர்ஶித அர்ச்சம். * நம்பியைத் தென்குறுங்குடிநின்ற * திருக்குறுங்குடி முதலான திருப்பதிகளிலே அர்ச்சாரூபியாக எழுந்தருளியிருக்கும் நிலைமையைக் காட்டுமவன். 10. ஸ்ம்ருத்யை சித்தேபிஷேக்தும். * மறப்பறவென்னுள்ளே மன்னினான் தன்னை * எப்போதும் ஸ்மரிக்கத் தீர்ஸ்வண்ணம்படி நெஞ்சுதன்னிலேயே விளங்கிக்கொண்டிருப்பவன்.

ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை ஸர்வோதாரனென்று பத்தாந்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாரருளிச்செய்தாரெனறாராயிற்று. ... (௨௧)

ஆதௌ விஶ்வம் பராத்யாதிவிநயமயிதயா ஸத்வஸாமாந்யஸூத்ரா
திஶ்லேஷாமல்லஸங்காத் க்ருபணஸுலபதாஸ்ஸங்கஸாமாந்யஸங்காத்|
ஸ்வாதீநஸ்வாபஸங்காத் ஒத்குருஶிக்ஷாதயா ஸாத்ம்யபோகப்ரதத்வாத்
ஸங்காத் ஸம்ஸ்ராஜோதாரஸாராதகமத பதகை ஸ்ஸப்தமேவம் நீயம் ||

முதற்பத்தின் தேர்ந்த பொருள் இந்த ச்லோகத்தினால் வெளியிடப்படுகிறது. 1. எல்லாரைக்காட்டிலும் மேம்பட்டவனாதலாலும் 2. உத்க்ருஷ்டர் அபக்ருஷ்டர் என்று பாராமல் எல்லார்திறத்திலும் ஸமனாகவே யிருப்பவனாதலாலும் 3. பக்தர்களுக்குச் சாலவும் எளியனாதலாலும் 4. குற்றங்களைவெல்லாம் க்ஷமித்தருள்பவனாதலாலும் 5. சேர்க்கையினால் புணையாதக்கலந்து பரிமாறுகின்றவனாதலாலும் 6. எளியபொருள்களைக்கொண்டு ஆராதிக்கக்கூடியவனாயிருப்ப

நாதனும், 7. பரமபோக்யமான ஆச்ரயணத்தையுடையவனுயிருப்பவனுதலை னும், 8. இயற்கையாகவே ருஜுத்வமென்னும் குணமுடையனுதலானும், 9. பொறுக்கப் பொறுக்க க்ரமேண போகங்களைத் தந்தருள்பவனுதலாலும், 10. நிர்ஹேதுக க்ருபாவிசிஷ்டனுனபடியாலும் எம்பெருமானை ஸேவ்யனுக முதற்பத் திற் சொல்லித் தலைக்கட்டினுராழ்வார் என்றதாயிற்று..... ... (௨௨)

ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேசிகன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரம்.

ஸேவ்யோ ப்ராக்திபோக்யஶ்ஶுபஸுபகதநுஸ்ஸர்வபோக்யாதிசாயீ
ச்ரேயஸ்தத்தேதுதாதா ப்ரபதநஸுலபோऽநிஷ்டவித்வம்ஸசீல: | பக்த-
ச்சந்தாநுவர்த்தீ நிருபதிகஸுஹ்ருத் ஸத்பதவ்யாம் ஸஹாய:
ஸ்ரீமாநுக்தேஷ்வபி த்ராய்யந்தவத் த்ரமிடோபநிஷத்யேஷ மாஸாஸமேத: ||

கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹமாய் ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரரான தூப்புல்பிள்ளை, திரு வாய்மொழியின் ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் ஸாரார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து நூற் றுச்சொச்சம் ச்லோகார்த்தங்கள்கொண்ட த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நா வளியை அருளிச்செய்ததுபோல, ஒவ்வொரு சதகத்தின் தாத்பர்ய ஸாரத்தை ஸங்க்ரஹித்து த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரமென்னும் ஒரு திவ்யக்ரந்தமிட்டருளினர். அதில் இந்த முதல் ச்லோகத்தினுல், திருவாய்மொழியின் ஒவ்வொரு சதகத் திலும் விளங்குகின்ற பகவத்குணங்களை வெளியிட்டருளுகிறர்.

1. ஸேவ்யோ. ஸேவ்யத்வமென்பது முதற்பத்தின் ப்ரமேயமான குணம், — 2. அதிபோக்ய: பரமபோக்யத்வம் இரண்டாம்பத்தின் — 3. சுபஸுபகதநு:. சுபாச்ரய திவ்யமங்களவிக்ரஹ விசிஷ்டனென்பது. 4. ஸர்வ போக்யாதிசாயீ. போக்யங்களான ஸகல புருஷார்த்தங்களிற்காட்டிலும் மேம் பட்டவனென்பது.—5. ச்ரேயஸ்தத்தேதுதாதா. உபேயமான புருஷார்த்தத்தையும் அதற்குறுப்பான உபாயத்தையும் தந்தருள்பவனென்பது. — 6. ப்ரபதநஸு லப:. ப்ரபத்திக்கு எளியவனென்பது. — 7. அநிஷ்டவித்வம்ஸசீல:. அநிஷ்டங் களைத் தொலைத்தருளு மியல்வினனென்பது. — 8. பக்தச்சந்தாநுவர்த்தீ. அடியா ருடைய கருத்தைப் பின்சென்று நடப்பவனென்பது. —9. நிருபதிகஸுஹ்ருத். ஒரு உபாதியாலுமன்றிக்கே இயற்கையாகவே அருள்புரியுமவனென்பது. — 10. ஸத்பதவ்யாம்ஸஹாய:. * நலமந்தமில்லதோர்நாட்டில் வழித்துணையாமவ னென்பது பத்தாம்பத்தில்.

ஆக இப்படிப்பட்ட திருக்குணங்களையுடையவனுன எம்பெருமான் ஸர்வா திகாரமான உபநிஷத்தாகிய திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டானென் றதாயிற்று. ... ... (௧)

ஆத்யே பராத்பரத்வம் ப்ரதிதமபி பராத்பரவ்யோமகௌஸ்துபாதிகீர்த்யே
கைங்கர்யேணாதிராக: ப்ரியதமயதிபத்யாத்மநாசுத்ரமீத்ய |
மோக்ஷோபாயாத்மஸம்ஸேவ்யப்ரதிபாதகத்வே ஸர்வாத்மஸ்வாமித்வ
ஷஷ்டிர்ஷ்டராவதாரத்ரமிடநிகமஸிந்தாஸௌஸாரஸம்க்ஷேபஸீத்ய: || (௨)

உபாயமும் உபேயமும் தானேயாக எம்பெருமான் திருவாய்மொழியி னால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுபவன். முதற்பத்தில் ஸேவ்யத்வம் சொன்னது உபாயத் வம் சொன்னபடி யாதலாலும் இரண்டாம்பத்தில் போக்யத்வம் சொன்னது உபேயத்வம் சொன்னபடியாதலாலும் இவ்விரண்டுக்கும் திவ்யமங்கள விக்ரஹ வேஷம் சொல்லவேண்டுதல் உபயுக்தமாகையாலே அது மூன்றாம்பத்தில் சொல்லப்பட்டு மேல் நாலாம்பத்தானது எம்பெருமானைத் தவிர்த்து வேறு உபேயம் இடையாதென்றும் ஐச்வர்யம் முதலானவை விஷங்கலந்த மதுவோடு ஒத்தவை யாதலால் ப்ராப்யங்களாகமாட்டாவென்றும் தெரிவிக்கும் முகத்தாலே உபாயத்வத்தை நன்கு நிலைநாட்டுவதாகி, ஐந்து தொடங்கிப் பத்துவரையிலு முள்ள ஆறுபத்துக்கள் உபாயத்வத்தை ஸ்திரப்படுத்துவனவாம் என்றதாயிற்று.

பரம் நிர்தேஷ்டும் ஸஸுஹ்ருதபொராயஜூவஹஜம்
ஸமரீக்ஷும் ஷூராராயம் ஸுரவலஜம் ஷூரஜ்யவஹஜ்ஞணம் |
ஸமாஸ்ரூஷூ நஜுஷ்ருஷேத்தவவிஶ்ராணதவாரம்
ஶக்தம் நியம்யாயஜு ஸதிரயிஜமாவாத்ஷ்யஸத்கே || (௨)

முதற்பத்தில் பத்துத் திருவாய்மொழிகளாலும் ஸேவ்யத்வமென்கிற குணம் கூறப்படுவதாக ஏற்கனவே தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதற்கு ஸ்தாபகங்க ளாக ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் கூறப்படுகிற குணம் இன்னதின்ன தென்று ஸங்க்ரஹிப்பதாகும் இந்த ச்லோகம். 1. எம்பெருமான் ஸர்வஸ்மாத் பரன். 2. எல்லார் திறத்தும் ஸமனாயிருப்பவன். 3. பத்துடையடியவர்க்கு எளி யவன் 4. அடியார்களின் பிழைகளைப் பொறுப்பவன். 5. தன் மேன்மைபா ராதே சிறியாரோடும் ஒரு நீராகக்கலந்து பரிமாறுகிறவன். 6. தமது கைக்கு எட்டின பொருள்களைக்கொண்டும் எளிதாக ஆராதிக்கக்கூடியவன். 7. அமுத மருந்துபோலே ஸாரமான ஆச்ரயணத்தையுடையவன். 8. செவ்வைக் கேடரான ஸம்ஸாரிகளோடும் செவ்வியனாய்க் கலக்கைக்கீடான ஆர்ஜவகுண முடையவன். 9. பொறுக்கப்பொறுக்க மேன்மேலும் அநுபவங்களை க்ரமேண தந்தருள்பவன். 10. ஒரு காரணத்தையிட்டு அருள்செய்வதாகிற அவையில்லாத ஔதார்யத்தைச் செய்பவன் — ஆக இப்படிப்பட்ட பத்து குணங்கள் பொருந்திய வனாக எம்பெருமானை யதாவஸ்திதப் பேசினார் முதற்பத்தில் என்றதாயிற்று.

த்விகாஷ்டாங்க்ரி ஸப்துஶாஸ்த்ரகூர்மாயிமதீ திஷ்யவம்பிதா
யதுக்ஷூர்கோவ ஶ்ரூதிபிவாரதவ்யம் ஸஹ்யணோஷ |
அத்யாயமாலிகாபூர்வ திரயிகவிம்ஶாஸிரிவஹஜ
ஸூதீவாஶ்ராவணம் வூதாஷிஹ ஸம்ஶ்ருதாஜூஸூயயா || (௩)

வேதார்த்தப்பொருள்களை வெளியிடவந்த ப்ரஹ்மஸூத்ரமும் திருவாய்மொழி யும் ஸாகாங்க்ஷ்ய ப்ரதிபாதநத்திலே நோக்குடையன; அது தன்னிலும் முத லிரண்டு திருவாய்மொழிகளுக்கு விசிஷ்ய ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தோடே ஐககண்டி யம் ஆசார்யர்களால் நிர்வஹிக்கப்படுவதாதலால் அதைக்காட்டுகிறாரிதில். [த்வி அஷ்ட அங்க்ரி] இரட்டி பதினாறாய், பதினாறு பாதங்களையுடைத்தான [அந்த்யமீமாம்ஸா] உத்தர மீமாம்ஸை யென்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரமானது என்றபடி. ஒவ்வொரு அத்யாயத்திற்கும் நான்கு பாதமாக நான்கு அத்யாயங்களையுடைய திறே அது. [ஜாதிகமிதிஸ்தபடிதா] ஒவ்வொரு அதிகரணத்திலும் ஒவ்வொரு

ஸ்வாபத்தைச் செலுத்திருப்பதால் பிரமாதிகளால் அறியவொண்ணாத ஸ்வாபங்கள் ஸிரப்பெது என்று அந்த உத்தரமீமாம்ஸைக்கு விசேஷணம். அப்படிப்பட்ட அது [யத் ச்ருதி சிகரத்வம் த்விகாப்யாம் வ்யவ்ருணுத] இரண்டிரண்டான அத்யாயங்களினால் யாதொரு வேதாந்தார்த்தத்தை விவரித்ததோ, [தத்] அதை. [இஹ ஆதௌ அதிகவிம்சாபி: காதாபி: க்ருபயா ஸாரக்ராஹம் ஸங்க்ருஹ்ய க்ருதீமுனி: ந: இஹவ்யதாத்] இந்தத் திருவாய்மொழியாகிற திவ்யப்ரபந்தத்தில் முதலில் இருபத்துச் சொச்சம் பாசுரங்களினால் ஸாரஸங்க்ரஹமாக ஸங்க்ரஹித்து ஆழ்வார் நமக்கு அருள்புரிந்தார்.

“காரணத்வ ஶேஷத்வ உபாயத்வ உபேயத்வ” என்று நான்கு அர்த்தங்கள் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தின் நான்கு அத்யாயங்களுக்கும் ப்ரமேயம். ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணமென்பது முதலத்யாயத்தில். அப்படிச் சொல்லுவதில் பிறரால் ஏற்படும் விரோதங்களைப் பரிஹரித்து அதனை ஸ்தாபிக்கிறது இரண்டாமத்யாயத்தில். ஸர்வேச்வரனே உபாயபூதன் என்பது மூன்றாமத்யாயத்தில். உபேயமும் அவனேயென்பது நான்காமத்யாயத்தில் என்று நிஷ்கர்ஷிக்கப் பட்டுள்ளது. இவ்வர்த்தங்கள் முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகளில் விசதம். (௪)

பரத்வாதிஷ்வேஷு ஸ்திதம் பரிஹரணவஶ்யோ மணிமயே:
ஸ்ருஹஸ்ம் ஸேவ்யத்வம் ப்ரதமஶதகே வீக்ஷ்ய வரதம் ।
ததேவ ஸ்ரீநாதஸ்ய ஸ்வயமபி ச லோகஸ்ய ஸுலபம்
ஶரண்யத்வம் தஸ்ய ப்ரத்யவரணீயம் ப்ரதயதி ॥ (௫)

“பரத்வாதிஷ்வேஷு” என்று தொடங்கின இம் மூன்று ச்லோகத்தில் ஸாதித்தபடியே தெரிகின்ற ஸர்வஸ்மாத் பரத்வம் முதலான பத்து குணங்களாலும் எம்பெருமான் ஸேவ்யனென்பதை முதற்பத்து முழுவதாலும் மூதலித்து, ஸேவ்யனாகையாலே உபாயபூதனும் அவனே உபேயனுமாயிருப்பனென்று கொண்டு தமக்குப் பரமபோக்யனான அவனை ஆழ்வார் அநுபவிக்க இழிந்தவராய் அவனுடைய பரமபோக்யதையை மேற்பத்தில் வெளியிட்டருளுகிறாரென்று இதனால் இரண்டாம் பத்துக்கு ஸங்கதி அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இந்த ச்லோகத்தில் “ ப்ரதமசதகே வீக்ஷ்ய வரதம் ” என்கையாலே ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி சிகரோஜ்வல பாரிஜாதமான பேரருளாளப் பெருமாளுடைய அநுபவம் ஆழ்வார்க்கு முதற்பத்திலே கிடைத்ததாய் ஸ்ரீமத்வேதாந்ததேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றியதாகப் பெரியோர் பணிக்கும்படி. இதைப்பற்றின விவரணம் அடியேனுடைய ஸ்ரீஹஸ்திகிரி விஜயத்திலே காணத்தக்கது. (௫)

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து முற்றிற்று.

திருவாய்மொழி முதற்பத்துச் செய்யுளகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்
அகலில்லகலும்	249	என்செய்யதாமரைக்கண்	148
அஞ்சிறையபுட்கள் (தி-ஞ)	177	என்னீர்மைகண்டிரங்கி	157
அஞ்சிறையமடநாராய்	144	என்பிழைகோப்பதுபோல	166
அடக்கெழில்சம்பத்து	96	என்னைநெகிழ்க்கிலும்	248
அடியேன்சிறியஞானத்தன்	198	ஏய்ந்தபெருங்கீர்த்தி (தனியன்)	21
அணங்கெனவாடும்	220	ஒக்கலைவைத்துமுலைப்பால்	272
அமரர்கள்தொழுதெழ	187	ஒழிக்கவலன்கள்	100
அமரர்முழுமுதல்	248	ஒன்றெனப்பலவென	124
அமுதமமரர்கட்கீந்த	222	ஒமணஞ்செய்கை (தி-ஞ)	266
அமைவுடையறநெறி	116	ஒம்புன்னெறி	254
அம்மானாய்ப்பின்னும்	255	கடிவார்தீயவினைகள்	226
அருகலிலாயபெருஞ்சீர்	270	கண்டாயேநெஞ்சே	289
அருளாதநீரருளி	163	கண்ணாவானென்றும்	256
அல்லும்பகலும் (தனியன்)	77	கண்ணுள்ளேநிற்கும்	285
அவரவர்தமதமது	46	கமலக்கண்ணனென்	279
அளவியன்றவேழ்	175	காவிகம்பெரிவளி	74
அற்றதுபற்றெனில்	91	கைக்கெதன்றுவி	258
ஆயர்கொழுந்தாய்	285	கழியின்தொண்டர்கள்	224
ஆருருருயன்	259	குடைக்குலவன்னென்றும்	250
இளை அடையணிது	40	கொண்டாசேனழ்விடை	259
இல்லதுமுள்ளதும்	90	கொள்கைகொள்ளாமை	221
இவையறிந்தோர் (தி-ஞ)	281	சங்குசக்கரம்	260
இவையுமவையுமுவையும்	268	சார்ந்தவிருவல்வினைகளும்	206
ஈடுமெடுப்புமிலீசன்	219	சாதிவருநிலை	60
உச்சியுள்ளேநிற்கும்	280	சூழ்பலபலவல்லான்	269
உடலாழிப்பிறப்புவீடு	178	செல்வநாரணனென்ற	290
உடனமர்காதன்மகளிர்	271	சேர்த்தடத்தென்குருகூர்	105
உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன்று	122	தருமவருமபயனாய	224
உண்டாயுலகேழ்முன்னமே	201	தானேயுருவேதனிவித்தாய்	190
உயர்வறவுயர்நலம்	28	திடவிசும்பெரிவளி	53
உயர்வேபரன்படியை (தி-ஞ)	79	திருவழுதிநாடென்றும் (தனியன்)	19
உளனெனிலுளன்	68	துயக்கறுமதியில்	133
உள்ளமுரைசெயல்	99	தோளிணைமேலும்நன்மார்பின்	276
எண்பெருக்கந்நலத்து	108	நம்பியைத்தென்குறுங்குடி	291
எந்தையேயென்றும்	290	நண்ணித்தான்காத்தளிக்கும்	160
எம்பிரானையெந்தைதந்தை	286	நாடாதமலர்நாடி	171
ஒளிவருமியல்வினன்	118	நாதன் ஞாலங்கொள்	261

செய்யுள்.	பக்கம்.
நாமவனிவனுவன்	42
நாவினுள் நின்றுமலரும்	277
நாளு நின்றடுநம பழமை	126
நினைக்கு மைக்கண் கரைக்கு	185
நின்றனரிருந்தனர்	50
நீயலையே சிறுபூவாய்	170
நீயும் நானுமிந்நேர்	289
நீர்நுமதென்றிவை	89
நீர்புரைவண்ணன்	261
நீள்கடல் சூழிலங்கை	223
நெஞ்சமே நல்லை நல்லை	287
நெற்றியுள் நின்றென்னை	279
பக்தாம்ருதம்விச்வ (தனியன்)	17
பத்துடையடியவர்க்கு	110
பத்துடையோர்க்கென்றும் (இ-நு)	139
பரந்ததண்பரவையுள்	72
பரிவதிலீசனைப்பாடி	213
பரிவதிலீசன்படியை (இ-நு)	229
பற்றிலனீசனும்	95
பிணக்கறவறுவகை	120
பிரான் பெருநிலங்கீண்டவன்	38
பிறவித்துயரற	231
பிறவியற்றுநீர் (இ-நு)	252
பொருமாநீள்படை	284
பொருமாழிசங்குடை (இ-நு)	298
மணியைவானவர் கண்ணனை	294
மதுவார் தண்ணந் துழாயான்	215
மயர்வறவென்மனத்தே	287
மறப்பும் ஞானமும்	293
மனத்தாலும் வாயாலும் (தனியன்)	20
மனனகமலமற	34
மன்னுபுகழ்சேர் (தனியன்)	78
மாதவன்பால்சடகோபன்	227
மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான்	273
மாயோம் தீயவலவலை	204
மாயோனிகளாய் நடைகற்ற	188
மாலேமாயப் பெருமானே	207
மானேய் நோக்கி மடவாளை	192
மிக்கவிறைநிலையும் (தனியன்)	23
மின்னின்நிலையில	88
யாருமோர்நிலைமையனென	118
யானொட்டியென்னுள்	240
வலத்தனன் திரிபுரம்	130
வளமிக்கமால்பெருமை (இ-நு)	209
வளவேழுலகின் முதலாய	182
வான் திகழுஞ்சோலை (தனியன்)	22
விடுவேனோவென்விளக்கை	238
விதியினால்பெடைமணக்கும்	152
வினையேன் வினைதீர்	196
வீடுசெய்தமற்றெவையும் (இ-நு)	107
வீடுமின் முற்றவும்	85
வெற்பையொன்றெடுத்து	257
வைகலும்வெண்ணெய்	258
வைப்பாம்மருந்தாம்.	234

செய்யுளகராதி முற்றிற்று.

திருவாய்மொழி முதற்பத்திலுள்ள பல முக்கியச் சொற்களுக்கும் சொற்றொடர்கட்கும்

அகராதி.

	பக்கம்.
அகல்வதுவேவிதி	148
அகல்விக்கத்தானுமில்லான்	248
அடங்கெழில்சம்பத்து	96
அடலாழியம்மான்	173
அடிகள் — ஸ்வாமி.	110
அடியொன்றுயர்த்த	226
அணியன் — ஸமீபஸ்தன்.	278
அணுகிலனும்	249
அதனோர்கிளையில்லை	89
அத்தனன்	231
அந்தமிலாதியம்பகவன்	120
அப்பாலவன்	234

	பக்கம்.
அமர்க்களநிக்கொழுத்த	287
அமரோயெர்விற்சென்று	187
அமாவழும்பத்துழாவி	248
அமர்சவையாவிசம்	187
அமலக்களைகவிழ்க்கும்	279
அமுதினுமாற்றவினியன்	222
அயர்ப்பினைவற்றுவன்	183
அயர்வுறுமமரர்கள்	28
அரணயனென	60
அருகலிலன்	269
அரும்பெறல்	110
அருளாழிப்புள்	163
அருளினன்	28
அலைகடல்கடைந்தவன்	187
அல்லுநன்பகலும்	290
அவரவர் விதிவழியடைய	46
அவாவிஅவாவுன்	163
அவனருவமில்லுருவன்	68
அவனுடைபுணர்வுகொண்டு	120
அவனுருவமில்லுருவன்	68
அவன்முற்றிலடக்கே	95
அழிவின்றியாக்கத்தரும்	224
அளவியன்றவேழுலகம்	175
அளிபொறைபாய்வின்ற	74
அளியர்தாய்	144
அளிவருமருளினோடகத்தனன்	113
அறவன் — தம்பியொடுடன்.	231
அறிவுறிவகைகை	46
அறிவியக்கு	60
அற்றிறைபற்றே	91
ஆக்கைவிடும்பொழுதெண்ணே	100
ஆடுமெனக்கமைக்கே	219
ஆட்செய்யுமீடே	218
ஆப்புண்டு — கட்டுப்பட்டு.	110
ஆயர்கொழுந்து	284
ஆயர்மடமகள்	271
ஆலிலைச்சேர்த்தவன்	271
ஆவாவென்றெனக்கருளி	144
ஆவியுமாக்கையுந்தானே	277
ஆழிப்படையத்தனன்	281
ஆழிவரிவண்டே	163
ஆருயிர்த்தலைவன்	182
இச்சை	280
இடத்திகழ்பொருடொறும்	72
இடைவீடின்றி	290
இதுதகாதென்று	157
இயலுமாறு	289
இயல்வாரெருட்டுமோ	240
இருத்துமென்றிலன்	240
இருபசையறுத்து	124
இருமைவினைகடிவார்	224
இவையின்னும்வைத்தன	180
இவையவன் துயக்கே	180
இளவேறேழுந்தழுவிய	182
இளைப்பினை	249
இறந்துமின்மனைப்பட்டதொன்றே	122
இறைநிலையுணர்வரிது	122
இறையுன்னுமிவரே	88
இனனிலன்	34
இனனுணர்முழுநலம்	34
இன்னடிமெல்லைப்பரமசாரடையே	170
ஈடுமெடுப்புமிலீசன்	219
ஈசாய் — அறுத்திடு.	171
உடனமர்காதன்மகளிர்	271
உடன்மிசையுயிரென	53
உணர்குமின்பசையற	120
உண்டானேழ்வையம்	259
உயர்வறவுயர்நலம்	28
உயர்வினையேதரும்	287
உரவிடை	110
உருவியந்தவக்கிலமை	122
உருவினனருவினன்	40
உயர்	42
உலை	42
உளநில்லையிலநில்லையினைக்கே	118
உளனெனவிலனென	68
உள்கலந்தார்க்கோரமுதே	221
உள்ளிதம்மிருபசையறுத்து	124
உன்னுமின் — கவனியுங்கோள்.	88
ஊடாடுபனிவாடாய்	171
எக்கும்பரத்துளன்	72
எண்ணிலும்வரும்	285

	பக்கம்
எண்பெருக்கந்நலத்து	103
எத்திறம்	110
எப்பால்யவர்க்கும்	284
எம்மாண்புமானான்	255
எல்லையிலக்கலம்	90
என்கவிராகவிலாதான்	221
என்பிழையேநினைந்தருளி	166
என்விடுதாய்	144
என்னிசைவினை	286
என்றுனிராவெனனில்	237
என்னெண்தானுளுனே	259
என்னைநெகிழ்க்கிலும்	248
ஏக்கியபெனிவு	110
ஏதமிலாயிரம்	227
ஐம்புலனும்	279
ஒக்கலையான்	271
ஒடிவிடை — அவாந்தரப்ரளயம்.	116
ஒமெல்கலவண்கண்	100
ஒமெல்சனுமெல்லாம்	109
ஒண்சுடர்க்கற்றை	237
ஒண்பொருளீறில	108
ஒருவாகியின்கவைதந்திட்டு	270
ஒருமாணிக்குறள்	284
ஒளிவருமுழுநலம்	113
ஒற்கமின்றியே	257
ஒற்றைப்பிறையணிந்தான்	279
ஒன்றநும்மனத்துவைத்து	124
ஒன்றுமிலவே	173
ஓதம்போற்கிளர்வேதம்	251
ஓரியல்வினர்	50
ஓரியல்வொழிகின்ற	50
ஓர்தல் — ஆராய்தல்.	261
ஓர்த்தவிப்பத்தே	105
கடலாழிநீர்தோற்றி	173
கடல்மலிமாயப்பெருமான்	271
கணைக்குலைத்தனன்	120
கண்ணுவான்	256
கண்ணுதலான்	276
கமலக்கண்ணன்	279
கரந்தசிலிடந்தோறும்	72
கரந்தெங்கும் பரந்துளன்	72
கரவிசும்பு	74
கரன்	72
கருவிபரிவண்மேனி	270
கருமாணிக்கம்	284
காதன்மை	285
காயம் — சரீரம்.	273
கிளருஞ்சுடரொளிமூர்த்தி	276
குலங்குடி	291
குற்றேவல் — கைங்கர்யம்.	148
கேட்டலும் — கேட்டவுடனே.	290
கேழொன்றுமிலிடத்து	269
கைகலத்துண்டான்	258
கொண்டாளெம்மிடை	259
கோசரமல்லன்	273
சார்தொடான்	289
சிந்தைக்குக்கோசரமல்லன்	273
சீர்த்தொடையாயிரம்	105
சீவன் — உயிர்.	273
சுடரடி	28
சுடர்மிகுசுருதி	53
சுடர்முடிமேலும்	276
சுரரறிவருநிலை	60
சுருதி — வேதம்.	58
சுவையன் — ரஸிகன்.	268
சூழ்துயரான்	268
சூழ்பலபலவல்லான்	269
செக — முடிய.	272
செக்கஞ்செக	272
செந்தாமரைக்கண்ணன்	270
செம்மாகண்ணனே	255
செல்வநாரணன்	290
சேயன் — தூரஸ்தன்.	273
சேயோனெல்லாவறிவுக்கும்	188
சொற்பணிசெயாயிரம்	294
ஞானக்கலைதன்	277
ஞானத்துள்நின்று	281
ஞாலங்கொள்பாதன்	261
தணிவிலர்	294
தண்டாமஞ்செய்து	259
தன்னைக்குழாய்	276
தன்றோர்வேங்கடம்	256

	பக்கம்.
தம்மில்மூவர்முதலாய	190
தலைப்பெய்வார்	231
தனவேழுமுதலைப்பின்னை	182
தனிமுதலம்மான்	268
தன்னதோரணி	294
தன்னுள்ளேயாகியுமாக்கியும்	268
தாள்கள் நிலையில்வணங்கி	228
தானுயசங்கே	259
தானேயொருருவேதனிவித்தாய்	190
தானேர்பெருகித்தன்னுள்ளேதோற்றி	190
திடர் — இடபமேவுன்னவர்.	50
திண்கழல்சேர்	108
திரிபுரமெரித்தவன்	130
திருமூர்த்தி	291
திருவடியால்தாயோன்	188
திருவடியின் நவிலுக்கு	166
திருவின் மணாளன்	268
திருவுடையடிகள்	126
தீதவயின் நியுரைத்த	227
துஞ்சக்கொடான்	234
துயக்கன்	273
துயரறுகடாடி	28
துறவிச்சுடர்விளக்கம்	231
துயவமுது	235
தொழிலேசெய்து	238
தொழுதெழுமன்னவனே	28
நக்கபிரான் — நிம்பரச்சாமி.	272
நஞ்சேவைத்தப்பச்சொன்னின்ற	238
நணுமினம் — அடைக்கோம்.	40
நமரும்பெறவடிகள்	110
நலத்தானுயர்க்குயர்ந்து	234
நல்கத்தானுமாதேர	160
நல்குதிசோ நல்கிசோ	157
நல்லநல்ல	287
நன்வீர்தாய்	213
நன்வீர்ணம	157
நன்வியமசன்றில்	157
நாடாதமலர்காடி	171
நாரணனைக்கண்டக்கால்	160
நாவினுன்னான்	276
நான்கடவைக்கழியின்	223
நிச்சலும் — எப்போதும்.	280
நிரனிரையாயிரம்	74
நிலவிசும்பொழிவற	72
நிலையாம்பிலைபலவித்தப்பாய்	113
நிறைநான்முகனைப்படைத்தவன்	188
நிறைமலர்ப்பாதங்கள்	279
நினைவரியவன்	40
நீஇன்றலை	254
நீசவிசே	148
நுவலாதேதவிருக்கொழிந்தாய்	170
நெறியுன்னிபுரைத்த	120
நொடியாருமனலக்கண்	226
நோவென் துயவென்ன	170
நோய்களையோடும்விலக்கும்	250
படர்பெருகும்	53
பத்தர்பாவமாயிரம்	207
பத்தரடியவர்	110
பரத்துனன்	72
பரபரன்	60
பரவை — கடல்	72
பரிவது	207, 213, 229
பலபிதப்பாயொளிவருமுழுவைம்	113
பற்றிலவீசனும்	95
பற்றிலையாய்	95
பாடியினைப்பிலம்	249
பிணக்கியமாற்பித்தும்	220
பிரியவனைவின்றி	213
பிறர்களுக்கரியவித்தகன்	110
பிறவியஞ்சினை	187
பின்னை — நப்பின்னைப்பிராட்டி.	182
புகைபோடேக்கியணக்கினும்	185
புயற்கருநிறத்தனன்	133
புரமொருமூன்றெரித்து	60
புரிவதுவும்புனைபூவே	213
புலனொபுணையன்	40
புல்குபற்றற்றே	90
புறநெறிகளை கட்டு	120
புனைக்தக்கண்வளர்சாத்தம்	185
பூமனார்தனிக்கேள்வன்	270
பூவியல்கால்நடக்கோனன்	277
பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போது	133

	பக்கம்.
பொருசிறைப்புள்	270
பொரும் - சேரும்	280
பொறிபுணர்வவையிலன்	34
மதிநலம்	28
மதியிலேன்வல்வினையே	152
மதியினால்குறள்மாணாய்	152
மதியெல்லாமுள்கலங்கி	152
மத்துறுகடைவெண்ணெய்	110
மயக்கள்	273
மயக்குடைமாயைகள்	133
மயர்வறமதிநலமருளினன்	28
மராமரமெய்தமாயவன்	238
மலர்த்துழாய்வேய்ந்தமுடியன்	238
மலர்மகள்விரும்பும்	110
மலர்மிசையெழுதரும்	34
மல்குநீர்ப்புனற்படப்பை	160
மறப்பறவென்னுள்ளேமன்னினான்	293
மறவியையின்றி	231
மனஞ்செய்ஞானம்	185
மனனகமலமற	34. 126
மனனுணர்வளவிலன்	34
மன்னுயிராக்கைகள்	88
மாறுளதோ	185
மாலருளால்மன்னுகுருகூர்ச் சடகோபன்	207
மாறுமோரிடத்தினும்	126
மிருகர் — மேற்பட்டவர்கள்.	34
மிடைந்தசொல்தொடை	250
மின்னின்னிலையில	88
முதலில் சிதையாமே	185
முயலாதேன்	148
முற்றவும்நின்றனன்	95
முற்றிலடங்கே	95
யாருமென்பிழைத்தோமே	163
யானொட்டுவேனோ	238
யான்வளர்த்தநீயலையே	166
வணக்குடைத்தவநெறி	120
வணக்கொடுமொழிவது	126
வண்புகழ்நாரணன்	103
வரனவில்திறல்வலி	74
வல்வினைமாள்வித்து	224
வளி — காற்று.	74
வன்சிறையவன்வைக்கில்	144
வாடாதமலரடி	171
வாய்க்கின்று	289
வாணிறம்பெரியனவல்லன்	133
வானேறுந்தபெருவனம்	175
விடவேசெய்து	238
விண்ணப்பம்	280
விண்ணவர்க்கு எண்ணலரியான்	269
விண்ணோர்வெற்பன்	256
விதிவழியடைய	46
வித்தகன் — விஸ்மயீடன்.	110
விராய் — பரிமளம்	238
விரிவதுமேவலுறுவீர்	213
விழிக்கும்பிரான்	238
வின்னைவின்னடைமைவிரும்பி	221
வினையற்றதென்செய்வதோ	171
வீடடிவீற்றிருத்தல்	171
வீடாக்கெளிதருநிலைமையது	113
வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தான்	144
வெண்ணெய்தொடுவுண்டகள்வா	182
வெம்மாவாய்கீண்ட	255
வேதநீரன்	261
வேய்ந்தமுடியன்	238
வேர்முதல்மாய்த்து	89
வேழமருப்பையொசித்தான்	269
வைகுந்தனெம்பெருமானே	190
வைக்கவேவருகின்று	171
வைப்புண்டாலென்செய்யுமோ	144

முதல் பத்து

சொற்றொடர் அகராதி முற்றிற்று.

திருவாய்மொழி முதற்பத்தின்
பொருளட்டவணை.

		பக்கம்.
1.	நம்மாழ்வார் வைபவம்.	5—13
2.	மதுரகவிகளின் வரலாறு.	13—16
3.	திருவாய்மொழித்தனியன்கள் உரை.	17—24
4.	திருவாய்மொழி அவதாரிகை.	25—27

உரையிலுள்ள சில முக்கிய விஷயங்கள்.

5.	அடிமையின் இரண்டு வகைகள்.	
6.	அநஸூயைக்கும் சீதைக்கும் நடந்த ஸம்வாதம்	29
7.	எம்பெருமானுடைய ஆனந்தகுணம் உபநிஷத்துக்கும் எல்லைகாணமுடியாதது.	30
8.	முதற்பாசுரத்தின் அமைப்பில் கூரத்தாழ்வானுடைய ஈடுபாடு.	31
9.	'துயரறு சுடரடி' என்றவிடத்து உடையவருடைய நிர்வாஹம்.	
10.	யவன் பதவிசாரம்.	33
11.	'ஐயன் பாழியில் ஆனை போர்க்கு உரித்தாமன்று' என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியின் விவரணம்.	49
12.	தர்மிவாசகபதங்களுக்குச் சில விடங்களில் தர்மத்தில் மாத்திரமே நோக்கு	51
13.	த்ரிசங்குவின் வரலாறு.	52
14.	வேதத்தைப்பற்றின விசேஷங்கள்.	55—60
	ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றின விசேஷங்கள்.	61—65
15.	சிவபிரான் திரிபுரமெரித்தது.	65—67
16.	ஸர்வசூன்ய வாதி கண்டனம்.	68—71
17.	எம்பெருமானுடைய ஸர்வ வ்யாப்தி.	72—74
18.	கைவல்ய மோக்ஷத்தைப்பற்றின விசேஷங்கள்.	12—94
19.	ஸம்பந்த உணர்ச்சியே போதுமென்பதற்கு ஒரு கதை.	97
20.	க்ருதக்ருத்யர்கள் மரணத்தை எதிர்பார்த்திருப்பர்களென்பது.	101—103
21.	ஆழ்வான் திருக்குமாரர்களைத் திருமந்திரார்த்தம் கேட்க எம்பாரிடம் போகச்சொல்லுதல்.	104
22.	எம்பெருமான் பக்திக்கு எளியவன்.	110
23.	அடியார்களின் பாவங்கள்தொலையுமென்பது பற்றிய ஆக்ஷேப ஸமாதானங்கள்.	127—129
24.	பிராட்டியின் புருஷகாரம் வேணுமென்பதற்கு ஆசார்ய ஸம்வாதம்.	129
25.	சிவபிரானுக்கு எம்பெருமான் தனது திருமேனியில் இடங்கொடுத்திருப்பதைப் பற்றின விவரணம்.	131

பக்கம்.

26 எம்பெருமானை இந்திரன் எதிரிட்டானென்பது. 135
27. வேடி விஷயமாகப் பெரிய திருவடியின் கதை. 135—136
28. ஆழ்வார்க்கு உண்டாகும் பிராட்டி நிலைமையைப் பற்றின ஆராய்ச்சிகள். 140—144
29. காகைக்கு ஸ்வாபதேசம். 147
30. குயிலுக்கு ஸ்வாபதேசம். 151
31. ஹம்ஸத்திற்கு ஸ்வாபதேசம். 155—156
32. பட்டர்க்கும் ஒரு தமிழ்ப்பண்டிதனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதம். "காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி" இத்யாதியின் விவரணம். 157—158
33. பெருமாளைப்பிரிந்தும் பிராட்டி உயிர்தரித்திருந்ததற்குக் காரணம். 159
34. வண்டுக்கு ஸ்வாபதேசம். 165
35. எம்பெருமானுடைய க்ஷமா குணத்தின் சிறப்பு 168—169
36. கிளிக்கு ஸ்வாபதேசம். 169
37. பெரிய திருமலைநம்பியின் ஐதிஹ்யம். 171
38. எட்டுவகைப்புஷ்பங்கள். 172
39. நைச்யானுஸந்தானத்தின் தத்துவம். 179—181
40. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காகக் கண்ணபிரான் ஏறு அடர்த்தது. 184
41. உலகுக்கு மூவகைக்காரணமும் எம்பெருமானே. 190
42. 'கூனே சிதைய வுண்டைவில் நிறத்தில்தெறித்த' கதைகள். 193—194
43. 'போம்பழியெல்லாம் அமணன் தலையோடே' என்கிற ஹாஸ்யகதை. 195
44. மராமரங்களேழு மெய்த வரலாறு. 197
45. கண்ணபிரான் பூதனையை முலைப்பாலுண்டு முடித்திட்டது. 205
46. பாபம்போலே புண்யமும் தொலையவேண்டு மென்பது. 207—225
47. ஜகந்நாதத்தெம்பெருமான் செண்பகப்பூ உகந்தகதை. 212
48. எம்பெருமானுடைய ஹேயப்ரத்யநீகத்வமும் தயாகுணத்தின் உண்மைப்பொருளும். 213—216
49. 'புரிவதுவும் புகைபூவே' என்ற விடத்தில் பட்டர்க்கும் நஞ்சீயர்க்கும் நடந்த ஸம்வாதம். 217
50. வராஹாவதார வரலாறு. 239
51. "அத்யமே மரணம் வா" என்ற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தைப் பற்றின விரிவான விசாரம். 241—247
52. கோவர்த்தனமலையெடுத்துக் கோநிரை காத்தது. 257
53. நீருக்கும் எம்பெருமானுக்குமுள்ள ஸ்வபாவ ஸாம்யம். 261—265
54. பட்டருடைய காலக்ஷேப கோஷ்டியில் நடந்த ஒரு ஐதிஹ்யம் 275
55. எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹமும் நிர்ஹேதுகமென்பது. 283
56. திருக்குறுங்குடி மங்களாசாஸனம். 291
57. ரத்னத்துக்கும் எம்பெருமானுக்குமுள்ள ஸ்வபாவஸாம்யம். 294—295
58. திருவாய்மொழி முதற்பத்தின் ஸாரமான கருத்து. 296